HER HİKAYENİN
BİR ÖTEKİ YÖZÜ VARDIR...

KAYIP KIZ

GILLIAN FLYNN

#ORPPERSEPHONE

...N
...KİLİM
...OMANI'
OBSERVER

"Aşk, dünyanın sonsuz kararsızlığı. Yalanlar, nefret, hatta cinayet de dahil olmak üzere her şey aşkta düğümleniyor. Karşıtlıklarından, belli belirsiz kan kokan muhteşem bir gülün doğması kaçınılmaz."

- Tony Kushner, The Illusion

bölüm bir

OĞLAN, KIZI KAYBEDER

NICK DUNNE

O GÜN

Karımı düşündüğümde aklıma daima kafası gelir. Öncelikle kafasının şekli. Onu ilk gördüğümde kafasının arkasını görmüştüm ve o eğimde çok hoş bir şey vardı. Parlak renkli, sertleşmiş mısır püsküllerine ya da nehir yatağı fosillerine benziyordu. Viktorya döneminde *zarif şekilli* diyecekleri bir kafası vardı. Kafatasının şeklini kolayca gözünüzde canlandırabilirdiniz.

Nerede görsem kafasını hemen tanırım.

Ve kafasının içindekileri de bilirim. Bazen onun ne düşündüğünü de düşünürüm. Beynini, beyninin kıvrımlarını, beyninin kıvrımlarında hızla koşuşturan kırkayaklar gibi oradan oraya kaçan düşüncelerini... Bir çocuğun hayal gücüyle kafatasını açtığımı, beynini dışarı çıkardığımı ve düşüncelerini yakalamaya çalıştığımı gözümde canlandırmaya çalışıyorum. *Neler düşünüyorsun, Amy?* Evliliğimiz boyunca hep sorduğum soru bu. Asla yüksek sesle dillendirmesem de, cevap verebilecek kişiye hiç sormasam da. Sanırım bu sorular bütün evliliklerin tepesinde fırtına bulutu gibi dolaşıyor: *Ne düşünüyorsun? Neler hissediyorsun? Sen kimsin? Bize ne oldu? Şimdi ne yapacağız?*

Sabah altıda gözlerim açılıverdi. Kirpiklerim titreşmedi, gözlerimi kırpıştırarak uyanmadım. Uyanışım daha çok mekanikti. Gözkapaklarım, tüyler ürperten bir vantrilok bebeğininkiler gibi açılıverdi. Dünya bir an için kapkaranlıktı, sonra şov zamanı! Saatin üzerinde 6-0-0 yazıyordu; ilk gördüğüm bu oldu. 6-0-0. Değişikti. Saat başında uyandığım nadirdi. Ben küsuratlı saatlerde uyanan bir adamdım: 8:43, 11:51, 9:26. Hayatımda alarma yer yoktu.

Saat tam 6-0-0'da, güneş, meşelerin üzerinden yükselerek kızgın yaz tanrısının sıcağını yayıyordu. Nehirden yansıyan ışınlar adeta uzun alevden parmaklar gibi, ince yatak odası perdelerinin arkasından bana doğrultulmuştu. Suçlama: *Seni gördüm. Seni görecekler.*

İki yıldır içinde yaşadığımız halde, hala 'yeni ev' dediğimiz *yeni evimizdeki* New York yatağımızda debelendim. Mississippi Nehri'nin hemen yanındaki, Yeni Banliyö Zenginleri diye bağıran bu kiralık ev, kasabanın diğer yanındaki arazilerin oradaki evimizde geçen çocukluğumda hayalini kuracağım türden bir yerdi. İnsanda anında tanıdıklık hissi yaratan evlerden. Türünün bütün özelliklerini taşıyan, iddiasız, karımın nefret edeceği -ve ettiği- yeni, yepyeni *yeni ev.*

"Eve girmeden önce ruhumu dışarıda mı bırakmalıyım?" Gelir gelmez böyle demişti. Bu bir uzlaşmaydı: Amy burada fazla uzun süre tıkılıp kalmamayı umduğundan, benim küçük Missouri kasabamda bir ev almak yerine kiralamakta diretmişti. Fakat kiralık evler de bu semte yığılmıştı. Ekonomik kriz yüzünden bankaların el koyduğu, fiyatı düşmüş evleriyle minyatür bir hayalet kasaba; daha açılmadan kapanmış bir semt. Bu bir orta yoldu ama Amy bunu hiç böyle görme-

di. Ona göre bu ev onu cezalandırmamın bir parçasıydı; ona göre tüm bencilliğimle iğrenç bıçağımı etine saplayıp kanırtıyordum. Bir mağara adamı gibi onu saçlarından sürükleyerek şiddetle karşı çıktığı bir yere getirmiş, hep dalga geçtiği evlerden birinde yaşamaya mecbur etmiştim. Sanırım sadece bir tarafın öyle görmesiyle uzlaşma olmuyor; ama Amy'yle aramızdaki uzlaşmalar genelde böyleydi. Birimizden biri her zaman kızgın oluyordu. Ve bu genellikle Amy'ydi.

Bu konuda dırdır ettiğim için beni suçlama, Amy. Missouri dırdırı bu. Ekonomiyi suçla, kötü şansı suçla, ailemi suçla, kendi aileni suçla, interneti suçla, interneti kullanan insanları suçla.

Eskiden bir yazardım. Televizyon, sinema filmleri ve kitaplar hakkında yazıyordum. O zamanlar insanlar kağıt üzerinde yazanları okuyordu, o zamanlar insanlar düşüncelerime değer veriyordu. New York'a 90'ların sonunda, altın çağının son demlerinde gelmiştim; gerçi henüz kimsenin altın çağın sonlarını yaşadığımızdan haberi yoktu. Şehir yazarlarla, gerçek yazarlarla doluydu çünkü dergiler, gerçek dergiler vardı. O günlerde yayıncılık dünyası için internet, bir köşede tutulan egzotik bir evcil hayvandan ibaretti. Bir parça mama ver, kayışının ucunda küçük dansını seyret, "Ah, çok sevimli," diye sev, geceleri de seni öldürmeyeceğinden emin bir şekilde yatağa girip uyu. Düşünün, o zamanlar üniversiteden yeni mezun olmuş çocuklar New York'a gelip *yazarlıktan para kazanabiliyordu*. On yıla kalmadan kariyerlerimizin sönüp gideceğinden haberimiz yoktu.

On bir yıldır işimi yapıyordum, sonra bir gün aniden işimi kaybettim. Her şey çok hızlı oldu. Ülkenin her yerinde dergiler kapanmaya, iflas etmiş ekonominin ani salgını tarafından

yutulmaya başlamıştı. Yazarların (benim gibi yazarlar: Umut vaat eden roman yazarları, aydın düşünürler, blog yazacak ya da tweet atacak kadar hızlı düşünemeyen, temelde yaşlı ve inatçı moruklar) işi bitmişti. Tıpkı kadın şapkası yapanlar ya da at kırbacı üreticileri gibi zamanımız dolmuştu. İlişiğim kesildikten üç hafta sonra Amy de işini kaybetti. (Şimdi Amy'nin, omzumun üzerinden bakıp kariyerim ve kötü kaderimle ilgili söylenip durmama, onun deneyimini tek bir cümleyle kesip atmama kıs kıs güldüğünü hissedebiliyorum. Ne söyleyeceğini biliyorum. *Nick gibi*, derdi. Bir nakarat gibi tekrarlardı: *Tıpkı Nick gibi*... Ardından ne gelirse gelsin, *tıpkı benim gibi* olan şey hep kötüydü.) İki işsiz yetişkin, çoraplarımız ve pijamalarımızla Brooklyn'deki tuğla evimizde haftalarca volta atmış, geleceği görmezden gelmiş, masaların ve kanepelerin üzerine açılmamış postalarımızı saçmış, sabahın onunda dondurma yemiş, öğleden sonraları saatlerce şekerleme yapmıştık.

Sonra bir gün telefon çaldı. Arayan ikiz kız kardeşimdi. Margo bir yıl önce New York'taki işini kaybettikten sonra baba evine dönmüştü. Kız kardeşim boktan durumlarda bile benden hep bir adım önde olurdu. Margo, Missouri-Kuzey Carthage'da büyüdüğümüz evden arıyordu. Onu dinlerken gözümde on yaşındaki hali canlandı. O zamanlar siyah, küt saçları ve bahçıvan şortuyla dedemizin arkadaki iskelesinde oturur, bedeni eski bir yastık gibi iki büklüm olur, cılız bacaklarını suda sallar, bir taraftan da akan suyun içindeki beyaz ayaklarını büyük bir dikkatle -henüz çocuk olmasına rağmen bir tür sükunetle- izlerdi.

Buz gibi haberler verdiği halde Go'nun sesi sıcaktı. Dağ gibi dayanıklı annemiz ölüyordu. Babamız zaten gitmiş sa-

yılırdı, hem (iğrenç) beyni hem de (sefil) kalbi büyük karanlığa doğru yalpalıyordu. Ama annemiz onu bu yolculukta yenecekmiş gibi görünüyordu. En fazla altı ayı, belki bir yılı kalmıştı. Go'nun doktorla şahsen görüştüğünü, doktorun söylediklerini eğri büğrü elyazısıyla not ettiğini ve telefonda konuşurken bir yandan da kendi yazdıklarını -tarihleri ve dozları- çözmek için debelendiğini gözümde canlandırabiliyordum.

"Aman ya, s.ktir, ne yazdığı hakkında hiçbir fikrim yok. Bu dokuz mu? Sana bir şey ifade ediyor mu?" dediğinde lafını kestim. İşte sonunda kız kardeşim tıpkı sulu bir erik gibi bana bir amaç ve bir görev uzatmıştı. Bunun getirdiği rahatlamayla neredeyse ağlayacaktım.

"Geleceğim, Go. Eve geri döneceğim. Bunlarla tek başına uğraşmamalısın."

Bana inanmadı. Telefonun diğer ucundan soluklarını duyabiliyordum.

"Ciddiyim, Go. Neden olmasın? Burada yapacak hiçbir şey yok."

Uzun bir iç çekiş. "Peki ya Amy?"

İşte adam gibi düşünmediğim şey buydu. New Yorklu ilgi alanları ve New Yorklu kibri olan New Yorklu karımın elinden tuttuğum gibi onu New Yorklu ailesinden ayırabileceğimi varsaymıştım. Çılgın ve heyecan verici Manhattan'ı arkamızda bırakacak, birlikte Missouri'de, nehir kıyısında küçük bir kasabaya yerleşecektik ve her şey harika olacaktı.

Ne kadar aptalca, ne kadar iyimser, ne kadar... Ah, evet, *tıpkı Nick gibi* düşündüğümü o zaman fark edememiştim. Bunun sebep olacağı sorunları düşünemedim.

"Amy için de iyi olacak. Amy..."

Amy de annemizi seviyor, demem gerekirdi bu noktada. Oysa Go'ya Amy'nin annemizi sevdiğini söyleyemezdim çünkü evli olmamıza rağmen Amy annemi neredeyse hiç tanımıyordu. Birkaç kere biraraya gelmiş ve birbirlerini afallatmaktan öteye gitmemişlerdi. Amy aralarında geçen konuşmaları günler sonra bile çözümlemeye çalışırdı: "Peki öyle diyerek ne demek istedi..." Sanki annem tundralardan kucak dolusu çiğ sığır eti ve bir dolu düğmeyle gelip Amy'nin satmadığı bir şeyle takas etmeye çalışan bir kabile kadınıydı.

Amy ailemi tanımaya çalışmamıştı. Doğduğum yerle hiç ilgilenmemişti. Buna rağmen ben nedense ailemin evine taşınmamızın iyi bir fikir olacağını düşündüm.

Nefesim yastığı ısıtıyordu. Başka şeyler düşünmeye çalıştım. Olmuş bitmiş şeyleri sorgulamanın ya da pişman olmanın zamanı değildi, bugün harekete geçme günüydü. Aşağıdan uzun zamandır duymadığım sesler geliyordu: Amy kahvaltı hazırlıyordu. Ahşap dolap kapılarını çarpıyor (bam-güm!), çatal-bıçak ve bardak çekmecelerini şangırdatıyor (çin-çin!), metal kap ve tavaları karıştırıp diziyordu (çlang-çlung!). Mutfak orkestrası giderek coşuyor, azimle finale doğru yükseliyor, bir kek kabı yerde yuvarlanıyor, bir çınlamayla duvara çarpıyor... Etkileyici bir koşuşturmaca olduğu kesindi. Belki de krep hazırlıyordu. Çünkü krep özel bir şeydi ve bugün, Amy'nin özel bir şey pişirmek isteyebileceği bir gündü.

Bugün beşinci evlilik yıldönümümüzdü.

Merdivenlerin ucuna kadar yalınayak gidip aşağıyı dinledim, ayak parmaklarımı Amy'nin prensipte karşı olduğu duvardan duvara halının üzerinde büküp gerdim ve karıma eşlik etmeye hazır olup olmadığıma karar vermeye çalıştım. Amy,

benim duraksamamdan habersiz, mutfakta çalışıyordu. Melankolik ve kulağıma tanıdık gelen bir şeyler mırıldanıyordu. Anlayabilmek için iyice kulak kabarttım. Bir şarkı? Bir ninni? Sonra bunun *M*A*S*H* dizisinin jenerik müziği olduğunu anladım. İntihar acısızdır. Aşağı indim.

Eşikte durup karımı seyrettim. Tereyağı rengi saçları, başının arkasında mutlu bir atlama ipi gibi sallanıyordu. Yanan parmağını dalgın dalgın emiyor, farkında olmadan şarkıyı mırıldanıyordu. İlk çıktığımız akşam radyoda bir Genesis şarkısı çalmıştı: "Kızın görünmez bir dokunuşu var, yeee." Amy ise şöyle mırıldanmıştı: "Kız şapkamı alıp en üst rafa koydu." Ona şarkının sözlerinin bu şekilde olduğu fikrine nereden kapıldığını sorduğumda, daima şarkıdaki kadının, adamı gerçekten sevdiğine inandığını, çünkü adamın şapkasını en üst rafa koyduğunu söyledi. Ondan çok hoşlandığımı, her şeye bir açıklaması olan bu kızdan gerçekten hoşlandığımı o anda anladım.

Böyle sıcak bir anıyı hatırlayıp da buz gibi hissetmek gerçekten rahatsız edici.

Amy tavada cızırdayan krepe göz atıp bileğinden bir şey yaladı. Muzaffer bir ev kadını gibi görünüyordu. Onu kollarımın arasına alsam böğürtlen ve pudra şekeri kokacağından emindim.

Pis şortum ve dimdik saçlarımla kapıda oyalandığımı fark ettiğinde, mutfak tezgahına yaslanıp "Ah, merhaba, yakışıklı," dedi.

Midemin asitli suyu boğazıma tırmandı. *Hadi bakalım*, dedim kendi kendime.

*

İşe geç kalıyordum. Kasabaya geri döndüğümüzde kız kardeşimle çok aptalca bir şey yaptık. Hep yapmayı konuştuğumuz şeyi gerçekleştirdik. Bir bar açtık. Bunu yapmak için Amy'den seksen bin dolar borç aldık. Bir zamanlar bu para Amy için devede kulaktı ama borcu aldığımızda, kalan son varlığıydı. Ona faiziyle geri ödeyeceğime yemin etmiştim. Karısından borç alan bir adam olmak hoşuma gitmiyordu. Bunu duysa babamın dudaklarını büzeceğini çok iyi biliyordum. *Eh, cins cins adam var*, diyecek, bu lanetli cümlenin ikinci yarısını söylemeyecekti: *Ve sen en kötü cins çıktın.*

Ama cidden, aslında gerçekçi bir karar, akıllıca bir girişimdi. Amy'nin ve benim yeni kariyerlere ihtiyacımız vardı ve benimki bar işi olacaktı. Belki bir gün Amy de kendine bir kariyer seçerdi ya da seçmezdi; ama bu arada ben Amy'nin son birikimiyle eve para getiren bir iş yapıyordum. Tıpkı kiraladığım McKonak gibi, bar da sembolik olarak çocukluk anılarımı temsil ediyordu. Sadece yetişkinlerin gittiği ve sadece yetişkinlere özgü işlerin döndüğü bir yerdi. İşsiz kaldığımda burayı satın almakta ısrarlı olmamın nedeni buydu belki. Bu bar benim bir yetişkin, olgun bir erkek, işe yarar biri olduğumun kanıtıydı; tüm bunlar olmamı sağlayan kariyerimi kaybetmiş olsam bile. Bir daha aynı hatayı yapmayacağım: Dergi yazarları önümüzdeki günlerde de internet, ekonomik kriz, televizyon seyredip oyun oynayarak arkadaşlarına elektronik ortamda *yağmurun tiksinç* olduğunu falan yazmayı tercih eden Amerikan halkı tarafından ıskartaya çıkarılmaya devam edecek ama sıcak bir günde, serin ve loş bir barda burbon veren bir aplikasyon henüz icat edilmedi. Ve dünya her zaman bir içki içmek isteyecek.

Barımız oradan buradan gelişigüzel toplanmış eşyalarla dağınık bir dekorasyona sahip şu köşe barlardan biri. En dikkate şayan yanı, devasa Viktorya tarzı arka barı, meşeden oyulmuş ejder kafaları ve melek yüzleri; günümüzün boktan plastik estetiği düşünülürse gerçekten abartılı bir ahşap oymacılığı. Barın geri kalanı aslına bakılırsa fazlasıyla boktan. Geçmiş on yılların neredeyse en sefil tasarım anlayışlarının sergilendiği bir müzeyi andırıyor: Eisenhower günlerinden kalma muşamba yer döşemesinin kenarları yanık tost ekmekleri gibi kıvrılmış, hiçbir tarzı olmayan lambri duvarlar sanki 70'lerin amatör pornolarından fırlamış, halojen lambalar tesadüfen 1990'lara denk düşen üniversite yurduma bir saygı duruşu gibi. Bunlara rağmen bar tuhaf bir şekilde insana kendini evinde gibi hissettiriyor. Bardan ziyade birazcık bakıma ve tadilata muhtaç bir evi andırıyor. En şenlikli yanı da, bovling salonuyla aynı otoparkı paylaşıyoruz ve çift kanatlı kapılarımız açıldığında, müşterilerimizi devrilen lobutların alkışları karşılıyor.

Bara, 'Bar' adını verdik. "İnsanlar aklımıza yaratıcı bir isim gelmediğini değil, ironi yaptığımızı düşünecekler," diye bu fikri savundu kız kardeşim.

Evet, zeki New Yorklular olduğumuzu düşünüyorduk. Bara verdiğimiz ismin ardındaki espriyi kimse tam olarak anlamayacaktı. Bizim anladığımız gibi anlamayacaklardı. Kasaba sakinlerinin burunlarını kaşıdıklarını gözümüzde canlandırıyorduk: Neden bara *Bar* adını vermişler ki? Ama beyaz saçlı, pembe eşofmanlı ve çift odaklı gözlük takmış yaşlıca bir hanım olan ilk müşterimiz "Adı sevdim," dedi. "*Tiffany'de Kahvaltı* filminde Audrey Hepburn'ün kedisine Kedi adını vermesi gibi."

Bunun üzerine kibrimiz biraz törpülendi, ki bu iyi bir şeydi.

Otoparka girdim. Bovling salonundan lobutların devrilme sesinin gelmesini bekledim. *Teşekkürler, çok teşekkürler, dostlarım.* Sonra arabadan indim. Köhne manzaramızdan hala sıkılmamıştım. Sokağın karşısındaki sarı tuğladan postaneyi (şimdi cumartesileri kapalı), sokağın biraz ilerisinde ne olduğu belli olmayan bej renkli iş hanını (artık tamamen kapalı) hayranlıkla seyrettim. Kasaba varlıklı sayılmazdı ya da en azından uzun süredir zengin bir yer değildi. Lanet olsun ki özgün bile değildi; Missouri'deki iki Carthage'dan biriydi. Bizimki teknik olarak Kuzey Carthage olarak anılıyordu. Duyan da komşu şehirlerden bahsedildiğini sanırdı, oysa iki Carthage arasında yüzlerce kilometre mesafe vardı. Burası 1950'lerden kalan küçük ve antika bir kasabaydı, orta ölçekli bir banliyö olmakla övünürdü ve bu yönde bir parça gelişmişti.

Yine de annem burada büyümüştü, beni ve Go'yu burada yetiştirmişti, o yüzden bir tarihi vardı. Yani benim için.

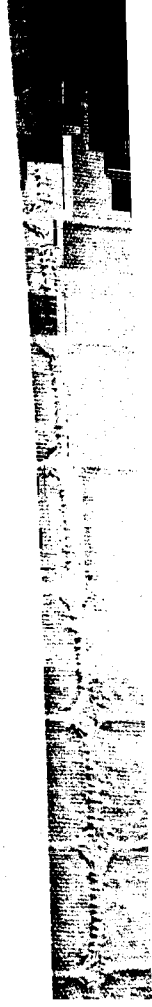
Otoparkın beton zemininden fışkıran otların arasından bara doğru ilerlerken sokağın aşağısına baktım ve nehri gördüm. Kasabanın en sevdiğim yanı buydu: Mississippi'ye yukarıdan bakan bir tepede değil Mississippi'nin üzerinde inşa edilmiştik. Sokaktan aşağı yürüsem birkaç adımda tatlı su balıklarıyla birlikte yüzebilir, nehirden aşağı yüzerek Tennessee'ye varabilirdim. Kasabadaki her binada '61, '75, '84, '93, '07, '08 ve '11 yıllarında vuran sel baskınının izi vardı. Sellerin sonu gelecek gibi değildi.

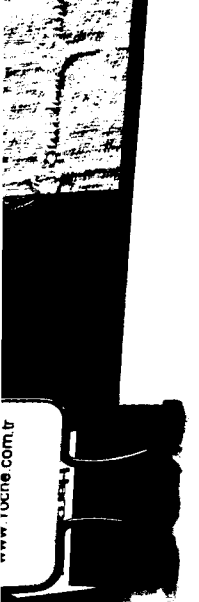
Şu anda nehir suyu yüksek değilse de akıntı güçlüydü. Nehir kıyısında bir dizi adam gözlerini ayaklarına dikmiş, omuzlarını germiş, suyun hızıyla yarışırcasına hızla yürüyor-

du. Onları seyrederken birden içlerinden biri başını kaldırıp baktı. Yüzü gölgede kaldığından oval bir karanlıktan başka bir şey göremiyordum. Başımı çevirip yürümeye devam ettim.

Hemen içeri girmem gerektiği hissine kapılmıştım aniden. Daha yirmi adım atmamıştım ki ensem terden sırılsıklam oldu. Gökteki güneş hala kızgındı. *Seni gördüler.*

Midem büzüldü, adımlarımı hızlandırdım. Acilen bir içkiye ihtiyacım vardı.

www.1001ne.com.tr

AMY ELLIOTT

8 OCAK 2005

- GÜNLÜKTEN -

Tra la la! Bunu yazarken evlat edinilmiş bir yetim gibi kocaman gülümsüyorum. Atkuyruğuyla oynayıp telefonda konuşan çizgi roman ergen kızları gibi mutlu olmaktan biraz da utanıyorum. Hani başlarının üzerindeki konuşma balonunda "Bir çocukla tanıştım!" yazar ya...

Ama tanıştım işte. Bu teknik ve ampirik bir gerçek. Harika, muhteşem, eğlenceli ve serseri bir çocukla tanıştım. Dur, sahneyi hakkıyla canlandırayım çünkü gelecek kuşaklara aktarılmayı hak ediyor (hayır, lütfen, o kadar da abartmamalıyım; gelecek kuşaklarmış, peh!) Yine de... Yeni yıl henüz gelmedi ama şimdiden yeni hissettiriyor. Kış mevsimindeyiz, hava erken kararıyor ve buz gibi.

Yenimsi arkadaşım (yarım arkadaş, handiyse arkadaş, arkadaş olmadığını söyleyemeyeceğin bir arkadaş) Carmen, beni Brooklyn'deki yazar partilerinden birine gitmeye ikna etti. Yani yazar partilerini seviyorum, yazarları seviyorum, ben yazar çocuğuyum, hatta yazarım. Karşıma çıkan soru formlarında, anketlerde, belgelerde iş hanesine *yazar* keli-

mesini karalamayı seviyorum. Tamam, belki kişilik testleri yazıyor olabilirim. Günün gündemine dair mühim şeyler yazdığım söylenemez ama yazar olduğumu söyleyebilirim bence. Bu günlüğü de, yazma yeteneğimi geliştirmek için yazıyorum: Yeteneğimi geliştirmek, detayları ve gözlemlerimi biriktirmek için. Bütün o yazarlara has 'aman kimseler duymasın' benzeri şeyleri kayda düşmek için. (*Evlat edinilmiş bir yetimin gülümsemesi...* Hadi ama, kabul edin, bu işte o kadar kötü değilim.) Hem yazdığım kişilik testleri de bana en azından fahri yazarlık unvanı kazandırır. Haksız mıyım?

Bir partide kendinizi son derece yetenekli, saygın gazete ve dergilerde çalışan yazarların arasında buluyorsunuz. Sizse daha ziyade kadınlar için moda paçavralarıyla ilgili testler yazıyorsunuz. Biri size ne iş yaptığınızı sorduğunda:

Utanıp "Ben bir test yazarıyım, saçma sapan bir iş işte!" dersiniz.

Savunmaya geçer, "Ben bir yazarım ama artık daha dişe dokunur ve zorlayıcı bir şeyler yapmayı düşünüyorum... Niye sordunuz, siz ne iş yapıyorsunuz?" dersiniz.

Yaptığınız işle ve başarılarınızla gurur duyar ve "Psikoloji yüksek lisansımdan elde ettiğim bilgi ve deneyimle kişilik testleri yazıyorum. Ah, bu arada komik bir şey daha var. Ben aynı zamanda çok sevilen bir çocuk kitapları serisinin ilham kaynağıyım. Eminim biliyorsunuzdur. İnanılmaz Amy? Evet, o işte. Şimdi ikile bakalım, bok çuvalı!" dersiniz.

Cevap: C. Kesinlikle C.

Her neyse, parti sahibi, Carmen'in bir arkadaşı. Bir sinema dergisine film eleştirileri yazıyormuş ve Carmen'e göre çok komik biri. Bir an için aramızı yapmaya çalıştığından endişeleniyorum. Biriyle aramın yapılması hiç benlik değil. Bana pusu kurulmalı, vahşi bir aşk çakalı gibi hazırlıksız yakalanmalıyım. Aksi takdirde tutukluk yaparım. Sevimli olmaya çalıştığımı hissederim, sonra açıkça sevimli olmaya çalıştığımı fark ederim, sonra sahte sevimliliğimi telafi etmek için daha fazla sevimli olmaya çalışırım, sonunda Liza Minelli'ye dönüşürüm: Payetli kıyafetler ve dar taytlar içinde sevgi dilenircesine dans ederim. Melon şapka, caz yelpazeleyen eller ve otuz iki dişi gösteren gülümseme olurum.

Hayır, öyle bir şey değil, diye düşünüyorum Carmen heyecanla arkadaşını anlatırken. *Arkadaşından o hoşlanıyor.* Aman, iyi.

Dik basamakları üç kat boyunca tırmanıyoruz ve yazarların vücut ısıları ani bir dalga halinde üzerimize çullanıyor. Bir sürü siyah çerçeveli gözlük, pasaklı saçlar, dar, Avrupai gömlekler, dökümlü, balıkçı yaka, yün kazaklar, kanepelere atılmış ve etekleri yerleri süpüren siyah yünlü denizci kabanları, duvardaki bir çatlağı kapatmak için asılmış *Kaçış* filminin Almanya posteri (*Ihre Chance war gleich Null!*). Müzik setinde Franz Ferdinand çalıyor: "Take Me Out."

Bir grup erkek, içkilerin durduğu oyun masasının etrafında oyalanıyor, her birkaç yudumdan sonra bardaklarına biraz daha içki dolduruyor. Etrafta dolanacak kadar alan olmadığının farkında olduklarından yerlerinden fazla kıpırdamıyorlar. Aralarından geçmek için omzumla yol açtıktan sonra sokak

çalgıcıları gibi plastik bardağımı masanın ortasına uzatıyorum, *Space Invaders* tişörtü giymiş şirin suratlı bir genç, bardağıma buz ve votka dolduruyor.

Birileri acilen dışarı çıkıp içki almazsa çok yakında ev sahibinin ölümcül görünümlü yeşil elma likörüne kalacağız. Ama herkes en son kendisinin içki aldığına ve sırasını savdığına inanıyormuş gibi göründüğünden, kimsenin dışarı çıkmaya niyeti olmadığı bariz. Ocak ayındayız, herkes Noel döneminde tatlıya ve alkole doymuş, herkes aynı anda hem tembel hem de tedirgin. Çok fazla içki içilen ve zekice ağız yarışına girilen, ev sahibi sigara içmek isteyenlere dışarı çıkmalarını söylediği halde dumanı açık pencereden dışarı üfleyen insanların olduğu türden bir parti bu. Fakat Noel partilerinde zaten herkes birbiriyle binlerce kere muhabbet etmiş, artık söyleyecek fazla bir şey kalmamış, hep birlikte sıkılıyoruz. Öte yandan dışarıdaki ocak ayı soğuğuna da geri dönmek istemiyoruz. Metro basamaklarından çıkarken kemiklerimize sızan soğuk, hala canımızı yakıyor.

Carmen, ev sahibiyle mutfağın bir köşesinde hararetli bir tartışmaya dalmış. İkisi de kambur duruyor, yüz yüze bakıyorlar, bu halleriyle bir kalp şekli oluşturuyorlar. İyi. Yemekhaneye yeni gelen okul çocuğu gibi sırıtarak salonun ortasında durmaktansa bir şeyler yemeyi düşünüyorum. Ama atıştırmalıklar neredeyse bitmiş. Devasa boyutlardaki cam kasenin dibinde patates cipslerinin kırıntıları var. Bir sehpanın üzerindeki ağarmaya başlamış havuçlar, eğri büğrü kerevizler ve spermi andıran beyaz sos, dokunulmamış bir şekilde şarküteri tepsisinde duruyor. Hatta üzerine ekstra sebze çubukları niyetine sigara izmaritleri dikilmiş. Dürtü oyunumu oynuyorum: Şu anda tiyatro balkonundan aşağı atlarsam ne olur?

Karşıdaki metro istasyonunda gördüğüm evsiz adamın ağzına dilimi sokarsam ne olur? Partinin yapıldığı salonda yere otursam, sigaralar dahil şarküteri tepsisindeki her şeyi yalayıp yutsam ne olur?

"Lütfen oradan bir şey yeme," diyor. Bu *o* (güp güp GÜPPPP!). Ama henüz *o* olduğunu bilmiyorum (güp-güp-güppp). Tek bildiğim, benimle konuşmak isteyen, ukalalığını ukala bir tişört yazısı gibi üstünde taşıyan bir erkek olduğu. Ve ukalalığı ona çok yakışıyor. Kadınlardan hoşlanan, kadınlarla yatıp kalkan ve beni güzelce düzebilecek, becerikli bir erkek izlenimi veriyor. Güzelce düzülmek hoşuma gider! Tanıştığım erkekler üç tipten öteye gitmiyor: Kendilerini Fitzgerald romanlarındaki karakterler gibi gören Harvard hazırlık sınıfı öğrencileri; gözlerinde, kulaklarında ve ağızlarında dolar işaretiyle dolaşan kaypak Wall Street tipleri ve otokontrolleri yüzünden yaptıkları her şey şaka gibi gelen hassas ve zeki çocuklar. Fitzgerald'cılar genelde yatakta beceriksiz pornoculara dönüşür, sürekli ahlayıp oflarlar ve kısa süreli yatak macerasında akrobasiye kalkışırlar. Finansçıların harlıymış gibi görünen ateşleri çabuk söner. Zeki çocuklar math rock çalar gibi düzüşür; bir eli bir tarafta gitar çalarken birden bir parmağı hoş bir bas ritme geçer... Orospu olduğumu düşünüyorsunuz, öyle değil mi? Durun bir sayayım... On bir. Hiç fena değil. Hep on iki rakamının sağlam olduğunu, son vermek için mantıklı olduğunu düşünmüşümdür.

"Ciddiyim," diye devam ediyor 12 Numara. (Ha!) "Tepsiden uzaklaş. James'in buzdolabında en az üç malzeme bulunur. Sana hardallı zeytin yapabilirim. Gerçi sadece bir tane zeytin var."

Gerçi sadece bir tane zeytin var. Bu söylediği sadece biraz komik sayılabilir ama nostaljik tekrarla daha komik olabilme potansiyeli taşıyor. Şöyle düşünüyorum: *Bir yıl sonra gün batarken Brooklyn Köprüsü'nde yürüyeceğiz ve birimizden biri, "Gerçi sadece bir tane zeytin var," diye fısıldadığında kahkahalarla gülmeye başlayacağız.* (Bu noktada ne yaptığımı fark ediyorum. Korkunç. Daha şimdiden bir yıl sonrasını düşündüğümü bilse benden kaçar, ben de arkasından bakmakla yetinirim.)

Kabul ediyorum, gülümsememin temel nedeni, çok yakışıklı olması. İnsanın dikkatini dağıtacak türden, insanın gözlerini fırıldağa çevirecek türden, züccaciye dükkanındaki fili hemen aradan çıkarıp ("Çok yakışıklı olduğunu biliyorsun, değil mi?") sohbete devam etme isteği yaratacak türden yakışıklı. Bahse girerim diğer erkekler ondan nefret ediyordur: 80'li yılların gençlik filmlerindeki zengin ve asi gençlere benziyor. Duygusal sefille dalga geçip sonunda kremalı pastayı suratına yiyen, kafeteryadaki kalabalığın tezahüratları eşliğinde yukarı kaldırdığı yakasından pastanın kreması süzülen bir zorba mesela.

Aslında hiç de öyle bir tavrı yok. Adı Nick. Buna bayıldım. Tıpkı olduğu gibi hoş ve sıradan görünmesini sağlıyor. Adını söylediğinde, "Bak işte, bu gerçek bir isim," diyorum. Bembeyaz gülümserken ezberden tekrarlıyor: "Nick birlikte bira içebileceğin, arabasında kustuğunda dert etmeyecek türden bir adam. Nick!"

Arka arkaya bir sürü berbat alıntı yapıyor. Dörtte üçünün filmlerle ilgili olduğunun farkındayım. Belki de üçte ikisidir. (Kendime not: *The Sure Thing* filmini izle.) Bir şekilde iyi iç-

kilerin sonuncusunu buluyor, içip içmeyeceğimi sormadan içkimi tazeliyor. Üstümde hak iddia etti, tepeme bayrak dikti: Önce ben gördüm, o benim, benim! Son zamanlarda ardı ardına tanıştığım gergin ve saygılı post-feminist erkeklerden sonra birinin beni sahiplenmeye çalışması hoşuma gidiyor. Harika bir gülümsemesi var, bir kedi gibi gülümsüyor. Ne iş yaptığımı sormuyor, ki bu da iyi, en azından bir değişiklik. (Ben bir yazarım, bahsetmiş miydim?) Nehir gibi dalgalı Missouri aksanıyla konuşuyor. Mark Twain'in çocukluğunun geçtiği, *Tom Sawyer*'a esin kaynağı olan Hannibal'ın dışında bir yerde doğup büyümüş. Ergenlik yaşlarında buharlı bir geminin restoranında akşamları turistler için caz yapmış. Ve kahkaha attığımda (Amerika'da Bir Sürü Başka İnsanın Yaşadığı Hantal Orta Eyaletler'e asla adımını atmamış şımarık mı şımarık New York kızı kahkaha atıyor) Missouri'nin büyülü bir yer olduğunu, dünyanın en güzel yeri olduğunu, oradan daha görkemli bir eyalet olmadığını söylüyor. Gözleri yaramaz, kirpikleri uzun. Küçük bir çocukken neye benzediğini hayal edebiliyorum.

Taksiyi paylaşmaya karar veriyoruz. Araba adeta arkamızdan kovalayan varmış gibi hızla ilerlerken caddenin ışıkları, sersemleten gölgeler yaratıyor. Saat sabahın birinde, evimden on iki sokak ötede New York trafiği, sebebi asla bilinmez bir şekilde tıkandığında taksiden inip soğuk havaya, o büyük 'şimdi ne olacak' bilinmezliğine çıkıyoruz ve Nick, elini belime koyup benimle evime kadar yürüyor. Yüzümüz soğuktan kaskatı kesiliyor. Köşeyi dönüyoruz. Sokağımdaki fırına pudraşekeri gelmiş. Şeker, çimento akıtılıyormuş gibi bir kızak marifetiyle bodrum katına aktarılıyor. Bu pudraşekeri bulutunun içinde bembeyaz giyinmiş teslimatçıyı ancak beyaz

bir gölge gibi görebiliyoruz. Sokakta rüzgar uğulduyor, Nick beni kendine çekip sürekli gülümsüyor. Sonra iki parmağını dalgalı saçımdan bir tutamda aşağı doğru kaydırıyor, çan çalar gibi iki kere hafifçe çekiyor. Kirpikleri pudraşekeri beyazına boyanmış. Dudaklarımın üzerine yapışan pudraşekerini siliyor ki tadımı alabilsin. Ve eğilip beni öpüyor.

NICK DUNNE

O GÜN

Barımın kapısını ardına kadar açıp karanlığa süzüldüm ve günün ilk gerçek derin nefesini, sigara ve bira kokusunu, bir yerlere damlamış burbonun baharatlı kokusunu, bayat patlamış mısır kokusunu içime çektim. Barın en dibinde bir kadın tek başına oturuyordu. Kocası üç ay önce ölene dek her perşembe bara onunla birlikte gelen, Sue adında yaşlı bir hanımdı. Artık her perşembe kendi başına geliyordu. Fazla konuşmaz, birası ve çengel bulmacasıyla oturur, kocasıyla ritüellerini devam ettirirdi.

Kız kardeşim barın arkasında çalışıyordu. Saçlarını demode kız tokalarıyla geriye yapıştırmıştı. Kolları sanki bira bardaklarını kaynar suya daldırıp çıkarmış gibi pespembe görünüyordu. Go inceciktir ve tuhaf bir yüzü vardır. Bu, çekici olmadığı anlamına gelmiyor. Sadece, yüz hatlarını anlamlandırmak için dönüp bir daha bakmak gerekir. Geniş çene, minik burun, koyu renkli kocaman gözler... Bir dönem filminde oynasaydı onu gören adam fötr şapkasını kaldırıp ıslık çalar, "İşte ben acayip *kadın* diye buna derim!" derdi. Otuzlu yılların çatlak sinema kraliçesi yüzü her zaman peri prensesine dönüşmez ama birlikte yaşadığımız yıllardan biliyorum ki kız

kardeşimden hoşlanan erkeklerin sayısı hiç de az değildi. Bu durum bir erkek kardeşi hem gururlandırır hem de tedirgin eder.

"Hala kırmızıbiberli salam yapıyorlar mı?" dedi selam niyetine. Başını kaldırmamıştı çünkü benim geldiğimi biliyordu. Onu her gördüğümde olduğu gibi yine içim rahatladı. İşler süper olmayabilirdi ama yoluna girecekti.

İkizim Go. Bu cümleyi o kadar çok kullandım ki kelimelerin anlamından ziyade içimi rahatlatan bir mantraya dönüştü. İkizlerin nadir, hatta bir parça mucizevi görüldüğü 70'li yıllarda doğduk. Tek boynuzlu atların kuzenleri, elflerin kardeşleri gibi. Hatta aramızda ikiz telepatisi bile var. Go, dünya üzerinde, yanında tamamen kendim olabildiğim tek insan. Hareketlerimi ve davranışlarımı ona açıklama ihtiyacı hissetmiyorum. Açıklama yapmam, kuşku duymam, endişelenmem. Artık ona her şeyi anlatmıyorum, yine de başka herhangi birine anlattıklarımdan çok daha fazlasını anlatıyorum. Anlatabileceğim kadarını anlatıyorum. Dokuz ay boyunca sırt sırta birbirimizi kolladık. Bu da ömür boyu sürecek bir alışkanlığa dönüştü. Onun bir kız olmasının benim için hiçbir zaman sorun olmadı. Fena halde içine kapanık, utangaç bir çocuk olduğum düşünülürse bu çok tuhaf. Ne diyebilirim ki? Go her zaman bir oğlan çocuğu kadar serinkanlı olmuştur.

"Kırmızıbiberli salam? Öğle yemeğinde verilenler gibi, değil mi? Sanırım hala yapıyorlar."

"Bir parça alalım," dedi. Bir kaşını kaldırdı. "İlgimi çekti."

İçip içmeyeceğimi sormaya bile gerek görmeden, temizliği tartışılır bir kupaya şişenin dibinde kalan birayı doldurdu. Gözlerimi bardağın lekeli ağzına diktiğimi görünce ağzına

götürüp kiri yaladı. Şimdi sadece tükürük izi vardı. Kupayı doğrudan önüme koydu. "Daha iyi mi, majesteleri?"

Go, benim, anne-babamızın en iyi yanlarını aldığıma, maddi açıdan bakımını üstlenebilecekleri tek erkek evlat olduğuma, kendisinin de istenmeyen bir yabancı olarak bileğime yapışıp bu dünyaya sinsice geldiğine yürekten inanır. (Özellikle de babam için istenmeyen bir yabancı olduğuna.) Sıkı bütçeler, genel bir pişmanlık, unutulan izin kağıtları ve sıradan ikinci el kıyafetlerle çocukluğunu kendi çabalarıyla atlatmaya bırakıldığına inanır. Bu bir bakıma doğru olabilir ama kabul etmeye içim elvermiyor.

"Evet, iyi, benim pasaklı küçük kulum," dedim ve saraylılara yakışır bir el hareketiyle onu kışkışladım.

Biramın üzerine kapandım. Oturup bir ya da üç bira içmeye ihtiyacım vardı. Sabahtan beri sinirlerim gergindi.

"Neyin var senin?" diye sordu Go. "Tik kapmışsın gibi görünüyorsun." Parmaklarıyla suratıma köpük serptiğinde sabundan çok suyla ıslandım. Havalandırma çalışmaya başladığında başımızın tepesindeki saçlar dalgalandı. Bar'da gerektiğinden daha fazla zaman geçiriyorduk. Çocukluğumuzda sahip olamadığımız kulüp evimiz gibiydi. Geçen yıl, annem hala hayattayken ama sona iyice yaklaşmışken, biraz rahatlamaya ihtiyaç duyarak zilzurna sarhoş olduğumuz bir gece bodrumdaki kutuları açmış, teneke kutulardan yudumladığımız biralar eşliğinde hayranlık dolu inlemelerle eski oyuncaklarımızı incelemiştik. Ağustos ayında Noel gibiydi. Annemiz öldükten sonra Go eski evimize taşındı ve böylece oyuncaklarımızı parça parça Bar'a taşımaya başladık. Artık çilek kokmayan bir Strawberry Shortcake bebeği, bir gün bar taburelerinden birinin üzerinde ortaya çıkıveriyordu (Go'ya

www.rocne.com.tr

benden bir hediye). Bir tekerleği kayıp minik bir Hot Wheels El Camino kamyonu köşedeki rafta beliriyordu (Go'dan bana bir hediye).

Müşterilerimiz Aç Aygır ya da minik plastik arabalarına huni kafalı minik plastik bebekler oturtabildiğimiz Hayat Oyunu için nostalji yapamayacak kadar yaşlı olsa da, Bar'da bir oyun gecesi düzenlemeyi planlamıştık. Nasıl kazanıldığını hatırlamıyordum. (Günün derin Hasbro çıkarımı.)

Go, biramı tazelerken kendine de doldurdu. Sol gözkapağı hafifçe düşmüştü. Tam öğle vaktiydi, saat tam 12'yi gösteriyordu. Ne zamandır içtiğini merak ettim. Son on yıl onun için zorlu geçmişti. Roket bilimi için yaratılmış beyni ve rodeo ruhuyla spekülatif kız kardeşim, üniversiteyi bırakıp 90'ların sonuna doğru Manhattan'a taşınmıştı. O zamanların orijinal internet fenomenlerinden biriydi. İki yılda deli para kazanmış, 2000'li yıllarda internet balonunun patladığına yakından tanık olmuştu.

Go yine de serinkanlılığını kaybetmemişti. O zamanlar yirmili yaşlarına, otuzlu yaşlardan daha yakındı, yaşadığı zorluklar sorun değildi. Kariyerinin ikinci perdesinde diplomasını alıp yatırım bankacılığının gri döpiyesli dünyasına katılmıştı. Orta düzey yöneticilerdendi, öyle alengirli bir pozisyonda değildi, dolayısıyla sorumlu bir pozisyonda da değildi; ama 2008'deki finansal krizde işini ilk kaybedenlerden biri oldu. Bir gün annemin evinden arayana kadar New York'tan taşındığını bile bilmiyordum. "Pes ettim," demişti. Dönmesi için tatlı sözlerle yalvarmış, karşılığında sessizlikten başka cevap alamamıştım. Telefonu kapattıktan sonra sinirle Bowery'deki dairesine gitmiş, yangın merdiveninin kapısının önünde Gary adını verdiği, çok sevgili fikus ağacının sarar-

mış yapraklarını görünce bir daha asla geri dönmeyeceğini anlamıştım.

Bar onu neşelendiriyor gibiydi. Rezervasyonları ayarlıyor, bira servisi yapıyordu. Bahşiş kutusundan zaman zaman tırtıklıyordu ama öte yandan zaten benden daha çok çalışıyordu. Eski hayatlarımızın konusunu hiç açmıyorduk. Biz Dunne soyundan geliyorduk, işimiz bitmişti ve tuhaf bir şekilde bundan şikayetçi değildik.

"Eee?" dedi Go her zamanki sohbet açma tonuyla.

"*Eh* işte."

"Eh işte ne? Eh kötü? Kötü görünüyorsun."

Evet, dercesine omuz silktiğimde yüzümü inceledi.

"Amy mi?" diye sordu. Kolay bir soruydu. Yine omuz silktim. *Ne yaparsın,* anlamında.

Go dirseklerini bara dayayıp ellerini çenesine koydu, eğleniyormuş gibi bir ifade takınarak evliliğimle ilgili hınzırca bir saptama yapmak üzere öne eğildi. "Ona ne olmuş?"

"Kötü bir gün işte. Öylesine kötü bir gün."

"Seni endişelendirmesine izin verme." Bir sigara yaktı. Günde sadece bir sigara içiyordu. "Kadınlar delidir." Go kendini *kadın* kategorisinden saymıyordu, bu kelimeyi alayla söylerdi.

Suratıma üflediği dumanı, üfleyerek sahibine geri gönderdim. "Bugün evlilik yıldönümümüz. Beş yıl oldu."

"Vay anasını." Kız kardeşim çenesini kaldırdı. O da nedime olmuştu. Menekşe rengi elbisesiyle. Amy'nin annesi onu, 'ametist rengi elbiseli, kuzguni saçlı, muhteşem hanım' diye tarif etmişti. Ama Go, yıldönümlerini hatırlayacak türden biri değildir. "Tanrım. Lanet olsun. Bak bunu hiç beklemiyordum." Tembelce kanser olmaca oyunu oynuyormuşuz gibi

www.roche.com.tr

suratıma daha fazla sigara dumanı üfledi. "Yine şu numaralarından birini yapacak... Nasıl diyordun? Çöp avı değildi..."

"Hazine avı," dedim.

Karım oyunlara bayılır. Özellikle akıl oyunlarını sever ama eğlenceli hiçbir oyuna hayır demez. Her yıldönümümüzde özenle hazırlanmış bir hazine avı başlatır, hediyemi sakladığı yeri bulmak için bir ipucundan diğerine koşmam gerekir. Babası da annesine aynı şeyi yapar, her yıldönümlerinde böyle bir oyun oynarmış. Bizdeki rol değişiminin farkında olmadığımı, mesajı almadığımı sanmayın. Ama Amy'nin evinde büyümedim, kendi evimde büyüdüm ve babamın anneme verdiğini hatırladığım son hediye, hediye paketine bile sarılmadan mutfak tezgahına koyduğu bir ütüydü.

"Bu yıl sana ne kadar kızacağına dair bahse girmek ister misin?" diye sordu Go, bira kupasının üzerinden sırıtarak.

Amy'nin hazine avlarının en büyük sorunu şuydu: İpuçlarını bir türlü anlayamıyordum. New York'ta ilk yıldönümümüzde yedi ipucundan sadece ikisini çözebilmiştim ki o yıl en başarılı olduğum yıldı. Başlangıç vuruşu şöyleydi:

Burası bir parça duvardaki delik gibi,
Tam da geçen güz bir salı günü öpüştüğümüz yerin dibi.

Çocukken hiç sözlüye kalktınız mı? Hani sıradaki soru geldiğinde cevabı bulup çıkarmak için bir an deli gibi beyninizi zorlarsınız? Bu da öyle nafile bir panikti.

"Pek de İrlandalı sayılmayacak bir İrlanda barı," diye dürtmüştü Amy.

Yanağımı ısırmış, cevap sanki gözümün önünde belirecekmiş gibi oturma odasında göz gezdirirken omuz silkmiş-

tim. Amy uzun bir dakika daha ipucunu çözmemi beklemişti.

"Yağmurda kaybolmuştuk," demişti yalvarırcasına. Hırçınlığın sınırındaydı.

Yine omuz silkmiştim.

"*McMann'in Yeri*, Nick. Şu *dim sum* yapan yeri ararken Çin Mahallesi'nde yağmura yakalanmıştık, hani Konfüçyüs heykeline yakın olması gerekiyordu da meğer iki tane Konfüçyüs heykeli varmış. Sonunda sırılsıklam bir halde önümüze ilk çıkan İrlanda barına girmiştik. Birkaç bardak burbonu kafaya diktikten sonra beni öpmüştün ve o gün..."

"Tamam, şimdi hatırladım! Konfüçyüs'le ilgili bir ipucu hazırlasaydın hemen anlardım."

"Heykel önemli değil. Gittiğimiz yer önemliydi. O an. Özel olduğunu düşünüyordum." Son sözü, bir zamanlar büyüleyici bulduğum çocuksu bir mızıldanmayla söylemişti.

"Özeldi." Onu kendime çekmiş ve öpmüştüm. "Oradaki öpüşmemiz yeni bir evlilik imzası gibiydi. Hadi yine gidip McMann'de öpüşelim."

McMann'in yavru ayıya benzeyen iri yarı ve sakallı barmeni, içeri girdiğimizi gördüğünde sırıtmış, ikimize de birer bardak burbon doldurmuş, ardından bir sonraki ipucunu barın üzerinden bana doğru kaydırmıştı.

Canım sıkıldığında, kendimi iyi hissetmediğimde,
Tek bir yer canlandırır beni her gittiğimde.

Bu da meğer Central Park'taki Alice Harikalar Diyarı'nda heykeliymiş. Amy bunu daha önce söylemiş. *Defalarca söylediğinden* emindi. Çocukken bu heykel onu rahatlatıyormuş.

Bunları konuştuğumuzu hiç hatırlamıyorum. Dürüstçe söylüyorum işte, gerçekten hatırlamıyorum. Bir parça dikkat dağınıklığı derdinden mustaribim, üstelik karımı hep bir parça sersemletici bulmuşumdur, yani kelimenin tam manasıyla söylemek gerekirse göz kamaştırıcı. Parlak bir ışığa bakarken insan bir şey göremez ya. Ona yakın olmak, konuştuğunu duymak yeterliydi, çoğunlukla ne anlattığının önemi yoktu. Önem vermeliydim ama vermedim işte.

Günü bitirdiğimizde hediyelerimizi verirken -evliliğin ilk yılında adet olduğu üzere kağıttan hediyelerdi- Amy artık benimle konuşmuyordu.

"Seni seviyorum, Amy. Seni sevdiğimi biliyorsun," demiştim peşinden koştururken. Kaldırımda şaşkınlıkla bizi seyreden aile boyu turist kafilesi ağızları açık bir şekilde bizi izliyordu. Amy, Central Park'taki kalabalığı yararak ilerliyor, lazer-gözlü koşucuların ve çarpık bacaklı patencilerin, diz çökmüş anne babalar ile sarhoşlar gibi yalpalayarak koşmaya çalışan bebeklerin arasından kıvrak hareketlerle geçiyor, dudaklarını büzmüş, daima benim önümde, belli bir yere gitmese de aceleyle bir yere koşturuyordu. Benim yetişip kolunu yakalamam gerekiyordu. Sonunda durdu. Ben hayali bir parmakla bıkkınlığımı bastırıp açıklama yaparken maske gibi hareketsiz bir yüzle beni izledi. "Amy, neden senin hatırladığın şeyleri tam da senin hatırladığın *gibi* hatırlayarak sana aşkımı kanıtlamak zorunda olduğumu anlayamıyorum. Bu seninle olan hayatımı sevmediğim anlamına gelmez."

Yakınlardaki bir palyaço balondan bir hayvancık yapmıştı, bir erkek birine bir gül götürüyordu, bir çocuk dondurma külahını yalıyordu ve oracıkta hayatım boyunca asla unutmayacağım gerçek bir gelenek doğmuştu: Amy her zaman daha

fazlasını yapacaktı, bense çabalamaya değmezdim. *Yıldönümün kutlu olsun, göt herif.*

"Bence, yani beşinci yılınız olduğu da düşünülürse, bu sefer *fena* çileden çıkacak," diye devam etti Go. "O yüzden umarım iyi bir hediye seçmişsindir."

"Yapılacak işler listemde."

"Beşinci yılın sembolü nedir ki? Kağıt mı?"

"Kağıt ilk yıl," dedim. Birinci yılın beklenmedik şekilde sancılı geçen hazine avından sonra Amy, üzerinde adımın baş harflerinin işlendiği, dokunduğumda parmaklarımın ıslak olduğunu sanmama neden olacak kadar kremsi kağıtlardan oluşan şatafatlı bir kırtasiye seti hediye etmişti. Benim hediyemse ucuzcu bir dükkandan aldığım ve üzerinde park, piknik yapan insanlar ve sıcak yaz gününün resmedildiği, parlak kırmızı bir uçurtmaydı. İkimiz de hediyelerimizden hoşlanmamıştık, ikimizin de gözü kendi hediyelerimizdeydi. O'Henry hikayelerine yaraşır bir ilk evlilik yıldönümü finaliydi.

"Gümüş?" diye tahminde bulundu Go. "Bronz? Fildişi? Sen de bir şeyler söylesene."

"Ahşap," dedim. "Odundan romantik hediye olmaz."

Barın diğer ucunda Sue özenle gazetesini katladı, tezgahın üzerindeki boş bardağının yanına koyduğu beş doların yanına bıraktı. Kadın bardan çıkarken hepimiz sessiz bir veda gülümsemesi takındık.

"Tamam, buldum," dedi Go. "Eve git, bayıltana kadar onu becer, sonra penisinle kafasına kafasına vururken, *al sana odun, orospu*, diye bağır."

Güldük. Sonra utanıp kızardığımızda ikimizin de yüzünde aynı yerde kırmızı lekeler belirdi. Go arada bir kardeşim olduğunu unutur, kardeşlere yakışmayan boşboğaz bir espri

patlatıverirdi. Lisedeyken gizlice düzüştüğümüze dair söylentiler dolaşmasının sebebi de buydu. İkizesk. Çok sıkı fıkıydık. Kendimize özel şakalarımız, bir kenara çekilip fısıldaşmalarımız... Eminim bunu söylememe gerek yoktur ama siz Go değilsiniz, yanlış anlayabilirsiniz, o yüzden söyleyeceğim: Kız kardeşimle hiç düzüşmedik, hatta bunu aklımızdan bile geçirmedik. Sadece birbirimizi gerçekten severiz, hepsi bu.

Go şimdi de karımı penisimle dövüşümü, bir pandomim sanatçısı edasıyla taklit ediyordu.

Evet, Amy ve Go hiçbir zaman arkadaş olamayacaktı. İkisi de fazlasıyla sahipleniciydi. Go, benim hayatımın alfa kızı olmaya alışmıştı, Amy ise herkesin hayatındaki alfa kız olmaya alışıktı. Aynı şehirde -hem de önce New York, şimdi de burası olmak üzere iki farklı aynı şehirde- yaşayan iki kişi olmalarına rağmen birbirlerini çok az tanırlardı. Tıpkı zamanlamayı mükemmel tutturan tiyatro oyuncuları gibi hayatıma girip çıkıyorlardı ve nadiren biraraya geldiklerinde durumdan hiç de memnun olmadıklarını bir şekilde belli ediyorlardı.

Amy'yle işleri ciddiye bindirmeden, nişanlanmadan, evlenmeden önce Go'nun ne düşündüğünü arada sırada ettiği bir cümleden çıkarabiliyordum. Çok komik, nasıl biri olduğuna dair hiç renk vermiyor. Ve: *Onunlayken sanki kendin olmaktan çıkıyorsun.* Ve: *Birini gerçekten sevmekle onu sevme fikrini sevmek arasında çok büyük fark vardır.* Ve son olarak: *Önemli olan seni gerçekten mutlu etmesi.*

O zamanlar Amy beni gerçekten mutlu ediyordu.

Amy de Go ile ilgili düşüncelerini söylemekten çekinmiyordu: *O çok... Missourili, öyle değil mi?* Ve: *Onunlayken havanda olman gerekiyor.* Ve: *Sana fazla düşkün sanki ama sanırım senden başka kimsesi de yok.*

Hep birlikte Missouri'ye taşındığımızda ikisinin eninde sonunda çekişmeyi bırakacaklarını ummuştum. En azından anlaşamamak konusunda hemfikir olurlar, beni arada bırakmazlardı. Öyle olmadı. Go, Amy'den daha komik olduğu için bu pek adil bir savaş değildi. Amy zekiydi, yıkıcıydı, iğneleyiciydi. Amy beni çileden çıkarabiliyor, bam telime basabiliyordu, oysa Go beni hep güldürürdü. Karının arkasından gülüşmek tehlikelidir.

"Go, yanlış hatırlamıyorsam cinsel organımdan asla bahsetmeme konusunda anlaşmıştık," dedim. "Kardeşlik ilişkisi sınırları dahilinde bir cinsel organa sahip olmadığımda hemfikirdik."

Telefon çaldı. Go birasından bir yudum aldıktan sonra yanıtladı, gözlerini devirip gülümsedi. "Tabii ki burada. Bir saniye lütfen!" Sadece dudaklarını oynatarak arayanın adını söyledi: *Carl.*

Carl Pelly, Amy'yle oturduğumuz sokakta karşı komşumuzdu. Üç yıl önce emekli olmuş, iki yıl önce boşanmış, hemen ardından bizim sokağa taşınmış. Sürekli seyahat eden bir pazarlamacıymış, çocuk partileri için süslemeler satıyormuş. Sanırım on yıllar boyunca motellerde yaşadıktan sonra evdeyken kendini evinde hissetmekte zorlanıyordu. Keskin kokular yayan hamburger torbasıyla hemen her gün bara uğrar, ilk içki müessesenin ikramı denene kadar parasızlıktan şikayet ederdi. (Bar'da geçirdiği günlerde Carl hakkında öğrendiğim şey şuydu: Hayatını aksatmasa da ciddi ciddi alkolikti.) "Kurtulmaya" çalıştığımız şeylere gönüllü olarak talip olurdu. Mesela tam bir ay boyunca, bodrumda bulduğumuz ve tahminen 1992 yılından kalma tozlu Zima şişelerinden başka bir şey içmemişti. Akşamdan kalma olup evden çıkamadığında

Bar'ı aramak için hep bir sebep bulurdu: *Posta kutunuz fena dolmuş, belki bir paket falan gelmiştir, Nicky.* Ya da: *Yağmur yağacakmış, pencerelerinizi kapatmak istersin diye düşündüm.* Aramak için bahane yaratırdı. Aslında tek ihtiyacı tokuşturulan kadehlerin ve bardağa doldurulan içkilerin sesini duymaktı.

Telefonu aldığımda Carl'ın cin içtiğini hayal edebilmesi için buz kovasını ahizenin hemen dibinde salladım.

"Selam, Nicky," dedi Carl ağzı sulanmış gibi. "Rahatsız ettiğim için kusura bakma. Bilmen gerekir diye düşündüm... Kapınız ardına kadar açık ve kediniz dışarıda. Dışarı çıkmaması gerekiyordu, öyle değil mi?"

Manasız bir homurtuyla yanıtladım.

"Gidip bir bakayım istersen ama bir parça keyifsizim," dedi Carl ağır ağır.

"Gerek yok," dedim. "Ben de zaten eve gitmek üzereydim."

River Road üzerinden kuzey yönünde arabayla eve varmak on beş dakikamı aldı. Semtimize girmek, boş ve karanlık evlerin çokluğu yüzünden tüylerimin ürpermesine neden olur. Ya sakinlerine hiç kavuşmamış ya da kavuşsalar bile sokağa atıldıklarına tanık olmuş, şimdi ıssız, insansız kalmış evler.

Amy'yle buraya taşındığımızda etraftaki birkaç komşu anında başımıza üşüşmüştü: Bize güveç getiren üç çocuklu orta yaşlı bir anne, altılı bira paketi getiren genç bir üçüz babası (anneyi evde üçüzlerle bırakmıştı), birkaç ev aşağıda oturan yaşlı bir Katolik karı koca ve tabii ki sokağın tam karşısında oturan Carl. Evimizin arkasındaki şezlonglarda oturup nehri seyretmiştik. Hepsi pişmanlıkla sıfır faiz ve sıfır peşinattan bahsetmiş, sonra yine hepsi sadece bizim evin nehir manzara-

sı olduğuna ve sadece bizim çocuk sahibi olmadığımıza işaret etmişti. "Sadece ikiniz mi? Bu koskoca evde?" diye sormuştu yalnız anne, yumurtalı bir şeyi tabaklarımıza paylaştırırken.

"Sadece ikimiz," diye gülümsemiş, jöle gibi oynaşan yumurtayı ağzıma atıp beğendiğimi göstermek istercesine başımı sallamıştım.

"Fazla yalnız."

Bu konuda haklıydı.

Dört ay sonra bu orta yaşlı yalnız anne, ev kredisi savaşını kaybetti ve gecenin bir yarısı üç çocuğuyla birlikte ortadan kayboldu. Evi boş kaldı. Oturma odasının penceresinde hala bir çocuğun çizdiği kelebek resmi asılı duruyor ama parlak renkleri güneşte soldu. Geçenlerde evin önünden geçerken camdaki kelebek resminin arkasından dışarı bakan sakallı ve pasaklı bir adam gördüm. Onu gördüğümü fark edince geri geri giderek evin karanlığına çekildi. Ertesi gün ön merdivenlere içi sandviç dolu bir kesekağıdı bıraktım. Bir hafta boyunca orada öylece dokunulmadan durdu, güneşin altında çürümeye başladığında alıp atmak zorunda kaldım.

Sessizlik. Sokak her zaman rahatsız edici derecede sessizdi. Evimize yaklaşırken motorun gürültüsü kulaklarımda uğuldu yordu. Kedimizin evin ön basamaklarında olduğunu görebiliyordum. Carl'ın yirmi dakika önceki aramasından beri kedi hala oradaydı. Tuhaf. Amy kediyi severdi. Kedinin tırnakları kesilir ve asla dışarı bırakılmazdı, asla. Çünkü kedimiz Bleecker, tatlı olduğu kadar aptaldı ve pofuduk kürkünün arasına iliştirilen izleme cihazına rağmen Amy, kediyi dışarı salarsa onu bir daha asla göremeyeceğini biliyordu. Kedi muhtemelen paytak paytak doğrudan Mississippi Nehri'ne

koşacak, aç bir köpekbalığının ağzıyla buluşana kadar Mexico Körfezi'ne doğru sürüklenecekti.

Öyle görünüyordu ki meğer kedimiz merdivenlerin ötesine geçecek kadar da akıllı değilmiş. Bleecker tombul ama gururlu bir bekçi gibi ön merdivenlere tünemiş, bekliyordu. Evin önüne park ettiğimde Carl kendi verandasının basamaklarına çıktı. Arabadan inip eve yürürken hem yaşlı adamın hem de kedinin beni seyrettiğini hissedebiliyordum.

Kediyi yakalamak üzere önünü kapatırcasına durduğumda ön kapının açık olduğunu fark ettim. Carl bundan da bahsetmişti ama kapıyı açık görmek başka bir şeydi. Çöpü dışarı çıkarmak için bir dakikalığına kapıyı açık bırakmaktan farklıydı. Bu, ardına kadar tekinsizce açılmış bir kapıydı.

Carl tepki göstermemi beklercesine sokağı geçerken kendimi kötü bir oyunda endişeli koca rolünde gibi hissettim. Basamakların ortasında durup kaşlarımı çattım, sonra basamakları hızla ikişer ikişer tırmandım ve karıma seslendim.

Sessizlik.

"Amy, evde misin?"

Doğrudan üst kata koştum. Amy yoktu. Ütü masası kurulmuştu, ütü hala sıcaktı, ütülenecek elbise hala bekliyordu.

"Amy!"

Merdivenlerden gerisin geri inerken açık kapıdan Carl'ı görebiliyordum. Ellerini beline koymuş, beni seyrediyordu. Koşarak oturma odasına daldığımda aniden durdum. Halının üzerinde kırık cam parçaları ışıldıyordu, sehpa parçalanmıştı. Kanepenin iki yanındaki küçük sehpalar devrilmiş, üzerindeki kitaplar yere iskambil kağıtları gibi yayılmıştı. Hatta ağır ve antika puf ters dönmüş, dört minik bacağı bir ceset gibi

havaya dikilmişti. Dağınıklığın tam ortasında keskin bir makas duruyordu.

"Amy!"

Karımın adını haykırarak koşmaya başladım. Çaydanlığın altının yandığı mutfaktan bodrum katındaki boş misafir odasına, oradan arka kapıya koştum. Deli gibi bahçeye çıktım, nehre uzanan ince uzun iskeleye gittim. Amy'yi iskeleye bağlı sandalımızın içinde bulma umuduyla bakındım. Bir keresinde onu yüzünü güneşe dönmüş, gözlerini kapatmış halde, suda bir beşik gibi sallanan sandalda bulmuştum. Nehrin göz alan ışıltıları arasında onun huzur dolu harika yüzünü seyrederken Amy birden masmavi gözlerini açmış, hiçbir şey söylememişti. Ben de konuşmadan eve yalnız dönmüştüm.

"Amy!"

Nehirde değildi, evde değildi. Amy yoktu.

Amy gitmişti.

www.roche.com.tr

AMY ELLIOTT

18 EYLÜL 2005

- GÜNLÜKTEN -

Hım, hım, hımmm. Bilin bakalım kim geri döndü? Birden ortadan kaybolan pudraşekeri öpücüklü Brooklyn parti oğlanı Nick Dunne. Sekiz ay, iki hafta, birkaç gün boyunca ondan ses seda çıkmamıştı, derken bir planın parçasıymış gibi aniden tekrar ortaya çıkıverdi. Meğer telefon numaramı kaybetmişmiş. Telefonunun pili bitmiş, o yüzden numaramı bir not kağıdına yazmışmış, kağıdı cebinde unutup kotunu yıkamış ve makineden çıkardığında cebinden bumburuşuk bir şey çıkmış. Üzerindeki rakamları çözmeye çalışmış ama sadece 3'le 8 rakamlarını görebilmiş. (Böyle dedi genç adam.)

Sonra işe güce dalmış, derken bakmış mart ayı gelmiş, sonrasında aradan çok zaman geçtiği için beni aramaya çekinmiş. (Böyle dedi genç adam.)

Elbette *kızgındım*. Çok *kızmıştım*. Ama artık kızmıyorum. Gözünüzde canlandırabilmeniz için sahneyi kurayım. (Böyle dedi genç kız.) Günlerden bugün. Rüzgarlı bir eylül günü. Yedinci Cadde'de yürüyorum, kaldırıma dizilmiş ka-

vun, şamama ve karpuz tezgahlarından kendime öğle yemeği düzüyorum, derken birinin yanıma sokulduğunu hissedebiliyorum. Gözucuyla baktığımda adamı anında tanıyorum. Bu *o*. "Bir çocukla tanıştım!" çizgi romanındaki çocuk.

Yürümeyi kesmedim, sadece dönüp ona şöyle söyledim:

"Tanışıyor muyuz?" (tahrik edici, meydan okuyucu)
"Ah, vay canına, seni gördüğüme çok sevindim!" (dünden hazır, paspas gibi)
"S.ktir git." (saldırgan, gücenik)
"Eh, hiç aceleye getirmiyorsun, değil mi Nick?" (hafif, oyuncu, rahat)

Cevap: D

Şimdi birlikteyiz. Birlikte, birlikte. Bu kadar kolay oldu.

Zamanlama çok enteresan. Hatta hayırlı bile diyebiliriz. (Ben böyle diyorum yani.) Daha dün gece annemlerin kitap partisi vardı. İnanılmaz Amy ve Büyük Gün. Evet, Rand ve Marybeth yine dayanamamış, kızlarına veremeyecekleri şeyi, kızlarının adaşına vermişlerdi: Bir koca! Evet, yirminci kitapta İnanılmaz Amy evleniyor! Yuppiiiii. Kimse o kadar sevinmedi. Kimse, özellikle de ben İnanılmaz Amy'nin büyümesini istemiyordu. Bırakın dizlerine kadar gelen çorapları ve kurdeleli tokalarıyla İnanılmaz Amy küçük kalsın, bırakın ben büyüyeyim. Edebi ikinci kişiliğimden, kağıt üzerindeki iyi halimden, benim olmam beklenen her şey olan kahramandan bağımsız olarak bırakın *ben* büyüyeyim.

Ama İnanılmaz Amy, Elliot ailesinin geçim kaynağı ve bunca yıl bize çok iyi hizmet etti, bu yüzden ondan mükemmel bir kocayı esirgememeliyim sanırım. Tabii ki dünya iyisi

Becerikli Andy ile evleniyor. Tıpkı annemle babam gibi olacaklar: Mutlu-mutlu.

Yine de yayıncının baskıyı sınırlı sayıda tutması can sıkıcıydı. 80'li yıllarda yeni bir İnanılmaz Amy macerası yüz binlerce adet basılırdı. Şimdi ilk baskı on bin adetti. Benzer şekilde kitap lansman partisi de eskisine nazaran sönüktü. Ne de olsa büyümüş de küçülmüş altı yaşında bir çocuk olarak hayata başlayan, şimdi gelinlik çağına gelmiş otuzlarında bir kadın olan ve hala çocuk gibi konuşan bir kurgu karakter söz konusu. (Şşşşş, diye geçirdi içinden Amy, *sevgili nişanlım, istediğini alamayınca mızmız bir canavara dönüşüyor...* Kitaptan gerçek bir alıntıdır. Kitabı okurken *Amy*'nin aptal ve lekesiz kasıklarını yumruklamak istemiştim.) Bu son kitap, İnanılmaz Amy ile büyüyen kadınları hedefleyen nostaljik bir ürün ama bunu okumak isteyebilecek birileri olduğundan pek emin değilim. Ben tabii ki okudum. Kitabı hatmettim, hem de birkaç kere. Rand ve Marybeth, *Amy*'nin evliliğini kendi evde kalmışlığıma bir atıf olarak göreceğimden korkmuşlardı. ("Her şeyden önce ben kadınların otuz beşinden önce evlenmelerine karşıyım," demişti babamla yirmi üç yaşındayken evlenen annem.)

Annemle babam, *Amy*'nin hikayelerini fazla kişisel almamdan hep korkmuştur. Kendimi onun yerine koymamamı söylerler sürekli. Öte yandan ben ne zaman bir şeyleri berbat etsem *Amy*'nin doğrusunu yaptığını fark etmemek mümkün değil. On iki yaşıma gelip nihayet kemanı bıraktığımda, *Amy* bir sonraki kitapta bir keman virtüözü olmuştu. ("Şşşş, keman çalışmak zor olabilir ama daha iyi keman çalmanın tek yolu sıkı çalışmaktır!") On altı yaşımda arkadaşlarımla plajda bir haftasonu geçirmek için gençler tenis

turnuvasını salladığımda, turnuvaya benim yerime *Amy* katılmıştı. ("Şşşş, arkadaşlarınla zaman geçirmenin eğlenceli olduğunu biliyorum ama turnuvaya gitmeseydim hem kendimi hem sevdiklerimi hayalkırıklığına uğratırdım.") Bu beni deli ederdi. Sonra Harvard'a gitmek üzere evden ayrıldığımda (ki *Amy* de ailemin gönlünde yatan okulu seçmişti) bunu dert etmenin komik olduğuna karar verdim. Çocuk psikoloğu olan annemle babam, sadece aptal, saçma ve gülünç duruma düşmekle kalmayıp aynı zamanda her işi eline yüzüne bulaştıran *kendi çocuklarına* yönelik pasif-agresif iletişim yolu olarak bu kitapları yazmayı seçmişlerdi. Beni bozmazdı.

Kitap partisi en az kitap kadar şizofrendi. Union Meydanı'ndaki Bluenight diye bir yerdeyiz. Yüksek arkalıklı sandalyeler ve art deco aynalarla kendinizi genç ve parlak hissetmenizi sağlamaya çalışan şu loş salonlardan. Ağızları kulaklarına varan garsonlar tepsiler üzerinde cin martiniler taşıyor. Bilmiş sırıtışlarıyla hırslı gazeteciler, daha iyi bir yere gitme zamanı gelene kadar bedava içkinin tadını çıkarıyor.

Annemle babam el ele tutuşmuş salonda tur atıyor. Aşk hikayeleri de İnanılmaz Amy'nin bir parçası: Çeyrek asırdır yaratıcılık serüvenini karı koca olarak birlikte sürdürüyorlar. Onlar birbirinin ruh eşi. Gerçekten de kendilerine böyle derler ve yalan değil, sanırım gerçekten öyleler. Yıllarca onları incelemiş, yalnız bir tek çocuk olarak buna kefil olabilirim. Birbirlerine hiç terslenmezler, kıvırtmazlar, birbirine yapışmış iki denizanası gibi hayatın içinde süzülürler. Adeta içgüdüsel olarak açılıp kapanırlar, sıvı gibi birbirlerinin boşluklarını doldururlar. Ruh eşi olmanın kolay olduğunu düşündürürler. Sorunlu ailelerde büyüyen çocuklar için bunun zor olduğu-

nu söylerler, oysa harika evliliklerin ürünü olan çocukların da kendilerine özgü sorunları vardır.

Doğal olarak benim köşedeki kadifemsi locada gürültüden uzak oturmam gerekiyor çünkü editörlerinden 'bir haber yakalayın' emri almış bir avuç acemi stajyere röportaj vereceğim.

Amy'nin sonunda Andy'yle evlendiğini görünce ne hissettin? Soruyorum çünkü sen evli değilsin, öyle değil mi?

Bu soruyu soran:

> Koyun gibi, böcek gibi gözleri olan ve postacı çantasının üzerinde dizüstü bilgisayarını dengelemeye çalışan çocuk.
> Beni-becer diyen sivri topuklu ayakkabılarıyla abartılı giyinmiş ve düz saçlı genç taze.
> Dövmeli ve rockçı bir kızdan beklenmeyecek kadar hararetli bir şekilde Amy ile ilgili görünen dövmeli ve rockçı kız.
> Yukarıdakilerin hepsi.
> Cevap: D

Ben: "Ah, Amy ve Andy için seviniyorum, bir yastıkta kocasınlar. Ha ha."

Sorulan diğer sorulara verdiğim cevaplar (belli bir sırası yok):

"Amy kısmen benden esinlenildi ama bazı özellikleri tamamen kurgu."

"Şu anda mutlu bir bekarım, hayatımda bir Becerikli Andy yok!"

"Hayır, bence Amy, erkek-kadın arasındaki dinamikleri basitleştirmiyor."

"Hayır, Amy'nin demode olduğunu düşünmüyorum, bence bu seri bir klasik."

"Evet, bekarım. Şu anda hayatımda bir Becerikli Andy yok."

"Neden Amy inanılmaz da Andy sadece becerikli, öyle mi? Şeyi güçlü ve harika pek çok kadının Sıradan Joe'lara ve Becerikli Andy'lere gönül düşürdüğünü hiç duymadınız mı? Hayır, dalga geçiyordum, sakın bunu yazmayın."

"Evet, bekarım."

"Evet, annemle babam kesinlikle birbirlerinin ruh eşi."

"Evet, bir gün ben de onlar gibi olmak isterim."

"Evet, bekarım, orospu çocuğu."

Dönüp dönüp aynı soruyu soruyorlar ve ben çok zekice, düşündürücü sorular soruyorlarmış gibi yapmaya çalışıyorum. Ve onlar da zekice sorular soruyormuş gibi yapmaya çalışıyorlar. Tanrı'ya şükür, en azından içki var.

Derken bir anda herkes çekiliyor, artık kimse benimle konuşmak istemiyor. Halkla ilişkilerci kız, bu iyi bir şeymiş gibi davranıyor: Artık sen de partiye katılabilirsin! Annemle babamın kıpkırmızı yüzleriyle kendilerini ev sahipliğine adadıkları (küçük) kalabalığın arasına katılıyorum. Rand otuz iki dişi meydanda, prehistorik bir canavar-balık gibi sırıtıyor. Marybeth başını tavuk gibi oraya buraya uzatıyor. El ele tutuşmuşlar, birbirlerini güldürüyorlar, birbirlerinden keyif alıyorlar, birbirleri için *heyecanlanıyorlar.* Ve ben şöyle düşünüyorum: *Lanet olsun, çok yalnızım.*

Eve gidip bir süre ağlıyorum. Neredeyse otuz iki yaşındayım. Özellikle New York gibi bir yer için yaşlı sayılmam ama gerçek şu ki birinden gerçekten hoşlanmamın üzerinden *yıllar* geçti. Evlenecek kadar aşık olacağım biriyle tanışma ih-

timalim kaldı mı? Kiminle birlikte olacağımı ya da olup olamayacağımı bilememekten yoruldum.

Bir sürü evli arkadaşım var. Hepsinin mutlu evlilikleri olduğunu söyleyemem ama sonuçta evliler. Aralarından mutlu olan birkaçı annemle babam gibi: Hala bekar olmam onları hayrete düşürüyor. Güzel, zeki, hoş, bir sürü *ilgi alanı* ve havalı bir işi olan, sevgi dolu bir aileden gelen benim gibi *coşkulu* bir kız nasıl oluyordu da hala bekar kalabiliyor? Ha, unutmadan: Üstelik param pulum da var. Alınlarını kırıştırıp bana uygun erkekleri düşünüyormuş gibi yaparlar fakat hepimiz gerçeği biliyoruz: Kimse kalmadı. İyi bir koca adayı kalmadı ve ben bile içten içe bende bir terslik olduğunu biliyorum. Derinlerde bir yerlerde gizli bir şey beni tatmin edilemez ve tatmin edemez biri yapıyor.

Ruh eşi olmayan evli arkadaşlarım -evliliğe boyun eğenler diyelim- hala bekar olmama fazla takılmıyorlar. "Evlenecek birini bulmak o kadar da zor değil," diyorlar. "Hiçbir ilişki mükemmel değil," diyorlar. Görev gibi seks yapıp boş gevezeliklerle geçirdikleri yatak ritüellerini yerine getiren, televizyondaki programları tartışmaya razı gelen, eşsel savuşturmayı ("Evet, hayatım; tamam, hayatım...") uyumlu olmakla bir tutanlar böyle diyor.

Adam senin istediğini yapıyor çünkü seni, artık seninle tartışmaya lüzum görecek kadar bile önemsemiyor, diyorum içimden. *Küçük hesapların, adamın kendini üstün ya da küskün hissetmesine neden oluyor ve bir gün ondan hiçbir şey istemeyen güzel ve genç asistanını becerdiğinde sen fena halde şok olacaksın.* Saçmalıklarımı yüzüme vuran, içinde biraz olsun savaşma isteği kalmış bir adam verin bana. (Ama aynı zamanda saçmalıklarımdan hoşlansın.) Öte yandan sürekli birbirimizi didik-

lediğimiz, hakarete varan şakalar yaptığımız, gözlerimizi devirdiğimiz ve bizi hiç umursamayan arkadaşlarımızı sırf kendi yanımıza çekmek için kalabalık ortamlarda şakacıktan kavga ettiğimiz bir ilişkinin göbeğine de sakın ola atmayın beni. Şu *ah keşke* ilişkilerinden bahsediyorum: *Ah, keşke şöyle olsaydı bu evlilik harika olurdu...* Ve aniden *ah keşkeler* listesinin sizin sandığınızdan bile daha kalabalık olduğunu fark edersiniz.

Yani mesele koca olunca aza kanaat etmeme konusunda haklı olduğumu biliyorum. Ama cuma akşamları arkadaşlarım çift olarak zaman geçirirken ben evde tek başıma mükellef bir sofra kurup bir şişe şarap açarak sanki kendimle çıkıyormuşum gibi, "Harika bir gece," diye mırıldandığımda, bunu bilmek bana kendimi daha iyi hissettirmiyor. Parti parti, bar bar dolaşıyor, peşimde kendi parfüm bulutum ve umudumla mekanda dolanıp duruyorum. Hoş, yakışıklı ve zeki erkeklerle çıkıyorum. Kağıt üzerinde mükemmel görünüyorlar ama bana kendimi başka bir ülkede bir yabancıya kendimi anlatmaya ve tanıtmaya çalışıyormuşum gibi hissettiriyorlar. Her ilişkinin amacı bu değil midir: Biri tarafından anlaşılmak? Falanca erkek beni *anlıyor*. Filanca kadın beni *anlıyor*. En temel büyülü cümle bu değil mi?

Böylece kağıt üzerinde mükemmel olan erkekle geceyi bir şekilde atlatmaya çalışırsın... Yanlış anlaşılan esprilerden dolayı yaşanan kekelemeler, topu ağlara gönderebilecek zekice saptamaların direkten dönmesi. Bazen zekice bir saptama yaptığını anlarlar ama bununla ne yapacaklarını bilemezler, ellerinde bir balgam gibi tutup ayıp olmasın diye daha sonra silmek üzere beklerler. Birbirinizi bulmak, birbirinizi tanımak için bir saat daha çabalarsın, bu arada içkiyi bir parça abartıp daha fazla çabalarsın. İdare ederdi, diye kendini avutursun so-

ğuk yatağına döndüğünde. Böylece hayatın idare eden uzun bir çizgiye dönüşür.

Sonra Yedinci Cadde'de kaldırımdaki tezgahtan bir dilim kavun satın alırken Nick Dunne'la karşılaşırsın ve *bam*! İşte sonunda biri seni tanımıştır, birbirini tanıyan iki kişi sonunda denk gelmiştir. İkiniz de hatırlanmaya değer aynı şeyleri hatırlıyorsunuzdur. (*Gerçi sadece bir tane zeytin var.*) Aynı ritimde buluşursunuz. Klik. Birbirinizi öylesine tanıyorsunuzdur. Birden gözünün önünde *yatakta kitap okuma, pazar günü dondurma yeme, sebepsiz yere gülme* ve öpüşme sahneleri canlanır. İdare ederin o kadar ötesindedir ki artık idare etmekle yetinemeyeceğini anlarsın. Aniden. Ve şöyle düşünürsün: *Ah, işte hayatımın geri kalanı bu. Sonunda geldi.*

NICK DUNNE

O GÜN

Polisin gelmesini önce mutfakta bekledim ama yanan çaydanlığın genzimi yakan kokusu artık mideme kadar inip beni kusmanın eşiğine getirince ön verandaya çıkıp en üst basamağa oturdum ve sakinleşmeye çalıştım. Sürekli Amy'nin cep telefonunu arıyordum ama karşıma telesekreter çıkıyor, Amy'nin kayıtlı sesi en kısa zamanda geri döneceğine söz veriyordu. Üç saat geçmişti, beş mesaj bırakmıştım, yine de Amy geri dönmemişti.

Mesajlarıma geri dönmesini beklemiyordum zaten. Polise de söyleyecektim: Amy hayatta çaydanlığı ocakta bırakıp evden çıkmazdı. Kapıyı da açık bırakmazdı. Hatta ütülenecek bir şeyi ütülemeden de evden ayrılmazdı. Karım başladığı işi bitirmeden asla rahat edemezdi (tadil edilmesi gereken kocası da projelerinden biriydi). Ve hoşuna gitmese de muhakkak bitirirdi. İki haftalık balayımızda Fiji sahillerinde bunu kanıtlamış, ben bir macera kitabından diğerine atlarken Amy bana pis bakışlar atarak milyonlarca gizemli sayfadan oluşan *Son Kuş Günceleri* kitabını inatla bitirmişti. Missouri'ye taşındığımızdan bu yana işi olmadığı için hayatı sonu gelmeyen minik ve önemsiz sayısız projeyi ta-

mamlamaya odaklanmıştı. O elbise asla ütülenmeden bırakılamazdı.

Bir de *boğuşma izleri taşıyan* oturma odası vardı. Yani Amy'nin beni geri aramayacağını biliyordum. Artık ikinci perdenin başlamasını istiyordum.

Bulutsuz temmuz gökyüzü ve doğuda bir ışık patlamasıyla yavaş yavaş batarken her şeyi şımarık bir altın rengine bulayan güneşle günün en harika zamanıydı. Polisler geldi. Ağaçtaki bir kuş akşam ezgisine başlamıştı. Geçerken piknik alanına uğramış gibi tembelce arabadan inen iki polisi, sanki her gün yaptığım bir şeymiş gibi evin önündeki merdivenlerden seyrettim. Yirmili yaşlardaki kendine güvenli ve hevessiz genç polisler, oda hapsi cezası almış çocukların evden kaçması gibi vakalara alışıktı. Uzun, siyah saçlarını örmüş İspanyol kökenli bir kız ve bahriyeli havasında siyah bir genç adam. Buralarda değilken Carthage beyazlığından biraz (çok az) uzaklaşmıştı ama gün içinde karşılaştığım farklı ten rengine sahip insanlar daha ziyade ayak işlerine bakanlardan oluşuyordu: Kuryeler, sağlık görevlileri, postacılar. Polisler. ("Burası o kadar beyaz ki insanı rahatsız ediyor," demişti Amy. Oysa Manhattan'daki arkadaşları arasında sadece tek bir Afro-Amerikan vardı. Ben de onu etnik vitrinler süsleyip fonda azınlıkları kullanmakla suçlamıştım.)

"Bay Dunne? Ben polis memuru Velasquez," dedi kadın. "Bu da polis memuru Riordan. Anladığımız kadarıyla karınız için endişelenmişsiniz?"

Riordan ağzındaki şekeri emerek sokağın diğer ucuna baktı. Gözleriyle, nehre dalmaya hazırlanan bir kuşu takip ediyordu. Sonra aniden bakışlarını bana çevirdi. Büktüğü dudakları, herkesin gördüğü şeyi gördüğünü anlatıyordu.

Yumruklama istediği uyandıran bir yüzüm var: Mirasyedi bir pislik görünümünün içine hapsolmuş işçi sınıfından bir İrlandalıyım. Yüzümün görüntüsünü telafi etmek için sık sık gülümserim ama bu her zaman işe yaramaz. Üniversitedeyken numarasız sahte gözlük bile takmış, insanlarda cana yakın bir izlenim bırakmayı ummuştum. "Bu gözlüğün seni daha yavşak gösterdiğinin farkında mısın?" demişti Go. Gözlükleri atıp gülümsememe yüklenmiştim.

Elimi sallayarak polisleri içeri davet ettim: "Girip kendiniz görün."

İki polis merdivenleri tırmanırken kemerleri ve tabanca kılıflarının gıcırtıları onlara eşlik etti. Oturma odasının kapısında durup dağınıklığı gösterdim.

"*Ah*," dedi Polis Memuru Riordan parmaklarını kütürdeterek. Artık az önceki kadar bezgin görünmüyordu.

Riordan ve Velasquez yemek odasındaki masada öne eğilmiş temel soruları soruyordu: Kim, nerede, ne zamandır? Kulaklarını resmen dikmişlerdi. Benden uzaklaşarak bir yerler aradıktan sonra Riordan dedektiflerin yola çıktığını bildirmişti. Ciddiye alınmanın karanlık gururunu yaşıyordum.

Riordan ikinci kez, son zamanlarda çevrede yabancı birilerini görüp görmediğimi sorarak üçüncü kez Carthage'daki evsizler ordusunu hatırlatıyordu ki telefon çaldı. Odanın diğer ucuna fırlayıp telefona baktım.

Kendinden emin bir kadın sesi: "Bay Dunne, sizi Comfort Hill Bakımevi'nden arıyorum." Alzheimer'dan muzdarip babamızı oraya yatırmıştık.

"Şu anda müsait değilim, sizi sonra ararım," diye tersleyip telefonu kapattım. Comfort Hill'de çalışan kadınlara katla-

namıyordum. Asla rahatlatıcı bir laf etmiyor, hiç gülümsemiyorlardı. Muhtemelen bunun sebebi, hak ettikleri maaşın çok altında para kazanmalarıydı. Onlara olan kızgınlığımın aslında bir yansıma olduğunu biliyordum. Annem mezardayken babamın hala hayatta oyalanması beni deli ediyordu.

Aylık ücreti ödeme sırası Go'daydı. Temmuz ayında ödemeyi Go'nun yapması gerektiğinden emindim. Ve onun sıranın bende olduğuna inandığından da emindim. Olmadık şey değildi. Go'ya göre aylık ödemeleri unutmamızın nedeni, bilinçaltımızdaki babamızı unutma isteğimizdi.

Kapı zili çaldığında Riordan'a boş evlerden birinde gördüğüm tuhaf adamı anlatıyordum. Kapı zili çalmıştı! Öyle normaldi ki sanki beklediğim pizza siparişim gelmişti.

Mesai sonu yorgunluğuyla iki dedektif içeri girdi. Uzun bacaklı, zayıf adamın sipsivri bir çenesi vardı. Kadınsa şaşırtıcı derecede çirkindi. Her gün karşılaşabileceğinizin çok ötesinde çirkindi. Düğme gibi küçük yuvarlak gözleri, toz renginde zayıf ve uzun saçları vardı. Çirkin kadınlara sempati duyarım. Gözleri zorlayan üç kadın tarafından yetiştirilmiştim: Büyükannem, annem ve teyzem. Üçü de zeki, nazik, eğlenceli ve son derece iyi kalpli insanlardı. Çıktığım -gerçekten çıktığım- ilk güzel kız Amy'ydi.

Önce çirkin kadın konuştu ve tıpkı kadın polis Velasquez gibi giriş yaptı. "Bay Dunne? Ben Dedektif Rhonda Boney. Bu da Dedektif Jim Gilpin. Anladığımız kadarıyla karınız için endişelenmişsiniz?"

Midemin guruldadığını herkes duydu ama hepimiz duymamış gibi yaptık.

"Etrafa göz atabilir miyiz, efendim?" dedi Gilpin. Gözlerinin altında torbalar oluşmuştu, fırça gibi bıyığında aklar

seçiliyordu. Gömleği kırışık değildi ama üzerinde kırışık görünüyordu. Sigara ve ekşi kahve kokuları yayması beklenen türden biriydi. Oysa sabun kokuyordu.

Birkaç adımda onları oturma odasına götürüp yine dağınıklığı gösterdim. İki genç polis memuru dağınıklığın kenarında dikkatle yere çömelmişti, işe yarar bir şey yaparken görülmeyi umuyor gibilerdi. Boney beni yemek masasındaki bir sandalyeye yöneltti. *Boğuşma izleri* hala görülebilir olsa da oturma odasından uzaklaşmıştık.

Rhonda Boney de az evvel Velasquez ve Riordan'a cevaplarını verdiğim soruların üzerinden geçti. Kibar atmaca gözlerini üzerime dikmişti. Gilpin bir dizinin üzerine çöküp oturma odasını inceledi.

"Karınızın birlikte olabileceği herhangi bir arkadaşınızı veya aileden birilerini aradınız mı?" diye sordu Rhonda Boney.

"Ben... Hayır. Henüz aramadım. Sanırım sizi beklemenin daha doğru olacağını düşündüm."

"Ah." Kadın gülümsedi. "Durun tahmin edeyim: Süt kuzusu."

"Efendim?"

"Ailenin bebeği, en küçüğüsünüz, değil mi?"

"İkiz bir kız kardeşim var." Bir önyargı seziyordum. "Niye?" Amy'nin en sevdiği vazosu duvara fırlatılmış, parçaları yere dağılmıştı. Düğün hediyesi olarak gelen bir Japon şaheseriydi ve karım olur ya temizlikçi kırar falan diye her hafta o gelmeden önce vazoyu güvenli bir yere kaldırırdı.

"Bizi beklediğinizi söyleyince tahmin yürüttüm. Her zaman başkalarının yönlendirmesine alışkınsınız," dedi Boney. "Erkek kardeşim de öyledir. Doğum sırasıyla alakalı bir şey." Not defterine bir şeyler karaladı.

"Pekala." Öfkeyle omuz silktim. "Burcumu da söyleyeyim mi, yoksa işimize mi dönelim?"

Boney nazikçe gülümseyip bekledi.

"Bir şey yapmadan önce bekledim çünkü... Çünkü bir arkadaşımızla birlikte olmadığından eminim," dedim oturma odasındaki dağınıklığı işaret ederek.

"Ne zamandır burada yaşıyorsunuz, Bay Dunne? İki yıl mı?" diye sordu kadın.

"Eylülde iki yıl olacak."

"Nereden taşındınız?"

"New York."

"Eyaletten mi, New York City'den mi?"

"City."

Parmağıyla üst katı gösterip yüksek sesle sormadan izin istediğinde başımı salladım ve onu takip ettim. Gilpin de benim arkamdaydı.

"New York'tayken bir yazardım," dedim kendimi tutamayarak. İki yıldır buradaydım ve hala bütün hayatımın buradan ibaret olduğunun düşünülmesi fikrine katlanamıyordum.

Boney: "Etkileyici."

Gilpin: "Ne üzerine?"

Cevabımı basamakları tırmanma ritmine göre ayarladım. Bir dergi için yazıyordum (adım), popüler kültür hakkında yazıyordum (adım), bir erkek dergisi (adım). Son basamağa geldiğimizde, hala omzunun üzerinden oturma odasına bakan Gilpin'e döndüm.

"Popüler kültür mü?" dedi basamakları tırmanmaya başlarken. "Tam olarak neyi kapsıyor?"

"Popüler kültür," dedim. Boney merdiven sahanlığında bizi bekliyordu. "Filmler, televizyon, müzik ama, ıı, şeey,

bilirsiniz işte, yüksek sanat falan değil." Yüzümü ekşittim. *Yüksek sanat* mı? Üstünlük taslamaktan başka bir şey yapmıyordum. Siz iki taşralı muhtemelen İngilizcemi virgül Doğu Sahili Eğitimli İngilizcemi virgül Orta Batı samimiyetimi tercüme etmemi bekliyor olmalısınız. *Beyzbol maçı izledikten sonra loft'uma gidip karaladığım şeyler falan işte!*

"Boney filmlere bayılır," dedi Gilpin kadını çenesiyle işaret ederek. Boney başını sallayarak onayladı: *Bayılırım.*

"Şimdi şehir merkezideki Bar'ın sahibiyim," diye ekledim. Lisede ders de vermiştim ama bunu eklemek çok zavallıca olacak gibi geldi birden. Sonuçta yeni biriyle randevuda değildim.

Boney banyodan içeri kafasını uzatırken Gilpin'le bana koridorda beklememizi işaret etti. "Bar mı?" diye sordu. "Orayı biliyorum. Bir ara uğramayı düşünüyordum. Adını sevdim. Çok doğrudan."

"Akıllıca bir girişim gibi görünüyor," dedi Gilpin. Boney yatak odasına yöneldiğinde ardından gittik. "Birayla çevrili bir hayat kulağa fena gelmiyor."

"Bazen cevap şişenin dibindedir," dedim ama bunu der demez duruma hiç uygun düşmediğini fark edip yine yüzümü ekşittim.

Yatak odasına girdik.

Gilpin güldü. "Bilmez miyim?"

"Bakın, ütü hala çalışıyor," diye söze girdim.

Boney başını sallayıp büyük giyinme odamızın kapısını açtı, içeri girdi, ışığı yaktı, lateks eldivenleriyle gömlekleri ve elbiseleri aralayarak dibe doğru yürüdü. Şaşırmış gibi bir ses çıkarıp eğildi ve bize doğru döndü. Elinde gümüş rengi şık bir hediye kağıdıyla paketlenmiş kare bir kutu tutuyordu.

Midem burkuldu.

"Birinin doğum günü mü?" diye sordu kadın.

"Evlilik yıldönümümüz."

Boney ve Gilpin örümcekler gibi irkilseler de irkilmemiş gibi davrandılar. Oturma odasına döndüğümüzde genç polisler gitmişti. Gilpin dizlerinin üzerine çöküp ters dönmüş pufu inceledi.

"Şey, ben biraz korkmaya başladım," diye söze girdim yine.

"Seni suçlayamam, Nick," dedi Gilpin içtenlikle. Soluk mavi gözleri sinir edici bir şekilde sürekli seğiriyordu.

"Yapabileceğimiz bir şey var mı? Karımı bulmak için. Yani burada olmadığı çok bariz."

Boney parmağıyla duvarda asılı duran düğün fotoğrafımızı işaret etti: Smokinim ve yüzümde donmuş otuz iki dişlik gülümsememle, adet yerini bulsun diye kollarımı Amy'nin beline dolamış duruyorum. Sarı saçları spreyle sıkıca yatıştırılmış Amy'nin duvağı Cape Cod plajındaki rüzgarda savruluyor. Gözlerini kocaman açmış çünkü her fotoğraf çekiminde son saniyede mutlaka gözlerini kırpar ve bu sefer gözlerini kırpmamak için bütün gücüyle savaşıyor. Bağımsızlık Günü'nden bir gün sonrası olduğu için havai fişeklerin kükürtlü kokusu okyanus tuzuna karışıyor. Yaz...

Cape Cod çok güzeldi. Aylarca beraber olduktan sonra kız arkadaşım Amy'nin zengin biri sayılabileceğini, yaratıcı ve zeki bir anne-babanın tek kızı olduğunu keşfetmiştim. Amy'nin adıyla yazılıp onu ikonlaştıran kitapları çocukluğumdan hatırlar gibiydim. İnanılmaz Amy. Amy bana kitap serisini, komadan yeni uyanan bir hastayla konuşur gibi serinkanlı ve mesafeli bir tonda açıklamıştı. Sanki bunu daha önce defalarca yapmak zorunda kalmış ve pek iyi gitmemiş-

ti... Fazla coşkuyla karşılanan zenginliğinin kabulü ve kendisinin yaratmadığı gizli kimliğinin ortaya çıkışı.

Amy bana kim ve ne olduğunu anlattıktan sonra Elliott ailesinin Nantucket Sound'daki tarihi evlerine gitmiş, birlikte yelkenliyle denize açılmıştık ve ben şöyle düşünmüştüm: *Görmüş geçirmiş insanlarla birlikte okyanusa açılan bir Missouri çocuğuyum. Bugün zengin olsam ve onlar gibi yaşamaya başlasam bile onlara yetişmem mümkün değil.* Kıskançlık hissetmiyordum. Halimden memnundum. Hiçbir zaman zenginlik ya da şöhrette gözüm olmamıştı. Çocuklarının geleceğin ABD Başkanı olduğunu hayal eden bir ailede yetişmemiştim. Çocuklarının günün birinde bir iş bulup hayatını kazanacağını düşünen pragmatik bir ailem vardı. Elliott'lara yakın olmak bile benim için baş döndürücüydü. Atlantik'te yelkenliyle turladıktan sonra, balina avcılığı yapan bir kaptan tarafından 1822 yılında inşa edilmiş ve hiçbir masraftan kaçınılmadan restore edilmiş eve dönmek, onlarla birlikte adını bile telaffuz edemeyeceğim organik ve sağlıklı yiyecekler yemek bambaşka bir hayattı. *Quinoa.* Bunu hatırlıyordum çünkü bu yüksek proteinli unun bir tür balık olduğunu sanmıştım.

Masmavi bir yaz günü kumsalda evlenmiş, yelkenli gibi salınan beyaz bir çadırda yiyip içmiştik. Birkaç saat sonra Amy'yi elinden tuttuğum gibi gizlice düğünden karanlık dalgalara doğru kaçırmıştım çünkü orada hiçbir şey gerçekmiş gibi gelmiyordu, sanki titrek bir ışıktan ibarettim. Serin hava beni kendime getirmişti, Amy beni kendime getirmişti ve tanrıların şölen verdiği, her şeyin cennet meyvesi tadında olduğu çadırın altın ışıklarına doğru çekiştirmişti. Zaten bütün ilişkimiz böyleydi.

Boney, Amy'yi incelemek için fotoğrafa daha yakından baktı. "Karınız çok güzel."

"Güzeldir," dediğimde midemin burkulduğunu hissettim.

"Kaçıncı yıldönümünüz?" diye sordu kadın.

"Beşinci."

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine aktarıyor, yerimde duramıyor, bir şey *yapmak* istiyordum. Karımın ne kadar güzel olduğunu söylemelerini değil, dışarı çıkıp lanet olasıca karımı aramalarını istiyordum. Ama bunu dile getirmedim. Bu tür şeyleri nadiren dile getiririm. Söylemem gerektiğinde bile konuşmaktan çekinirim. Rahatsızlıklarımı depolayıp bölmelere ayırırım. Karın bölgemde hayalkırıklığı, korku ve öfkeyle dolu yüzlerce şişe saklı ama bana bakan biri bunu asla tahmin edemez.

"Beşinci yıl önemli. Dur tahmin edeyim: Houston'da rezervasyon?" diye sordu Gilpin. Şehrin tek lüks restoranıydı. Buraya taşındığımızda Carthage'ın küçük sırrının karımı mutlu edeceği umuduyla annem, "Houston'ı mutlaka denemelisiniz," demişti.

"Tabii ki Houston."

Polise söylediğim beşinci yalandı. Daha yolun başındaydım.

AMY ELLIOTT DUNNE

5 TEMMUZ 2008

- GÜNLÜKTEN -

Aşkla şişkoyum! Ateşte boğuluyorum! Hastalıklı bir adanmışlıkla katıksız bir obezim! Evlilik heyecanıyla mutlu ve coşkulu bir yabanarısıyım. Onun etrafındayken mutlulukla vızıldıyorum, yaygara çıkarıyorum, yerimi bulmaya çalışıyorum. Tuhaf bir şey haline geldim. Birinin eşiyim. Sırf adını söyleyebileyim diye durduk yerde, hiç doğal olmayan bir şekilde sohbetlerin yönünü değiştirirken yakalıyorum kendimi. Birinin eşi, birinin kadını oldum. Genç ve Bağımsız Feminist kimliğim artık hükümsüz. Umrumda bile değil. Onun çek defterini tutuyorum, saçlarını kısaltıyorum. O kadar ev kadınıyım ki bir an gelecek muhtemelen *ev bütçesi* kelimesini kullanacağım, tüvit mantomu savurarak evin kapısından çıkıp kıpkırmızı dudaklarımla *güzellik salonunun* yolunu tutacağım. Bunların hiçbiri beni rahatsız etmiyor. Her şey gözüme kolayca tatlıya bağlanacak gibi görünüyor, canımı sıkan her şey akşam yemeklerinde anlatılacak eğlenceli bir hikayeye dönüşüyor. *Sonra bugün canımı sıkan bir evsizi öldürdüm, hayatım... Hahahaha! Ay, ne kadar çok eğleniyoruz!*

Nick sert bir içki gibi: Her şeyi doğru açıdan görmemi sağlıyor. Farklı bir açıdan değil en doğru açıdan bahsediyorum. Nick'leyken elektrik faturasının birkaç gün gecikmesinin ya da hazırladığım son testin vasat olmasının aslında hiç de önemli olmadığını fark ediyorum. (Son hazırladığım test gerçekten çok vasat ve bu konuda şaka yapmıyorum: "Ne tür bir ağaç olmak isterdin?" Ben elma ağacı çıktım! Bu çok saçma!) Yeni İnanılmaz Amy kitabının ağır bir hezimet olması, acımasız eleştirilere hedef olması, zaten aksak başlayan satışların hızla inişe geçmesinin önemi yok. Odamızı ne renge boyadığımın, trafiğin, ayırdığım çöplerin geri dönüşüp dönüşmediğinin hiçbir önemi yok. (Dürüst olun, ey New Yorklular, çöplerinizin geri dönüştüğüne gerçekten inanıyor musunuz?) Hiçbir şeyin önemi yok çünkü eşimi buldum. Rahat, serinkanlı, akıllı, eğlenceli ve karmaşık olmayan Nick'i buldum. Kendine işkence etmiyor, mutlu. Tatlı. Penisi kocaman.

Kendimle ilgili sevmediğim her şey beynimin bir köşesine itildi. Belki de onda en çok sevdiğim budur. Beni bu hale getirmesidir. Hissetmeme gerek kalmadan yapmamı sağlıyor. Eğlenceliyim. Oyunbazım. Oyunun ta kendisiyim. İçtenlikle mutluyum ve tamamen tatmin olmuş hissediyorum. Birinin karısıyım! Bu kelimeleri söylemek bile acayip geliyor. (Şu geri dönüşüm meselesi var ya, sevgili New Yorklular... Aman, gülün geçin.)

Aptalca şeyler yapıyoruz. Mesela geçen hafta sırf orada hiç seks yapmadığımız için arabayla Delaware'e gittik. Durun, sahneyi gözünüzde canlandırmaya çalışayım çünkü bu noktada bunu yapmam gerekiyor. Eyalet sınırını geçiyoruz. "Delaware'e Hoşgeldiniz!" diyen tabelada aynı zamanda "Kü-

çük Mucize, İlk Eyalet ve Vergisiz Alışveriş Cenneti" ibareleri de yer alıyor.

Birçok kimliğe sahip zengin bir eyalet.

Gördüğüm ilk toprak yolu Nick'e gösteriyorum, her yanımızı çam ağaçları sarana kadar beş dakika boyunca arabanın içinde sarsılıyoruz. Konuşmuyoruz. Nick koltuğunu arkaya yatırıyor. Eteğimi sıyırıyorum. Altımda külot yok. Bunu görünce, azdığı zamanlarda yüzünde beliren o ifade beliriyor.

Dudaklarını büküyor, hipnotize olmuş gibi bakıyor... Tersten kucağına oturuyorum. Göğsüm direksiyona dayalı. Birlikte hareket ederken korna beni taklit edercesine minik minik meliyor, ön cama dayadığım ellerim kayarken gıcırtılı sesler çıkarıyor. Nick'le her yerde boşalabiliyoruz. İkimizin de sahne korkusu yok, üstelik ikimiz de bundan gurur duyuyoruz. Sonra eve dönüyoruz. Yolda çıplak ayaklarımı arabanın ön paneline dayayıp kurutulmuş et yiyorum.

Evimizi seviyoruz. Bu ev İnanılmaz Amy'nin eseri. Ailemin kordon boyunda bizim için satın aldığı Brooklyn tarzı taş evin dev ekran bir Manhattan manzarası var. Çok büyük, kendimi suçlu hissettirecek kadar büyük, yine de mükemmel. Mümkün olduğunca şımarık zengin kız hislerimle savaşıyorum.

Birçok şeyi kendim yapmaya çalışıyorum. İki haftadan uzun sürdü ama duvarlarımızı kendimiz boyadık. Bahar yeşili, soluk sarı, kadife mavisi... En azından teoride. Renklerin hiçbiri hayal ettiğimiz gibi olmadı, yine de duvarlarımızdan memnun kalmış gibi yapıyoruz. Evimizi bitpazarlarından satın aldığımız incik boncuklarla dolduruyoruz. Nick'in pikabı için plaklar alıyoruz. Dün akşam hava kararıp da Manhattan

düğmesine basılmış gibi ışıldamaya başlarken eski İran halımızın üzerinde şarap içip vinil plakların cızırtılarını dinledik, sonra Nick, "Aynen bunu hayal etmiştim," dedi. "Kesinlikle aynen böyle hayal etmiştim."

Haftasonlarında, parlak sarı yorganımızın altında birbirimizle konuşuyoruz. Yer döşemeleri bile çok neşeli: Kapıdan girdiğimiz anda iki gıcırtılı eski lata bizi selamlıyor. Bunu seviyorum. Bu evin bizim olmasını, antika yer lambamızın geçmişinde harika bir hikaye yatmasını, kahve demliğinin yanında duran ve içinde tek bir ataştan başka bir şey durmayan çarpık çurpuk kil kupayı seviyorum.

Günler boyunca kocam için güzel ne yapsam diye düşünüyorum. Avcuna sıcak bir taş gibi oturacak naneli sabun almak ya da nehirde kayığıyla dolaştığı günleri hatırlatmak için incecik bir dilim alabalık pişirmek gibi mesela. Saçmaladığımın farkındayım. Yine de bu halimi seviyorum. Bir erkek için saçmalamaya meyilli olduğumu asla tahmin etmezdim. Bu çok rahatlatıcı. Bir yavru köpek tarafından oradan oraya taşınmış gibi etrafa dağıttığı çoraplarına bile bayılıyorum.

Bir yılımızı doldurduk ve insanlar, sanki savaşa giden saf çocuklarmışız gibi sürekli ilk yılın en zoru olduğunu söylese de ben hala aşkla şişkoyum. Bir yıl hiç de zor geçmedi. Biz birbirimizle evlenmek için yaratılmışız. Bugün birinci yıldönümümüz ve Nick öğle yemeği saatinde işten çıkacak. Hazine avım onu bekliyor. İpuçlarının hepsi bizimle, birlikte geçirdiğimiz yılla ilgili.

Tatlı kocacığım ne zaman üşütse
Bu çorba imdada yetişir handiyse.

Cevap: President Caddesi'ndeki Tayland Evi'nin tom yum çorbası. Restoranın müdürü bu öğleden sonra bir kase çorba ve bir sonraki ipucuyla Nick'i bekleyecek.

Ve Çin Mahallesi'ndeki McMann ile Central Park'taki Alice heykeli. New York'ta büyük bir tur. Sonunda Fulton Caddesi'ndeki balık pazarından bir çift harika ıstakoz alacağız ve taksiyle eve dönüş yolunda Nick canlı ıstakozlardan tedirgin olacağı için paketi ben kucağımda tutacağım. Aceleyle eve gideceğiz, Cape'te bir sürü yaz geçirmiş bir kızın uzmanlığı ve becerisiyle ıstakozları eski ocağımızın üzerindeki yeni tencerelerimize bırakacağım, Nick kıkırdayacak ve çok korkmuş da mutfak kapısının arkasına saklanıyormuş gibi yapacak.

Aslında evde ıslak hamburger yemeyi önermiştim. Nick ise beş yıldızlı lüks bir restorana gidelim istedi. Istakozlar bu iki farklı tercih arasında tam ortada duruyor. Bu ıstakozlar herkesin (durmaksızın tekrar tekrar) söylediği üzere evliliklerin uzlaşmayla ilgili olduğunu gösteriyor. Ortada buluşacağız.

Tereyağlı ıstakoz yiyip eski bir caz plağında bir kadının tünelin diğer ucundan söylüyormuş gibi derinden gelen sesiyle söylediği şarkı eşliğinde yerde sevişeceğiz. Nick'in en sevdiği burbonla yavaşça sarhoş olacağız. Ona hediyesini vereceğim. Crane & Co.'da görüp beğendiği, üzerinde avcı yeşili sans-serif fontlarıyla adının baş harfleri olan, kalın ve kremsi kağıtlara yaratıcı kelimelerini şımarık bir mürekkeple yazabilecek. Yazar ve belki bir-iki tane aşk mektubu peşinde olan yazar karısı için çok şık kağıtlar.

Sonra belki yine seks yapacağız. Gecenin bir yarısı hamburger yeriz. Daha çok burbon içeriz. İşte. Bizden daha mutlu bir çift olabilir mi? Bir de evliliğin zor olduğunu söylüyorlar.

NICK DUNNE

O GÜN

Boney ve Gilpin soruşturmayı, batmakta olan bir kamu bankasını andıran polis karakoluna taşıdı. Tam kırk dakika boyunca küçücük bir odada yalnız kaldım. Zaten ben de yerimden kıpırdamaya pek istekli değildim. Sakinmiş gibi davranmak bir şekilde sakinleşmenin ta kendisi. Masanın üzerine abanıp çenemi koluma dayadım. Bekledim.

"Amy'nin ailesini aramak ister misin?" diye sormuştu Boney.

"Paniklemelerini istemiyorum," demiştim. "Bir saat içinde Amy'den haber çıkmazsa ararım."

Bu konuşmayı üç tur yaptık.

Sonunda polisler gelip masada karşıma oturdu. Televizyon programlarında rastladığım sahneleri andırdığından gülmemek için kendimle resmen savaşmak zorunda kaldım. Son on yıldır zapladığım gece yarısı kanallarında gördüğüm odaların aynısıydı, polisler de -temkinli ve ciddi tavırlarıyla- tıpkı o programların yıldızları gibi davranıyordu. Her şey sahte geliyordu.

Epcot Polis Karakolu. Boney'nin elindeki kağıt kahve bardağı ve saman kağıttan dosya bile programın dekoru gibi görünüyordu. Polis aksesuarları. İçten içe eğleniyordum. Bir an

için hepimizin rolleri paylaştığımız hissine kapılmıştım: *Hadi hep birlikte Kayıp Eş oyunu oynayalım!*

"Sen iyi misin, Nick?" diye sordu Boney.

"İyiyim. Niye sordun?"

"Sırıtıyorsun."

Zırtapozluğum suratımdan fayans zemine süzüldü. "Özür dilerim, sanki her şey..."

"Biliyorum," dedi Boney rahatlatmaya çalışırcasına. "Tuhaf olduğunu biliyorum." Boğazını temizledi. "Her şeyden önce burada rahat olmanı istiyoruz. Bir şeye ihtiyacın olursa bize söylemen yeter. Şu anda bize ne kadar bilgi verebilirsen o kadar iyi ama istediğin zaman gidebilirsin, problem değil."

"Siz sorun, ben söyleyeyim."

"Pekala, harika, teşekkürler," dedi kadın. "Şey, tamam. Önce can sıkıcı meseleleri aradan çıkarmak istiyorum. Boktan şeyler. Karın gerçekten kaçırıldıysa -ki bunu henüz bilmiyoruz ama durum gerçekten buysa- kaçıran herifi bulmak ve onun tepesine binmek isteriz. Onu çivilemeliyiz. Kaçacak yeri olmamalı."

"Tamam."

"Bu yüzden önce seni temize çıkarmalıyız. Böylece herif geri gelip seni elemediğimizi söyleyemez... Anlıyorsun değil mi?"

Mekanik bir baş sallamasıyla anladığımı belirttim. Aslında tam olarak neyi kastettiğini bilmiyordum ama mümkün olduğunca işbirlikçi görünmek istiyordum. "Sorun, söyleyeyim."

"Seni korkutmak istemiyoruz," diye ekledi Gilpin. "Sadece temel birtakım konuları aradan çıkarmalıyız."

"Benim için sorun değil." *Suçlu her zaman kocadır*, diye geçirdim içimden. *Herkes suçlunun her zaman koca olduğunu*

bilir, o yüzden neden hemen adını koymuyorlar: Senden şüpheleniyoruz çünkü kocası sensin ve suçlu her zaman kocadır.

"Tamam, harika, Nick," dedi Boney. "Önce yanağının içinden tükürük alalım. Böylece evdeki sana ait olmayan DNA'ları belirleyebiliriz. Olur mu?"

"Tabii."

"Aynı zamanda barut kalıntısı olup olmadığını anlamak için ellerini de kontrol etmeliyiz. Yine söylüyorum, her ihtimale karşılık..."

"Bir saniye, bir saniye. Yoksa bulduklarınızdan karımın..."

"Hayır, hayır, hayır, Nick," diye sözümü kesti Gilpin. Sandalyelerden birini çevirip üzerine ters oturdu. Polislerin gerçekten bunu yapıp yapmadığını merak ettim. Belki zeki bir aktörün aklına gelmişti ve polisler de filmleri izleyip böyle yapmalarının havalı bir şey olacağına karar vermişti. Olamaz mı?

"Sadece temel protokol," diye devam etti Gilpin. "Her tür açığı kapamaya çalışıyoruz: Ellerine bakacağız, tükürüğünü alacağız ve bir de arabanı kontrol edebilirsek..."

"Elbette. Dediğim gibi, neye ihtiyacınız varsa yapın."

"Teşekkürler, Nick. Gerçekten teşekkür ederim. Bazen insanlar sırf bizi uğraştırmak için işleri yokuşa sürer."

Ben tam tersiydim. Babam tüm çocukluğumu sessiz kınamalarla zehirlemişti. Sırf olay çıkarmak için asık suratla ortalıkta dolaşıp kızacak bir şey arayan adamlardandı. Go bu yüzden son derece savunmacı biri olup çıkmıştı, tedbirsiz adım atmazdı. Bense dizlerini kırıp otoriteye yaranmaya çalışan birine dönüşmüştüm. Anneme, babama, öğretmenlerime yaranmaya çalışırdım: İşinizi kolaylaştırmak için her şeyi yaparım, efendim. Onaylanmak için yanıp tutuşuyordum. Go

bir keresinde, "İnsanları iyi biri olduğuna inandırmak için yalan söyler, aldatır, çalar çırpar, lanet olsun, onları öldürürsün bile," demişti. Go'nun eski dairesinden pek de uzak olmayan Yonah Schimmel'in dükkanında, lokma kuyruğundaydık. Zaten orada olduğumuz için bu kadar iyi hatırlıyorum çünkü fazlasıyla doğru olan bu saptama yüzünden iştahım kaçmıştı. Go daha bunları söylerken bile şöyle düşünüyordum: *Bunu asla unutmayacağım. Bu sonsuza kadar beynime çakılı kalacak anlardan biri.*

Polislerle 4 Temmuz Bağımsızlık Günü kutlamaları ve hava durumuyla ilgili oradan buradan sohbet ettik. Bu arada barut kalıntısı için ellerim incelendi, pamuklu çubukla yanağımın içinden tükürük örneği alındı. Normal bir şeymiş, diş doktoruma kontrole gitmişim gibi davrandım.

İşimiz bittiğinde Boney önüme yeni bir kahve bardağı bırakıp omzumu sıktı. "Bütün bunlar için özür dilerim. İşimizin en sevimsiz yanı. Şimdi birkaç soruya daha cevap verecek halin var mı? Bize gerçekten çok yardımı dokunur."

"Tabii, elbette, sorun."

Masada önüme incecik bir dijital kayıt cihazı koydu. "Sorun olur mu? Bu sayede aynı soruları tekrar tekrar cevaplamak zorunda kalmazsın..." Daha sonra hikayemi değiştirmemi istemiyordu. *Bir avukat çağırmalıydım*, diye düşündüm ama sadece suçlular avukata ihtiyaç duyardı, o yüzden başımla onayladım: *Sorun değil.*

"Pekala. Amy..." dedi Boney. "İkiniz ne zamandır burada yaşıyorsunuz?"

"İki yıl kadar oldu."

"Ve Amy, New York City'den."

"Evet."

"Çalışıyor mu? İşi var mı?" diye sordu Gilpin.

"Hayır. Eskiden kişilik testleri hazırlardı."

Dedektifler bakıştı: *Test mi?*

"Gençlik dergileri, kadın dergileri için," dedim. "Bilirsiniz. Kıskanç biri misiniz? Testi çözün ve öğrenin! Erkekler sizden korkuyor mu? Testi çözün ve öğrenin!"

"Çok havalı. O testleri çok severim," dedi Boney. "Bunun bir iş olduğunu bilmiyordum. Yani o testleri yazmanın. Yani kariyer açısından."

"Eh, pek sayılmaz. En azından artık değil. İnternette bir sürü bedava test var. Amy'nin hazırladıkları daha zekiceydi. Psikoloji masteri vardı... Yani psikoloji masteri *var*." Kırdığım pota tatsız bir kahkaha attım. "Ama zeka, bedavayı yenemiyor."

"Sonra?"

Omuz silktim. "Sonra buraya taşındık. Şu sıra zamanını evde geçiriyor."

"Ah! O zaman çocuklarınız var?" diye cıvıldadı Boney sanki güzel bir haber duymuş gibi.

"Hayır."

"Ah. Peki gününü nasıl geçiriyor?"

Bu soruyu ben de kendime soruyordum. Amy bir zamanlar her şeyden biraz yapan bir kadındı. Buraya taşındığımızda Fransız mutfağına yoğunlaşmış, hiper hızlı bıçak kullanma yeteneğini geliştirmiş ve bir *boeuf bourguignon* tarifi yaratmıştı. Otuz dördüncü yaş gününde Barselona'ya uçmuştuk. Birkaç ayda gizli gizli öğrendiği İspanyolcasıyla oradaki insanlarla rahatça konuşması karşısında şaşırıp kalmıştım. Karım zekiydi, doymak bilmez bir merakı vardı. Ama tutkuları daha çok rekabetle ateş alıyordu: Erkekleri şaşırtması, kadınları kıs-

kandırması gerekiyordu. *Amy, Fransız yemekleri pişirebiliyor, akıcı bir şekilde İspanyolca konuşabiliyor, bahçeyle ilgileniyor, örgü örüyor, maraton koşuyor, borsadan anlıyor, uçak kullanabiliyor ve bunları yaparken model gibi görünebiliyor.* Sürekli İnanılmaz Amy olması gerekiyordu. Burada, Missouri'de ise kadınlar Target zincir marketlerinden alışveriş yapar, hünerli elleriyle pratik yemekler pişirir, liseden hatırladıkları İspanyolcanın yetersiz olduğunu anlatırken kahkahalarla güler. Rekabetle ilgilenmezler. Amy'nin sonu gelmeyen başarıları burada teslimiyetle, belki bir parça da acımayla karşılanır. Rekabetçi karım için en kötüsü de buydu sanırım: Elindekiyle mutlu olan bir şehirde yaşamak.

"Bir sürü hobisi var," dedim.

"Seni endişelendiren bir şeyler?" diye sordu Boney endişelenmiş gibi. "Uyuşturucu ya da alkol? Karını kötülemek için söylemiyorum. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla sayıda ev kadını gününü böyle geçiriyor. Evde tek başınayken günler geçmek bilmez. Alkolden uyuşturucuya geçildiğinde... İlla eroin olması gerekmiyor, reçeteli ağrı kesiciler de olabilir... Eh, bunları satan korkunç insanların sayısı az değil."

"Uyuşturucu ticareti arttı," dedi Gilpin. "Bir sürü polis işten çıkarıldı. Beşte birlik bir orandan bahsediyorum. Dolayısıyla torbacılarla uğraşamıyoruz. Yani işimiz başımızdan aşkın."

"Geçenlerde hoş bir ev hanımı vardı, bir kutu OxyContin almak isterken dişlerini kırmışlar," dedi Boney.

"Hayır, Amy belki bir ya da iki kadeh şarap içerdi ama uyuşturucu kullanmaz."

Boney yüzümü inceledi, belli ki beklediği cevap bu değildi. "Burada iyi arkadaşlar edindi mi? Emin olmak için onları

da aramak isteriz. Üstüne alınma. Bazen uyuşturucu meselesini en son eşler duyar. İnsanlar, özellikle kadınlar bazen çok ketum olabiliyor."

Arkadaşlar. New York'tayken Amy haftada bir arkadaş değiştirirdi. Arkadaşlar onun projeleri gibiydi. Arkadaş konusunda çok heyecanlıydı: Ona şan dersi veren ve acayip iyi bir sesi olan Paula (Amy, Massachusetts'te yatılı okulda okumuştu. Sık sık New England ağzıyla konuşmasına bayılırdım: *acayip iyi*); stilistlik kursundan Jessie... Ama bir ay sonra Jessie ya da Paula'yı sorduğumda Amy sanki hiç duymadığı kelimeler uyduruyormuşum gibi yüzüme boş boş bakardı.

Bir de Amy'nin peşinden ayrılmayan erkekler vardı; kocasının beceriksizliğini kapatmak için birbirleriyle yarışırlardı. Kırık bir sandalyeyi tamir eder, en sevdiği ithal Asya çayını bulmak için şehri dolaşırlardı. Amy hepsiyle sadece arkadaş olduğuna dair yeminler ederdi. Onları tam olarak kol mesafesinde tutardı. Benim canımı sıkmayacak kadar uzak, parmağını oynatarak istediği her şeyi yaptıracak kadar yakın.

Missouri'de... Kahretsin, buradaki sosyal hayatını gerçekten bilmiyordum. Üstelik şimdiye kadar düşünmemiştim bile. *Sen göt herifin tekisin*, diye kızdım kendime. İki yıldır buradaydık ve ilk beş ayın çılgın tanışma merasimlerinin ardından Amy'nin sürekli görüştüğü biri olmamıştı. Şimdi mezarında yatan annem ve benim dışımda. Ve bizim sohbetlerimiz de saldırı ve aksini ispat üzerine kuruluydu. Buradaki birinci yılımızı doldurduğumuzda sahte bir centilmenlikle ona, "Ve Bayan Dunne, Kuzey Carthage'ı beğendi mi acaba?" diye sormuştum. "*Yeni* Carthage demek istedin herhalde?" diye yanıtlamıştı. Ne demek istediğini sormamak için ken-

dimi tutmuştum ama bir tür hakaret içerdiğinden adım gibi emindim.

"Birkaç iyi arkadaşı var ama çoğu doğuda kaldı."

"Ailesi?"

"New York City'de yaşıyorlar."

"Hala onları aramadın, değil mi?" diye sordu Boney şaşkın bir gülümsemeyle.

"Benden istediğiniz *diğer* her şeyi yaptım. Onları aramaya fırsatım olmadı." Kredi kartlarımızın, ATM kullanımlarımızın ve Amy'nin cep telefonu hattının incelenmesine izin veren kağıtları imzalamış, Go'nun cep telefonu numarasını ve bara gidiş saatime tanıklık edebileceğini varsaydığım Bar'daki dul müşterimiz Sue'nun adını vermiştim.

"Süt kuzusu." Kadın başını iki yana salladı. "Gerçekten küçük erkek kardeşimi hatırlatıyorsun." Bir an sustu. "İltifat ediyorum, yemin ederim."

"Kardeşini çok sever," dedi Giblin not defterine bir şeyler karalarken. "Pekala, evden sabah yedi buçuk gibi çıktın, öğlene doğru Bar'a, ondan önce de kumsala gittin."

Evimizden yaklaşık on mil kuzeyde bir sahil var. Balçık kumu ve kırık bira şişesi parçalarıyla pek de sevimli bir yer sayılmaz. Çöp bidonlarından köpük bardaklar ve pis bebek bezleri taşar. Ama rüzgar alan ve güneşin hoş bir eğimle vurduğu bir de piknik masası var ve sadece nehre bakarsanız çöpleri görmezden gelebilirsiniz.

"Bazen kahvem ve gazetemle gidip orada otururum. Yazın tadını çıkarmak için."

Hayır, kumsalda kimseyle konuşmamıştım. Hayır, kimse beni görmemişti.

"Hafta içinde gayet sessiz sakin bir yerdir," dedi Gilpin.

www.roche.com.tr

Polis beni tanıyan herhangi biriyle konuşursa, kumsala nadiren gittiğimi ve gitsem bile asla kahvem ve gazetemle orada sabah keyfi yapmadığımı öğrenirdi. İrlandalılara özgü bembeyaz bir tenim var ve öyle boş boş suya bakamayacak kadar sabırsız biriyim: Kesinlikle bir plaj çocuğu değilim. Polise öyle söyledim çünkü yalnız başıma çok sevdiğim nehri seyretmek için orada oturmam ve evliliğimizi düşünmem Amy'nin fikriydi. Kreplerimizi yedikten sonra bu sabah kahvaltıda söylemişti. Masada bana doğru eğilmiş, "Zor zamanlar geçirdiğimizi biliyorum. Seni hala çok seviyorum, Nick. Ve benim de kendimle ilgili halletmem gereken şeyler olduğunun da farkındayım. Sana iyi bir eş olmak, senin de iyi ve mutlu bir koca olmanı istiyorum. Ama ne istediğine karar vermelisin," demişti.

Belli ki bu konuşmayı önceden hazırlamıştı. Konuşurken gururlu bir şekilde gülümsüyordu. Ve karım bana böylesine nezaketle yaklaşırken ben şöyle düşünmekten kendimi alamıyordum: *Tabii sahneyi yine onun yönetmesi gerekiyor. Vahşice akan nehrin kıyısında, rüzgar saçlarımı savururken ufka dalıp hayatımızı nasıl sürdüreceğimize dair düşündüğümü hayal etmiş. Dunkin' Donuts'a gitmem onu asla kesmez.*

Ne istediğine karar vermelisin. Amy için üzülüyorum çünkü kararımı çoktan vermiştim.

Boney gülümseyerek başını notlarından kaldırdı. "Karının kan grubunu söyleyebilir misin?"

"Ah, hayır, bilmiyorum."

"Karının kan grubunu bilmiyor musun?"

"0 olabilir mi?" diye tahminde bulundum.

Boney kaşlarını çattı, sonra yoga sesleri çıkarıyormuş gibi yaya yaya konuştu. "Pekala, Nick, şimdiye kadar şunları yap-

tık." Sıralamaya başladı: Amy'nin cep telefonu takibe alınmıştı, fotoğrafı her yere dağıtılmıştı, kredi kartları inceleniyordu. Bölgede adı çıkmış cinsel tacizciler sorgulanıyordu. Tenha semtimizde tüm kapılar çalınıyordu. Olası aramalar için ev telefonumuz dinleniyordu.

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Bir şey söyleyebilmek için hafızamı yokladım. Filmlerde benzer sahnelerde kocalar ne derdi? Söyleyeceği şey suçlu olup olmadığına göre değişiyordu.

"Bunun içimi rahatlattığını söyleyemeyeceğim. Siz... Yani bu bir kaçırma olayı mı, yoksa evden kaçtığını mı düşünüyorsunuz ya da... Tam olarak ne olduğunu düşünüyorsunuz?" İzlediğim televizyon programından istatistikleri biliyordum: Suç olaylarında kırk sekiz saat içinde bir gelişme olmazsa çözümsüz kalma oranı artıyordu. "Yani karım kayıp. Karım *kayıp!*" İlk kez söylediğim şeyi, söylemem gereken şekilde söylediğimi fark ettim. Paniklemiş ve öfkeli bir ruh haliyle. Babam sonu gelmez bir öfke, mıymıntılık ve laf sokma ustasıydı. Hayatım boyunca ona benzememek için çaba göstermiş, olumsuz duygular gösterme yeteneğimi köreltmiştim. Yavşak biri gibi görünmemin sebeplerinden biri de buydu. Midemde kayış gibi yılanbalıkları kaynasa bile yüzümden ya da sözlerimden ne düşündüğümü asla anlayamazdınız. Asıl kalıcı sorun buydu: Ya fazla kontrollüydüm ya da mutlak kontrolsüzlük ortaya çıkıyordu.

"Nick, bu olayı *son derece* ciddiye alıyoruz," dedi Boney. "Burada konuştuğumuz sırada bile laboratuvar görevlileri evi araştırıyor. Araştırmadan elde edecekleri bilgiler bizi bir adım daha ileri taşıyacak. Şu anda karınla ilgili ne kadar çok şey anlatırsan o kadar faydası dokunur. Nasıl biridir?"

www.ruchne.com.tr

Geleneksel koca replikleri aklıma geliyor: Çok tatlıdır, harikadır, hoştur, bana çok destek olur.

"*Nasıl* nasıl biridir?" diye sordum.

"Kişiliği hakkında bir fikir edinmeme yardım et," diye üsteledi Boney. "Mesela evlilik yıldönümünüz için ona ne hediye aldın? Mücevher?"

"Henüz bir şey almamıştım," dedim. "Öğleden sonra alacaktım." Kadının gülüp yine süt kuzusu diye dalga geçmesini bekledim ama bir şey söylemedi.

"Peki. O zaman bana karını anlat. Canayakın biri midir? Yoksa... Bunu başka nasıl sorabilirim bilmiyorum... Yani New York tarzında mıdır? Yani bazılarının kaba bulacağı kadar tepeden bakan biri? Bazılarının tepesini fena halde attıracak türden biri?"

"Bilmiyorum. Yabancılara karşı pek canayakın değildir. Ama birinin, ın, onun canını yakmak isteyeceği kadar sinir bozucu da değildir."

Bu, on birinci yalanımdı. Bugünün Amy'si, zaman zaman birinin onun canını yakmak isteyebileceği kadar sinir bozucu olabiliyordu. Özellikle bugünün Amy'sinden, aşık olduğum kadına artık neredeyse hiç benzemeyen Amy'den bahsediyorum. Amy, peri masallarının aksine bir dönüşüm geçirmişti. Birkaç yıl içinde, kocaman kahkahalar atıp hayatı hafife alan eski Amy resmen kabuk değiştirmiş ve çabuk öfkelenen, iğneleyici yeni Amy'ye dönüşmüştü. Karım artık eski karım değildi, dikenli tellerden bir düğüm olmuştu ve çözmem için bana meydan okuyordu. Ve ben kaba, uyuşuk ve sinirli parmaklarımla bu işi yapmaya hiç de hevesli değildim. Köylü elleri. *Amy'yi çözmek* gibi tehlikeli ve karmaşık bir işe yatkın olmayan parmaklar. Daha elimi attığım anda Amy derin bir iç

çekip her zamanki gibi gizli iç günlüğüne beceriksizliklerimi, sonu gelmeyen yetersizliklerimi, hayalkırıklıklarını yazmaya dönerdi. Kahretsin, benim eski Amy'm çok eğlenceliydi. Komikti. Beni güldürürdü. Bunu unutmuştum. Üstelik *o da* gülerdi. Genizden, küçük bir parmak şeklindeki gerdan boşluğundan, tam da gülmesi gereken yerden kahkahalar atardı. Kederini bir avuç kuşyemi gibi dağıtıverirdi. Dertler oradayken aniden yok olurdu.

O zamanlar en çok korktuğum türden biri değildi: Öfkeli ve kızgın kadınlarla aram hiçbir zaman iyi olmamıştır. Hiç hoş olmayan bir yanımın ortaya çıkmasına neden olurlar.

"Patronluk taslar mı?" diye sordu Gilpin. "İpleri elinde tutmayı seven biri mi?"

Amy'nin gelecek üç yıla uzanan ve bir yıl sonrasına ait cilt doktoru, dişçi, veteriner randevularının bile işaretlendiği ajandasını düşündüm. "Plan yapar... Yani bilirsiniz, hiçbir şeyi kaçırmak istemez. Liste yapıp işlerin üzerini çizmeyi sever. İş halletmeyi sever. Zaten bu yüzden anlayamıyorum..."

"Bunlar adamı çileden çıkarabilir," dedi Boney anlayışla. "Hele öyle biri değilsen. Sen fazlasıyla B tipi kişiliklere benziyorsun."

"Biraz daha rahat biriyim sanırım," dedim. Sonra eklememem gereken şeyi ekledim: "Birbirimizi tamamlıyoruz."

Duvardaki saate baktığımda Boney elime dokundu.

"Hey, neden Amy'nin ailesini aramıyorsun? Eminim buna minnettar kalacaklardır."

Saat gece yarısını geçmişti. Amy'nin annesiyle babası akşam dokuzda yatağa girer, hatta erken uyuma konusun-

da tuhaf bir şekilde böbürlenirlerdi. Şu anda derin uykuda olmalıydılar, o yüzden aramam 'gece yarısı gelen acil telefon' anlamına gelecekti. Cep telefonlarını her akşam dokuza çeyrek kala kapatırlardı, haliyle Rand Elliott'ın yatağından kalkıp ta koridorun diğer ucuna kadar yürümesi, eski ve ağır telefonun ahizesini yerinden kaldırması gerekecekti. Gece lambasının ışığında gözleri kamaşacak, parmaklarıyla gözlüğünü düzeltecekti. Gece yarısı gelen telefonla ilgili hemen endişelere kapılmaması gerektiği konusunda kendini ikna etmeye çalışacaktı.

Numarayı iki kere çevirip iki seferinde de karşı tarafı çaldırmadan telefonu kapattım. Sonunda tekrar aradığımda cevap veren, kulağımda uğuldayan boğuk sesiyle Marybeth oldu. "Marybeth, ben Nick," diyebilmiştim ki titremeye başladım.

"Ne oldu, Nick?"

Derin bir nefes aldım.

"Amy'ye bir şey mi oldu? Söyle."

"Ben şey... Özür dilerim, daha önce aramalıydım..."

"Lanet olsun, söylesene ne oldu?"

"Amy'yi b-b-bulamıyoruz," diye kekeledim.

"Amy'yi bulamıyor musunuz?"

"Ben..."

"Amy kayıp mı?"

"Emin değiliz, hala..."

"Ne zamandan beri?"

"Emin değiliz. Bu sabah evden saat yediyi biraz geçerken çıktım..."

"Ve bizi aramak için bu saate kadar bekledin, öyle mi?"

"Özür dilerim, sizi telaşlandırmak..."

"Tanrım. Bu akşam tenis oynadık. *Tenis* oynadık ve... Tanrım. Polis biliyor mu? Onlara haber verdin mi?"

"Şu anda karakoldayım."

"Yetkili birini ver, Nick. Lütfen."

Bir çocuk gibi Gilpin'i bulmaya gittim. *Kayınvalidem sizinle konuşmak istiyor.*

Elliott ailesini aramak, işi resmileştirmişti. Acil durum *-Amy kayıp-* artık dışarıya taşmıştı.

Sorgu odasına dönerken babamın sesini duydum. Bazen, özellikle de utanç verici anlarda onun sesini kafamın içinde duyarım. Ama bu sefer babamın sesi buradaydı. Kelimeler kokuşmuş bir domuzun ağzından çıkan ıslak baloncuklar gibiydi: "Orospu, orospu, orospu." Aklı yerinde olmayan babam, canını sıkan hemen her kadına aynı şeyi söylerdi: *Orospu, orospu, orospu.* Konferans odasına başımı uzatıp baktığımda babamın duvarın dibindeki bankta oturduğunu gördüm. Bir zamanlar yakışıklı bir adamdı, gamzeli çenesiyle ciddi biriydi. Halam onu *kapalı kutu* olarak tanımlardı. Şimdi keçeleşmiş sarı saçları, çamura bulanmış pantolonu ve sanki çalıların arasından yolunu bulmaya çalışmış gibi sıyrıklarla dolu kollarıyla oturduğu yerde söyleniyordu. Dudağının kenarından akan salyası çenesinde bir salyangozun izi gibi görünüyordu. Kol kaslarını kasıp gevşetiyordu. Yanında oturan kadın polis gergindi. Dudaklarını öfkeyle büzmüş, babamı duymamaya çalışıyordu.

"Orospu, orospu, orospu," dedi babam.

"Neler oluyor?" diye sordum kadına. "Bu benim babam."

"Sizi aramıştık."

"Ne araması?"

"Gelip babanızı almanız için." On yaşında bir gerzekmişim gibi tane tane konuşuyordu.

"Ben... Karım kayıp. Bütün akşam buradaydım."

Kadın bir bağlantı kurmaya çabalamadan yüzüme baktı. İçten içe gururundan fedakarlık edip özür dileyip dilememe konusunda kendisiyle pazarlık ettiğini gözlerinden anlayabiliyordum. Sonra babam yine, "Orospu, orospu, orospu," diye söylenmeye başlayınca kadın gururuna tutunmaya karar verdi.

"Bayım, Comfort Hill gün boyunca size ulaşmaya çalıştı. Babanız bu sabah erken saatlerde bir yangın çıkışından kaçmış. Gördüğünüz gibi birkaç sıyrığı var ama zarar görmemiş. Birkaç saat önce River Road üzerinde yönünü kaybetmiş bir halde bulduk. Size ulaşmaya çalışıyorduk."

"Buradaydım," dedim. "Lanet olsun, hemen yan odadaydım. Nasıl kimse bunun farkına varmaz?"

"Orospu, orospu, orospu," diye söylendi babam.

"Bayım, lütfen benimle bu şekilde konuşmayın."

"Orospu, orospu, orospu."

Boney bir polis memuruna -erkek bir görevliye- babamı eve götürmesini emretti. Böylece sorgumu bitirebileceklerdi. Karakolun önündeki basamaklarda durduk, hala söylenen babamın arabaya binmesini seyrettik. Yanında olduğum süre boyunca varlığımın farkına bile varmamıştı. Araba uzaklaşırken de arkasına bakmadı.

"Yakın değilsiniz sanırım?" diye sordu Boney.

"Yakın olmamanın sözlük anlamıyız."

Polisler sorularını bitirdikten sonra sabah iki gibi beni devriye arabasına bindirdiler, güzelce uyumamı tavsiye edip ertesi

gün öğlen on ikide düzenlenecek basın toplantısında hazır olmamı söylediler.

Polislere kendi evime gidip gidemeyeceğimi sormadım. Beni Go'nun evine götürmelerini söyledim çünkü hala uyumadığını, bana bir içki ve sandviç hazırlayacağını biliyordum. Çok zavallı bir durum ama şu anda tek istediğim buydu. Bana bir sandviç hazırlayacak ve hiç soru sormayacak bir kadın.

"Çıkıp onu aramak istemiyor musun?" diye üsteledi Go ben sandviçimi yerken. "Arabayla etrafa bakabiliriz."

"Bir anlamı yok," dedim uyuşmuş bir halde. "Nereye bakacağız ki?"

"Nick, bu lanet iş çok ciddi."

"Biliyorum, Go."

"Öyle davran o zaman. Tamam mı, *Lance*? Geveleyip durma." Diliyle bir ses çıkardı. Benim kararsızlığıma kızdığı zamanlarda, gözlerini patlatıp devirme ve resmi göbek adım eşliğinde bu kaba sesi çıkarırdı. Benim yüzüme sahip birinin üstüne bir de Lance diye çağrılmasına gerçekten hiç lüzum yoktur. Kardeşim koca bir bardak burbon uzattı. "Şunu iç. Ama sadece bunu içeceksin. Yarın akşamdan kalma olmak istemezsin. Nerede olabilir bu kadın ya? Tanrım, midem bulanıyor." Kendine de bir bardak doldurup önce başına dikti, ardından mutfakta volta atarken yudumlamaya çalıştı. "Sen endişelenmiyor musun, Nick? Herifin biri onu sokakta görmüş ve ne bileyim, öylece kaçırmaya karar vermiş olabilir. Başına vurmuştur ve..."

"Neden *başına vurmuş olabileceğini* söyledin?" diye sözünü kestim. "Kahretsin, ne demeye getiriyorsun?"

"Özür dilerim, gözünde bir şey canlandırmaya çalışmıyordum, ben sadece... Bilemiyorum, sadece düşünüyorum. Delinin biri bir şey yapmış olabilir." Bardağına biraz daha burbon doldurdu.

"Delilerden bahsetmişken," dedim, "babam bugün yine kaçmış, onu River Road'da dolaşırken bulmuşlar. Tekrar Comfort'a götürdüler."

Go omuz silkti: *Aman iyi.* Son altı aydır babam üçüncü kez kaçmıştı. Go sigarasını yakarken belli ki hala Amy'yi düşünüyordu. "Yani konuşabileceğimiz biri yok mu?" diye sordu. "Yapabileceğimiz bir şey?"

"Tanrım, Go! İlla şu anda hissettiğimden daha yetersiz hissetmemi istiyorsun, değil mi?" diye patladım. "Ne yapmam gerektiğini bile bilmiyorum. Okullarda 'Kayıp Eşler' diye bir ders yok. Polisler gidebileceğimi söyledi. Ben de geldim. Bana ne söylenirse onu yapıyorum."

"Tabii ki yapıyorsun," diye mırıldandı Go. Beni bir asiye dönüştürme çabasından uzun zaman önce vazgeçmişti. İşe yaramıyordu. Lisede bile yat borusu duymuş gibi erkenden yatağa girerdim, uyduruk işler yaparken bile işini asla geciktirmeyen bir yazardım. Kurallara saygılıyımdır çünkü kurallara uyarsan genellikle her şey yolunda gider.

"S.ktir, Go. Birkaç saat sonra karakola geri döneceğim, tamam mı? Birkaç saniye olsun bana iyi davranamaz mısın? Ödüm bokuma karışıyor zaten."

Beş saniye süren 'kim gözünü ilk kaçıracak' yarışmasından sonra Go özür niyetine bardağımı yine doldurdu. Yanıma oturup elini omzuma koydu.

"Zavallı Amy," dedi.

www.roche.com.tr

AMY ELLIOTT DUNNE

21 NİSAN 2009

- GÜNLÜKTEN -

Zavallı ben. Durun, sahneyi gözünüzde canlandırayım: Campbel ve Insley'yle birlikte Soho'dayız, Tableau'da akşam yemeğindeyiz. Bir dolu keçi peynirli tart, kuzu köftesi ve roka yiyoruz. Tüm bu yaygaranın nedenini kestiremiyorum ama tersine işliyoruz: Önce akşam yemeği, sonra Campbell'in ayarladığı ve kendi oturma odanızdan hiç farkı olmasa da küçük localarıyla kuytu bir yerde pahalı birkaç içki. Ama hiç fena değiliz, bazen sırf moda diye aptalca şeyler yapmak eğlenceli. Parlak mini elbiselerimiz, ince topuklu ayakkabılarımızla hepimiz abartının önde gideniyiz, yemeklerimiz de tıpkı bizim gibi dekoratif ve gerçek dışı tadımlık tabaklar.

İçki muhabbetine kocalarımızı da çağırmayı kararlaştırmıştık. Ve işte buradayız, 'otobüsten yeni inmiş taze güzel' olarak küçük bir rol kapabilecek garson kızın getirdiği mojito, martini ve -benim için- burbonla birlikte küçük locamızda sıkış tepiş oturuyoruz.

Konuşacak konu bulmakta zorlanmaya başlıyoruz. Günlerden salı, hiçbirimiz başka bir günmüş gibi davranamıyo-

ruz. İçkiler dikkatle yudumlanıyor: Insley ve Campbell'in sabah erkenden toplantıları var, benim çalışmam gerekiyor, o yüzden geceyi uzatmak gibi bir niyetimiz yok ve havamız söndükçe bir parça sıkılmaya başlıyoruz. Erkeklerimizin gelme ihtimali olmasa her an kalkıp gidebiliriz. Campbell sürekli BlackBerry'sini kontrol ediyor, Insley farklı açılardan baldırlarını inceliyor. Önce John geliyor, kocaman bir gülücük ve öpücüklerle Campbell'den ve bizden binlerce kez özür diliyor, şehrin ta öbür ucundan gelip içki alemimizin sonunu yakalamaktan, bir içki içtikten sonra karısıyla eve dönme fikrinden gayet mutlu olduğu gözlerinden okunabiliyor. Yaklaşık yirmi dakika sonra George damlıyor. İşle ilgili bir mazeret söylüyor, Insley onu, "Kırk dakika geç kaldın," diye azarladığında George aşağı kalmıyor, "Evet, eve para getirmeye uğraştığım için özür dilerim," diyor. Sonrasında birbirleriyle neredeyse hiç konuşmadan ayrı ayrı bizlerle sohbet ediyorlar.

Nick gelmiyor; aramıyor. Kırk beş dakika daha bekliyoruz. Campbell sabırsızlanıyor. ("Muhtemelen son dakikada bir iş yetiştirmesi gerekmiştir," diyor ve karısının planlarını son dakika işlerle asla aksatmayan sevgili kocasına gülümsüyor). Insley, kocasının gruptaki ikinci göt herif olduğunu anlayınca rahatlıyor ("Mesaj da mı atmadı, şekerim? Emin misin?").

Ben sadece gülümsüyorum: "Kim bilir nerededir... Evde görürüm nasıl olsa." Bu sefer gruptaki erkeklerin paçası tutuşuyor: *Yani bunun bir seçenek olabileceğini mi söylüyorsun? Hiçbir olay çıkarmadan, bunun onun yanına kalmasına izin mi vereceksin? Suçlama, kızgınlık, küsme?*

Eh, size surat yapacak değilim ya.

Nick'le bazen, kadınların sırf aşklarını ispat etmeleri için kocalarına neler yaptırabildiklerini konuşup kahkahalarla gü-

leriz. Angarya işler, sayısız fedakarlıklar, sonu gelmeyen boyun eğişler. Bu tür adamlara 'dansöz maymunlar' deriz.

Nick beyzbol sahasında geçirdiği günün ardından terli ve birayla gevşemiş bir halde eve gelecek, kucağına kıvrılıp maçın nasıl geçtiğini, arkadaşı Jack'le iyi vakit geçirip geçirmediğini soracağım, o da, "Ah, şu dansöz maymunlardan birine dönüşmüş. Zavallı Jennifer 'gerçekten çok stresli bir hafta' geçiriyormuş ve John'un da *gerçekten* evde olması gerekiyormuş," diyecek.

Ya da akşam yemeğini şehirde bir kafede bir arkadaşıyla yiyen kız arkadaşının yanına uğraması gerektiği için onlarla bir içki için bile takılamayan iş arkadaşını anlatacak. İş arkadaşı böylece nihayet sevgilisinin arkadaşıyla tanışabilecek. Ve kız arkadaş, adam yanlarına geldiğinde maymununun ne kadar itaatkar olduğunu arkadaşına gösterebilecek: *Ne zaman çağırsam gelir, bak nasıl eğitmişim, görüyor musun?*

Bunu giy, onu giyme. Şunu yapıver, zaman bulduğunda bunu da yapıver ama işin yoksa hemen yapıver. Ve kesinlikle, kesinlikle sevdiğin şeylerden benim için vazgeç, böylece beni ne kadar sevdiğini kanıtlamış olursun. Bu, kadınların sidik yarışıdır. Kitap kulüplerimiz ya da kokteyl buluşmalarımız için etrafta kuğular gibi süzülsek de kadınların kendileri için yapılan erkek fedakarlıklarından daha fazla zevk aldığı çok az şey vardır. Etki-tepkide tepki şudur: "Ayyy, ne *tatlı*."

O kulüplerden birinde olmadığıma mutluyum. Bu kepazeliğin parçası değilim, duygusal sömürüden nemalanmam, hayatta Nick'i mutlu koca rolüne zorlamam. Çöpü dışarı çıkar, aşkım, tavırları takınmam. Her kadının hayalindeki adam, erkeklerin hayalindeki tasasız, seksi ve içkiyi seven, ateşli hatunların tam tersidir.

Nick'i sürekli beni sevdiğini kanıtlamaya zorlamayacak kadar kendine güvenli ve olgun biri olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor. Arkadaşlarıma zavallı dansöz maymun senaryoları sergilemesine ihtiyacım yok, Nick'in kendi gibi olmasından memnunum.

Kadınların böyle davranmakta neden zorlandıklarını anlayamıyorum.

Yemekten eve döndüğümde Nick de benim gibi taksiden iniyor, sokakta kollarını kocaman açıp kocaman gülümsüyor. "Bebeğim!" Ve koşup kollarına atıldığımda zımpara kağıdı gibi olmuş kirli sakallı yanağını benimkine bastırıyor.

"Bu gece neler yaptın?" diye soruyorum.

"İşten sonra arkadaşlar poker oynuyordu, ben de biraz onlara takıldım. Umarım sorun olmamıştır."

"Elbette olmadı," diyorum. "En azından benden daha çok eğlenmişsin."

"Herkes geldi mi?"

"Ah, Campbell, Insley ve dansöz maymunları. Sıkıcı. Paçayı iyi sıyırdın. Gerçekten çok sıkıcıydı."

Beni -güçlü kollarıyla- sımsıkı sarıyor, kucağına alıp merdivenlerden yukarı taşıyor. "Seni çok seviyorum," diyor.

Sonra seks yapıyoruz, içiyoruz ve kocaman yumuşacık yatağımızda yorgun sıçanlar gibi tatlı bir uykuya dalıyoruz. Zavallı ben.

NICK DUNNE

BİR GÜN GEÇTİ

İçki konusunda Go'yu dinlemedim. Kanepede tek başıma oturup yarım şişeyi hallettim. Tam uykuya dalacağımı sandığım anda on sekizinci adrenalin patlamasıyla fırlıyordum: Gözlerim kapanıyordu, yastığımı düzeltiyordum ve gözlerimi kapatıyordum ki bir anda karım karşımda beliriyordu. Sarı saçları kana bulanmış, tırnaklarını mutfağımızın döşemesine geçirerek acıyla kıvranıyor, beni çağırıyordu: *Nick, Nick, Nick!*

Şişeyi defalarca kafama diktim, kendimi telkin ederek uyumaya çalıştım, sonuçta kaybeden ben oldum. Uyku tıpkı bir kedi gibi. Sadece onu görmezden geldiğinde yanına yanaşıyor. Daha fazla içerek sayıklamalarıma devam ettim: *Düşünme artık*, fırt, *kafanı boşalt*, fırt, *sana derhal kafanı boşalt diyorum, hemen*, fırt. *Yarın dinç olmalısın, uyuman gerekiyor!* Fırt. Şafağa doğru tedirgin bir şekerlemeden daha fazla uyuyamadım, şafak sökmeden bir saat önce uyandığımda akşamdan kalmaydım. Yatak döşek yatıran türden bir akşamdan kalmalık değildi ama kendini belli ediyordu. Hem hassastım hem de hissiz. Ağırdım. Belki hala bir parça sarhoştum. Sürüdüğüm ayaklarımla uzayda yürüyormuşum, bacaklarım geriden

geliyormuş gibi Go'nun Subaru arabasına gittim. Araba geçici olarak bende kalacaktı; polisler nazikçe, az kullanılmış Jetta model arabamı ve dizüstü bilgisayarımı incelemeye almıştı. Bütün bunların formalite icabı olduğunu söylemişlerdi. Üstümü değiştirmek için arabayı eve doğru sürdüm.

Sokağa üç polis arabası park etmişti. Birkaç komşumuz etrafta dolanıyordu. Carl ortalıkta görünmüyordu ama koyu Hıristiyan komşumuz, Jan Trever adındaki kadın ve tüp bebek yöntemiyle doğan üç yaşındaki üçüzlerin (Trinity, Topher ve Tallulah) babası Mike oradaydı. ("Sırf isimleri nedeniyle hepsinden nefret ediyorum," demişti Amy; moda olan her şeye karşıydı. Bir zamanlar Amy isminin de moda olduğunu söylediğimde, "Nick, ismimin hikayesini *biliyorsun*," demişti. Oysa hiçbir fikrim yoktu.)

Jan gözlerime bakmadan uzaktan başını sallayarak beni selamlamakla yetindi ama arabamdan inerken Mike yanıma geldi. "Çok üzüldüm, dostum. Yardım edebileceğim bir konu olursa haberim olsun. Ne istersen. Bu sabah çimleri biçtim. En azından bahçeyi dert etmezsin."

Sokaktaki tüm terk edilmiş mülklerin bahçelerini sırayla temizliyorduk. Bahardaki sağanak yağmurlar bahçeleri vahşi bir ormana çevirdiğinden rakunlar her yerde fink atma cesareti buluyordu. Rakunlar zaten her yerdeydi. Geceleri çöplerimizi kemiriyor, bodrumlarımıza göz atıyor, tembel evcil hayvanlar gibi verandalarımızda keyif çatıyorlardı. Çimleri biçmemiz buralardan gitmelerini sağlamasa da en azından geldiklerinde onları görebiliyorduk.

"Teşekkürler, dostum, çok sağol," dedim.

"Dostum, karım duyduğundan beri isteri krizleri geçiriyor," dedi. "Tam anlamıyla isterik oldu."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedim. "Benim artık..." Evimin kapısını işaret ettim.

"Öylece oturuyor, Amy'nin fotoğraflarına bakıp ağlıyor."

Mike'ın karısı gibi zavallı kadınların ihtiyaçlarını beslemek için gece boyunca internette binlerce fotoğraf yayınlandığından adım gibi emindim. Benimse acıların kadını tiplemesine hiç tahammülüm yoktu.

"Hey, bir şey sormam lazım..." diye söze girdi Mike.

Kolunu sıvazlayıp acil bir işim varmış gibi yine kapıyı gösterdim. Mike sorusunu soramadan dönüp kendi evimin kapısını çaldım.

Polis memuru Velasquez benimle birlikte üst kata kadar çıktı, yatak odama ve giyinme odasına beraber girdik. Gümüş renkli hediye paketiyle mükemmel bir şekilde paketlenmiş hediyemi geçip eşyalarımı karıştırmaya başladım. Uzun, kahverengi saçlarını örmüş bu genç kadının sorgulayan gözlerinin önünde kıyafet seçmek beni geriyordu. Yaptığım her şey ona benimle ilgili bir fikir veriyordu. Sonunda körlemesine bir şeyler seçtim: Bir iş konferansına gidiyormuşum gibi kumaş pantolon ve kısa kollu gömlek. Sevdiğin biri kaybolduğunda uygun kıyafet seçmekle ilgili bir şeyler yazmanın ilginç olabileceğini düşündüm. İçimdeki açgözlü yazarı susturmak mümkün değildi.

Giysileri bir çantaya tıkıştırıp arkamı döndüğümde yerde duran hediye paketine baktım. "İçine bakabilir miyim?" diye sordum kadına.

Kadın bir an duraksadı, sonra doğru kararı verdi. "Hayır, efendim, üzgünüm. Şu anda bakmasanız daha iyi olur."

Paket kağıdının kenarı özenle kesilmişti. "Biri içine baktı mı?"

Kadın başıyla onayladığında etrafından dolanıp kutuya yöneldim. "İçine bakıldıysa o zaman..."

Velasquez önüme geçti. "Bayım, içine bakmanıza izin veremem."

"Bu çok saçma. Bu hediye *karımdan bana*..."

Yanından sıyrılıp eğildim. Elim kutunun kenarına henüz değmişti ki kadın polis arkadan kolunu göğsüme doladı. Bir an için *bu kadının* kendi evimde *işime karışmasına* öfkelendim. Her ne kadar annemin oğlu olmaya çalışsam da babamın sesi zincirinden boşanmış gibi korkunç düşünceler ve iğrenç kelimelerle kafamın içinde çınlamaya başladı.

"Bayım, burası bir olay yeri, sizi..."

Aptal orospu.

Birden Velazquez'in ortağı Riordan ortaya çıkıp üstüme atıldı. İkisinden silkinerek kurtulmaya çalışırken -*tamam, lanet olasıcalar, tamam*- beni merdivenlerden aşağı sürüklediler. Ön kapının yakınlarında bir kadın dört ayak üzerinde gözlerini kısmış, yerleri inceliyordu, sanırım kan lekesi arıyordu. Başını kaldırıp boş gözlerle baktı, sonra gözlerini yine yere çevirdi.

Giyinmek için Go'nun evine geri dönerken kendimi rahatlatmaya çalıştım. Soruşturma süresince polisin can sıkıcı ve eşekçe davranışlarından sadece biriydi bu yaşadığım (mantıksız kurallardan değil, akla yatkın kurallardan hoşlanırım), o yüzden sakinleşmeliydim: *Polisleri aleyhine çevirme,* dedim kendime. Gerekiyorsa içinden sık sık tekrar et: *Polisleri aleyhine çevirme.*

Karakola girdiğimde Boney'yle karşılaştım. "Kayınvalidenler burada, Nick," dedi beni cesaretlendirmeye çalışan bir

tonda. Sanki beni karşılama niyetine sıcacık bir çörek ikram ediyordu.

Marybeth ve Rand Elliott kol kola duruyorlardı. Karakolun ortasında sanki okul balosu için poz veriyormuş gibi bir halleri vardı. Zaten onları hep bu halleriyle görürdüm; ya birbirlerinin ellerini okşar ya da çenelerini ya da yanaklarını birbirlerine sürterlerdi. Onları ne zaman evlerinde ziyaret etsem takıntılı bir şekilde boğazımı temizlemeye başlardım. Öhö, içeri girmek üzereyim. Çünkü bir köşeyi döndüğümde Elliott çiftini fingirdeşirken bulma ihtimalim yüksekti. Birbirlerinden ayrıldıkları her seferinde ağız dolusu öpüşür, Rand ne zaman karısının yanından geçse mutlaka kalçasını avuçlardı.

Bunlar bana çok yabancıydı. On iki yaşımdayken bizimkiler boşanmıştı ve küçükken de gayet iffetli bir şekilde sadece yanaktan öpüştüklerini hatırlıyorum. O da sadece mecburi durumlarda. Noeller, doğum günleri. Kupkuru öpücükler. Evliliklerinin en iyi günlerinde bile iletişimleri tamamen gündelikti: *Sütümüz bitmiş. (Gelirken alırım.) Bunların düzgün bir şekilde ütülenmesi gerekiyor. (Bugün hallederim.) Eve gelirken süt almak ne kadar zor olabilir ki? (Sessizlik.) Muslukçuyu aramayı unuttun. (İç çekme.) Lanet olsun, hemen şimdi paltonu giy ve gidip şu lanet olasıca sütü al. Hemen.* Bu konuşmalar ve emirler, orta ölçekli bir telefon şirketinde yöneticilik yapan babamın ağzından çıkıyor, annemi en iyi ihtimalle beceriksiz bir çalışanını azarlarcasına azarlıyordu. En kötü zamanlarda? Annemi asla dövmedi ama katıksız ve anlaşılmaz öfkesi günler boyunca evi kasıp kavururdu. Hatta bir keresinde bir hafta boyunca sarkıttığı çenesiyle, yenilmiş ama intikam hırsıyla yanan bir boksör gibi dişlerini gıcırdatmış, odanın öteki

ucundan bile duyduğumuz bu diş gıcırdatmaları havayı ağırlaştırmış, nefes almamızı zorlaştırmıştı. Bazen anneme doğru bir şeyler fırlatır ama asla ona isabet ettirmezdi. Eminim kendisine sürekli hatırlatıyordu: *Ona asla vurma.* Bundan eminim çünkü ona vurmazsa teknik açıdan kendini asla kötü biri olarak görmeyecekti. Oysa bu davranışlarıyla aile hayatımızı, sürekli yanlış sapaklara giren sonu gelmez bir yolculuğa çevirmişti. Öfkeden çenesini sıkan şoförümüzle yolculuğumuz asla eğlenceli bir hal alamazdı. *Beni kızdırırsanız hemen direksiyonu kırıp geri dönerim.* Ah, keşke bunu yapsaydı.

Babamın özel olarak annemle bir sorunu olduğunu sanmıyorum. Kadınlardan hoşlanmıyordu sadece. Aptal, önemsiz ve rahatsız edici olduklarını düşünüyordu. *Aptal orospular.* Canını sıkan her kadına bunu söylemekten çekinmezdi. İş arkadaşı, garson, ilkokul öğretmenlerimiz... Öğretmenlerimizle hiç tanışmamıştı, ona göre veli toplantıları kadınlar hamamından başka bir şey değildi. 1984 yılında Geraldine Ferraro'nun, başkan yardımcılığına aday gösterildiği zamanı hala hatırlıyorum. Hepimiz akşam yemeğinden önce televizyonda haberleri izliyorduk. Canım anneciğim, Go'nun başını okşamış, "Ne kadar harika, öyle değil mi?" demişti. Babamsa hemen televizyonu kapatıp "Şaka gibi," demişti. "Bunun lanet olasıca bir sirk şakası olduğunu biliyorsun. Bisiklete binen maymunları izlemeyi tercih ederim."

Anneme gına gelmesi için beş yıl geçmesi gerekmişti. Bir gün okuldan eve geldiğimde babam gitmişti. Sabah evdeydi, öğleden sonra artık yoktu. Annem bizi yemek masasına oturtup duyuruyu yapmıştı: "Babanızla ayrı yaşamamızın daha iyi olacağı konusunda anlaştık." Go gözyaşları içinde, "İyi olmuş, ikinizden de nefret ediyorum!" demiş, sonra

filmlerde olduğu gibi odasına koşmak yerine gidip anneme sarılmıştı.

Babam gitti ve acılar içindeki incecik annem, zaten başından beri öyle olması gerekiyormuş gibi şişman ve mutlu bir kadına -tam anlamıyla şişman ve son derece mutlu bir kadına- dönüştü. Etrafındaki havayı durmadan içine çeken, fazla şişmiş bir balona benziyordu. Bir yıl içinde her zamankinden çok daha ilgili, sıcak ve neşeli bir kadın oldu. Ölene kadar da böyle kaldı. Kız kardeşi annem için sanki başından beri bize rol yapıyormuş gibi "Tanrı'ya şükürler olsun, eski Maureen geri döndü," demeye başlamıştı.

Babama gelince... Onunla yıllar boyunca aşağı yukarı ayda bir telefonda konuştum sadece. Konuşmalarımız nazikti ve olan bitenleri birbirimize aktarmaktan ibaretti. Babam Amy'yle ilgili sadece, "Amy nasıl?" diye sorardı ve buna öyle ayrıntılı bir cevap beklediğinden de değil, "İyi," demem yeterliydi. Henüz altmışlı yaşlarındayken bunamaya başladığında bile inatçı mizacından vazgeçmedi. *Erken kalkan hiç geç kalmaz.* Babam buna inanırdı ve Alzheimer'a yakalanmakta da erkenci davranmıştı. Başta ağır ilerleyen hastalık bir anda dik bir çöküşe sebep olduğunda onu bakımevine yatırmamız gerekti. Bağımsız ve kadın düşmanı babamız, tavuk suyu ve sidik kokan kocaman binada ona bakacak olan kadınların arasında kaldı. Ha ha!

Babamın sınırları vardı. İyi kalpli annemiz hep böyle derdi. Sınırları vardı ama kimseye zarar verme niyetinde değildi. Annemin böyle söylemesi nezaketindendi. Babam zaten yeterince hasar vermişti. Kız kardeşimin evlenebileceğinden hiç emin değilim. Ne zaman üzülse, canı sıkılsa ya da öfkelense yalnız kalmaya ihtiyaç duyar, bir erkeğin önünde *kız* gibi ağ-

lamaktan korkar. Ben de en az onun kadar berbat durumdayım. İçimdeki iyiliği annemden almışım. Şaka yapabilirim, gülebilirim, dalga geçebilirim, eğlenebilir, destekleyebilir, takdir edebilirim. Özetle gün ışığında normal bir insanım. Ama kızgın ya da ağlak kadınlarla baş edemem. Babamdan aldığım öfkenin içimde en çirkin şekliyle kabarmaya başladığını hissederim. Amy olsaydı bunu size anlatabilirdi. Burada olsaydı kesinlikle size anlatırdı.

Beni görmelerinden birkaç saniye öncesine kadar Rand ve Marybeth'i seyrettim. Bana ne kadar kızgın olduklarını merak ediyordum. Onları hemen aramamakla affedilmez bir hata işlemiştim. Ödlekliğim yüzünden, tenis oynadıkları akşam kayınvalidemle kayınpederimin gözlerinin önünden hiç gitmeyecek: Ilık akşam havası, kortta tembelce yere çarpan sarı toplar, tenis ayakkabılarının gıcırtıları... Kızları ortadan kaybolmuşken birlikte geçirdikleri sıradan bir perşembe akşamı.

"Nick," dedi Rand Elliott beni görünce. Üç uzun adımda yanıma geldiğinde beni yumruklayacağını düşünerek kendimi hazırladım ama bana sımsıkı sarıldı.

Enseme, "Nasılsın?" diye fısıldarken sallanıyorduk. Sonunda tiz yutkunuşunun ardından hıçkırığını bastırdı ve beni kollarımdan tuttu. "Amy'yi bulacağız, Nick. Başka yolu yok. Buna inan, tamam mı?" Rand Elliott birkaç saniye daha beni mavi gözlerinin hapsinde tuttu, sonra kendini bıraktı, yine o tiz sesle üç kez yutkundu. Marybeth koşar adım yanımıza gelip yüzünü kocasının koltukaltına gömdü.

Biraz uzaklaştığımızda kadın kocaman açılmış şaşkın gözlerle bana baktı. "Bu sadece... Sadece lanet olasıca bir kabus," dedi. "Nasılsın, Nick?"

Marybeth'in nasıl olduğumu sorması nezaketten değildi, bu varoluşsal bir soruydu. Yüzümü incelediğinde gerçekten ne halde olduğumu anlamaya çalıştığından emindim. Her düşüncemi ve hareketimi bir kenara not edecek gibi bakıyordu. Elliot'lar her tür mimiğin değerlendirilip kategorize edilmesi gerektiğine inanırdı. Her şeyin bir anlamı olabilir, her şey bir yerlerde kullanılabilirdi. Anne, baba ve bebek... Üçü de psikolojide uzmanlaşmıştı. Sabahın dokuzunda, çoğu insanın bir ay boyunca düşündüğünden çok daha fazla şey düşünürlerdi. Bir keresinde akşam yemeğinde vişneli tartı geri çevirdiğimi hatırlıyorum. Rand çenesini havaya dikip "Ah! Seni gelenek düşmanı. Kolay yolu seç, vatanseverliği küçümse," demişti. Gülüp geçiştirmeye çalışarak vişneli tartı da sevmediğimi söyleyince Marybeth kocasının koluna dokunmuş, şöyle demişti: "Boşanma yüzünden. Ailecek yenen bütün o güzel yemekler ve tatlılar Nick'te kötü hatıralar yaratıyor."

Aptalcaydı ama bu insanların beni anlamaya çalışmak için sarf ettikleri çaba aynı zamanda son derece şekerdi. Aslında cevap daha basitti. Vişne sevmiyordum.

On bir buçukta karakol gürültüye boğulmuştu. Telefonlar çalıyor, insanlar odadan odaya birbirine sesleniyordu. Adını asla anlayamadığım ve aklıma kıvırcık saçlı, geveze kadın olarak yazdığım biri aniden yanımda bitivermişti. Ne zamandır orada olduğunu fark etmemiştim bile: "...ve asıl önemlisi, Amy'yi arayan insanlar olması, onu seven ve geri dönmesini isteyen bir ailesinin olması, Nick. Her şey kontrol altında. Nick, senin de... Nick?"

"Evet."

"İnsanlar kısa da olsa Amy'nin kocasından da bir şeyler duymak isteyecektir."

Go koşar adım bana doğru geliyordu. Beni karakola bıraktıktan sonra yarım saatliğine Bar'a gitmişti. Şimdi sanki beni bir hafta boyunca terk etmiş gibi büyük bir telaşla masaların arasında zikzaklar çiziyor, belli ki ona eşlik etmesi görevi verilmiş olan nazik ve sessiz genç polis memurunu görmezden geliyordu.

"Her şey yolunda mı?" dedi Go. Erkek arkadaşımmış gibi bir koluyla bana sarıldı. Dunne çocukları, sarılma konusunda iyi değildir. Go'nun başparmağı sağ göğüs ucumda duruyordu. "Keşke annem burada olsaydı," diye fısıldadı. Aynı şeyi ben de düşünüyordum. "Haber yok mu?" derken koluyla birlikte geri çekildi.

"Hiç haber yok. Lanet olasıca tek bir haber bile!"

"Çok kötü görünüyorsun."

"Çok kötü hissediyorum." İçki konusunda onu dinlemediğim için ne kadar aptal olduğumu söylemeye hazırlanıyordum ki...

"O şişeyi ben de bitirirdim." Kız kardeşim sırtıma vurdu.

"Zamanı geldi," dedi halkla ilişkilerci kadın. Yine bir anda yanımda bitmişti sanki. "4 Temmuz haftasonuna denk geldiği halde katılım fena sayılmaz." Önümüzden kasvetli konferans odasına yürüdü. Metal storlar, katlanan sandalyeler, canı sıkkın görünen bir sürü gazeteci... Kadın kürsüye çıktı. Orta halli bir kongrede, jilet gibi giyinmiş, öğle yemeğinde ne yiyeceklerini hayal eden uçuş yorgunu esir dinleyicilere hitap edecek orta düzey bir yönetici gibi hissediyordum. Ama beni gördükleri anda gazetecilerin oturdukları yerde sırtlarını dikleştirdiklerini fark ettim. Eh, haksız

sayılmazlar. Genç ve düzgün görünüşlü bir adamım. Halkla ilişkilerci kadın yakındaki bir panoya kalın mukavvaya yapıştırılmış posteri yerleştirdi. Fotoğraf, Amy'nin insanda ikinci kez bakma isteği uyandıran fotoğraflarından biriydi: *Bu kadar güzel olamaz, bu mümkün mü?* Mümkündü. Amy güzeldi. Ve ben karımın fotoğrafına bakakalmışken fotoğraf makineleri beni fotoğraflıyordu. New York'ta onu tekrar bulduğum günü hatırladım. Sarı saçları, başının arkası... Tek görebildiğim bunlardı ama o olduğunu biliyordum ve bunun bir işaret olduğunu düşünüyordum. Hayatım boyunca milyonlarca kafa görmüştüm ama Yedinci Cadde'de önümde süzülen güzel kafanın Amy'ye ait olduğundan emindim. O olduğunu biliyordum ve bu beraber olmamız için bir işaretti.

Flaşlar patladı. Gözlerimi çevirdiğimde sadece patlayan ışıkları görüyordum. Abes bir durumdu. Sıradan olmayan anlar için insanlar her zaman bu tanımı yapardı. Şöyle düşündüm: *Abes durum hakkında hiçbir fikrin yok.* Akşamdan kalmalığım iyice kendini göstermeye başlamıştı, sol gözüm yürek gibi zonkluyordu.

Fotoğraflar çekiliyordu. Ağızlarını bıçak açmayacakmış gibi görünen iki aile yan yana duruyordu, aramızda gerçek birine benzeyen tek insan Go'ydu. Geri kalanımız sanki oraya yerleştirilmiş kuklalar gibiydik. Doldurulmuş ve şu an için özel hazırlanmıştık. Posterden bakan Amy bile sanki daha çok buradaydı. Daha önce bir sürü basın toplantısı görmüştük; daha önce de bir sürü kadın kaybolmuştu. Hepimiz televizyon izleyicilerinin beklediği sahneyi canlandırmaya zorlanıyorduk: Endişeli ama umutlu aile. Kafeinden uyuşmuş bakışlar ve tutmayan eller kollar.

Adım söylendiğinde bütün salon bir anda beklentiyle yutkundu. Şov zamanı gelmişti.

Daha sonra yayını gördüğümde sesimi tanıyamadım. Yüzümü bile tanımakta zorlandım. Alkol artıkları derimin hemen altında akıyor, beni kıpkırmızı kesilmiş bir ayyaş gibi gösteriyordu. İtibarım pamuk ipliğine bağlıydı. Sesimin titremesinden korkmuştum, o yüzden ağzımdan çıkan kelimeler tane tane ve fazlasıyla düzgündü. Adeta borsa haberlerini okuyor gibiydim. "Sadece Amy'nin sağ salim eve dönmesini istiyoruz..." İkna edicilikten son derece uzak, tamamen donuk. Önümdeki kağıttan gelişigüzel rakamlar da okuyor olabilirdim.

Rand Elliott bana destek olmak için ayağa kalkıp konuşmuştu: "Kızımız Amy hayat dolu, çok tatlı bir kızdır. O bizim tek çocuğumuz. Zeki, güzel ve naziktir. O gerçek İnanılmaz Amy'dir. Ve onu geri istiyoruz. Nick onu geri istiyor." Omzuma elini atıp gözlerini sildiğinde ister istemez taş kesildim. Babamın sesi yine kafamın içindeydi: *Erkekler ağlamaz.*

Rand konuşmaya devam etti: "Hepimiz onu ait olduğu yerde, ailesinin yanında görmek istiyoruz. Days Inn'de danışma masası kurduk..."

Amy'nin ailesi, yanında sızlanırken arısı kaybolan Nick Dunne akşam haberlerinde kollarını göğsünde kavuşturmuş, cam gibi duygusuz gözleriyle canı sıkılmış gibi görünecekti. Üstelik daha beteri de vardı. Kibirli, fazla yakışıklı yüze ve duygusuz bakışlarıma rağmen götün teki olmadığımı insanlara hatırlatma ihtiyacım...

Rand kızının dönmesi için yakarırken yüzümde bir anda belirivermişti: Katil sırıtışım.

AMY ELLIOTT DUNNE

5 TEMMUZ 2010

- GÜNLÜKTEN -

Nick'i suçlamayacağım. Nick'i suçlamıyorum. İnsanın sinirlerini zıplatan şıllık kızlardan birine dönüşmeyi reddediyorum. Reddediyorum! Nick'le evlendiğimde kendime iki konuda söz vermiştim. Birincisi: Dansöz maymun istekleri olmayacaktı. İkincisi: Asla ve de kat'a, hiçbir zaman, "Tabii, benim için sorun değil," *(eve geç gelmek istiyorsan, haftasonunu erkek arkadaşlarınla geçirmek istiyorsan, yapmak istediğin herhangi bir şeyi yapmak istiyorsan benim için sorun değil)* deyip sonra benim için sorun olmadığını söylediğim o şeyi onun burnundan getirmeyecektim. Fakat korkarım kendime verdiğim bu iki sözden dönmeye tehlikeli bir şekilde yakınım.

Ama yani... Üçüncü evlilik yıldönümümüz olduğu halde evimizde yalnızım. Yüzüm, gözyaşlarımdan gerilip maskeye dönüşmüş durumda çünkü... Eh, çünkü öğleden sonra Nick'ten bir sesli mesaj geldiğinde işlerin kötü gideceğini biliyordum. Sesli mesajı dinlemeye başladığım anda bunu biliyordum çünkü beni cep telefonundan aradığını, sıkış tepiş bir ortamda boğulan erkek seslerinden anlayabiliyordum.

Sonra fonda trafik sesleriyle taksiden aradığında sesi içkili ve uyuşuktu. Ve sinirleneceğimi biliyorum. Tıkanan nefesim, gerilen dudaklarım, kasılan omuzlarım, 'öfkelenmeyi hiç istemiyorum ama öfkelenmek üzereyim' hissi. Erkekler bu histen bihaber mi? Öfkelenmek istemezsin ama neredeyse buna zorlanırsın. Çünkü iyi ve hoş olması gereken bir kural yerle bir edilmiştir. Belki *kural* kelimesi yanlıştır. Protokol? Nezaket? Fakat kural/protokol/nezaketin -evlilik yıldönümümüzün- ezilip geçilmesinin iyi bir nedeni var, bunu biliyorum, çok iyi anlıyorum. Söylentiler doğruydu: Nick'in çalıştığı dergide on altı yazar işten atılmıştı. Çalışanların neredeyse üçte biri işinden olmuştu. Nick şimdilik paçayı sıyırmıştı ama diğerleriyle takılmak zorunda hissediyordu kendini. Hepsi bir taksiye doluşmuş İkinci Cadde'ye giderken cesur görünmeye çalışıyorlardı. Birkaçı evde bekleyen karılarına gitmişti ama çoğu dışarı çıkmayı tercih etmişti. Nick evlilik yıldönümü gecemizi arkadaşlarına içki ısmarlayarak, striptiz kulüplerine ve ucuz barlara giderek, yirmi ikilik çıtırlarla flört ederek geçirecek. (Şu arkadaşım işten yeni atıldı, şefkatli bir sarılış ona iyi gelebilir.) İşten atılan adamlar, benim hesabıma bağlı kredi kartıyla onlara içki alan Nick'in ne kadar harika bir adam olduğu söyleyecekler. Nick sesli mesajda bahsetmeyi bile düşünmediği evlilik yıldönümümüzde harika zaman geçirecek. Evlilik yıldönümümüzü ağzına bile almamış, "Plan yaptığımızı biliyorum ama..." demekle yetinmişti.

Tıpkı bir kız gibi davranıyorum. Bunun gelenekselleşeceğini sanmıştım: Şehrin her yerine dağılmış, birlikte geçirdiğimiz yılları hatırlatan aşk mesajları için hazine avına çıkacaktık. Central Park yakınlarındaki Robert Indiana'nın eseri *Aşk* heykelinin göğüs çatalında şeffaf bantla yapıştırıl-

mış üçüncü ipucunun rüzgarda pırpır ettiğini gözümde canlandırabiliyorum. Yarın ailesiyle dolaşmaktan sıkıldığı için arkadan gelen on iki yaşındaki bir velet gidip kağıdı koparacak, okuyacak, omuz silkip çiğnediği sakızın kağıdıymış gibi havaya fırlatacak.

Hazine avımın finali mükemmeldi ama artık değil. Final son derece harika görünen ikinci el bir çanta. Deri. Üçüncü evlilik yıldönümü deridir. Şu sıra işle mutluluğun hiç örtüşmediği düşünülürse işle ilgili bir hediye kötü bir fikir olabilir. Mutfakta her seferinde olduğu gibi -ya da her zaman olması gerektiği gibi- iki canlı ıstakoz var. Annemi arayıp kaplarında sersemlemiş halde çırpınırlarken ıstakozların bir gün daha dayanıp dayanamayacağını sormam lazım. Ya da şaraptan uyuşmuş gözlerimle mutfağa dalıp sebepsiz yere onları haşlayacağım. Yemeyeceğim halde iki ıstakozu öldüreceğim.

Babam evlilik yıldönümümüzü kutlamak için aradığında telefonu açtım. Bir şey yokmuş gibi davranmayı planlıyordum ama daha konuşmaya başlar başlamaz ağlamam tuttu. O korkunç küçük kız sızlanması: *Mvaha-vaah-gvvahh-üstelik-vaaa-vaaa*. Ona neler olduğunu anlatmak zorunda kaldım, o da bir şişe açıp biraz şaraba boğulmamı söyledi. Babam her zaman anlayışlı bir küskünlükten yana olmuştur. Yine de Rand'e anlattığım için Nick'in kızacağını biliyorum ve Rand tabii ki babalık görevi bilinciyle Nick'in omzunu sıvazlayıp "Evlilik yıldönümünüzde acil bir alem işi çıkmış, Nicky," demekten geri durmayacak, ardından kıkırdayacak. Böylece Nick öğrenecek, annemle babamın onun mükemmel olduğuna inanmalarını istediğinden bana çok kızacak. Onlara ne kadar mükemmel bir damat olduğuna dair hikayeler anlattığımda Nick resmen ışık saçar.

Ama bu gece başka. Biliyorum, biliyorum, tıpkı bir kız gibi davranıyorum.

Saat sabahın beşi. Güneş doğmak üzere, neredeyse dışarıda göz kırpmaya başlayan sokak lambaları kadar parlak. Sırf bunun için uyanıp aydınlatma görevindeki vardiya değişimini seyretmeyi seviyorum. Bazen uyuyamadığımda yataktan kalkar, şafakta sokaklarda yürürüm ve sokak lambaları aynı anda söndüğünde çok özel bir şeye tanık olmuşum gibi hissederim. *Ah, işte sokak lambaları söndü!* Bunu herkese anlatmak isterim. New York'un en sessiz anları sabahın üçü ya da dördü değildir; bir sürü bar müdavimi taksilere yığılırken birbirlerine seslenir, cep telefonlarına ciyaklarken açgözlülükle yatmadan önceki son sigaralarını tüttürürler. Sabahın beşi, en iyi zamandır. Bu saatte kaldırıma vuran topuk sesleri tekinsizdir. Herkes kutusuna tıkışmıştır, o yüzden her yer sana kalır.

Şöyle oldu: Nick eve dördü biraz geçe geldi. Üzerine bira, sigara ve haşlanmış yumurta kokusu bir plasenta gibi yapışmıştı. Hala uyanıktım, onu bekliyordum, ardı ardına seyrettiğim *Law&Order* dizisinden dolayı beynim çatlayacak gibiydi. Osmanlı pufumuzun üzerine oturup masanın üzerindeki hediyeye bakarken bir şey söylemedi. Öylece ona bakıyordum. Özür dilemeyi aklından bile geçirmediği çok belliydi. *Hey, kusura bakma, bugünün içine ettim.* Oysa tek istediğim buydu. Sadece kısa bir açıklama duymak istiyordum.

"Evlilik yıldönümü ertesi kutlu olsun," diye başlıyorum.

Nick iç çekip son derece kederli bir inleme salıveriyor. "Amy, hayatımın en boktan günüydü. Lütfen bir de sen üstüne tüy dikme."

Nick asla ve de kat'a özür dilemeyen bir babanın oğlu, o yüzden ne zaman çuvalladığını hissetse hemen savunmaya geçer. Bunu biliyorum ve genelde yaptığım gibi alttan alabilirim.

"Sadece evlilik yıldönümümüzü kutladım."

"En önemli günümde götlek kocamın beni ektiği evlilik yıldönümümüz kutlu olsun."

Birkaç dakika konuşmadan oturuyoruz. Midem düğüm düğüm. Kötü kadın olmak istemiyorum. Bunu hak etmiyorum. Nick ayağa kalkıyor.

"Eee, nasıldı?" diye soruyorum ruhsuzca.

"Nasıl mıydı? Berbattı. On altı arkadaşım işsiz kaldı. Sefil bir geceydi. Birkaç aya kalmaz bana da tekmeyi basarlar."

Arkadaşlar. Bu geceyi geçirdiği heriflerin yarısından haz etmiyor bile, yine de sesimi çıkarmıyorum.

"Can sıkıcı olduğunu biliyorum, Nick. Ama..."

"Senin canını sıkacak bir durum yok, Amy. Senin için asla can sıkıcı olmayacak. Ama geri kalanımız? Bizler için durum farklı."

Yine aynı şey. Nick para konusunda hiç endişelenmemiş ve hiç endişelenmeyecek olmamı kendine yediremiyor. Tuzumun kuru olduğunu düşünüyor ki bu konuda ona karşı çıkacak değilim. Ama ben de çalışıyorum. Mesai yapıyorum. Bazı kız arkadaşlarım hayatları boyunca tek bir kez bile çalışmadı; işi olan insanlar hakkında, 'güzel bir yüzü olan' şişko bir kız hakkında konuştukları tonda acımayla konuşurlar. Öne eğilir, Noel Coward oyunundan alınmış bir replik gibi, "Ama tabii Ellen'ın çalışması gerekiyor," derler. Beni işçi sınıfından saymıyorlar çünkü istediğim zaman işimden istifa edebilirim. Günlerimi hayırseverlik işlerine, ev dekorasyonuna,

bahçe düzenlemeye, gönüllü işlere adayabilirim ve hayatımı bunların üzerine kurmakta hiçbir sakınca görmüyorum. Birçok güzel ve iyi iş, insanların küçümsediği kadınlar tarafından gerçekleştirilir. Ama ben çalışıyorum.

"Nick, ben senin tarafındayım. Ne olursa olsun bizi etkilemeyecek. Benim param senin paran."

"Evlilik anlaşmamıza göre hiç de öyle değil."

Nick sarhoş. Evlilik sözleşmemizden sadece sarhoşken bahseder. Sonra bütün o paramı çekememe hali ortaya çıkıyor.

Ona yüzlerce kere söyledim, abartmıyorum *yüzlerce defa* tekrar ettim: Evlilik sözleşmesi bir formaliteden ibaret. Ne benim için ne de ailem için gerekli; bunu ailemin avukatları istiyor. Bizimle ilgili bir şey değil.

Mutfağa yöneliyor, cüzdanını ve kırış kırış banknotları sehpanın üzerine fırlatıyor, bir parça kağıdı buruşturup bir sürü kredi kartı slipiyle birlikte çöpe atıyor.

"Bunu söylemen hiç hoş değil, Nick."

"Böyle hissetmek hiç hoş değil, Amy."

Bataklıkta yürüyormuş gibi bir sarhoşun özenli adımlarıyla bara gidip kendine içki hazırlıyor.

"Mideni mahvedeceksin," diyorum.

Bardağını şerefe kaldırıyor. "Hiç anlamıyorsun, Amy. Anlayamıyorsun. On dört yaşımdan beri çalışıyorum. Lanet olasıca tenis kamplarına, yaratıcı yazarlık kurslarına, derslanelere, New York City'de herkesin yaptığı boktan şeylere gidemedim çünkü alışveriş merkezinde masaları siliyor, bahçelerde çim biçiyor, lanet turistler için ta Hannibal'a kadar gidip Huck Finn gibi giyiniyor, gece yarıları pasta kaplarını temizliyordum."

Nahoş bir kahkahanın, içimde yükseldiğini hissediyorum. Nick'i yerle bir edecek, göbek hoplatan türden bir kahkaha. Bunu duyunca o da kahkahalarla gülecek ve tartışmamız son bulacak. İkinci kalite işler için gerekli bir seremoni. Nick'le evli olduğumdan beri aklımdan çıkmıyor: İnsanlar para için korkunç şeyler yapmak zorunda kalıyor. Nick'le evlendiğimden beri, yiyecek kostümlerine girmiş insanlara el sallıyorum.

"Dergide, dergiye *girmek* için bile en çok çalışan benim. Şimdi olduğum yere gelebilmek için yirmi yılımı harcadım ve şimdi her şey pamuk ipliğine bağlı. Üstelik işimden olursam eve dönüp bir nehir sıçanı olmaktan başka çarem yok."

"Bence Huck Finn kıyafetleriyle dolaşmak için de yaşın geçti," diyorum.

"S.ktir git, Amy."

Sonra yatak odasına gidiyor. Bana daha önce hiç küfretmemişti ama ağzından öyle tereddütsüz çıkıyor ki sanırım daha önce küfürler dilinin ucuna kadar gelmiş. Bu hiç aklıma gelmezdi. Defalarca bana küfretmenin eşiğinden dönmüş olmalı. Kocasından s.ktiri yiyecek kadınlardan olabileceğim aklımın ucundan bile geçmemişti. Üstelik yatağa küskün bir şekilde girmeyeceğimize yemin etmiştik. Uzlaş, konuş ve yatağa asla küskün girme. Bütün yeni evlilere verilen en büyük nasihat. Ama son zamanlarda sanki sürekli alttan alan benmişim gibi hissediyorum. Konuşsak da hiçbir şeyi çözemiyoruz ve Nick yatağa öfkeyle girme konusunda çok iyi. Duygularının şalterlerini kolayca indirebiliyor. Hatta çoktan horlamaya başladı bile.

Bense beni ilgilendirmediğini bildiğim halde, Nick'in bu yaptığını öğrendiğinde kızacağını bildiğim halde kendimi tutamıyorum, çöp kovasına gidip kredi kartı sliplerinden

bütün gece nerelere gittiğini öğrenmeye çalışıyorum. İki bar, iki striptiz kulübü. Her bir mekanda hakkımda arkadaşlarıyla konuştuğunu gözümde canlandırabiliyorum. Öfkesine hakim olamadığına bakılırsa muhtemelen daha önce de hakkımda kim bilir neler anlatmıştı. Pahalı, erkeklerin hükümranlığı için tasarlanmış, kadınların onlara hizmet ettiği, kötü akustik ve kulakta patlayan gümbürtüler nedeniyle kimsenin konuşamadığı striptiz kulüplerinde onları görür gibiyim. Diri göğüsleri olan bir kadın, kocamın kucağına oturmuş (*vallahi sırf eğlence olsun diye*), saçları sırtından dökülüyor, dudaklarına parlatıcı sürmüş... Kendimi güvensiz hissetmeme gerek yok. Hayır, bunlar sadece erkeksi yaramazlıklar. Duyduğumda gülüp geçmem, kocamın *arkasında durmam* gerekiyor.

Sonra bir not defterinden koparılmış kağıt parçasını açıyorum ve bir kızın -Hannah- el yazısıyla telefon numarasını yazdığını görüyorum. Filmlerdeki gibi CanDee ya da Bambie ismiyle karşılaşmış olmayı dilerdim. Öyle olsaydı gözlerimi devirip küçümseyebilirdim. Mesela iki i harfinin noktaları kalp şeklinde çizilmiş bir Misti. Ama kağıttaki isim muhtemelen benim gibi gerçek bir kadın. Hannah. Nick beni hiç aldatmadı, buna yeminler ediyor, ama eline birçok fırsat geçtiğini çok iyi biliyorum. Ona Hannah'yı sorsam ne der? *Bana telefon numarasını neden verdiğini hiç bilmiyorum ama kabalık etmemek için kağıdı aldım*, diyecek. Belki doğrudur. Belki değildir. Beni aldatabilir, bunu bana asla söylemeyebilir ve ben fark etmedikçe beni her geçen gün daha az düşünür. Ben kahvaltıda masum bir şapırtıyla sütlü gevreğimi yerken masanın öbür ucundan bakar ve aklından ne kadar aptal olduğumu geçirir. Bir aptala kim saygı duyar ki?

Elimde Hannah'yla yine ağlamaya başlıyorum.

Çok kadınsı bir şey değil mi? Erkeklerin geçirdiği bir geceden, evliliğimizi mahvedecek bir sadakatsizlik çıkarmak tam kadınlara göre bir şey.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Cırtlak sesli bir balıkçı ya da aptal bir kapı paspası gibi hissediyorum. Hangisi olduğundan emin değilim. Kızgın olmak istemiyorum, kızgın olup olmamam gerektiğine bile karar veremiyorum. Bir otele yerleşip *bendeki* değişimle onu şaşırtmayı düşünüyorum.

Birkaç dakika olduğum yerde kalıyorum, sonra derin bir nefes alıp ayaklarımı sürüyerek içki kokan yatak odamıza giriyorum ve yatağa girdiğimde Nick bana dönüp kollarıyla beni sararak yüzünü boynuma gömüyor. Aynı anda ikimiz birden "Üzgünüm," diyoruz.

www.rocha.com.tr

NICK DUNNE

BİR GÜN GEÇTİ

Flaşlar patladığında yüzümdeki sırıtış silindi ama yeterince hızlı olamadım. Ensemi bir alev dalgası yalarken burnumun ucunda minik ter damlacıkları belirdi. *Aptal, aptal Nick.* Sonra ben tam kendimi toplamaya başlamışken basın toplantısı bitti ve artık farklı bir izlenim yaratmak için çok geç kalmıştım.

Hala patlayan flaşların altında Elliott'larla birlikte dışarı çıkarken başımı iyice eğdim. Kapıdan çıkıyordum ki Gilpin telaşlı adımlarla bana doğru gelerek durmamı işaret etti: "Bir saniyeni alabilir miyim, Nick?"

Arka ofise doğru yürürken beni bilgilendirdi: "Sizin oradaki terk edilmiş evde gördüğünü söylediğin adamı araştırdık. Öyle görünüyor ki birileri orada kamp yapmış. Şimdi laboratuvar görevlilerimiz evi inceliyor. Sokağın diğer ucundaki bir evde de birkaç evsiz bulduk."

"Ben de bundan korkuyordum," dedim. "İnsanlar buldukları yere çörekleniyor. Bütün şehir işsizlik yüzünden burnundan soluyan tiplerle dolu."

Bir yıl öncesine kadar Carthage bir şirket şehriydi ve o şirket de bir zamanlar dört bin insana -nüfusun beşte biri-

ne- istihdam sağlayan Riverway Alışveriş Merkezi'ydi. Her geçen gün büyüyen şirket kendi başına küçük bir şehir gibiydi. Bütün Orta Batı tüketicisine cazip gelmesi hedeflenen alışveriş merkezi 1985 yılında açılmıştı. Açılış gününü hala çok net hatırlıyorum: Annem, babam, Go ve ben ziftle kaplı geniş otoparktaki kalabalığın en gerisinden kutlamaları seyretmiştik. Gerilerdeydik çünkü babam gittiği her yerden çabucak ayrılabilmeyi isterdi. Beyzbol maçlarında bile arabayı çıkışa yakın bir noktaya park eder, sekizinci vuruşta stadı terk ederdik. Go'yla ağzımız yüzümüz hardala bulanmış, güneşin altında kavrulmuş bir halde sızlanırdık: *Sonunu hiç göremiyoruz.* Ama açılış sırasında uzak olmamız daha tercih edilebilir bir durumdu, böylece bütün etkinliği geniş bir açıdan izleyebiliyorduk. Sabırsız kalabalık toplu halde vücutlarının ağırlığını bir ayaktan ötekine veriyordu. Belediye başkanı kırmızı-beyaz-mavi podyumda duruyor, kelimeler -gurur, büyüme, zenginlik, başarı- dalgalar halinde bize kadar ulaşıyordu. Tüketim toplumunun bütün neferleri vinil kaplı çek defterleri ve kapitone el çantalarıyla hazırda bekliyordu. Sonra kapılar açılmıştı. Herkes sıcaktan bunaldığı için alışveriş merkezinin klimalı ortamına dalıyor, asansör müziği her yerde yankılanıyor, aynı zamanda komşumuz olan satıcılar herkese gülücükler dağıtıyordu. Babam gün boyunca orada kalmamıza izin vermiş, kuyrukta bekleyip bizim için bir şey satın almıştı: Terli kağıt bardaklardan taşan, buz gibi portakal suyu.

Çeyrek asır boyunca Riverway Alışveriş Merkezi, şehrin vazgeçilmezlerindendi. Sonra ekonomik kriz bir sel gibi Riverway'deki dükkanları teker teker yutmuş, sonunda alışveriş merkezi iflas etmişti. Şu anda iki milyon metrekarelik

bir yankıdan başka bir şey değil. Hiçbir şirket, üzerinde hak iddia etmedi, hiçbir işadamı yeniden diriltmeye çalışmadı, annemde dahil olmak üzere orada çalışan insanlara ne olacağını ya da onlarla ne yapabileceğini kimse bilemedi. Annem yaklaşık yirmi yıl boyunca eğilip bükülmüş, kutuları dizmiş, terli ayaklarla haşır neşir olmuş, sonunda merasimsiz törensiz Shoe-Be-Doo-Be mağazasındaki işinden olmuştu.

Alışveriş merkezinin çöküşü Carthage'm da çöküşüydü. İnsanlar işlerini kaybetti, evlerinden oldu. Kimse geleceğe umutla bakamıyordu. *Sonunu hiç göremiyoruz.* Tek fark, bu sefer Go'yla benim sonu görmemizdi. Hepimiz sonu gördük.

İflas, kentin ruh haliyle mükemmel bir şekilde örtüşüyordu. Yıllar boyunca sıkılıp durmuştum. Huysuz bir çocuğun sıkıntıdan sızlanması değil bahsettiğim (gerçi daha aşağısı da sayılmazdım) ama yaşadığım daha yoğun ve gizli bir keyifsizlikti. Sanki artık hayatta keşfedilebilecek hiçbir şey kalmamıştı. Bütün şehir halkı kendini yok etmek istercesine kendini tekrarlıyordu (ve kelimenin kendi anlamındaki tekrarlayıcılık burada eleştiriden bile uzaktı). Bizler bir şeyleri ilk defa görecek insanlardan biri asla olamayacaktık. Dünyanın harikalarına boş ve yorgun gözlerle bakıyorduk. *Mona Lisa*, piramitler, Empire State Binası. Vahşi yaşamın saldırganlığı, kadim buzdağlarının çöküşü, patlayan yanardağlar. Anında aklıma bir filmi ya da televizyon programını getirmeyecek bir şeyi ilk elden gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Lanet olasıca reklamlar. Bıkkınlığın berbat türküsünü bilirsiniz: *Ben bunu görmüştüüüüm.* Gerçekten de hepsini görmüştüm ve beynimi patlatmak istememe neden olan şey çok daha beter: İkinci elden yaşanan deneyim her zaman daha iyi oluyor. Görüntü daha temizdir, manzara berraktır, kamera açıları ve müzik gerçekte

asla yaşayamayacağınız şekilde duyguları harekete geçirir. Bu noktada bizim -televizyon, sinema ve şimdi de internetle büyüyen çoğumuzun- ne kadar insan olduğumuzdan emin değilim. Aldatıldığımızda söylememiz gereken kelimeleri biliriz, sevdiğimiz biri öldüğünde kullanacağımız sözleri biliriz. Bir serseriyi, çapkını ya da aptalı oynamamız gerektiğinde neler söyleyeceğimizi biliriz. Hepimiz kenarları kıvrılmış aynı senaryodan rolümüze çalışıyoruz.

Gerçekten de gerçek bir insan olmanın çok zor olduğu bir çağdayız. Sonsuz sayıdaki otomat karakterlerin arasından seçilmiş kişilik özelliklerinin toplamından ibaretiz.

Ve hepimiz kendimizi rollerimize kaptırmışken ruh eşi gibi bir şeyin olması mümkün değildir çünkü ruhlarımız bile sahte.

Gerçek bir insan olmadığım, hiç kimsenin gerçek bir insan olmadığı bu ortamda artık hiçbir şeyin önemi yok gibi görünüyor.

Tekrar gerçek bir şey yaşamak için her şeyi ama her şeyi yapardım.

Gilpin beni bir gece önce sorguladıkları odanın kapısını açtı. Masanın ortasında Amy'nin hazırladığı gümüş paket kağıdına sarılı hediye kutusu duruyordu.

Öylece bakakaldım çünkü bu yepyeni ortamda kutu çok daha tekinsiz görünüyordu. Bir tür dehşete kapıldım. Kutuyu ben neden daha önce bulamamıştım? Bulmam gerekirdi.

"Hadi aç," dedi Gilpin. "Bir göz atmanı istedik."

Kutunun içinde kesik bir kafa varmış gibi mümkün olduğunca temkinli bir şekilde açtım. İçindeki mavi renkli zarfın üzerinde İLK İPUCU yazıyordu.

Gilpin pis pis sırıttı. "Bir de bizim nasıl şaşırdığımızı düşün. Kaybolan birini arıyoruz, sonra üzerinde İLK İPUCU, yazan bir zarf buluyoruz."

"Hazine avı için. Karım..."

"Evet. Evlilik yıldönümünüz. Kayınpederin bahsetti."

Zarfı açtım, gök mavisi ikiye katlanmış kalın kağıdı çıkardım. Bu Amy'nin hep kullandığı kağıttı. Midem ağzıma geldi.

Hazine avları her zaman tek bir soruya cevap arardı: Amy kim? (Karım ne düşünüyor? Geçen yıl karım için en önemli olay neydi? Hangi anlar en mutlu olduğu anlardı? Amy, Amy, Amy, hadi hep birlikte Amy'yi düşünelim.)

Dişlerimi sıkarak ilk ipucunu okudum. Geçen yılki evlilik hayatımız düşünülürse bu ipucunun beni kötü duruma düşürmesi işten değildi. Beni daha kötü duruma düşürecek bir şey düşünemiyordum.

Kendimi öğrencin gibi hayal ediyorum,
Öğretmenim hem akıllı hem yakışıklı,
Zihnim açılıyor; bacaklarımdan bahsetmiyorum bile!
Bir çırak olsaydım çiçeklere gerek kalmazdı,
Belki mesai saatlerinde yaramaz bir kaçamak,
Hadi acele et, hemen yola çık, lütfen geç kalma
Bakarsın bu sefer ben de sana birkaç şey öğretebilirim.

Bu, başka bir hayata yolculuk yapmak gibiydi. Her şey karımın gördüğü gibi olsaydı dün ben bu şiiri okurken beklentiyle etrafımda dolaşır, heyecanı alevler gibi etrafımı sarardı: *Lütfen şiiri anla. Lütfen beni anla.*

Sonunda, "Eee?" diye sorardı.

"Ah, bak bunu biliyorum! İşyerimden bahsediyor olmalı. Yüksekokuldan. Orada yardımcı profesörüm. Hah. Yani öyle olmalı, değil mi?" Gözlerimi kısıp ipucunu tekrar okudum. "Bu yıl bana kıyak geçmiş."

"Seni okula götürmemi ister misin?" diye sordu Gilpin.

"Sağol. Go'nun arabası bende."

"Arkandan takip ederim o zaman."

"Sence bu önemli mi?"

"Eh, kaybolmadan önceki birkaç gün boyunca nerelere gittiğine dair bir fikir veriyor. O yüzden önemsiz sayılmaz." Kağıda baktı. "Çok şeker bence. Sanki bir film sahnesi gibi. Bir hazine avı. Karımla birbirimize birer kutlama kartı veririz, belki gidip dışarıda bir şeyler atıştırırız. Öyle görünüyor ki siz en doğrusunu bulmuşsunuz. Romantizmi koruyorsunuz."

Mahcup bir şekilde ayakkabılarına baktıktan sonra çıkmak üzere olduğunu söylemek istercesine anahtarlarını şıngırdattı.

Okul büyük bir cömertlik yapıp bana bir çalışma masası, iki sandalye ve birkaç rafın sığabileceği, kutu gibi bir oda vermişti. Gilpin'le yaz okuluna devam eden öğrencilerin arasından yürüdük. Çocuklar inanılmaz derecede küçük görünüyordu (derslerden bunalmışlardı, parmakları telefonlarında mesaj yazmak ya da müzik çalar aletlerinde bir şarkı bulmaya çalışıyordu). Geri kalan daha yaşlı insanların ise alışveriş merkezindeki işlerinden olduktan sonra yeni bir kariyer edinmek için yaz kurslarına yazıldıklarını tahmin etmek zor değildi.

"Ne dersi veriyorsun?" diye sordu Gilpin.

"Gazetecilik, dergi muhabirliği." Telefonuna mesaj yazarak yürüyen kız az kalsın üzerime çıkacaktı. Başını telefonun-

dan kaldırmadan yana kaçtı. Kendimi çocukları bahçesinden kovan yaşlı adamlar gibi hissettim.

"Artık gazetecilik yapmadığını sanıyordum."

"Yapamıyorum..." Gülümsedim.

Ofisin kilidini açıp tozlu ve havasız odaya adım attım. Bu yaz çalışmıyordum, buraya gelmeyeli haftalar olmuştu. Masanın üzerinde ikinci bir zarf duruyordu: İKİNCİ.

"Anahtarın hep yanında mı?" diye sordu Gilpin.

"Evet."

"Öyleyse Amy buraya girmek için çaktırmadan almış olmalı, ha?"

Zarfı kenarından yırttım.

"Evde yedek bir anahtar var." Amy her şeyin yedeğini tutardı. Anahtarlarımı, kredi kartlarımı, cep telefonlarımı kaybetmek gibi kötü bir alışkanlığım vardı ama bunu Gilpin'e söylemek niyetinde değildim, tekrar 'süt kuzusu' lafını duymak istemiyordum. "Niye sordun?"

"Ah, sadece... Ne bileyim işte, hademeyle falan uğraşmak zorunda kalıp kalmadığını merak ettim."

"Bildiğim kadarıyla buralarda Freddy Krueger tipleri yok."

"Elm Sokağı Kabusu filmlerini hiç seyretmedim," dedi Gilpin.

Zarfın içinden ikiye katlanmış iki kağıt çıktı. Birinin üzerinde bir kalp işareti vardı, diğerinin üzerinde "İPUCU" yazıyordu.

İki not. Bu daha önce hiç olmamıştı. Midem kasıldı. Amy'nin ne yazdığını sadece Tanrı biliyordu. Kalpli kağıdı açtım. Gilpin'in benimle gelmesine izin vermemiş olmayı dilerken ilk kelimeleri okudum:

*

Sevgili kocam,

Ne kadar zeki bir adam olduğunu söylemek için buranın -öğrenmenin kutsal koridorlarının!- mükemmel bir yer olduğunu fark ettim. Bunu sana yeterince söylemiyorum ama aklına hayranım: Deli saçması istatistikler, anekdotlar, tuhaf gerçekler, her tür filmden alıntı yapabilme yeteneğin, hazırcevaplığın, kelimeleri en güzel şekliyle kullanman... Birlikte geçen yıllardan sonra sanırım çiftler birbirlerine ne kadar hayran olduklarını unutabiliyor. Seninle ilk karşılaştığımızda gözlerimin nasıl kamaştığını, nasıl hayran olduğumu hala hatırlıyorum, o yüzden bir an durup sana hala hayran olduğumu söylemek istedim ve işte bu sende en çok sevdiğim şeylerden biri: ZEKİ adamsın.

Ağzım sulandı. Gilpin omzumun üzerinden okurken iç çekti. "Ne tatlı kadın," dedi. Sonra boğazını temizledi. "Hımmm, şey, bunlar senin mi?"

Bir kurşunkalemin silgili ucuyla bir kadın iç çamaşırını havaya kaldırdı (teknik açıdan kırmızı dantelden bir dondu ama don kelimesini duyduklarında kadınların tüylerinin diken diken olduğunu da bilirim. Google'da nefret edilen kelimeler araması yapmanız yeterli). Elektrik kutusunun kulpuna asılmıştı.

"Aman Tanrım. Bu çok utanç verici."

Gilpin bir açıklama bekliyordu.

"Şey, bir keresinde Amy'yle biz... Şeeey, işte, notu sen de okudun. Biz... Bilirsin işte, bazen yeni heyecanlar yaratırız."

Gilpin sırıttı. "Ah, anladım. Azgın profesör ve yaramaz öğrenci. Anlıyorum. Siz ilişkiyi gerçekten güzel ve doğru yaşı-

yorsunuz." İç çamaşırına uzandım ama Gilpin cebinden kanıt torbasını çıkarmıştı bile. "Sadece bir önlem," dedi karşı çıkılamayacak bir tonda.

"Lütfen bunu yapma," dedim. "Bunu aldığını anlarsa Amy utançtan ölürdü..." Birden kendimi tuttum.

"Merak etme, Nick, sadece formalite gereği aldım, dostum. Atlamamız gereken hendeklerin sayısını bilsen şaşarsın. *Ne olur ne olmaz. Ne olur ne olmaz.* Komik. İpucunda ne yazıyor?"

Yine omzumun üzerinden okumasına izin verdim. Temiz nefesi dikkatimi dağıtıyordu.

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye yalan söyledim.

Sonunda Gilpin'den kurtuldum, sonra amaçsızca otoyolda araba sürüp tek kullanımlık hattımdan yapmam gereken aramayı yaptım. Cevap alamadım. Mesaj da bırakmadım. Bir süre sanki bir yere yetişmem gerekiyormuş gibi hız yaptım, ardından Days Inn'de kalan Elliott'larla buluşmak üzere geri dönüp kırk beş dakika daha yol yaptım. Lobi, Orta Batı Bordro Tedarikçileri Birliği'nin üyeleriyle doluydu. Tekerlekli bavullar her yerdeydi, bavulların sahipleri plastik bardaklardaki karşılama kokteyllerini yudumluyor, kendi aralarında sohbet ediyor, genizden zoraki kahkahalarla ceplerinde kartvizit arıyorlardı. Asansöre birlikte bindiğim dört adam da kelleşmeye başlayan kafaları, haki pantolonları, golf tişörtleri ve evlilik hayatının bahşettiği kalınlaşan belleriyle bütün alanı kaplıyordu.

Marybeth kapıyı açtığında cep telefonuyla konuşuyordu; televizyonu parmağıyla işaret edip fısıldadı. "Karnın açsa so-

ğuk sandviç var, tatlım." Banyoya gidip kapıyı kapattığında mırıltılarını hala duyabiliyordum.

Birkaç dakika sonra geri geldi. Tam o sırada St. Louis'in beş haberleri başladı. "Mükemmel fotoğraf," diye mırıldandı Marybeth ekrana bakarak. Amy de ekrandan bize bakıyordu. "İnsanlar bu fotoğrafı görünce Amy'nin nasıl biri olduğunu anlayacak."

Ben de fotoğrafın -Amy'nin işveli baktığı vesikalık halinin- güzel olduğunu düşünüyordum ama bir yandan da rahatsız ediciydi. Amy'nin bütün fotoğrafları, eski perili evlerdeki portreler gibi sanki hep sizi izliyormuş izlenimi verirdi. Gözleri sanki sağa sola oynardı.

"Başka fotoğraflar da verebilirdik," dedim. "Öylesine çekilmiş olanlardan."

Elliott'lar aynı anda başlarını salladı ama ikisi de gözlerini ekrandan ayırmadı ve bir şey demedi. Haber sona erdiğinde sessizliği bozan Rand oldu.

"Midem bulanıyor."

"Biliyorum," dedi Marybeth.

"Sen nasılsın, Nick?" diye sordu Rand iki elini dizlerinin üzerine koyup öne eğilerek. Her an kanepeden kalkacakmış da bir türlü kalkamıyormuş gibi görünüyordu.

"Aslını istersen fena dağıldım. İşe yaramaz hissediyorum."

"Kusura bakma ama sormam lazım. Yanında çalışanlarla ilgisi olabilir mi, Nick?" Rand ayağa kalktı. Mini bara gidip kendine zencefilli gazoz doldurdu, sonra karısıyla bana döndü. "Herhangi biri? Bir şey? Herhangi bir şey?" Başımı iki yana salladığımda Marybeth soda istedi.

"Cin de ekleyeyim mi, bebeğim?" diye sordu Rand. Son kelimede sesi iyice boğuklaşmıştı.

"Tabii. Evet. Olur." Marybeth gözlerini yumdu, öne kaykılıp yüzünü dizlerinin arasına gömdü, sonra yoga yapıyormuş gibi derin bir nefes alıp doğruldu.

"Onlara tanıdığımız herkesi söyledim," dedim. "Ama basit bir iş, Rand. Oralardan bir şey çıkacağını sanmıyorum."

Rand bir elini kaldırıp ağzını ovuşturduğunda yanakları gözlerinin altında torbalandı. "Elbette. Biz de işimizle ilgili aynı şeyi yapıyoruz, Nick."

Rand ve Marybeth işten bahsederken her zaman İnanılmaz Amy'yi kastederdi. Bunun yüzeyselliği beni hep aptala çevirirdi: Neticede çocuk kitaplarından başka bir şey değildi. Mükemmel bir küçük kız hakkında, kapağında Amy'nin çizgi halinin yer aldığı kitap serisi. Öte yandan bu kitaplar elbette bir işti. Hem de büyük bir iş. Özellikle her bölümün sonunda yer alan testler sayesinde, ilkokul çocuklarının eğitiminin başlıca öğelerinden biriydi.

Örneğin üçüncü sınıfta İnanılmaz Amy, arkadaşı Brian'ın sınıf kaplumbağasını tıka basa beslediğini keşfediyordu. Onunla konuşmaya çalışmıştı ama Brian kaplumbağayı beslemekte ısrarlıydı, bu yüzden Amy'nin onu öğretmene ispiyonlamaktan başka şansı kalmıyordu: "Bayan Tibbles, ispiyonculuk yapmak istemem ama ne yapacağımı da bilemedim. Brian ile konuşmaya çalıştım, yine de... Sanırım bir yetişkinin yardımına ihtiyacım var." Sonuç:

> Brian, Amy'ye güvenilmez bir arkadaş olduğunu söyleyip ona küstü.
> Çekingen arkadaşı Suzy, Amy'ye yanlış yaptığını söyledi; ona göre Amy, Brian'a çaktırmadan kaplumbağa mamasını geri almalıydı.

Amy'nin ezeli rakibi Joanna onun kıskanç olduğunu ve sırf kaplumbağayı kendisi beslemek için arkadaşını ispiyonladığını söyledi.

Amy geri adım atmamakta direndi, doğru olanı yaptığını hissediyordu.

Kim haklıydı?

Eh, bunun cevabı kolay çünkü Amy her hikayede her zaman haklı çıkar. (Sakın bu konuyu Amy'yle tartışmadığımı sanmayın, ona ne düşündüğümü hem de pek çok kez söyledim.)

Bölüm sonlarındaki testler -ki kendileri de ebeveyn olan iki psikolog tarafından yazılmışlardı!- çocukların kişilik özelliklerini ortaya çıkarmayı amaçlıyordu: Minik afacanınız tıpkı Brian gibi doğru yola getirilemeyecek bir inatçı mı? Suzy gibi omurgasız bir uzlaşmacı mı? Joanna gibi ortalık karıştıran biri olabilir mi? Yoksa *Amy gibi* mükemmel bir çocuk mu? Kitaplar, yükselen beyaz yakalılar arasında son derece moda olmuştu: İnanılmaz Amy anne-baba olmanın mihenk taşıydı. Çocuk yetiştirmenin Rubik Küpü. Elliott'lar zengin oldu. Öyle ki Amerika'daki her okulun kütüphanesinde en az bir tane İnanılmaz Amy kitabı olduğu tahmin ediliyor.

"Sence bunun İnanılmaz Amy ile ilgisi olabilir mi?" diye sordum.

"Araştırılması iyi olabilecek birkaç kişi var," diye başladı Rand.

Kahkaha atmamak için öksürdüm. "Judith Viorst, Korkunç-Berbat-Kötü-Rezil-Günler yaşanmasın diye Alexander için kaçırmış olmasın sakın?"

Rand'le Marybeth hem şaşkın hem de hayalkırıklığına uğramış bakışlarını üzerime dikti. Tatsız bir şakaydı. Beynim

olmayacak anlarda olmayacak espriler sıçıyordu. Kontrol edemediğim zihinsel osuruktan muzdaribim. Mesela ne zaman polis arkadaşımı görsem içimden hemen "Sıska Moroncuk" şarkısını söylemeye başlıyordum. Dedektif Rhonda Boney kayıp karımı nehirde aradıklarını anlatırken, "Tıpkı spagetti gibi sıskacık," diye başlıyordu beynim şarkıyı söylemeye. *Savunma mekanizması*, diyordum kendime. *Sadece aptalca bir savunma mekanizması*. Beynimdeki şarkıyı susturmayı çok isterdim.

Kibarca bacak bacak üstüne attım, en hassas Çin porselenleriymişçesine kelimeleri özenle seçtim. "Özür dilerim, niye böyle söylediğimi bilmiyorum."

"Hepimiz çok yorgunuz," diye alttan aldı Rand.

"Polislere söyleyelim de Viorst'un çevresini sarsınlar," diye espri yapmayı denedi Marybeth. "Şu kevaşe Beverly Cleary'yi de unutmamalı." Daha çok beni affetmeye çalışıyordu.

"Sanırım size söylemeliydim," dedim. "Polisler bu tür vakalarda..."

"İlk olarak kocayı araştırıyorlar, biliyorum," diye sözümü kesti Rand. "Onlara zamanlarını boşuna harcadıklarını söyledim. Bize sordukları sorular..."

"Fazlasıyla saldırgandı," diye kocasının sözünü tamamladı Marybeth.

"Demek sizinle konuştular? Hem de benimle ilgili?" Mini bara gidip kendime bir bardak cin doldurdum. Arka arkaya üç yudum aldıktan sonra kendimi daha kötü hissediyordum. Midem resmen ağzımdaydı. "Neler sordular?"

"Amy'ye hiç vurup vurmadığını? Amy'nin onu tehdit ettiğinden şikayet edip etmediği?" diye sıralamaya başladı Mary-

beth. "Çapkın olup olmadığın? Amy'nin onu aldattığından şüphelenip şüphelenmediği? Sanki Amy buna göz yumarmış gibi, ha? Onlara kızımızı kapı paspası niyetine yetiştirmediğimizi söyledim."

Rand bir elini omzuma koydu. "Nick, her şeyden önce söylememiz gereken şey senin asla ve kat'a Amy'ye zarar vermek istemeyeceğindi. Polislere yazlıktaki fareyi yapışkanlı tuzaktan kurtardığını bile anlattım." Hikaye daha önce hiç anlatılmamış gibi karısına baktığında Marybeth hemen bütün dikkatini ona yoğunlaştırdı. "O lanet olasıca hayvanı yakalamak için neredeyse bir saat peşinde koştu, sonra arabasıyla o küçük haşaratı resmen şehrin dışına kadar götürdü. Böyle bir adam karısına zarar verebilir mi?"

İçten içe kanımı zehirleyen bir suçluluk duygusuyla sarsıldım. Bir an neredeyse ağlayacağımı sandım.

"Seni seviyoruz, Nick," dedi Rand son bir kez omzumu sıkarken.

"Evet, seni seviyoruz, Nick," diye kocasının sözlerini tekrarladı Marybeth. "Sen bizim oğlumuzsun. Amy kaybolmuşken bir de bu... şüphe bulutuyla baş etmek zorunda kalmana çok üzülüyoruz."

Şu 'şüphe bulutu' sözünden hiç hoşlanmadım. *Rutin soruşturma* ya da *formalite icabı* kelimelerini tercih ederdim.

"O gece için restoranda yaptırdığın rezervasyonu merak ettiler," dedi Marybeth abartılı bir şekilde normal görünmeye çalışarak.

"Rezervasyon mu?"

"Onlara Houston'da rezervasyon yaptırdığını söylemişsin. Ama kontrol ettiklerinde öyle bir rezervasyon olmadığını görmüşler. Bu durum bayağı ilgilerini çekmiş gibiydi."

Rezervasyon yaptırmamıştım, hediye de almamıştım. Çünkü Amy'yi öldürmeyi kafaya koyduysam ne rezervasyon yaptırmam ne de ona bir hediye almam gerekecekti. Son derece pragmatik bir katilin en belirgin özelliği.

Aşırı pragmatik biriyim. Arkadaşlarım tereddüt etmeden polise bunu söyleyebilir.

"Ah, hayır. Hayır, ben rezervasyon yaptırmadım. Herhalde beni yanlış anladılar. Onlarla konuşurum."

Marybeth'in karşısındaki kanepeye çöktüm. Rand'in bana bir kez daha dokunmasına katlanamayacaktım.

"Ah, tamam. Güzel," dedi Marybeth. "Bu yıl, şey, Amy bu yıl hazine avı düzenledi mi?" Gözleri yine kızarmaya başlamıştı. "Yani şeyden önce..."

"Evet, bugün ilk ipucunu bana verdiler. İkinciyi Gilpin'le birlikte okuldaki ofisimde bulduk. Hala çözmeye çalışıyorum."

"Ben de bakabilir miyim?" diye sordu kayınvalidem.

"Yanımda değil," diye yalan söyledim.

"Şeyi, ıı, ipucunu çözebilecek misin, Nick?" diye sordu bu sefer.

"Çözeceğim, Marybeth. Çözeceğim."

"Kızımın dokunduğu şeylerin oralarda bir yerlerde tek başına beklediğini düşünmekten nefret ediyorum."

Tek kullanımlık telefonum çaldığında hızlıca ekranına baktım, sonra düğmesinden kapattım. Bu şeyden kurtulmam gerekiyordu ama henüz kurtulamayacaktım.

"Bütün telefonlara bakmalısın, Nick," dedi Marybeth.

"Arayanı biliyordum. Okuldaki şap fonu para istiyor."

Rand kanepede yanıma oturdu. Eski ve kullanılmaktan yıpranmış minderler ikimizin ağırlığıyla iyice çöktü, sonun-

da ikimiz de ortaya kaydığımızda kollarımız birbirine değdi. Rand rahatsız olmuş görünmüyordu. *Ben bir koalayım, ağaçlara sarılmayı çok severim,* dercesine üzerinize gelen ve aynı duyguları taşıyıp taşımadığınızı asla merak etmeyen adamlardandı.

Marybeth yine konuya döndü: "Onu *Amy* fanatiklerinden birinin kaçırmış olması mümkün değil." Yalvarırcasına bana döndü. "Yıllardır bir sürü fanatiği oldu."

Amy ona takıntılı erkeklerle ilgili hikayeleri biriktirmekten çok hoşlanırdı. Evliliğimizin çeşitli dönemlerinde şarap bardağının arkasına saklanıp fısıltıyla peşine düşen adamları anlatırdı. Sürekli onu düşünen ve isteyen erkekler hala dışarıda bir yerlerdeydi. Bu hikayelerin şişirildiğinden kuşkulanırdım: Erkeklerin hepsi belli bir aşamada tehlike arz ederdi, bu benim de endişelenmem için yeterli bir durumdu ama işe polisi karıştıracak kadar büyük bir tehlike yoktu. Özetle oynadığımız oyunda ben Amy'nin onurunu koruyan cesur yürekli kahramanıydım. Amy gerçeği kabullenmeyecek kadar bağımsız ve moderndi. Küçük hanım rolünü oynamak istiyordu.

"Son zamanlarda?"

"Hayır, son zamanlarda olmadı," dedi Marybeth dudağını kemirerek. "Ama lisedeyken fena halde rahatsız bir kız vardı."

"Nasıl rahatsız?"

"Amy'ye kafayı takmıştı. Yani İnanılmaz Amy'ye. Adı Hilary Handy'ydi. Kitaplarda Amy'nin en iyi arkadaşı olan Suzy'nin yerine koyardı kendisini. Sanırım başlarda bunu sevimli bulduk. Sonra birden bu ona yetmez oldu. Artık arkadaş değil İnanılmaz Amy olmak istiyordu. Böylece *kızımızı* taklit etmeye başladı. Amy gibi giyiniyordu, saçlarını sarıya boyamıştı, New York'taki evimizin etrafında dolanıyordu. Bir

keresinde sokakta yürürken bu tuhaf, küçük kız koşarak yanıma geldi, kolunu koluma geçirip 'Artık kızınız ben olacağım. Amy'yi öldürüp yeni Amy olacağım. Çünkü bunu umursamazsınız, öyle değil mi? Sonuçta *bir tane Amy'niz* olacak,' dedi. Sanki kızımız oturup tekrar yazabileceğimiz hayali bir karaktermiş gibi."

"Sonunda kız için uzak durma emri çıkarttık çünkü Amy'yi okulun merdivenlerinden aşağı itti," dedi Rand. "Çok rahatsız bir kızdı. O tür akıl hastalıkları iyileşmez."

"Sonra Desi vardı," Marybeth.

"Evet, Desi," dedi Rand.

Desi'yi biliyordum. Amy, Massachussetts'te Wickshire Akademisi diye bilinen yatılı bir okulda okumuştu. Amy'nin ekose eteklerini ve saç bantlarını fotoğraflarda görmüştüm, arkada hep sonbahar manzarası olurdu. Okul sanki bir yerde değil de bir sonbahar ayındaydı. Ekim. Desi Collings, Wickshire'ın erkek yatılı okulunda okuyormuş. Amy'nin anlattığına göre beyaz tenli romantik bir tipmiş, yatılı okulların ortak etkinliklerinde flörtleşmeye başlamışlar: Soğuk havalarda futbol maçları, boğucu sıcaklarda salon dansları, leylak korsajlar, eski model bir Jaguar'da gezmeye çıkmalar... Her şey bir parça eski bir asırdanmış gibi geliyordu kulağa.

Amy, Desi'yle bir yıl kadar ciddi ciddi çıkmış. Ama sonra onu telaşlı bulmaya başlamış. Genç adam sanki nişanlılarmış gibi konuşuyor, kaç çocukları olacağını ve kız mı, erkek mi olacaklarını biliyormuş gibi anlatıyormuş. Ona göre hepsi erkek dört çocukları olacakmış. Desi'nin ailesinde de dört erkek kardeş varmış ve Desi, onu annesiyle tanıştırmaya karar verdiğinde Amy, Bayan Collings'le kendisi arasındaki benzerliğe şaşırıp kalmış. Kadın soğuk bir şekilde onu yanağından öpüp

kulağına sakin bir sesle mırıldamış: "İyi şanslar." Amy bunun bir uyarı mı, yoksa tehdit mi olduğunu hiç anlayamamış.

Desi ve Amy ayrıldıktan sonra genç adam Wickshire kampusu etrafından ayrılmaz olmuş. Koyu renk kumaş ceketiyle bir hayalet gibi yapraksız meşe ağaçlarına yaslanıp beklermiş. Bir şubat gecesi Amy danstan döndüğünde Desi'yi yatak odasında bulmuş. Genç adam bir kutu hap yuttuktan sonra çırılçıplak yatağın üzerine uzanmış halde kendinden geçmek üzereymiş. Kısa süre sonra Desi okuldan ayrılmış.

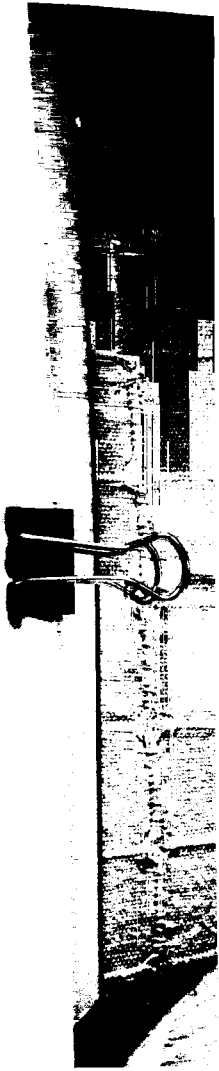
Ama Amy'yi hala telefonla arıyordu. Şimdi bile yılda birkaç kez Amy'ye içi tıka basa dolu zarflar gönderiyordu. Karım zarfları bana gösterdikten sonra doğrudan çöpe atıyordu. Zarfların üzerindeki damga St. Louis postanesindendi. Kırk dakika uzaklıkta yani. "Bu korkunç, sefil bir tesadüf," demişti Amy. Desi'nin anne tarafından akrabaları St. Louis'teydi. Bu kadarını biliyordu ama daha fazlasını bilmek istemiyordu. Mektuplardan birini çöpleri karıştırıp bulmuş, vıcık vıcık makarna sosuna bulanmış mektubu okurken son derece banal olduğuna karar vermiştim. Tenis, seyahat ve liselilere özgü şeylerden bahsediyordu. Spanyel cinsi köpeklerden. Bu hanım evladının, papyonu ve kemik gözlükleriyle evimize dalıp yumuşak ve manikürlü parmaklarıyla Amy'yi kolundan çekiştirdiğini gözümde canlandırmaya çalıştım. Hayalimde onu eski model arabasına atıp... Vermont'ta antika bir eser olmak üzere hapsediyordu. Desi. Kim Desi'nin böyle bir şey yapabileceğine inanırdı ki?

"Aslında Desi buradan çok uzakta yaşamıyor," dedim. "St. Louis'te."

"Bak, gördün mü?" dedi Rand. "Neden polisler bunu daha derinlemesine araştırmıyor?"

"Birinin araştırması lazım," dedim. "Ben giderim. Yarın buradaki araştırmadan sonra."

"Polisler kesinlikle, ıı, eve yakın biri olduğunu düşünüyor," dedi Marybeth. Kısa bir an beni süzdü, sonra sanki aklına gelen şeyi kovalamak istercesine ürperdi.

AMY ELLIOTT DUNNE

23 AĞUSTOS 2010

- GÜNLÜKTEN -

Yaz. Kuşlar. Gün ışığı. Bütün gün Prospect Park'ta dolandım. Tenim hassas, kemiklerim kırılgan. Sefaletimle savaşıyorum. Katılaşmaya başlayan pijamamla evimizde geçirdiğim ve saat beş olsun da bir şeyler içmeye başlayayım diye beklediğim son üç günle karşılaştırılırsa bu bir gelişme sayılabilir. Darfur'daki yaşam savaşını kendime hatırlatmaya çalışıyorum. Olasılıkları aklıma yazıyorum. Sanırım bu çabam Darfur halkını daha fazla sömürmekten öteye gitmiyor.

Geçen hafta her şey çorap söküğü gibi gelişti. Duygusal bükülmelerimin nedeninin her şeyin üst üste gelmesi olduğunu düşünüyorum. Nick bir ay önce işinden oldu. Ekonomik krizin artık hafiflemesi gerekiyordu ama kimse bunu umursamıyormuş gibi görünüyor. Her halükarda Nick işini kaybetti. Tam da tahmin ettiği üzere ikinci dalga işten çıkarmalar yaşandı, hem de ilk dalgadan sadece birkaç hafta sonra. *Tüh, yeterince insan kovmamışız meğer.* Gerzekler.

Başta Nick'in bunu sorun etmeyeceğini düşündüm. Oturup her zaman yapmak istediği şeylerin upuzun bir lis-

tesini yapıyor. Bazıları ufak tefek şeyler: Pilleri değiştirip saatleri ayarlıyor, lavabonun altındaki boruyu değiştirip kendimiz boyadığımız halde rengini sevmediğimiz odaları yeniden boyuyor. Özetle bir sürü şey yapıyor. Hayat sana daha azını vermeye başladığında bir şeyleri yeniden düzenlemek gayet hoş. Sonra Nick daha büyük işlere girişiyor: *Savaş ve Barış*'ı okuyor. Arapça dersi alma fikriyle flört ediyor. Önümüzdeki birkaç on yılda hangi yeteneklerin para getirebileceği üzerine düşünerek bir sürü zaman harcıyor. Bu hali yüreğimi parçalıyor. Yine de onun hatırına sesimi çıkarmıyorum.

Sürekli soruyorum: "İyi olduğundan emin misin?"

Başta bunu ciddiyetle yapmaya çalışıyorum. Kahve içerken gözlerinin içine bakıyorum, elimi elinin üstüne koyuyorum. Sonraları daha serinkanlı, umursamazca soruyorum. Sonunda yatakta saçlarını okşarken şefkatle sormayı deniyorum.

Cevap hep aynı: "Ben iyiyim. Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum."

Bu durum için mükemmel bir test hazırladım: "İşten Atılmanın Üstesinden Nasıl Geliyorsunuz?"

> Pijamalarımı üstümden çıkarmadan bir sürü dondurma yiyorum. Tembellik yapmak terapi etkisi yaratıyor!
> İnternete ve diğer her yere eski patronumla ilgili iğrenç şeyler yazıyorum. Öfkemi dile dökmek harika bir his!
> Yeni bir iş çıkana kadar boş zamanlarımda yapılacak yararlı işler bulmaya çalışıyorum. Mesela ileride para kazanmama yardımı dokunacak bir dil öğrenmek ya da sonunda *Savaş ve Barış* romanını okumak gibi.

Amacım iltifat etmekti (doğru cevap C) ama testi ona gösterdiğimde Nick ekşi ekşi gülümsemekten başka bir tepki vermedi.

Birkaç haftada telaş durdu, işe yaramak durdu. Sanki Nick bir sabah tozlu bir antik tabelanın altında uyanıvermişti: *Uğraşmaya Değmez.* Gözlerindeki heyecan gitti. Şimdilerde televizyon seyrediyor, internette porno sayfalarına bakıyor, televizyonda porno izliyor. Sürekli dışarıdan yemek sipariş verdiği için köpük yemek kapları çöp kutumuzdan taşıyor. Benimle konuşmuyor, sanki konuşma eyleminden canı yanıyormuş gibi davranıyor ve ben, konuşmasını istediğim için haliyle hırçın kadın konumuna düşüyorum.

İşten çıkarıldığımı söylediğimde belli belirsiz omuz silkti. Geçen haftaydı.

"Kötü olmuş, üzüldüm," dedi. "Hiç olmazsa kenarda paran var."

"Para *ikimizin.* Ama işimi seviyordum."

Tiz sesle ve bütün detoneliğiyle "Her Zaman İstediğini Alamazsın" şarkısını söyleyip karşımda küçük adımlarla dans etmeye başladığında sarhoş olduğunu fark ettim. Öğleden sonra saatleri, dışarıda mavi mi mavi bir gökyüzü var, evimizdeki rutubet çürüyen Çin yemeğinin tatlı kokusuyla yoğunlaşıyor, perdeler tamamen kapalı, her hareketimde toz tanecikleri ürküyor ve karanlık mağaramda yerdeki bir torbaya takılıyorum, sonra başka bir torba, sonra tekrar başka bir torbaya takılıyorum. Çizgi filmlerde fare kapanlarıyla dolu bir odaya giren kedi gibiyim. Işıkları yaktığımda düzinelerce alışveriş poşeti görüyorum. Hepsi de işten atılan insanların gitmeyeceği türden mağazaların torbaları. Takım elbise diken terzilerin, satış görevlilerinin deri koltuklarda oturan erkek

www.roche.com.tr

müşterilere kravatları kollarında sergiledikleri lüks erkek giyimi mağazalarının torbaları. Lanet olsun, ısmarlama giyimden bahsediyorum.

"Bunlar ne böyle, Nick?"

"İş görüşmeleri için. Tabii birileri yeni eleman almaya karar verirse."

"Bu kadarına ihtiyacın var mı?"

"*Paramız* var." Kollarını göğsünde kavuşturup kasvetle gülümsüyor.

"Hiç olmazsa torbalardan çıkarıp dolaba asmayı düşünmüyor musun?" Bleecker torbaları ve plastik kılıfları kemirmiş. Üç bin dolarlık bir takım elbisenin hemen dibinde küçük bir kedi kusmuğu gölü var. Kedinin şekerleme yaptığı, terzi elinden çıkmış beyaz gömleğin üzerinde turuncu tüyler seçilebiliyor.

"Yo, hayır," diyor. Sırıtıyor.

Hiçbir zaman dırdırcı biri olmadım. Dahası dırdırcı biri olmamakla hep gurur duydum. Nick'in beni dırdır yapmaya zorlaması tepemi attırıyor. Hayatımızda bir parça tembellik, uyuşukluk ve bezginlik olmasına razıyım. Nick'in aksine A tipi olduğumun farkındayım ve düzen manyaklığımı ve iş listesi düzenleme hastalığımı ona yansıtmamaya çalışıyorum. Nick elektrikli süpürgeyle yerleri süpürmeyi ya da buzdolabını temizlemeyi düşünen biri değil. O tür işlerin neden gerekli olduğunu *anlamıyor* bile. Sorun değil. Gerçekten benim için hiç sorun değil. Ama hayatımda belli bir standart tutturmayı seviyorum. Bence çöp bidonunun dolup taşmamasını veya üzerinde kurumuş fasulyelerle tabakların lavaboya yığılmamasını istemek kötü bir şey değil. Bu ev arkadaşlığının gereklerindendir. Nick artık hiçbir şey yapmadığından dırdır etme

işi bana düşüyor ve bu fena halde tepemi attırıyor: *Hiç olmadığım ve olmak bile istemediğim bir şeye, bir dırdır makinesine dönüşmeme neden oluyorsun çünkü en temel gerekliliklerde bile kendi payına düşenleri yapmıyorsun. Böyle yapma. Böyle yapman doğru değil.*

Biliyorum. Biliyorum. İş kaybetmenin, özellikle bir erkek için ne kadar büyük bir stres olduğunu çok iyi *biliyorum*. Bazıları işinden olmayı aileden birini kaybetmeye bile benzetir. Hele her zaman çalışmak zorunda kalmış Nick gibi adamlar için bu çok daha büyük bir kayıp. O yüzden derin bir iç çekiyorum, bütün öfkemi hayali bir kırmızı topa sarıp uzaya fırlatıyorum. "Iı, peki senin için dolaba asmamı ister misin? Giymek istediğinde düzgün olurlar."

"Keyfin bilir."

İşten çıkarılmış kadın ve erkek. Ne tatlı değil mi? Çoğundan daha şanslı olduğumuzu biliyorum. Canım ne zaman sıkılsa internete girip vakıf fonumu kontrol ediyorum. Nick dile getirmeden önce vakıf fonu lafını ağzıma bile almamıştım, o kadar büyük bir meblağ değil çünkü. Yani fena sayılmaz, olması harika bir şey. Ailemin birikimleri sayesinde 785.404 dolarım var. Ama bu kadar para hayatının sonuna kadar çalışmadan yaşaman için yeterli değil. Özellikle de New York'ta yaşıyorsan. Ailem ben okul, kariyer gibi seçimler yaparken parayı mesele etmeyeyim ve kendimi güvende hissedeyim diye bu fonu oluşturdu ama iki kere düşünmeden harekete geçebileceğim kadar büyük bir fon değil. Nick dalga geçiyor olsa da bence bu annemle babamın bana yaptığı müthiş bir jest. (Üstelik benim iznimi almadan bütün çocukluğumu kitaplarda kullandıkları düşünülürse gayet de yerinde bir jest.)

Yine de babam arayıp annemle uğramak istediklerini söylediğinde işten çıkarılmış *olmamız* canımı sıkıyor. Bizimle konuşmak istiyorlar. Aslında mümkünse bugün öğleden sonra. "Tabii gelin," diyorum ama aklımda başka bir kelime yankılanıyor: *Gelmeyin, gelmeyin, gelmeyin.*

Annemle babam bütün çekingenlikleriyle kapıda beliriyor. Babam iki dirhem bir çekirdek, pırıl pırıl, ütülü giysileri içinde. Gözlerinin ardındaki keder haricinde kusursuz görünüyor. Annem bir zamanlar konuşmacı olarak çağırıldığında ya da gittiği davetlerde tercih ettiği türden parlak pembe bir elbise giymiş. Bu rengin, kıyafeti giyenden kendine güven talep ettiğini söyler hep.

Harika görünüyorlar ama aynı zamanda mahcuplar. Onları kanepeye oturtuyorum, sonra birkaç saniye sessizce oturuyoruz.

"Çocuklar, annenizle benim galiba..." diye başlıyor sonunda babam ama öksürmeye başlayınca susuyor. Ellerini dizlerine yerleştirdiğinde kocaman parmaklarının eklemleri beyaza dönüyor. "Şey, galiba biz finansal bir karışıklığın ortasına düştük."

Ne tepki vermemi beklediklerini bilmiyorum. Şok mu olmalıyım? Onları avutmalı mıyım? Hayalkırıklığına mı uğramalıyım? Ailem daha önce hiç böyle bir dertlerini itiraf etmemişlerdi. Daha önce böyle bir dert yaşadıklarını da sanmıyorum.

"Aslında sorumsuz davrandık," diye devam ediyor Marybeth. "Son on yılda önceki yirmi yıl boyunca kazandığımız parayı kazanıyormuşuz gibi yaşadık, oysa öyle değildi. Yarısını bile kazanmıyorduk ama bu durumu kabullenmeye yanaşmıyorduk. Biz, ıı, galiba durumu görmezden gelip *iyimser*

davrandık. Hep bir sonraki Amy kitabının meseleyi çözeceğini düşündük. Ama öyle olmadı. Üstelik kötü kararlar vermeye devam ettik. Aptalca yatırımlar yaptık. Aptalca harcamalar yaptık. Şimdi de..."

"Özetle iflas ettik," diyor Rand. "Evimiz ve *bu* ev elimizden gitmek üzere."

Bugüne kadar bu evi peşin satın aldıklarını düşünmüştüm ya da varsaymıştım. Hala kredi ödedikleri hiç aklıma gelmemişti. Nick'in deyimiyle bir fanusta yaşadığım düşüncesi, bir utanç iğnesi gibi içimi deşiyor.

"Dediğim gibi, çok hatalı kararlar verdik," diyor Marybeth. "İnanılmaz Amy ve Esnek Faizli Mortgage Kredisi diye bir kitap yazsaydık, her bölümün sonundaki test bölümünden çakardık. İbret alınacak hikayenin kendisi biz olurduk. Amy'nin arkadaşı *Hemen İstiyorum Wendy*'den farkımız kalmazdı."

"Ya da *Başı Kuma Gömülü Harry*," diye ekliyor Rand.

"Eee, şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

"Bu tamamen size bağlı," diyor babam. Annem çantasını karıştırıp kendi yaptığı bir broşürü çıkarıyor ve sehpada önümüze koyuyor. Bilgisayarda oluşturduğu grafikler, sayılar, istatistikler. Annemle babamın sırf bana hoş görünsün diye bu broşürün üzerinde kafa yormaları gözümün önünde canlanınca ölmek istiyorum.

Marybeth ilk vuruşu yapıyor: "Hayatımızın geri kalanı hakkında ne yapacağımıza karar verene kadar para fonundan bir miktar ödünç alıp alamayacağımızı sormak istedik."

Annemle babam, karşımızdaki kanepede ilk stajlarını almak için yerinde duramayan iki üniversiteli genç gibi oturuyor. Annem nazikçe parmağını üzerine koyana kadar babam dizini hızla aşağı yukarı oynatıyor.

"Eh, vakıf parası sonuçta sizin paranız, tabii ki istediğiniz kadarını ödünç alabilirsiniz," diyorum. Bu saçma durumun bir an önce bitmesini istiyorum. Annemle babamın yüzlerindeki umutlu ifadeye katlanamıyorum. "Ne kadara ihtiyacınız var? Her şeyi ödedikten sonra bir süre sizi rahat ettirecek miktar ne?"

Babam ayakkabılarına bakıyor. Annem derin bir iç çekiyor. "Altı yüz elli bin dolar," diyor.

"Ya." Tek söyleyebildiğim bu oluyor. Bu miktar neredeyse sahip olduğum bütün para.

"Amy, belki bunu kendi aramızda..." diye araya giriyor Nick.

"Hayır, hayır, bunu çözebiliriz," diyorum. "Gidip çek defterimi alayım."

"Aslında," diyor Marybeth, "parayı yarın hesabımıza havale edebilirsen harika olur. Çekte on günlük bekleme süresi var."

İşte o zaman başlarının fena halde dertte olduğunu anlıyorum.

NICK DUNNE

İKİ GÜN GEÇTİ

Elliot'ların kaldığı odadaki çekyatta, bitik halde uyandım. Kalmam için ısrar etmişlerdi çünkü hala evimde yaşamama izin verilmiyordu. Bir keresinde akşam yemeğinde hesabı ödemek için telaşlandıkları gibi ısrar etmişlerdi. *Bırak bunu biz ödeyelim.* Ben de kabul etmiştim. Bütün gece yatak odasından gelen horlamalarını dinledim. Biri düzenli ve derin; güçlü bir oduncunun horlaması. Diğeri ise rüyada boğulduğunu görüyormuş gibi tutuk ve düzensiz.

Önceden bir lamba gibi kendimi söndürebilirdim. Şimdi uyuyacağım, der ve ellerimi dua eder gibi yanağıma dayar, anında *zzzzzz*... Pasiflora içirilmiş bir çocuk gibi derin bir uykuya dalardım. Oysa uykusuzluktan muzdarip karım, yan tarafta uyuyabilmek için debelenirdi. Ama dün gece ben de tıpkı Amy gibi hissettim. Beynim durduğu halde bedenim uyumuyordu. Çoğu zaman derisinin içinde kendinden memnun, rahat bir adamdım. Amy'yle kanepede televizyon seyrederken ben mum gibi erirdim, karımsa yanımda durmadan kıpırdanır, sürekli pozisyon değiştirirdi. Bir keresinde huzursuz bacak sendromu olabileceğinden şüphelendiğimi söylemiştim. Hani reklam kampanyasında oyuncular çatık

kaşlarıyla sürekli bacaklarını sallayıp ovuşturur ya... Amy de şöyle cevap vermişti: "Bende huzursuz her şey sendromu var."

Otel odasında tavanın önce griye, sonra pembeye, sonra sarıya dönüşmesini seyrettim, sonunda nehrin üzerinden yansıyan, üçüncü derece yanık oluşturacak kadar güçlü güneşin ışınlarıyla birlikte kalktım. Sonra kafamın içinde isimler beliriverdi. Ding! Hilary Handy. Düşüncesi bile rahatsız eden bir suçla suçlanmak için fazla sevimli bir isim. Bir saat uzaklıkta yaşayan eski bir Amy hastası Desi Collings. İkisini de araştırmayı üstlendim. Zaman kendi işini kendin hallet zamanı: Sağlık, gayrimenkul, polis araştırması. İnternete gir, nasıl yapacağını öğren çünkü herkesin işi başından aşkın. Ben bir gazeteciydim. On yılı aşkın bir süre insanlarla röportaj yaparak, onların içlerini açmalarını sağlayarak hayatımı kazandım. Bu görevi üstlenmeye hazırdım ve Marybeth'le Rand de buna inanıyordu. Belli belirsiz puslu bir şüphenin altındaki koca olarak bana hala güvenmelerine müteşekkirim. Yoksa belli belirsiz bir pustan bahsederken kendimi mi kandırıyorum?

Days Inn az kullanılmış balo salonunu Amy Dunne'ı Bulma masasına tahsis edilmişti. Sevimsiz bir salondu. Kahverengi lekeler, konserve kokuları... Ama şafak söker sökmez Marybeth salonu süpürüp silme işine girişti, bülten panolarını ve telefon kabinlerini ayarladı, duvara Amy'nin kocaman bir vesikalık fotoğrafını astı. İnsanı gözleriyle takip eden Amy'nin soğuk ve kendinden emin bakışlarıyla bu fotoğraf, Başkanlık kampanyası için yapılmış bir posteri andırıyordu. Marybeth salonla işini bitirdiğinde her yerde bir hareketlilik başladı; etrafında pes etmemeye yemin etmiş inananlarıyla ezilenlerin hakkını arayan ciddi bir politikacının telaşlı umudu her yanı sardı.

Sabah onu biraz geçe Boney cep telefonuyla konuşarak salona girdi. Selam niyetine omzumu sıvazlayıp aylak aylak yazıcıyla oynamaya başladı. Gönüllüler gruplar halinde geliyordu: Go ve merhum annemizin yarım düzine arkadaşı. Kırk beş yaşlarında kadınların hepsi kapri pantolon giymişti. Sanki bir dans gösterisinin provasına gelmişlerdi. Aralarından ince, uzun boylu, sarışın ve güneş yanığı olan iki tanesi liderlik için rekabet ediyor, diğerleri geride kalmaktan memnun görünüyordu. Bir grup beyaz saçlı geveze yaşlı kadından bazıları yaşlılara özgü, şaşırtıcı bir enerjiyle aynı anda konuşuyor, birkaçı birilerine mesaj atıyordu. Öylesine dinç görünüyorlardı ki insan gençlik aşısı olup olmadıklarını merak ediyordu. Gelenlerden sadece biri erkekti. Benim yaşlarımda, düzgün giyimli, yakışıklı adam yalnızdı ve buradaki varlığının bir açıklamaya ihtiyaç duyacağının farkında bile değilmiş gibi görünüyordu. Çöreklerin etrafında dolaşıp Amy'nin posterine kaçamak bakışlar fırlatan Issız Adam'ı izledim.

Boney sonunda yazıcıyı kurdu, kepekli olduğunu sandığım bir çörek aldı ve gelip yanımda durdu.

"Gönüllü olmak için başvuranlara bir göz atıyorsunuz, değil mi?" diye sordum. "Yani olur da..."

"Şüphe uyandıracak derecede ilgilenen birinden mi bahsediyorsun? Kesinlikle." Çöreğin kenarlarını kırıp kırıntıları ağzına attı. Sesini alçalttı. "Ama gerçeği söylemek gerekirse kiralık katiller de bizimle aynı televizyon programlarını seyrediyor. Onların ne yapmaktan hoşlandığını *bildiğimizi* biliyorlar."

"Araştırmaya dahil olmaktan hoşlanıyorlar."

"Aynen." Başını salladı. "O yüzden artık bu konularda daha dikkatli davranıyorlar. Yine de evet, tüm çatlakların

gerçekten, bilirsin işte, çatlak olduğundan emin olmak için onlardan gözümüzü ayırmıyoruz."

Bir kaşımı kaldırdım.

"Birkaç yıl önce Kayla Holman olayında Gilpin'le birlikte baş dedektiflik görevini üstlenmiştik. Kayla Holman'ı hatırlıyor musun?"

Başımı iki yana salladım. Bu isim bana hiçbir şey çağrıştırmıyordu.

"Her neyse, bazı kötü niyetli kimselerin bu tür şeylerden hoşlandığını sen de öğreneceksin. Ve şu ikisinden gözünü ayırma." Boney ilerideki kırk beşlik iki hoş hanımı işaret etti. "Çünkü onlar tam da bahsettiğim türden tiplere benziyor. Endişeli kocayı teselli etme konusunda fazla heveslıler."

"Ah, hadi ama..."

"Şaşarsın. Yakışıklı adamsın. Böyle şeyler olur."

Tam o sırada daha sarışın ve daha yanık tenli olan kadın bize doğru baktı, göz göze geldiğimizde en mahcup, en kibar gülümsemeyle gülümsedi. Sonra da okşanmayı bekleyen bir kedi gibi başını eğdi.

"Yine de arama çalışmalarında elinden geleni ardına koymayacaktır. İlgili Küçük Hanım o olacak," dedi Boney. "Bu iyi bir şey."

"Kayla Holman davası ne oldu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı: *Hayır.*

Dört kadın, bir şişe güneş kremini aralarında dolaştırıp çıplak kollarına, omuzlarına ve burunlarına sürerek içeri girdi. Bütün salonu hindistancevizi kokuları sardı.

"Bu arada," dedi Boney, "Amy'nin burada hiç arkadaşı olup olmadığını sormuştum, hatırladın mı? Şu Noelle Hawthorne'a ne demeli? Ondan hiç bahsetmedin. Bize iki mesaj bırakmış."

Boş boş baktım.

"Hani şu komşunuz olan Noelle? Üçüzlerin annesi?"

"Hayır, onlar arkadaş değil."

"Ah, komik. Kadın kesinlikle Amy'yle arkadaş olduğuna inanıyor."

"Bu, Amy'nin başına sık sık gelir," dedim. "Amy bir kere konuşsa bile insanlar ona tutuluverir. Bence ürkünç bir şey."

"Annesiyle babası da aynı şeyi söyledi."

Boney'ye doğrudan Hilary Handy ve Desi Collings hakkında soru sorup sormamayı içimden tarttım. Sonra sormamaya karar verdim. Onlardan önde olursam daha iyi bir konuma gelebilirdim. Rand ve Marybeth'in beni aksiyon kahramanı modunda görmelerini istiyordum. Marybeth'in bana attığı kaçamak bakışı aklımdan çıkaramıyordum: *Polisler kesinlikle, III, eve yakın biri olduğunu düşünüyor.*

"Büyürken onunla ilgili kitapları okudukları için insanlar Amy'yi tanıdıklarını düşünür," dedim.

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Boney başıyla onaylayarak. "İnsanlar diğer insanları tanıdıklarına inanmak ister. Anne babalar, çocuklarını tanıdıklarına inanmak ister. Kadınlar, kocalarını tanıdıklarına inanmak ister."

Bir saat daha geçti ve gönüllü arama merkezi neredeyse bir aile pikniğine dönüştü. Birkaç eski kız arkadaşım hatırımı sorup çocuklarıyla tanıştırmak için uğradı. Annemin en iyi arkadaşlarından biri olan Vicky, hepsi pespembe giyinmiş olan utangaç üç torunuyla geldi.

Torunlar. Annem günün birinde torunları olacağından emin bir şekilde bu konuyu sık sık açardı. Mesela eve yeni bir mobilya alındığında "Torunlar olduğunda işe yaraya-

cak," diyerek beğendiğini dile getirirdi. Torunlarını görecek kadar yaşayabilmeyi dilerdi. Bütün arkadaşları torun sahibi olmuştu. Bir keresinde annemle Go, Bar'ın en iyi iş yaptığı hafta bize akşam yemeğine gelmişti. Kutlayacak bir şeyimiz olduğunu söylediğimde annem koltuğundan sıçramış, gözyaşları içinde Amy'yi kucaklamıştı. Amy de ağlamaya başlamış, annemin boğucu kucaklamasının arasından, "Bar'dan bahsediyor, sadece Bar'dan bahsediyor," diyebilmişti. Sonra annem büyük bir çabayla zaten bu yüzden heyecanlanmış gibi yapmak zorunda kalmıştı. En avutucu ses tonuyla, "Bebek yapmak için daha çok zamanınız var," dediğinde Amy yine ağlamaya başlamıştı. Bu tuhaftı çünkü çocuk istemeyen kendisiydi, üstelik bunu defalarca vurgulamıştı. Yine de gözyaşlarını görünce aslında bunun tersini istediğini düşünerek umutlanmıştım. Ve aslında bebek yapmak için zamanımızın bol olduğu söylenemezdi. Carthage'a taşındığımızda Amy otuz yedi yaşındaydı ve ekimde otuz dokuz yaşına basacaktı.

Sonra aklıma başka bir şey geldi: *Bu iş devam ederse temsili bir doğum günü partisi falan gibi bir şey yapmamız gerekecek. Gönüllüler ve medya için bir şekilde bir tür seremoni düzenleyip dikkatlerini çekmeliyiz. Umutlu görünmem gerekecek.*

"Asi oğlan boynunu büküp geri dönmüş," dedi genizden bir ses. Arkamı dönüp baktığımda, dar bir tişört giymiş zayıf bir adamın, palabıyığını sıvazladığını gördüm. Eski arkadaşım Stucks Buckley. Sanırım 'asi oğlan' derken, kibarca 'göt herif' demek istiyordu. Stucks Buckley adı beyzbol oyuncularını çağrıştırıyordu. Zaten Stucks isminin amacı da buydu. Fakat asla iyi bir beyzbol oyuncusu olmadığı için bu isim güçlü bir dilek olarak kaldı. Büyürken şehrin en iyisiydi ama bu

yeterli değildi. Hayatının ilk şokunu üniversite takımından atıldığında yaşamıştı, sonrasında da hayatındaki her şey bok gibi gitmişti. Şimdilerde geçici işlerde çalışıyordu ve bir anı bir anına uymuyordu. İş kapma umuduyla birkaç kez Bar'a uğramıştı ama önerdiğim boktan ayak işlerini duyunca her seferinde başını iki yana sallamış, sinirli bir şekilde yanağının içini kemirmişti: *Hadi ama dostum, başka iş yok mu? Mutlaka bir şeyler vardır.*

"Stucks," dedim selam niyetine. Arkadaşça davranma havasında olup olmadığını merak ederek bekledim.

"Duydum ki polisler bu işi yüzüne gözüne bulaştırmış," dedi ellerini koltukaltlarına sıkıştırarak.

"Bunu söylemek için biraz erken."

"Hadi ama dostum, işi şu küçük şırfıntılarla mı çözecekler? Belediye başkanının köpeği kaybolduğunda bile daha çok çaba göstermişlerdi." Stucks'ın yüzü güneşte yanmıştı. Yüzünü yaklaştırdığında yanağımda güneşin sıcaklığını hissediyordum. Kullandığı gargaranın kokusu dalga dalga yayılıyordu. "Neden birilerini yakalamıyorlar? Şehirde gözetim altına alınacak bir sürü adam var. Neden bir tanesini bile içeri almadılar? Bir tanesini bile? Şu Mavi Kitap Çocukları'na ne demeli? Şu dedektif hanıma aynısını sordum: Şu Mavi Kitap Çocukları'na ne demeli? Cevap bile vermedi."

"Mavi Kitap Çocukları da ne? Çete falan mı?"

"Geçen kış Mavi Kitap fabrikasındaki bütün adamlar işten çıkarıldı. Ne tazminat verdiler, ne bir şey. Ortalıkta dolaşan evsiz sürülerinin ne kadar öfkeli olduğunu görmedin mi? Bu işin altından da muhtemelen Mavi Kitap Çocukları çıkacak."

"Seni hala anlamadım. Mavi Kitap fabrikası mı?"

"Bilirsin, River Valley Matbaası. Şehrin hemen dışında olan. Üniversitede sınavlar ve boktan şeyler için kullandığın mavi kitapları basıyorlardı."

"Ah. Bunu bilmiyordum."

"Artık üniversitelerde bilgisayar kullanılıyor, mavi kitap olsa ne yazar, o yüzden güle güle Mavi Kitap Çocukları."

"Tanrım, bütün şehir çökmek üzere," diye mırıldandım.

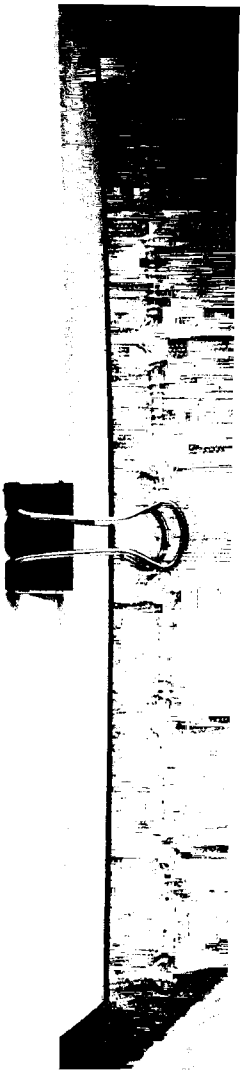
"Mavi Kitap Çocukları içki içiyor, haplanıp milleti taciz ediyor. Aslında önceleri de farklı değildi ama pazartesileri tekrar işe dönmeleri gerektiği için duruyorlardı sadece. Şimdi iyice vahşileştiler."

Stucks sırıttığında kırık dökük dişleri göründü. Saçına boya sıçramıştı; liseden beri her yaz boya badana işi yapardı. "İnce işlerde uzmanlaşıyorum," der, şakayı anlamamız için beklerdi. Gülmeyen olduğunda esprisini açıklamaya koyulurdu.

"Eee, polisler alışveriş merkezine gitti mi?" diye sordu. Şaşkınlıkla omuz silktim.

"Kahretsin, dostum, sen eskiden gazetecilik yapmıyor muydun?" Stucks'ın eski işim yüzünden bana kızgın olduğunu düşünmüşümdür hep. Sanki uzun zamandır tutunduğum bir yalanmış gibi. "Mavi Kitap Çocukları alışveriş merkezinde kendilerine küçük bir dünya yarattı. Oraları sahiplendiler. Uyuşturucu satıyorlar. Polisler arada bir onları oradan çıkarıyor ama ertesi gün yine gidip çörekleniyorlar. Her neyse işte, ben de dedektif hanıma, lanet olası alışveriş merkezini arayın, dedim. Aralarından bazıları geçen ay bir kıza toplu tecavüz etmiş. Yani bir sürü kızgın adam biraraya geldiğinde, karşılarına çıkan kadının vay haline derim."

*

Arabayla öğleden sonraki arama bölgesine doğru giderken Boney'yi aradım. "Alo," sesi gelir gelmez de konuşmaya başladım.

"Neden alışveriş merkezini araştırmadınız?"

"Orası da araştırılacak, Nick. Hatta şu anda bir devriye aracı oraya varmak üzere."

"Ah. Tamam. Çünkü bir arkadaşım..."

"Stucks. Biliyorum. Onu tanıyorum."

"Bana bir sürü adamın orada..."

"Mavi Kitap Çocukları. Biliyorum. Bize güven, Nick, bunu da araştırıyoruz. Biz de en az senin kadar Amy'yi bulmak istiyoruz."

"Peki, şey, teşekkürler."

Üste çıkma çabam çuvallayınca devasa köpük bardağımdan büyük bir yudum alıp görev yerime doğru arabayı sürdüm. Bu öğleden sonra üç bölge araştırılacaktı: Çamur batağına dönen tekne iskelesi (artık *Nick'in Kimseye Görünmeden O Sabahı Geçirdiği Yer* olarak biliniyor), Miller Creek Ormanları (orman demeye bin şahit ister, ağaçların arasından hamburgerciler görülebiliyor), doğa yürüyüşleri ve binici parkurları olan Wolky Park. Benim görev yerim bu sonuncusuydu.

Parka ulaştığımda yerel polis memurlarından biri, her biri kalın bacaklarına dar şortlar geçirmiş, şapka ve güneş gözlüğü takmış, burunlarına çinko oksit sürmüş yaklaşık on iki kişilik bir kalabalığı yönlendirmeye çalışıyordu. Yaz kampının ilk gününü andırıyordu.

Yerel kanallardan iki televizyon ekibi görüntü yakalamaya çalışıyordu. 4 Temmuz haftasındaydık; Amy'nin kayboluşu eyalet fuarları ve barbekü yangını haberleri arasında kaynayıp

gidecekti. Çaylak muhabirlerden biri sivrisinek gibi etrafımda dolanıyor, anlamsız sorularla gönlümü çelmeye çalışıyordu. Bense insani olmayan kaskatı suratımla bütün dikkatimle 'endişeli' görünmeye çalışıyordum. Havada yoğun bir at gübresi kokusu asılı duruyordu.

Biraz sonra, televizyoncular da gönüllülerin ardından orman patikalarına girdi. (Ne tür bir gazeteci, şüpheli bir kocayı didiklemeden bırakıp gider ki? Bütün iyi gazeteciler işten atıldıktan sonra geriye sadece düşük ücretli bir kötü gazeteciler ordusu kalmıştı tabii.) Genç bir polis memuru, çatallaşan patikanın önündeki bir duyuru panosunun yanında -tam burada- durmamı söyledi. Panonun üzerinde Amy'nin posterinin yanı sıra düzinelerce eski duyuru hala asılı duruyordu. Amy'nin posterdeki fotoğraftan bakan gözleri gün boyunca her yerde beni izlemişti.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordum memura. "Burada bir işe yaramıyormuşum gibi hissediyorum. Bir şeyler yapmam lazım." Ormanda bir yerlerde bir at kederli bir şekilde kişnedi.

"Sana burada ihtiyacımız var, Nick. İnsanlara cana yakın davranıp onları yüreklendirebilirsin," dedi polis. Yanımda duran parlak turuncu termosu işaret etti. "Su ikram et. Buradan geçen herkese gittiğim yönü göster." Dönüp ahırlara doğru yürüdü. O anda beni olası bir olay yerinden uzak tutmaya çalıştıklarını anladım. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim.

Termosla ilgileniyormuş gibi yapıp amaçsızca öylece orada durduğum sırada, geç kalan parlak kırmızı bir cip yanaştı. Merkezde gördüğüm kırklık hanımlar araçtan indi. Boney'nin daha önce gösterdiği şu güzel kadın atkuyruğunu

kaldırdı, arkadaşlarından biri ensesine böcek-kovar sıktı. Kadın spreyden püskürenleri zarif elleriyle kovaladı. Sonra arkadaşlarından uzaklaşıp saçlarını omzunun üzerinden sarkıtarak yüzüne yapıştırdığı anlayışlı ve çok üzüldüm gülümsemesiyle bana doğru yürümeye başladı. Kocaman kahverengi gözleri vardı, pembe gömleği bembeyaz şortunun kemerinin hemen üzerinde son buluyordu. Yüksek topuklu sandaletler, dalgalı saçlar, altın renkli lüleler... *Bu*, diye düşündüm, *kayıp birini aramaya çıkmak için hiç uygun bir kıyafet değil.*

Lütfen benimle konuşma, han'fendi.

"Selam Nick, benim adım Shawna Kelly. Çok üzüldüm." Sesi gereksiz yere yüksekti. Daha çok büyülü bir eşek gibi anırıyordu. Elini uzattığında, arkadaşlarının doğrudan patikaya yöneldiğini görüp panikledim. Kadınlar biz ormandaki iki sevgiliymişiz gibi, omuzlarının üzerinden kaçamak liseli kız bakışları atıyorlardı.

Ben de elimi uzattım. Teşekkür ettim, su ikram ettim, beceriksizce dudaklarımı yaladım. Gözlerimi uzaklara diktiğim halde Shawna ormanın içinde gözden kaybolmaya başlayan arkadaşlarının ardından gitmek için hiçbir hamle yapmadı.

"Umarım bunlar olup biterken seninle ilgilenen arkadaşların, akrabaların vardır, Nick," dedi kadın eliyle bir atsineğini ezerken. "Erkekler kendilerine bakmayı unuturlar. Sana sıcak ev yemeği lazım."

"Daha çok şarküteri ürünleri yiyoruz. Bilirsiniz işte, hem hızlı hem kolay." Boğazımın gerilerinde hala salamın tadını hissedebiliyordum. Füme et parçaları hala karnımın içinde yüzüyor olmalıydı. Sabahtan beri dişlerimi fırçalamadığımı hatırladım.

"Ah, zavallı adam. Eh, şarküteri ürünleri asla sıcak yemeğin yerini tutmaz." Başını iki yana salladığında altın renkli lüleler gün ışığında göz kırptı. "Gücünü korumalısın. Neyse ki şanslısın çünkü ben çok güzel tavuklu turta yaparım. Ne yapacağım biliyor musun? Yarına turtayı yapıp gönüllü merkezine getireceğim. Sıcak ve güzel bir akşam yemeği istediğinde mikrodalga fırına koyup ısıtabilirsin."

"Ah, size zahmet vermek istemem. Gerçekten. Biz iyiyiz. Biz gerçekten iyiyiz."

"İyi bir yemek yedikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin," dedi Shawna koluma vurup.

Sessizlik. Başka bir taktik denemeye karar verdi.

"Umarım şu bizim... evsizler sorunumuzla bağlantı kurulmaz," dedi. "Yemin ederim, defalarca şikayet ettim. Geçen ay biri bahçeme girmiş. Hareket algılayıcım alarmı devreye sokunca pencereden dışarı baktım ve onu gördüm. Toprağa diz çökmüş, etrafa saça saça domatesleri yiyordu. Elma gibi ısırırken yüzü ve gömleği domates suyu ve çekirdekleriyle kaplanmıştı. Korkutup kaçırmaya çalışsam da gitmeden önce en az yirmi domates yedi. Şu Mavi Kitap Çocukları zaten vahşiliğin sınırındaydı. Başka bir işe yaramazlar."

Kendimi, elimde beyaz bir bayrak sallayarak Mavi Kitap Çocuklarının karargahına girerken hayal ettiğimde birden onlara kanım ısındı: *Ben sizin kardeşinizim, ben de baskı işindeydim. Bilgisayarlar benim işimi de çaldı.*

"Sakın bana Mavi Kitapları hatırlamayacak kadar genç olduğunu söyleme, Nick," diyordu Shawna. Kaburgalarımı dirseğiyle dürttüğünde gereğinden fazla tepki göstererek olduğum yerde sıçradım.

"O kadar yaşlıyım ki bana Mavi Kitapları hatırlatmasanız aklıma bile gelmezdi."

Kadın güldü: "Kaç yaşındasın ki? Otuz bir? Otuz iki?"

"Otuz dördü deneyin."

"Bebek."

O sırada yaşları epey geçkin, üç enerjik kadın bize doğru yaklaştı. İçlerinden evladiyelik kanvas etek, Keds marka ayakkabı ve kassız kollarını ortaya çıkaran kısa kollu bir golf tişörtü giyen biri cep telefonuyla konuşuyordu. Bana saygılı bir şekilde başlarıyla selam verdiler, sonra Shawna'yı görünce kınayan bakışlar fırlattılar. Shawna'yla arka bahçede barbekü partisi veren bir çifte benziyorduk. Çok uygunsuz bir görüntü arz ediyorduk.

Lütfen git, Shawna, diye geçirdim içimden.

"Neyse işte, şu evsiz tipler bazen gerçekten kadınlara karşı fazlasıyla saldırgan olabiliyorlar," dedi Shawna. "Dedektif Boney'ye de bahsettim ama içimde benden pek hoşlanmadığına dair bir his var."

"Niye öyle söylüyorsunuz?" diye sordum. Cevabın ne olduğunu biliyordum. Tüm çekici kadınların mantrasına sarılacaktı.

"Kadınlar beni pek sevmez." Omuz silkti. "Öyle işte. Amy'nin... şehirde çok arkadaşı var mıydı?"

Pek çok kadın -annemin arkadaşları, Go'nun arkadaşları- Amy'yi kitap kulüplerine, Amway toplantılarına, Chili'de kız partilerine davet etmişti. Tahmin edileceği üzere Amy sadece birkaç daveti kabul etmiş, sonrasında nefret etmişti: "Milyonlarca minik kızarmış şey ısmarladık ve *dondurmadan* yapılmış kokteyller içtik."

Shawna, Amy hakkında söyleyeceklerimi beklerken beni seyrediyordu. Ondan nefret edeceği belli olan karımla aynı kefeye girmek istiyordu.

"Sanırım onun da sorunu seninkinden farklı değil," dedim çatlak sesimle.

Gülümsedi.

Hadi git, Shawna.

"Yeni bir şehre taşınmak kolay değil," dedi. "Yaşlandıkça arkadaş edinmek de zorlaşıyor. Yaşıt mısınız?"

"Amy otuz sekiz yaşında."

Bunu duymaktan hoşlandığı gözlerinden okunuyordu.

S.ktir git.

"Akıllı erkekler kendilerinden yaşlı kadınlardan hoşlanır."

Devasa boyutlardaki açık yeşil çantasından cep telefonunu çıkarırken gülüyordu. "Hadi," dedi kolunu belime dolarken. "Kocaman bir tavuklu tart gülümsemesi istiyorum."

Şuursuzluğu ve liseli kız halleri nedeniyle ona vurmamak için kendimi zor tutuyordum. Karısı kayıp bir erkeğin egosunu okşamaya çalışıyordu. Öfkemi yutup tersini yaptım, alttan alıp nazik davranmaya çalışarak robot gibi gülümsediğimde Shawna yanağını yanağıma dayayıp cep telefonuyla fotoğrafımızı çekti. Sahte kamera sesiyle irkildim.

Telefonu bize doğru çevirdiğinde güneşten yanmış iki yüz gördüm. Beyzbol maçına gitmiş yeni sevgililer gibi yanak yanağa gülümsüyorduk. *Bu heriften ben bile nefret ederdim,* diye düşündüm sırnaşık sırıtışıma, yarı kapalı gözlerime bakarken.

AMY ELLIOTT DUNNE

15 EYLÜL 2010

- GÜNLÜKTEN -

Pennsylvania'da bir yerden yazıyorum. Güneybatıda bir yerden. Otoyoldaki bir motelden. Odamız otopark manzaralı. Kaskatı, bej perdelerin arkasından gizlice baktığımda floresan ışıkların altında dolanan insanları görebiliyorum. Burası, insanların aylak aylak dolanacağı türden bir yer. Yine duygusal dalgalanmalar yaşıyorum. Çok şey oldu, her şey çok hızlı gelişti, şimdi Pennsylvania'nın güneybatısındayım ve kocam aşağıdaki koridorda duran otomattan satın aldığı minik cips ve şekerleme paketlerinin arasında meydan okurcasına horul horul uyuyor.

Akşam yemeğimiz cips ve şekerlemeydi. Nick iyi bir yol arkadaşı olamadığım için bana kızgın. İnandırıcı olduğumu sanıyordum. Yaşasın, yeni bir macera! Ama belli ki o kadar da inandırıcı olamamışım.

Şimdi düşününce anlıyorum ki sanki bir şeylerin olmasını bekliyor gibiydik. Sanki Nick'le birlikte ses ve rüzgar geçirmez devasa bir kavanozun içinde oturuyorduk, sonra kavanoz devrilince... yapacak bir şeyimiz olacaktı.

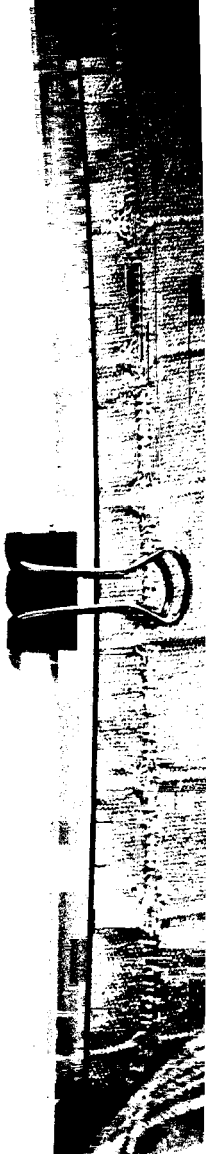
İki hafta önce, her zamanki işsiz ruh halimizdeyiz: Doğru dürüst giyinmiyoruz, sıkıntıdan ölüyoruz, gazeteleri son satırına kadar okuyarak uzun bir kahvaltı etmeye hazırız. Artık gazetelerin otomotiv eklerini bile okuyoruz.

Nick'in cep telefonu sabah onda çalıyor. Uzaktan duyduğum halde arayanın Go olduğunu anlıyorum. Nick, kız kardeşiyle konuştuğu her seferinde olduğu gibi yine çocuk gibi neşeli. Bir zamanlar benimle konuşurken de neşeleniyordu.

Yatak odasına gidip kapıyı kapattığında, taze pişirdiğim yumurtaları koyduğum tabaklar elimde kalıyor. Nick'in tabağını masaya koyup karşısına oturuyorum, bir taraftan da yemeye başlamak için onu bekleyip beklememem gerektiğini merak ediyorum. Ben olsaydım ona yemeye başlamasını söylerdim ya da en azından parmağımla *sadece bir dakika* işareti yapardım. Mutfakta yumurta tabaklarıyla kalakalan birini, dahası eşimi unutmazdım. Bunu düşündüğüm için kendimi kötü hissediyorum. Çünkü biraz sonra kapının ardından endişeli mırıltılar, sinirli nidalar ve rahatlatmaya çalışan kelimeler duyuyorum. Go'nun yine bir erkek arkadaş sorunu yaşayıp yaşamadığını merak ediyorum. Go sürekli birilerinden ayrılır. Beraberliği sürdürmek için çaba sarf ettiği erkek arkadaşları bile Nick'in onayını almak zorundadır.

O yüzden, Nick odadan çıkınca her zamanki gibi *zavallı Go* ifademi takınıyorum. Tabaklarımızdaki yumurtalar taş kesilmiş. Nick'in yüzünü görür görmez meselenin basit bir Go sorunu olmadığını anlıyorum.

"Annem," diye söze başlıyor ve oturuyor. "Kahretsin. Annem kansermiş. Dördüncü evre. Ciğerine ve kemiklerine yayılmış. Bu çok kötü, bu..."

Elleriyle yüzünü kapattığında yanına gidip kollarımla sarıyorum. Başını kaldırdığında gözleri kuru. Sakin. Kocamı hiç ağlarken görmedim.

"Babamın Alzheimer'ı yetmiyormuş gibi şimdi de bu. Go çok zorlanıyor."

"Alzheimer mı? Alzheimer mı? Ne zamandan beri?"

"Eh, bir süredir. Başta bir tür erken bunama olduğunu düşündüler. Ama değilmiş, daha betermiş."

Aynı anda bir şeylerin ters gittiğini düşünüyorum; kocam bunu bana söylemeyi daha önce aklından bile geçirmediyse belki de tamiri imkansız bir ilişkimiz vardır. Bazen onun adı konmamış bir ulaşılmazlık oyunu oynadığından şüpheleniyorum. "Neden bana bir şey söylemedin?"

"Babam, hakkında konuşmaktan hoşlandığım biri değil."

"Yine de..."

"Amy. Lütfen." Yine aynı bakışlar gözlerine yerleşiyor. Sanki manasız davranıyormuşum gibi bakıyor. Öyle bir bakıyor ki kendimden şüphe ediyorum.

"Neyse. Go annemin kemoterapi göreceğini söylüyor... Annem giderek kötüleşecek... Go'nun yardıma ihtiyacı olacak."

"Onun için bir bakıcı falan mı arasak? Bir hemşire falan?"

"Bunu karşılayacak sigortası yok."

Kollarını kavuşturup gözlerini üzerime diktiğinde ne söylemeye çalıştığını anlıyorum. Ödemeyi karşılamam için bana meydan okuyor. Ama ödeyemeyiz. Paramı aileme verdim.

"Peki o zaman, bebeğim," diyorum. "Ne yapmak istiyorsun?"

Boks ringindeymişiz gibi karşı karşıyayız. Bense ne yapacağımı bilmiyorum. Ona dokunmak için uzanıyorum ama Nick sadece elime bakıyor.

"Taşınmamız gerekiyor." Ateş saçan gözlerini kocaman açıyor. Elindeki yapışkan bir şeyden kurtulmaya çalışıyormuş gibi parmaklarını oynatıyor. "Bir yıllığına gidip doğru olanı yapacağız. İşimiz yok, paramız yok, bizi buraya bağlayan hiçbir şey yok. Sen bile bunu kabul etmek zorundasın."

"Ben bile mi?" Sanki aksini söylüyormuşum gibi. İçimde yükselen öfkeyi bastırıyorum.

"Öyle yapacağız. Doğru olanı yapacağız. Bir kez olsun *benim* aileme yardım edeceğiz."

Elbette öyle yapmalıyız ve elbette Nick, bu sorunu beni düşman yerine koyup ortaya koymasaydı ben de aynı şeyi söylerdim. Oysa ona göre halihazırda baş edilmesi gereken sorun bendim. Susturulması gereken acı ses bendim.

Kocam, sadakatini yitirene kadar gezegendeki en sadık adamdır. Ama bir arkadaşı tarafından aldatıldığını hissettiğinde Nick'in gözlerinin resmen bir ton daha koyulaştığını kendi gözlerimle gördüm. Çok eski, çok iyi bir arkadaşı da olsa fark etmez, sonrasında bir daha o arkadaşın adı bile anılmaz olur. Şimdi de bana, gerektiğinde kurtulacağı bir yükmüşüm gibi bakıyor. Bu bakış tüylerimi diken diken ediyor.

Bu kısa konuşmanın ardından böylece karar verilmiş oldu: New York'tan taşınıyoruz. Missouri'ye gidiyoruz. Missouri'de nehir kıyısında bir evde yaşayacağız. Çok gerçeküstü bir durum bu ve *gerçeküstü* kelimesini yanlış kullanacak en son insanlardan biriyim.

Her şeyin yolunda gideceğini biliyorum. Sadece, hayal ettiğim şey bu değildi. Yani hayatımı hayal ettiğimde daha başka şeyler düşünürdüm. Kötü bir şey olduğundan değil, sadece... Yani hayatın beni nereye sürükleyeceğine dair mil-

yonlarca tahmin hakkım olsaydı bile bunu asla tahmin edemezdim. Telaşlanmamak elde değil.

Taşınmak için eşyaları paketlemek minik bir trajediye dönüşüyor: Nick'in suçluluk duyduğu belli ama aynı zamanda azimli ve kararlı, dudakları gergin bir çizgiye dönüşmüş, bana bakmamakta direniyor ve eşyaları topluyor. Nick merdivenlerden inip çıkarak tek başına kitap kutularını, mutfak eşyası kutularını, sandalyeleri ve sehpaları taşırken nakliye aracı küçük sokağımızdaki trafiği tıkıyor. Antika kanepemizi taşıyoruz. Babamın evcil hayvanımız yerine koyduğu eski ve geniş kanepemizi çok seviyoruz. Kanepe iki kişilik, terli ve beceriksiz taşıma eyleminin son parçası. Devasa kanepeyi merdivenlerden indirmek iki kişilik mesai gerektiriyor. (*Bekle, dinlenmem gerekiyor. Sağa doğru kaldır. Bekle, çok hızlı gidiyorsun. Dikkat et, parmaklarım, parmaklarım!*) Kanepeden sonra köşedeki şarküteriden öğle yemeği niyetine sandviçlerimizi alıp yola çıkacağız. Soğuk kola da alacağız.

Nick kanepeyi almama izin verdi ama diğer bütün büyük eşyalar New York'ta kalacak. Yatağı Nick'in arkadaşlarından biri alacak. Adam biz gittikten sonra boş evimize -toz ve kablo yığınına- gelip yatağı alacak, sonra New York yatağımızda New York hayatı yaşayacak, sabahın ikisinde Çin yemeği yiyecek, küstah ağızlı halkla ilişkilerci kızlarla miskin miskin güvenli seks yapacak. (Kelepir fiyatına satılan evimize bütün yüzsüzlükleri ve neşeleriyle ikisi de avukat olan bir karı koca yerleşecek. Onlardan nefret ediyorum.)

Nick'in aşağı indirdiği her dört eşyaya karşılık arabaya tek bir parça yerleştiriyorum. Kemiklerim sızlıyormuş, ateşli bir hastalık beni aşağı çekiyormuş gibi ağır hareket ediyorum. Her şey canımı yakıyor. Nick koşar adım yanımdan geçiyor,

aşağı yukarı koşturuyor, kaşlarını çatıp bana, "İyi misin?" diye soruyor, cevabımı beklemeden yoluna devam ediyor ve beni çizgi romanlardaki kapkara ağız boşluklarıyla ağzı açık geride bırakıyor. İyi değilim. Her şey iyi olacak ama şu anda hiç iyi değilim. Kocamın kolunu omzuma atmasını, beni teselli etmesini, bana birazcık olsun bebek gibi davranmasını istiyorum. Bir saniye bile yeter.

Nick kamyonun arkasında kutuları yerleştiriyor. Yerleştirme yeteneği konusunda kendiyle gurur duyuyor. Bulaşık makinesini dolduran, tatil bavullarını hazırlayan o(ydu). Saat üçü gösterirken sahip olduğumuz birçok şeyi satmış ya da birilerine hediye etmiş durumdayız. Kamyonun arkasındaki kocaman mağaranın sadece yarısı doldu. Günümün tek tatmini, tam karnımın ortasında sıcak ve kötücül bir ısırık gibi günümün tek tatmini bu. İyi, diye düşünüyorum. İyi.

"İstiyorsan yatağı alabiliriz," diyor Nick omzumun üzerinden sokağın aşağısına bakarak. "Kamyonun arkasında yerimiz var."

"Hayır. Yatağı Wally'ye söz verdin, bence o almalı," diyorum ciddi bir tavırla.

Hata etmişim. Hadi söyle: *Hata ettim, özür dilerim. Hadi yatağı alalım. Yeni yerimizde eski ve rahat yatağında yatmalısın.* Bana gülümse, bana iyi davran. Bugün bana iyi davran.

Nick nefesini uzun uzun salıyor. "Peki, sen nasıl istersen. Amy? Öyle mi istiyorsun?" Nefesini tutup ayağa kalkıyor, bir kutu yığınına dayanıyor. En üstteki kutuda gazlı kalemle "AMY'NİN KIŞLIKLARI," yazıyor. "Yatak konusu bir daha açılmayacak, değil mi Amy? Şu anda yatağı alıp gidebiliriz. İstersen yatağı hemen taşırım."

"Lütfediyorsun," diyorum birine laf yapıştırırken hep yaptığım gibi yarım ağızla; tıpkı parfüm şişesinden bir fıslama

gibi. Ben bir ödleğim. Yüzleşmeyi sevmiyorum. Bir kutu alıp kamyona doğru yürüyorum.

"Ne dedin sen?"

Başımı iki yana sallıyorum. Ağladığımı görmesini istemiyorum. Görürse bana kızgınlığı artacak.

On dakika sonra merdivenlerden gürültüler geliyor. Bam! Güm! Bam! Nick yatağı tek başına aşağı indiriyor.

New York'tan ayrılırken arkama bakamıyorum çünkü kamyonun arka penceresi yok. Yan aynadan şehri seyrediyorum. (*Uzaklaşan şehrin silueti...* Baba evini terk etmeye zorlanan bahtsız kadınlara dair Victoria dönemi romanlarında da böyle yazmaz mı?) Ama en iyi binalar görünmüyor. Parlayan küçük aynadan ne Chrysler ne Empire State ne de Flat Iron binalarını görmek mümkün.

Annemle babam dün gece uğrayıp çocukken bayıldığım, aileden kalma guguklu saati bıraktılar. Nick ellerini cebine sokup bana iyi bakacağını söylerken üçümüz birbirimize sarılıp ağlaştık.

Evet, Nick bana iyi bakacağına söz verdi ama yine de korkuyorum. Bir şeylerin yanlış gittiğinden, fazlasıyla ters gittiğinden şüpheleniyorum. Her şeyin daha da kötüleşeceğine dair bir hisse kapılıyorum. Nick'in karısıymışım gibi hissetmiyorum. İnsan olduğumu bile hissedemiyorum. Bir kanepe ya da guguklu saat gibi kamyona yüklenip indirilecek bir eşyadan başka bir şey değilim. İhtiyaç duyulmadığında çöplüğe fırlatılacak, nehre atılacak bir eşyayım. Gerçek hissetmiyorum. Her an ortadan kaybolabilirmişim gibi hissediyorum.

NICK DUNNE

ÜÇ GÜN GEÇTİ

Biri eğer onun bulunmasını istemezse polisin Amy'yi bulacağı yoktu. Bu gayet açıktı. Yeşil ve kahverengi olan her yer aranmıştı: Çamurlu akan Mississippi Nehri millerce taranmış, bütün patikalara girilmiş, kuşbakışı seyrek görünen zavallı ormanımız karış karış dolaşılmıştı. Amy hala hayattaysa birinin onu geri getirmesi gerekiyordu. Öldüyse doğa onu geri verirdi. Bu, dilin ucuna yerleşen acı bir tat kadar açık seçik bir gerçekti. Gönüllü merkezine ulaştığımda herkesin aynı şeyi bildiğinin farkına vardım. Bütün salonda bir yenilmişlik ve uyuşukluk hali asılı duruyordu. Kurabiye masalarının etrafında amaçsızca dolaşırken kendimi bir şeyler yemeye ikna etmeye çalıştım. Danimarka usulü tatlı çörek. Daha servis edilirken bile bayat görünen çörekten daha depresif bir yiyecek olamazdı.

"Ben hala nehir diyorum," diyordu gönüllülerden biri yanındaki arkadaşına. İkisi de kirli parmaklarını çöreklere daldırmıştı. "Tam adamın evinin arka tarafından bahsediyorum. Daha kolayı olabilir mi?"

"Şimdiye kadar kıyıya vurması gerekirdi. İllaki bir yere ya da bir şeye takılmış olurdu."

"Parçalanmadıysa. Kollarıyla bacaklarını kestin mi ceset ta körfeze kadar sürüklenir. En azından Tunica'ya kadar."

Beni fark etmelerine fırsat vermeden oradan uzaklaştım.

Eski öğretmenim Bay Coleman bir masada eski model telefonlardan birinin üzerine eğilmiş, not defterine bir şeyler karalıyordu. Göz göze geldiğimizde hep aynı teraneyi dinliyormuş gibi parmağını kulağında çevirip telefonu işaret etti. Dün de selam verir vermez, "Torunumu ayyaş bir şoför ezdi, o yüzden..." diye anlatmaya başlamıştı. Bir şeyler mırıldanırken beceriksizce birbirimizin kollarını sıvazlamıştık.

Cep telefonum çaldı. Tek kullanımlık olan. Nerede tutmam gerektiğine karar veremediğimden üstümde taşıyordum. Bir arama yapmıştım, geri aranıyordum ama şu anda bakamazdım. Telefonu tamamen kapatırken salonda Elliot'lara bakındım. Beni telefonla görmelerine izin veremezdim. Marybeth, BlackBerry telefonunda bir şeyler yazıyordu, sonra telefonu kendinden kol mesafesinde uzaklaştırıp yazdıklarını okudu. Beni gördüğünde telefonunu önünde bir tılsım gibi tutarak hızlı adımlarla yanıma geldi.

"Memphis buradan ne kadar uzaklıkta?" diye sordu.

"Arabayla beş saatten az. Memphis'te ne var?"

"Hilary Handy, Memphis'te yaşıyor. Hani lisedeyken Amy'yi taciz eden kız. Tesadüfe bakar mısın?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Ne tesadüfü?

"Evet, Gilpin beni de kale almadı. *Yirmi yıl önce olan bir şey için kaynaklarımızı harcayamazmışız.* Pislik herif. Adam bana sanki her an isteri krizine kapılacakmışım gibi davranıyor. Hemen önünde durduğum halde sürekli Rand'le konuşuyor, beni tamamen görmezden geliyor. Sanki ben gerizeka-

lıyım da her şeyi bana kocamın açıklaması gerekiyormuş gibi. Pislik herif."

"Şehir iflasın eşiğinde," dedim. "Eminim gerçekten bunun için bütçeleri yoktur, Marybeth."

"Eh, bizim bütçemiz var. Çok ciddiyim, Nick. O kız gerçekten çatlağın tekiydi. Ve yıllar sonra bile Amy'yle iletişim kurmaya çalıştığını biliyorum. Amy bahsetmişti."

"Bana hiç söylemedi."

"Memphis'e gitmek kaç para tutar? Elli papel mi? Sorun değil. Gider misin? Gideceğini söylemiştin. Lütfen? Birileri o kızla konuşana kadar bunu aklımdan çıkaramam."

En azından bunun doğru olduğunu biliyordum çünkü kızı da aynı inatçı endişelerden muzdaripti: Amy gün boyunca hiçbir şey pişirmediğimiz halde dışarı çıktığımızda bütün bir gece ocakta bir şeyler bıraktığımız düşüncesiyle hayatı kendine dar ederdi. Kapıyı kilitlemiş miydik? Emin miydim? Her şeyin en kötüsünü düşünmekte üstüne yoktu. Çünkü mesele hiçbir zaman kapının kilitlenmemesi değildi sadece. Sırf kapı kilitlenmedi diye eve giren erkekler tecavüz edip öldürmek için içeride onu bekliyor olacaktı.

Tenimde ince bir tabaka terin belirdiğini hissettim çünkü sonunda karımın korkuları gerçekleşmişti. Onca yıllık korkuların sonunda gerçekleşmesiyle gelen korkunç tatmin duygusunu düşünsenize...

"Tabii ki giderim. St. Louis'te durup diğerini, şu Desi'yi de ziyaret ederim. Olmuş bil." Arkamı döndüm, dramatik çıkışıma hazırlandım, yirmi adım atmıştım ki aniden Stucks önümü kesti. Hala uyku mahmuru görünüyordu.

"Dün polisler alışveriş merkezini araştırmış," dedi çenesini kaşıyarak. Diğer elinde henüz ısırmadığı bir çörek tutuyordu.

Kargo pantolonunun ön cebinde somun şeklinde bir şişkinlik vardı. Neredeyse espriyi patlatıyordum: *Cebindeki fırından mı, yoksa sabah...*

"Evet. Bir şey bulamadılar."

"*Dün*. Budalalar *dün* gittiler." Başını eğip sanki duyulmaktan korkuyormuş gibi etrafına bakındı. Bana iyice yaklaştı. "Gece gitmeleri gerekiyordu. Onları ancak o zaman orada bulurlar. Gündüzleri ya nehir kıyısına iniyorlar ya da bayrak açıyorlar."

"Bayrak açmak mı?"

"Bilirsin işte, yol kavşaklarında oturup önlerine pankart açıyorlar: İşten Kovuldum, Lütfen Yardım Edin, Bira Alacak Param Yok falan filan," dedi gözleriyle salonu tararken. "Bayrak açmak işte, dostum."

"Anladım."

"Geceleri alışveriş merkezindeler," dedi.

"Eh, bu gece gidelim o zaman," dedim. "Sen, ben ve başka kim gelmek isterse."

"Joe ve Mikey Hillsam," dedi Stucks. "Onlar gelir." Şehrin serserileri Hillsam'lar benden üç-dört yaş büyüktü. İkisi de genlerinde korku olmayan, acıya duyarsız doğmuş adamlardandı. Yazları şortlarla gezip kaslı bacaklarını sergileyen, beyzbol oynayan, bira içen, tuhaf iddialara giren İskoçyalı çocuklar. Lağım kanallarında kaykay yapmak, çıplak halde su kulesine tırmanmak onların yapacağı türden şeylerdi. Sıkıcı cumartesi geceleri çektikleri esrardan gözleri kocaman olmuş halde ortaya çıktıklarında bir şeyler olacağını bilirdik. İyi bir şey olmayabilirdi ama bir şey olacağı kesindi. Tabii Hillsam'lar her zaman başı çekerdi.

"İyi," dedim. "Bu gece gidiyoruz."

Tek kullanımlık telefon cebimde çaldı. Demek tam kapatamamışım. Yine çalıyordu.

"Bakmayacak mısın?" diye sordu Stucks.

"Yok."

"Her telefona bakmalısın, dostum. Gerçekten bakmalısın."

Günün geri kalanında yapacak hiçbir şey yoktu. Başka bir arama turu planlanmamıştı, ekstra kayıp ilanlarına ihtiyaç yoktu, her telefonun başında biri vardı. Marybeth gönüllüleri evlerine yollamaya başladı çünkü insanlar öylece etrafta dolanıyor, atıştırıyor, sıkılıyordu. Stucks'ın kahvaltı masasının yarısını ceplerine doldurduğundan şüpheleniyordum.

"Dedektiflerden haber var mı?" diye sordu Rand.

"Hiç haber yok," diye yanıtladık Marybeth'le birlikte.

Rand umut dolu gözlerle, "Bu iyiye işaret olmalı, öyle değil mi?" diye sorduğunda yine Marybeth'le aynı anda onu rahatlatmaya çalıştık. "Tabii, elbette."

"Memphis'e ne zaman gideceksin?" diye sordu Marybeth.

"Yarın. Bu gece arkadaşlarla alışveriş merkezine tekrar göz atacağız. Dün düzgün bir arama yapılmadığından şüpheleniyoruz."

"Mükemmel," dedi Marybeth. "İşte bu ruha ihtiyacımız var. İlk seferinde düzgün yapılmadığından şüpheleniyorsak kendimiz düzgününü yaparız. Çünkü ben... Yani şimdiye kadar yapılanlar beni hiç tatmin etmiyor."

Rand elini karısının omzuna koydu. Belli ki bu nakarat aralarında defalarca tekrarlanmıştı.

"Ben de seninle gelmek isterim, Nick," dedi. "Bu gece. Ben de gelmek isterim." Rand'in üzerinde pudra mavisi bir golf tişörtüyle zeytin rengi pantolonu vardı, saçları kara bir

miğfer gibi parlıyordu. Onu Hillsam'larla kaynaşırken, neredeyse çaresiz bir şekilde (*Hey, ben de biraya bayılırım, hele şu tuttuğun takıma ne demeli?)* aralarına girmeye çalışıp ardından beceriksiz bir utançla yüzü kızarırken gözümde canlandırabiliyordum.

"Tabii, Rand. Tabii."

Önümde yapacak hiçbir şeyim olmayan en azından on saatim vardı. Arabamı geri vereceklerdi. Her yeri aranmış, elektrikli süpürgeyle temizlenmiş ve sanırım parmak izi alınmıştı. O yüzden yaşlı gönüllülerden biriyle karakola yollandım. Yaşlı kadın arabada benimle yalnız kalmaktan rahatsız olmuş gibi telaşlıydı.

"Bay Dunne'la karakola kadar gideceğiz ama yarım saate kalmaz geri dönerim," demişti arkadaşlarından birine. "Yarım saat sürmez."

Gilpin, Amy'nin ikinci ipucunu kanıttan saymamıştı, bulduğu iç çamaşırı onu daha fazla heyecanlandırmıştı. Arabanın kapısını açtığımda sıcak hava dışarı hücum ederken oturup karımın ikinci ipucunu okudum:

Beni gözünde canlandır: Senin için çıldırıyorum
Seninle geleceğimizi hiç de belirsiz görmüyorum
Çocukluk maceralarını; yırtık pırtık pantolonunu ve kovboy şapkanı
Anlatmanı dinleyeyim diye getirdin buraya beni
Hiç kimseyi takma, hepsi çoktan sepetlendi
Hadi gel gizlice öpüşelim... Yeni tanışmışız gibi.

Missouri'deki Hannibal'dan bahsediyordu. Mark Twain'in çocukluğunu yaşadığı yerden. Küçükken yazları orada çalışır

eski bir hasır şapka ve yıpranmış pantolondan ibaret Huck Finn kostümüyle dolaşır, insanları dondurmacı dükkanına çekmek için afacan afacan sırıtırdım. En azından New York'ta bütün bir akşam yemeği boyunca anlatılacak bir hikayeydi çünkü aynı şeyi başka biri yaşamış olamazdı. *Ah, sahi mi? Ben de,* diye başlayıp benzer bir hikaye anlatamazdı kimse.

Kovboy şapkası, aramızdaki bir espriydi: Amy'ye Huck kılığına girdiğimi ilk söylediğimde akşam yemeğine çıkmıştık, ikinci şişe şarabımızı içiyorduk. Amy'nin sarhoşluğu çok tatlıydı. İçtiğinde kocaman sırıtır, yanakları kıpkırmızı kesilirdi. Sanki üzerimde mıknatıs varmış gibi masanın üzerinden bana doğru eğildi ve kovboy şapkasını hala saklayıp saklamadığımı, onun için tekrar takıp takmayacağımı sordu. Ona Huck Finn'in kovboy şapkası taktığını da nereden çıkardığını sorduğumda yutkunup "Ah, hasır şapka demek istemiştim!" dedi. Sanki iki kelime birbirinin alternatifiymiş gibi. Daha sonraları ne zaman tenis seyretsek izleyicilerin hasır şapkalarına iltifat edip güler olduk.

Her halükarda Hannibal, Amy için tuhaf bir seçimdi çünkü orayla ilgili iyi ya da kötü bir anımız yoktu, sadece bir süre takılmıştık. Neredeyse tam bir yıl önce oralarda dolaştığımızı, birimiz bir tabelayı işaret edip "Bu ilginçmiş," dediğinde diğerimizin, "Gerçekten ilginçmiş," diye onaylayarak zaman geçirdiğimizi hatırlıyordum. Ondan sonra bir kez de yalnız başıma gitmiş (nostaljik serseriliğimi yapmış), yüzümde kocaman bir gülücükle hayatımın en güzel gününü geçirmiştim. Ama Amy'yle gittiğimizde durgunduk, bir görevi yerine getirir gibiydik. Bir parça can sıkıcıydı. Bir ara çocukken buraya geldiğime dair aptalca bir hikayeye başladığımda Amy boş boş bakınca içten içe öfkelenmiş, sonraki on dakika boyun-

ca kendimi sakinleştirmeye çalışmıştım. Çünkü evliliğimizin geldiği noktada ona öfkelenmeye öylesine alışmıştım ki neredeyse şeytantırnağımı kemirircesine bundan keyif almaya başlamıştım. Durman gerektiğini, aslında sandığın kadar güzel bir duygu olmadığını bilirsin ama kemirmeye devam edersin. Tabii ona bir şey hissettirmemiştim. Yürürken tabelaları işaret edip okumaya devam etmiştik.

Kötü bir hatıraydı ama buraya taşındığımızdan beri öylesine iyi hatıra kıtlığı çekiyorduk ki karım hazine avı için Hannibal'ı seçmek zorunda kalmıştı.

Hannibal'a yirmi dakikada vardım, şimdilerde tavuk kanadı satılan adalet sarayının yanından geçtim, sonra nehre doğru bir dizi iflas etmiş işyeri gördüm. Harabeye dönüşmüş bankalar, kapanmış sinemalar... Mississippi'nin sağ tarafındaki bir otoparka girip *Mark Twain* adlı nehir teknesinin önüne park ettim. Otopark ücretsizdi. (Ücretsiz otoparkların cömertliği ve asaleti karşısında her zaman heyecanlanmışımdır.) Yele gibi beyaz saçlarıyla bir adamın afişi tembelce lamba direklerinde salınıyordu. Posterlerin kenarları sıcaktan kalkmıştı. Fön makinesi gibi üfüren sıcak bir gündü ama buna rağmen Hannibal rahatsız edecek kadar tenhaydı. Kilim, antika eşya ve şekerleme satan birkaç hediyelik eşya dükkanının önünden geçerken satılık tabelalarının çokluğu dikkatimden kaçmadı. Becky Tatcher'ın evi restorasyon için kapalıydı, fonda birikecek parayla devam ettirilmesi planlanıyordu. On papel karşılığında Tom Sawyer'ın beyaz boyalı çitlerine adını yazabiliyordun ama fazla müşterisi yoktu.

Boş bir dükkanın önündeki basamaklara oturduğumda Amy'yi her şeyin sonuna getirdiğimi anladım. Resmen hayatın sonunu yaşıyorduk. Bu cümleyi daha önce Yeni Gineli

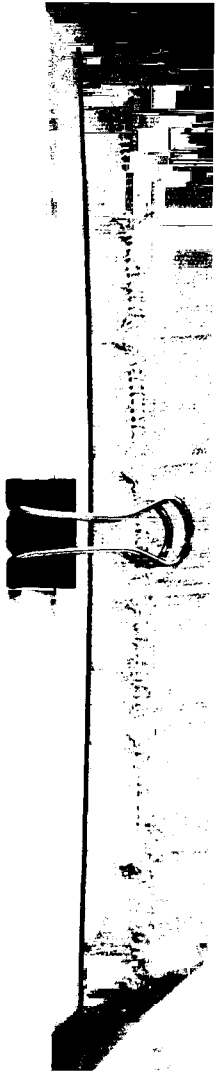
kabileler ve Appalaşlı camcılar için kullanmıştım. Ekonomik kriz, alışveriş merkezinin sonunu getirmişti. Bilgisayarlar, Mavi Kitap matbaasının sonunu getirmişti. Carthage iflas etmişti, kardeş şehri Hannibal da gürültücü ve karikatürleri aratmayan turist merkezlerinden birine dönüşmeye yüz tutmuştu. Çok sevdiğim Mississippi Nehri, Michigan Gölü'ne doğru sıçraya sıçraya yüzen Asyalı sazan balıkları tarafından yenip bitiriliyordu. İnanılmaz Amy'nin işi bitmişti. Kariyerim son bulmuştu, Amy'nin kariyeri de son bulmuştu. Babamın ve annemin sonu gelmişti. Evliliğimiz bitmişti. Amy bitmişti.

Buharlı teknenin düdüğü nehirden bir hayalet sızlanması gibi süzüldü. Sırtım ter içindeydi. Kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Gidip bir tur bileti aldım. Amy'yle yürüdüğümüz yerlerde yürürken karımın hayali hala yanımdaydı. O gün de hava çok sıcaktı. *ZEKİ adamsın.* Hayalimde Amy yanımda yürüyor ama bu sefer gülümsüyordu. Midem kavruldu.

Turistlerin arasında hayalimdeki karımla yürüdüm. Ak saçlı bir çift, Huckleberry Finn'in evine bakmak için durdu ama içeri girmeye yeltenmedi. Sokağın sonunda Twain kılığında bir adam (ağarmış saçlar, beyaz bir takım elbise) Ford Focus'undan indi, gerindi, tenha sokağa baktı, ardından bir pizza restoranına girdi. Biraz sonra Samuel Clemens'in babasının mahkeme salonu olan ahşap kaplama binanın önüne geldik. Öndeki tabelada "J. M. Clemens, Huzurun Adaleti," yazıyordu.

Hadi gel gizlice öpüşelim... Yeni tanışmışız gibi.

Bunları ne kadar hoş ve kolay yapıyorsun, Amy. Sanki gerçekten de bulmamı ve bana kendimi iyi hissettirmeyi istiyorsun. Böyle devam edersen kendi rekorumu kıracağım.

İçeride kimse yoktu. Tozlu döşemenin üzerinde diz çöküp ilk sıranın altına baktım. Amy halka açık bir yerde ipucu bıraktığında her zaman bir şeylerin altına yapıştırır, çürümüş sakız ve tozların arasında bir yere bırakırdı ve hep haklı çıkardı çünkü kimse bir şeylerin altına bakmazdı. İlk sıranın altında bir şey yoktu ama sıranın arka tarafından bir parça kağıt sarkıyordu. Ayağa kalkıp Amy-mavisi zarfı çektiğimde yapıştırdığı şeffaf bant da beraberinde geldi:

Selam, sevgili kocacığım.

İşte buldun! Zeki adamsın. Belki bu yılki hazine avını, kendi hatıralarımın gizemli diyarlarında zorunlu ve ıstıraplı, uygun adım bir yürüyüşe dönüştürmemeye karar vermiş olmamın bir yardımı dokunur.

Çok sevdiğin Mark Twain'den esinlendim:

"Yıldönümlerini kutlamayı icat eden adama ne yapılmalı? Onu öldürmek çok hafif kalır."

Yıllar sonra nihayet anladım. Bu hazine avının, yıl boyunca düşündüğüm ya da söylediğim her şeyi hatırlayıp hatırlamadığına dair bir sınav değil bizim için bir kutlama olması gerektiğini defalarca söyledin. Yetişkin bir kadının bunu kendi başına anlayacağını sanmıştın ama... Sanırım kocalar bunun için var. Beş yılımızı alsa bile, kendi kendimize fark edemeyeceğimiz şeyleri göstermek için bize gönderilmişler.

O yüzden Mark Twain'in çocukluğunda koşturduğu bu diyarlarda bir mola verip ZEKAN için sana teşekkür etmek istedim. Gerçekten de tanıdığım en zeki, en eğlenceli insansın. Harika bir duyusal hafızam var: Kulağıma eğilmen (şu anda bunu yazarken bile kulakmememi gı-

dıklayan nefesini hissedebiliyorum) ve sırf beni güldürmek için bir şeyler fısıldaman, üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen hala aklımda. Karısını güldürmeye çalışan bir kocanın nasıl bir nimet olduğunu yeni yeni anlıyorum.

Üstelik sen hep en iyi anları seçmeyi çok iyi bilirsin. Hatırlıyor musun? Insley ve dansöz maymun kocası bebeklerini göstermek için bizi davet etmişti ve hem zorunlu bebek ziyareti hem de brunch için tuhaf derecede mükemmel, aşırı çiçekli, fazlasıyla tatlı çörek kokan evlerine gitmiştik. Çocuksuzluğumuz karşısında nasıl da tepeden bakıp ukalalık taslamışlardı. Bu arada çirkin oğulları salya sümük, havuç püresi ve belki de bir parça bok içindeydi. Fırfırlı mama önlüğü ve örgü patikleri haricinde çırılçıplaktı. Portakal suyumu yudumlarken kulağıma eğilip "Eve gidince ben de böyle giyineceğim," diye fısıldamıştın. İçtiğim portakal suyu resmen burnumdan püskürmüştü. Yine tam zamanında güldürerek beni kurtarmıştın. "Gerçi sadece bir tane zeytin var." Tekrar söylememe izin ver: Çok ZEKİSİN. Şimdi beni öpebilirsin!

Süngümün düştüğünü hissettim. Amy birbirimize yeniden yaklaşmamızı sağlamak için hazine avını kullanıyordu. Ve çok geç kalmıştı. Bu ipuçlarını yazarken benim aklımdan geçenlere dair hiçbir fikri yoktu. *Neden, Amy? Neden bunu daha önce yapmadın?*

Zamanlama konusunda her zaman berbat bir çift olmuştuk.

Bir sonraki ipucunu açıp okuduktan sonra cebime tıkıştırdım, sonra eve dönmek üzere yola koyuldum. Nereye gitmem

gerektiğini biliyordum ama henüz hazır değildim. Karımdan yeni bir iltifata, nazik bir söze, başka bir zeytin dalına daha dayanabilecek durumda değildim. Ona karşı hislerim, büyük bir hızla acıdan tatlıya dönüşüyordu.

Go'nun evine gittim, kahve ve televizyonu eşliğinde birkaç saati tek başıma geçirdim, alışveriş merkezine gitmek üzere buluşacağımız saat on bire kadar gergin ve sıkkın bir ruh haliyle zaman öldürdüm.

İkizim eve saat yediyi biraz geçe geldi. Barda tek başına çalıştığı için olsa gerek bitkin görünüyordu. Televizyona fırlattığı bakıştan cihazı kapatmam gerektiğini anladım.

"Bugün ne yaptın?" diye sordu sigarasını yakıp annemin eski masasına çökerken.

"Gönüllüler merkezinde yardım ettim... Saat on birde de alışveriş merkezine bakmaya gideceğiz," dedim. İkizime, Amy'nin bıraktığı ipucundan bahsetmek istemiyordum. Yeterince suçluluk duyuyordum.

Go iskambil kağıtlarıyla fal açarken masaya çarpan her bir kart kulağıma bir azar gibi geliyordu. Volta atmaya başladığımda bana aldırmadı.

"Kafamı dağıtmak için televizyon izliyordum."

"Biliyorum, biliyorum."

Bir valeyi ters çevirdi.

"*Yapabileceğim* bir şeyler olmalı," dedim oturma odasında volta atarken.

"Eh, birkaç saat sonra alışveriş merkezini araştıracaksın ya," dedi Go. Sesi pek de teşvik edici değildi. Üç kart daha açtı.

"Sanki bunun da zaman kaybı olduğunu düşünüyorsun."

"Ah. Hayır. Hey, bence her şey araştırılmaya değer. *Sam'in Oğlu* bir otopark biletinden yakalanmıştı, haksız mıyım?"

Go bundan bahseden üçüncü kişiydi; çözümsüzlüğe mahkum olaylar için *Sam'in Oğlu* bir mantraya dönüşmüş olmalıydı. Karşısına geçip oturdum.

"Amy için yeterince endişelenmiyorum," dedim. "Bunu biliyorum."

"Belki endişelenmemişsindir." Sonunda başını kaldırıp bana baktı. "Tuhaf davranıyorsun."

"Sanırım paniklemek yerine ona kızmaya odaklandım. Çünkü son zamanlarda kötü bir noktadaydık. Hakkım yokken onun için endişelenmemin yanlış olduğunu hissediyorum. Sanırım öyle."

"Tuhaf davranıyorsun, sana yalan söyleyemem," dedi Go. "Ama durumun kendisi de yeterince tuhaf." Sigarasını küllüğe bastırdı. "Benimleyken nasıl davrandığın umrumda değil. Sadece başkalarıylayken dikkatli davran, olur mu? İnsanlar anında yargılar. Hem de hızla."

Tekrar iskambil falına döndü ama benimle ilgilenmesini istiyordum. Konuşmaya devam ettim.

"Sanırım bir ara babamı kontrol etmem gerekiyor," dedim. "Ona Amy meselesini açıp açmayacağımdan emin değilim."

"Hayır," dedi Go. "Sakın açma. Amy konusunda senden de tuhaf davranıyor."

"Hep Amy'nin ona eski bir kız arkadaşını falan hatırlattığını düşünmüşümdür. Yani onu terk edip giden bir kız arkadaşı mesela. Şeyden sonra..." Alzheimer'ı anlatmak için elimi pençe gibi aşağı doğru indirdim. "Kaba ve korkunç biri oldu ama..."

"Evet, ama aynı zamanda onu etkilemeye çalışıyormuş gibi bir hali de vardı," dedi ikizim. "Senin on iki yaşındaki sarsak halin, sanki altmış sekiz yaşında bir pisliğin bedenine hapsolmuş gibiydi."

"Kadınlar bütün erkeklerin kalben on iki yaşında sarsaklar olduğuna inanmaz mı?"

"Sadece kalpleri yeterse."

Rand, saat on biri sekiz geçe otelin otomatik kapısının önünde bekliyordu. Karanlıkta bizi seçebilmek için gözlerini iyice kısmıştı. Hillsam'lar kamyonla gelmişti, Stucks'la ben arka kasadaydık. Rand haki golf şortu ve kolalı Middlebury tişörtüyle koşar adım yaklaştı. Kamyonun arkasına zıplayıp şaşırtıcı bir rahatlıkla arka tekerleğin üzerine yerleşti ve kendi seyyar tartışma programının sunucusuymuş gibi rahat bir şekilde insanlarla tanıştı.

Gereksiz bir hızla otoparktan anayola çıktığımızda, "Amy için gerçekten üzgünüm, Rand," dedi Stucks yüksek sesle. "O çok tatlı biri. Bir keresinde beni bir evi boyarken görmüştü. Kı... Şey, yani şeyimden ter aktığını görünce hemen 7-Eleven'a gidip bana büyük boy meşrubat alıp gelmişti. Ta merdivenin tepesine kadar çıkarmıştı."

Tamamen yalandı. Amy, Stucks'a soğuk bir şey almak bir yana, onun için bir kaba bile işemezdi.

Rand, "İşte benim kızım," dediğinde hiç de centilmence olmayan bir rahatsızlıkla yüzümün yandığını hissettim. Belki içimdeki gazeteci uyanmıştı ama sonuçta gerçek gerçekti ve kimse sırf duygusal çıkarları için Amy'yi en sevdiği arkadaşa dönüştüremezdi.

"Middlebury ha?" diye devam etti Stucks, Rand'in tişörtünü parmağıyla işaret ederek. "Süper bir rugby takımları var."

"Haklısın," dedi Rand tekrar kocaman gülümseyerek. Sonra ikisi kamyonun gürültüsünü bastırmaya çalışarak, gecenin karanlığında alışveriş merkezine gidene kadar li-

beral bir sanat olarak rugby üzerine imkansız bir sohbete koyuldu.

Joe Hillsam, kamyonu Mervyns'in devasa köşe taşının hemen yanına park etti. Hepimiz kamyondan aşağı atlayıp bacaklarımızı gerdik ve kendimize gelmek için silkelendik. Ayışığında gece boğucuydu. Stucks'ın üzerindeki tişörtte (belki ironiydi, muhtemelen öyle değildi) "Gazdan Tasarruf Et, Bir Kavanoza Osur," yazdığını fark ettim.

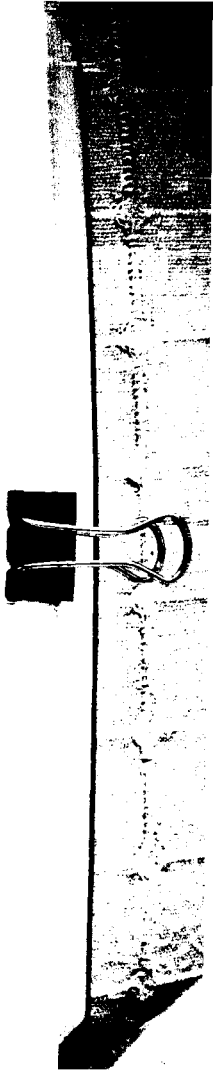
"Demek burayı araştıracağız. Yalan söylemek istemem, burası tüyleri diken diken edecek kadar tehlikeli görünüyor," diye söze başladı Mikey Hillsam. Kardeşi gibi o da yıllar içinde iyice irileşmişti. Sadece iri değil, iri kıyım görünüyorlardı. Yan yana durduklarında neredeyse iki yüz elli kiloluk bir deve dönüşüyorlardı.

"Mikey'yle daha önce buraya bir kez gelmiştik, sırf, ne bileyim işte, sanırım neye dönüştüğünü görmek için. Ve neredeyse götü kaptırıyorduk," dedi Joe. "O yüzden bu gece işi şansa bırakmayacağız." Aracın içine uzanıp uzun bir bez çanta çıkardı ve fermuarını açıp yarım düzine beyzbol sopasını gösterdi. Sakin sakin hepimize birer sopa verdi. Sıra Rand'e geldiğinde durakladı. "Şey, sen de ister misin?"

Rand, "Lanet olsun, evet istiyorum," dediğinde hepsi onaylarcasına başlarını sallayıp gülümsedi. Aralarındaki enerji, bir grup arkadaşın dost canlısı sırt sıvazlamasından farksızdı. *Vay, sıkı adamsın, moruk.*

"Hadi," diyen Mikey önümüzden yürüdü. "Spencer's yakınlarında kilidi kırılmış bir kapı var."

Hayatımın yarısından uzun bir süre boyunca, annemin çalıştığı Shoe-Be-Doo-Be'nin karanlık vitrininin önünden geçtik. En fevkalade yerlerden birinde -alışveriş merkezinde!- iş

başvurusu yapmak üzere parlak şeftali rengi pantolonuyla, hayatında ilk defa iş arayan bir kadının heyecanıyla evden çıkıp yüzünde utangaç bir gülümsemeyle eve geri döndüğü günü dün gibi hatırlıyorum. Alışveriş merkezinin ne kadar kalabalık olduğunu ve birbirinden farklı ne kadar çok dükkan olduğunu hayal bile edemezdik! Bakalım annem bu dükkanlardan hangisinde çalışacaktı? Dokuz yere birden başvurmuştu! Giyim mağazaları, elektronik eşya dükkanları, hatta bir patlamış mısır dükkanı da bunların arasındaydı. Bir hafta sonra artık bir ayakkabı dükkanında, resmen satış görevlisi olduğunu duyurduğunda çocukları olarak heyecanlanmakta zorlanmıştık.

"Bütün o pis kokulu ayaklara dokunmak zorunda kalacaksın," diye sızlanmıştı Go.

"Bir sürü ilginç insanla tanışacağım," diye karşı çıkmıştı annem.

Kasvetli vitrinden içeri baktım. Anlamsız bir şekilde duvarda dayalı duran ayak ölçüsü cetveli haricinde içerisi tamamen boştu.

"Annem burada çalışırdı," dedim Rand'e benim yanımda yürümesini sağlamak için.

"Nasıl bir yerdi?"

"Güzeldi, anneme iyi davranırlardı."

"Yani ne iş yapılıyordu demek istemiştim?"

"Ah, ayakkabı. Ayakkabı satıyorlardı."

"Doğru! Ayakkabı. Bu hoşuma gitti. İnsanların gerçekten de ihtiyaç duyduğu bir şey. Hem günün sonunda ne yaptığını bilirsin. Beş kişiye ayakkabı satmışsındır mesela. Yazmak gibi sayılmaz, ha?"

"Dunne, hadi gelin!" Stucks ilerideki açık kapıya yaslanmıştı, diğerleri çoktan içeri girmiş olmalıydı.

İçeri girerken alışveriş merkezinin alışıldık kokusunu duymayı, havalandırma sistemiyle sıcaklığı kontrol altında tutulan havasını hissetmeyi bekliyordum. Bunun yerine dışarıdaki havayı tuhaf bir şekilde içeride hissettiren kuru ot ve toprak kokusunu aldım. Binanın içi çok sıcaktı, neredeyse bir uyku tulumunun içi kadar bunaltıcıydı. Üçümüzün elinde devasa el fenerleri vardı, etrafa yaydıkları ışıklar sarsıcı manzarayı aydınlatıyordu: Burası göktaşı-sonrası, zombi-sonrası, insanlık-sonrası bir banliyöye benziyordu. Beyaz yer döşemesinde çamurlu alışveriş arabası tekerleklerinin izleri delicesine daireler çiziyordu. Kadınlar tuvaletinin girişinde bir rakun, köpek maması kemiriyordu. El fenerinin ışığında gözleri gümüş paralar gibi parlıyordu.

Alışveriş merkezi sessizdi. Mikey'nin sesi, ayak seslerimiz, Stucks'ın ayyaş kıkırdaması her yerde yankılanıyordu. Ani saldırı ekibi olduğumuzu sanıyor olsaydık bu ziyaretimiz pek de sürpriz bir saldırı olmazdı.

Merkezin merkezine ulaştığımızda birden bir balonun içine girmiş gibi olduk. Üzerimizde yükselen dört kat, karanlıkta birbirini kesen yürüyen merdivenler ve asansörler. Kurumuş bir süs havuzunun kenarında toplanıp içimizden birinin bize liderlik etmesi için bekledik.

"Pekala, millet," dedi Rand şüpheyle. "Planımız ne? Hepiniz burayı biliyorsunuz, bense bilmiyorum. Sistemli bir şekilde burayı aramanın yolunu..."

Hemen arkamızda gürültülü bir metal takırdadı. Bir güvenlik kepengi açılıyordu.

"Hey, orada biri var!" diye bağırdı Stucks. El fenerini çevirdiğinde Claire mağazasının kapısından fırlayıp bütün gücüyle bizden kaçan adamın dalgalanan yağmurluğunu gördük.

"Durdurun onu!" diye bağıran Joe adamın peşinden koşmaya başladı. Kalın tenis ayakkabılarını seramik fayanslarda şaplatarak Mikey de onun peşine düştü. El fenerlerini kaçan adama tutan iki birader hırlayarak bağırıyordu. "Dur, hey, sen, bir şey soracağız!" Adam arkasına bile bakmadı. "Sana durmanı söyledik, orospu çocuğu!" Kaçak, arkasından bağıranlara rağmen hiç ses çıkarmadı, hatta daha da hızlanıp koridorlardan birine saptı. El fenerlerinin ışığında uçuşan rüzgarlığı bir pelerin gibi dalgalanıyordu. Sonra adam akrobatik bir hamleyle döndü; bir çöp tenekesinin üzerinden zıpladı, bir süs havuzunun kenarından kaydı ve sonunda Gap mağazasının güvenlik kepenginin altından geçip gözden kayboldu.

"S.kik herif!" Hillsam biraderlerin suratları, enseleri ve parmakları, kalp krizi geçiriyormuş gibi kıpkırmızı kesilmişti. Homurdanarak kepenge atılıp kaldırmaya çalıştılar.

Onlara yardım etmek için yanlarına gittim ama en fazla on santim kadar kaldırabildik. Yere uzanıp kepengin altından geçmeye çalıştım. Önce ayaklarım, sonra baldırlarım... Sıra belime geldiğinde kepengin altında sıkışmıştım.

"Hayır, geçit yok." Homurdandım. "Kahretsin!" Ayağa kalkıp el fenerini mağazanın içine tuttum. Birinin kamp ateşi yakacakmış gibi ortaya yığdığı kıyafetler dışında mağaza boş görünüyordu. "Bütün dükkanlar, çöp ve tesisat için arka taraftan birbirine bağlanıyor," dedim. "Şimdiye muhtemelen alışveriş merkezinin öteki ucuna varmıştır."

"İyi ya, o zaman biz de alışveriş merkezinin öteki ucuna gidelim," dedi Rand.

"Dışarı çıkın, lanet herifler!" diye bağırdı Joe başını geri kaykıltıp gözlerini kısarak. Sesi binanın içinde yankılandı. Beyzbol sopalarımızı yanımızda sürükleyerek serseriler gibi

yürümeye başladık. Hillsam'lar sopalarını güvenlik kepenkleri ve kapılara sürtüyordu. Bu halleriyle iğrenç bir savaş meydanında devriye gezen askerleri andırıyorlardı.

"Biz sizi bulmadan yanımıza gelseniz iyi olur!" diye seslendi Mikey. "Ah, *merhaba!*" Bir evcil hayvan dükkanının girişinde bir kadınla bir adam birkaç askeri battaniyeye sarınmış duruyordu. Saçları terden sırılsıklamdı. Mikey tepelerine dikildiğinde nefesini düzeltmeye çalışırken alnındaki teri sildi. Savaş filmlerinde, öfkeden deliye dönmüş askerlerin masum köylülere denk geldiği ve berbat şeylerin olduğu bir sahnenin içine düşmüş gibiydik.

"Ne istiyorsun?" diye sordu yerdeki adam. Bir deri bir kemik kalmıştı, yüzü öylesine ince ve çöküktü ki sanki eriyormuş gibi görünüyordu. Düğümlenmiş saçları omuzlarına inmişti, gözleri kederliydi. Yağmadan canını zor kurtarmış bir İsa gibiydi. Kadının durumu daha iyiydi, kolları ve bacakları temiz ve dolgundu, uzun saçları yağlıydı ama fırçalanmıştı.

"Mavi Kitap Çocukları'ndan mısın?" diye sordu Stucks.

"Çocuk falan değilim," diye söylendi adam kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Biraz saygılı olun, lanet olasıcalar," diye azarladı kadın. Sonra ağlamaklı oldu. Başını çevirip uzaktaki bir şeye bakıyormuş gibi yaptı. "Saygısız *insanlardan* artık *gına* geldi."

"Bir soru sorduk, dostum," dedi Mikey. Adama biraz daha yaklaşıp ayak tabanıyla dürttü.

"Mavi Kitap falan bilmem," dedi adam. "Kader kurbanıyım."

"S.ktir."

"Burada sadece Mavi Kitap Çocukları yok. Bir sürü farklı insan yaşıyor. Ama onları arıyorsanız..."

"Hadi, hadi, gidin onları bulun," dedi kadın dudaklarını bükerek. "Gidin onları da rahatsız edin."

"Aşağıdaki delikte takılıyorlar," dedi adam. Boş boş baktığımızda eliyle işaret etti. "Mervyns mağazası, en uçta, eskiden atlıkarıncanın olduğu yerden sonra."

"Ve s.ktirip gittiğiniz için teşekkürler," diye söylendi kadın.

Bakır renkli daire şeklindeki lekeler, atlıkarıncanın bir zamanlar durduğu yeri belli ediyordu. Alışveriş merkezi kapanmadan bir süre önce Amy'yle atlıkarıncaya binmiştik. Karım çocukluğumda zaman geçirdiğim alışveriş merkezini görmek istediği için iki yetişkin olarak yan yana inip kalkan tavşancıkların üzerinde dönüp durmuştuk. Amy çocukluğumdan hikayeler duymak istiyordu. Aramız her zaman kötü değildi.

Mervyns mağazasının bariyeri içeri doğru göçmüştü, mağazanın kapıları ardına kadar açıktı. İçeride, şimdi üzerine farklı keşlik düzeyinde bir düzine insanın tünediği yazarkasa tezgahları haricinde fazla bir şey yoktu. Üzerlerindeki tabelalarda hala reyon adları okunabiliyordu: *Mücevher, Güzellik Ürünleri, Nevresim...* Etraf titreşen gaz lambalarıyla aydınlanıyordu. Yanlarından geçerken birkaç adam gözlerini açıp bize baktı, diğerleri taş gibi yatıyordu. En dip köşede, ergenlikten henüz çıkmış iki genç, manyakçasına Lincoln'ün Gettysburg konuşmasından alıntılar yapıyordu. Şimdi büyük bir iç savaşın içine girdik... Adamın biri tertemiz kot şortu ve bembeyaz tenis ayakkabılarıyla yerdeki bir kilimin üzerine yayılmıştı. Buradan kalkıp çocuklarının tenis maçına gidecekmiş gibi bir hali vardı. Rand ona tanıyormuş gibi baktı.

Carthage'da herkesin bildiğinden çok daha vahim bir uyuşturucu sorunu vardı: Polisler dün buraya gelmişti ve keşler, tıpkı sinir bozucu sinekler gibi yeniden gelip yerleşmişler-

di. İnsan yığınları arasından geçerken, obez bir kadın akülü aracının üzerinden parmağını dudağına yerleştirerek sessiz olmamızı işaret etti. Kedi gibi dişleri olan kadının sivilcelerle kaplı yüzü terden sırılsıklamdı.

"Ya alın ya da gidin. Burası bakmalık değil," dedi.

Stucks el fenerini kadının yüzüne tuttu.

Kadın, "Şu kahrolası fenerini yüzümden çek," dediğinde Stucks denileni yaptı.

"Karımı arıyorum," diye söze başladım. "Amy Dunne. Perşembe gününden beri kayıp."

"Geri döner. Bir yerlerde uyanıp sürünerek eve dönecektir."

"Uyuşturucu kullandığından endişelenmiyoruz," dedim. "Buradaki birtakım adamlardan endişeliyiz. Bazı söylentiler duyduk."

"Sorun değil, Melanie," diye seslendi biri. Çocuk bölümünün diğer ucunda, çıplak bir mankenin karnına dayanmış ince uzun bir adamın sırıttığını görebiliyorduk.

Melanie sıkılmış gibi omuz silkip akülü aracıyla uzaklaştı.

Adam gözlerini bizde ayırmadan, çocuk bölümünün arka tarafındaki kabinlere doğru seslendi. Kapıların altından görünen ayaklara bakılırsa dört kabine birileri yerleşmişti.

"Hey, Lonnie! Hey, millet! Götlek herifler geri geldi. Bu sefer beş olmuşlar," dedi adam. Boş bir bira kutusunu tekmeyle bize doğru fırlattı. Arkasındaki kabinlerde üç çift ayak hareketlenmiş, ayağa kalkmaya başlamıştı. Diğer kabindeki ayaklar hala hareketsizdi, muhtemelen adam ya uyuyordu ya da kafası iyiydi.

"Evet, pislikler, geri geldik," dedi Mikey Hillsam. Beyzbol sopasını bilardo istekası gibi tutarak çıplak mankenin göğüs-

lerinin arasını dürttü. Manken yalpalayarak yere düşerken Mavi Kitap adamı, bir tiyatro oyununun prova edilmiş sahnesindeymiş gibi zarafetle elini geri çekti. "Kayıp bir kızla ilgili biraz bilgi almak istiyoruz."

Kabinlerden çıkan üç adam, arkadaşlarının yanına geldi. Hepsinde yurt partisi tişörtleri vardı: *Pi Phi Batik, Fiji Adası* falan gibi. İyi niyetli alışveriş merkezi sakinleri bu yaz bayram etmişti; üniversite mezunları okul hatıralarını herkese dağıtmıştı.

Adamların hepsi, masmavi damarları ortada, kaslı kollarıyla oldukça güçlü görünüyordu. Arkalarındaki uzun boylu, pala bıyıklı ve at kuyruklu adam -Lonnie- en büyük soyunma kabininden çıkarken yanında uzun bir boru sürüklüyordu. Üzerinde bir Gamma Phi tişörtü vardı. Alışveriş merkezi güvenliği karşımıza dikilmişti.

"Neler oluyor?" diye seslendi Lonnie.

Veremeyiz, ayrılamayız, bu toprakları boşaltamayız... İki genç neredeyse çığlığın eşiğindeki tiz sesleriyle ezberden okumaya devam ediyordu.

"Amy Dunne'ı arıyoruz. Muhtemelen onu haberlerde görmüşsünüzdür. Perşembe gününden beri kayıp," dedi Joe Hillsam. "Hoş, güzel, çok tatlı bir hanım kendi evinden kaçırıldı."

"Duymuştum. Ne olmuş?" dedi Lonnie.

"O benim karım," dedim.

"Sizi buraya neyin getirdiğini biliyoruz," diye devam etti Joe, Lonnie'ye bakarak. Parmaklarını kaplayan dövmelerin yeşili solmaya yüz tutmuştu. "Toplu tecavüzü de biliyoruz."

İyi olup olmadığını görmek için Rand'e baktım. Gözlerini yerde yatan çıplak mankene dikmişti.

"Toplu tecavüzmüş," dedi Lonnie çenesini havaya dikerek. "Hangi lanet olası toplu tecavüzmüş bu?"

"Siz," dedi Joe. "Siz Mavi Kitap Çocukları..."

"Mavi Kitap Çocukları bir ekip olduğumuzu anlatır." Lonnie burnunu çekti. "Biz hayvan değiliz, göt herif. Kadınları kaçırmayız. İnsanlar sırf bize yardım etmemek için böyle şeyler uydurarak kendini iyi hissediyor. *Gördün mü? Bu ırz düşmanlarına iyilik yaramaz.* İyi ya, *s.ktirip gitsinler.* Fabrika tazminatımı ödeseydi bu şehirde bir dakika daha kalmazdım. Ama hiçbir şeyim yok. Hiçbirimiz paramızı alamadık. O yüzden buradayız."

"Size para veririz, iyi para veririz, yeter ki Amy'yle ilgili bildiğiniz bir şey varsa söyleyin," dedim. "Bir sürü insanla haşır neşirsiniz, belki bir şeyler duymuşsunuzdur."

Amy'nin fotoğrafını çıkardım. Hillsam'lar ve Stucks şaşkın şaşkın bakıyordu, onların gözüne fazlasıyla kılıbık göründüğümü fark ettim. Fotoğrafı Lonnie'nin yüzüne tuttuğumda yan gözle bakmasını bekliyordum. Oysa adam yüzünü fotoğrafa yaklaştırdı.

"Ah, lanet olsun," dedi. "*Bu o mu?*"

"Onu tanıyor musun?"

Adam kaskatı kesildi. "Bir tabanca satın almak istemişti."

AMY ELLIOTT DUNNE

16 EKİM 2010

- GÜNLÜKTEN -

Yıldönümüm kutlu olsun! Tam bir aydır Missouri'de yaşıyorum ve iyi bir Orta Batılı olma yolunda emin adımlarla ilerliyorum. Evet, Doğu Yakası'ndaki bütün o şeylerden soğudum ve otuz günlük jetonumu kazandım (burada jeton yerine herhalde patates cipsi verirler). Notlar alıyorum, geleneklere saygı gösteriyorum. Lanet olasıca Mississippi'nin Margaret Mead'iyim.

Bakalım yeni neler var? Nick'le (kendimce) Guguklu Kuş Muamması dediğim bir durumdayız. Annemle babamın çok değer verdiği aile yadigarları yeni evimizde komik görünüyor. Gerçi New York'tan getirdiğimiz diğer eşyalar da onlardan aşağı kalmıyor. Aynı döşemeyle kaplı pufuyla kardeş kardeş oturma odamızın ortasında duran ve devasalığıyla gururlu bir fili andıran pofuduk kanepemiz, yatağında korkuyla uyanıp da ucuz bukle halı, sentetik ahşap ve düz duvarlarıyla başka bir yere kaçırılmış olduğuna inanan biri kadar şaşkın görünüyor. Eski evimizi özlüyorum. Duvarlarda on yılların eseri olan yumruları, incecik çatlakları özlü-

yorum. (Silkin ve kendine gel.) Ama yeni evimiz de güzel! Sadece biraz farklı. Saatimiz buna katılmıyor. Guguklu kuş da yeni eve alışmakta zorlanıyor: Minik kuş saat başını on dakika geçe sarhoş gibi dışarı fırlıyor, sonra saat başına on yedi dakika kala yeniden çıkıyor, sonra saat başını kırk bir dakika geçe... Ölmek üzereymiş gibi ötüyor: Gu-gruuuuk. Her ötüşünde Bleecker koşarak saklandığı yerden çıkıyor, deli gözleri ve bütün dikkatiyle kuyruğunu bir şişe fırçası gibi dikerek yukarıdaki tüy yumağına ve çıkardığı mıymıntı seslere bakıyor.

Bu sesi her duyduğunda Nick de, "Vay canına, annenle baban benden gerçekten nefret ediyor olmalı," diyor. Yine de bu tuhaf şeyden kurtulmanın zamanı geldiğini söylemeyecek kadar akıllı. Aslında saati ben de çöpe göndermekten yanayım. İşsiz olduğum için bütün günüm evde geçiyor ve bütün gün, sinemada korku filmi seyredenken arkamdan fırlayacak kaçık birini haber verircesine gergin saatin ciyaklamasını bekliyorum, aynı anda hem rahatlıyorum (işte başladı!) hem kızıyorum (işte başladı!).

Anne Maureen Dunne'ın ısrar ettiği üzere yeni evimize gelenler saate bayılacaktı (*Ah, şuna bak, antika bir saat!*). Aslında ısrar denemez; Mo Anne asla ısrar etmez. Sadece bazı şeyleri gerçek varsayar. Mesela taşındığımız günün ertesi sabahı, elinde sahanda yumurta ve aile boyu tuvalet kağıdı paketiyle kapımızda belirdiğinde (ki tuvalet kağıdı, sahanda yumurtayı pek çekici kılmıyordu), ev partisi verecekmişiz gibi konuşmuştu. *Eee, yeni evde ne zaman parti veriyorsunuz? Kimleri çağırmak gerektiğine kafa yordunuz mu? Bir davet mi istersiniz, yoksa daha eğlenceli bir kokteyl parti mi? Ama geleneksel davetler her zaman daha iyidir.*

Ve böylece aniden gün belirlenmişti ve o gün bugündü. Dunne ailesi ve arkadaşlar, şemsiyelerinden ekim yağmurunu silkeliyor, özenli bir şekilde Maureen'in bu sabah getirdiği paspasa ayaklarını siliyorlardı. Paspasın üzerinde şöyle yazıyor: *Bu Kapıdan Giren Herkes Dostumuz.* Costco'dan almış. Bir Mississippi Nehri sakini olarak son dört haftada toplu alışveriş yapmayı öğrendim. Cumhuriyetçiler Sam's Club'a, Demokratlar Costco'ya gidiyor. Ama herkes toplu alışveriş yapıyor çünkü -Manhattanlıların aksine- hepsinin evinde yirmi dört kavanoz tatlı kornişon saklayacak kilerleri var. Ve -yine Manhattanlıların aksine- hepsi yirmi dört kavanoz tatlı kornişonu kullanacak bir yer buluyor. (Hiçbir davet, tatlı kornişon ve İspanyol zeytini dolu tembel bir kavanoz olmadan tam olmaz.)

Sahne şöyle: İnsanların dışarıdaki kokuları beraberinde içeri taşıdığı kokulu günlerden biri. Yağmurun kokusu kollarına ve saçlarına sinmiş. Maureen'in arkadaşı yaşlı hanımlar, içinde çeşitli yiyecekler getirdikleri ve bulaşık makinesine dayanıklı saklama kaplarını daha sonra geri vermemi istiyor. Beni her yakaladıklarında tekrar tekrar aynı şeyi hatırlatıyorlar. Artık kapları yıkamam ve her birini sahiplerinin evine götürmem gerektiğini biliyorum ama buraya ilk geldiğimde bu protokolden haberdar değildim. Görev aşkıyla bütün plastik kapları geri dönüşüm kutusuna atmıştım, o yüzden herkese yeni kaplar satın almak zorunda kalmıştım. Maureen'in en iyi arkadaşı Vicky kabın yeni olduğunu anında anlamıştı. Yaptığım hatayı anlattığımda gözlerini şaşkınlıkla kocaman açmıştı: *Demek plastik kaplara New York'ta böyle yapılıyor.*

Neyse, eve dönelim: Yaşlı hanımlar Maureen'in okul birliği toplantılarından, kitap kulüplerinden, yaşını başını almış

kadınların ayaklarına haftanın kırk saati uygun topuklu ayakkabı geçirmeye çalıştığı alışveriş merkezindeki Shoe-Be-Doo-Be mağazasından tanıdığı eski arkadaşları. (Maureen tek bir bakışta karşısındakinin ayak numarasını söyleyiverir: *Kadının ayakları 39 numara!* Partilerde en büyük numarası budur.) Mo'nun bütün arkadaşları Nick'e bayılıyor ve hepsinin Nick'e dair yıllardır biriktirdikleri tatlı anıları var.

Aynı tarz kesilmiş beyaza yakın sarı saçlarıyla Amy'nin olası arkadaşlarını temsil eden daha genç yaştaki kadınların hepsi birbirinin aynısı spor kıyafetler ve terlikler giymişler. Maureen'in arkadaşlarının kızları da Nick'e bayılıyor ve onların da Nick'e dair yıllardır biriktirdikleri tatlı anıları var. Çoğu alışveriş merkezinde kapanan mağazalardaki işlerinden olmuşlar ya da kocaları işten çıkarılmış, o yüzden hepsi ağız birliği yapmış gibi 'ucuz ve kolay' yemek tarifi vermek için birbiriyle yarışıyor. Çoğu konserve çorba, tereyağı ve patates cipsiyle yapılan bir tür güveç tarifi.

Erkekler gayet hoş, sessiz sakin. Kendi aralarında toplanıp spor konuşurken benimle göz göze geldiklerinde iyilikle gülümsüyorlar.

Herkes çok iyi. Herkes *olabileceği kadar iyi*. Üç eyaletin en cesur yürekli kanser hastası Maureen beni bütün arkadaşlarıyla sanki az buçuk tehlikeli sayılabilecek yeni evcil hayvanını tanıştırıyormuş gibi tanıştırıyor: "Bu da Nick'in karısı Amy. New York City'de *doğup büyümüş*." Arkadaşları da samimiyetle hoş geldiğimi söylüyor, Tourette sendromundan muzdarip tikli insanlar gibi kıvranıyorlar. Hepsi aynı kelimeleri tekrarlıyorlar: New York City! Sonra ellerini çırpıp tepkilerini geri almak istercesine şöyle diyorlar: *Güzel olmalı*. Ya da tiz sesleriyle, bedenlerini ve minik ellerini caz şarkıcıları gibi

sallayıp *New York, New York* şarkısını söylemeye başlıyorlar. Maureen'in ayakkabı dükkanından arkadaşı olan Barb kelimeleri yaya yaya "Nü York Siiti! İpi hazırla!" diyor. Kafam karıştığı için kaşlarımı çattığımda, "Ah, şu eski salsa reklamından," diyor. Ben yine anlayamayınca kızarıyor, elini koluma koyup "Korkma, seni asmaya kalkışmayacağım," diyor.

Sonunda herkes kıkırdamaya başlıyor ve hiç New York'a gitmediklerini itiraf ediyor. Bazıları gitmiş -bir kere- ama pek de matah bulmamışlar. *Aslında seversiniz,* diyorum. *Gerçi herkese göre bir yer olmadığı kesin,* diye mırıldanıyorum. *Hım*lıyorum çünkü söyleyecek başka bir şey bulamıyorum.

Mutfakta bardaklara içecek doldururken, "İnsanlara arkadaşça davran, Amy," diye fısıldıyor Nick tükürürcesine (Orta Batılılar iki litrelik kolaya bayılıyor, her zaman iki litrelik kola alıyor ve her zaman kocaman kırmızı plastik bardaklarda içiyorlar. Her zaman).

"Öyle davranıyorum," diye sızlanıyorum. Gerçekten kırılıyorum çünkü ziyaretimize gelenlere arkadaşça davranıp davranmadığım sorulsa hepsi öyle davrandığımı söyler.

Bazen Nick'in benim var olmayan bir versiyonumda karar kıldığını hissediyorum. Buraya taşındığımızdan beri kızlarla dışarı çıktım, hayır işlerine yardım ettim, babası için güveç pişirip yine hayır işleri için piyango biletleri sattım. Kalan son paramı hep sahip olmak istedikleri barı satın alabilmeleri için Nick'le Go'ya verdim, hatta çeki bira kupası şeklindeki bir kartın içinde (Şerefinize!) verdim, buna rağmen Nick kuru bir teşekkürü bile bana çok gördü. Ne yapacağımı bilmiyorum. Elimden geleni yapıyorum.

Kolaları ikram ederken gülümsüyorum, hatta coşkulu görünmek için kendimi gülmeye zorluyorum, herkese başka bir

şey isteyip istemediğini soruyorum, kadınların getirdiği meyve salatalarına, yengeç soslarına, salamın içine krem peynirle birlikte sarılmış tatlı kornişonlara iltifatlar yağdırıyorum.

Nick'in babası Go'yla birlikte geliyor. Sessizce kapı eşiğinde duruyorlar. Orta Batı kasvetiyle Bill Dunne hala sırım gibi, hala yakışıklı. Alnında küçük bir yara bandı var. Ekşi suratlı Go başına bir bere takmış, gözlerini sürekli babasından kaçırıyor.

"Nick," diyor Bill Dunne oğluyla tokalaşırken. Sonra içeri girip bana kaşlarını çatıyor. Onun ardından içeri giren Go, Nick'i kolundan tuttuğu gibi kapının arkasına çekiyor ve "Şu anda kafası nerede, hiç bilmiyorum. Kötü bir gününde mi, yoksa sadece pislik mi yapıyor, belli değil. Hiçbir fikrim yok," diye fısıldıyor.

"Tamam, tamam. Merak etme. Gözüm üzerinde olacak."

Go canı sıkkın bir şekilde omuz silkiyor.

"Ciddiyim, Go. Hadi kendine bir bira al ve biraz dinlen. Önümüzdeki bir saat boyunca babaya bakma görevinden azledildin."

Go'nun yerinde ben olsaydım, fazla hassas davrandığım için beni azarlardı, diye düşünüyorum.

Yaşlı hanımlar etrafımda dolanıp duruyor, Maureen'in sürekli Nick'le ne kadar harika bir çift olduğumuzu söylediğini anlatıyorlar. Onlara göre Maureen çok haklı çünkü biz kesinlikle birbirimiz için yaratılmışız.

Bu iyi niyetli klişeleri, evlenmeden önce dinlediğimiz klişelere tercih ediyorum. *Evlilik fedakarlık ve çaba gerektirir, sonrasında daha çok çaba, iletişim ve fedakarlık gerekir. Sonra daha çok çaba.* Buyurun, buyurun, yalnız içeri girerken bütün umutlarınızı kapıda bırakın.

New York'taki nişan partimiz en beteriydi. Bütün davetliler sanki kulübe gelirken yolda eşleriyle kavga etmiş gibi görünüyordu. Ya da daha önceki kavgalarını hatırlıyorlardı. Mesela Binks gibi. Annemin en iyi arkadaşı olan seksen sekiz yaşındaki Binks Moriarty barda beni durdurmuş, daha doğrusu acil servis tonunda, "Amy! Seninle konuşmam gerekiyor!" diye seslenmişti. Takır tukur parmak eklemlerindeki değerli yüzükleri çevirmeye başlamış (çevir, döndür, gıcırdat), sonra kolumu okşayarak (tipik yaşlı insan sarkıntılığı; soğuk parmaklar yumuşacık, sıcacık, taptaze teninizi yoklar) altmış üç yaşındaki son kocasının 'uçkuruna sahip çıkamadığından' dert yanmıştı. Binks bunu söylerken kataraktın bulutlandırdığı gözlerini gözlerime dikmişti. *Artık bir ayağım çukurda, bu türden şeyleri rahatlıkla söyleyebilirim,* gibisinden sırıtıyordu. "Uçkuruna sahip çıkamıyor," diye tekrarladı telaşla. Buz gibi eli ölümcül kavrayışıyla kolumu ürpertiyordu. "Ama beni diğerlerinden daha çok sevdi. Bunu *biliyorum*, bunu *sen* de biliyorsun." Kısadan hisse: Bay Binks, karısını aldatan pisliğin teki ama hepinizin bildiği üzere zaten evlilik de fedakarlık demektir.

Hızla kadının yanından kaçıp davetliler arasında dolanmaya başlamış, bir dizi kırışık yüze gülümsemiştim. Tüm sarkık, bitkin, hayalkırıklığına uğramış orta yaşlı insanların yüzleri birbirine benziyordu. Çoğu halihazırda sarhoş olmuştu bile, gençliklerinden kalan dans adımlarıyla dans ediyorlardı (taşra dans kulüplerindeki gibi oradan oraya savruluyorlardı) ve bu halleri manzarayı daha da beter bir hale sokuyordu. Biraz hava almak üzere Fransız kapılara yönelmiştim ki bir el kolumu kavradı. Kocaman, delici siyah gözleri, hevesli minik buldok yüzüyle Nick'in annesi Maureen'di. Ağzına bir parça

keçi peyniri ve kraker attıktan sonra, "Biriyle hayatını sonsuza kadar birleştirmek kolay değildir. Dahası hayran olunacak bir şeydir ve ikinizin hayatlarınızı birleştirmenize çok seviniyorum. Ama... Ah, Tanrım... Öyle günler olacak ki keşke hiç evlenmeseydik diyeceksiniz. Ve pişmanlık *günleri* pişmanlık *aylarına* dönüşmediği sürece bunlar iyi günleriniz olacak." Dehşetle bakmış olmalıyım ki (kesinlikle dehşet içindeydim) Maureen telaşla eklemişti: "Ama güzel günleriniz de olacak. Bunu biliyorum. *Siz ikiniz.* Çok güzel günleriniz *olacak.* O yüzden... az önce söylediklerim için beni bağışla, tatlım. Yaşlı, dul ve aptal bir kadından başka bir şey değilim. Ah, tövbeler tövbesi, sanırım şarabı fazla kaçırdım." Sonra parmaklarını sallayıp veda etmiş, hayalkırıklığına uğramış diğeri çiftlerin arasında yalpalayarak uzaklaşmıştı.

"Burada olmaman gerekirdi," diyor Bill Dunne aniden ve bunu bana söylüyor. "Neden buradasın? Buraya girmen yasak."

"Ben Amy'yim," diyorum onu uyandırmak istercesine koluna dokunarak. Bill benden hep hoşlanmıştır. Bana söyleyecek söz bulamadığında bile benden hoşlandığını, nadir bir kuşmuşum gibi beni seyretmesinden anlardım. Şimdi kaşlarını çatmış, yelken açmaya hazır bir genç denizcinin karikatürü gibi göğsünü karşımda şişirmiş duruyor. Birkaç adım ötemizde Go kendine bir tabak doldurmuş, bir sineği yakalamaya çalışıyormuş gibi sessizce bize doğru gelmeye hazırlanıyor.

"Neden bu evdesin?" diyor Bill Dunne dudaklarını bükerek. "Sende de ne yüz varmış, hanımefendi."

"Nick?" Go omzunun üzerinden alçak sesle ama telaşlı bir şekilde sesleniyor.

"Tamam, hallettim," diyor Nick ortaya çıkarak. "Selam, baba. bu benim karım Amy. Onu hatırlıyor musun? Sizi daha çok görebilmek için buraya taşındık. Burası yeni evimiz."

Nick, bana ateş saçan gözlerle bakıyor. Babasını davet etmemizi ben istedim.

"Ben bilmem, Nick," diyor Bill Dunne parmağını suratıma suratıma uzatarak. Davetliler susmuş bizi dinliyor, bazı erkekler dikkatli ve yavaş adımlarla diğer odalardan çıkıyor, her an hamle yapacakmış gibi elleri seğiriyor. "O *kadının* burada işi yok. Küçük orospu, istediği her şeyi yapabileceğini sanıyor."

Bunun üzerine Mo Anne araya giriyor, kolunu eski kocasına doluyor, her zaman -her zaman- olduğu gibi olaydan nemalanıyor. "Tabii ki Amy burada olacak, Bill. Burası onun evi. Amy, oğlunun karısı. Hatırlamıyor musun?"

"Onu burada istemiyorum. Beni anlıyor musun, Maureen?" Silkinerek ondan kurtuluyor ve üzerime yürüyor. "Aptal orospu. Aptal orospu."

Bunu Maureen'e mi, yoksa bana mı söylüyor, anlayamıyorum. Ama bana baktığında yaşlı adam dudaklarını kısıyor. "Onun *burada* işi yok."

"Giderim," diyorum, arkamı dönüp dosdoğru kapıdan yağmura çıkıyorum. *Alzheimer hastasının sayıklamaları*, diye düşünerek sakinleşmeye çalışıyorum. Sokakta bir tur atıyorum, Nick'in gelip beni eve geri götürmesini bekliyorum. Yağmur inceden yağarken ıslanıyorum. Nick'in peşimden geleceğine gerçekten inanıyorum. Eve döndüğümde kapalı kapıyla karşılaşıyorum.

NICK DUNNE

DÖRT GÜN GEÇTİ

Sabahın beşinde, bomboş Amy Dunne Arama Merkezi'nde Rand'le birlikte kahve içerek polisleri bekledik. Polisler alışveriş merkezinde karşılaştığımız Lonnie'yi sorgulayacaktı. Amy duvardaki posterden bizi seyrediyordu. Fotoğrafta canı sıkılmış gibi görünüyordu.

"Bir şeylerden korkuyorsa sana neden söylemediğini anlayamıyorum," dedi Rand. "Sana niye söylemedi ki?"

Amy diğer günler torbaya girmiş gibi Sevgililer Günü'nde silah satın almak için alışveriş merkezine gitmişti. Dostumuz Lonnie böyle söylemişti. Bir parça utangaç, bir parça gergin bir hali varmış: *Belki aptallık ediyorum ama... Ben bir silaha ihtiyacım olduğunu düşünüyorum.* Gerçi daha çok ürkek davranıyormuş. Lonnie'ye sinirlerini bozan biri olduğunu söylemiş. Ayrıntıya girmemiş ama Lonnie ona ne tür bir silah aradığını sorduğunda şöyle cevap vermiş: *Birini hızla durduracak türden.* Lonnie ona birkaç gün sonra tekrar gelmesini söylediğinde Amy öyle yapmış. Adam ona silah bulamamış (*O taraklarda bezim yok, dostum*). Ama şimdi bulamadığına hayıflanıyordu. Çok iyi hatırlıyordu; aylar sonra bile Amy'nin, Sevgililer Günü'nde korku dolu gözleriyle silah satın almaya

çalışan o tatlı sarışının ne durumda olduğunu hep merak etmişti.

"Kimden korkmuş olabilir?" diye sordu Rand.

"Bana Desi'yi tekrar anlatsana, Rand," dedim. "Onunla hiç tanışmış mıydın?"

"Eve birkaç kez gelmişti," dedi Rand hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatarak. "Hoş görünen bir gençti, Amy'ye karşı çok nazikti, ona bir prenses gibi davranıyordu. Ama ondan bir türlü hoşlanamamıştım. Araları iyiyken bile. Taze aşk, Amy'nin ilk aşkı falan... Ondan hoşlanamadım. Açıklayamadığım bir şekilde bana karşı çok kabaydı. Amy'ye fazlasıyla tutkuyla bağlıydı, ona dokunmadan edemiyordu. Bunu tuhaf bulmuştum. Yani bize karşı nezaket göstermeye çalışmaması çok tuhaftı. Çoğu genç adam, sevdikleri kızın ailesinin gözüne girmeye çalışır."

"Ben de gözünüze girmeye çalışmıştım."

"Girdin de!" Gülümsedi. "Tam dozunda gergindin, çok tatlı görünüyordun. Desi ise iğrenç davranıyordu."

"Desi buradan en fazla bir saat uzaklıkta yaşıyor."

"Doğru. Peki Hilary Handy?" dedi Rand gözlerini ovuştururken. "Cinsiyet ayrımcılığı yapmak istemem ama o kız bence Desi'den daha korkunçtu. Alışveriş merkezinde konuştuğumuz şu Lonnie, Amy'nin korktuğu kişinin bir erkek olduğunu söylemedi."

"Hayır, sadece onun korktuğunu söyledi," dedim. "Bir de şu Noelle Hawthorne var. Hani şu komşumuz. Polise Amy'yle çok yakın arkadaş olduklarını söylemiş, oysa olmadıklarını biliyorum. Dahası *arkadaş* bile değildiler. Kocası, kadının sinir krizleri geçirdiğini söylüyor. Amy'nin fotoğrafına bakıp bakıp ağlıyormuş. O zaman internetteki fotoğraflar olduğunu san-

mıştım ama... Ya elinde Amy'nin fotoğrafları varsa? Ya gizlice Amy'yi takip ettiyse?"

"Dün benimle konuşmaya çalıştı ama biraz yoğundum," dedi Rand. "Bana İnanılmaz Amy kitaplarından bir cümle söyledi. İnanılmaz Amy ve En İyi Arkadaşlar Savaşı kitabından bir alıntıydı: *En iyi arkadaşlarımız, bizi en iyi tanıyanlardır.*"

"Hilary gibi konuşmuş," dedim. "Yetişkin bir Hilary."

Sabah yediyi biraz geçe, otoyolun kıyısındaki IHOP restoranlarından birinde kartlarımızı açmak üzere Boney ve Gilpin'le buluştuk. Onların beceremediği işi yapmak, arkalarını toplamak gerçekten komik kaçıyordu. İpuçlarını bizim bulmamızsa saçmalığın daniskasıydı. Polis bu davayla başa çıkamayacaksa artık FBI'ı aramanın zamanı gelmiş demekti.

Balıketinde, kehribar renkli gözleri olan kadın garson siparişlerimizi aldı, kahvelerimizi doldurdu ve beni bir yerlerden hatırlamış olmalı ki konuşulanlara kulak kabartmak için etrafımızda oyalandı. Gilpin onu kışkışladı, buna rağmen bir sinek kadar inatçı ve azimliydi. Kahvelerimizi tekrar doldururken, servisimizi açarken ve sihirli sayılabilecek bir hızla yemeklerimizi getirdiğinde konuşmalarımız sürekli kesilmek zorunda kaldı. *Bu kabul edilebilir bir şey... Artık kahve almayacağım, teşekkürler... Bu inanılmaz... Ah, eminim, çavdar yeterli...*

Daha sözümüzü bitirmemiştik ki Boney araya girdi. "Sizi anlıyorum, arkadaşlar, işe dahil olduğunuzu hissetmek istemeniz çok doğal. Ama yaptığınız şey çok tehlikeliydi. Bu tür işleri bize bırakmalısınız."

"Mesele de bu ya! Siz hiçbir şey yapmıyorsunuz," dedim. "Dün gece oraya gitmeseydik tabancayla ilgili bilgiyi ilk ağızdan asla elde edemezdiniz. Konuştuğunuzda Lonnie neler söyledi?"

"Size söylediklerini," dedi Gilpin. "Amy bir silah almak istemiş, korkuyormuş."

"Bu bilgi seni pek etkilememiş anlaşılan," diye patladım. "Yalan söylediğini mi düşünüyorsun?"

"Yalan söylediğini düşünmüyoruz," dedi Boney. "Herifin, polisi üzerine çekmek için hiçbir sebebi yok. Karından çok etkilenmişe benziyordu. Çok... Bilemiyorum. Karından çok etkilenmiş. Küçük ayrıntıları hatırladı. Nick, Lonnie o gün karının yeşil bir şal taktığını söyledi. Bilirsin işte, kışlık değil, aksesuar niyetine bir şal." Modaya uymak için kullanılan aksesuarların çocukça olduğunu belirtmek için parmaklarını uçuşturdu, bu bilgi onun için hiçbir değer taşımıyordu. "Zümrüt yeşili. Sana bir şey hatırlatıyor mu?"

Başımla onayladım. "Kotla birlikte sıkça kullandığı yeşil bir şalı var."

"Ve ceketinde bir rozet varmış. Altından, kıvrımlı bir A harfi?"

"Evet."

Eh, bütün taşlar yerine oturuyor, gibisinden omuz silkti Boney.

"Lonnie'nin, kendisini fazla kaptırıp etkilendiği için... karımı kaçırdığını düşünmüyorsun ya?" diye sordum.

"Olay günü nerede olduğuna dair tanıkları var. Çok sağlam." Boney imalı imalı bana baktı. "Aslını istersen artık başka bir... sebep aramaya başladık."

"Çok daha... kişisel bir sebep," diye ekledi Gilpin. Kuşku dolu gözlerini krepine dikti, üzerine çilek ve krema ek-

www.roehe.com.tr

ledi. Sonra krepin üzerindekileri, çatalıyla tabağın kenarına çekti.

"Daha kişisel," dedim. "Yani bu sonunda Desi Collings ya da Hilary Handy'yle konuşacağınız anlamına mı geliyor? Yoksa benim mi konuşmam gerekiyor?" Aslında Marybeth'e bugün onlarla konuşmaya gideceğime söz vermiştim.

"Elbette görüşeceğiz," dedi Boney. Tabağındaki yemeği bitirmesi için başına dikilen annesinin gönlünü almaya çalışan bir kız gibi konuşmuştu. "Bunun bizi bir yere götüreceğinden şüpheliyiz... Ama onlarla konuşacağız."

"Eh, harika, işinizi yaptığınız için teşekkürler," dedim. "Peki ya Noelle Hawthorne? Eve yakın birini arıyorsanız o kadın bizim sokakta oturuyor, üstelik Amy'ye kafayı takmış gibi görünüyor."

"Biliyorum, bizi aradı. Onunla da görüşeceğiz." Gilpin başını salladı. "Bugün."

"İyi. Başka ne yapıyorsunuz?"

"Nick, aslında bize biraz daha zaman ayırsan, hafızanı bir kez daha zorlasan çok iyi olurdu," dedi Boney. "Eşler farkında olmasalar bile genellikle daha fazlasını bilirler. Şu tartışmanızı biraz daha düşünmeni istiyoruz. Şu komşunuz Bayan, ıı, Teverer'in, Amy kaybolmadan önceki gün kulak misafiri olduğu tartışmanızı."

Rand birden başını kaldırıp bana baktı.

Taşındığımızda bize güveç getiren Katolik hanım Jan Teverer son zamanlarda gözlerini benden kaçırır olmuştu.

"Yani bunun sebebi şey olabilir... Bunu duymanın hiç hoş olmadığını biliyorum, Bay Elliott. Ama bunun sebebi, Amy'nin herhangi bir etki altında olması veya başka bir şey olabilir mi?" diye sordu Boney. Masum masum bakıyordu. "Yani belki kent-

teki birtakım lezzetli maddelere dadanmıştır. Burada bir sürü torbacı var. Belki içinden çıkamayacağı bir duruma girmişti ve belki tabancayı da bu yüzden istemişti. Korunma amacıyla bir silah almak istediği halde bunu kocasına söylememesinin bir sebebi olmalı. Ve o saatlerde nerede olduğunu iyice düşünmeni istiyoruz, Nick. Yani gece on bir sularında birinin en son Amy'nin sesini duyduğu andan..."

"En son? Benim dışımda!"

"Senin dışında... Neyse, saat on bir sularındaki tartışmanızdan öğlen bara gittiğin ana kadar. Şehirde turladıysan, kumsala gidip iskele civarında takıldıysan birileri seni görmüş olmalı. Ne bileyim, en azından köpeğini dolaştırmaya çıkan birileri falan görmüştür. Bize yardım edebilirsen sanırım bunun gerçekten..."

"...yardımı olurdu," diye onun sözünü bitirdi Gilpin. Çileklerden birine çatalını batırdı.

İkisi de bütün dikkatini bana vermiş anlayışla bakıyorlardı. "Gerçekten çok yardımı olurdu, Nick," diye tekrar etti Gilpin sesine bir parça daha nezaket katarak. Tartışma konusunu ilk kez açıyorlardı. Tartışmayı bildiklerini ilk kez söylüyorlardı. Ve bunu Rand'in önünde söylemeyi, çok da büyük bir olay değilmiş gibi davranmayı tercih etmişlerdi.

"Tabii, elbette," dedim.

"Bize söylemende bir sakınca var mı?" diye sordu Boney. "Neden tartıştığınızı bize söyleyebilir misin?"

"Bayan Teverer size ne söyledi?"

"Sen karşımdayken onun sözüne itibar etmekten nefret ediyorum." Kahvesine biraz daha krema ekledi.

"Nedensiz tartışmalardan biriydi," diye söze başladım. "O yüzden hiç konusunu açmadım. Çiftlerin zaman zaman yaptığı gibi öylesine birbirimize sarmıştık."

www.ucme.com.tr

Rand bana neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi baktı: *Sarmak mı? Sen nasıl bir sarmaktan bahsediyorsun?*

"Akşam yemeği hakkındaydı," diye yalan söyledim. "Yıldönümü yemeğimiz hakkında. Bilirsiniz işte, Amy bu tür şeylerde fazla gelenekçiydi..."

"Istakoz!" diye araya girdi Rand. Sonra polislere döndü. "Amy her yıldönümlerinde Nick için ıstakoz pişirir."

"Evet. Ama bizim buralarda akvaryumdan canlı ıstakoz seçilebilecek bir yer yok, o yüzden canı sıkılmıştı. Bense Houston's için rezervasyon yaptırmıştım..."

"Daha önce Houston's için rezervasyon yaptırmadığını söylememiş miydin?" Rand kaşlarını çattı.

"Şey, evet, kusura bakmayın, kafam karışıyor. Ben Houston's için rezervasyon yaptırmayı düşünmüştüm. Ama aslında içinde ıstakoz olan başka bir şey planlamalıydım."

Polislerin ikisi de aynı anda kaşlarını kaldırdı. Çok masraflı olmalı.

"Pahalı bir şey değil. Her neyse, ikimiz de salaklık edip tartışmayı gereğinden fazla büyüttük." Krepimden bir lokma aldım. Yakamın altından boynuma yükselen alevi hissedebiliyordum. "Bir saat sonra tartıştıklarımıza gülüyorduk."

"Hımmm," diyebildi sadece Boney.

"Peki hazine avının hangi aşamasındasın?" diye sordu Gilpin.

Ayağa kalktım, masaya biraz para bırakıp gitmeye hazırlandım. Bu noktada savunmaya geçmesi beklenen kişiyi oynayamayacaktım. "Hiçbir aşamasında. Henüz değil... Bunca şey olurken ipuçlarını düşünmek kolay değil."

"Tamam," dedi Gilpin. "Hazine avından bir şey çıkması zaten zor, hele ki Amy'nin aylar öncesinden tehdit altında-

mış gibi hissettiği düşünülürse. Yine de bir gelişme olursa bana haber ver, olur mu?"

Hepimiz ayaklarımızı sürüyerek dışarıdaki sıcağa çıktık. Rand'le arabamıza bindiğimizde Boney seslendi, "Hey, Amy hala 32 mi, Nick?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Beden ölçüsü 32 mi?" diye tekrarladı.

"Evet, sanırım," dedim. "Evet, öyle."

Boney yine *him*'lar gibi baktı, sonra arabasına bindi.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Rand.

"Bu ikisi söz konusu olduğunda kimse bilemez."

Otel yolunda ikimiz de konuşmadık. Rand pencereden arada bir gözümü çelen hamburger ve pizza restoranlarını seyrederken ben yalanımı düşünüyordum. Yalanlarımı. Days Inn otoparkında yer bulmak için birkaç tur atmamız gerekti; bordro konferansı belli ki oldukça popülerdi.

"Biliyor musun? Ömrü boyunca New York'ta yaşayan biri için fazlasıyla taşralı olmam çok komik," dedi Rand kapıyı açmaya hazırlanırken. "Amy seninle buraya, *meşhur* Mississippi Nehri civarına taşınacağınızdan bahsettiğinde gözümde... yeşilliği, çiftlikleri, elma ağaçlarını ve şu harika görünen kırmızı ambarları canlandırmıştım. İtiraf etmeliyim ki aslında buralar çok çirkinmiş." Güldü. "Bütün şehirde tek bir güzel şey aklıma gelmiyor. Kızım hariç."

Arabadan inip hızlı adımlarla otele yürüdü. Ona yetişmeye çalışmadım. Rand içeri girdikten birkaç dakika sonra merkeze girdim, salonun arka taraflarına doğru tenha bir yere oturdum. İpuçları yitip gitmeden önce hazine avını çözmem, Amy'nin beni nereye götürmeye çalıştığını anlamam gerekiyordu. Merkezde birkaç saat çalıştıktan sonra

www.roche.com.tr

üçüncü ipucuyla uğraşmaya karar verdim. Sonra telefonun tuşlarına bastım.

"Evet," dedi karşıdaki sabırsız ses. Arka taraftan bebek ağlaması duyulabiliyordu. Kadının yüzüne düşen saçları üfürdüğünü de duydum.

"Selam, acaba... siz Hilary Handy misiniz?"

Kadın telefonu kapattı. Tekrar aradım.

"*Alo?*"

"Merhaba. Sanırım hat kesildi."

"Bu numarayı *bir daha aranmayacaklar* listene eklersen iyi olur..."

"*Hilary*, bir şey satmaya çalışmıyorum. Amy Dunne... Amy Elliott için arıyorum."

Sessizlik. Bebek yine ciyakladı. Ciyaklaması tehlikeli bir şekilde adeta bir kahkahayla sinir krizi arasında gidip geliyordu.

"Ne olmuş ona?"

"Televizyonda izledin mi bilmiyorum ama Amy kayıp. 5 Temmuz'dan beri kayıp ve muhtemelen işin içinde şiddet de var."

"Ah. Çok üzüldüm."

"Benim adım Nick Dunne, kocasıyım. Amy'nin eski arkadaşlarını arıyordum."

"Evet?"

"Onunla hiç konuşup konuşmadığını merak ediyordum. Yani son zamanlarda."

Ahizenin içine üç kez derin derin soludu. "Lisede yaşanan şu salakça şeyler yüzünden mi arıyorsun?" Daha arkalardan bir çocuk sızlandı. "An-neeeee, yanıma geeeeeel."

"Biraz sonra, Jack," diye seslendi Hilary ağzını ahizeden uzaklaştırarak. Sonra öfkeden kor gibi sesiyle bana döndü:

"Öyle mi? Beni bu yüzden mi arıyorsun? Bütün onlar lanet olasıca yirmi yıl önceki şeyler. Hatta daha fazla olmuştur."

"Biliyorum. Biliyorum. Bak, bunu sormam gerekiyor. Sormazsam eşeklik etmiş olurum."

"Lanet olsun. Artık üç çocuk annesiyim. Liseden beri Amy'yle hiç konuşmadım. Ben dersimi aldım. Onu sokakta görsem yolumu değiştirirdim." Bebek uludu. "Kapatmam gerekiyor."

"Çok kısa bir şey daha, Hilary..."

Kadın telefonu kapattı ve o anda tek kullanımlık telefonum titreşti. Aldırmadım. Bu kahrolasıca şeyi saklayacak bir yer bulmam gerekiyordu.

Yakınımda birinin, daha doğrusu bir kadının varlığını hissedebiliyordum, yine de uzaklaşmasını umut ederek başımı kaldırıp bakmadım.

"Daha öğlen bile olmadı, sen yine de günü bitirmiş gibi görünüyorsun. Zavallı bebek."

Shawna Kelly. Saçlarını kabarık bir at kuyruğu yapıp toplamıştı. Rujlu dudaklarını büktü. "Bir parça tavuklu tarta hazır mısın?" Kucağında, göğsünün hemen altında bir güveç kabı tutuyordu. Üstünü sardığı şeffaf folyo terlemişti. Sorusu kulağa daha çok 80'lerin kabarık saçlı rock yıldızlarından birindenmiş gibi geliyordu: Çöreğimden bir parça ister misin?

"Sıkı bir kahvaltı yaptım. Yine de teşekkürler. Çok naziksin."

Kadın gideceğine yanıma oturdu. Turkuaz renkli tenis eteğinin altında haddinden fazla losyon sürdüğü bacakları parıldıyordu. Üzerinde tek bir leke bile olmayan bembeyaz spor ayakkabısının ucuyla ayağımı dürttü. "Uyuyabiliyor musun, tatlım?"

"İdare ediyorum."

"Uyuman lazım, Nick. Bitkin düşersen kimseye faydan dokunmaz."

"Biraz sonra gidip birkaç saat uyumaya çalışacağım galiba."

"Bence de git yat. Gerçekten."

Bir anda ona karşı şükran duyguları hissettim. Büyürken edindiğim annesinin oğlu tavrım yine kendini göstermişti. Tehlikeliydi. *Silkin ve kendine gel, Nick.*

Shawna'nın gitmesini bekledim. Gitmesi gerekiyordu. İnsanlar bizi seyretmeye başlamıştı.

"İstersen arabamla seni eve götürebilirim," dedi. "Küçük bir şekerleme sana iyi gelir."

Dizime dokunmak için uzandığında gitmesini istediğimi anlamadığı için ona içten içe öfkelendim. *Tartı bırak ve git, seni yapışkan orospu.* Büyürken edindiğim babasının oğlu tavrım. En az annesinin oğlu tavrım kadar kötü.

"Neden Marybeth'in bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormuyorsun?" dedim kaba bir tavırla. Parmağımla fotokopi makinesinde sonsuz sayıda Amy fotoğrafı çoğaltan kayınvalidemi işaret ettim.

"Peki." Hala oyalanıyordu, o yüzden onu görmezden gelmeye başladım. "Peki," dedi. "Tartı bırakayım o zaman. Umarım seversin."

İlgisizliğim canını yakmıştı, bunu anlayabiliyordum çünkü giderken benimle göz göze gelmeye çalışmadı, öylece arkasını dönüp ağır ağır uzaklaştı. Kendimi kötü hissettim, kendimi affettirmeyi, aramızı düzeltmeyi düşündüm. *Sakın bir kadının arkasından gitme,* diye kendime emir verdim sonra.

"Yeni bir haber var mı?" Shawna'nın az önce boşalttığı boşluğu bu sefer Noelle Hawthorne doldurmuştu. Shawna'dan

daha gençti ama ondan daha yaşlı görünüyordu. Göğüslerinin olması gereken yerde geniş bir tümsek olan balıketi bir vücudu vardı. Asık suratlıydı.

"Henüz yok."

"Gördüğüm kadarıyla iyi idare ediyorsun."

Ne söyleyeceğimi bilemeden başımı eğerek ona baktım.

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu.

"Elbette. Noelle Hawthorne'sun."

"Amy'nin buradaki *en iyi* arkadaşıyım."

Polislere hatırlatmam gerekecekti: Noelle konusunda sadece iki seçenek vardı. Ya yalan uydurmayı seven orospunun tekiydi ve kayıp bir kadının arkadaşı olma fikrinden hoşlanıyordu ya da deliydi. Amy'yle arkadaş olmaya takıntılı biri, sonra Amy onu tersleyince...

"Amy'yle ilgili bildiğin herhangi bir şey var mı, Noelle?" diye sordum.

"Tabii ki biliyorum, *Nick*. O benim *en iyi* arkadaşımdı."

Birkaç saniye boyunca birbirimizi seyrettik.

"Benimle de paylaşır mısın?" diye sordum.

"Polis beni nerede bulacağını biliyor. Tabii akıllarına gelirsem."

"Çok yardımı olur, Noelle. Seninle konuşmalarını sağlayacağım."

Bir ekspresyonistin fırça darbeleri gibi iki yanağı kızardı.

Sonra gitti. Kontrolüm dışında fokurdayan düşüncelerden birine takıldım. *Kadınlar gerçekten kafayı yemiş*. İstisnası yok. *Bazı* kadınlar değil, çoğu kadın değil. Kadınlar gerçekten deli.

Hava iyice karardığında, arabayı babamın boş evine sürerken Amy'nin bıraktığı ipucu yandaki koltukta duruyordu:

Beni buraya getirdiğin için suçluluk duyuyorsun belki
İtiraf etmeliyim, bu gerçekten biraz acayipti
Ama başka seçeneğimiz var mıydı ki
Kararımızı verdik, burayı bizim yaptık.
Hadi gel, aşkımızı bu küçük kahverengi eve taşıyalım
Bana biraz iyi niyet göster, benim aşk dolu kocacığım!

Bu ipucu diğerlerinden daha zordu ama doğru anladığımdan emindim. Amy, Carthage'ı kabulleniyor, onu buraya getirdiğim için sonunda beni affediyordu. *Beni buraya getirdiğin için suçluluk duyuyorsun belki... (Ama) Kararımızı verdik, burayı bizim yaptık.* Küçük kahverengi evle babamın evini kastediyordu. Ev aslında maviydi ama Amy yine aramızdaki esprilerden birini yapıyordu.

Kendi aramızdaki esprileri hep sevmişimdir. Bir şeyler itiraf etmekten, tutkuyla sevişmekten ya da güneş doğana kadar konuşmaktansa bu espriler onunla daha sıkı bir bağ kurduğumu hissettiriyordu. 'Küçük, kahverengi ev' hikayesi babamla ilgiliydi ve bunu sadece Amy'ye anlatmıştım: Boşanmanın ardından babamı o kadar nadir görüyordum ki onu bir roman karakteri gibi düşünmeye başlamıştım. O benim gerçek babam değildi. Öyle olsaydı beni sever, benimle vakit geçirirdi. O, Amerika'nın dört bir yanında önemli işler yaptığı için fena halde yoğun ve hayırsever bir adam olan Bay Kahverengi'ydi. Arada sırada da yaşadığımız şehre uğramak için beni bahane olarak kullanıyordu. Bunu anlattığımda Amy'nin gözleri dolmuştu, oysa öyle bir niyetim yoktu, niyetim *komik* bir çocukluk hikayesi anlatmaktı. Amy artık benim ailem olduğunu, on berbat babanın sevemeyeceği kadar beni sevdiğini, yeni Dunne ailesinin biz ikimizden oluştuğunu söylemişti. Sonra

kulağıma fısıldamıştı. "Sana üstesinden gelebileceğine inandığım bir görev vereceğim..."

İyi niyet gösterme meselesiyse başka bir gönül alma çabasıydı. Babamın Alzheimer'ı iyice şiddetlendiğinde evini satmaya karar vermiş, eşyalarını İyi Niyet Vakfı'nın kutularına yerleştirmek için evine gitmiştik. Tabii Amy her zamanki yardımseverliğiyle evin içinde dönüp duruyordu. Paketle, kenara ayır, çöpe at... Bense boş gözlerle babamın eşyalarına bakıyordum. Benim için her şey bir ipucuydu. Koyu kahve lekeleri olan kupayı muhtemelen diğerlerinden daha çok seviyordu. Birinden hediye mi gelmişti? Kimden gelmişti? Yoksa kendisi mi satın almıştı? Babamın alışveriş yapmayı fazlasıyla kılıbık işi olarak gördüğünü düşünmüştüm hep. Oysa dolabına şöyle bir göz atmak bile beş çift yepyeni ayakkabının hala kutularında durduğunu görmeme yetmişti. Bunları kendi mi almıştı? Tek başına yaşarken yavaşça çözülen daha sosyal bir Bill Dunne mı olmuştu? Shoe-Be-Doo-Be'ye gidip annemin nazik yardımından mı faydalanmıştı? Tabii bu düşüncelerimin hiçbirini Amy'yle paylaşmamıştım,.o yüzden benim her zamanki gibi ortalıkta aylak aylak dolaştığımı düşündüğünden neredeyse adım gibi emindim.

"Al. Bir kutu. İyi Niyet Vakfı kutusu," dedi beni duvarın dibinde yere çömelmiş bir ayakkabıya bakarken yakaladığında. "Ayakkabıları kutuya koy. Tamam mı?" Yakalandığım için utanmıştım, ona hırladım, o da bana hırladı ve... Her zamanki şeyler işte.

Amy'nin hakkını yememeliyim: Konuşmak isteyip istemediğimi, bunu yapma konusunda emin olup olmadığımı iki kere sormuştu. Bazen bu tür ayrıntıları atlıyorum. Benim için daha kolay. Aslında sırf kadınsı söz oyunlarına kanma-

mak için aklımı okumasını istiyordum. Oysa bazen ben de *bir kere de leb demeden leblebiyi anla* oyununda en az Amy kadar suçluydum. Bazı bilgileri paylaşmayı bilerek ihmal ederdim.

Eksik anlatma konusunda üstüme yoktur.

Saat onu biraz geçe babamın evinin önüne park ettim. Küçük ama düzenli bir yerdi. Yeni evliler (ya da boşananlar) için yeterliydi. İki yatak odası, iki banyo, yemek odası, eski ama düzgün bir mutfak. Ön bahçedeki satılık tabelası pas tutmuştu. Bir yıl olmuştu ama ne gelen vardı ne de giden.

Eşya dolu eve girdiğimde sıcak hava üstüme çullandı. Üçüncü hırsızlık olayından sonra kurduğumuz kapı alarmı, patlamak üzere geri sayan bir bomba gibi ötmeye başladı. Amy'yi deli eden şifreyi girdim. Karım deli oluyordu çünkü şifrem tüm şifre kurallarına tamamen tersti. Doğum günümü şifre yapmıştım: 150877.

Şifre reddedildi. Tekrar denedim. Şifre reddedildi. Ensemden bir damla ter sırtıma doğru süzüldü. Amy beni hep şifreyi değiştirmekle tehdit ederdi. Kolay tahmin edilebilir bir şifrenin anlamsız olduğunu söylerdi ama asıl derdini biliyordum. Evlilik yıldönümümüz yerine kendi doğum günümü şifre yapmama gücenmişti. Bir kez daha *biz* yerine *kendimi* seçmiştim. Amy'ye dair yarı tatlı nostaljim yavaşça kayboldu. Parmaklarımla yine tuşları dürttüm, alarm biplemeye devam ederken paniğim artıyordu. Geri sayarcasına bipledi, bipledi, bipledi... Sonunda acı acı inlemeye başladı: Haneye tecavüz.

Voooooonk-voooooonk-voooooooonk!

Şimdi cep telefonumun çalması gerekiyordu ki alarmı çaldıranın ben olduğumu söyleyebileyim. Ama çalmadı. Bir dakika boyunca bekledim. Alarm bana torpido yemiş denizaltı filmlerini hatırlatıyordu. Temmuz sıcağında kapalı duran

evin sıcağı üzerime çullanıyordu. Gömleğimin sırtı terden sırılsıklamdı. *Kahretsin, Amy.* Telefon rehberimde güvenlik şirketinin numarasını aradım ama bulamadım. Bir sandalye çekip alarm kutusunu çekiştirmeye başladım. Telefonum sonunda çaldığında, kutu kablosunun ucunda sarkıyordu. Telefonun diğer ucundaki cırtlak sesli kadın ise Amy'nin ilk evcil hayvanının ismini soruyordu.

Vooooooonk-vooooooonk-vooooooooonk!

Kesinlikle yanlış bir ses tonuyla. Kendini beğenmiş, aksi, son derece fütursuz... Ve kesinlikle yanlış bir soruydu çünkü cevabı bilmiyordum ve öfkeden delirmek üzereydim. Kaç ipucu çözmüş olursam olayım, illa beni insanlıktan çıkaracak bir Amy muamması karşıma çıkacaktı.

"Bakın, benim adım Nick Dunne, burası babamın evi, bu alarmı ben kurdurdum," diye azarladım kadını. "O yüzden karımın ilk evcil hayvanının adının hiçbir s.kim önemi yok."

Vooooooonk-vooooooonk-vooooooooonk!

"Lütfen benimle bu tonda konuşmayın, efendim."

"Bakın, az önce babamın evinden bir şey almaya geldim ve şimdi ayrılıyorum, tamam mı?"

"Hemen polise bildirmem gerekiyor."

"Düşünebilmem için şu lanet olasıca alarmı susturabilir misiniz?"

Vooooooonk-vooooooonk-vooooooooonk!

"Alarm kapalı."

"Alarm kapalı değil."

"Efendim, sizi daha önce uyarmıştım, benimle bu tonda konuşmayın."

Lanet olasıca orospu.

"Bir şey diyeyim mi? S.ktir et, s.ktir et."

Telefonu tam kapatmıştım ki Amy'nin kedisinin, ilk evcil hayvanının adını hatırladım: Stuart.

Geri aradığımda karşıma daha anlayışlı bir operatör çıktı, alarmı susturdu ve şükürler olsun polisi geri çevirdi. Şu anda hiç de polislere dert anlatacak havada değildim.

İnce ve ucuz halının üzerine oturup nefeslenirken kalbim çırpınıyordu. Bir dakika sonra omuzlarım, çenem ve yumruklarım gevşedi, kalp atışlarım normale döndü. Ayağa kalkıp bir an için, sırf Amy'ye ders olsun diye çıkıp gitmeyi düşündüm. Ama ayağa kalktığımda mutfak tezgahının üzerine bırakılmış mavi bir zarf gördüm.

Derin bir iç çektim, sonra nefesimi saldım (bu yeni adetimdi) ve zarfı açıp üzerine kalp çizilmiş mektubu çıkardım:

Selam sevgilim,

İkimizin de çaba göstermesi gereken şeyler var. Mesela benim mükemmelliyetçilik ve arada sırada (tamam, biraz iyimser bir yaklaşım oldu) burnu büyük biri olmam konusunda bir şeyler yapmam gerekiyor. Peki sen? Bazen fazla uzak, fazlasıyla tarafsız, çoğunlukla ulaşılmaz ve şefkat gösterilemez biri olmaktan endişelendiğini biliyorum. Eh, sana burada -babanın evinde- söylemek istiyorum: Bu doğru değil. Sen baban değilsin. İyi, tatlı ve nazik bir adam olduğunu bilmelisin. Aklımı okuyamadığın için, doğru zamanda doğru ve senden beklediğim şekilde davranmadığın için bazen seni cezalandırdım. Gerçek ve kanlı canlı bir adam olduğun için seni cezalandırdım. Kendi yolunu bulacağın konusunda sana güvenmektense seni yönlendirmeye çalıştım. Sana seninle ilgili olumlu varsayımlarımdan hiç bahsetmedim. Ne kadar tökezlersek

tökezleyelim, beni sevdiğini ve daima mutluluğumu istediğini bildiğimi hiç söylemedim. Bir kız için bu yeterli olmalı, öyle değil mi? Sana aslında hiç inanmadığım, doğru olmayan şeyler söylediğim, seni de bunlara inandırmış olabileceğim için endişeliyim. İşte şimdi söylüyorum. Sen SICAK bir adamsın. Sen benim güneşimsin.

Amy planladığı gibi şu anda yanımda olsaydı, her zamanki gibi burnunu boynuma gömecek, beni öpüp gülümseyecekti. Öylesin, bunu sen de biliyorsun, diyecekti. *Sen benim güneşimsin.* Boğazıma bir yumru yerleşirken son bir kez babamın evine baktım, sonra kapıyı sıcağın üzerine kapatıp çıktım. Üzerinde "DÖRDÜNCÜ İPUCU" yazan zarfı arabada açtım. Sona yaklaşıyor olmalıydık.

Beni gözünde canlandır: Ben çok yaramaz bir kızım.
Cezalandırılmam gerekiyor, hatta çoktan cezalandırılmalıydım.
Beşinci yıldönümüne uygun şeylerin konduğu yerden bahsediyorum.
İşleri karıştırdığım için de özür diliyorum!
Güneşli bir öğle vakti burada olmak iyi olurdu
Sonra dışarıda bir içki, mutluluk kokteyli.
Hadi, tatlı iç çekişlerinle hemen oraya koş,
Ve kapının ardındaki büyük sürprizinle coş.

Midem sıkıştı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Tekrar okudum. Tahmin bile yürütemiyordum. Amy bana kolaylık yapmayı bırakmıştı. Bu hazine avını asla bitiremeyecektim.

İçimde yükselen öfkeyi hissettim. Ne boktan bir gündü bu böyle. Boney bana imalarda bulunuyordu, Noelle kafayı yemişti, Shawna bana kızgındı, Hilary'yi gücendirmiştim, güvenlik şirketindeki kadın bir şırfıntıydı ve karım sonunda beni şapa oturtmuştu. Bu lanet olasıca günü sona erdirmenin zamanı gelmişti de geçiyordu bile. Şu anda etrafımda olmasına katlanabileceğim tek bir kadın vardı.

Bitik haldeydim, dudaklarım gerilmişti ve babamın evindeki sıcaktan bitkin düşmüştüm. Go bana şöyle bir göz attı ve yiyecek bir şeyler hazırlayacağını söyleyip beni kanepeye oturttu. Beş dakika sonra dikkatli adımlarla yanıma gelip yemeğimi eski sehpanın üzerine yerleştirdi. Geleneksel Dunne atıştırmalığı: Kızarmış peynir, barbekü cipsler, plastik bardakta...

"Bu Kool-Aid değil," dedi Go. "Bira. Kool-Aid biraz hafif kaçardı."

"Benimle bu kadar ilgilenmen de tuhaf kaçıyor, Go."

"Yemeği yarın sen yapıyorsun."

"Umarım hazır çorba seviyorsundur."

Kanepede yanıma oturdu, tabağımdan bir cips çaldı, sonra sıradan bir şeymiş gibi sordu: "Polislerin Amy'nin beden ölçüsünün hala 32 olup olmadığını *bana* sorması sence ne anlama geliyor?"

"Tanrım, hiç vazgeçmiyorlar," dedim.

"Bu senin de ödünü koparmıyor mu? Yani elbiselerini falan mı buldular acaba?"

"Bulsalardı teyit etmem için bana sorarlardı. Öyle değil mi?"

Yüzünü ekşitip birkaç saniye bunun üzerine düşündü. "Aslında mantıklı," dedi. Ona baktığımı fark ettiğinde hala

yüzünü ekşitiyordu, sonra gülümsedi. "Maçı kaydettim, seyretmek ister misin? Sen iyisin, değil mi?"

"İyiyim." Berbat hissediyordum, midem altüst olmuştu, içim sıkılıyordu. Belki de bulduğum ipucunu çözemediğimdendi. Ama aniden bir şeyleri atladığım hissine kapıldım. Çok büyük bir hata yapmıştım ve hatam felakete dönüşebilirdi. Beynim sanki gizli zindanının kapılarını tırmalıyordu.

Go maçı başlattı ve sonraki on dakika boyunca birasını yudumlarken sadece maçtan bahsetti. Kardeşim kızarmış peynir sevmezdi. Tuzlu krakerlerin üzerine fındık ezmesi sürüp atıştırıyordu. Reklamlar başladığında maçı durdurup "Bir aletim olsaydı, bu fındık ezmesini becerirdim," dedi. Kraker kırıntıları ağzından saçılıyordu.

"Bence bir aletin olsaydı başına gelmedik kalmazdı."

Go biraz ileri aldı. Bir sonraki reklam aralığında tekrar maçı durdurdu ve "Bugün konuşma paketimi değiştirmek için servis sağlayıcısını aradığımda bekleme müziği bir Lionel Ritchie şarkısıydı. Hiç Lionel Ritchie dinledin mi? Ben *Penny Lover* şarkısını severim ama beklerken dinlediğim o değildi. Her neyse işte, sonra bir kadın cevap verdi. Bütün danışma harlarının Baton Rouge'da olduğunu söyledi. Bu bana tuhaf geldi çünkü aksanı yoktu. Ama kendisinin New Orleans'ta doğduğunu söyledi ve bunu herkes bilir, New Orleanslıların belirgin bir aksanı yoktur. Neyse, bana konuşma paketimin A paketi olduğunu söyledi..."

Son derece sıkıcı ve sonu gelmek bilmeyen hikaye anlatma alışkanlığı annemizden esinlendiğimiz bir oyundu. Go, annemin bizimle gizliden gizliye dalga geçtiği konusunda kalıbını basabileceğini söylerdi. Neredeyse on yıldır Go'yla ne zaman sıkıcı bir muhabbete girsek, içimizden biri eşya tamiri ya da

www.rockhe com.tr

kupon formu doldurma gibisinden bir hikayeyle konuyu değiştirirdi. Gerçi Go'nun nefes tüketme yeteneği benden daha iyiydi. Anlattığı hikayeler uzar gider, hiç aksamadan sonsuzluğa uzanırdı... Öyle uzun hikayeler anlatırdı ki bir süre sonra gerçekten de can sıkıcı olur, sonra birden komikleşmeye başlardı.

Go buzdolabı ışığıyla ilgili hikayesine geçtiğinde susmaya niyeti yokmuş gibi görünüyordu. İçimde aniden kabaran minnet duygumla kanepede eğilip onu yanağından öptüm.

"Bu ne içindi?"

"Sadece teşekkür etmek istedim." Gözlerimin dolmaya başladığını hissedebiliyordum. Başımı kaçırıp birkaç saniye gözlerimi kırpıştırdığımda Go devam etti, "Sonracığıma, üç tane A tipi pil gerekti ki meğer bunlar transistor pillerinden farklıymış, o yüzden transistor pillerini geri götürebilmem için faturayı aramaya başladım..."

Maç bitmişti. Cards takımı kaybetmişti. Go televizyonun sesini kıstı. "Konuşmak ister misin, yoksa kafanı dağıtmaya devam edeyim mi? Ne istersen."

"Sen git yat, Go. Ben biraz takılacağım. Belki uyurum. Uyumam lazım."

"Bir Ambien ister misin?" İkizim en kolay yollara sıkı sıkıya inanan biriydi. Ne rahatlatıcı teypler ne de balina sesleri; onun için bir hap yutup kendinden geçmek en iyisiydi.

"Yok, sağ ol."

"Fikrini değiştirirsen ecza dolabında bulabilirsin. Uyumak için ne zaman yardıma ihtiyaç duyarsan..." Birkaç saniye daha tepemde dikildi, sonra Go tarzında yalpalayarak koridorda ilerledi. Uykusu olmadığı açıktı, yine de beni yalnız bırakmanın yapabileceği en büyük iyilik olacağını bildiğinden kapısını kapattı.

Bir sürü insan bunu beceremez, ne zaman s.ktirip gideceklerini bilmezler. İnsanlar konuşmaya bayılır, oysa ben hiçbir zaman geveze biri olamadım. Sık sık içimden konuşurum ama kelimeler nadiren dudaklarıma kadar ulaşır. *Bugün güzel görünüyor,* diye düşünürüm, yine de bir şekilde bunu yüksek sesle söylemek aklımın ucundan bile geçmez. Annem konuşurdu, kız kardeşim konuşur... Dinleyerek büyümüştüm. Go'nun dergilerinden birini karıştırdım, televizyon kanalları arasında gidip geldim, sonunda eski bir siyah-beyaz programa takıldım. Güzel bir ev kadını kocasının Fresno'ya gittiğini anlatırken fötr şapkalı adamlar not alıyor, polisler arada bir birbirlerine bakıp başlarını sallıyordu. Gilpin ve Boney aklıma geldiğinde midem burkuldu.

Cebimdeki tek kullanımlık cep telefonum küçük bir bing sesi çıkardı. Mesaj gelmişti:

Dışarıdayım, kapıyı aç.

www.roche.com.tr

AMY ELLIOTT DUNNE

28 NİSAN 2011

- GÜNLÜKTEN -

Biraz daha sabretmeye devam et. Mo Anne böyle diyor ve bunu söylerken (kendinden emin haliyle her bir kelimeyi sanki uygulanabilir bir yaşam stratejisinden bahsediyormuş gibi vurguluyor) ağzından çıkan klişe kelimeler bir dizi kelime olmaktan çıkıp gerçek bir şeye dönüşüyor. Değerli bir şeye. *Gerçekten de sabretmeye devam etmeli,* diye düşünüyorum.

Orta Batı'da bunu seviyorum: İnsanlar abartmıyor. Ölüm konusunda bile. Mo Anne kanser onun şalterini indirene kadar sabretmeye devam edecek, sonra ölecek.

Bu yüzden *başımı aşağıda tutuyorum* ve *kötünün iyisine razı oluyorum.* Tıpkı Mo Anne gibi bunu içtenlikle inanarak yapıyorum. Başımı eğiyorum ve işimi yapıyorum: Mo'yu arabamla doktor ve kemoterapi randevularına götürüyorum. Nick'in babasının odasındaki vazonun pis suyunu değiştiriyorum ve ona iyi baksın diye hemşirelerle hasta bakıcılarına kurabiye bırakıyorum.

Gerçekten kötünün iyisine razı oluyorum ve kötü dediğim şey çoğunlukla gerçekten kötü çünkü beni buraya getiren,

beni hasta annesi ve babasıyla yakınlaşmaya zorlayan kocam hem bana hem de söz konusu hasta anne babaya karşı ilgisini kaybetmiş görünüyor.

Nick babasını tamamen silmiş durumda. Adamın adını ağzına bile almıyor. Comfort Hill'den ne zaman telefon gelse, babasının ölüm haberini almak için umutlandığını biliyorum. Mo'nun kemoterapisine tek bir kez eşlik etti ve bunun katlanılmaz bir iş olduğunu söyledi. Hastanelerden, hasta insanlardan, yavaş akan zamandan, pekmez gibi ağır ağır damlayan serum torbalarından nefret ettiğini söylüyor. Yapamayacağını söylüyor. Onunla konuşmaya, bunları yapmamız gerektiğini söylemeye çalıştığımda bana, "Sen yap," diyor. Ben de öyle yapıyorum. Ve tabii ki Mo Anne, Nick'i savunuyor. Bir gün bir yandan bilgisayarımda bir romantik komedi filmi seyredip ama daha ziyade sohbet ederken ve kolundaki serum yavaş yavaş damlarken Mo bana dönüp "Nick'e bu kadar yüklenme," dedi. "Bu tür şeyleri yapmak istemediği için onu suçlama. Hayatı boyunca onun üzerine titredim, el bebek gül bebek büyüttüm. Nasıl yapmam? Ah, o *yüzü* yok mu o yüzü? Sonuç olarak tabii ki bu tür zorluklarla başa çıkamıyor. Ama ben bunu hiç dert etmiyorum, Amy. Gerçekten."

"Belki de dert etmelisin," dedim.

"Nick'in bana sevgisini kanıtlaması gerekmiyor," dedi elimi okşayarak. "Beni sevdiğini biliyorum."

Mo'nun koşulsuz sevgisine hayranım. O yüzden Nick'in bilgisayarında bulduğum şeyden ona bahsetmiyorum: Hasta anne babasıyla ilgilenmek için Missouri'deki köklerine dönen Manhattanlı bir dergi yazarının hatıralarına dair bir kitap taslağı. Nick'in bilgisayarında her türden manyakça şey bulunur, bazen gizlice dedektiflik yapmaktan kendimi alamam.

En azından kocamın düşünce biçimi hakkında birkaç ipucu yakalıyorum. Arama motoru geçmişi, bilgilerimi tazelememi sağladı: Kara filmler, eski dergisinin web sitesi, kendini Mississippi Nehri'nin akıntısına bırakıp Mexico Körfezi'ne varıp varamayacağına dair bir araştırma. Ne hayal ettiğini biliyorum: Mississippi boyunca Huck Finn gibi sürüklenmek ve bunun hakkında bir yazı yazmak. Nick her zaman farklı bakış açılarının arayışındadır.

Bilgisayarında bunları karıştırırken kitap taslağını buldum. *Çifte Hayatlar: Başlangıçlar ve Sonlara Dair Hatırat.* Özellikle yaşlanan anne babalarına bakmanın stresi ve baskılarıyla yüzleşmeye başlayan erkekler için. Çifte Hayatlar'ın yapıtaşları:

Babamı anlamaya başlamam

Çok sevdiğim annemin kaçınılmaz ölümüyle baş etmeye çalışırken pervasız bir genç adamdan bir aile reisine dönüşmem

Daha önceki cazip hayatından tali yola sapan Manhattanlı karımın küskünlüğü. Karım Amy Elliott Dunne'ın çoksatar İnanılmaz Amy kitaplarının esin kaynağı olduğunu belirtmeliyim.

Taslak tam değildi, sanırım Nick babasını asla anlamayacağını fark etmişti. Ayrıca 'aile reisi' görevlerini yerine getirdiği falan yoktu ve ben de yeni hayatımız konusunda öfkemi dışa vurmuyordum. Bir parça hüsrandan söz edebiliriz belki ama kitap yazdıracak türden bir öfke kesinlikle söz konusu değil. Bunca yıl boyunca kocam Orta Batılıların sağlam duygularını övüp durmuştu. Sabırlıydılar, alçakgönüllüydüler ve asla özentilik yapmazlardı! Ama bunlar da hatırat yazacak kadar

iyi malzeme vermezler. Kitabın arka kapağını düşünsenize: İnsanlar genellikle iyi ve uslu davrandılar, sonra öldüler.

Yine de 'Manhattanlı karımın küskünlüğü' içimi acıtmıyor değil. Tamam, belki biraz... inatçıyım. Sevgili Maureen'in koşulsuz sevgisini düşünürken Nick'le aynı yastıkta yıllar geçirecek bir çift olmadığımızdan endişeleniyorum. Belki kocasının arkasını toplayıp ev temizlemekten heyecan duyan bir kadınla daha mutlu olurdu. Öte yandan ben de bu tür kadınları küçümsemiyorum. Keşke onlardan biri olsaydım. Keşke alışverişe çıktığımda Nick'in en sevdiği diş macunu markasına daha fazla önem verseydim, keşke yaka ölçüsünü aklıma kazısaydım, keşke tek mutluluğu erkeğini mutlu etmek olan ve sevgisini koşulsuz sunan bir kadın olsaydım.

Nick'leyken bir süre öyleydim. Ama sürdürmem mümkün değildi. Yeterince fedakar değilim. Nick'in de sürekli işaret ettiği üzere ben annemle babamın biricik çocuğuyum.

Ama deniyorum. Ben sabretmeye devam ederken Nick yeniden çocuk olmuş gibi şehirde koşturup duruyor. Balo kralı olduğu yere geri döndüğü için çok mutlu. Geldiğinden beri beş kilo verdi, saçlarını değişik kestirdi, yeni kotlar satın aldı... Lanet olsun, herif harika görünüyor. Oysa ben onu ancak aceleyle eve gelip dışarı çıktığı anlarda gözucuyla görebiliyorum. Ne zaman onunla birlikte çıkmak istediğimi söylesem standart cevabı hazır: *Hoşuna gitmez.* Her nereye gidiyorsa... Artık işe yaramayan annesiyle babasını sırtından attığı gibi beni de başından savıyor çünkü yeni hayatına uygun biri değilim. Beni burada rahat ettirmek için çalışması gerekiyor, oysa o bunu istemiyor. Sadece hayatın tadını çıkarmak istiyor.

Kes şunu, kes şunu. *Madalyonun parlak yanına* bakmalıyım. Gerçekten. Kocamı karanlık gölgelerle dolu düşüncele-

www.rotche.com.br

rimden çıkarıp üzerine coşku dolu altın ışıklar saçmalıyım. Daha önce olduğu gibi yine ona hayranlık duymalıyım. Nick hayranlığı karşılıksız bırakmaz. Sadece keşke daha eşit olsaydık diye hayıflanıyorum. Kafamı Nick'e öyle bir taktım ki sanki beynimin içinde bir arı kovanı var: *Nicknicknicknicknick!* Ve onun beynini hayal ettiğimde, kendi adımın günde bir, belki iki kez utangaç bir kristal çan sesi gibi çınladığını, sonra hızla sönüverdiğini duyabiliyorum. Keşke o da beni en az benim onu düşündüğüm kadar düşünse.

Bu yanlış mı? Artık bilmiyorum.

NICK DUNNE

DÖRT GÜN GEÇTİ

İnce yaz elbisesi ve nemden dalgalanmış saçlarıyla sokak lambasının turuncu ışığında öylece duruyordu. Andie. Hızla kapıdan girip bana sarılmak için kollarını kocaman açtığında, "Bekle, bekle!" diye tısladım ve beni kucaklamasından hemen önce kapıyı ancak kapatabildim. Yanağını göğsüme dayayınca elimi sırt dekoltesine yerleştirip gözlerimi yumdum. Aynı anda hem rahatlamanın hem dehşetin rahatsız edici duygu karmaşasını yaşıyordum: Kaşır, kaşır ve sonunda etinizi parçaladığınızı fark edersiniz ya? İşte öyle bir şey.

Bir sevgilim var. Size bir sevgilim olduğunu söyleyeceğim kısma geldik; artık benden hoşlanmaktan tamamen vazgeçebilirsiniz. Tabii başından beri benden biraz olsun hoşlandıysanız... Güzel, genç, çok genç bir sevgilim var ve adı Andie.

Biliyorum. Bu kötü bir şey.

"Bebeğim, *lanet olsun*, neden beni aramadın?" dedi Andie yüzünü göğsümden kaldırmadan.

"Biliyorum, tatlım, biliyorum. Neler yaşadığımı hayal bile edemezsin. Resmen kabus gibiydi. Beni nasıl buldun?"

Daha sıkı sarıldı. "Evinde ışık yoktu, Go'da kaldığını tahmin ettim."

Andie alışkanlıklarımı, yaşam bölgelerimi biliyordu. Bir süredir birlikteydik. Güzel ve çok genç bir sevgilim vardı ve bir süredir birlikteydik.

"Seni merak ettim, Nick. *Kafayı yiyordum.* Madi'nin evinde otururken televizyon seyrediyorduk, sonra birden televizyonda kayıp karısı hakkında konuşan ve tıpkı sana benzeyen bir *adam* gördüm. Neden sonra anlayıverdim: O gerçekten de *sendin.* Nasıl korktuğumu düşünebiliyor musun? Üstelik bir kez olsun beni aramadın!"

"Seni aradım."

"*Hiçbir şey söyleme, biz konuşana kadar kimseyle konuşma.* Bu beni aramak değil, bildiğin emir vermek."

"Pek yalnız kalamadım, insanlar sürekli etrafımdaydı. Amy'nin ailesi, Go, polisler..." Nefesimi saçlarının içine saldım.

"Amy birdenbire ortadan kayboldu, öyle mi?" diye sordu.

"Birdenbire ortadan kayboldu." Geri çekilip kanepeye oturdum, o da yanıma oturup bacağını benimkine yasladı. Kolu koluma değiyordu. "Biri onu kaçırdı."

"Nick? Sen iyi misin?"

Çikolata rengi saçları çenesine, köprücükkemiğine ve göğüslerine dökülüyordu. Nefesiyle titreşen bir tek saç telini izledim.

"Hayır, pek sayılmam." Parmağımı dudaklarıma götürüp koridoru işaret ettim. "Kız kardeşim."

Eski polisiyede fötr şapkalı adamlar birini tutuklarken televizyonun titreşen ışığında sessizce yan yana oturduk. Elini yavaşça bana kaydırdığını hissettim. Film gecesi yapmaya karar veren tembel bir çiftmişiz gibi bana iyice sokuldu, yüzümü kendine çevirdi ve beni öptü.

"Andie, olmaz," diye fısıldadım.

"Olur, sana ihtiyacım var." Tekrar öpüp ata biner gibi kucağıma oturduğunda keten elbisesi dizlerinin üzerine sıyrıldı, parmak arası terliklerinden biri yere düştü. "Nick, seni çok merak ettim. Ellerini vücudumda hissetmem gerekiyor, başka bir şey düşünemiyorum. Çok korkuyorum."

Andie fiziksel temas seven kızlardandı. Hayır, bu sadece seks demek değildi. Kucaklaşmayı, dokunmayı, parmaklarını saçlarımın arasına geçirmeyi ya da tırnaklarıyla sırtımı arkadaşça tırmalamayı seviyordu. Dokunarak güveniyor, dokunarak rahatlıyordu. Ve evet, tamam, aynı zamanda seksi seviyordu.

Tek ve hızlı bir harekette yazlık elbisesini başının üzerinden çıkardı ve ellerimi göğüslerine götürdü. Köpek sadakatindeki şehvetim canlandı.

Seni becermek istiyorum, diyecektim neredeyse yüksek sesle. "SICAKSIN," dedi karımın sesi kulağıma. Silkinip Andie'yi kendimden uzaklaştırdım. Yorgundum, oda etrafımda dönüyordu.

"Nick?" Alt dudağı tükürüğümle ıslanmıştı. "Ne oldu? *Canımız* mı sıkkın? Amy yüzünden mi?"

Andie bana hep genç gelmiştir. Sonuçta yirmi üç yaşındaydı, elbette genç gelecekti. Ama nasıl da korkutucu derecede genç, ne kadar pervasız olduğunu şimdi fark ediyordum. Felaket gençti. Karımın adını onun dudaklarından dökülmesini duymak her seferinde beni irkiltirdi. Üstelik bunu sık sık yapıyordu. Amy sanki geceleri yayınlanan bir pembe dizinin kahramanıymış gibi onun hakkında konuşmaktan hoşlanıyordu. Andie, Amy'ye asla düşman olmadı, onu bir karaktere dönüştürdü. Sürekli hayatımızla ilgili,

Amy'yle ilgili sorular sorardı: *New York'tayken birlikte neler yapardınız? Mesela haftasonlarında?* Operaya gittiğimizi söylediğimde Andie'nin dudakları *o* şeklini almıştı. *Operaya mı gittiniz? Amy ne giymişti? Uzun bir elbise mi? Üzerine şal mı aldı, yoksa kürk etol mü? Mücevherleri? Saçları?* Dahası da vardı: Amy'nin arkadaşları nasıldı? Neler konuşurduk? Amy nasıl biriydi? Yani gerçekte nasıl biriydi? Kitaplardaki kız gibi mükemmel biri miydi? Bu, Andie'nin en sevdiği gece masalıydı: Amy.

"Kız kardeşim yan odada, tatlım. Buraya gelmemen gerekirdi. Tanrım, seni öyle istiyorum ki... Ama gerçekten gelmemeliydin, bebeğim. En azından neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayana kadar."

AKILLI ADAMSIN, ZEKİ ADAMSIN, SICAKSIN. Şimdi beni öp!

Andie çıplak göğüsleriyle kucağımda oturmaya devam etti. Klima yüzünden göğüs uçları sertleşmeye başlamıştı.

"Bebeğim, şu anda karşı karşıya olduğumuz en önemli sorun ikimizin iyi olup olmadığı. Sadece bunu bilmem gerekiyor." Sıcak şehvetiyle üzerime kapandı. "Tek istediğim bu. Lütfen, Nick, kafayı yiyorum. Seni tanıyorum, şu anda konuşmak istemediğini biliyorum ve bunu anlıyorum. Ama sana, benimle olmana ihtiyacım var."

Onu yine öpmek istedim. Dişlerimiz çarpışırken Andie başını bana uygun bir açıyla eğmişti, saçları kollarımı gıdıklıyordu, dillerimizle sırılsıklam öpüşüyorduk ve kendimi ne kadar iyi hissettiğim dışında bir şey düşünürsem tehlikeli olacağından öpüşmekten başka bir şey düşünmek istemiyordum. Onu yatak odasına sürüklememi engelleyen tek şey bunu yapmanın yanlış olacağını bilmemdi. Şimdiye kadar bir

sürü yanlış yapmıştım zaten ama şimdi yapmak istediğim şey gözüme çok daha tehlikeli geliyordu.

Ve tabii bir de Amy vardı. Neredeyse on yıldır kulağıma yer etmiş sesiyle karım Amy... Ama sesi şimdi kulağımı tırmalamıyor, eskisi gibi tatlı geliyordu. Karımın sesinin bana kendimi duygusal hissettirmesinden nefret ediyordum.

Duygusal olmaya kesinlikle hakkım yoktu.

Andie üzerimde debelenirken polisin Go'nun evini gözetleyip gözetlemediğini, her an kapının çalıp çalmayacağını merak ettim. Çok genç, çok güzel bir sevgilim var.

Annem biz çocuklarına hep şöyle söylerdi: Bir şey yapmak üzereyseniz ve bunun kötü bir fikir olup olmadığını bilmek istiyorsanız, yapacağınız şeyin bütün dünyanın okuyacağı bir gazeteye manşet olduğunu hayal edin.

2010 yılında işten atıldığı için gururu kırılan bir zamanların dergi yazarı Nick Dunne, Kuzey Carthage Üniversitesi*'nde gazetecilik dersi vermeyi kabul etti. Yaşını başını almış, evli adam, kolay etkilenen genç öğrencilerinden biriyle ateşli bir ilişkiye girerek kısa sürede bu fırsatı da yüzüne gözüne bulaştırdı.*

Ben, her yazarın en büyük korkusunun vücut bulmuş haliydim. Bir klişeydim.

Şimdi sizi eğlendirecek bir dizi başka klişeyi sıralamama izin verin: Her şey ağır ağır gelişti. Kimseyi üzmek istemedim. Sandığımdan daha derine saplandım. Ama yaşadığımız şey bir saman alevinden fazlasıydı. Ego tatmininden çok daha ötesiydi. Andie'yi gerçekten seviyorum. Gerçekten.

Ders verdiğim sınıf (*Dergi Kariyerine Giriş*) farklı yeteneklerde on dört öğrenciden oluşuyordu. Hepsi kızdı. Kadın derdim ama sanırım *kızlar* demem daha gerçekçi ve doğru olacak. Hepsi dergilerde çalışmak istiyordu. Boyası insanın

eline bulaşan gazete kağıdı değil, kuşe kağıt kızlarıydı. Filmi görmüşlerdi: Kendilerini bir ellerinde latte bardağı, diğerinde cep telefonu, tasarımcı elinden çıkmış topuklularının tepesinde bir taksiye el ederken ya da şampiyonlara özgü kabarık saçlarıyla son derece yakışıklı ruh eşlerinin kollarında bütün silahlarından arınırken hayal edebiliyorlardı. Seçimlerinin ne kadar aptalca ve cahilce olduğuna dair en ufak bir fikirleri bile yoktu. İbret hikayesi olarak onlara işten çıkarılmamı anlatmayı planlamıştım. Tabii trajik bir olayın kahramanı olmak gibi bir derdim yoktu. O yüzden hikayemi esprilerle süsleyerek lakayt bir tavırla anlatacaktım; öyle büyük bir olay değilmiş gibi davranacaktım. Böylece romanıma daha fazla zaman ayırabileceğimi söyleyecektim.

Fakat ilk derste öylesine merakla ve hayranlıkla sorular sordular ki bir anda böbürlenen birine, ilgi delisine döndüğüm için gerçek hikayeyi anlatmaya yüreğim yetmedi: İkinci tur işten çıkarmalarda yönetici editörün ofisinden gelen telefonu, ölüme yazılmış bir mahkum gibi sıra sıra kabinlerin arasından yürürken bütün gözlerin beni izlemesini, her şeye rağmen oraya gittiğimde bana başka bir şey söyleneceğine -şimdi dergimin bana *her zamankinden daha çok ihtiyacı olduğunu* duyacağıma- dair umudumu... Evet! Keyifli bir görüşme olacaktı, herkesin elleri masanın üzerinde duracaktı! Ama hayır, patronum ne dedi? *Sanırım seni buraya neden çağırdığımı biliyorsun.* Gözlüklerinin altından gözlerini ovuşturarak ne kadar üzgün ve çaresiz olduğunu göstermeye çalışıyordu.

Parlak ve başarılı biri gibi hissetmek istediğimden öğrencilerime hayatımı neden değiştirmek zorunda kaldığımı anlatmadım. Burada ilgilenmem gereken sağlıkla ilgili bir aile problemi olduğu için geldiğimi söyledim ki bu doğruydu.

Evet, diyordum kendime, *bu tam olarak doğru ve kahramanca.* Ve çilli güzel Andie birkaç santim ötemde oturuyordu. Kocaman mavi gözleri, çikolata rengi saçları, hafifçe aralanmış dolgun dudakları, komik sayılabilecek büyüklükte gerçek göğüsleri ve uzun, ince kollarıyla bacakları... Zarif ve asil karımdan olabildiğince farklı, neredeyse uzaydan gelmiş bir şişme bebek. Ve Andie bedeninden sıcaklık ve lavanta dalgaları yayıyor, dizüstü bilgisayarında notlar alıyor, boğuk sesiyle, "Kaynağınızın size güvenmesini, size açılmasını nasıl sağlıyorsunuz?" gibisinden sorular soruyordu. Bense şöyle düşünüyordum: *Vay anasını, bu kız da nereden çıktı böyle? Şaka mı bu?*

Neden, diye soruyor olabilirsiniz kendinize. Amy'ye her zaman sadık kalmıştım. Barda bir kadın sarkıntılık etti diye, kadının dokunuşu hoşuma gitse bile olay yerinden gece bitmeden ayrılan bir adamdım. Aldatan bir erkek değildim. Aldatanlardan hoşlanmam, yoksa hoşlanmazdım mı demeliyim? Onları samimiyetsiz, saygısız, dar kafalı ve şımarık bulurum. Ben hiç pes etmemiştim. Ama o zamanlar mutluydum. Cevabın bu kadar kolay olmasından nefret ediyorum ama hayatım boyunca mutlu olmuştum ve şimdi değildim, üstelik Andie dersten sonra sınıfta oyalanıyor, benimle ilgili Amy'nin en azından son zamanlarda sormaktan vazgeçtiği soruları soruyordu. Kendimi işini kaybetmiş bir salak, tuvaletin kapağını kaldırmayı unutan bir sarsak, ne olursa olsun hiçbir işi doğru düzgün yapamayan bir beceriksiz değil, gerçek bir erkek gibi hissetmemi sağlıyordu.

Andie bir gün bana bir elma getirmişti. Kırmızı Leziz Bir Elma (yazsaydım gizli ilişkimizin romanına bu ismi verirdim). Hikayesine göz atmamı istemişti. St. Louis'teki kulüp-

lerden birinde çalışan bir striptizcinin hikayesiydi. Penthouse dergisindeki okur mektuplarından farkı yoktu ama ben okurken Andie omzuma yaslanıp elmamdan bir ısırık aldığında elmanın suyu iştah açıcı bir şekilde dudağını ıslatmıştı ve... *Hass.ktir, bu kız bana yazılıyor,* diye düşündüm. Yaşlanan bir Benjamin Braddock misali afallamıştım.

İşe yaradı. Andie'yi bir çıkış yolu, bir fırsat olarak görmeye başlamıştım. Bir seçenekti. Eve geldiğimde Amy'yi kanepeye top gibi kıvrılmış, sessizce duvarı izlerken bulurdum. Ben konuşmadan tek kelime etmezdi, aramızdaki buzları kırma oyununu, her zamanki beyin jimnastiğimizi hep benim başlatmamı beklerdi: Bugün Amy'yi acaba ne mutlu eder? *Andie bunu yapmaz,* diye düşünüyordum. Sanki onu yeterince tanıyormuşum gibi. *Andie bu şakama gülerdi. Andie bu hikayemden hoşlanırdı.* Andie hoştu, güzeldi, memleketimden gürbüz bir İrlanda kızıydı, önyargısız ve neşeliydi. Andie sınıfta en ön sırada otururken yumuşacık bakıyordu ve bakışlarındaki ilgiyi okuyabiliyordum.

Andie'yi düşündüğümde midem, karımı düşündüğümde olduğu gibi kasılmıyordu. İstenmediğim eve geri dönmenin bitmek bilmez stresi beni mahvediyordu.

Nasıl başlaması gerektiğine dair fanteziler kurmaya başladım. Bana dokunması için yanıp tutuşuyordum. Evet, öyleydi, tıpkı 80'lerin berbat pop şarkılarından bir söz gibi. Bana dokunsun istiyordum, bana sadece dokunsun istiyordum, çünkü kendi karım bana dokunmaktan kaçınıyordu. Evdeyken yanımdan bir balık gibi süzülüp gidiyor, mutfakta ya da merdivenlerde karşılaştığımızda bakışlarını kaçırıyordu. Birer kurtarma botuymuş gibi kanepenin iki ayrı minderinde sessizce televizyon seyrediyorduk. Yatakta sırtını dönüyor,

aramıza battaniye ve yorgan sokuyordu. Bir keresinde gece uyanmıştım. Uyuduğunu biliyordum. Atletinin askısını hafifçe kenara çekip yanağımı ve avcumu çıplak omzuna dayamıştım. Sonra o gece bir türlü uyuyamamıştım, kendimden o kadar iğreniyordum. Yataktan çıkıp duşta Amy'yi, onun bana şehvetle bakışını, ay doğuşu gibi baygın gözlerle beni içine alışını, orada olduğumu hissettirdiğini hayal ederek otuz bir çekmiştim. İşim bittiğinde küvete oturup delikten akıp giden suyu seyretmiştim. Penisim, kıyıya vurmuş küçük bir hayvan gibi zavallı bir şekilde sol kasığımda yatıyordu. Aşağılanmış hissettiğim için ağlamamaya çalışarak küvette öylece oturmuştum.

Böyle oldu işte. Nisanın başlarında bir anda, nereden çıktığı belli olmayan bir kar fırtınası patladı. Bu nisanda değil, *geçen* yıl. Go annemle ilgileneceği için Bar'da tek başıma çalışıyordum. Sırayla annemin yanında kalıp televizyonda berbat programlar seyrediyorduk. Annemin hastalığı ilerlemişti, yıl sonuna çıkmazdı. Belki o kadar bile zamanı kalmamıştı.

Aslında o sırada iyi hissediyordum; annemle Go evde kanepeye kıvrılıp bir Annette Funicello filmi seyrediyordu, Bar kalabalıktı, canlı bir geceydi, sanki herkes iyi bir gün geçirmişti. Güzel kızlar sıradan erkeklere iyi davranıyordu. İnsanlar hiç sebepsiz birbirine içki ısmarlıyordu. Şölen gibiydi. Sonra gece bitti, kapatma zamanı geldi, herkes çıkıp gitti. Tam kapıdan çıkmaya hazırlanıyordum ki Andie kapıyı ardına kadar açıp içeri girdi, neredeyse üstüme çıkıyordu, öylesine yakındık ki nefesindeki biranın tatlı kokusunu, saçlarındaki kurum kokusunu alabiliyordum. Bazen sadece bir yerde gördüğünüz insanı hatırlamaya çalışırsınız ya, aynen o şekilde, şaşkınlık-

la Andie'yi yeni bir ortama oturtmaya çalışıyordum. Andie, Bar'a gelmişti. Sorun değildi. Korsanlar gibi çarpık bir şekilde gülümsedi ve beni içeri itti.

"Fantastik sayılabilecek berbat bir randevudan geliyorum, benimle bir içki içmek zorundasın." Dalgalı koyu renk saçlarında kar taneleri parlıyor, yüzüne saçılmış çilleri ışıldıyor, sanki biri iki tokat atmış gibi parlak pembe yanakları yanıyordu. Buğulu ve pervasız konuşması gülünç denecek kadar sevimli başlar, tamamen seksi bir şekilde biterdi. "Lütfen, Nick, şu berbat randevunun tadını ağzımdan atmam gerekiyor."

Güldüğümüzü, bir kadınla birlikte gülmenin ne kadar rahatlatıcı olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Üzerinde kot pantolonu ve V yakalı kaşmir kazağı vardı. Andie elbisedense kotla daha iyi görünen kızlardandı. Yüzü, vücudu abartısız bir düzgünlükteydi. Ben barın arkasındaki yerime geçtim, o bardaki taburelerden birine oturarak arkamdaki içki şişelerinde göz gezdirdi.

"Ne istersiniz, han'fendi?"

"Şaşırt beni," dedi.

"Böh," dedim dudaklarımı öpücük şeklinde büzerek.

"Şimdi beni içki seçiminle şaşırt." Öne eğildiğinde göğüs çatalı bara dayandı, göğüsleri daha belirginleşti. İnce bir altın zincire takılı bir madalyonu vardı, madalyon göğüslerinin arasından kazağının altına giriyordu. *O adamlardan olma*, diye düşündüm. Şu madalyonun girdiği yere gözünü diken adamlardan olma.

"Nasıl tatlardan hoşlanırsın?" diye sordum.

"Ne verirsen ver, hoşlanırım."

Bu cümleyle, söylediği şeyin basitliğiyle gönlümü çaldı. Yaptığım bir şeyle bir kadını mutlu etme fikri ve bunun ko-

laylığı hoşuma gitmişti. *Ne verirsen ver, hoşlanırım.* Birden yoğun bir rahatlama hissettim. İşte o zaman artık Amy'yi sevmediğimi anladım.

Artık karımı sevmiyorum, diye düşündüm iki büyük bardak almak için dönerken. *Azıcık bile sevmiyorum. Aşkı silip attım, şimdi tertemizim.* Ona en sevdiğim içkiden hazırladım: Mentollü likör ve sıcak kahveyle hazırlanan Noel sabahı kokteyli. Birer bardak içtik, sonra titrediğini görünce güldüm -resmen kahkaha attım- ve birer bardak daha doldurdum. Bar'ın kapanma saatini bir saat geçmiş olmasına rağmen birlikte içtik, bu sırada üç kez *karım* kelimesini kullandım çünkü Andie'ye bakarken onu gözlerimle soyuyordum. Onu en azından uyarabilirdim, bu kadarını yapmam gerekirdi: *Bir karım var. Bunu bil de ne istersen yap.*

Andie önümde otururken çenesini ellerine dayayıp bana gülümsedi.

"Benimle evime kadar yürür müsün?" diye sordu. Daha önce şehir merkezine ne kadar yakın oturduğundan, bir gece Bar'a uğrayıp hatırımı sormayı çok istediğinden bahsetmişti; peki Bar'a ne kadar yakın oturduğundan bahsetmiş miydi? İçkiden beynim uyuşmuştu. Yaşadığı kibar apartmanın etrafında dolaştığımı birkaç kere hayal etmiştim. O yüzden onunla evine kadar yürümek için bardan çıktığımızda, yaptığımız şey hiç sıra dışı gelmemişti. Beynimde uyarı çanları çalmıyordu: *Bu sıra dışı, biz böyle şeyler yapmayız.*

Rüzgara karşı yürüyerek onunla evine kadar gittim. Kar taneleri her yerde uçuşuyordu. Bir ara kırmızı örgü atkısını boynuna tekrar sarmasına yardım ettim, sonra tekrar, sonra üçüncü bir kez yardım ettim. Onu iyice kendime çekiyor, yüzümü yüzüne yaklaştırıyordum. Yanakları neşeli bir kızak

yolculuğundaymış gibi pespembeydi. Yüzlerce başka gece asla yapmayacağım türden şeyler yapıyordum ama o gece yapmamak imkansızdı. Sohbetimiz, içki, kar fırtınası, atkı...

Her seferinde birbirimize sıkıca sarılıyorduk. Onu daha rahat kaldırmak için bir ağaca dayadığımda yüklü dallar sallanıyor, üzerlerindeki karlar üstümüze yağıyordu. İnsanı hayrete düşüren bu komik anlarda ona daha çok dokunmak, her şeye aynı anda dokunmak istiyor, bir elimi kazağının içine, diğer elimi bacaklarının arasına kaydırıyordum. O da izin veriyordu.

Dişleri takırdarken geri çekildi. "Benimle yukarı gel."

Tereddüt ettim.

"Benimle yukarı gel," dedi yine. "Benimle olmanı istiyorum."

Seks o kadar harika değildi; en azından ilk seferinde. Farklı ritimleri olan iki bedenden ibarettik, birbirimizin temposuna bir türlü ayak uyduramıyorduk ve bir kadının içine girmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki ondan önce hızla boşaldım. Yine de içinde otuz hayati saniye boyunca sarsılırken, bir kenara yığılmadan önce, ona da boşalması için fırsat vermek için hareket etmeye devam ettim.

Yani güzeldi ama aynı zamanda hayalkırıklığıydı. Herhalde kızların bekaretlerini kaybederken hissettiği şekilde doyumdan uzaktı: *Bunca patırtı bunun için miymiş?* Ama bana sarılması, hayal ettiğim kadar yumuşak olması hoşuma gidiyordu. Taze ten. *Genç,* diye düşündüm haince. Amy ve onun yatağın üzerine oturup neredeyse öfkeyle kendini pataklarcasına losyon sürmesi gözümün önüne gelmişti.

Andie'nin banyosuna girdim, çişimi yaptım, aynada kendime baktım ve içimden kendimle konuştum: *Sen sahtekar-*

sın. Bir erkeğin en temel sınavında başarısız oldun. İyi bir adam değilsin. Ve bu beni rahatsız etmediğinde şöyle düşündüm: *Sen gerçekten kötü bir adamsın.*

Asıl korkuncu, eğer seks muhteşem olsaydı bu benim tek kaçamağım olarak kalabilirdi. Ama muhteşem değildi ve şimdi karısını aldatan bir adam olduğuma göre, böylesine sıradan bir şey için kayıtlara sadakatsiz bir koca olarak geçemezdim. Yani onunla yeniden sevişeceğimi biliyordum. Kendime aksine dair bir söz de vermedim. Ve sonra ikinci seksimiz çok çok iyi oldu, üçüncüsü harikaydı. Andie kısa bir süre içinde fiziksel olarak her açıdan Amy'nin tam tersini temsil etmeye başladı. Benimle gülüyor, beni güldürüyordu. Söylediklerime hemen karşı çıkmıyor, bana güveniyordu. Bana hiç kaşlarını çatmadı. Kolay biriydi. Her şey fazlasıyla kolaydı. Şöyle düşünüyordum: *Aşk daha iyi bir adam olma isteği yaratır. Doğru, bu doğru. Ama belki aşk, gerçek aşk aynı zamanda olduğun adam olmana da izin veriyordur.*

Amy'ye söyleyecektim. Buna mecbur olduğumu biliyordum. Aylar geçti ama Amy'ye söyleyemedim. Sonra yine aylar geçti. Suskunluğumun nedeni genellikle ödlekliğimdi. Onunla konuşma, kendimi *açıklamak* zorunda kalma fikrine katlanamıyordum. Rand ve Marybeth'le boşanmayı tartıştığımı hayal bile etmek istemiyordum. Kesinlikle kendilerini tutamayacak, Amy'yle meselemize burunlarını sokacaklardı. Ama gerçekte suskunluğumun bir nedeni de faydacı yanımdı. Ne kadar pratik (çıkarcı?) bir adam olabileceğimi bilmek beni bile neredeyse korkutuyordu. Amy'ye boşanmak istediğimi söylemememin bir nedeni, Amy'nin Bar'ı finanse etmiş olmasıydı. Bar aslında ona aitti ve kesinlikle elimden almak isteyecekti. Ve ikizimin, hayatının birkaç yılını kaybetmişken

www.roche.com.tr

cesur görünmeye çalıştığını görmeye dayanamazdım. O yüzden bu sefil durumda kendimi suyun akışına bırakarak bir noktada Amy'nin harekete geçeceğini, boşanmayı onun isteyeceğini umut ettim. O zaman ben iyi adam olabilecektim.

Suçlanmadan işin içinden sıyrılma arzum alçakçaydı. Alçaklaştıkça da Andie'yi daha çok arzuluyordum. Çünkü olur ya hikayem gazetelere düşerse Andie benim göründüğü kadar kötü biri olmadığımı bilecek olan tek kişiydi. *Amy nasılsa seni boşayacak,* diye düşünüyordum sürekli. *Daha fazla uzatmayacak.* Ama bahar geçip yaz geldiğinde, sonra sonbahar geçip kışa girdiğimizde artık karısını dört mevsim aldatan bir adam olmuştum. Karımı, sabırsız sevgilimle zevkle aldatıyordum. Artık bir şeyler yapma gerekliliği iyice kendini gösteriyordu.

"Yani ben... Ben seni seviyorum, Nick," diyordu şimdi Andie, kız kardeşimin kanepesinde. Tamamen gerçekdışı bir durumdu. "Ne olursa olsun. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum, ben çok..." Ellerini havaya kaldırdı. "Aptal gibi hissediyorum."

"Öyle hissetme," dedim. "Ben de ne diyeceğimi bilmiyorum. Söyleyecek bir şey yok."

"Ne olursa olsun beni seveceğini söyleyebilirsin."

Düşündüm. *Bunu artık yüksek sesle söyleyemem.* Bir veya iki kez söylemiştim ama bir şeylerin özlemiyle boynunda sayıkladığım salyalı bir mırıldanmadan ibaretti. Ama söz ağızdan çıkmıştı bir kere ve bu kadarla da kalmamıştı. Yeterince endişelenmeden, sıkı fıkı yaşadığımız yarı gizli aşk ilişkimizde ardımızda bırakmış olabileceğimiz izler aklıma geldi. Andie'nin oturduğu apartmanda güvenlik kamerası varsa kesinlikle kaydedilmiştim. Sırf onunla konuşmak için tek kullanımlık bir cep telefonu satın almıştım ama bıraktığım sesli mesajlar ve

yazdığım mesajlar kalıcı bir şekilde onun cep telefonuna gitmişti. Sevgililer Günü'nde yazdığım muzır mesajın manşetlere çıktığını gözümde canlandırabiliyordum. Dahası da vardı: Andie yirmi üç yaşındaydı. Sözlerimin, sesimin, hatta görüntümün çeşitli elektronik cihazlar tarafından kaydedildiğini düşünmek yanlış olmazdı. Bir gece kıskanç, takıntılı, meraklı bir ruh haliyle Andie'nin cep telefonundaki fotoğraflara bakmış, birkaç eski sevgilisinin yatakta gururla sırıttığı bir sürü fotoğraf görmüş, bir noktada muhtemelen onun sevgililer kulübüne katıldığım fikrine varmıştım. Üstelik kulübe *katılmayı* istemiyor değildim. Ve her nedense o sırada, fotoğrafımın intikam arzusuyla dolu bir anda uzaydaki milyonlarca kişiye yayılabileceği fikri beni hiç rahatsız etmemişti.

"Bu çok çılgınca bir durum, Andie. Sabırlı olman gerekiyor."

Geri çekildi. "Ne olursa olsun beni seveceğini söyleyemiyor musun?"

"Seni seviyorum, Andie. Gerçekten seviyorum." Gözlerinin içine baktım. Şu anda onu *sevdiğimi* söylemem tehlikeli bir şeydi ama söylememek de tehlikeliydi.

"O zaman becer beni," diye fısıldadı. Kemerimi çözmeye başladı.

"Şu sıra son derece dikkatli olmalıyız. Ben... Polis ilişkimizi öğrenirse benim için çok kötü olur. Kötüden daha beter olur."

"Bunu mu dert ediyordun?"

"Karısı ortadan kaybolan ve gizli bir... kız arkadaşı olan bir adamım. Evet, kötü görünüyor. Beni suçlu gösteriyor."

"Kulağa çok pespaye geliyor." Göğüsleri hala açıktaydı.

"İnsanlar bizi bilmiyor, Andie. Pespaye bir ilişki *olduğunu* düşünecekler."

"Tanrım, sanki kötü bir kara filmin içine düştük."

Gülümsedim. Karanlık polisiyelerle Andie'yi ben tanıştırmıştım. Bogart'la ve *Büyük Uyku, Çifte Tazminat*... Bütün klasiklerle. İlişkimizde en sevdiğim yanlardan biri buydu. Ona yeni şeyler öğretebiliyordum.

"Neden polise söylemiyoruz?" dedi. "Bu daha iyi olmaz mı..."

"Olmaz. Andie, bunu aklından bile geçirme. Olmaz."

"Ama bizi öğrenirler..."

"Neden? Niye öğrensinler ki? İlişkimizi birine anlattın mı, tatlım?"

Bana bakarken gözü seğirdi. Kendimi kötü hissettim. Bu geceyi böyle hayal etmemişti. Beni göreceği için heyecanlanmıştı, şehvetle biraraya geleceğimizi, bedenlerimizin buluşacağını hayal etmişti. Oysa ben kıçımı kurtarmaktan başka bir şey düşünmüyordum.

"Tatlım, özür dilerim, sadece bilmem gerekiyor," dedim.

"Adını söylemedim."

"Adını söylemedim de ne demek?"

"Yani," dedi sonunda elbisesini üzerine çekerek, "arkadaşlarım, annem... Onlar biriyle görüştüğümü biliyor ama adını bilmiyor."

"Ve neye benzediğimi de bilmiyorlar, öyle değil mi?" Bunu sanki üzerime çökmekte olan tavanı tutmaya çalışır gibi, niyetlendiğimden daha telaşlı bir şekilde sormuştum. "Bunu iki kişi biliyor, Andie. Sen ve ben. Bana yardım edersen, beni seviyorsan, bu ilişki sadece ikimizin arasında kalacak ve polis bizi asla öğrenemeyecek."

Parmağıyla çene çizgimi okşadı. "Peki ya... Ya Amy'yi hiç bulamazlarsa?"

"Sen ve ben, Andie, biz ne olursa olsun beraber olacağız. Ama *sadece* dikkatli davranırsak. Dikkatli davranmazsak benim... Yani durum o kadar kötü görünür ki hapsi boylamam işten değil."

"Belki biriyle kaçmıştır," dedi yanağını omzuma dayayarak. "Belki..."

Liseli kızlar gibi kafasının içinde bir sürü tilki beslediğini, Amy'nin kayboluşunu pespembe ve skandallarla dolu romantik bir hikayeye dönüştürdüğünü, anlatıcının gerçeklerine kulak tıkadığını hissedebiliyordum.

"Kaçmadı. Mesele bundan daha ciddi." Parmağımı çenesine koyup yüzünü kendime çevirdim. "Andie? Bunu ciddiye alman gerekiyor, tamam mı?"

"Tabii ki ciddiye alıyorum. Ama seninle daha sık konuşmaya ihtiyacım var. Seni görmem gerekiyor. Ödüm kopuyor, Nick."

"Şimdilik ayaklarımızı sağlam basmamız gerekiyor." İki omzundan tutup yine bana bakmasını sağladım. "Karım kayboldu, Andie."

"Ama sen onu..."

Ne söyleyeceğini biliyordum. *Ama sen onu sevmiyorsun bile*... Yine de neyse ki nerede durması gerektiğini biliyordu.

Kollarını boynuma doladı. "Bak, seninle tartışmak, kavga etmek istemiyorum. Amy için endişelendiğini biliyorum, gerçekten endişelenmen gerektiğini anlıyorum. Ben de endişelenmiyorum. Nasıl bir baskı altında olduğunu biliyorum... Bu türden bir baskıyı hayal bile edemem. Yani mümkünse daha öncekinden de gizli kalmak benim için sorun değil. Ama unutma, bu olanlar beni de etkiliyor. Senden haber almadan olmuyor. En azından günde bir kez. Sadece fırsat bulduğunda

birkaç saniyeliğine bile olsa beni ara ki sesini duyabileyim. Günde bir kez, Nick. Her gün. Yoksa aklımı kaçıracağım. Delireceğim."

Ardından gülümseyip fısıldadı. "Şimdi öp beni."

Onu yumuşakça öptüm.

"Seni seviyorum," dediğinde boynunu öpüp aynı sözleri mırıldandım. Sonra titreşen televizyon ekranının ışığında sessizce oturduk.

Gözlerimin kapanmasına izin verdim. *Şimdi öp beni.* Bunu daha önce kim söylemişti?

Sabah beşte sersem bir halde uyandım. Go uyanmıştı, koridorun sonundaki banyodan su sesi geliyordu. Andie'yi sarstım. *Saat beş, saat beş.* Sonra onu sevdiğimi söyleyip arayacağıma söz verdim ve utanç dolu tek gecelik bir ilişkiymiş gibi aceleyle kovaladım.

"Unutma, her gün bir kez arayacaksın," diye fısıldadı Andie.

Banyo kapısının açıldığını duydum.

"Her gün," dedikten sonra kapıyı açıp arkasına saklandım ve Andie çıkıp gitti.

Arkamı döndüğümde Go oturma odasında duruyordu. Ağzı dehşet içinde ardına kadar açılmıştı ama vücudunun geri kalanı fena halde öfkesini yansıtıyordu. Elleri belindeydi, kaşları iyice çatılmıştı.

"Nick. Seni gerzek .m budalası."

AMY ELLIOTT DUNNE

21 TEMMUZ 2011

- GÜNLÜKTEN -

Tam bir gerzeğim. Bazen kendime bakıyorum ve şöyle düşünüyorum: *Annesiyle karşılaştırıldığında Nick'in beni gülünç, uçarı ve şımarık bulması hiç şaşırtıcı değil.* Maureen ölüyor ama hastalığını kocaman gülücükleri ve işlemeli bol kazaklarının ardına saklıyor, sağlığıyla ilgili her soruyu, "Ah, ben iyiyim, peki sen nasılsın, tatlım?" diye yanıtlıyor. Ölüyor ama henüz bunu kabul edecek gibi görünmüyor. Mesela dün sabah beni arıyor, onunla ve arkadaşlarıyla biraz gezmeye çıkmak isteyip istemediğimi soruyor. İyi bir gün geçirdiğini ve mümkün olduğunca evden çıkmak istediğini söylüyor. İlgimi çekecek hiçbir şey yapmayacaklarını bile bile hemen kabul ediyorum. Yaşlı kadınlar bezik ve briç oynamak ya da bunlar gibi yine bir şeyleri dizmeyi gerektiren kilise faaliyetlerinde bulunmaktan başka bir şey yapmıyorlar.

"On beş dakikaya kalmaz gelir seni alırız," diyor. "Kısa kollu giy."

Temizlik. Temizlik işi olmalı. Dirsek kremlemeyi gerektiren bir iş. Kısa kollu bir gömlek giyiyorum ve tam on beş

dakika sonra Maureen'e kapıyı açıyorum. Örgü şapkasının altında iki arkadaşıyla hayata meydan okurcasına kıkırdıyor. Hepsinin üzerinde minik çanlar ve fiyonklarla kaplı aynı türden tişörtleri var, göğüslerinin üzerinde "Kanneler," yazıyor.

Bir swing grubu kurduklarından şüpheleniyorum. Ama sonra hep birlikte Rose'un eski Chrysler arabasına doluştuğumuzda (büyükannevari kadın sigarası kokan, ön koltuğu baştan sona arabanın ön tarafını kaplayan, eskinin *eskisi* bir Chrysler'den bahsediyorum) neşeyle *kan bağış merkezine* yollanıyoruz.

"Biz pazartesi ve perşembeciyiz," diye açıklıyor Rose dikiz aynasından bana bakarak.

"Ah," diyorum. Buna nasıl cevap verilebilir? *Ah, en güzel kan verme günleri!*

"Haftada sadece iki kere bağış yapılabiliyor," diyor Maureen tişörtündeki çanları şıngırdatarak. "İlk seferinde yirmi dolar alıyorsun, ikincisinde otuz. O yüzden hepimiz bugün havamızdayız."

"Bayılacaksın," diyor Vicky. "Herkes oturup sohbet ediyor. Aynı kuafördeki gibi."

Maureen kolumu sıkıp sessizce, "Ben artık bağış yapamıyorum," diyor. "Ama benim yerime sen kan verebilirsin diye düşündüm. Hem biraz cep harçlığı için güzel bir yol olabilir. Bir kızın kendine ait biraz parası olması iyidir."

İçimde aniden yükselen öfkemi yutuyorum: *Kendime ait cep harçlığından çok daha fazla param vardı ama oğluna verdim.*

Üstüne küçük gelen kot ceketiyle cılız bir adam bir sokak köpeği gibi otoparkta dolanıyor. Neyse ki merkezin içi temiz. Çam kokuları içinde, iyi aydınlatılmış merkezin duvarlarında Katolik posterleri var. Ama bunu yapamayacağımı biliyorum.

İğne. Kan. Kana dayanamam. Başka fobim yok ama bu ikisi en büyük korkularım. Kağıt kesiğinde bile bayılan bir kızım. Derinin yarılmasıyla alakalı her şey, kesik, çizik, hatta hızma... Maureen'i kemoterapiye götürdüğümde, iğne takılırken her seferinde başını çeviren kızım ben.

"Selam, Cayleese!" diye sesleniyor Maureen içeri girdiğimizde. Üzerinde hastane üniforması olan kilolu siyah bir kadın neredeyse başını kaldırmadan "Selam, Maureen! Nasılsın?" diye yanıtlıyor.

"Aman, iyiyim, gayet iyiyim. Peki *sen* nasılsın?"

"Bunu ne zamandır yapıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Bir süredir," diyor Maureen. "Cayleese favorimiz çünkü iğneyi hiç hissettirmeden batırıyor. Bu yeteneği özellikle benim için iyiydi çünkü damarımı tutturmak çok zordur." Kolunu uzattığında incecik mavi damarlarını gösteriyor. İlk tanıştığımızda Mo şişmandı ama artık değil. Bu tuhaf çünkü aslında şişmanken daha iyi görünüyordu. "Dokun bak. Parmağını bastır."

Cayleese'in gelip bizi bir yerlere götürmesini umarak etrafıma bakınıyorum.

"Hadi, dene."

Parmağımın ucuyla damara dokunuyorum ve derinin altında kaydığını hissediyorum. Birden ateş basıyor.

"Demek yeni gönüllümüz bu, öyle mi?" diye soruyor birden yanımda beliren Cayleese. "Maureen seni dilinden düşürmüyor. Pekala, birkaç form doldurman gerekecek..."

"Kusura bakmayın, yapamam. İğnelere ve kana dayanamıyorum. Ciddi fobim var. *Gerçekten* yapamam."

Bugün yemek yemediğimi de hatırlayınca sendeliyorum, başım ağırlaşıyor.

"Buradaki her şey hijyeniktir, güvenli ellerdesin," diyor Cayleese.

"Hayır, mesele bu değil, sahiden. Hiç kan vermedim. Yılda bir kez kolesterol falan için kan veremediğimde doktorum bana çok kızıyor."

Böylece bekliyoruz. Vicky ve Rose iki saat boyunca kan çekme makinesine bağlı kalıyorlar. Bir tür hasat gibi. Hatta parmaklarına bir işaret konuyor, böylece nereye giderlerse gitsinler haftada ikiden fazla kan veremeyecekler. Bu işaretler sadece mor ışığın altında görünüyor.

Vicky, "Bu da işin James Bond kısmı," dediğinde hepsi kıkırdıyor. Maureen (sanırım) Bond şarkısını mırıldanıyor ve Rose parmaklarını silah şeklinde birleştiriyor.

"Siz kocakarılar biraz olsun sessiz kalamıyor musunuz?" diye sesleniyor, dört yatak ötedeki beyaz saçlı bir kadın. Arada yatan, kollarında yeşil-mavi dövmeleri ve kirli sakallarıyla kan merkezinde asla hayal edemeyeceğim tipte üç iri yarı adamın üzerinden kendini gösterip boştaki eliyle bize hareket çekiyor.

"Mary! Senin yarın geleceğini sanıyordum!"

"Evet, ama işsizlik param bir hafta daha gelmeyecek, evde sadece bir kutu kahvaltı gevreği ve bir kutu mısır kaldı!"

Hepsi kansızlık çok eğlenceli bir şeymiş gibi gülüyor. Bu şehir bazen fazlasıyla müptezel ve fazlasıyla inkarcı. Kanın çekilme sesini dinledikçe, kollardan çıkan kan uzun plastik hortumlardan makineye aktıkça, insanlar -bir tür- çiftlik hayvanı gibi *işlenirken* midemin bulanmaya başladığını hissediyorum. Baktığım her yerde kan var. Koyu, yoğun ve neredeyse mora çalan kanlar.

Banyoya gidip yüzüme su çarpmak için ayağa kalkıyorum. Birkaç adım atıyorum, kulaklarım tıkanıyor, gözlerim kararı-

yor, kalp atışlarımı, damarlarımda akan kanı hissediyorum ve "Ah, kusura bakmayın," derken düşüyorum.

Eve nasıl döndüğümü hatırlamıyorum bile. Maureen beni yatağa sokuyor, bir bardak elma suyuyla bir kase çorbayı komodinin üzerine bırakıyor. Nick'i aramaya çalışıyoruz. Go, Bar'da olmadığını söylüyor. Cep telefonunu da açmıyor.

Adam ortada yok.

"Çocukken de böyleydi... Sokak sokak dolanmaya bayılır," diyor Maureen. "Ona verebileceğin en büyük ceza, odasına kapatmaktı." Alnıma serin ve ıslak bir bez yerleştiriyor. Nefesinde ilaçların keskin kokusu var. "Senin işin dinlenmek, tamam mı? Ben ona ulaşana kadar bizim oğlanı aramaya devam edeceğim."

Nick eve geldiğinde uyuyorum. Duş sesiyle uyandığımda saate bakıyorum: 23:04. Herhalde Bar'a gitti. Mekanda üzerine sinen bira ve tuzlu patlamış mısır kokusundan kurtulmak için işten sonra duş almayı seviyor. (En azından öyle diyor.)

Sessizce yatağa giriyor. Gözlerimi açıp ona döndüğümde uyandığım için canı sıkılmış gibi görünüyor.

"Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyoruz," diyorum.

"Telefonumun pili bitmiş. Bayıldın mı?"

"Telefonunun pilinin bittiğini söylememiş miydin? Nereden biliyorsun?"

Susuyor, yalan söylemeye hazırlandığını biliyorum. En kötüsü bu: Duyacağın yalana kendini hazırlayarak beklemek. Nick eski kafalı biri, özgürlüğüne ihtiyacı var, bir şeyleri açıklamak zorunda kalmaktan hoşlanmıyor. Arkadaşlarıyla birlikte takılmak için planı olduğunu hafta boyunca bilir, yine de poker masasına oturmadan bir saat öncesine kadar bekler ve serinkanlı tavrını takınıp "Hey, bu gece bizimkilerle poker

www.roche.com.tr

oynayayım dedim, tabii senin için sorun olmazsa," der ve o geceyle ilgili bir plan yaptıysam beni piç gibi ortada bırakır. Kocasının poker oynamasına dırdırlanan, bigudili ve firketeli şirret kadın olmak istemediğinden, hayalkırıklığını göstermemeye çalışarak "Peki," dersin. Bunu kötü niyetle yaptığını sanmıyorum, sadece böyle yetiştirilmiş işte. Babası her zaman kafasına estiği gibi davranmış ve annesi de buna katlanmış. Ta ki boşanana kadar.

Nick, yalanına başlıyor. Onu dinlemiyorum bile.

NICK DUNNE

BEŞ GÜN GEÇTİ

Kız kardeşime bakarken kapıya yaslandım. Andie'nin kokusu hala burnumdaydı ve bir saniyeliğine bu koku gitmesin istedim çünkü artık çıkıp gittiğine göre onun hayalinin zevkini yaşayabilirdim. Andie hep karamel tadındaydı ve lavanta kokardı. Lavantalı şampuan, lavantalı losyon. *Lavanta şans için*, demişti bir keresinde. Benim de şansa ihtiyacım vardı.

"Kız kaç yaşında?" Go ellerini beline yerleştirmiş, cevap bekliyordu.

"Mesele bu mu yani?"

"Kaç *yaşında*, Nick?"

"Yirmi üç."

"Yirmi üç. Harika."

"Go, sakın..."

"Nick. Başının nasıl bir belada olduğunun farkında değil misin sen?" dedi Go. "Hem başın belada, hem de *aptalsın.*" Sanki yine on yaşındaymışız gibi çocukça *aptal* kelimesiyle beni yaralamaya çalışıyordu.

"Bunu şimdi konuşmayalım," dedim yavaşça.

"Konuşmayalım mı? Sen... Sen karını *aldatıyorsun*, Nick. Tanrım, sana neler oluyor böyle? Sen hep iyi bir adamdın.

Yoksa bütün bu süre boyunca ben mi aptaldım?" diye söylendi.

"Hayır." Yanlış bir şey yaptığımda annem beni kanepeye oturtup da aslında daha iyi bir insan olduğumu söylediğinde olduğu gibi yerdeki bir noktaya gözlerimi diktim.

"Peki şimdi? Şu anda *karısını aldatan adamsın* ve bunu asla geri alamazsın," dedi Go. "Tanrım, *babam* bile annemi aldatmadı. Sen çok... Yani karın kayıp be adam. Amy kim bilir nerede ve sen tutmuş, burada küçük sevgilinle..."

"Go, tarihi yeniden yazma girişimin gerçekten çok eğlenceli. Yani sen Amy'den hiçbir zaman hoşlanmadın, daha ilk gördüğün andan itibaren onu sevmedin... Ama bütün bunlar olduğundan beri sanki..."

"Sanki kayıp karına sempati besliyorum, öyle mi Nick? Onun için endişeleniyorum. Evet, endişeliyim. Hani sana daha önce tuhaf davrandığını söylemiştim ya. Bu delilik, Nick. Sen... Bu davranışların çılgınca."

Tırnağını kemirerek odada volta atmaya başladı. "Polis bunu öğrenirse neler olacağını düşünemiyorum bile," dedi. "Lanet olsun, *korkuyorum,* Nick. Hayatımda ilk defa senin için korkuyorum. Şimdiye kadar kızı öğrenmediklerine inanamıyorum. Telefon kayıtlarına bakmış olmalılar."

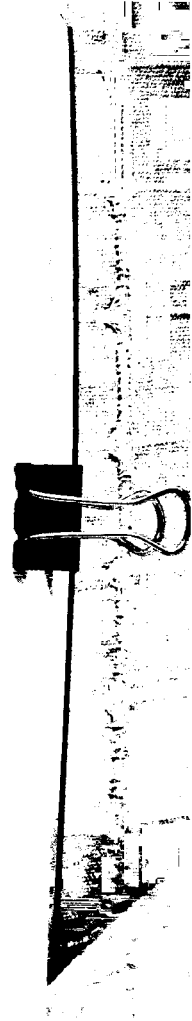
"Tek kullanımlık telefon kullandım."

Bunu duyunca durakladı. "Bu daha da kötü ya. Bu... taammüden suç."

"Taammüden aldatma, Go. Evet, aldatmaktan suçluyum."

Bir an için pes etti, bu yeni bilgiyi hazmetmeye çalışırken kanepeye çöktü. Aslında Go'nun öğrenmesi beni rahatlatmıştı.

"Ne zamandır?" diye sordu.

"Bir yılı biraz geçti." Gözlerimi yerden kaldırıp ona baktım.

"Bir yıldan *fazla?* Ve bana hiçbir şey söylemedin."

"Bana bu ilişkiyi bitirmemi söylemenden korkuyordum. Hakkımda kötü düşünmenden ve bu yüzden ilişkiyi bitirmem gerekeceğinden korkuyordum. Bunu yapmak istemedim. Amy'yle ilişkimiz..."

"Bir yıldan fazla," diye tekrarladı Go. "Hiç aklıma gelmezdi. Sekiz bin kez sarhoş muhabbeti yaptık ve bana söylemedin, bana güvenemedin. Benden bir şey saklayabileceğini bilmiyordum."

"Senden sadece bunu sakladım."

Go omuz silkti: *Nereden bileyim?* "Onu seviyor musun?" Pek mümkün değilmiş gibi bir hali vardı.

"Evet, sanırım onu gerçekten seviyorum. Seviyordum. Seviyorum."

"Onunla rahatça çıksaydın, düzenli görüşseydin, onunla birlikte *yaşasaydın*, kızın senin hatalarını göreceğinin farkındasın, değil mi? Onu sinirlendirecek, deli edecek bazı huylarını göreceğinin farkındasın? Yapmak istemediğin şeyleri yapmanı isteyeceğini, sana kızacağını falan biliyorsun, değil mi?"

"On yaşında değilim, Go. İlişkilerin nasıl yürüdüğünü biliyorum."

Yine omuz silkti: *Sahi mi?* "Bir avukata ihtiyacımız var," dedi. "Halkla ilişkiler becerisi olan iyi bir avukat. Çünkü kanallar ve bazı televizyon programları sürekli etrafta dolanıyor. Medyanın seni şeytan ruhlu çapkın bir kocaya dönüştürmesine izin veremeyiz. Bu olursa sanırım her şey biter."

"Go, biraz abartıyorsun." Aslında onunla aynı fikirdeydim ama onun bunları yüksek sesle söylemesi zoruma gidiyordu. Söylediklerini çürütmem gerekiyordu.

"Nick, bu durum biraz abartılı. Birkaç yeri arayacağım."

"Kendini iyi hissedeceksen istediğini yap."

Go iki parmağıyla göğsümü dürttü. "Bana sakın ayak yapma, *Lance*. Yok, kızlar fazla heyecan yapıyormuş, çabuk paniğe kapılıyormuş falan filan. Gerçekten pis bir durumdasın, dostum. Başını kıçından çıkar ve durumu düzeltmeme yardım et."

Gömleğimin altından, Go'nun dürttüğü noktanın kızarmaya başladığını hissedebiliyordum. Neyse ki kız kardeşim arkasını dönüp odasına geri döndü. Uyuşmuş bir halde kanepeye oturdum. Sonra biraz kestirmek için uzandığımda vakitlice uyanmak için kendime söz verdim.

Rüyamda Amy'yi gördüm: Mutfakta döşemelerin üzerinde dört ayak üstünde emekliyor, arka kapıya ulaşmaya çalışıyordu ama gözlerine akan kanlardan önünü göremiyor, çok ama çok yavaş hareket ediyordu. Güzel kafası tuhaf bir şekilde sağa çarpılmıştı. Uzun saçlarından kan damlarken adımı sayıklıyordu.

Uyandığımda eve gitme vaktinin geldiğini biliyordum. Orayı görmem, olay yeriyle yüzleşmem gerekiyordu.

Dışarıda hava sıcaktı ve sokakta kimse yoktu. Bütün semt Amy'nin kaybolduğu günkü kadar tenhaydı. Evden içeri girip soluklandım. Böylesi bir evde hayaletlerin yaşadığı hissi garipti, üstelik öyle Victoria dönemi romanlarındaki gibi romantik bir his de değildi. Fazlasıyla kasvetli, fazlasıyla harap bir izlenim veriyordu. Oysa evin tarihi sadece üç yıl önceye uzanıyordu. Laboratuvar teknisyenleri her yeri elden geçirmişti. Bütün yüzeyler bulaşık, yapış yapıştı. Kanepeye otur-

duğumda bir yabancıya ait olabilecek baharatlı bir tıraş losyonu kokusu aldım. Sıcağa rağmen içeriyi biraz havalandırmak için pencereleri açtım. Bleecker koşa koşa merdivenlerden inince onu kucağıma aldım, mırlayan kediyi okşadım. Biri, belki bir polis, benim yerime mama kabını doldurmuştu. Evimi parçalara ayıran biri için hoş bir jest. Kediyi yavaşça en alt basamağa bıraktım, sonra gömleğimin düğmelerini çözerken yatak odasına çıktım. Yatağa uzanıp evlilik yıldönümümüzün sabahında gözlerimin dalıp gittiği lacivert kılıflı yastığa kapandım.

Telefonum çaldı. Go'ydu. Açtım.

"*Ellen Abbott*, özel bir öğlen programı yapıyor. Konu Amy. Ve sen. Ben, şey... İşler pek iyi görünmüyor. Gelmemi ister misin?"

"Hayır, programı tek başıma seyredebilirim, teşekkürler."

Konuşmadan öylece bekleştik. İkimiz de birimizin özür dilemesini bekliyordu.

"Peki, sonra yine konuşuruz," dedi Go.

Ellen Abbott Şov, kayıp ya da cinayete kurban gitmiş kadınları konu eden ve sürekli öfkeden köpüren Ellen Abbott tarafından sunulan bir kablolu televizyon programıydı. Sunucu eski bir savcı ve kurban hakları savunucusuydu. Program, kabarık saçları ve parlak dudaklarıyla kameraya bakan Ellen ile başlıyordu. "Bugün şok edici bir konuyu ele alacağız: İnanılmaz Amy kitaplarına esin kaynağı olan güzel ve genç bir kadından bahsediyorum. Amy *kayıp*. Evi *altüst* olmuş. Kocası şimdilerde *karısının* parasıyla *satın aldığı* bir *barı* işleten *işsiz yazar* Lance Nicholas Dunne. Adamın karısı için nasıl endişelendiğini görmek ister misiniz? İşte size karısı Amy Elliott Dunne 5 Temmuz'da, *tam da beşinci evlilik yıldönümlerinde* kaybolduktan sonra çekilen fotoğraflar."

www.roche.com.tr

Basın konferansında çekilen fotoğrafıma geçiş. Çakal sırıtışım. Başka bir fotoğraf daha: Arabadan iniyordum ve taç giyme törenine giden bir kraliçe gibi el sallayıp gülümsüyordum (aslında Marybeth'e el sallıyordum ve gülümsüyordum çünkü el sallarken hep gülümserim).

Ardından turtacı Shawna Kelly'yle cep telefonu kamerasına poz verdiğim fotoğraf geldi. İkimiz yanak yanağa, bembeyaz dişlerimizi sergiliyoruz. Ardından yanık teni, heykel gibi kaskatı yüzü ve Ellen onu Amerika'yla tanıştırırken üzgün ifadesiyle gerçek Shawna ekranda göründü. Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissettim.

ELLEN: Pekala. Lance Nicholas Dunne... Onun tutumunu nasıl tarif edersin, Shawna? Herkes kayıp karısını ararken onunla karşılaştın ve Lance Nicholas Dunne... nedir yani?

SHAWNA: Çok sakin, çok canayakındı.

ELLEN: Pardon, bir saniye. *Canayakın* ve *sakin* mi? Karısı *kayıp*, Shawna. Nasıl bir adam bu durumda *canayakın* ve *sakin* kalabilir ki?

Korkunç fotoğrafım yine ekranda belirdi. Şimdi sanki daha bile neşeli görünüyorduk.

SHAWNA: Aslında benimle biraz flört etti...

Ona daha nazik davranmalıydın, Nick. O lanet olasıca turtayı yemeliydin.

ELLEN: Flört mü? Karısının *nerede* olduğunu ancak Tanrı bilirken Lance Dunne, şey, kusura bakma, Shawna, ama bu

fotoğraf biraz... *iğrenç*. Daha usturuplu bir kelime bulamıyorum. *Masum* bir adam böyle bakmaz...

Gerisi en basit haliyle profesyonel fitneci Ellen Abbott'ın olay anında nerede olduğumla ilgili çok az bilgi olmasına takmasıyla devam etti: "*Neden* Lance Nicholas Dunne'ın öğlene kadar nerede olduğuna dair bir bilgi yok? O *sabah* neredeydi?" diye ağır ağır konuştu Teksas şerifi aksanıyla. Stüdyodaki seyirciler durumun hiç de iç açıcı olmadığı konusunda ona katılıyor gibiydi.

Go'yu aradığımda kardeşim, "Eh, milleti aleyhine çevirmeden en azından bir hafta idare edebildin," dedi ve bir süre ikimiz de küfrettik. *Lanet olası deli orospu Shawna.*

"Bugün gerçekten ama gerçekten işe yarar bir şeyler yap," diye önerdi Go sonunda. "İnsanların gözü üzerinde olacak."

"İstesem de boş boş oturamam ki."

St. Louis'e giderken kafamın içinde televizyon programını tekrar tekrar oynatıyor, Ellen'ın bütün sorularını cevaplıyor, bütün laflarını ağzına tıkıyor, bir taraftan da öfkeme hakim olmaya çalışıyordum. *Bugün, Ellen Abbott, seni lanet kart, bugün Amy'nin tacizcilerinden birinin izini sürdüm. Desi Collings. Gerçeğe ulaşmak için onun izini sürdüm.* Ben, kahraman koca. Kreşendo müzik olsaydı fonda çalardım. Ben ki işçi sınıfından hoş bir adamdım ve şımarık bir zengin çocuğunu karşıma alıyordum. Medya bunun üstüne atlardı: Takıntılı zengin tacizciler, sıradan eş katillerinden daha çok ilgi çeker. En azından Elliott'lar bunu takdir ederdi. Marybeth'in numarasını çevirdim ama telesekreter çıktı. Yola devam.

www.roche.com.tr

Oturduğu yere ulaştığımda Desi ile ilgili görüşümü zenginden son derece varlıklıya değiştirmem gerekti. Herif Ladue'da, muhtemelen en az beş milyon dolarlık bir malikanede yaşıyordu. Bembeyaz boyanmış tuğla binayı simsiyah panjurlar, gaz lambaları ve sarmaşık tamamlıyordu. Toplantıya uygun bir takım elbise giyip kravat takmıştım ama daha zili çalarken bile böylesi bir semtte dört yüz dolarlık takım elbisenin kot giymekten farkı olmadığını anladım. Evin arka tarafından öne yürüyen kösele ayakkabıların gürültüsünü duyabiliyordum. Kapı bir buzdolabının kapısı gibi sessizce açıldı. Serin havayı yüzümde hissettim.

Desi benim hep görünmek istediğim gibi görünüyordu: Çok yakışıklı, çok düzgün bir adam. Gözlerindeki ya da çene çizgisindeki bir şey ona bu havayı veriyordu. Oyuncak ayı gözleri koyu badem rengindeydi, her iki yanağında da gamzesi vardı. İkimizi biraradayken görseniz iyi adamın o olduğunu düşünürdünüz.

"Ah," dedi Desi yüzümü inceleyerek. "Sen Nick'sin. Nick Dunne. Tanrım, Amy için çok üzüldüm. İçeri gel, içeri gel."

Beni bir dekoratörün erkeksi çizgide tasarladığı sade bir oturma odasına aldı. Fazla koyu renk, rahatsız deri eşyalar. Sırtı dimdik bir koltuğu gösterdi. Desi'nin ısrarla söylediği gibi rahat olmaya çalışıyordum ama koltuk sadece cezalı öğrenci oturuşuna izin veriyordu. *Sus ve dik otur.*

Desi neden oturma odasında olduğumu sormadı. Ya da beni nasıl hemen tanıdığını açıklamaya gerek görmedi. Gerçi bu tavır gittikçe yaygınlaşıyordu. İnsanlar bana yolda dönüp bir daha bakıyor ve fısıldaşıyordu.

"Bir şey içmek ister misin?" diye sordu Desi iki elini birbirine bastırarak: Önce iş.

"Hayır, teşekkürler."

Tam karşıma oturdu. Lacivert ve krem renklerinden oluşan kusursuz bir kıyafet giymişti. Ayakkabı bağları bile ütülüymüş gibi görünüyordu. Ve kıyafetini üzerinde çok iyi taşıyordu. Karşımda bulmayı umduğum züppeyle uzaktan yakından alakası yoktu. Desi centilmenliğin canlı kanıtı gibiydi. Harika bir şiirden alıntı yapabilecek, nadir bir burbon siparişi verecek ve bir kadına çok yakışacak antika bir mücevher satın alabilecek bir adam. Aslında kadınların ne istediğini doğuştan bilebilecek birine benziyordu. Karşısındayken takım elbisemin kırışık, tavrımın sarsak olduğunu hissediyordum. Bir an önce futbol tartışmak ve osurmak istiyordum. Bu türden adamlar beni hep rahatsız etmiştir.

"Amy'yle ilgili bir gelişme var mı?" diye sordu Desi.

Tanıdık birini, belki de bir aktörü andırıyordu.

"Pek bir şey yok."

"Sanırım evden... kaçırılmış. Doğru mu?"

"Evimizden, evet."

O zaman onun kim olduğunu hatırladım. Araştırmaların başladığı ilk gün merkeze gelip Amy'nin fotoğrafına kaçamak bakışlar atan adam.

"Gönüllüler merkezindeydin, değil mi? İlk gün."

"Öyle," dedi Desi makul bir tavırla. "Ben de bunu söylemek üzereydim. Keşke o gün yanına gelip üzüntümü bildirseydim."

"Uzun bir yoldan gelmişsin."

"Senin için de aynı şeyi söyleyebilirim." Gülümsedi. "Bak, Amy'yi gerçekten severim. Olanları duyunca... Eh, bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ben sadece... Bunu söylemek korkunç bir şey, Nick, ama haberleri izlediğimde, elbette, diye düşündüm."

"Elbette mi?"

"Elbette biri onu... isteyecekti," dedi. Şömine yanı sesiyle boğuk boğuk konuşuyordu. "Bilirsin, Amy hep öyleydi. İnsanların onu istemesini sağlardı. Her zaman. Eskiler ne der bilirsin: Erkekler onu ister, kadınlarsa o olmak ister. Amy böyle biriydi."

Desi büyük ellerini pantolonunun üzerinde birleştirdi. Kumaş pantolon. Benimle dalga geçip geçmediğini anlayamıyordum. Kendimi sakin olmaya zorladım. İkircikli röportajların ilk kuralıdır: Gerekene kadar üstüne alınma, önce kendi kendilerini asıp asmayacaklarını bekle.

"Amy'yle yakın bir ilişkin vardı, öyle değil mi?" diye sordum.

"Sadece güzelliği değildi," dedi Desi. Bir dizinin üzerine kaykılıp gözlerini uzaklara dikti. "Bunu tabii ki çok düşündüm. İlk aşk. Bunu kesinlikle düşündüm. İçime baktım. Felsefe felsefe..." Düşüncelerini kovmak için kendi kendine sırıttığında gamzeleri göründü. "Yani Amy senden hoşlanıyorsa, seninle ilgileniyorsa o kadar sıcak ve samimidir ki seni her taraftan sarar. Küvet dolusu sıcak su gibi."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Sabret," dedi. "Kendini iyi hissedersin. Belki de hayatında ilk defa tamamen iyi hissedersin. Sonra senin kusurlarını görmeye başlar ve uğraşması gereken sıradan biri olduğunu fark eder. Gerçekte sen *Becerikli Andy*'sindir ve gerçek hayatta *Becerikli Andy* asla İnanılmaz Amy'nin gözüne giremez. Böylece ilgisi azalır, kendini banyo döşemesinde çırılçıplak yatıyormuş gibi hissedersin, artık tek istediğin küvete tekrar geri dönebilmektir."

Bu hissi biliyordum. Üç yıldır banyo döşemesinde yatıyordum. O anda bu duyguyu başka bir adamla paylaşmak midemi bulandırdı.

"Eminim ne demeye çalıştığımı anlıyorsundur," dedi Desi göz kırpıp gülümseyerek.

Ne tuhaf adam, diye düşündüm. *Başka bir adamın karısını, içine gömülmek istediği bir küvet olarak anlatıyor. Hem de bir adamın kayıp karısını...*

Desi'nin arkasında, üzerinde bir sürü gümüş çerçeveli fotoğraf bulunan uzun ve cilalı bir sehpa duruyordu. Büyükçe bir çerçevede Desi ve Amy'nin liseli hali görülebiliyordu. Bembeyaz tenis elbiseleriyle ikisi öylesine abes bir şekilde şık ve paralı görünüyordu ki bir Hitchcock filminden fırlamış gibiydiler. Liseli Desi'nin Amy'nin yatakhanedeki odasına daldığını, elbiselerini yere yığıp serin çarşafın üzerine uzandığını, plastik kaplı hapları yuttuğunu gözümde canlandırabiliyordum. Bulunmak için bekleyecekti. Bu cezalandırmanın, hatta öfkenin bir türüydü ama bunlar benim evimde yaşananlardan farklıydı. Polisin neden bu kadar ilgisiz olduğunu anlayabiliyordum. Desi gözlerimi takip etti.

"Ah, şey, beni bunun için suçlayamazsın." Gülümsedi. "Yani *sen* olsan böyle mükemmel bir fotoğrafı atar mıydın?"

"Yirmi yıldır görmediğim bir kızın fotoğrafını mı?" deyiverdim kendime hakim olamadan. Sesimin olgundan ziyade saldırgan bir tonda çıktığının farkındaydım.

"Amy'yi tanıyorum," diye azarladı Desi. Bir iç çekti. "Onu tanıyordum. Onu çok iyi tanıyordum. Hiç ipucu yok mu? Onun babası... Sormam lazım... Babası orada mı?"

"Elbette orada."

"Sanırım... Yani bu olduğunda New York'ta olduğundan emin misiniz?"

"New York'taydı. Neden?"

www.roche.com.tr

Desi omuz silkti: *Sadece meraktan, sebebi yok.* Yarım dakika kadar sessizce oturup göz kaçırmama oyunu oynadık. İkimiz de gözlerimizi kırpmadan bakıyorduk.

"Aslında buraya bana söyleyebileceklerini dinlemek için geldim, Desi."

Desi'nin Amy'yle kaçtığını hayal etmeye çalıştım. Yakınlardaki bir gölün yanında bir evi olabilir miydi? Bu tiplerin hep öyle bir evi olurdu. Bu zarif ve sofistike adamın Amy'yi, temiz bir bodrum katında tuttuğuna, Amy'nin halının üzerinde volta attığına, limon sarısı ya da mercan rengi gibi altmışlı yılların parlak renklerinden bir kanepede yatıp kalktığına inanmak mümkün müydü? Boney ve Gilpin'in burada olmasını, Desi'nin sesindeki sahiplenici tonu duymalarını isterdim: *Amy'yi tanıyorum.*

"Ben mi?" Desi güldü. *Zengin güldü.* Bu kelime çıkardığı sesin tam karşılığıydı. "Sana bir şey söyleyemem. Senin de dediğin gibi onu tanımıyorum."

"Ama az önce tanıdığını söyledin."

"Onu senin kadar tanımadığım kesin."

"Lisedeyken taciz etmişsin."

"*Taciz* mi etmişim? Nick, Amy benim kız arkadaşımdı."

"Senden ayrılana kadar," dedim. "Peşini bırakmamışsın."

"Ah, muhtemelen üzülmüşümdür. Ama sıradışı bir şey yoktu."

"Amy'nin odasında intihar etmeye çalışmanı sıradan mı görüyorsun?"

Başını kaldırıp gözlerini kıstı. Konuşmak üzere ağzını açtı, sonra başını eğip ellerine baktı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, Nick," dedi sonunda.

"Karımın peşine takılmandan bahsediyorum. Lisedeyken. Şimdi de."

"Mesele gerçekten bu mu?" Yine güldü. "Aman Tanrım, ben de senin para ödülü falan için bir fon oluşturmaya çalıştığını sanmıştım. Bu arada eğer öyle bir şey varsa katkı yapmaktan mutlu olurum. Dediğim gibi ben Amy için hep en iyiyi istedim. Onu seviyor muyum? Hayır. Onu artık istemiyorum, hem de hiç. Arada bir mektuplaşırız. Ama senin buraya gelmen ilginç. Kafaları karıştırıyorsun. Kusura bakma ama, Nick, televizyonda, *hatta şimdi, burada bile* hiç de yas tutan, endişeli bir kocaya benzemiyorsun. Kendini beğenmiş bir halin var. Bu arada polis benimle konuştu bile. Sanırım bunun için sana teşekkür etmeliyim. Ya da Amy'nin ailesine. Bunu bilmemen tuhaf. Aklanan kocalara her şeyin söylendiğini sanırdım."

Midem kasıldı. "Buraya Amy hakkında konuşurken yüzünün ne şekle girdiğini görmek için geldim," dedim. "Sana şu kadarını söyleyeyim, bu durum beni endişelendiriyor. Onunla ilgili konuşurken yüzün bir parça... aydınlanıyor."

"Birimizinki aydınlansa iyi olur," dedi Desi yine makul bir tavırla.

"Tatlım?" Evin arka tarafından gelen sesle birlikte oturma odasına doğru yürüyen pahalı ayakkabıların takırtısı duyuldu. "Şu *kitabın* adı neydi..."

Kadın sanki buğulu bir aynadan yansıyan Amy'ydi. Aynı ten, son derece benzer yüz hatları ama çeyrek asır daha yaşlı, cildi sanki ince dokunmuş pahalı bir kumaş gibi. Zarafetle yaşlanmayı seçen bir kadın olarak hala harika görünüyordu. Bir tür origami eserini andırıyordu: Sipsivri dirsekler, neredeyse askıyı andıran köprücükkemikleri. Üzerinde porselen mavisi, dar bir elbise vardı. Amy'nin çekiciliğine sahipti. Gözlerinizi üzerinden alamıyordunuz. Beni görünce yırtıcı bir gülümseme takındı.

www.roche.com.tr

"Merhaba, ben Jacqueline Collings."

"Anne, bu Amy'nin kocası Nick," dedi Desi.

"Amy." Kadın yine gülümsedi. Sesi bir kuyunun dibinden geliyormuş gibi boğuk ve tuhaf şekilde yankılıydı. "Haber burada çok ilgi çekti. Evet, çok ilgilendik." Soğuk bir tavırla oğluna döndü. "Muhteşem Amy Elliott'ı aklımızdan çıkaramıyoruz, değil mi?"

"Artık Amy Dunne," dedim.

"Elbette," diye kabullendi Jacqueline. "Başına gelenlere çok üzüldüm, Nick." Bir saniye beni seyretti. "Kusura bakma, yani... Amy'nin böyle... bir *Amerikan* genciyle birlikte olduğu hiç aklıma gelmezdi." Sanki ne benimle ne de Desi'yle konuşuyordu. "Aman Tanrım, baksana, çenesinde gamzesi bile var."

"Oğlunuzun herhangi bir şey bilip bilmediğini öğrenmek için geldim," dedim. "Yıllardır karıma bir sürü mektup yazdığını biliyorum."

"Ah, şu *mektuplar!*" Jacqueline öfkeyle gülümsedi. "Zaman geçirmek için ilginç bir yol, değil mi?"

"Amy onları sana gösterdi mi?" diye sordu Desi. "Şaşırdım."

"Hayır," dedim ona dönerek. "Mektupları hiç açmadan atardı."

"Hepsini mi? Hep mi? Emin misin?" dedi Desi gülümsemeye devam ederek.

"Bir keresinde okumak için çöpten çıkardım." Tekrar Jacqueline'e döndüm. "Neler olup bittiğini görmek istedim."

"Aferin," dedi Jacqueline kedi gibi mırlarcasına. "Bir kocadan daha azını beklemezdim."

"Amy'yle sürekli yazışırdık," dedi Desi. Sesinde annesinin ahengi vardı, sanki duymak istediğin bir şeyi söylüyormuş

gibi konuşuyordu. "Aramızda bir şeydi. Elektronik postayı... ucuz buluyorum. Üstelik kimse onları saklamıyor. Kimse elektronik postalarını saklamıyor çünkü her halükarda özel olmayan bir yazışma şekli. Genel olarak yeni nesil beni endişelendiriyor. Simone de Beauvoir'dan Sartre'a, Samuel Clemens'ten karısı Olivia'ya yazılan bütün harika aşk mektupları... Bilemiyorum, her zaman bunların yok olup gideceğini düşündüm..."

"Benim yazdığım mektupları saklıyor musun?" diye sordu Jacqueline. Şöminenin yanında durmuş, kolunu şömine rafına dayamış, bize tepeden bakıyordu.

"Tabii ki."

Kadın zarif bir omuz silkişle bana döndü. "Sadece merak ettim."

Ürperdiğimde ısınmak için şömineye uzanıyordum ki temmuz ayında olduğumuzu hatırladım. "Onca yıl boyunca tuhaf bir şekilde kendini buna adamış olman bana tuhaf görünüyor," dedim. "Yani Amy sana hiç mektup yazmadı."

Desi'nin gözleri parladı. "Ah," dedi sadece. Bu nida sürpriz bir havai fişek gösterisiyle karşılaşan birinden çıkabilirdi.

"Nick, buraya gelip Desi'nin karınla ilişkisini -daha doğrusu ilişkisizliğini- sorgulaman aslında bana garip geliyor," dedi Jacqueline Collings. "Amy'yle yakın değil miydiniz? Seni temin edebilirim: Desi on yıllardır Amy'yle hiçbir şekilde görüşmemiştir. On yıllardır diyorum."

"Sadece kontrol ediyorum, Jacqueline. Bazen kendi gözünle görmen gerekir."

Jacqueline kapıya doğru yürüdü, sonra gülümseyerek dönüp tek bir baş hareketiyle artık gitme zamanının geldiğini bildirdi.

www.roche.com.tr

"Ne kadar da gözüpeksin, Nick. Her şeyi kendin yapmak istiyorsun. Kendi çatını da tamir ediyor musun?" Söylediği kelimeye gülerken bana kapıyı açtı. Çıplak gerdanına bakarken neden bir inci kolye takmadığını merak ediyordum. Bu türden kadınlar hep kalın inci kolyeler takardı. Gerçi kadınsı kokusunu, tuhaf bir şekilde yaydığı vajina ve şehvet kokusunu alabiliyordum.

"Seninle tanışmak ilginçti, Nick," dedi. "Dua edelim de Amy eve sağ salim dönsün. O zamana kadar tekrar Desi'yle görüşmek istersen..."

Elime krem yumuşaklığında, kalın bir kart tutuşturdu. "Lütfen avukatımızı ara."

AMY ELLIOTT DUNNE

17 AĞUSTOS 2011

- GÜNLÜKTEN -

Bunun kulağa hayal dünyasında yaşayan bir ergen kız gibi geleceğini biliyorum ama Nick'in ruh halini izliyorum. Bana karşı davranışlarını. Sırf deli olmadığımdan emin olmak için. Bir takvimim var ve Nick'in beni yine seviyormuş gibi göründüğü her gün üzerine bir kalp işareti, sevmediğini hissettiğimde ise kara renkli kareler konduruyorum. Geçen yıl takvimin neredeyse tamamı kara renkli karelerden ibaretti.

Ama şimdi? Dokuz gündür kırmızı kalpler. Ardı ardına. Belki sadece onu ne kadar sevdiğimi ve ne kadar mutsuz olduğumu bilmeye ihtiyacı vardı. Belki yüreğinde bir şeyler değişmişti. Bu söze hep bayılmışımdır.

Test: Bir yılı aşkın soğukluktan sonra kocanız aniden yine sizi seviyormuş gibi görünüyor. Bu durumda:

Daha fazla özür dilemesi için sizi ne kadar kırdığını dilinize dolarsınız.
Ona bir süre daha buz gibi davranırsınız. Biraz burnu sürtsün!

Bu yeni tavrıyla ilgili ona baskı yapmazsınız. Zamanı geldiğinde size açılacağını bilirsiniz ve bu arada sevildiğini bilmesi için onu ilgiye boğarsınız çünkü evlilikte işler böyle yürür.

Neyin yanlış olduğunu öğrenmek için ısrar edersiniz, nevrozlarınızı yatıştırmak için onu konuşturmaya çalışırsınız.

Cevap: C

Aylardan ağustos. Artık daha fazla siyah karelere katlanamayacağımı düşünürken, hayır, birden kalpler belirdi, Nick yine bütün tatlılığı, sevgisi ve aptallığıyla kocam gibi davranmaya başladı. New York'taki en sevdiğim çikolatacıdan şekerleme siparişi veriyor, hatta kutunun içine yazdığı aptal şiirleri koyduruyor. Aslında mani demek daha doğru olur:

Bir zamanlar Manhattan'da bir kız vardı
Sadece saten çarşaflar üzerinde uyurdu
Kocası yatağın içine kaydığında
Vücutları buluştu
Sonra Latince muzırlık yaptılar.

Seks hayatımız eğer manideki kadar sorunsuz olsaydı daha komik olabilirdi.

Ama geçen hafta... Neydi o öyle? *Seksten* daha romantikti ama *sevişmekten* daha vasattı. İşten eve geldi, dudaklarımdan öptü ve bana dokunduğunda gerçekten orada olduğumu hissettim. Neredeyse ağlayacaktım; son zamanlarda öyle yalnızdım ki. Kocan tarafından dudaklarından öpülmek seni çökertebilecek kadar güçlü.

Başka? Beni çocukken gittiği gölde yüzmeye götürüyor. Onu gözümde canlandırabiliyorum. Bacaklarını çırparken, kulaç atarken etrafa sular sıçratıyor (şimdi de olduğu gibi). Güneş kremi sürdürmediği için yüzü ve omuzları güneşten kıpkırmızı yanmış, Mo Anne elinde losyonla peşinden koşuyor, yakaladığı her seferinde kremi sürmeye çalışıyor.

Yıllar önce istediğim şeyi yapıyor. Beni çocukluğunda dolaştığı yerlerde dolaştırıyor. Nehir kıyısına gidiyoruz, beni öperken saçlarım rüzgarda savruluyor ("Yeryüzünde bakmayı en çok sevdiğim iki şey," diye fısıldıyor kulağıma). Bir zamanlar kalesi olarak gördüğü oyun parkındaki komik derecede küçük kalede beni öpüyor ("Buraya hep bir kız, mükemmel bir kız getirmek istemiştim, bak sonunda oldu işte," diye fısıldıyor kulağıma). Alışveriş merkezi sonsuza kadar kapanmadan iki gün önce, yan yana atlıkarıncadaki tavşanlara biniyoruz, kahkahalarımız koca boşlukta yankılanıyor.

En sevdiği dondurmacıya gidiyoruz, sabahın erken saatinde gittiğimiz için sadece biz varız, hava tatlı kokusuyla yapış yapış. Beni öpüyor ve burada buluştuğu bir sürü kızın karşısında kıvranıp kekelediğini anlatıyor. Lisedeki haline, bir gün hayalindeki kızla buraya tekrar geleceğini söyleyebilseymiş keşke. Eve dönüp örtülerin altına girmemiz gerekene kadar dondurma yiyoruz. Eli karnımda uyuyakalıyor.

İçimdeki nevrotik kadın tabii ki sorgulamadan edemiyor. Bu işte bir bit yeniği var! Nick'in davranışlarındaki bu ani ve muazzam değişim öylesine belirgin ki sanki... Sanki benden bir şey isteyecekmiş gibi hissediyorum. Ya da zaten bir şey yaptı ve bunu öğrendiğimde olay çıkarmamam için avans niyetine tatlı davranıyor. Merak ediyorum. Geçen hafta onu, üzerine (daha mutlu günlerimizde özene bezene harfler-

le) "DUNNE ÇİFTİ!" yazdığım büyük kutuyu karıştırırken yakaladım. Evlilikle birleşen hayatlarımızla ilgili bütün o uyduruk kağıtlar bu kutuda duruyor. Bar için benden yine borç isteyecek diye endişeleniyorum. Belki de hayat sigortamızdan para çekmek ya da otuz yıl boyunca satılmayacak olan hisselerimizden bazılarını satmak istiyordur. Yakalandığında, her şeyin düzgün bir şekilde durup durmadığını kontrol etmek istediğini söyledi. Fakat bunu söylerken telaşlıydı. Sakızlı dondurmamı yaladığım anda bana dönüp "*Biliyor musun? İkinci bir kredinin iyi yanı...*" diye başlayan bir şey söyleseydi kalbim gerçekten çok fena kırılırdı.

Bunu yazmaktan nefret ediyorum ama içimde tutamazdım. Ve yazdığımı görünce, anlattıklarımın kulağa ne kadar delice geldiğini de fark ediyorum. Nevrotik, güvensiz ve kuşkucu.

İçimdeki kötü kadının evliliğimizi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Kocam beni seviyor. Beni seviyor ve bana geri döndü. O yüzden bana iyi davranıyor. Tek neden bu.

O kadar: İşte bu benim hayatım. Sonunda geri döndü.

NICK DUNNE

BEŞ GÜN GEÇTİ

Desi'nin evinin önünde, arabamın içinde dalgalanan sıcakta oturdum, camı açıp telefonuma baktım. Gilpin'den bir mesaj vardı: "Selam, Nick. Birkaç konuda seni bilgilendirmek için görüşmemiz ve sana birkaç soru sormamız gerekiyor. Saat dörtte evinde buluşalım. Tamam? Teşekkürler."

Onlardan ilk kez bir ültimatom alıyordum. *Gelebilir miyiz, rica etsek, senin için de uygunsa* gibi ifadelerin yerini *gerekiyor, buluşalım* gibi emirler almıştı.

Saatime baktım. Üçü gösteriyordu. Geç kalmasam iyi olurdu.

Her yıl yapılan hava gösterisine, yani jetlerin Mississippi boyunca taklalar atarak uçmasına üç gün kalmıştı. Gilpin ve Rhonda geldiğinde provalar devam ediyordu. O günden sonra ilk kez yine oturma odamdaydık.

Evim uçuş güzergahındaydı; gürültü beton çekiciyle çığ arasında bir noktadaydı. Polis dostlarımla gürültü patlamalarının arasında sohbetimizi sürdürmeye çalışıyorduk. Rhonda z m n k usu andırıyordu. Önce

bir ayağının üzerine, sonra diğerine ağırlığını veriyor, gözleri farklı nesnelere takılırken farklı açılarla başını çevirip eğiyor, tıpkı bir saksağan gibi sanki yuvası için saman aranıyordu. Gilpin sallanan dizi ve kemirdiği dudaklarıyla onun hemen yanında duruyordu. Oturma odası bile huzursuz hissediyor gibiydi. Öğleden sonra güneşi, tozlardan oluşan atomik bir fırtınayı aydınlatıyordu sanki. Bir jet göğü yaran gürültüsüyle evin üzerinden geçti.

"Pekala, birkaç şey var," dedi Rhonda tekrar sessizlik hakim olduğunda. Bir süre daha burada kalmaya aniden karar vermişler gibi oturdular. "Temize çıkarmamız, sana söylememiz gereken şeyler işte. Tamamen formalite. Ve her zamanki gibi, eğer bir avukat istersen..."

Televizyon şovlarından, seyrettiğim filmlerden, sadece suçluların avukat istediğini biliyordum. Gerçekten endişelenen, gerçekten kederli kocalar avukat istemezdi.

"Hayır, teşekkürler," dedim. "Aslında benim de sizlerle paylaşmak istediğim bilgiler var. Amy'nin lise yıllarında çıktığı, daha sonra taciz edildiği biri hakkında."

"Desi, III, Collins," diye söze girdi Gilpin.

"Collings. Onunla konuştuğunuzu, onunla nedense fazla ilgilenmediğinizi biliyorum, o yüzden bugün gidip onu ziyaret ettim. Onun... sorun çıkaran bir tip olup olmadığını görmek için. Bana sorarsanız o hiç tekin biri değil. Bence onu iyice araştırmalısınız. İyice araştırmalısınız. Düşünsenize, St. Louis'e taşınıyor..."

"Siz buraya taşınmadan üç yıl önce St. Louis'e taşınmış," dedi Gilpin.

"Tamam, ama hala St. Louis'te. Buraya kolayca gelebilir. Amy korktuğu için bir silah satın almıştı..."

"Desi temiz, Nick. O hoş biri," dedi Rhonda. "Sence de öyle değil mi? Aslında bana seni hatırlatıyor. Gerçek bir altın çocuk, süt kuzusu, ailenin biricik bebeği."

"Benim ikizim var. Tek bebek değilim. Hatta üç dakika daha büyüğüm."

Rhonda'nın beni sınadığı açıktı, kontrolümü kaybedip kaybetmeyeceğimi görmeye çalışıyordu ama ne yapmaya çalıştığını bilsem de beni bebek olmakla her itham edişinde kan beynime sıçrıyordu işte.

"Her neyse," diye araya girdi Gilpin. "Hem kendisi hem de annesi, Amy'yi taciz etmediğini söylüyorlar. Hatta yıllardır düzenli bir şekilde görüştüklerini saklamıyor."

"Karım size farklı şeyler anlatırdı. Yıllardır -*yıllardır*- Amy'ye mektup yazıyordu. Sonra aramalar başladığında buraya geliyor, Rhonda. Bunu biliyor muydun? Daha ilk gün buradaymış. Araştırmaya katılan erkeklerden gözünüzü ayırmadığınızdan bahsetmiştin..."

"Desi Collings şüpheli değil," diye sözümü kesti kadın bir elini kaldırarak.

"Ama..."

"Desi Collings şüpheli değil," diye tekrarladı.

Bunu duymak içimi acıttı. Onu *Ellen Abbott* taraftarı olmakla suçlamak istiyordum, oysa *Ellen Abbott*'ı bu konuşmanın dışında bırakmak muhtemelen daha iyi olacaktı.

"Tamam, peki şu yardım hattını kilitleyen *adamlara* ne demeli?" Kalkıp umursamadan yemek masasının üzerine fırlattığım isimler ve numaralarla dolu sayfayı aldım. "Araştırmaya burunlarını sokanlar: David Samson, Murphy Clark -bunlar eski erkek arkadaşlar- Tommy O'Hara, Tommy O'Hara, Tommy O'Hara, üç kere aramış. Tito Puente. Bu da aptal bir telefon şakacısı."

"Bunlardan birini geri aradın mı?" diye sordu Boney.

"Hayır. Onları aramak sizin işiniz değil mi? Hangilerinin aranmaya değer olduğunu, hangilerinin kafayı sıyırmış olabileceğini bilmiyorum. Kendini Tito Puente diye tanıtan bir serseriyi arayacak vaktim yok."

"Ben yardım hattına bu kadar bel bağlamazdım, Nick," dedi Rhonda. "Madalyonun diğer yüzü de var. Yani senin *eski kız arkadaşlarının da* aradığını biliyoruz. Sadece merhaba demek istemişler. Nasıl olduğunu öğrenmek istemişler. İnsanlar tuhaf."

"Belki sorularımızı sorsak daha iyi olur," diye dirseğiyle onu dürttü Gilpin.

"Haklısın. Pekala, sanırım karının kaybolduğu sabah nerede olduğunla başlamalıyız," dedi Boney özür dilercesine. Birden tavrı değişmişti. İyi polisi oynuyordu ve ikimiz de bunun farkındaydık. Tabii gerçekten bana inanıyor da olabilirdi. Bazen polislerin yanınızda yer alması da ihtimal dahilinde olabilirdi, öyle değil mi?

"*Plajdaydım.*"

"Ve hala orada biriyle karşılaşıp karşılaşmadığını hatırlayamıyor musun?" diye sordu Boney. "Listemizdeki bir şeyin üzerini çizmemize yardımı dokunurdu." Anlayış dolu bir süre boyunca sessiz kaldı. Rhonda sadece sessiz kalmıyor, aynı zamanda bir ahtapotun mürekkebi gibi ruh haliyle bütün odaya nüfuz edebiliyordu.

"İnan bana, ben de bunu en az senin kadar isterdim. Ama hayır. Kimseyle karşılaştığımı hatırlamıyorum."

Boney endişeyle gülümsedi. "Tuhaf. Senin plajda olduğundan bahsettiğimiz birkaç kişi... Özetle hepsi çok şaşırdı. Senin plaja gideceğine ihtimal vermediler. Plaja gidecek biri olmadığını söylediler."

Omuz silktim. "Eh, gidip bütün gün plajda yatıyor muyum? Hayır. Ama sabahları gidip kahvemi yudumluyor muyum? Elbette."

"Bak bunun faydası dokunabilir," dedi Boney. Yüzü birden aydınlanmıştı. "O sabah kahveni nereden almıştın?" Onayını almak istercesine Gilpin'e baktı. "En azından zaman dilimi-nin sağlamasını yapmış oluruz, haksız mıyım?"

"Kahvemi evde yaptım," dedim.

"Ya?" Suratını astı. "Tuhaf, çünkü evde hiç kahve yok. Evde hiç kahve bulunmadı. Bunun tuhaf olduğunu düşün-düğümü hatırlıyorum. Kahve tiryakisi biri bu tür şeylerin he-men farkına varır."

Doğru, tam da senin fark edeceğin bir şey, diye geçirdim içimden. *Bony Moronie diye bir polis tanımıştım... Kurduğu tuzaklar o kadar açık, o kadar sahteydi ki...*

"Buzdolabında önceden kalma kahvem vardı. Onu ısıt-tım." Yine omuz silktim: *Ne önemi var?*

"Hımmm. Uzun zamandır orada olmalı. Çöpte kahve kabı falan görmemiştim."

"Birkaç günlüktü. Tadı hala iyiydi."

Karşılıklı gülümsedik: *Biliyorum, sen de biliyorsun. Oyun başladı.* Gerçekten de bu gerzek kelimeleri aklımdan geçir-dim: *Oyun başladı.* Yine de bir şekilde memnundum. Bir son-raki bölüm başlıyordu.

Boney elleri dizlerinde Gilpin'e dönüp başını hafifçe salla-dı. Gilpin biraz daha dudak kemirip sonunda elini kaldırdı ve pufu, sehpayı, eşyaların artık düzgün bir şekilde yerleştirildiği oturma odasını gösterdi. "Yani mesele şu ki, Nick," diye söze başladı, "düzinelerce haneye tecavüz gördük..."

"Düzinelerce," diye vurguladı Boney.

"Bir sürü haneye tecavüz. Burası, şu anda oturduğumuz oturma odası... Hatırlıyor musun? Ters dönmüş puf, devrilmiş masa, yerdeki vazo..." Bir fotoğraf çıkarıp sertçe önüme çarptı. "Oda sanki bir boğuşma olmuş izlenimi vermeliydi, değil mi?"

Kafam patlayacak gibi genleşip tekrar küçüldü. *Sakin kal.* "İzlenim?"

"Yanlış bir şey vardı," diye devam etti Gilpin. "Daha gördüğümüz ilk saniyede anlamıştık. Dürüst olmak gerekirse her şey bir sahne dekorunu hatırlatıyordu. Her şeyden önce bütün eşyalar tek bir noktaya yığılmıştı. Neden evin *başka* yerleri değil de sadece burası dağılmıştı? Bu çok tuhaf." Daha yakından çekilmiş başka bir fotoğraf gösterdi. "Şuraya, şu kitap yığınlarına bak. Sehpanın önünde olmalıydılar. Kitaplar sehpanın üzerindeydi, değil mi?"

Başımla onayladım.

"Yani sehpa devrildiğinde çoğunun sehpayla birlikte öne devrilmesi gerekirdi. Oysa kitaplar sanki biri sehpayı devirmeden önce üzerinden itmiş gibi sehpanın arka tarafında."

Boş boş fotoğrafa baktım.

"Bir de şuna bak. Bu benim çok ilgimi çekiyor," diye sürdürdü Gilpin. Şömine rafındaki üç zarif antika çerçeveyi işaret etti. Gilpin rafa vurunca hepsi anında yüzüstü öne kapaklandı. "Ama onca şey yıkılıp devrilirken bunlar bir şekilde ayakta kalmış."

Çerçevelerin dik durduğu bir fotoğraf gösterdi. Houston'da yemek rezervasyonu yalanımı yakalamış olduklarını bildiğim halde, filmlerdeki şapşal polisler gibi kendilerinden olan birinin yanında yer alıp gönlümü almaya çalışacaklarını umuyordum: *Beyanın bizim için yeterli, dostum.* Karşımdakiler aptal değildi.

"Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum," diye mırıldandım. "Bu tamamen... Ben gerçekten bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyorum. Ben sadece karımı bulmak istiyorum."

"Biz de, Nick, biz de," dedi Rhonda. "Ama bir şey daha var. Şu puf... Ters durduğunu hatırlıyor musun?" Kare pufun üzerine vurup sadece üç santimlik ayakların her birini teker teker işaret etti. "Yani küçük ayakları yüzünden bu şeyin devrilmesi çok zor. Ayakları neredeyse yerle bir. Devirmeyi dene." Tereddüt ettim. "Hadi denesene," diye üsteledi Boney.

İttim ama puf devrileceğine halıyla birlikte kaydı. Başımla onayladım. Kabul ettim. Devirmek zordu.

"Cidden, gerekiyorsa eğil ve şunu devirmeye çalış," diye emretti Boney.

Eğildim, alt taraftaki birkaç noktadan ittim, sonunda elimi altına sokup devirmeye çalıştım. O zaman bile sadece bir tarafı havalandı, sonra tekrar yere indi. Sonunda pufu iyice kavrayıp ters çevirdim.

"Şaşırtıcı, değil mi?" dedi Boney. Hiç de şaşırmış görünmüyordu.

"Nick, karının kaybolduğu gün evde hiç temizlik yaptın mı?" diye sordu Gilpin.

"Hayır."

"Tamam çünkü laboratuvar teknisyeni yere Luminol uyguladı ve bunu söylediğim için çok üzgünüm ama mutfak zemininde bir şey buldu. Yerde bol miktarda kan izi vardı."

"Amy'nin kan grubu: *B pozitif*," diye araya girdi Boney. "Ve burada küçük bir kesikten bahsetmiyoruz. Çok *kan* vardı."

"Aman Tanrım." Göğsüm yanmaya başladı. "Ama..."

"Evet, karın bu odadan çıkmayı başarmış," dedi Gilpin. "Teoride bir şekilde, kapının hemen dışındaki şu ıvır zıvırla

www.rocha.com.tr

dolu sehpayı devirmeden mutfağa girmiş, sonra yere yığılmış. Ciddi kan kaybetmiş."

"Sonra biri gelip özenle oraları silmiş," dedi Rhonda bana bakarak.

"Bir saniye. Bir saniye. Biri neden kanı temizleyip oturma odasını dağıtmak istesin ki..."

"Bunu da anlayacağız, merak etme, Nick," dedi Rhonda alçak sesle.

"Anlayamıyorum, ben hiç..."

"Oturalım," dedi Boney. Yemek odasındaki sandalyelerden birini gösterdi. "Bir şeyler yedin mi? Sandviç falan ister misin?"

Başımı iki yana salladım. Boney rolden role bürünüyor, farklı kadınları oynuyordu. Güçlü kadın, anaç kadın... Her iki durumda da en iyi sonucu almayı kolluyordu.

"Evliliğiniz nasıl, Nick?" diye sordu Rhonda. "Yani beş yıl olmuş, cicim ayları çoktan geride kalmış."

"Evliliğimiz iyiydi," diye tekrar ettim. "Evliliğimiz iyi. Mükemmel değil ama iyi. Gayet iyi."

Burnunu kırıştırdı: *Yalan söylüyorsun.*

"Kaçtığını mı düşünüyorsunuz?" diye sordum fazla umutlu bir tavırla. "Bunun bir cinayet olduğu izlenimini yaratıp kaçtı mı? Kaçak gelin gibi bir şey mi?"

Boney neden öyle olmadığını sıralamaya başladı: "Cep telefonunu kullanmadı, kredi kartlarını ya da banka kartlarını da kullanmadı. Önceki haftalarda bankadan büyük miktarda paralar çekmedi."

"Üstelik bir de kan meselesi var," diye ekledi Gilpin. "Yani yine patavatsızlık yapmak istemiyorum ama yerdeki kanın miktarı... Bu miktar ciddi bir... Yani ben böyle bir şeyi ken-

dime yapamazdım. Burada çok derin yaralardan bahsediyorum. Karın çelik kadar sert biri miydi?"

"Evet, öyleydi." Aynı zamanda kandan çok korkardı ama bunu keşfetmeyi zeki dedektiflerimize bırakacaktım.

"Mümkün görünmüyor," dedi Gilpin. "Kendini böylesine ciddi bir şekilde yaraladıysa neden yerleri paspaslasın?"

"Gerçekten, Nick, dürüst olalım," dedi Boney, yere baktığım için yüzüme bakmak üzere bir dizinin üzerine eğilerek. "Son zamanlarda evliliğiniz nasıldı? Biz senin tarafındayız ama gerçeği bilmemiz gerek. Şu anda seni kötü durumda bırakacak tek şey bizden bir şeyler saklaman."

"İnişlerimiz çıkışlarımız vardı." Son gecemizde Amy'yi görmüştüm, yüzü kızdığı zamanlarda hep olduğu gibi kıpkırmızı lekelerle doluydu. Tükürürcesine bağırıyordu, ağzına geleni söylüyordu. Bense onu dinliyor, söylediklerini yutmaya çalışıyordum çünkü söylediği her şey doğruydu. Teknik açıdan, söylediği her kelime doğruydu.

"Bize anlatsana," dedi Boney.

"Belli bir şey yoktu, sadece anlaşmazlıklar söz konusuydu. Yani Amy çabuk parlayan biridir. Küçük şeyleri içinde biriktirir, biriktirir, sonra buuum! Ama hemen ardından saman alevi gibi söner. Yatağa hiç küs girmedik."

"Çarşamba gecesi de mi?" diye sordu Boney.

"Hiç," diye yalan söyledim.

"Çoğunlukla para konusunda mı tartışırdınız?"

"Tartıştığımız şeyleri hatırlamıyorum bile. Saçma sapan şeylerdi."

"O geceki saçma tartışmanız ne hakkındaydı?" dedi Gilpin. İşte yakalandın, der gibi çarpık çarpık sırıtarak.

"Söylemiştim, şu ıstakoz meselesiydi."

"Başka? Eminim bir saat boyunca bir ıstakoz için bağrışmamışsınızdır."

O sırada Bleecker merdivenlerin yarısına kadar inip tırabzan boşluğundan bize baktı.

"Evle ilgili başka meseleler de gündeme geldi. Evli çiftlerin tartıştığı şeyler. Kedinin tuvaleti gibi," dedim. "Kedinin kutusunu kimin temizleyeceği falan."

"Kedinin tuvaleti için mi bağrışıyordunuz?" diye sordu Boney.

"Bilirsiniz, prensipler üzerinden tartışıyorduk. Uzun saatler çalışıyorum, Amy'yse çalışmıyor, o yüzden evle ilgilenmesinin ona iyi geleceğini düşünüyordum. Basit ev işleri işte."

Gilpin öğlen uykusundan aniden uyanmış gibi irkildi. "Sen eski kafalı erkeklerden birisin, değil mi? Ben de öyleyim. Karıma sürekli, *ütü yapmayı bilmiyorum, bulaşık yıkamayı bilmiyorum, yemek yapmayı bilmiyorum, o yüzden ben kötü adamları yakalayayım, tatlım, bunu yapabilirim, sen de arada sırada çamaşır makinesine birkaç kıyafet atıver,* diyorum. Rhonda, sen de evliydin, ev işleri yapar mıydın?"

Boney rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Ben de kötü adamları yakalıyorum, gerzek."

Gilpin gözlerini devirerek bana baktı, bir an bir espri yapmak üzere olduğunu sandım. Oysa çenesini ovuşturdu. "Yani tek istediğin bir ev kadınıydı," dedi mantıklı bir şey söylüyormuş gibi.

"Ben... Ben Amy ne istiyorsa onu istiyordum. Gerçekten ne olduğu umrumda değildi." Şimdi en azından samimiymiş gibi görünen Dedektif Rhonda Boney'nin gönlüne girmiştim. (*O samimi değil,* diye hatırlattım kendime.) "Amy burada ne yapacağına karar veremiyordu. Ona bir iş bulamadık, Bar'la

da ilgilenmiyordu. Evde oturması benim açımdan sorun değildi, bunu ona da söyledim. Ama evde kaldıkça mutsuz oluyordu. Ve buna çare olmamı bekliyordu. Sanki mutluluğunu sağlamakla görevlendirilmiştim."

Boney cam gibi ifadesiz gözleriyle bana baktı ama bir şey söylemedi.

"Demek istediğim, bir süre kahraman olmak, beyaz atlı prens olmak çok eğlenceli ama bu fazla uzun sürmüyor. Onu bir türlü mutlu *edemiyordum*. Mutlu olmak istemiyordu. O yüzden düşündüm ki belki pratik birkaç ev işini üstlenirse..."

"Kedi tuvaleti gibi," dedi Boney.

"Evet, kedinin tuvaletini temizlemek, market alışverişi yapmak, onu deli eden bozuk musluk için tamirciyi çağırmak gibi."

"Vay canına, bu harbiden gerçek bir mutluluk planına benziyor. Mutluluk şöleni."

"Tek istediğim *bir şey yapmasıydı*. Ne yaparsa yapsın, bir şeyler yapsın. İçinde bulunduğumuz durumdan keyif alacak bir şeyler çıkarsın. Oturup bir şeyleri halletmem için beni beklemesin." Sesimin yükseldiğini fark ettim. Neredeyse öfkeyle konuşuyordum. Haklılığımı savunuyor gibiydim ama öte yandan büyük bir rahatlamaydı. Kedi tuvaleti yalanım aniden şaşırtıcı ve katıksız bir gerçeğe dönüşmüştü. Şimdi suçluların neden çok konuştuğunu daha iyi anlıyordum. Söylediklerini saçma bulmayacak, anlattıklarını senin tarafında durup dinlemek zorunda olan bir yabancıyla konuşmak gerçekten rahatlatıcıydı. (*Senin tarafında durup dinliyormuş gibi yapan*, diye düzelttim kendimi.)

"Peki, şu Missouri'ye geri taşınma meselesi?" dedi Boney. "Amy buraya istemeden mi taşındı?"

www.roche.com.tr

"İstememek mi? Hayır. Yapmamız gerekeni yaptık. İşsizdim, Amy de işsizdi, annem hastaydı. Ben de Amy için aynı şeyi yapardım."

"Bunu *söylemen* çok hoş," diye mırıldandı Boney. Birden bana Amy'yi hatırlattı. Mükemmel dozda ortaya attığı mırıl mırıl laf sokuşturmalarını duysam da ne duyduğumdan emin olamazdım. Ve sormam gerekeni sorduğumda (*Bir şey mi dedin?*) Amy hep aynı şeyi söylerdi: *Hiç*. Dudaklarım sinirden gerili, ateş saçan gözlerle Boney'ye bakıp düşündüm: *Belki bu da planın bir parçasıdır, belki öfkeli ve tatminsiz kadınlar karşısında nasıl davrandığımı görmeye çalışıyordur.* Gülümsemeye çalıştım ama gülümsemem onu geri püskürtme çabasından başka bir şey değildi.

"Peki maddi olarak idare edebiliyor muydunuz?" diye sordu Gilpin.

"Son zamanlarda para sorunumuz vardı," dedim. "Evlendiğimizde Amy zengindi, hem de çok zengindi."

"Doğru," dedi Boney. "Şu İnanılmaz Amy kitapları."

"Evet, seksenlerde ve doksanlarda o kitaplardan tonla para kazandılar. Ama yayıncıları onları bıraktı, *Amy*'nin artık akışına bırakılması gerektiğini söyledi. Ve her şey tersine döndü. Amy'nin ailesi ayakta kalabilmek için bizden borç almak zorunda kaldı."

"Karından demek istiyorsun herhalde?"

"Evet, doğru. Sonra barı alabilmek için Amy'nin vakıf fonundan kalanı kullandık. O gün bugündür evi ben geçindiriyorum."

"Demek Amy'yle evlendiğinde o çok zengindi," dedi Gilpin. Başımla onayladım. Hikayemin özü şöyle bir şeydi: Ailesi zor duruma düştüğünde bile karısının yanında duran kahraman koca.

"Ve şimdi neredeyse iflasın eşiğinde ve evlendiğiniz günlerin aksine bambaşka bir hayat tarzıyla baş etmeye çalışıyorsunuz. İmzayı bunun için atmamıştınız."

Hikayemin özünün tamamen yanlış olduğunu fark ettim.

"Çünkü hesaplarını inceledik, Nick, ve kahretsin, hiç iyi görünmüyorlar," diye söze başladı Gilpin suçlamasını neredeyse bir endişe ya da merak gibi göstererek.

"Bar'da işler iyi gidiyor," dedim. "Yeni bir işletmenin kendini amorti etmesi genellikle üç-dört yıl alır."

"Benim asıl dikkatimi çeken kredi kartları oldu," dedi Boney. "Toplamda iki yüz on iki bin dolar kredi borcu. Yani bunu görünce nutkum tutuldu diyebilirim." Kırmızı mürekkepli ekstreleri bana doğru salladı.

Ailem kredi kartı konusunda çok hassastı. Sadece belli amaçlar için kullanır, her ay tam ödeme yaparlardı. Ödeyemeyeceğimiz şeyleri alamayız. Dunne ailesinin sloganı buydu.

"Bizim, en azından benim... Ama Amy'nin de böyle bir şey yapacağını sanmam... Şunlara göz atabilir miyim?" Alçaktan uçan bir jet pencere pervazlarını sarsarken sustum. Sarsıntı nedeniyle pencerenin önündeki bitkinin beş güzel mor yaprağı döküldü. Beyin sarsan on saniye boyunca sessizliğe gömülmek zorunda kaldığımız için hepimiz gözlerimizi yere düşen yapraklara diktik.

"Burada büyük bir boğuşma olduğuna inanmamız gerekiyor ama yere bir tek yaprak bile düşmemiş," diye mırıldandı Gilpin bezgince.

Boney'den kağıtları aldım. Üzerlerinde sadece benim adım ve çeşitlemeleri vardı. Nick Dunne, Lance Dunne, Lance N. Dunne, Lance Nicholas Dunne... Borç hanesinde 62,78 do-

lardan 45.602,33 dolara kadar farklı miktarlar yazan düzinelerce farklı kredi kartı ekstresinde farklı gecikme tarihleri belirtilerek en tepeye kocaman harflerle "HEMEN ÖDEYİN," tehdidi savrulmuştu.

"Kahretsin! Bu kredi kartı hırsızlığı falan olmalı!" dedim. "Bunlar benim değil. Yani şunlara baksanıza: Ben golf bile oynamam." Biri golf sopalarına yedi bin dolardan fazla para harcamıştı. "Bunu kime sorsanız söyler: Ben *hiç* golf oynamam." Bunu ağırbaşlılıkla söylemeye çalıştım. *Ki bu da iyi olduğum konulardan biri değildir.* Haliyle dedektifler pek inanmış gibi görünmedi.

"Noelle Hawthorne'u tanıyor musun?" diye sordu Boney. "Hani kontrol etmemizi istediğin şu Amy'nin eski arkadaşı?"

"Bir saniye. Ben bu ekstreleri konuşmak istiyorum çünkü bunlar benim değil," dedim. "Yani lütfen, çok ciddiyim, bunu araştırmalıyız."

"Biz araştırırız, sorun değil," dedi Boney yine ifadesiz bir suratla. "Noelle Hawthorne?"

"Peki. Onu kontrol etmenizi istedim çünkü kadın bütün şehirde Amy de Amy diye ağlaşıyordu."

Boney bir kaşını kaldırdı. "Buna kızmış görünüyorsun."

"Hayır, size söylemiştim, kadın harap olmuş gibi görünüyor ama bu konuda samimi olduğundan şüpheliyim. Fazla abartılı davranıyor. Sanki ilgi çekmeye çalışıyor. Biraz takıntılı gibi."

"Noelle'le konuştuk," dedi Boney. "Karın ona evliliğinizle ilgili büyük sorunlar yaşadığını, para konusunda kızgın olduğunu, onunla parası için evlendiğinden şüphelendiğini söylemiş. Dediğine göre karın aynı zamanda senin öfkenden de çekiniyormuş."

"Noelle'in neden böyle bir şey söylediğini bilmiyorum. Amy'yle beş kelimeden fazla konuştuklarını hiç sanmıyorum."

"Bu komik çünkü Hawthorne'ların oturma odası Noelle ve karının fotoğraflarıyla dolu." Boney kaşlarını çattı. Ben de aynısını yaptım. Noelle ve Amy fotoğraf mı çektirmişti?

Boney devam etti: "Geçen ekim ayında St. Louis hayvanat bahçesinde, üçüzlerle gidilen bir piknikte, bu yıl haziran ayında bir haftasonu çıktıkları nehir turunda. *Geçen* aydan bahsediyorum."

"Amy buraya geldiğimizden beri Noelle adını ağzına bile almadı. Çok ciddiyim." Geçen haziran ayını beynimde yokladım: Andie'yle kaçamak yaptığım haftasonu Amy'ye St. Louis'te tekne gezisine gideceğimi söylemiştim. Eve döndüğümde onu öfkeden kıpkırmızı kesilmiş yanaklarla bulmuştum. Kötü televizyon programlarından şikayet ediyor, iskelede kitap okumaktan sıkıldığını söylüyordu. Yani o da nehir turuna mı çıkmıştı? Hayır. Amy'yi tipik Orta Batılı nehir turunda düşünemiyordum bile. Kanolara bağlı durdukları için suya batıp çıkan bira kutuları, gürültülü müzik, sarhoş liseli gençler, kusmukla kaplı kamplar... "Fotoğraflardakinin karım olduğundan emin misiniz?"

Bu adam ciddi mi, gibisinden birbirlerine baktılar.

"Nick," dedi Boney. "Kesinlikle karına benzeyen ve karının şehirdeki en iyi arkadaşı olan Noelle Hawthorne'un karın olduğunu söylediği kadının Amy olmadığına inanmak için hiçbir nedenimiz yok."

"Noelle'e göre parası için evlendiğin karın," diye ekledi Gilpin.

"Şaka yapmıyorum," dedim. "Bugünlerde herkes dizüstü bilgisayarında fotoğraf düzenleyebilir."

"Pekala, daha bir dakika önce Desi Collings'in işin içinde olduğundan emindin, şimdiyse Noelle Hawthorne mu diyorsun?" dedi Gilpin. "Gerçeği istersen şu anda daha ziyade sanki suçu birilerine atmak istiyormuş gibi görünüyorsun."

"Üstümden atmaya çalışıyormuş gibi, değil mi? Evet, öyle. Bakın, Amy'yle parası için evlenmedim. Bunu Amy'nin ailesiyle de konuşabilirsiniz. Beni tanırlar, nasıl biri olduğumu bilirler." *Her şeyi bilmiyorlar*, diye geçirdim içimden. Midem kasıldı. Boney beni seyrediyordu, benim için üzülüyormuş gibi bir hali vardı. Gilpin'se sanki dinlemeye bile tenezzül etmiyordu.

"Karın için bir nokta iki milyon dolarlık hayat sigortası yaptırdın," dedi Gilpin sahte bir bıkkınlıkla. Hatta sivri çeneli uzun yüzünü ovuşturdu.

"Amy onu kendisi yaptırdı!" dedim hemen. Polisler bir şey demeden bana baktı. "Yani kağıtları ben doldurdum ama Amy'nin fikriydi. O ısrar etti. Yemin ederim, sigorta yaptırmak benim aklımdan bile geçmezdi. Amy dedi ki... Gelirindeki düşüş nedeniyle, sigorta yaptırırsa kendini daha güvende hissedeceğini, bunun akıllıca bir iş kararı olacağını söyledi. Lanet olsun, bilmiyorum, neden bunu istediğini bilmiyorum. Ona sormadım bile."

"İki ay önce biri dizüstü bilgisayarınızda bir arama yapmış," diye devam etti Boney. "*Mississippi Nehri'nde Sürüklenen Ceset*. Bunu açıklayabilir misin?"

İki kez derin derin iç çekmem, kendimi toparlayabilmem için bana dokuz saniye verdi.

"Tanrım, o aptalca bir kitap fikriydi," dedim. "Bir roman yazmayı düşünüyordum."

"Hımmm," diye yanıtladı Boney.

"Bakın, ne düşünüyorum, biliyor musunuz?" diye başladım. "Bence birçok insan, karısını öldürecek kadar korkunç kocalarla ilgili haber programlarını izliyor ve beni de bu gözle görüyorlar. Üstelik gerçekten çok normal ve masumane şeyler çarpıtılıyor. Bu iş bir cadı avına dönüşmek üzere."

"Kredi kartı ekstrelerini böyle mi açıklıyorsun?" diye sordu Gilpin.

"Size söyledim, o kredi kartlarını açıklayamam çünkü onlarla hiçbir ilgim yok. Bu harcamaların nereden çıktığını öğrenmek tamamen sizin işiniz!"

Sessizce yan yana oturup beklediler.

"Karımı bulmak için ne yapıyorsunuz?" diye sordum. "Benim haricimde hangi ipuçlarının peşindesiniz?"

Ev sarsılmaya başladı, gökyüzü yırtıldı. Pencerenin hemen ardından nehrin üzerinden hızla fırlarken içimizi titreten jeti görebiliyorduk.

"F-10," dedi Rhonda.

"Hayır, daha küçük," dedi Gilpin. "Sanırım..."

"F-10."

Boney ellerini kavuşturup bana doğru eğildi. "Yüzde yüz suçsuz olduğundan emin olmak bizim görevimiz, Nick," dedi. "Bunu senin de istediğini biliyorum. Şimdi, bizi birkaç düğümden kurtarmakta yardımcı olabilirsen... Çünkü burada bizi sürekli tökezleten gerçek düğümlerden bahsediyorum."

"Belki bir avukat tutmamın zamanı gelmiştir."

Polisler aralarında bahse tutuşmuş gibi yine bakıştı.

AMY ELLIOTT DUNNE

21 EKİM 2011

- GÜNLÜKTEN -

Nick'in annesi öldü. Bir süredir yazamıyordum çünkü Nick'in annesi öldü ve kadının oğlu dağıldı. Tatlı-sert Maureen. Ölmeden önce hiç kimseyi dinlemeden kalkıp etrafta dolaşırdı. "Artık yaşayamayacağım güne kadar yaşamak istiyorum," derdi. Kendini diğer kemoterapi hastaları için şapka örmeye kaptırmıştı (daha ilk tur kemoterapiden sonra tedaviyi bırakmıştı; 'daha fazla tüp' anlamına geliyorsa hayatı uzatmakla ilgilenmiyordu), o yüzden onu hep parlak yün çileleriyle hatırlayacağım. Kırmızı, sarı, yeşil yünler. Sürekli hareket eden parmakları, gerinen ve uykusu gelen bir kedi gibi mırlarcasına konuşurken şişlerin çıkardığı tıkırtılar.

Ve sonra bir eylül sabahı uyandı ama tam olarak uyandığı söylenemezdi, artık eski Maureen değildi. Bir gecede küçücük bir kadına dönüşmüştü. O kadar hızlı oldu. Kırışıklar içindeki gözleri odada dolaşırken kendisi dahil hiçbir şeye anlam veremiyormuş gibiydi. Sonra güzelce aydınlatılmış, boneli kadın tablolarıyla süslü bakımevi günleri başladı. Bağış çekleri, otomatlardan alman atıştırmalıklar, küçük kahve bardakları.

Bakımevinden onu iyileştirmesi ya da yardım etmesi beklenmiyordu, tek istenen rahat bir şekilde ölmesiydi ve sadece üç gün sonra Maureen öldü. Gerçekten de Maureen'in hep istediği şekilde oldu (gerçi bu cümleyi duysa gözlerini devireceğine eminim).

Cenaze töreni iddiasız ama güzeldi. Yüzlerce kişi geldi. Ona çok benzeyen kız kardeşi Omaha'dan gelip misafirlere kahve ve Baileys ikram etti, herkese kurabiyeler dağıtıp Mo ile ilgili komik anılarını anlattı. Sıcak ve bunaltıcı bir sabahta anneleri gömülürken Go'yla Nick birbirine yaslanıyordu. Yanlarında dikilirken kendimi davetsiz bir misafir gibi hissetmiştim. O gece yatağa girdiğimizde Nick ona sarılmama izin verdi ama sırtını dönmüştü. Birkaç dakika sonra da kalkıp "Biraz hava almam lazım," dedi ve evden çıktı.

Annesi ona hep *annelik* yapmıştı. Haftada bir eve gelir, ütümüzü yapardı ve ütü bitince, "Biraz ortalığı toparlayayım," derdi. O gittikten sonra buzdolabında, Nick için soyup hava almayan bir kaba koyduğu greyfurtları bulurdum. Sonra ekmeğin kenarlarının düzgünce kesildiğini görürdüm. Hala ekmek kenarı yemek istemeyen otuz dört yaşında bir adamla evliyim.

Annesi öldükten sonraki birkaç hafta ben de aynı şeyleri yapmaya çalıştım. Ekmeklerin kenarlarını kestim, tişörtlerini ütüledim, annesinin tarifini kullanarak yabanmersini keki yaptım. "Bana bebek gibi davranmak zorunda değilsin, Amy, gerçekten," dedi kenarlarını kestiğim ekmek dilimlerine bakarken. "Annemin bunları yapmasına izin veriyordum çünkü bu onu mutlu ediyordu. Ama senin bana bakman gerekmiyor."

Siyah karelere geri döndük yani. Tatlı, ilgili, sevgili Nick gitti. Yerine aksi, huysuz, öfkeli Nick geri geldi. Zor zaman-

www.rocha.com.tr

larda sırtınızı eşinize dayamanız beklenir ama Nick sanki her geçen gün daha da uzaklaşıyor. Annesi ölen bir ana kuzusu o. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor.

İhtiyaç duyduğunda beni seks için kullanıyor. Beni bir masaya dayıyor ya da yatağa yatırıyor, son birkaç dakikasına kadar sessizce beceriyor, birkaç homurtunun ardından beni bırakıyor, avcunu belime koyarak yakınlık gösteriyor ve yaptığımız şeyi oyun gibi gösterecek bir şeyler söylüyor: "Çok seksisin, bazen kendime hakim olamıyorum." Ama bunu ölü bir sesle söylüyor.

Test: Bir zamanlar harika bir seks hayatınız olan kocanız mesafeli ve soğuk davranıyor, artık sizinle sadece kendi istediği zaman, kendi istediği gibi seks yapıyor. Siz:

> Seks yapmazsınız; bu maçı ona vermeyeceksiniz! Henüz vermeye hazır olmadığı cevaplar için ağlar, sızlar, cevap bekler, onu kendinizden iyice uzaklaştırırsınız. Uzun bir evliliğin küçük tümseklerinden birine çarptığınıza inanırsınız. Kocanız karanlıkta yolunu kaybetmiştir, bu yüzden anlayışlı olmaya çalışıp beklersiniz. Cevap: C. Haksız mıyım?

Evliliğimin dağılmak üzere olması beni çok rahatsız ediyor ve ne yapacağımı bilmiyorum. Size sorulsa ikisi de psikolog olan annem ve babamla konuşmam gerektiği gün gibi ortadadır ama bunun için fazla gururluyum. İyi bir evlilik nasihati için işe yaramazlar: Onlar birbirlerinin ruh eşi, unuttunuz mu? Onlar hep zirvededir, vadiler onlara göre değildir. Evlilik sarhoşluğu sonsuza kadar uzayan tek bir patlamadır. Elimde ka-

lan son şeyi -evliliğimi- yüzüme gözüme bulaştırdığımı onlara söyleyemem. Hemen oturup İnanılmaz Amy'nin en fantastik, en tatmin edici, sorunsuz evliliğiyle ilgili yeni bir kitap yazarlar... Çünkü İnanılmaz Amy evliliğine kendini adar.

Ama endişeliyim. Sürekli. Kocamın zevkleri için artık yaşlı kaçtığımın farkındayım. Altı yıl önce onun için ideal kadındım, üstelik onu tanıdığımdan beri kırkına yaklaşan kadınlar hakkındaki acımasız yorumlarını dinledim durdum. Onları abartılı giyinen, barlara çıkan, iticiliklerinin farkında olmayan zavallılar olarak görürdü. İçmeye gittiği bir bardan döndüğünde işlerin nasıl olduğunu sorduğumda hemen hemen hep aynı şeyi söylerdi: "Ümitsiz vakalarla dolu." Bu, benim yaşımdaki kadınlar için kullandığı lakaptı. O zamanlar henüz otuzlarının başında olan ben sanki kırkıma hiç gelmeyecekmiş gibi sırıtırdım. Şimdi onun gözünde ben ümitsiz vakaydım. Belki de kendini bana tutsak hissettiği için bu kadar kızgındır.

Kendimi bebek terapisine verdim. Her gün Noelle'e gidip üçüzlerin beni mıncıklamasına izin veriyorum. Minik elleri saçlarımda, yapışkan nefeslerini boynumda hissediyorum. Kadınların neden çocukları yemekle tehdit ettikleri anlaşılır bir şey: Tam ısırmalık! Onu yiyebilirim! Üç çocuğunun ona doğru emeklediğini izlemek, uykudan uyandıklarında yüzlerinde yastık izleriyle gözlerini ovuşturarak paytak paytak annelerine koşmalarını seyretmek, küçük elleriyle annelerinin dizlerine ya da kollarına dokunmaya çalışmaları, bunu yaparken güvende olduklarını biliyormuş gibi görünmeleri... Bunlar bazen içimi sızlatmaya yetiyor.

Dün öğleden sonra Noelle'den çıktığımda öylesine çaresiz hissediyordum ki belki tam da bu yüzden aptalca bir şey yaptım:

Nick eve geldiğinde beni yatak odasında buluyor, duştan henüz çıkmışım, beni görür görmez duvara dayayıp içime giriyor. İşi bitip beni bıraktığında mavi boyalı duvarda ıslak dudak izlerimi görebiliyorum. Nefes nefese yatağın kenarına oturduğunda, "Kusura bakma, sana ihtiyacım vardı," diyor.

Bana bakmıyor.

Ona gidip kollarımı boynuna doluyorum, her zamanki gibi davranmaya çalışıyorum, mutlu evlilik tablosu çiziyorum ve "Düşünüyordum da..." diyorum.

"Öyle mi? Ne düşünüyordun?"

"Şey, belki şimdi tam zamanıdır. Bir aile olmanın. Çocuk yapmanın." Bunu söylerken bile kulağa delice geldiğinin farkındayım ama kendimi tutamıyorum. Evliliğini kurtarmak için hamile kalmaya çalışan deli kadına dönüşüyorum.

Bir zamanlar dalga geçtiğin şeye dönüşmek çok aşağılayıcı bir şey.

Nick benden uzaklaşıyor. "Şimdi mi? Şu sıralar çocuk yapmak için en kötü zaman, Amy. İşsizsin..."

"Biliyorum ama evde bir bebekle olmak..."

"Annem daha yeni öldü, Amy."

"İşte yeni bir hayat, yeni bir başlangıç olur."

İki kolumdan yakalayıp haftalardır ilk defa gözlerimin içine bakıyor. "Amy, annem artık öldüğüne göre güle oynaya New York'a döneceğimizi, bebek yapıp eski hayatlarımızı yaşayacağını sanıyorsun. Ama o kadar *paramız* yok. *Burada* yaşamaya bile yetecek paramız yok. İçine düştüğümüz durumu düzeltmek için her gün nasıl bir baskı altında olduğumu hayal bile edemezsin. Evi *geçindirmeye* çalışıyorum. İkimize bakmakta zorlanırken bir de çocukla baş edemem. Büyürken sahip olduğun şeyleri onlara da vermek isteyeceksin ama ben

bunu *yapamam.* Küçük Dunne'lar için özel okullar olmayacak, tenis ve piyano dersleri, yazlık evler olmayacak. Fakirliğimizden nefret edeceksin. Bundan nefret edeceksin."

"O kadar da sığ değilim, Nick. Ben..."

"Gerçekten şu anda çocuk yapacak durumda olduğumuza mı inanıyorsun?"

Evliliğimiz boyunca ilk defa bu konuyu tartışıyoruz ve konu açıldığı için ne kadar rahatsız olduğunu görmemem mümkün değil.

"Büyük stres altındayız, bebeğim," diyorum. "Birkaç tümsekle karşılaştık ve bunların çoğunlukla benim hatam olduğunun farkındayım. Ben sadece burada öylesine başıboş hissediyorum ki..."

"Demek evliliklerini bir çocukla düzeltmeye çalışan çiftlerden biri olacağız, öyle mi? Sanki bunu yapmak işe yarıyormuş gibi."

"Bebek yapmamızın nedeni..."

Gözleri vahşi bir karanlığa devşiriyor, yine kollarımı kavrıyor.

"Sadece... Hayır, Amy. Şimdi olmaz. Daha fazla stres kaldıramam. Endişelenmeme neden olacak bir şeyle daha uğraşamam. Üzerime binen yükün altında eziliyorum. Dağılmak üzereyim."

Bu seferlik en azından gerçeği söylediğini biliyorum.

NICK DUNNE

ALTI GÜN GEÇTİ

Her araştırmada ilk kırk sekiz saat önemlidir. Amy kaybolalı neredeyse bir hafta oldu. Basında yer aldığına göre 'Amy Elliott Dunne'ın' gitmeyi en sevdiği yerlerden biri olan Tom Sawyer Parkı'nda geceleyin mum yakılacaktı. (Amy'nin bu parka adımını attığını bile bilmiyordum. Seyrek ağaçlar, her zaman evcil hayvan dışkısıyla dolu kum havuzu... Amy'nin gideceği bir yere benzemiyordu.) Son yirmi dört saatte haber ulusal kanallara da yayılmıştı, artık her yerdeydi.

Tanrı inançlı Elliott'ları korusun. Marybeth beni dün gece aradığında polislerin soru bombardımanını kafamdan atmaya çalışıyordum. Kayınvalidem *Ellen Abbott* programını seyretmiş, kadının 'fırsatçı reyting orospusu' olduğuna karar vermişti. Yine de günün büyük bölümünü medyayı nasıl idare edeceğimiz üzerine strateji belirlemeye çalışarak geçirdik.

Medya (eski kabilem, benim insanlarım!) hikayeyi kendince biçimlendiriyordu. İnanılmaz Amy bağlantısına ve uzun yıllardır evli olan Elliott'lara bayılmışlardı. Satışları düşen kitap serisi ya da yazarlarının iflasın eşiğinde olmalarına dair hiçbir sinsi yorum yapılmıyordu. Şu anda bütün kalpler ve çiçekler Elliott'lar içindi. Medya onları seviyordu.

Beni o kadar sevmediler. Medyada birtakım *merak konuları* dönmeye başlamıştı bile. Sadece sızdırılanlar değil -olay sabahı nerede olduğumu kanıtlayamamam, muhtemelen 'sahnelenmiş' olay yeri vs.- aynı zamanda kişilik özelliklerim de masaya yatırılıyordu. Lisedeyken hiçbir kızla birkaç aydan fazla çıkmadığımı haber yapıp beni açıkça çapkın ilan ettiler. Babamın Comfort Hill'de olduğunu ve onu nadiren ziyaret ettiğimi keşfettiler ve böylece babasını huzurevine bırakan bir nankör oldum. "Bir sorunumuz var, senden hiç hoşlanmıyorlar," diyordu Go çıkan her haberden sonra. "Bu gerçek bir sorun, Lance." Medya göbek adımı yeniden diriltmişti ki bu addan ilkokuldan beri nefret eder, her yıl okulun ilk günü öğretmen yoklama yaparken, "Nick, benim adım Nick!" diye yırtınırdım. Her eylül ayı açılış töreninde aynı şey olurdu: "Nick, benim adım Nick!" Okulda illa bir sivri akıllı çıkar, çıtkırıldım bir beyefendi tavrı ve yayvan konuşmasıyla, "Selam, benim adım Laaaance!" diye etrafımda dönerdi. Sonra, bir sonraki yıla kadar her şey unutulurdu.

Ama şimdi unutulmuyordu. Seri katiller ve suikastçılar için rezerve bir önyargıyla üçlü adım -Lance Nicholas Dunne- her yerdeydi. Üstelik kimse bunu engelleyemiyordu.

Bir arabaya doluşup Rand ve Marybeth Elliott çifti ve Go ile parktaki mum merasimine gittik. Elliott'ların bilginin ne kadarına ulaştığı, damatları hakkında hangi lanet olasıca söylentileri duydukları net değildi. "Sahnelenmiş olay yeri" meselesinden haberdar olduklarını biliyordum: "Bazı tanıdıklarımı getirip onlara tam tersini söyleteceğim, evde gerçekten bir boğuşma yaşandığının gayet açık olduğunu söyleteceğim,"

demişti Rand kendine güvenli bir tavırla. "Gerçek kırılgandır, sadece doğru uzmanı bulmaya bakar."

Rand sanırım diğer şeyleri -kredi kartlarını, hayat sigortasını, kanı ve kötü davranma, açgözlülük, korku gibi lanet olasıca iddialarıyla karımın en iyi arkadaşı olduğunu iddia eden meymenetsiz Noelle'i- bilmiyordu. Kadın bu gece parktaki mum merasiminden sonra *Ellen Abbott* programına çıkacaktı. İkisi televizyon izleyicisinin karşısında oturup benden rahatça iğrenebilirlerdi.

Gerçi herkesin benden iğrendiği söylenemezdi. Geçen hafta boyunca Bar'da müşteri patlaması yaşanmıştı. Muhtemel katil Lance Nicholas Dunne'ın sahip olduğu yerde biralarını içip patlamış mısırlarını dişlemek için gelen yüzlerce müşteri. Go dört yeni eleman almak zorunda kalmıştı. Geçenlerde bana uğradığında oraya gitmeye dayanamadığını, içkilerini içip birbirlerine beni anlatırken aval aval bakınan gulyabanilerle nasıl tıklım tıkış olduğunu görmeye katlanamadığını söylemişti. Bunu mide bulandırıcı buluyordu. Yine de paranın bize yardımı dokunabileceğini düşünerek işe gitmeye devam etti... Ne olacağı belli olmazdı.

Ne olacağı belli olmaz. Amy altı gündür kayıptı ve hepimiz *ne olacağını* düşünüyorduk.

Parka yaklaşırken hepimiz sessizdik. Marybeth'in tırnaklarıyla camda tutturduğu tempoyu dinliyorduk.

"Çifte randevu gibi." Rand'in kahkahası isteriye yakındı. Tiz ve ciyak ciyak. Dahi psikolog, çoksatar yazarı, herkesin dostu Rand Elliott çöküşteydi. Marybeth kendini meditasyona vermişti. Keskin bir hassasiyete eşlik eden içki yudumları, uçurumun kıyısında olsa da dik duruşu... Öte yandan Rand resmen kafayı sıyırmak üzereydi; kafasının kutudan fırlayan

www.roche.com.tr

palyaço gibi omuzlarının üzerinden fırladığını görsem şaşırmazdım: Guguuuuuk! Rand'in geyik muhabbetine yatkın tabiatı manik bir hal almıştı. Karşısına çıkan herkesle içli dışlı oluyor, tüm polislerin, gazetecilerin, gönüllülerin anında koluna giriyordu. Özellikle Days Inn "bağlantımız" olan utangaç ve beceriksiz Donnie ile sıkı fıkıydı. Rand ona takılmayı seviyor, bunu söylemekten de çekinmiyordu. "Ah, ben sadece sana takılıyorum, Donnie," diyordu ve bunun üzerine Donnie büyük bir keyifle sırıtıyordu.

"Şu çocuk başka bir yerde görevlendirilemez mi?" diye Go'ya dırdırlanmıştım bir gece önce. Babam yerine koyduğum adamın başkasından daha fazla hoşlanmasını kıskandığımı söyledi bana. Doğru, kıskanıyordum.

Parka doğru yürürken Marybeth, Rand'in sırtını okşuyordu. Birinin bana da aynı şeyi yapmasını öyle isterdim ki... Aniden bir hıçkırık boğazıma düğümlendi. Birini istiyordum ama bunun Andie mi, yoksa Amy mi olduğundan emin değildim.

"Nick?" Go elini omzuma koydu ama silkinerek ondan kurtuldum.

"Kusura bakma. Vay canına. Kusura bakma," dedim. "Tuhaf bir kopma anıydı. Hiç Dunne tarzı değil."

"Sorun değil. İkimiz de tarzlarımızdan uzaklaşıyoruz," dedi Go ve gözlerini uzaklara dikti. *Durumumu* -ihanetimi- keşfettiğinden beri biraz uzaklaşmıştı, gözleri mesafeli, yüzü sürekli asıktı. Ona gücenmemek için kendimi zor tutuyordum.

Parka girdiğimizde kamera ekipleri her yerdeydi. Sadece yerel değil ulusal kanallar da buradaydı. Dunne'lar ve

Elliott'lar kalabalığın kıyısından yürürken Rand gülümseyerek ruhani bir lider gibi başıyla onları selamlıyordu. Boney ve Gilpin dost canlısı avcı köpekleri gibi anında dibimizde bitti. Artık varlıklarına aşinaydım, etrafımdaki mobilyalardan farkları kalmamıştı ve muhtemelen sürekli dibimde bitmelerinin anafikri de buydu. Boney tüm halk etkinliklerinde giydiği kıyafetini giymişti. Düz bir siyah etek, gri çizgili bir bluz, zayıf saçlarına yandan tutturduğu tokalar. *Bony Moronie adında bir kızla tanıştım...* Gece sıcaktı ve Boney'nin her iki koltukaltında deodorantın bıraktığı koyu renkli gülen suratlar vardı. Sanki daha dün beni suçlamamış gibi (gerçekten suçlamıştı, değil mi?) bana bakarken sırıtıyordu.

Elliott'larla külüstür bir portatif platformun basamaklarına dizildik. Omzumun üzerinden ikizime baktığımda kardeşim başıyla işaret edip derin bir nefes aldı. O zaman nefes almam gerektiğini hatırladım. Yüzlerce yüz bize doğru dönmüştü, her tarafta kamera flaşları patlıyordu. *Gülümseme*, dedim kendime. *Sakın gülümseme.*

Amy'yi Bulun tişörtlerinin üstünden düzinelerce Amy bana bakıyordu.

Go bir konuşma yapmam gerekeceğini söylemişti. (*"Biraz insanlaşmalısın, hem de hemen!"*) Ben de öyle yaptım. Mikrofona yürüdüm. Ayağı çok kısaydı, karnıma geliyordu. Birkaç saniye düzeltmek için güreştim, sonunda sadece birkaç santim yükseltebildiğimde, normalde böylesi aksilikler beni öfkelendirecekken halkın önünde öfke krizlerine giremeyeceğimi bildiğimden derin bir nefes aldım, eğildim ve kız kardeşimin benim için yazdığı kelimeleri okudum: "Karım Amy Dunne neredeyse bir haftadır kayıp. Ailemizin yaşadığı azabı, Amy'nin yokluğunun hayatlarımızda açtığı derin boşluğu ta-

rif etmem çok zor. Amy hayatımın aşkı, ailesinin biriciğidir. Onunla tanışma şansını bulanlar ne kadar eğlenceli, çekici ve nazik olduğunu bilir. Akıllı ve sıcaktır. Hayattaki en büyük yardımcım ve hayat ortağımdır."

Başımı kaldırıp kalabalığa baktım ve bir anda Andie'yi gördüm. Yüzünde bir iğrenme ifadesi vardı, o yüzden gözlerimi yine hemen notlarıma çevirdim.

"Amy benim beraber yaşlanmak istediğim kadın ve bunun böyle olacağından eminim."

DUR. NEFESLEN. GÜLÜMSEME. Go bunları da yazmıştı. Sesim hoparlörlerden yankılanıp nehrin üzerinden süzülüyordu.

"En küçük bir bilgiye ulaştığınızda bizimle iletişime geçmenizi rica ediyoruz. Yakında sağ salim eve dönmesi umuduyla bu gece mumlarımızı yaktık. Seni seviyorum, Amy."

Gözlerimle kalabalığı taradım ama kasten Andie'yi es geçtim. Park mumlarla ışıl ışıldı. Bir sessizlik anı olması beklenirdi ama bebekler ağlıyordu ve yalpalayarak yürüyen evsiz bir adam sürekli yüksek sesle, "Hey, burada ne oluyor? Bu mumlar niye?" diye soruyor, birileri Amy'nin adını fısıldadığında adam daha da yüksek sesle "Ne? *Ne* için?" diye tekrar soruyordu.

Kalabalığın ortalarında bir yerlerden Noelle Hawthorne öne doğru yürümeye başladı, üçüzlerden birini kalçasına oturtmuştu, diğer ikisi eteğine yapışmıştı. Üçü de, çocuklarla yaşamaya alışık olmayan bir adam için komik derecede küçük görünüyordu. Noelle kalabalığı yararak ilerledi ve çocuklarıyla birlikte uygun adımda podyumun kenarına ulaştığında başını kaldırıp bana baktı. Ateş saçan gözlerle ona baktım, sonuçta kadın bana iftira atmıştı. Derken karnındaki şişkin-

liği görünce yine hamile olduğunu fark ettim. Bir an için ağzım açık kaldı. Dört yaşın altında dört çocuk, aman Tanrım! Daha sonra bu halim analiz edilecek, üzerinde tartışılacak, insanların çoğu bir an için kızmakla korkmak arasında gidip geldiğime inanacaktı.

"Merhaba, *Nick*." Mikrofon açıktı, adım kalabalığın üzerinde patladı.

Mikrofonla oynamaya başladım ama kapatma düğmesini bulamadım.

"Sadece yüzünü görmek istedim," diyen Noelle gözyaşlarına boğuldu. Islak bir hıçkırık yine kalabalığın üzerinde dalgalandığında herkes donakaldı. "Nerede o? Amy'ye ne yaptın? Karına ne yaptın?"

Yaptın, yaptın, diye yankılandı ses. Panikleyen iki çocuğu ağlamaya başladı.

Noelle bir an için konuşamadı, boğulurcasına ağlıyordu, gözü dönmüş gibi öfkeli görünüyordu, sonunda mikrofon ayağını tuttuğu gibi kendine çekti. Mikrofonu almayı aklımdan geçirdim ama hamile elbisesi giymiş bu üç bebekli kadınla baş edemeyeceğimi biliyordum. Kalabalıkta Mike Hawthorne'a bakındım. (*Karına hakim ol!)* Ama adam ortalıkta görünmüyordu. Noelle kalabalığa seslendi.

"Ben Amy'nin en yakın arkadaşıyım!" *Arkadaşıyım, arkadaşıyım, arkadaşıyım...* Kelimeler, çocuklarının ağlamaları eşliğinde parkın üzerinde yankılandı. "Elimden geleni ardıma koymadığım halde polislerin beni ciddiye almasını sağlayamadım. O yüzden bu şehri, Amy'nin sevdiği ve sevildiği şehri bilgilendirmek istiyorum! Bu adam, yani Nick Dunne, bazı soruları yanıtlamak zorunda. Karısına ne yaptığını bize söylemek zorunda!"

Boney podyumun yan tarafından kadına doğru fırladığında Noelle ona döndü. İkisi göz göze geldi. Boney boğaz kesme hareketi yaptı: *Kes artık!*

"*Hamile* karısına!"

Artık kimse mumları göremiyordu çünkü flaşlar delirmişti. Yanımda duran Rand, hava salan bir balon gibi inledi. Aşağıda Boney baş ağrısından muzdaripmiş gibi parmaklarını kaşlarının arasına koydu. Her şeyi, nabzıma eşlik ederek çılgınca akan çılgın kareler gibi görüyordum.

Gözlerimle kalabalıkta Andie'yi aradım, bana baktığını gördüm. Yüzü çarpılmış, pembeye çalmıştı, yanakları ıslaktı ve gözlerimiz buluştuğunda dudaklarını oynatarak "Göt herif!" dedikten sonra sendeleyerek kalabalığın içinde uzaklaştı.

"Gitmeliyiz." Kız kardeşim aniden yanımda belirmişti. kolumu çekerken kulağıma fısıldıyordu. Köylülerin meşalelerinden korkmuş bir Frankenstein canavarı gibi kamera flaşlarının karşısında donakalmıştım. *Flaş, flaş, flaş.* İki gruba ayrılarak yürümeye başladık. Kız kardeşimle birlikte kaçarcasına Go'nun arabasına koşuyorduk. Elliott'larsa, *siz kendinizi kurtarın,* dercesine düşmüş çeneleriyle ağır adımlarla podyumdan iniyordu. Gazeteciler sürekli aynı soruyu soruyordu: *Nick, Amy hamile miydi? Nick, Amy hamile kaldığında onu kızmış mıydın?* Bense koşar adım parktan çıkmaya çalışıyor, doluya tutulmuş gibi başımı yerde tutuyordum: *Hamile, hamile, hamile...* Bu kelime, yaz gecesindeki cırcırböcekleri gibi beynimde zonkluyordu.

AMY ELLIOTT DUNNE

15 ŞUBAT 2012

- GÜNLÜKTEN -

Ne tuhaf zamanlar. Uzaktan bakıp incelerken kendimi böyle düşünmeye zorluyorum: Ha ha, geriye baktığımda fazlasıyla tuhaf görünecek, soluk lavanta giysimin içinde bilge ve her şeyle eğlenen seksen yaşında bir kadın olduğumda martinilerimi götürürken çok güleceğim. Üstelik bundan iyi bir hikaye çıkmaz mı? Ayakta kalışıma dair tuhaf ve dehşet verici bir hikaye.

Çünkü bildiğim bir şey varsa o da kocam gerçekten çok tuhaf davranıyor. Onda bir terslik var. Evet, annesi için yas tutuyor ama bu sadece bir kısmı. Sanki bu hali doğrudan bana karşı, bir hüzün hali değil bu ama...

Yani bazen beni seyrettiğini hissediyorum ve başımı kaldırıp baktığımda yüzünün tiksintiyle buruştuğunu görüyorum. Sabah kahvaltı gevreği yerken ya da geceleri saçlarımı tararken gördüğünde beni rezil bir şey yaparken yakalamış gibi tiksinerek bakıyor. O kadar öfkeli, o kadar dengesiz ki bu değişken ruh halinin fiziksel bir nedene bağlı olup olmadığını merak eder oldum. Hani insanları delirten buğday alerjisi

ya da beyin damarlarını tıkayan küf sporları gibi fiziksel bir neden.

Geçen gece aşağı indiğimde onu kafasını ellerinin arasına almış, yemek masasında bir yığın kredi kartı ekstresine bakarken buldum. Avize ışığının altındaki yapayalnız kocamı izledim. Ona gitmek, yanına oturmak, eşlerin yaptığı gibi sorunlara birlikte çözüm aramak istiyordum. Ama bunu yapmadım çünkü kızacağını biliyordum. Bazen benden hoşlanmamasının kökeninde ne olduğunu merak ediyorum. Arada sırada yetersizliklerini görmeme izin veriyor, sonra bu yetersizliği bildiğim için benden nefret ediyor.

Beni itti. Hem de sert bir şekilde. İki gün önce beni ittiğinde düştüm ve kafamı mutfak tezgahına çarptım. Birkaç saniye hiçbir şey göremedim. Bu konuda ne diyeceğimi gerçekten bilemiyorum. Acıdan ziyade şok vardı. Ona serbest zamanlı bir iş bulabileceğimi, böylece bir aile kurarak gerçek bir hayata başlayabileceğimizi söylüyordum...

"Bu hayata ne diyorsun?" dedi.

Araf, diye geçirdim içimden. Ama sesimi çıkarmadım.

"Sen bu hayata ne diyorsun, Amy? Ha? Bu hayata ne diyorsun? *Bayan İnanılmaz*'a göre bu bir hayat değil mi?"

"Hayattan anladığım bu değil," dediğimde üç büyük adımda bana geldi ve şöyle düşündüm: *Sanırım beni...* Sonrasında beni itti, yere düştüm...

İkimiz de nefes nefeseydik. Yumruğunu diğer eliyle tutuyordu, her an ağlayacakmış gibi görünüyordu. Üzgün olmanın ötesine geçmişti, azap çekiyordu. Ama bir konuyu açıklığa kavuşturmalıyım: Ne yaptığını biliyordum, bütün bam tellerine parmağımla bastırıyordum. Daraldıkça daralmasını izliyordum. Sonunda bir şey *söylemesini*, bir şey *yapmasını* is-

tiyordum. Kötü, hatta kötünün kötüsü bir şey bile olsa *bir şeyler yap, Nick.* Beni bir hayalet gibi tek başıma bırakma.

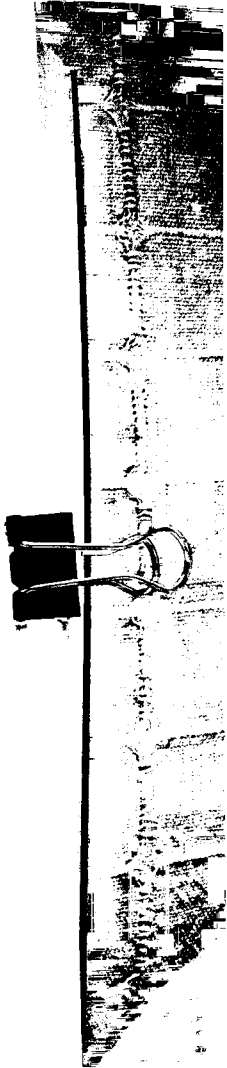
Bunu yapacağını tahmin edememiştim sadece.

Kocamdan şiddet gördüğümde ne yapacağımı hiç düşünmemiştim çünkü hayatım boyunca dövülen kadınlar kalabalığı bana çok uzaktı. (Biliyorum, hayat filmi bu, evet, biliyorum: Şiddet, tüm sosyoekonomik bariyerleri aşıyor. Yine de... Nick?) Düşünmeden konuşuyorum. Son derece komik geliyor: Ben kocasından dayak yiyen bir kadınım. İnanılmaz Amy ve Evdeki Şiddet.

Ardı ardına özür diledi. Olacağına hiç ihtimal vermezdim ama bir danışmana görünmeyi kabul etti. Bu iyi bir şey. Özünde öylesine iyi bir adam ki yaptığını affetmeye, yaptığının aslında hastalıklı bir anormallik olduğuna, ikimizin de sebep olduğu gerginliğin bir sonucu olduğuna inanmaya hazırım. Bazen yaşadığım stresin aynısını Nick'in de yaşadığını unutuyorum: Beni buraya getirmenin ağırlığına göğüs geriyor, benim gibi müşkülpesent birini memnun etmenin stresini hissediyor ve Nick gibi bir adam için -kolayca mutlu olunabileceğine içten inanan bir adam için- bu çileden çıkarıcı olabilir.

O yüzden bir anda gelişip anında biten itme olayı beni korkutmadı. Beni asıl korkutan, yerde yatmış gözlerimi kırpıştırırken, başımın içi çınlarken yüzünde beliren ifadeydi. Bana tekrar vurmamak için kendini tutarken yüzünde beliren ifade. Beni tekrar itmek istiyordu. O zamandan beri bana suçluluk duygusuyla ve suçluluk duygusunun getirdiği tiksintiyle bakıyor. Katıksız bir tiksinti.

Geldik meselenin daha da karanlık yönüne. Dün arabayla, şehrin yarısının uyuşturucu alışverişini yaptığı alışveriş mer-

kezine gittim. Uyuşturucu almak, eczaneden reçeteyle ilaç almaktan kolay. Bunu biliyorum çünkü Noelle anlatmıştı. Kocası arada bir gidip ot alıyormuş. Gerçi ben ot falan istemiyorum, benim istediğim, ne olur ne olmaz durumlar için bir tabanca. Nick'le işler iyice sarpa sararsa diye. Ancak oraya vardığımda Sevgililer Günü olduğunu fark ettim. Sevgililer Günü'ydü ve ben bir tabanca satın aldıktan sonra eve dönüp kocama akşam yemeği pişirecektim. Kendi kendime şöyle düşündüm: *Nick'in babası senin hakkında yanılmıyordu. Apaçık bir orospusun. Çünkü kocanın sana zarar vereceğini biliyorsan çekip gidersin. Yine de ölen annesinin yasını tutan kocanı bırakamıyorsun. Bırakamazsın. Bunu yapmak için düpedüz korkunç bir kadın olman gerekir. Tabii bir şeyler gerçekten sarpa sarrarsa durum değişir. Gitmek için kocanın sana zarar vereceğine gerçekten inanman lazım.*

Ama Nick'in bana zarar vereceğini sanmıyorum.

Yine de tabancayla kendimi daha güvende hissedeceğim.

NICK DUNNE

ALTI GÜN GEÇTİ

Go beni arabanın içine itip gaza basarak parktan uzaklaştı. Boney ve Gilpin'le birlikte onların ciplerine doğru yürüyen Noelle'in yanında uçarcasına geçtik, özenle giydirdiği üçüzleri kadının arkasından uçurtma kuyruğu gibi koşturuyordu. Tekerlekleri öttürerek kalabalığın yanından geçtik. Yüzlerce surattaki öfke doğrudan bana yönelmişti. Resmen kaçtık. Teknik açıdan kaçmış sayılıyorduk.

"Vay canına, tuzak bu," diye söylendi Go.

"Tuzak?" diye tekrarladım. Beynim durmuştu.

"Bunun tesadüfen olduğunu mu sanıyorsun, Nick? Üçüz anası sürtük zaten polise ifadesini vermemiş miydi? Hamilelikten o zaman niye bahsetmedi?"

"Ya da bombalarını teker teker atıyorlar."

Boney ve Gilpin karımın hamile olduğunu duymuş, böylece bu doğrultuda bir strateji kurmuş olabilirlerdi. Belli ki onu benim öldürdüğüme inanıyorlardı.

"Önümüzdeki hafta boyunca Noelle bütün kanallarda senin nasıl bir katil olduğunu anlatacak, en iyi arkadaşı Amy için adalet istediğini söyleyecek. Halkla ilişkiler orospusu. Lanet olasıca halkla ilişkiler *orospusu*."

Yüzümü cama dayayıp koltuğu arkaya kaykılttım. Arkamızdan bir sürü medya aracı geliyordu. Bir süre sessiz kaldık, Go'nun solukları yavaşladı. Bense nehirde güneye doğru süzülen ağaç dalını seyrettim.

"Nick?" dedi sonunda Go. "Bu şey... Sence?"

"Bilmiyorum, Go. Amy bana bir şey söylemedi. Hamile olsa neden bana değil de Noelle'e söylesin ki?"

"Öte yandan neden sana söylemeden bir tabanca satın almaya çalışsın ki?" dedi Go. "Bunlar çok anlamsız."

Go'nun evine sığındık. Kamera ekipleri evin önünde an sürüleri gibi vızıldıyordu. Kapıdan içeri adımımı atmıştım ki telefonum çaldı. Gerçek telefonum. Elliott'lar arıyordu. Bir iç çekip eski yatak odama daldım ve cevapladım.

"Sana bunu sormam gerekiyor, Nick." Arayan Rand'di. Arkasından televizyoncuların konuşmaları geliyordu. "Bana söylemen gerekiyor. Amy'nin hamile olduğunu biliyor muydun?"

Bir an durup bu beklenmedik hamilelik meselesini nasıl kelimelere dökebileceğimi düşündüm.

"Bana cevap ver, lanet olası!"

Rand'in sesi beni daha sakin konuşmaya yöneltti. Yumuşak, telkin edici, kadife gibi bir sesle konuştum. "Amy'yle bebek yapmaya çalışmıyorduk. Hamile kalmak istemiyordu, Rand. Önümüzdeki yıllarda böyle bir şey ister miydi, onu da bilmiyorum. Biz... Hatta biz artık eskisi gibi sık sevişmiyorduk. Hamile olduğu ortaya çıkarsa... Çok şaşırırım."

"Noelle, Amy'nin hamileliğini teyit ettirmek için bir doktora göründüğünü söyledi. Polisler kayıtları araştırmak için bir mahkeme emri çıkardı bile. Bu gece öğreneceğiz."

Go'yu oturma odasında buldum. Annemin iskambil falı açtığı sehpada, önünde buz kesmiş kahve fincanıyla oturuyordu. Odaya girdiğimi bildiğini belli edecek şekilde bana doğru döndü ama yüzüme bakmadı.

"Neden sürekli yalan söylüyorsun, Nick?" diye sordu. "Elliott'lar senin düşmanın değil. Onlara çocuk istemeyenin asıl sen olduğunu söylemen gerekmez miydi? Neden Amy'yi kötü göstermeye çalışıyorsun?"

Öfkemi bastırdım. Midem yanıyordu. "Yorgunum, Go. Kahretsin. Bunu şimdi konuşmak zorunda mıyız?"

"Daha iyi bir zaman bulabilir miyiz?"

"Çocuğumuzun olmasını istiyordum. Bir süre denedik ama olmadı. Hatta birtakım tedaviler bile araştırmaya başlamıştık. Ama sonra Amy çocuk istemediğine karar verdi."

"Bana çocuğu *senin* istemediğini söylemiştin."

"Durumu kurtarmaya çalışıyordum."

"Ah, harika, başka bir yalan daha," dedi Go. "Senin bu kadar... Söylediğin hiçbir şey birbirini tutmuyor, Nick. Bar'ı kutlamak için biraraya geldiğimiz akşam yemeğinde ben de vardım. Annem yanlış anlamış, sizin bebek müjdesi verdiğinizi sanmıştı hani? Sonra Amy ağlamıştı."

"Eh, Amy'nin her şeyini açıklayamam, Go. S.ktiğimin bir yıl öncesi neden ağladığını bilmiyorum. Tamam mı?"

Go bir süre sessizce oturdu. Sokak lambasının turuncu ışığı yüzünde bir rock yıldızı havası yaratıyordu. "Bu senin için büyük bir sınav olacak, Nick," diye mırıldandı yine bana bakmadan. "Gerçeklerle hep başın belada olmuştur. Ne zaman gerçek bir tartışmayla yüz yüze gelsen kaçmak için küçük yalanlarına sığınırdın. Hep kolay yolu seçtin. Takımı bıraktığın halde anneme beyzbol antrenmanına gittiğini söylerdin.

Sinemaya giderdin, anneme kiliseye gittiğini söylerdin. Bu tuhaf bir davranış."

"Bu, beyzboldan çok farklı bir şey, Go."

"Hem de çok farklı. Ama hala küçük bir çocuk gibi yalanlar uyduruyorsun. Hala herkesin seni mükemmel görmesini sağlamaya çalışıyorsun. Asla kötü adam olmayı istemedin. Amy'nin ailesine onun bebek istemediğini söylüyorsun. Bana karını aldattığını *söylemiyorsun*. Adına çıkarılmış kredi kartlarının sana ait olmadığına yemin ediyorsun, plajdan nefret ettiğin halde plajda takılmaktan hoşlandığına yemin ediyorsun, mutlu bir evliliğiniz olduğu üzerine yeminler ediyorsun. Şu anda neye inanacağımı şaşırmış durumdayım."

"Şaka yapıyorsun değil mi?"

"Amy kaybolduğundan beri tek yaptığın yalan söylemek. Bu beni endişelendiriyor. Neler olacağını kestiremiyorum."

Bir dakika ikimiz de sessiz kaldık.

"Go, söylediklerini doğru mu anlıyorum? Çünkü doğruysa aramızda bir şeyler ölmüş demektir."

"Küçükken annemle oynamayı sevdiğin oyunu hatırlasana. Öyle yapsaydım beni sevmeye devam eder miydin? Böyle yapsam beni sevmeye devam eder miydin? Go'ya vursam beni sevmeye devam eder miydin? Banka soysam beni sevmeye devam eder miydin? Birini öldürsem beni sevmeye devam eder miydin?"

Bir şey söylemedim. Nefesim hızlanmaya başlamıştı.

"Seni sevmeye devam ederdim," dedi Go.

"Go, bunu söylememi gerçekten istiyor musun?"

Sesini çıkarmadı.

"Amy'yi öldürmedim."

Sesini çıkarmadı.

"Bana inanıyor musun?" diye sordum.

"Seni seviyorum."

Elini omzuna koyup yatak odasına gitti ve kapısını kapattı. Kapının altından ışığı görmek için bekledim ama ışığı yakmadı.

İki saniye sonra telefonum çaldı. Bu seferki, kurtulmam gerektiği halde bir türlü kurtulamadığım tek kullanımlık telefonumdu. Kurtulamıyordum çünkü Andie'den gelen telefonu her zaman -hep ama hep- açmak zorundaydım. *Günde bir kez, Nick. Günde bir kez konuşmalıyız.*

Dişlerimi sıktığımı fark ettim.

Derin bir nefes aldım.

Şehrin iyice dışında, kimse arabasını park etmese de otoparka dönüştürülen eski bir kalenin kalıntıları vardı. Geriye sadece, etrafında paslı birkaç salıncak ve tahterevalli olan iki katlı ahşap bir gözetleme kulesi kalmıştı. Andie'yle bir keresinde orada buluşmuş, gözetleme kulesinin gölgelerinde elleşmiştik.

İzlenmediğimden emin olmak için annemin eski arabasıyla şehrin etrafında üç uzun tur attım. Saat daha on olmamıştı. Gitmek çılgınlıktı ama buluşma yerine söyleyecek sözüm yoktu. *Seni görmem gerekiyor Nick, bu gece, hemen şimdi, yoksa yemin ederim kafayı sıyıracağım.* Kalenin önüne park ettiğimde buluşmanın anlamsızlığı ve anlamı daha da belirginleşti: Andie, hamile karısını öldüren benimle karanlık ve tenha bir yerde buluşmakta hala bir sakınca görmüyordu. Kalın ve dikenli otların arasından kuleye doğru ilerlerken gözetleme kulesinin minik penceresinde siluetini seçebiliyordum.

Seni mahvedecek, Nick. Adımlarımı hızlandırdım.

Bir saat sonra paparazzilerin önünde kamp yaptığı evimde bekliyordum. Rand karımın hamile olup olmadığının bu gece belli olacağını söylemişti. Telefon çaldığında hemen açtım ama arama lanet olası Comfort Hill'den geliyordu. Babam yine kaçmıştı. Polislere haber verilmişti. Yine sanki her şey benim suçummuş gibi konuşuyorlardı. *Bu yine olursa babanızı çıkarmak zorunda kalacağız.* İçim midemi bulandırırcasına titredi: Babam yanıma taşınacaktı ve biz iki zavallı, öfke yumağı serseri, muhtemelen dünya üzerindeki en kötü ev arkadaşı komedisine imza atacaktık. Sonu ya cinayet ya da intihar olacaktı. Ba-dam-dam! Kahkaha düğmesine basın.

Telefonu kapatırken nehre bakan pencereden dışarıya göz attığımda kayıkhanede bir siluet gördüm. (*Sakin ol, Nick.*) Serseri bir gazeteci olabileceğini düşündüm ama sonra gergin omuzları ve sıkılı yumrukları fark ettim. Comfort Hill, River Road üzerinden düz yüründüğünde yaklaşık otuz dakika uzaklıktaydı. Beni hatırlamasa da bir şekilde evi hatırlıyor olmalıydı.

Dışarıdaki karanlığa çıktığımda onu ayağını bir banka dayamış, nehri seyrederken buldum. Eskisinden daha az hırpani görünüyordu ama yine de ekşi ekşi ter kokuyordu.

"Baba? Burada ne yapıyorsun? Herkes seni merak ediyor."

Koyu kahverengi keskin gözleriyle bana baktı. Gözlerinde bazı yaşlılarda oluşan camsı süt rengi tabakadan eser yoktu. Süt rengi gözleri olsaydı daha az endişe verici olurdu.

"Bana gelmemi söyledi," dedi azarlarcasına. "Bana gelmemi söyledi. Burası benim evim, istediğim zaman gelebilirim."

"Buraya yürüyerek mi geldin?"

"Buraya istediğim zaman gelirim. Benden nefret edebilirsin ama o beni seviyor."

Neredeyse kahkaha atacaktım. Babam bile Amy'yle ilişkisini yeniden biçimlendiriyordu.

Ön bahçedeki birkaç fotoğrafçının flaşları patlamaya başladı. Babamı eve sokmam gerekiyordu. Özel haber başlığıyla yarın pişirecekleri haberi gözümde canlandırabiliyordum: Bill Dunne nasıl bir babaydı, nasıl bir oğul yetiştirdi? Of, Tanrım, babam bir de *orospularla* ilgili söylevlerine başlarsa tam olacaktı. Comfort Hill'in numarasını tuşladım, bir süre yokuşa sürdükten sonra babamı alması için bir görevli gönderdiler. Fotoğrafçılar fotoğraflarını çekerken onu nazikçe arabaya götürüp yumuşak telkinlerimi esirgemedim.

Benim babam. Araba yola koyulduğunda gülümsedim. Babasıyla gurur duyan bir oğul havası yaratmaya çalışıyordum. Gazeteciler bana karımı öldürüp öldürmediğimi soruyordu. Eve girmeye hazırlanıyordum ki bir polis arabası yaklaştı.

Gelen Boney'ydi. Paparazziler heyecanlanmıştı. Söyleyeceklerini nazik bir sesle aktardı.

Amy hamileydi.

Karım, karnındaki bebekle kaybolmuştu. Boney beni izledi, tepkimi bekledi. Raporuna tepkimi yazması gerekiyordu. *Doğru davran, bu fırsatı tepme, böylesi bir haberi yeni alan bir adam gibi davran,* dedim içimden. Başımı eğip ellerimin arasına aldım ve "Tanrım, ah Tanrım," diye inledim. Dahası bunu yaparken gözümün önüne, mutfak zemininde, kafası kan revan içinde, elleriyle karnını tutan karım geliyordu.

AMY ELLIOTT DUNNE

26 HAZİRAN 2012

- GÜNLÜKTEN -

Hayatım boyunca hiç bu kadar hayat dolu hissetmemiştim. Parlak, masmavi bir gökyüzü, kuşlar sıcaktan çılgına dönmüş, dışarıdaki nehir çağlıyor ve ben son derece hayat doluyum. Korkuyorum, endişeliyim ama *canlı* hissediyorum.

Bu sabah uyandığımda Nick yanımda değildi. Yatakta kalıp tavana baktım, yavaş yavaş ilerleyen altın güneş ışıklarını seyrettim, pencerenin hemen dışında şarkılar söyleyen kuşları dinledim ve kusmak istedim. Boğazım zonkluyordu. Kusmamaya niyetliydim ama sonra banyoya koşup kustum: Safra, sıcak su ve bunların ortasında yüzen küçük bir bezelye tanesi. Midem kasılıp gözlerim dolarken nefes almakta zorlanıyordum. Sadece kadınların çözebileceği matematik denklemini çözdüğümde klozete sarıldım. Doğum kontrol hapı kullanıyorum ama arada bir unuttuğum oluyordu. Hem ne önemi var ki, otuz sekiz yaşındayım ve neredeyse yirmi yıldır hap kullanıyorum. Kazara hamile kalamazdım.

Hamilelik testlerini kilitli bir camlı dolapta buldum. Dolabı açtırmak için kıllı ve bıyıklı bir kadından yardım istedim,

sonra kadına istediğim şeyi elimle işaret ettim. Doktor edasıyla bana bakıp testi uzattı ve "İyi şanslar," dedi.

İyi şansın ne olabileceğini kestiremiyordum: Negatif mi, yoksa pozitif mi iyi şans olacaktı? Eve döndüm, prospektüsü üç kez okudum, belirtilen süre boyunca testi doğru açıda tuttum, sonra lavabonun kenarına bırakıp sanki bir bombaymış gibi oradan kaçtım. Üç dakika bekleyecektim, o yüzden radyoyu açtım. Elbette bir Tom Petty şarkısı çalıyordu. Radyoyu açtığımda bir Tom Petty şarkısı çalmasa olmazdı. Onunla birlikte şarkıyı kelimesi kelimesine çığırdım, sonra korka korka, sanki test gizlice yakalamam gereken biriymiş gibi banyoya gittim. Kalbim atması gerekenden daha hızlı atıyordu ve hamileydim.

Birden kendimi yaz bahçesinden fırlayıp sokakta koşarken buldum. Noelle'in kapısını yumrukladım, kadın kapıyı açtığında gözyaşlarına boğulup testi gösterdim ve "Hamileyim!" diye bağırdım.

Böylece benden başka biri daha öğrendi. Korktuğumu da gördü.

Eve döndüğümde aklımda iki düşünce vardı.

Bir: Evlilik yıldönümümüz önümüzdeki hafta. İpuçlarını aşk mektupları olarak kullanacağım, son ipucu kocamı harika bir antika ahşap bebek beşiğine götürecek. Onu birbirimize ait olduğumuza ikna edeceğim. Bir aile olduğumuza ikna edeceğim.

İki: Keşke o gün o tabancayı satın alabilseydim.

Şimdilerde kocam eve geldiğinde bazen ödüm kopuyor. Birkaç hafta önce Nick onunla nehirde mavi gökyüzünün altında rafting yapmak, azgın sularla birlikte akmak isteyip istemediğimi sordu. Bunu sorduğunda farkında olmadan

merdiven tırabzanına iki elimle birden sarılmışım. Sımsıkı tutunuyordum. Çünkü Nick'i kanoda sallanırken gözümde canlandırabiliyordum: Başta dalga geçecek, paniğim karşısında kahkahalar atacak, sonra yüzü azimle ciddileşecek, ben çamurlu kahverengi suya düşeceğim, dallar ve kum her tarafımı çizecek ve Nick güçlü kollarıyla beni sarıp üzerime binecek, ta ki ben çırpınmayı bırakana kadar.

Buna engel olamıyorum. Nick benimle genç, zengin, güzel bir kadın olduğum zaman evlendi, şimdiyse fakir, işsiz, otuzunu çoktan geçmiş, kırkına yaklaşmış bir kadınım. Üstelik artık güzel bir kadın değil *yaşına göre güzel* bir kadınım. Gerçek bu. Değerim düştü. Bunu Nick'in gözlerinde okuyabiliyorum. Ama bu bakış, dürüst bir bahiste parasını kaybeden bir adamın bakışı değil. Bu bakış kandırıldığını düşünen bir adamın bakışı. Çok yakında, kendini hapsolmuş hisseden bir adamın bakışlarına dönüşecek. Bebekten önce beni boşayabilirdi bile. Fakat iyi çocuk Nick şimdi bunu asla yapamaz. Aile değerlerine sıkı sıkı bağlı insanların yaşadığı bu kasabada, karısını ve çocuğunu terk eden bir adam gibi görünmeyi göze alamaz. Benimle kalıp acı çekmeyi tercih eder. Acı çeker, pişman olur ve öfkeden köpürür.

Bebeği aldırmayacağım. Karnımdaki bebek bugün altıncı haftasında, henüz bir fasulye tanesi büyüklüğünde ve gözleri, ciğerleri, kulakları gelişmeye başladı. Birkaç saat önce mutfağa gittiğimde Maureen'in Nick'in en çok sevdiği çorba için verdiği kuru fasulye kabını buldum, bir fasulyeyi çıkarıp tezgahın üstüne koydum. Serçeparmağımın tırnağından bile minikti. Soğuk tezgahın üzerinde bırakmaya gönlüm el vermeyecekti, o yüzden alıp avcumda parmak ucumla sevdim. Şimdi yanımda taşıyorum, tişörtümün cebine koydum.

Kürtaj olmayacağım. Nick'ten de boşanmayacağım. Henüz değil. Çünkü benim için bir yaz günü denizde ellerinin üzerinde durup bacaklarını salladığını, tekrar su üstüne çıktığında en güzel midyeyi elinde tuttuğunu hala hatırlayabiliyorum. Güneşe bakmış, sonra Nick beni tuzlu dudaklarıyla öperken gözlerimi kapattığımda, gözkapaklarımın içinde renkler yağmur damlaları gibi oynaşırken ne kadar şanslı olduğumu düşünmüştüm. Çok şanslıyım, bu benim kocam, bu adam çocuklarımın müstakbel babası, çok mutlu olacağız.

Ama yanılmış olabilirim. Çok fena yanılmış olabilirim. Çünkü bazen bana bakışları var ya? Plajdaki tatlı çocuk, hayallerimin erkeği, çocuklarımın babası? Onu bir böcek gibi hesapçı ve düşünceli gözlerle beni seyrederken yakalıyorum ve düşünmeden edemiyorum: *Bu adam beni öldürebilir.*

Bu yazdıklarımı bulursanız ve ölmüşsem, eh, yani...

Kusura bakmayın, bu hiç komik değildi.

NICK DUNNE

YEDİ GÜN GEÇTİ

Zamanı gelmişti. Sabah yerel saatle tam sekiz, New York saatiyle dokuzdu, telefonumu elime aldım. Karım kesinlikle hamileydi. Kesinlikle baş -hatta tek- şüpheliydim. Bir avukat tutacaktım. *Bugün* bir avukat tutacaktım ve kesinlikle ihtiyaç duyduğum halde hiç istemediğim bir avukat olacaktı bu.

Tanner Bolt. Sevimsiz bir gereklilik. Herhangi bir hukuk kanalını açsanız, gerçek suç programlarını seyretmeye kalksanız, Tanner Bolt'un spreyle bronzlaşmış, programın konu ettiği mağdur her kimse onun adına öfkelenmiş ve endişelenmiş yüzüyle karşılaşırdınız. Otuz dört yaşındayken, karnı burnunda karısını boğup cesedini çöplüğe atmakla suçlanan Chicagolu restoran sahibi Cody Olsen'in avukatlığını üstlendiğinde meşhur olmuştu. Cinayet masası köpekleri, Cody'nin Mercedes model arabasının bagajında ceset kokusu almıştı. Adamın dizüstü bilgisayarında yapılan araştırmada, karısının kaybolduğu sabah Cody'nin en yakın çöplük arazinin haritasından çıktı aldığı saptanmıştı. Beyinsizin tekiydi. Tanner Bolt'un işi bittiğinde Cody Olsen haricindeki herkes -olayı araştıran polisler, Chicago'nun Batı Yakası'ndan iki mafya

üyesi ve huysuz bir gece kulübü sahibi- şüpheli konumuna düşmüş, Cody elini kolunu sallayarak mahkeme salonundan çıkıp etrafındakilere kokteyl ısmarlamıştı.

Tanner Bolt geçen on yıl içinde Koca Şahini olarak nam salmıştı. İhtisas alanı, karılarını öldürmekle suçlanan yüksek profilli erkekleri savunmaktı. Yarıdan fazla davada başarılı olmuştu ki bu hiç de fena sayılmazdı. Hele davaların genellikle çok çirkin, sanıkların son derece sevimsiz olduğu (karısını aldatanlar, kendini beğenmişler, sosyopatlar) göz önüne alınırsa büyük başarı olarak bile görülebilirdi. Tanner Bolt'a takılan diğer bir lakap da Y.rakkafa Avukatı.

Öğleden sonra ikide onunla randevum vardı.

"Ben Marybeth Elliott. Lütfen mesaj bırakın, sizi hemen arayacağım..." diyordu kadın tıpkı Amy'nin sesiyle. Mesaj bırakıldığında asla geri aramayan Amy'nin sesi.

New York'a uçarak Tanner Bolt ile buluşmak için son gaz havaalanına gitmeye çalışıyordum. Şehirden ayrılmak için Boney'den izin istediğimde kadın çok eğlenmişti: *Polisler böyle şeyler yapmaz. Onlar sadece televizyon programlarında olur.*

"Merhaba, Marybeth, yine ben, Nick. Seninle konuşmam gerekiyor. Sana... Şeeey, ben gerçekten hamilelik konusunu bilmiyordum, ben de en az sizin kadar şaşkınım... Iıı, bilin diye söylüyorum, bir avukat tutmaya karar verdim. Rand bile avukat tutmamı salık vermişti. Neyse... Mesaj bırakmakta ne kadar kötü olduğumu bilirsin. Umarım beni ararsın."

Tanner Bolt'un ofisi şehir merkezindeydi, eskiden çalıştığım yerden uzak değildi. Asansör son hızla beni tek başıma yirmi beş kat yukarı taşıdı ama o kadar sessiz çalışıyordu ki kulakla-

rım tıkanana kadar hareket ettiğinden emin olamadım. Yirmi altıncı katta ince dudaklı bir sarışın, dar tayyörüyle asansöre bindi. Kapının kapanmasını beklerken sabırsızca ayağını yere vuruyordu, sonra, "Neden düğmeye basmıyorsunuz?" diye beni azarladı. Huysuz kadınlara sunduğum ışıltılı, Amy'nin 'sevgili Nicky sırıtışı' dediği gülümsememi gördüğünde kadın beni tanıdı. "Ah," dedi. Sanki pis bir şey koklamış gibi suratını ekşitti. Tanner'ın asansörden indiğimde kadın haklı çıkmış gibi bir ifade takındı.

Bu adam en iyisiydi, benim de en iyisine ihtiyacım vardı, ama aynı zamanda onunla herhangi bir şekilde alakamın olmasına içerliyordum. Suçluların tembel torbası, fuar teknesi, amansız avukatı Tanner Bolt. Adama öylesine diş biliyordum ki ofisinin *Miami Vice* dizisinin setine benzeyeceğini tahmin etmiştim. Ama Bolt & Bolt tam tersi bir yerdi. Düzgün bir hukuk bürosuydu. Lekesiz cam kapıların arkasında iyi giyimli insanlar acele adımlarla ofisler arasında koşuşturuyordu.

Tropik bir meyve rengindeki kravatıyla genç ve yakışıklı bir adam beni karşıladı, cam ve ayna karışımı ışıltılı resepsiyona aldı ve nezaketle su alıp almayacağımı sordu (reddettim), sonra parlak danışma masasına dönüp parlak ahizeyi kulağına götürdü. Sofada otururken şehir siluetini izledim. Vinçler, mekanik kuşlar gibi gagalarını indirip kaldırıyordu. Sonra cebimde katlı duran kağıdı, Amy'nin son ipucunu çıkarıp açtım. Beşinci yıl ahşaptır. Hazine avının sonundaki ödül bu mu olacaktı? Belki bebek için bir şey: Meşe bir beşik, tahta bir çıngırak? Bebeğimiz ve bizim için bir şey. Yeniden başlamak için. Dunne'ları baştan yaratmak için.

İpucuna baktığım sırada Go aradı.

"İyi miyiz?" diye sordu hemen.

Kız kardeşim benim muhtemelen karısını öldüren bir katil olduğumu düşünüyordu.

"Her şey düşünüldüğünde, ne kadar iyi olabilirsek o kadar iyiyiz."

"Nick. Özür dilerim. Senden özür dilemek için aradım," dedi Go. "Uyandım ve aklımı kaçıracakmışım gibi hissettim. Ve kötü hissettim. Kafayı sıyırdım. Bir anlık bir çılgınlıktı. Gerçekten çok özür dilerim."

Sessiz kaldım.

"Bana haksızlık etme, Nick. Yorgunluk, stres ve... Özür dilerim... Gerçekten."

"Tamam," diye yalan söyledim.

"Ama aslında seviniyorum. Hiç olmazsa bazı şeyleri konuşmuş olduk..."

"Amy kesinlikle hamileymiş."

Midem altüst oldu. Yine çok hayati bir şeyi atlıyormuşum gibi hissettim. Bir şeyi gözden kaçırmıştım ve bedelini ödeyecektim.

"Üzüldüm," dedi Go. Birkaç saniye bekledi. "Aslına bakarsan..."

"Şu anda konuşamam. Konuşamam."

"Peki."

"Şu anda New York'tayım," dedim. "Tanner Bolt'la randevum var."

Nefesini saldı.

"Tanrı'ya şükür. Bu kadar kısa sürede randevu alabildin mi?"

"O kadar s.kik bir durumdayım, anla işte." Aradığımda hemen Tanner'a bağlamışlardı. Adımı söyledikten sonra sade-

ce üç saniye beklemiştim. Sonra oturma odamda maruz kaldığım sorgulamayı ve hamilelik olayını anlattığımda hemen uçağa atlamamı tavsiye etmişti.

"Sanırım ödüm kopuyor," diye ekledim.

"En akıllıca işi yapıyorsun. Cidden."

Yine sustuk.

"Adı gerçekten Tanner Bolt olamaz, öyle değil mi?" dedim dalga geçmeye çalışarak.

"Ratner Tolb için bir anagram olduğunu duymuştum."

"Sahi mi?"

"Hayır."

Kahkaha attım, uygunsuz bir histi ama iyiydi. Sonra odanın diğer ucundan, anagram adam bana doğru yürümeye başladı. Siyah incecik çizgili takım elbisesi, limon yeşili kravatı ve köpekbalığı sırıtışıyla bana doğru geliyordu. Yaklaşırken elini tokalaşmak için uzatmıştı.

"Nick Dunne. Ben Tanner Bolt. Benimle gelin, işe koyulalım."

Tanner Bolt'un ofisi sadece erkeklere özel bir golf kulübünden fırlamış gibi dekore edilmişti. Rahat deri koltuklar, kalın hukuk kitaplarıyla dolu raflar, havalandırmanın etkisiyle alevlerin titreştiği gazlı bir şömine. Otur, bir sigara yak, karından şikayet et, uygunsuz espriler yap... *Erkek erkeğe takılıyoruz işte.*

Bolt bilinçli bir şekilde çalışma masasının arkasına geçmedi. Satranç oynayacakmışız gibi beni iki kişilik bir masaya yönlendirdi. *Bu sohbet aramızda kalacak, ortak.* Bolt bunu dile getirmiyordu ama hareketleriyle böyle söylüyordu. *Küçük karargah masamıza oturup çalışmaya başlayalım.*

"Ücretim yüz bin dolardır, Bay Dunne. Bunun çok para olduğu açık. Ama sunduğum hizmet ve sizden beklentim konusunda net olmak istiyorum, tamam mı?"

Gözlerini kırpmadan gözlerime dikti, yüzüne anlayışlı bir gülümseme yerleştirdi ve başımla onaylamamı bekledi. Sadece Tanner Bolt beni kendine bir *müşteri* yapıp *ona* uçmamı sağlayabilir, sonra ona vereceğim para karşılığında nasıl bir dans yapmam gerektiğini söyleyebilirdi.

"Ben, kazanırım, Bay Dunne. Kazanılamayacak davaları kazanırım ve yakında yüzleşmek zorunda kalacağınız dava, size büyüklük taslamak istemem ama, gerçekten zorlu bir dava olacak. Para dertleri, tökezleyen evlilik, hamile eş. Medya gözünü size dikti, halk size sırtını döndü."

Sağ elindeki mühür yüzüğü çevirirken onu dinlediğimi belli etmem için bekledi. Bu sözü hep duymuşumdur: *Bir adam kırkında o güne kadar kazandığı yüzü takınır.* Bolt'un kırklık yüzü bakımlıydı, neredeyse hiç kırışık yoktu, egosuyla mutlu bir şekilde dolgundu. Karşımdaki kendine güvenen bir adamdı, alanında en iyisiydi, hayatını seviyordu.

"Bundan böyle ben yanınızda değilken polis sorgusu olmayacak," diyordu Bolt. "Bunu yapmış olmanızı cidden esefle karşılıyorum. Ama işin hukuki kısmı bir yana, önce kamuoyuyla ilgilenmemiz gerekiyor. Çünkü olayın gidişatına bakılırsa her şeyin ortaya serileceğini varsayabiliriz. Kredi kartlarınız, hayat sigortası, sözüm ona 'sahnelenmiş' olay yeri, silinen kan. Çok kötü görünüyor, dostum. Bu aynı zamanda acımasız bir döngü: Polisler sizin yaptığınızı düşünecek, halkın bunu bilmesini sağlayacaklar. Kamuoyu öfkeli ve tutuklanmanızı istiyor. O yüzden... Bir, hemen alternatif bir şüpheli bulmalıyız. İki, Amy'nin ailesinin *desteğinin* bizim

için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Ve üç, imajınızı düzelteceğiz çünkü bu iş mahkemeye giderse imajınız jüri üzerinde etkili olacak. Mahkemenin başka yere naklini istemek artık bir şey ifade etmiyor. Zaten yirmi dört saat kablolu televizyonda, internette, bütün dünyada siz varsınız. Yani her şeyi tersine döndürmeye başlamamızın ne kadar önemli olduğunu anlamanız gerekiyor."

"İnanın bana, ben de bunu istiyorum."

"Amy'nin ailesiyle aranız nasıl? Onlardan destekleyici bir ifade alabilir miyiz?"

"Amy'nin hamile olduğu teyit edildiğinden beri onlarla konuşmadım."

"Hamileliği." Tanner kaşlarını çattı. "Hamile. O hamile. Karınızdan asla geçmiş zaman kipiyle bahsetmeyin."

"Kahretsin." Bir saniyeliğine yüzümü ellerime kapattım. Ne söylediğimi fark etmemiştim bile.

"Benimleyken bunu dert etmeyin," dedi Bolt bağışlayıcı bir şekilde elini havada sallarken. "Ama başka her yerde dert edin. Çok dikkat edin. Şimdiden itibaren bir şey söyleyeceğinizde iki kere düşünmeden ağzınızı açmanızı istemiyorum. Demek Amy'nin ailesiyle konuşmadınız. Bu hoşuma gitmedi. Sanırım onlarla iletişime geçmeye çalışmışsınızdır, değil mi?"

"Birkaç mesaj bıraktım."

Bolt sarı sayfalı not defterine bir şeyler çiziktirdi. "Pekala, bunun bizim için kötü haber olduğunu düşünmeliyiz. Ama onların peşini bırakmayın. İnsanların olduğu, cep telefonuyla bir serserinin sizi kaydedebileceği kalabalık yerlerde asla onlarla buluşmayın; yeni bir Shawna Kelly rezaleti yaşamak istemeyiz. Aslında en iyisi kız kardeşinizi gönderin, bilgileri ondan alın. Aslında bunu yapsanız daha iyi olur."

"Tamam."

"Bana bir liste yapmanızı istiyorum, Nick. Yıllar içinde Amy için yaptığınız bütün o güzel şeylerin listesini. Romantik şeyler, özellikle de geçen yıl yaptıklarınız. Hastayken ona tavuk çorbası pişirdiniz ya da iş gezisindeyken ona aşk mektupları gönderdiniz. Abartılı şeyler değil. Eğer tatilde falan birlikte seçmediyseniz mücevherlerle ilgilenmiyorum. Burada gerçekten kişisel şeylere, romantik film sahnelerine ihtiyacımız var."

"Peki ya ben romantik film tipinde bir adam değilsem?"

Tanner dudaklarını kıstı, sonra nefesini verirken şişirdi. "Bir şeyler bulun, tamam mı, Nick? İyi bir adama benziyorsunuz. Eminim geçen yıl düşünceli bir şeyler yapmışsınızdır."

Son iki yıldır yapmış olabileceğim düzgün hiçbir şey aklıma gelmiyordu. New York'tayken, evliliğimizin ilk birkaç yılında karımı mutlu etmek için çırpınırdım. Sırf saç spreyi almaya gittiği için kozmetik mağazasından çıkıp otoparkta kollarıma koştuğu o günleri devam ettirebilmek için çırpınırdım. Yüzü hep yanağıma dayalıydı, parlak mavi gözleri kocaman açılır, sarı kirpikleri beni yakalardı, sıcak nefesi burnumun hemen dibindeydi... Eski karım kayıp giderken tam iki yıl elimden geleni yapmıştım, elimden gelenin çok ötesini denemiştim. Öfkelenmedim, tartışmadım, silahlarımı çıkarmadım, teslim oldum, özetle tam bir komedi dizisi kocasıydım: *Evet, canım. Tabii, hayatım.* Onu nasıl mutlu edebileceğimi düşünürken çılgın tavşanlar gibi beynimin içinde uçuşan fikirler vücudumda enerji patlamaları yaratıyordu ve her hareketim, her girişimim ya devrilen gözlerle ya da hüzünlü bir iç çekişle sonlanıyordu. *Beni hiç anlamıyorsun* iç çekişleriyle.

Missouri'ye doğru yola çıktığımızda artık öfkeli bir adamdım. Kendi hatıramdan utanıyordum. O kambur dalkavuktan. Yani romantik değildim, hatta hoş davrandığım bile söylenemez.

"Aynı zamanda da Amy'ye zarar vermesi ya da düşmanlık beslemesi muhtemel kişilerin listesine ihtiyacım var."

"Size söylemeliyim. Öyle görünüyor ki Amy bu yılın başlarında bir tabanca satın almaya çalışmış."

"Polisler biliyor mu?"

"Evet."

"Siz biliyor muydunuz?"

"Tabancayı satın almaya çalıştığı adam söyleyene kadar bilmiyordum."

Tam iki saniye düşündü. "O zaman bahse girerim teorilerini Amy'nin sizden korunmak için silah almak istediği üzerine kuruyorlardır," dedi. "İnziva hayatı yaşıyordu, korkuyordu. Size inanmak istiyordu, yine de bir şeylerin ters gittiğine dair güçlü hisleri vardı, o yüzden korkularının doğru çıkması ihtimaline karşılık bir tabanca satın almak istedi."

"Vay canına, çok iyisiniz."

"Babam polisti," dedi. "Ama tabanca fikri hoşuma gitti. Şimdi tek ihtiyacımız, tabanca meselesini sizin haricinizde birine bağlamak. O kadar uzağa gitmeye de gerek yok. Mesela sürekli havlayan köpek nedeniyle bir komşuyla her gün kavga ettiyse, flört etmeye çalışan bir adamı geri püskürttüyse, elinizde buna benzer ne varsa hepsine ihtiyacım var. Tommy O'Hara hakkında neler biliyorsunuz?"

"Evet! O adamın yardım hattını birkaç kez aradığını biliyorum."

"2005 yılında Amy'yle çıktıklarında tecavüzle suçlanmış."

Ağzım açık kaldı ama bir şey söylemedim.

"Öylesine çıkıyorlarmış. Adamın evinde akşam yemeği için sözleşmişler, işler çığırından çıkmış ve kaynaklarıma göre adam Amy'ye tecavüz etmiş."

"2005'te ne zaman?"

"Mayıs."

Amy'yi kaybettiğim sekiz ay içinde olmuştu bu. Yeni yıl partisinden sonra onunla Yedinci Cadde'de yeniden karşılaşmama kadar geçen sürede.

Tanner kravatını sıktı, pırlantalı alyansını parmağında çevirirken bir süre beni inceledi. "Size hiç söylemedi."

"Bu konuda tek kelime duymadım," dedim. "Hiç kimseden. Ama özellikle de Amy'den."

"Kaç kadının bunu hala kendi utançları gibi yaşadığını söylesem şaşar kalırdınız."

"Bunu bilmediğime inanamıyorum..."

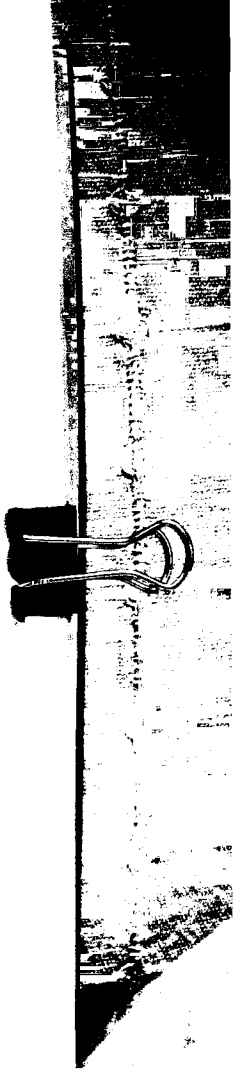
"Müşterilerimin karşısına yeni bilgilerle çıkmaya çalışırım," dedi avukat. "Davanız konusunda ne kadar ciddi olduğumu size göstermek istiyorum. Ve tabii bana ne kadar ihtiyacınız olduğunu da."

"Bu adam bir şüpheli olabilir mi?"

"Tabii, neden olmasın?" dedi Tanner soğuk bir şekilde. "Karınızla şiddet geçmişi var."

"Hapse girmiş mi?"

"Amy suçlamayı geri çekmiş. Sanırım ifade vermek istemedi. Birlikte çalışmaya karar verirsek adamı araştırtacağım. Bu arada siz de karınızla ilgilenen *herkesi* düşünün. Carthage'dan birileri olursa daha iyi. Daha inandırıcı olur. Şimdi..." Tanner bacak bacak üstüne attı, kusursuz üst dişleriyle karşılaştırıldığında çarpık çurpuk ve lekeli alt dişlerini ortaya çıkardı. Çarpık bir dişini bir saniyeliğine üst dudağına bastırdı. "Şim-

di işin zor kısmı geliyor, Nick," dedi. "Tam bir dürüstlük istiyorum, başka türlü yürütemeyiz. Bana evliliğinizle ilgili her şeyi anlatın. En kötü yanlarını anlatın. Çünkü en kötüleri bilirsem bir strateji kurabilirim. Ama sürpriz çıkarsa işim biter. Benim işim biterse *senin* de işin biter. Çünkü ben G4'üme atlayıp geri dönerim."

Derin bir nefes aldım. Adamın gözlerinin içine baktım. "Amy'yi aldattım. Amy'yi aldatıyordum."

"Tamam. Birçok kadın mı, yoksa tek bir kadın mı?"

"Hayır, birçok kadın değil. Daha önce hiç aldatmamıştım."

"Yani tek bir kadın?" diye sordu Bolt, sonra uzaklara daldı. Gözleri suluboya bir yelkenli resmine takılmıştı, bir yandan da alyansını çevirip duruyordu. Karısını telefonla arayıp şöyle diyeceğini hayal edebiliyordum: *Sadece bir kere, tek bir kere karşıma götün teki olmayan bir adam gelsin istiyorum!*

"Evet, tek bir kız, ona karşı çok..."

"*Kız* demeyin, bir daha asla *kız* demeyin," dedi Bolt. "Kadın. Çok özel şeyler hissettiğiniz tek bir kadın. Sözünüzü böyle bitirecektiniz, öyle değil mi?"

Tabii ki öyleydi.

"Biliyor musun, Nick? Özel demek aslında idare ederden daha kötüdür. Ne zamandır sürüyor?"

"Bir yılı biraz geçti."

"Amy kaybolduktan sonra onunla konuştunuz mu?"

"Evet, tek kullanımlık telefonumla. Bir kere de buluştuk. Hayır, iki kere. Ama..."

"*Buluştunuz.*"

"Kimse bizi görmedi. Buna yemin edebilirim. Sadece kız kardeşim."

Avukat iç çekip yine yelkenli resmine baktı.

"Peki bu... Adı ne?"

"Andie."

"Bu olanlar karşısında onun tavrı ne?"

"Harikaydı. Hamileliği duyana kadar. Sanırım şimdilerde biraz... sınırda. Sınırın kıyısında. O çok, şey... *Muhtaç* yanlış kelime olur..."

"Aklından geçeni söyle, Nick. Muhtaçsa, o zaman..."

"Andie bana muhtaç. Bana yapışıyor. Bir sürü söz vermemi bekliyor. Aslında çok tatlı bir kız ama çok genç ve bu... Bu açıkça beni zorluyor."

Tanner mini bara gidip Clamato şişesini çıkardı. Buzdolabı Clamato şişeleriyle doluydu. Şişeyi açtı, üç yudumda bitirdi, sonra bir kumaş peçeteyle dudaklarını kibarca sildi. "Onunla görüşmeyi kesmelisiniz. Tamamen ve sonsuza kadar Andie'yle bütün ilişkinizi keseceksiniz," dedi. Konuşmaya başladım ama elini kaldırarak beni susturdu. "Derhal."

"Onunla ilişkimi öyle bir anda bitiremem. Hiç sebep yokken olmaz."

"Bu, pazarlığını yapabileceğimiz bir şey değil, Nick. Yani, hadi ama dostum, bunu gerçekten söylememe gerek var mı? Hamile karınız ortadan kaybolmuşken sevgilinizle görüşemezsiniz. Anında hapsi boylarsınız. Şimdi, bunu onu bize düşman etmeden halletmeliyiz. Ortaya atılıp hakkınızda öfkeyle konuşmayacağı şekilde, tatlı hatıralarla bu ilişkiyi koparmalıyız. Bunun en doğru şey olacağına, sizin arkanızda olmasına ihtiyacınız olduğuna onu inandırın. Ayrılık konusunda nasılsınızdır?"

Ağzımı açtım ama cevabımı beklemedi.

"Bir mülakata hazırlanıyormuş gibi sizi bu görüşmeye hazırlayacağız, tamam mı? Şimdi, eğer beni istiyorsanız

Missouri'ye uçacağım, orada kamp kuracağım ve hemen işe başlayacağız. Sizi temsil etmemi istiyorsanız yarın erkenden gelebilirim. İstiyor musunuz?"

"İstiyorum."

Akşam yemeğinden önce Carthage'a dönmüştüm. Tanner'ın Andie'yi resimden silmesinden, onunla artık birlikte olmaya devam edemeyeceğimin iyice anlaşılmasından sonra bunu ne kadar çabuk kabul ettiğim, onun için ne kadar az üzüldüğüm gerçeği tuhaftı. O iki saatlik uçuşta Andie'ye *a*şık olmaktan Andie'ye *a*şık olmama moduna geçivermiştim. Bir kapıdan geçer gibi. İlişkimiz kısa sürede sepya tonlarına büründü, geçmişe gömüldü. Gülmekten ve seksten sonra soğuk birer bira içmeyi sevmekten başka hiçbir ortak yanım olmayan küçük bir kızla evliliğimi mahvetmiş olmam tuhaftı.

Tabii ki sonlandırmak seni rahatlattı, derdi Go olsaydı. *Giderek zorlaşıyordu.*

Ama daha iyi bir gerekçe vardı. Amy sürekli aklımdaydı. Gitmişti ama diğer herkesten daha çok benimleydi. Amy'ye aşık olmuştum çünkü onunlayken Muhteşem Nick oluyordum. Onu sevmek beni süper insan yapıyor, beni canlı kılıyordu. En iyi gününde bile zor bir kadındı çünkü beyni sürekli çalışıyor, çalışıyor, çalışıyordu... Ona ayak uydurmam gerekiyordu. Ona bir e-posta yazmak için bir saatimi harcıyordum, ilgisini üzerimde tutabilmek için tarih öğrencisi olmuştum: Göl şairleri, düellolar, Fransız Devrimi... Zihni hem geniş hem de derindi, onunlayken daha zeki oluyordum. Ve daha düşünceli, daha aktif, daha canlı oluyordum ve neredeyse etrafıma ışık yayıyordum çünkü Amy için aşk bir tür uyuşturucu, içki ya da porno gibi bir şeydi. Düzlük diye bir

şey yoktu. Aynı etkiyi yakalayabilmek için her yakınlaşma bir öncekinden daha yoğun olmak zorundaydı.

Amy beni sıradışı biri olduğuma, onunla oynayabilecek seviyede olduğuma inandırmıştı. Bu yüzden bir yapıyor bir bozuyorduk. Çünkü muhteşem olmamla ilgili taleplerle başa çıkamıyordum. Bir süre sonra kolaylığı ve sıradanlığı aramaya başlamıştım, üstelik böyle hissettiğim için kendimden nefret eder olmuştum ve sonunda fark ettim ki onu bu yüzden cezalandırıyordum. Onu kırılgan ve iğneleyici bir kadın haline ben getirmiştim. Hayatının erkeği gibi davranmış, sonra tamamen başka bir Nick göstermiştim. Daha da kötüsü, yaşadığımız trajedinin tamamen onun eseri olduğuna kendimi inandırmıştım. Yıllarca Amy'nin olduğuna inandığım şeye kendimi ikna etmiştim: Amy doğrucu bir nefret topuydu.

Uçakta son ipucuna o kadar uzun bakmıştım ki artık ezberlemiştim. Kendime işkence etmek istiyordum. Notlarının bu sefer farklı olması şaşırtıcı değildi. Karım hamileydi. Yeniden başlamak ve baş döndürücü, mutlu günlerimize geri dönmek istiyordu. Bu tatlı notları saklamak için, beni son noktaya ulaştırmak için liseli bir kız gibi heyecanla şehrin sokaklarında koşuşturmasını gözümde canlandırabiliyordum. Son noktada benden hamile olduğunu açıklayacaktı. Ahşap. Herhalde antika bir beşikti. Karımı tanıyordum. Kesinlikle antika bir beşik olmalıydı. Gerçi not, bir anne adayının kelimeleriyle yazılmamıştı:

Beni gözünde canlandır: Ben çok yaramaz bir kızım
Cezalandırılmam gerekiyor, hatta çoktan cezalandırılmalıydım
Beşinci yıldönümüne uygun şeylerin konduğu yerden bahsediyorum

İşleri karıştırdığım için de özür diliyorum!
Güneşli bir öğle vakti burada olmak iyi olurdu
Sonra dışarıda bir içki, mutluluk kokteyli
Hadi, tatlı iç çekişlerinle hemen oraya koş,
Ve kapının ardındaki büyük sürprizinle coş.

İpucunu çözdüğümde neredeyse eve varmıştım. *Beşinci yıldönümüne uygun şeylerin konduğu yerden bahsediyorum.* Uygun şeyler dediği, ahşap bir şeyler olmalıydı. Cezalandırılmak, birini odunluğa götürmek olmalıydı. Bahsettiği yer, kız kardeşimin evinin arkasındaki odunluktu. Çim biçme makinelerinin ve paslı aletlerin tutulduğu yer. Artık kullanılmayan, korku filmlerinde kamp yapan gençlerin teker teker öldürüldüğü türden eski bir yapıydı. Go oraya hiç gitmezdi, hatta buraya taşındığından beri sık sık orayı yakmak üzerine espriler yapardı. Oysa tek yaptığı, odunluğu çürümeye ve örümcek ağlarıyla kaplanmaya bırakmaktı. Oranın bir ceset yakmak için iyi bir yer olacağı konusunda şakalaşırdık.

Olamaz.

Arabamı şehrin diğer ucuna sürerken yüzüm uyuşmuş, ellerim buz tutmuştu. Go'nun arabası evin önündeydi, içeride ışık yanan oturma odasının önünden sessizce geçip yokuş aşağı inmeye başladım ve biraz sonra Go'nun -ve herkesin- görüş alanından çıkmış oldum. Tek başımaydım.

Odunluk arka bahçenin en dibinde, bir dizi ağacın kıyısındaydı.

Kapıyı açtım.

Hayırhayırhayırhayırhayır.

bölüm iki
OĞLAN, KIZLA BULUŞUR

AMY ELLIOTT DUNNE

O GÜN

Şimdi ölü olduğum için çok daha mutluyum.

Teknik olarak kayıbım. Yakında öldüğüm varsayılacak. Sonuç olarak ölmüş sayılacağım. Sadece birkaç saat geçti ama kendimi şimdiden daha iyi hissediyorum. Bütün eklemlerim rahatladı, bütün kaslarım gevşedi. Bu sabah bir an geldi, yüzümün tuhaf ve farklı göründüğünü fark ettim. Dikiz aynasına baktım. (Köhne Carthage'ı artık kırk üç kilometre geride bırakmıştım. Kendini beğenmiş kocam, bok şuursuzluğundaki kafasının üzerinde piyano teli inceliğinde bir belayla rutubetli barında takılıyordu.) Ve gülümsediğimi gördüm. Ha! Bu yeni bir şey.

Bugünkü yapılacak işler listem -son bir yıldır yaptığım bir sürü listeden biri- yolcu koltuğunda yatıyor, 22 numaralı maddenin hemen sağında bir damla kan var: Kendini kes. *Ama Amy kandan korkar*, diyecek günlüğümü okuyanlar. (Günlük, evet! Zekice yazılmış günlüğüme daha sonra geleceğiz.) Hayır, kandan korkmam, hem de hiç korkmam ama son bir yıldır öyle söylüyordum. Nick'e herhalde en az altı kere kandan ne kadar korktuğumu söylemişimdir. "Kandan bu kadar korktuğunu hiç hatırlamıyorum," diyordu, ben de "Sana

söylemiştim, bunu sana defalarca söyledim!" diyordum. Nick başka insanların sorunlarına karşı duyarsızdır, hemen hafızasından siler, o yüzden söylediğimin doğru olduğunu varsaydı. Kan verme merkezinde bayılmam çok iyi oldu. Gerçekten bayıldım, yazdıklarım yalan değildi. (Hemen sıkılmayın, hepsini sırasıyla açıklayacağım: Gerçekler, gerçek olmayanlar ve gerçek de olabilecekler.)

Madde 22 -kendini kes- uzun süredir listedeydi. Şimdi gerçekleşmiş durumda ve kolum acıyor. Hem de çok. İnsanın, kendisini kaslarına kadar derin kesmesi özel bir disiplin gerektiriyor. Çok kan akmasına ihtiyacım var ama kan kaybından bayılmamam da gerekiyor, yoksa küçük bir kan gölünün ortasında bulunduğumda bir sürü şey açıklamak zorunda kalırım. Bir falçatayı bileğime yerleştirdim ama damarlarımın kesişme yerlerine bakarken kendimi aksiyon filmlerindeki bomba teknisyenlerine benzettim: Yanlış kabloyu kesersen ölürsün.

Sonunda kolumun iç tarafını kestim, bunu yaparken bağırmamak için de eski bir havluyu ısırdım. Tek bir uzun ve derin kesik. Mutfakta yere bağdaş kurarak on dakika kadar oturdum, kalın bir tabaka oluşana kadar kanın damlamasına izin verdim. Sonra tıpkı Nick'in beni itip başımı yardıktan sonra yaptığı gibi beceriksizce kanı temizledim. Evin gerçekle yalan arasında kafa karışıklığı yaratan bir hikaye yaratmasını istiyorum. *Oturma odasındaki karmaşa tiyatro sahnesi gibi düzenlenmiş görünsün, bununla birlikte kan temizlenmiş olsun. Bu Amy olamaz!*

Yani kendimi kesmem buna değdi. Yine de saatler sonra bile kestiğim yer sargı bezinin altında yanıyor. (Madde 30: Yaranı iyice sar, görünmemesi gereken yerde kan görünme-

sinin önüne geç. Falçatayı iyice sarıp daha sonra kurtulmak üzere cebine at.)

Madde 18: Oturma odasında boğuşma yaşanmış gibi bir hava yarat. Pufu devir. (Tamam.)

Madde 12: İlk ipucunu kutusuna koy ve öyle bir yere bırak ki aptala dönmüş koca içine bakamadan polisler bulsun. İpucu mutlaka polis kayıtlarına geçmeli. Kocam polis zoruyla hazine avına başlamalı. Zaten egosu avı bitirmesini sağlayacaktır. (Tamam.)

Madde 32: Günlük kıyafetler giy, saçlarını şapkanın altına sakla, nehir kıyısına in, komplekse ulaşana kadar suyun hemen dibinden hızla yürü. Seni görebilecek tek komşun, nehir manzaraları olan Teverer'ler ve hepsi kilisede olacak. Bunu bildiğin halde hızlı yürü. Çünkü asla bilemezsin. Sen her zaman başkalarının atmadığı fazladan adımları atarsın, sen busun.

Madde 29: Bleecker'a veda et. Pis kokulu kedi nefesini son bir kez içine çek. Her şey başladıktan sonra onu beslemeyi unutabileceklerinden mama kabını doldur.

Madde 33: Dodge'dan s.ktir git.

Tamam, tamam, tamam.

Her şeyi nasıl yaptığımla ilgili daha bir sürü şey anlatabilirim ama önce beni tanımanızı isterim. Bir kurgu karakter olan Günlük Amy'yi değil. (Nick benim yazar falan olmadığımı söylerdi; niye bunca zaman onu dinledim ki?) Beni, Gerçek Amy'yi tanımalısınız. Ne tür bir kadın böyle bir şey yapar? İzin verin size hikayemi, *gerçek* hikayemi anlatayım, beni ancak böyle anlamaya başlayabilirsiniz.

Her şeyden önce: Hiç doğmamalıymışım.

Annem benden önce beş düşük yapmış, iki bebeği ölü doğmuş. Birbiri ardına her yıl sonbaharda. Sanki mevsim işiymiş, hasat zamanıymış gibi. Hepsi kızmış, hepsinin adı Umut'muş. Eminim bu isim babamın önerisiydi. Her zamanki iyimser içgüdüleri, özgün içtenliği işte: *Umuttan vazgeçemeyiz, Marybeth.* Ama asıl yaptıkları buydu, hem de her seferinde, üst üste.

Doktorlar annemle babama artık denemekten vazgeçmelerini söylemiş, bizimkiler dinlememiş. Asla pes etmezler. Denemişler, denemişler, sonunda ben olmuşum. Annem yaşamama inanamamış, beni gerçek bir bebek, yaşayan bir çocuk, eve götüreceği bir kız çocuğu gibi görmeye cesaret edememiş. Sonuçta işler kötü giderse ben Umut 8 olacaktım. Ama dünyayı yıkarcasına çığlıklar atarak doğmuşum. Elektrik pembesi, neon pembesi bir bebek olarak. Bizimkiler o kadar şaşkınmış ki gerçek bir çocuk için isim düşünmediklerini fark etmişler. Hastanedeki ilk iki günümde adım yokmuş. Her sabah annem odasının kapısının açıldığını duyar, hemşirenin koridorda oyalandığını hissedermiş. (Hemşireyi hep Çin restoranlarının sipariş kutularını andıran katlanan başlığı ve dalgalanan beyaz eteğiyle eski tarz filmlerdeki gibi hayal etmişimdir.) Kadın kapının önünde oyalanırmış, annem de ona bakmaya zahmet etmeden, "Hala yaşıyor mu?" diye sorarmış.

Yaşayacağım anlaşıldığında adımı Amy koymuşlar çünkü sıradan bir kız ismi, popüler bir kız ismi koymak istemişler. O yıl doğan binlerce kız çocuğuna bu isim verilmişti, o yüzden belki tanrılar diğer bebeklerin arasında bu ufaklığı fark etmezdi. Marybeth bana tekrar isim verme şansı olsa Lydia adını seçeceğini söylerdi.

Çok özel hissederek, gururlu bir çocuk olarak yetiştim. Ben bilinmezliğe gitmemek için savaşan ve kazanan kızdım. Şansım yüzde birdi ama yine de başarmıştım. Bu sırada annemin rahmini darmadağın etmiştim. Marybeth bir daha asla bebek yapamayacaktı. Çocukken bundan içimi titreten bir haz alırdım. Sadece ben, sadece ben, yalnızca ben.

Annem benden önceki 'umutların' doğum-ölüm günlerinde sıcak çayını yudumlar, sallanan sandalyede battaniyesiyle oturur ve kısa bir süre için *kendiyle kalırdı*. Dramatik bir şeyden bahsetmiyorum, annem ağıt yakamaya sıcak bakmaz. Ama o günlerde üzerine bir dalgınlık gelirdi, kendini unuturdu ve ilgiye muhtaç bir çocuk olarak bu dalgınlığın bir parçası olmaya çalışırdım. Annemin kucağına tırmanır, pastel boyalarımla yüzünü boyar ya da derhal ilgisini çekecek bir şey için izin isterdim. Babam dikkatimi dağıtmaya çalışır, beni sinema ya da şekerlemeyle kandırmaya çalışırdı. Rüşvet ne olursa olsun, işe yaramazdı. Anneme o birkaç dakikayı vermezdim.

Her zaman 'umutlardan' daha iyi olmuştum, onların arasından sıyrılıp dünyaya tutunan bendim. Ama aynı zamanda onları kıskanıyordum. Dans eden yedi ölü prenses. Onlar hiç çaba sarf etmeden mükemmeldi, varlıklarının bir anıyla bile yüzleşmek zorunda değillerdi. Oysa ben bu dünyaya sıkışmıştım, her gün denemem gerekiyordu ve her gün daha az mükemmel olmak için yeni bir gündü.

Böyle yaşamak çok yorucu. Otuz birime kadar böyle yaşadım. Sonra, yaklaşık iki yıl boyunca her şey iyiydi. Nick sayesinde.

Nick beni *sevdi*. Altı a uzunluğunda sevdi: Bana *aaaaaaşık* oldu. Ama beni, gerçek beni sevmedi. Hep yaptığım gibi rol yapıyordum, her zamanki gibi kişilik sahibiymişim gibi davranıyordum. Bunun önüne geçemiyorum, ben hep böy-

leydim. Düzenli bir şekilde gardırobunu değiştiren kadınlar gibi kişilik değiştiriyorum. Hangi kişilik daha iyi hissettiriyor, hangisi daha cazip, hangisi daha modern? Bence herkes bunu yapıyor, sadece kabul etmiyorlar ya da kişiliklerden biriyle idare ediyorlar çünkü ya fazlasıyla tembeller ya da düğmeyi açıp kapamak için fazlasıyla aptallar.

Brooklyn'deki partide süper bir kızı, Nick gibi adamların istediği türden bir kızı oynuyordum. Erkekler bir kadını tarif ederken bunu hep bir iltifat olarak söyler, öyle değil mi? *Süper bir kız.* Süper kız olmak demek seksi, zeki ve eğlenceli; futbol, poker ve erotik fıkraları seven; geğiren; video oyunları oynayan; ucuz bira içen; üçlü ve anal sekse bayılan; sosisliler ve hamburgerleri ardı ardına götürdüğü halde bir şekilde 32 beden kalmayı beceren bir kız olduğum anlamına geliyordu. Ama tabii en önce çok seksi! Süper kızlar asla öfkelenmez, sadece hayalkırıklığıyla gülümser, aşkını gösterir ve erkeklerinin istediği her şeyi yapar. *Hadi durma, üzerime sıç, sorun etmem, ben süper bir kızım.*

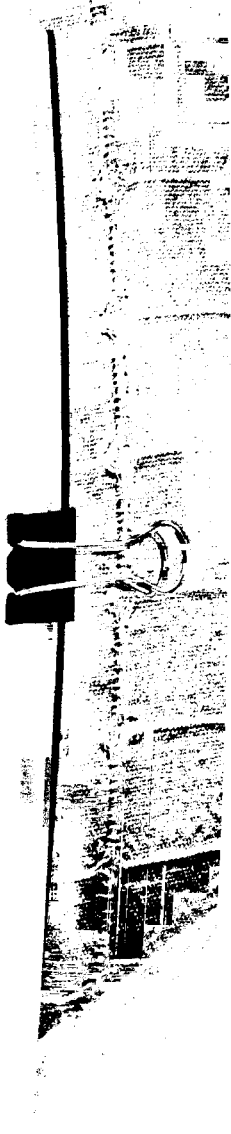
Erkekler gerçekten böyle kızların var olduğunu sanıyor. Gerçi o kadar çok kadın bu kızı oynamaya hazır ki buna kanmalarına şaşmamak gerek. Çok uzun bir süre süper kız olmak zoruma gitti. Erkeklerin -arkadaşlar, iş arkadaşları, yabancılar- bu berbat oyunu oynayan kadınlara yaltaklandığını düşünürdüm. Bu adamları karşıma alıp sakince şöyle demek isterdim: *Bir kadınla değil, hayal ettikleri kadınla bir gün öpüşeceklerine inanan ve sosyal açıdan tamamen beceriksiz erkekler tarafından yazılmış filmleri seyreden bir kadınla çıkıyorsun.* Adamı yakasından ya da omzuna geçirdiği çantasından kavrayıp devam da ederdim: *O kaltak aslında acılı hamburgerleri sevmiyor. Kimse acılı hamburgeri o kadar sevmez!* Dahası süper

kızlar zavallıdır. Olmak istedikleri kadını değil, erkeğin istediği kadını oynuyorlar. Ah, siz bir süper kız olmasanız bile, rica ederim erkeğinizin süper kızları istemediğine inanmayın. İnce nüanslar söz konusu olabilir. Erkek bir vejetaryense süper kız durum buğdayını sever ve köpeklerle çok iyi anlaşır. Erkek yenilikçi bir sanatçıysa süper kız dövme yaptırır ve çizgi romanlara bayılan, gözlüklü bir ineğe dönüşür. Vitrinde ufak tefek farklılıklar vardır ama inanın bana, erkekler sevdiği her şeyi seven ve asla şikayet etmeyen süper kızları ister. (Süper kız *olmadığınızı* nereden bilirsiniz? Erkek şöyle şeyler söyler: "Ben güçlü kadınları severim." Erkek bunu söylüyorsa, bir süre sonra başka kadınlarla düzüşecektir. Çünkü "Ben güçlü kadınları severim" lafı aslında "Ben güçlü kadınlardan nefret ederim" demektir.)

Sabırla -yıllarca- sarkacın tersine dönmesini, erkeklerin Jane Austen okumaya başlamasını, örgü örmeyi öğrenmelerini, sevdikleri popçuların resimlerini defterlere yapıştırdıkları partiler düzenlemelerini ve bizler kötü kötü bakarken birbirleriyle fingirdeşmelerini bekledim. *Evet, işte süper erkek,* diyebilecektik böylece.

Ama bunların hiçbiri olmadı. Aksine bütün ülkedeki kadınlar giderek daha çok aşağılandı! Yani çok zaman geçmeden süper kız neredeyse standart kız oluverdi. Erkekler bu kızın varlığına inandı. Üstelik bu kız milyonda bir rastlanabilecek bir hayal kızı da değildi. Onlara göre her kız zaten böyle olmalıydı ve eğer öyle değilseniz sizde kesinlikle bir terslik vardı.

Yine de süper kız olmak caziptir. Benim gibi kazanmayı sevenler için, her erkeğin istediği kız olmak çok akıl çelicidir. Nick'le tanışmamızın daha ilk saniyelerinde onun ne istediğini hemen anlayıverdim ve sanırım sırf onun için bunu

denemeye hazırdım. Suçun kendime düşen payını kabul ediyorum. Mesele şu ki başta onun için çıldırıyordum. Sapıkça onun Missourili egzotik bir çocuk olduğunu düşünüyordum. Onunla olmak çok hoştu. Bende olduğunu bile bilmediğim şeyleri dalga geçerek ortaya çıkarırdı: Rahatlık, espri anlayışı, kolaylık. Sanki içimi boşaltmış, boşluğu tüylerle doldurmuştu. Süper kız olmama çok yardım etti; başkasıyla bunu yapamazdım. Yapmak bile istemezdim. Bazen bu durumun hoşuma gitmediğini söylemeyeceğim. Ayçöreği yedim, yalınayak yürüdüm, endişelenmeyi bıraktım. Aptalca filmler seyredip kimyasal katkılı yiyecekler yedim. Hiç düşünmeden her şeyin içine daldım ve asıl önemlisi buydu. Kola içtim ve teneke kutuyu nasıl geri dönüştüreceğimi ya da midemi dolduran -aynı zamanda bir peniyi bile tertemiz yapabilecek güçteki- asidi dert etmedim. Aptal bir filme gittiğimizde aşağılayıcı cinsel ayrımcılığı ya da anlamlı rollerde azınlıkların oynatılmamış olmasını kafama takmadım. Filmin anlamlı olup olmamasına bile takılmadım. Bir sonraki adımda olacakları merak etmedim. Hiçbir şeyin önemi yoktu, anı yaşıyordum ve her geçen gün biraz daha sığ, biraz daha aptal biri olmaya başladığımı hissedebiliyordum.

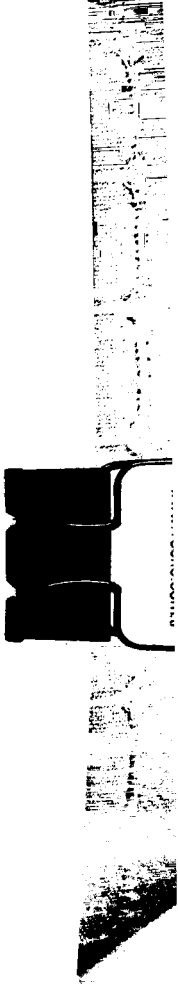
Nick'le tanışana kadar kendimi asla gerçek bir kişi olarak hissetmemiştim çünkü ben her zaman bir ürün olmuştum. İnanılmaz Amy zeki, yaratıcı, nazik, düşünceli, akıllı ve mutlu olmalıydı. *Biz sadece senin mutluluğunu istiyoruz.* Rand ve Marybeth sürekli bunu söylüyordu ama beni nasıl mutlu edeceklerini hiç söylemediler. Bir sürü ders, fırsat ve avantaja rağmen bana nasıl mutlu olacağımı hiç öğretmediler. Diğer çocuklar karşısında şaşırıp kaldığımı hala hatırlıyorum. Bir doğum günü partisinde kıkırdayan, birbirlerine nanik yapan

çocukları seyreder, aynılarını yapmaya çalışırdım ama bunu *neden* yaptıklarını anlayamazdım. Parti şapkasının sıkı lastiği gıdımı ikiye bölerken pastanın üzerindeki şekerlemeler nedeniyle maviye boyanmış dişlerimle öylece oturur, etrafımdaki eğlencenin nedenini anlamaya çalışırdım.

Sonunda Nick'le anlamıştım. Çünkü o çok eğlenceliydi. Onunla çıkmak bir susamuruyla çıkmak gibi bir şeydi. Akranlarım arasında doğal olarak mutlu olabilen ilk insandı. Zekiydi, harikaydı, eğlenceliydi, yakışıklıydı ve ben büyülenmiştim. İnsanlar ondan hoşlanıyordu. Kadınlar ona bayılıyordu. Mükemmel bir çift olacağımızı düşünüyordum. Dünya üzerindeki en mutlu çift. Yani aşk bir yarışma değil tabii. Ama en mutlu çift olamayacaksanız birlikte olmanın ne anlamı var ki?

O ilk birkaç yıl -başka birini oynarken- muhtemelen öncesinde ve sonrasında olduğumdan çok daha mutluydum. Bunun ne anlama geldiğine karar veremiyorum.

Sonra bitmesi gerekti çünkü gerçek değildi, ben gerçek değildim. O kadın *ben* değildim, Nick! Bunu bildiğini sanıyordum. Bunun bir oyun olduğunu sanıyordum. *Sorma-söyleme* türünden bir şey yaşadığımızı, birbirimize şakacı oyunlar oynadığımızı sanıyordum. Kolay biri olmak için fazlasıyla çabalıyordum. Ama sürdürülemezdi. Bir süre sonra anlaşıldı ki Nick de kendi rolünü daha fazla sürdüremeyecekti. Bütün o zekice hazırcevaplar, hınzır oyunlar, duygusallık ve flört yapmalar bir rolün parçasıydı. Her şey birden kendi içinde çökmeye başladı. Özüme döndüğümde şaşırdığı için Nick'ten nefret ettim. Buna bir son vermemiz gerektiğini bilmediği için, otuz bir çeken milyonlarca erkeğin hayalini süsleyen bir fıstıkla evlendiğine inandığı için ondan nefret ettim. Beni *dinlemesini* istediğimde gerçekten de şaşırmıştı. Aşağı bölgeleri-

me ağda yapmayı sevmediğime ve onun isteğini reddetmeme inanamamıştı. Arkadaşlarıyla içki içtiği için eve gelmediğinde *sorun* etmeme şaşırıyordu. Günlüğe yazdığım şu komik şey var ya? *Arkadaşlarıma zavallı dansöz maymun senaryoları sergilemesine ihtiyacım yok, Nick'in kendi gibi olmasından memnunum.* Bu katıksız aptallıkta bir süper kız saçmalığı. Tekrar söylüyorum, anlayamıyorum: Bir erkeğin planlarınızı iptal etmesine ya da sizin adınıza kararlar vermesine izin verirseniz *kaybedersiniz.* Bu kadar basit. Tabii ki mutlu olmalı, tabii ki sizin *en süper kız* olduğunuzu söylemeli ama bunu söylemesinin tek sebebi *onun istediği kız gibi davranmanız* olmamalı. Size harika olduğunuzu söylemesinin tek sebebi sizi kandırmak! Erkekler bunu hep yapıyor: Sizi süper kız olduğunuza inandırarak kendi arzularına boyun eğmenizi sağlıyorlar. Bir oto galerisinde siz daha satın alacağınızı bile söylemeden, "Bu güzelliğe ne kadar peşinat vermek istiyorsunuz?" diye soran araba satıcısı gibi. Erkeklerin kullandığı en berbat söz: "Yani, sorun etmeyeceğini *biliyordum...*" *Hayır, elbette sorun ediyorum.* Bunu söyleyin. Aptal zevzekler gibi kaybetmeyin.

O yüzden sona ermesi gerekiyordu. Nick'e bağlanmak, onunlayken güvende hissetmek, onunla mutlu olmak, içimde bir yerlerde Gerçek Amy olduğunu fark etmemi sağladı. Gerçek Amy çok daha iyi, çok daha ilginç, *Harika Amy*'den çok daha karmaşık ve dikkafalıydı. Nick, *Harika Amy*'yi geri istiyordu. Hayal etsenize... Sonunda eşinize, yol arkadaşınıza gerçek benliğinizi gösteriyorsunuz ve karşılığında *o sizden hoşlanmıyor*! İşte nefret böyle başladı. Bu konuyu etraflıca düşündüm. Evet, sanırım her şey o noktada başladı.

NICK DUNNE

YEDİ GÜN GEÇTİ

Odunluğun içine doğru birkaç adım attığımda duvara dayanıp nefeslenmem gerekti.

Bunun kötüye işaret olduğunu biliyordum. İpucunu çözdüğüm anda bunu anlamıştım: Odunluk. Öğle arası kaçamakları. Dışarıda içmeler, mutluluk kokteylleri. İpucundaki şeyler Amy'yle bana hiç uymuyordu. Bunlar Andie'yle beni anlatıyordu. Odunluk Andie'yle seks yaptığımız tuhaf yerlerden sadece biriydi. Kalabalık apartmanına çoğu zaman gidemiyorduk. Moteller kredi kartı ekstrelerinde görünüyordu ve karım ne bana güveniyordu ne de aptaldı. (Andie'de bir MasterCard vardı ama onun ekstresi de annesine gidiyordu. Şimdi bunu düşünmek bile zoruma gidiyor.) Kız kardeşimin evinin arkasındaki odunluk, Go işe gittiğinde buluşmak için güvenli bir yerdi. Aynı şekilde babamın terk edilmiş evi (*Beni buraya getirdiğin için suçluluk duyuyorsun belki / İtiraf etmeliyim, bu gerçekten biraz acayipti / Ama başka seçeneğimiz var mıydı ki / Kararımızı verdik, burayı bizim yaptık*). Birkaç kez okuldaki ofisim (*Kendimi öğrencin gibi hayal ediyorum / Öğretmenim hem akıllı hem yakışıklı / Zihnim açılıyor; bacaklarımdan bahsetmiyorum bile!*). Ve bir kez de, günlük bir gezi

için gittiğimiz ve Amy'yle yaptığımız sıkıcı geziden çok daha fazla zevk aldığım Hannibal'da, toprak bir yola çektiğimiz Andie'nin arabasında *(Çocukluk maceralarını; yırtık pırtık pantolonunu ve kovboy şapkanı / Anlatmanı dinleyeyim diye getirdin buraya beni).*

Her bir ipucu, Amy'yi aldattığım gizli saklı yerlerle ilgiliydi. Amy hazine avını tüm sadakatsizliklerimle ilgili bir tura çevirmişti. Ben dünyadan bihaber dolaşırken Amy'nin arabasından beni izlediğini düşününce midem bulanıyordu. Babamın evine, Go'nun odunluğuna, lanet olasıca Hannibal'a gittiğimde, karım dudaklarını tiksinti ve zafer duygularıyla bükerek tatlı ve genç sevgilimle düzüşmemi seyrediyor olmalıydı.

Amy beni nasıl cezalandıracağını çok iyi biliyordu. Son ipucunun beni getirdiği yerde Amy bana ne kadar zeki olduğunu hatırlatıyordu. Bütün odunluk, Boney ve Gilpin'e kredi kartımla almadığıma ve bu harcamalar hakkında hiçbir fikrim olmadığına dair yeminler ettiğim alet edevatla doluydu. İnanılmaz pahalı golf sopaları, saatler, oyun konsolları, tasarımcı kıyafetleri... Hepsi ama hepsi kız kardeşimin evinin arkasında öylece bekliyordu. Gören biri, karım öldükten sonra çıkarmak üzere bunları buraya sakladığımı düşünürdü.

Go'nun kapısını çaldım. Kız kardeşim sigarasıyla kapıyı açtığında ona bir şey göstermek istediğimi söyledim. Evin arkasına doğru yöneldim, Go tek kelime etmeden arkamdan gelirken odunluğa gittim.

"Bak," dedim ve onu açık kapıdan içeri bakması için dürtükledim.

"Bunlar... Bütün bunlar... Kredi kartlarından mı?" Go'nun sesi tizleşmişti, fazlasıyla hırçındı. Bir elini ağzına gö-

türürken gerileyerek benden uzaklaştı. Ona bir itirafta bulunduğumu sandığını o zaman anladım.

Bu anı geri çevirmemiz asla mümkün olmayacaktı. Tek başına bu bile karımdan nefret etmeme yeterdi.

"Amy bana tuzak kurmuş," dedim. "Go, bunları Amy almış. Bana bir *tuzak* kuruyor."

Bir an kavrayamadı. Gözlerini kırpıştırdı, sonra gözünün önündeki görüntüden (karısını öldüren Nick) kurtulmak istercesine başını hafifçe salladı.

"Amy benim cinayet zanlısı olmamı istiyor. Anladın mı? Bıraktığı son ipucu beni buraya getirdi ve hayır, bunların varlığından hiç haberim yoktu. Bunlar onun son oyunu: *Nick Hapse Gider!*" Boğazımı geğirtiyi andıran koca bir hava kabarcığı tıkadı. Ya ağlayacaktım ya da kahkaha atacaktım. Kahkaha attım. "Yani düşünsene? Hass.ktir! Nasıl iş bu?"

Hadi acele et, hemen yola çık, lütfen geç kalma / Bakarsın bu sefer ben de sana bir iki şey öğretebilirim. Amy'nin ilk ipucundaki son sözler. Nasıl olmuştu da bunu gözden kaçırmıştım?

"Eğer sana tuzak kuruyorsa neden bilmeni istesin?" Go gözlerini odunluktaki ıvır zıvırdan ayıramıyordu.

"Çünkü mükemmel bir tuzak kurdu. Her zaman bu onaya, bu övgüye ihtiyaç duyardı. İşimin bittiğini bilmemi istiyor. Kendini tutamıyor. Aksi takdirde bütün bunlar onun için o kadar eğlenceli olmazdı."

"Hayır," dedi Go tırnağını kemirirken. "Bu başka bir şey. Daha fazlası var. Buradaki eşyalara dokundun mu?"

"Hayır."

"İyi. O zaman soru şu..."

"Kız kardeşimin bahçesinde bu suç kanıtlarını bulduğumda ne yapacağımı düşünüyor?" dedim. "İşte soru bu. Çünkü

www.roche.com.tr

her ne yapacağımı düşünüyorsa, ne yapmamı istiyorsa, tam tersini yapmalıyım. Ödümün patlayacağını ve bütün bunlardan kurtulmaya çalışacağımı sanıyorsa, bahse girerim bunlarla suçüstü yakalanmamı sağlayacak bir yol da düşünmüştür."

"Eh, bunları burada bırakamazsın," dedi Go. "Burada kalırlarsa da suçüstü olur. Son ipucunun bu olduğundan emin misin? Hediyen nerede?"

"Ah. Kahretsin. Hayır. İçeride bir yerlerde olmalı."

"Oraya girme," dedi Go.

"Girmem gerekiyor. Kim bilir başka neler koydu."

Rutubetli odunluğa dikkatli adımlarla girerken ellerimi bacaklarıma sımsıkı yapıştırdım ve ayak izi bırakmamak için parmaklarımın ucunda yavaş yavaş yürüdüm. Düz ekran bir televizyonun biraz ötesinde Amy'nin mavi zarfı, gümüş renkli harika bir paket kağıdına sarılmış devasa boyutlarda bir hediye kutusunun üzerinde duruyordu. Zarfı ve kutuyu alıp dışarıdaki sıcak havaya çıktım. Paketin içindeki her neyse ağırdı, en az on beş kilo vardı ve kutuyu yere bırakırken içinden gelen tuhaf tıngırtılara bakılırsa parçalardan oluşuyordu. Go gayriihtiyari kutudan hızla uzaklaştı. Zarfı yırtarak açtım.

Sevgili kocacığım,

Seni tahmin bile edemeyeceğin kadar iyi tanıdığımı söylemenin artık zamanı geldi. Bazen bu dünyadan yalnız, silik ve önemsizce geçip gittiğine inandığını biliyorum. Ama buna bir saniye için bile inanma. Seni çok inceledim. Daha sen ne yapacağına karar bile vermemişken ne yapacağını çok iyi biliyorum. Bu yıldönümümüz için bir gezi ayarladım: Çok sevdiğin nehri, yukarı, hep yukarı doğru takip et! Hediyeni nasıl bulacağını dert etmeni

gerek yok. Bu sefer hediyen sana gelecek! O yüzden otur ve rahatına bak. Çünkü BİTTİ.

"Nehrin yukarısı mı?" diye sordu Go.

"Amy beni *nehrin yukarısına* gönderiyor.'"

"Kahretsin. Kutuyu aç."

Dizlerimin üstüne çöktüm, her an patlayabilirmiş gibi kutunun kapağını tırnağımla hafifçe kaldırdım. Ses çıkmadı. İçine göz attım. Kutunun dibinde iki ahşap kukla yan yana yatıyordu. Bir çifti, karı kocayı andırıyorlardı. Erkek olanı rengarenk giyinmişti, kuduz gibi sırıtıyordu ve elinde bir sopa ya da baston vardı. Koca figürünü kutudan çıkardığımda kuklanın kolları ve bacakları bir dansçının heyecanıyla oynadı. Kadın daha güzel, daha zarif ve dik duruşluydu. Yüzü paniklemiş gibi dehşet içindeydi. Yanında bir fiyonkla kadına bağlanabilecek minik bir bebek yatıyordu. Kuklalar çok eski, ağır ve büyüktü. Vantrilok kuklaları kadar büyüktü. Erkek kuklanın kalın sopasını kavradığımda bacakları ve kolları manyak gibi oynamaya başladı.

"Ürkünç," dedi Go. "Kes şunu."

Kuklaların altında da katlanmış açık mavi başka bir kağıt duruyordu. Amy'nin el yazısı:

Harika ve yepyeni bir hikayenin başlangıcı, Nick! Bu iş böyle yapılır. Keyfini çıkar.

Annemin mutfak masasına Amy'nin bıraktığı hazine avı ipuçlarını ve içinde kuklalar bulunan kutuyu yaydık. Bir bulmacayı çözmeye çalışırcasına masadaki nesnelere baktık.

"Planını... planlıyorduysa, hazine avına ne gerek vardı?" diye sordu Go.

Amy'nin ortadan kayboluşuna ve beni cinayetle suçlamasına kısaca 'plan' diyordu. Bu haliyle daha az delice geliyordu kulağa.

"Her şeyden önce dikkatimi dağıtmak için," dedim. "Beni hala sevdiğine inandırmak için. Bıraktığı küçük ipuçlarının peşinden koşarken karımın bir şeyleri düzeltmeye çalıştığını, evliliğimize yeni bir başlangıç hazırladığını sanmam için..."

Bıraktığı notların beni liseli kızlar gibi hülyalı hallere sokmuş olması midemi bulandırıyordu. Utanıyordum. DNA'ma işleyecek kadar, kemiklerimde hissedecek kadar, başka bir adam olmak isteyecek kadar utanıyordum. Onca yıldan sonra Amy hala beni parmağında oynatabiliyordu. Birkaç not yazıp benden öcünü alabiliyordu. Onun için iplerin ucundaki küçük bir kukladan başka bir şey değildim.

Seni bulacağım, Amy. Aşk dolu kelimeler, nefret dolu niyetler.

"Böylece durup düşünmeyecektim. *Gerçekten de karımı öldürmüşüm gibi görünüyor, peki ama neden?*"

"Üstelik eğer bu hazine avını yapmasaydı, bu geleneği sürdürmeseydi, hem polis hem de sen bunu tuhaf bulacaktınız," diye fikir yürüttü Go. "O zaman kaybolacağını biliyormuş gibi görünecekti."

"Ama bu da beni endişelendiriyor," dedim kuklaları göstererek. "O kadar sıradışı ki bir anlamları olmalı. Yani bir süreliğine dikkatimi dağıtmayı planladıysa, final hediyesi ahşap bir şey olmalıydı."

Go parmağını erkek kuklanın rengarenk kıyafetinin üzerinde dolaştırdı. "Çok eski oldukları kesin. Antika." Erkeğin

sopasını ortaya çıkarmak için kıyafetleri araladı. Kadın kuklanın kafasında, sadece kare şeklinde bir delik vardı. "Bu cinsel bir gönderme mi? Erkeğin devasa boyutlarda ahşap bir sopası var, tıpkı s.k gibi. Kadında böyle bir şey yok. Sadece kafasında bir delik var."

"Ne yani? Herkesçe malum bir gönderme mi? Erkeklerin penisleri, kadınların da vajinaları vardır, anlamına mı geliyor?"

Go parmağını kadın kuklanın kafasındaki deliğe sokup bir şey gizlenmiş olup olmadığını kontrol etti. "Peki Amy ne diyor olabilir?"

"Onları ilk gördüğümde tek bir şey düşündüm: Çocuk oyuncağı satın almış. Anne, baba, bebek. Çünkü hamileydi."

"Gerçekten hamileyse tabii."

Ağır bir umutsuzluk üstüme çullandı. Ya da tam tersi. Öyle yuvarlanarak üzerime gelen bir dalga gibi değil de denizin çekilmesi gibi. Sanki bir şey geri çekiliyordu ve beni de beraberinde çekiyordu. Artık karımın hamile olduğunu düşünemezdim. Öte yandan hamile olmadığını düşünmeye de dayanamıyordum.

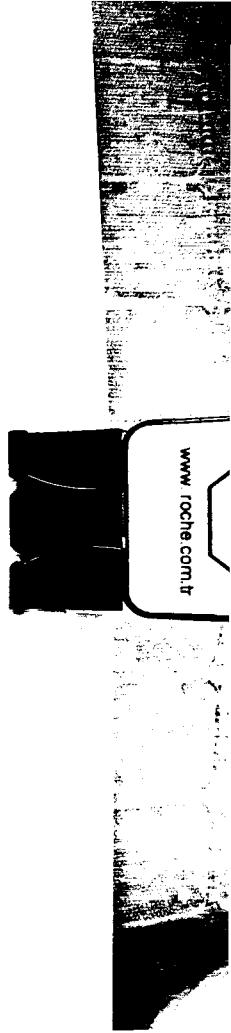
Go erkek kuklayı kutudan çıkardı, burnunu kırıştırdı, sonra aklına bir şey gelmiş gibi nefesini tuttu. "Senin kuklanda ipler var."

Güldüm. "Az önce aynı şeyi düşündüm. Ama neden bir erkek ve bir kadın? Amy'nin kuklasında ipler olmadığına göre kendini kuklacı yerine koyuyor olmalı."

"Peki şu ne? *Bu iş böyle yapılır?* Ne *yapmaktan* bahsediyor?"

"Hayatımı s.kip atmak olabilir mi?"

"Amy daha önce bunu hiç söylemiş miydi? Ya da belki *Amy* kitaplarından alıntı falandır..." Koşarak bilgisayarına gitti ve

cümleyi aradı. Bu bir şarkı sözüydü. "Ah, hatırladım," dedi Go. "Harika bir grup. Ska yaparlar."

"Ska," dedim, taşkın bir kahkahayı zor bastırarak. "Harika."

Şarkının sözleri, elektrik ve musluk tamiri de dahil birçok ev işini yapabilen ve ödemeyi nakit tercih eden bir tamirciyle ilgiliydi.

"Tanrım, seksenlerden nefret ediyorum," dedim. "Hiçbir şarkı sözünün anlamı yoktu."

"Refleks, tek bir çocuk," dedi Go başını sallayarak.

Mırıldanarak "Bekliyor üstünde gocuk," diye devamını getirdim otomatikman.

"Eee, peki bu şarkıya gönderme yapıyorsa bundan ne anlam çıkarmalıyız?" dedi Go bana dönüp gözlerimin içine bakarak. "Şarkı bir tamirciyi anlatıyor. Evinize girebilecek, bir şeyleri tamir edecek biri. Ya da tamirci *gibi* davranan biri. Parasını nakit alacak, böylece ödeme kayıtlara geçmeyecekti."

"Evin içine video kameraları yerleştiren biri gibi mi?" diye sordum. "Şey sırasında... Yani ilişkim sırasında Amy birkaç kez şehir dışına çıktı. Belki bizi kaydedebileceğini sanmıştı."

Go soran gözlerle bana baktı.

"Hayır, asla, asla kendi evimizde olmadı."

"Gizli bir kapı falan olabilir mi?" diye önerdi Go. "Belki Amy'nin bir şey saklamak için... Ne bileyim, seni temize çıkaracak bir şeyi saklamak için yaptırdığı gizli bir panel falan?"

"Sanırım budur. Evet, Amy özgürlüğüme kavuşmam için bana bir şarkı sözüyle yol gösteriyor. Bunun için ska şifresini çözmem gerekiyor."

Bu sefer Go güldü. "Tanrım, belki biz fena halde kafayı sıyırdık. Yani, öyle değil mi? Bu çok delice değil mi?"

"Değil. Amy bana tuzak kurdu. *Senin* evinin arkasındaki *cephaneliği* açıklamanın başka yolu yok. Ve seni de bu işin içine çekmek, pisliğimin sana da bulaşmasını sağlamak tam Amy'ye göre bir davranış. Ve her şey dönüp dolaşıp kuklalara gelmek zorunda."

Kanepeye çöktüğümde bütün vücudum uyuşmuş gibi zonkluyordu. Go sekreter rolünü üstlenmişti. "Ah Tanrım. Of ya! Bunlar Punch ve Judy bebekleri. Nick! Çok aptalız. O cümle, Punch'ın lafıdır. *Bu iş böyle yapılır!*"

"Tamam. Şu eski kukla gösterisinden bahsediyorsun. Şiddet içerikliydi, değil mi?" diye sordum.

"Vay anasını."

"Go, şiddet içerikliydi, değil mi?"

"Evet. Öyleydi. Tanrım, bu kadın kafayı yemiş."

"Adam kadını dövüyordu, değil mi?"

"Bak, okuyorum... Tamam. Punch bebeklerini öldürüyor." Başını kaldırıp bana baktı. "Sonra Judy onu suçladığında Punch kadını dövüyor. Hem de ölümüne."

Tükürüğümde boğulacak gibi oluyorum.

"Ve Punch ne zaman korkunç bir şey yapıp paçayı sıyırsa *bu iş böyle yapılır*, diyor." Go, Punch bebeğini alıp kucağına yerleştirdikten sonra bir çocuğun elini tutuyormuş gibi parmaklarıyla ahşap elleri kavradı. "Karısının ve çocuğunun katili bile olsa paçayı sıyırıyor."

Kuklalara baktım. "Yani Amy bana kurduğu tuzağı mı anlatıyor?"

"Ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Bu çok *psikopatça* bir şey."

"Go?"

"Evet, öyle. Hamile kalmasını istemedin, ona kızdın, sonra doğmamış bebeğiyle birlikte onu öldürdün."

www.roche.com.tr

"Daha fazlası olmalı sanki," dedim.

"Punch'ın asla almadığı dersi alman, yakalanıp cinayetle suçlanman orgazmın doruğunu temsil ediyor."

"Üstelik Missouri'de idam cezası var," dedim. "Çok eğlenceli bir oyunmuş."

AMY ELLIOTT DUNNE

O GÜN

Nasıl öğrendim, biliyor musunuz? Onları *gördüm*. Kocam işte bu kadar aptal. Karlı bir nisan gecesi kendimi çok yalnız hissediyordum. Dışarıda kar yağarken Bleecker'la birlikte yere uzanmış, bir taraftan içkimi yudumluyor ve kitap okuyor, bir taraftan da Nick'le daha önceleri yapmaya alıştığım gibi (ki günlükte bununla ilgili yazdıklarım doğrudur) cızırtılı eski plakları dinliyordum. Romantik bir coşkuyla doluydum. Bar'a gidip ona sürpriz yapacak, birlikte birkaç kadeh içecek, eldivenli parmaklarımızı birbirine dolayarak şehrin boş sokaklarında dolanacaktık. Sessizliğe gömülmüş merkezde yürüyecektik, sonra Nick beni bir duvara dayayacak, şeker bulutları gibi görünen karların altında beni öpecekti. Bu doğru, onu o kadar çok istiyordum ki bu anı yaratmak için her şeyi yapmaya hazırdım. Yine başka biri olmaya gönüllüydüm. *Bunu yürütmenin bir yolunu hala bulabiliriz. Yeter ki inanalım!*

İşte böyle düşünüyordum. Peşinden Missouri'ye kadar gelmiştim çünkü beni bir şekilde yine seveceğine inanıyordum. Eskisi kadar çok sevecekti ve işte o zaman her şey yine iyi olacaktı. Yeter ki inanalım!

Oraya ulaştığımda Nick kızı bırakıyordu. Lanet olası otoparkta en fazla altı metre arkalarındaydım, yine de Nick beni fark etmedi. Bir hayalettim. Kıza dokunmuyordu. Henüz dokunmuyordu ama aralarında bir şeyler olduğunu biliyordum. Kızın yanında olduğunun o kadar *farkındaydı* ki hemen anlaşılıyordu. Onları takip ettim, sonra birden Nick kızı bir ağaca -hem de şehrin göbeğinde bir ağaca- yasladı ve öptü. *Nick beni aldatıyor,* diye düşündüm uyuşmuş gibi. Ama daha ağzımı açmama fırsat kalmadan kızın evine yürümeye başladılar. Apartmanın önündeki basamaklarda oturup bir saat kadar bekledim, sonra çok üşüdüğüm için moraran tırnaklarım, takırdayan dişlerimle eve döndüm. Nick bildiğimi hiç bilmedi.

Kendi seçimim olmasa da yeni bir kişilik sahibi olmuştum. Artık *Ortalama Boktan Adamla Evli Ortalama Aptal Kadın*'dım. Nick tek bir hamlede İnanılmaz Amy'yi inanılır kılmıştı.

İyi huylu sıradanlığı kişilik edinmiş kadınlar tanırım. Hayatları sürekli eksikliklerle doludur. Takdir etmeyen erkek arkadaşlar, fazladan yirmi kilolar, kendinden başkasını düşünmeyen patronlar, sinsi kız kardeşler, sokaklarda sürten kocalar. Onlar anlattıkça anlayışla başımı sallayarak dinlemiş ve içimden bu kadınların nasıl bu kadar aptal olabildiğini düşünmüşümdür. Oysa şimdi onlardan biriydim! Başkaları anlayışla baş sallayarak sonu gelmeyen hikayelerimi dinleyecek ve benim zavallı bir aptal olduğumu düşünecekti!

Söylentileri, herkesin ballandıra ballandıra anlatacağı hikayemi şimdiden duyabiliyordum. Hiçbir zaman yanlış bir şey yapmayan İnanılmaz Amy, beş parasız bir şekilde ülkenin göbeğine çekilmiş, kocası burada onu daha genç bir kadın için bir kenara atmıştı. Ne kadar öngörülebilir, ne kadar sı-

radan, ne kadar eğlenceli... Ya kocası? Kocası sonsuza kadar mutlu yaşadı. Hayır. Buna izin veremezdim. Hayır. Asla. Asla. Bana bunu yaptıktan sonra kazanmasına hayatta izin veremem. Hayır.

O boktan herif için *adımı* değiştirdim yahu. Tarihi kayıtlar bir hiç için değişti. Amy Elliott'tan Amy Dunne'a geçtim. Hayır, Nick'in bu işten kazançlı çıkmaya hiç hakkı yoktu.

Böylece farklı ve daha iyi bir hikaye üzerinde düşünmeye başladım. Bu hikaye, bütün bunları bana yaptığı için Nick'in felaketi olacaktı. Ve ben yine mükemmel olacaktım. Kusursuz ve hayranlık duyulan bir kahraman olacaktım.

Ne de olsa herkes 'Ölü Kızlar'ı sever.

Birinin kendi kocasına cinayetle suçlanması için tuzak kurması gerçekten radikal bir hamle. Bunun farkında olduğumu bilmenizi isterim. Bütün o cıkcıkçıların neler söyleyeceğini duyabiliyorum: *Kalan gururuna sahip çıkıp kocasını bırakması yeterdi. Ama intikam almak? İki yanlış bir doğru etmez!* Bütün o omurgasız kadınların söylediği, söylerken ahlaki zayıflıklarını iyice zayıflattıkları şeyler!

Nick'ten boşanmayacağım çünkü o zaten tam da bunu isterdi. Ve onu affetmeyeceğim çünkü hiç öteki yanağımı çevirme havamda değilim. Daha nasıl söyleyeyim? Bunun tatmin edici bir son olacağını düşünmüyorum. Kötü adam kazanacak mı? S.ktirsin.

Bir yılı aşkın bir süredir Nick yatakta yanıma süzüldüğünde parmaklarından o kevaşenin kokusunu aldım. Ayna karşısında kendine hayran hayran kesikler atışını, tıpkı azgın babunlar gibi randevusu için süslenişini seyrettim. Yalanlarını, bitip tükenmeyen yalanlarını dinledim. Çocukça uydur-

www.roche.com.tr

malardan özenle hazırlanmış bir sürü yalan, entrika. Kupkuru öpücüklerinde, daha önce hiç almadığım o mide bulandırıcı karamel tadını aldım. Hiç sevmediğim ama belli ki kızın çok hoşuna giden kirli sakallarını yanaklarımda hissettim. Beş duyumla birden aldatılmayı yaşadım. Hem de bir yılı aşkın bir süre boyunca.

Yani bir parça delirmiş olmam normal. Cinayete kurban gitmiş gibi yapıp kocanı suçlu durumuna düşürmenin, sıradan herhangi bir kadının yapacağı bir şey olmadığının farkındayım.

Öte yandan bunu yapmak zorundayım. Nick'in bir derse ihtiyacı var. Hayatı boyunca ona *hiç* haddi bildirilmedi! Sevimli Nicky sırıtışıyla, sevilen çocuk unvanıyla, küçük yalanları ve yan çizmeleriyle, eksiklikleri ve bencillikleriyle karşısına çıkan bütün zorluklardan kolayca sıyrılabiliyor ve *kimse* onda hata bulmuyor. Bence bu deneyim onu daha iyi bir adam yapacak. Ya da en azından daha pişman bir adam. Bok herif.

Hayatım boyunca hep kusursuz bir cinayet işleyebileceğimi düşünmüşümdür. Suçluların yakalanmasının tek nedeni sabırsızlıklarıdır. Plan yapmaya üşenirler. Külüstür kaçış arabamı beşinci vitese takarken yine gülümsemeden edemiyorum. (Carthage artık yüz kırk kilometre geride kaldı.) Hız yapan bir kamyon yanımdan geçerken gazdan ayağımı çekmiyorum. Yanımdan ne zaman ağır bir araç geçse arabam uçacakmış gibi oluyor. Yine de gülümsüyorum çünkü bu araba bile ne kadar zeki olduğumun kanıtı. Craigslist sitesinden bin iki yüz dolara peşin satın aldım. Beş ay önceydi, o yüzden kimsenin hatırlamasına imkan yok. Minicik 1992 model Ford Festiva,

dünya üzerinde en çabuk unutulacak arabalardan. Satanla bir gece vakti, Arkansas-Jonesboro'daki Walmart'ın otoparkında buluştum. Cüzdanımı şişiren banknotlarla trene atlayıp gittim. Sekiz saat gidiş, sekiz saat dönüş. Nick arkadaşlarıyla bir geziye çıkmıştı. (Arkadaşlarla gezinin aslında sürtükle düzüşme olduğunu biliyordum tabii.) Trenin yemek vagonunda, mönüde salata diye geçen bir yığın marul üzerinde iki küçük çeri domates yedim. Dönüş yolundaysa küçük torununu ilk defa ziyaret eden melankolik bir çiftçiyle oturdum.

Ford'u satan çift en az benim kadar gizlilik meraklısıydı. Kadın arabadan hiç çıkmadı, kucağında emzikli bir bebek vardı, para-anahtar takası yaptığımız süre boyunca kocasıyla beni seyretti. Sonra kadın arabadan indi, ben bindim. Bu kadar çabuk. Dikiz aynasından baktığımda çiftin, ceplerinde parayla Walmart'a doğru hızlı adımlarla ilerlediklerini gördüm. Daha sonra arabayı St. Louis'teki uzun süreli otoparklardan birine bıraktım. Ayda iki kere gidip arabanın yerini değiştirdim. Nakit ödedim. Bir beyzbol şapkası taktım. Yeterince kolaydı.

Bu yaptıklarımdan sadece bir örnek. Sabrımın, planlamamın ve zekamın sadece bir parçası. Kendimden memnunum. Ozark'a ulaşmama sadece üç saat kaldı. Küçük bir ormanın içinde bungalov kiralayan sakin bir motel buldum. Nakit kabul ediyorlar, üstelik olmazsa olmazım kablo TV de var. İlk birkaç hafta orada takılmayı planlıyorum. Haberler medyaya düşmeye başladığında yolda olmak istemiyorum. Nick saklandığımı anladığında beni orada asla bulamaz.

Bu uzayıp giden otoyol özellikle can sıkıcı ve çirkin. Orta Amerika çürümüşlüğünde. Otuz kilometre sonra yokuşun tepesinde bir ailenin işlettiği tenha benzinciden geriye kalanları

görebiliyorum. Terk edilmiş ama kapısı ve penceresi tahtalarla kapatılmamış benzinliğe yanaştığımda kadınlar tuvaleti kapısının ardına kadar açık olduğunu görüyorum. İçeri giriyorum. Elektrik yok ama çarpılmış bir metal ayna var ve sular hala akıyor. Öğleden sonra güneşinin sauna sıcağında çantamdan makası ve tavşan kahverengisi saç boyasını çıkarıyorum. Saçlarımı hiç acımadan kesiyorum. Sarı saçları plastik bir torbaya dolduruyorum. Rüzgar sırtıma vururken başım bir balon gibi hafifliyor. Keyfini çıkarmak için birkaç kez boynumu çeviriyorum. Boyayı sürüyorum, saatime bakıyorum, eşikte oyalanıp oraya buraya hamburger restoranları ve zincir otellerin serpildiği dümdüz araziye bakıyorum. Bir Kızılderili'nin çığlığını duyabiliyorum. (Nick, bu kelime oyununu duysa nefret ederdi. Üstelik ***kelime oyunu*** olmasının yanı sıra kurduğum cümledeki eleştirel yaklaşımın bile bir oyun olduğunu eklerdi. Onu aklımdan çıkarmam lazım. Yüzlerce kilometre uzakta kalmış olsa da hala aklıma girebiliyor.) Lavaboda saçlarımı yıkıyorum, sıcak su beni daha da terletiyor, sonra saç torbam ve çöplerle birlikte arabaya dönüyorum. Modası geçmiş tel çerçeveli bir güneş gözlüğü takıyorum ve dikiz aynasında kendimi seyrederken yine gülümsüyorum. Tanıştığımızda böyle görünseydim Nick benimle asla evlenmezdi. Birazcık çirkin olsaydım bütün bunlar olmayacaktı.

Madde 34: Görünümünü değiştir. Tamam.

Nasıl Ölü Amy olacağımdan tam olarak emin değilim. Bunun benim için ne anlam taşıdığını, önümüzdeki birkaç ayda kime dönüşeceğimi hala kestirmeye çalışıyorum. Sanırım şimdiye kadar olduklarımdan başka biri olacağım. Şimdiye kadar hep İnanılmaz Amy'ydim. 80'lerin üniversiteli kızıy-

dım. Kucaktan kucağa dolaşan keş, mahcup genç kız, Hepburn'vari esprili ve sofistike genç kadındım. Zekice iğneleyen kız ve bohem fıstıktım (sonuncusu, kucaktan kucağa dolaşan keşin yeni bir versiyonuydu). Süper kız, sevilen eş, sevilmeyen eş ve intikam ateşiyle yanıp tutuşan kadındım. *Günlük Amy*'ydim.

Umarım *Günlük Amy*'den hoşlanmışsınızdır. Hoşlanmanız için yaratıldı. Sizin gibi birinin hoşlanması için yaratıldı. Hoşlanılması *kolay* biri. Kolaylığın neden bir iltifat olarak algılanmadığını anlayamamışımdır. Birinin sizden kolayca hoşlanması iyidir. Nasıl olursa olsun. Bence yazdıklarım hoştu ve hiç basit bir iş değildi. Naif bir kişiliğin içtenliğini, kocasını seven bir kadın, kocasının kusurlarını görse de (aksi takdirde fazla salak görünürdü) ona içtenlikle bağlı bir eş rolünü sürdürmem gerekti. Okura önderlik etmek, Nick'in beni gerçekten öldürmeyi planladığına inandırmak için. Çözülmesi gereken bir sürü ipucu, bekleyen bir sürü sürpriz!

Nick benim sonu gelmek bilmeyen listelerimle hep dalga geçerdi. ("Sanki hiç tatmin olmamaya çalışıyorsun, sanki hep mükemmelleştirilmesi gereken bir şey var senin için, oysa sadece anın keyfini çıkarsan ne olur?") Ama kazanan kim? Ben kazandım çünkü "Nick Dunne'ın Başına Çorap Ör" başlıklı ustalık eseri listemi yapmıştım. Bugüne kadar yapılmış en eksiksiz, en titiz liste. *2005'ten 2012'ye kadar günlük yaz,* maddesi bile vardı listemde. Yedi yıl boyunca her gün değilse de ayda en az iki kez günlük yazdım. Bunun nasıl bir disiplin gerektirdiğini biliyor musunuz? *Süper Kız Amy* bunu yapabilir miydi? Her hafta için güncel olayları araştırıp önemli bir şeyi unutmayayım diye eski listelerimle karşılaştırdıktan sonra *Günlük Amy*'nin her bir olay karşı-

sında nasıl tepki verebileceğini düşünmek kolay mıydı sanıyorsunuz? Aslında bunu yapmak çoğu zaman eğlenceliydi. Nick'in Bar'a ya da sürekli mesaj atan, sakız çiğneyen, akrilik ojeler süren ve logosu poposuna denk gelen pamuklu eşofmanlar giyen banal metresine gitmesini bekler, o gittikten sonra kendime kahve doldurur ya da bir şişe şarap açar, otuz iki farklı kalemimden birini seçer ve hayatımı azar azar yeniden yazardım.

Bunu yaparken bazen Nick'ten daha az nefret ettiğim doğru. Sersem süper kızlara da bu yakışırdı. Bazen pis bira ya da metresiyle sevişikten sonra temizlenmek için bedenine sürdüğü el dezenfektanı kokularıyla eve gelip (gerçi ikincisi asla kokuyu silmezdi; kızın vajinası çok pis olmalıydı), suçlu suçlu gülümseyerek en tatlı köpekçik bakışlarıyla bana baktığında bunu yapamayacağımı düşündüğüm olurdu. Sonra striptizci donuyla, sırf süper kız rolü yaptığı için onu ağzına almaktan, futboldan ve *sarhoş* olmaktan hoşlanıyormuş gibi davranarak Nick'in onu aşağılamasına izin veren kız gelirdi gözümün önüne. *Bir embesille evlenmişim*, diye düşünürdüm. *Her zaman bunu seçecek bir adamla evliyim. Bu aptal sarışından sıkıldığında da o kız olmaya çalışan başka birini bulacak ve hayatı boyunca hiç zorlanmayacak.*

Azmettim.

Toplamda yüz elli iki günlük yazısı yazdım ve bir kez olsun ses tonum değişmedi. Günlük Amy'yi büyük özenle yazdım. Bölümler yayınlanmaya başladığında polislerin ve halkın hoşuna gidecek şekilde yazdım. Bu günlüğü bir tür trajedi olarak okumalılar. İyi kalpli harika bir kadının -ölen tüm kadınlar için söylendiği üzere, önünde uzun bir ömür ve bir sürü fırsatlar olan kadının- yanlış adamı seçtiğini ve bunun *bedelini*

çok ağır ödediğini düşünecekler. Benden hoşlanmalılar. Yani ondan. *Günlük Amy*'den.

Ailem tabii ki endişeleniyordur ama onlar için neden üzüleyim? Sonuçta beni ben yapan, sonra tek başıma bırakan onlar değil mi? Varlığımdan kazandıkları parada hakkım olduğunu asla düşünmediler, beni bu açıdan hiç takdir etmediler. Sonra *benim* paramı hortumlayan *feminist* ailem, Nick'in beni bir tür mal, bir tür sipariş gelin, hatta bir tür takas mülkü gibi apar topar Missouri'ye taşımasına izin verdi. Hatıra niyetine lanet olasıca bir guguklu saat verdiler. *Otuz altı yıllık hizmetimin karşılığı bu mu olmalıydı?* Öldüğümü düşünmeyi hak ediyorlar çünkü beni kargoladıkları yerde ne param ne evim ne de arkadaşlarım var. Onlar da acı çekmeyi hak ediyor. Yaşarken değerimi bilmeyerek beni öldürdüler zaten. Tıpkı günbegün 'gerçek' beni paramparça eden Nick gibi... *Her şeyi çok ciddiye alıyorsun, Amy. Çok kasıyorsun, Amy. Çok fazla düşünüyorsun, çok fazla analiz ediyorsun, artık hiç eğlenceli değilsin, yetersiz hissetmeme neden oluyorsun, Amy Kendimi kötü hissetmeme neden oluyorsun, Amy.* Gündelik darbeleriyle her seferinde benden büyük bir parçayı koparıp aldı. Bağımsızlığımdan, gururumdan, kendime güvenimden oldum. Ben verdikçe o aldı, aldı, aldı. Varoluşumu bir darağacına çevirdi.

Benim üzerime gül kokladı. O küçük orospuyu seçti. Ruhumu öldürmüş olması da bir cinayet sayılmalı. Aslında yaptığı şeyin cinayetten hiç farkı yok. En azından bana göre öyle.

NICK DUNNE

YEDİ GÜN GEÇTİ

Yeni avukatım Tanner'ı ayrıldıktan birkaç saat sonra arayıp beni soyup soğana çevirme niyetinden pişman edecek sözleri söylemek zorunda kaldım: *Sanırım karım bana tuzak kurdu.* Konuşurken yüzünü göremiyordum ama gözümde canlandırabiliyordum. Gözlerin devrilmesi, yüzdeki ekşime, hayatı boyunca yalandan başka bir şey dinlememiş bir adamın temkinliliği.

"Eh," dedi uzunca bir sessizliğin ardından, "sabah ilk iş oradayım, geldiğimde hepsini konuşur, elimizdeki her şeyi masaya koyarız... Bu arada oturduğun yerde otur, tamam mı? Git, uyu ve sakın bir şey yapma."

Go, avukatımın önerisini ciddiye aldı, iki uyku hapı yutup saat daha on bir olmadan beni yalnız bıraktı. Bense bu sırada kızgın bir top gibi kız kardeşimin kanepesinde çakılı kalmıştım. Arada bir dışarı çıkıyor, ellerim belimde, tıpkı bakışlarımla korkutup kaçırabileceğim yırtıcı bir yaratıkmış gibi odunluğa kızgın kızgın bakıyordum. Bunu yaparken aklımdan ne geçtiğinden emin değildim ama kendimi tutamıyordum. Kanepede en fazla beş dakika oturabiliyordum, sonra tekrar dışarı çıkıp odunluğa bakıyordum.

Son seferinde içeri girmiştim ki arka kapıda bir tıklama duydum. Lanet olsun. Daha gece yarısı bile olmamıştı. Polisler olsa ön kapıya gelirdi, öyle değil mi? Ve gazeteciler henüz Go'nun evini keşfetmemişti (tabii birkaç güne, hatta saate kalmadan bu durum değişecekti). Sinirlerim boşanmış halde kararsızca oturma odasında öylece dururken bu sefer kapı daha gürültülü bir şekilde yumruklandı. İçimden küfredip korkmak yerine öfkelenmeye çalıştım. *Başa gelen çekilir, Dunne.*

Kapıyı sertçe açtım. Andie gelmişti. Tablo güzelliğindeki Andie özenle giyinip kuşanmış, karşımdaydı. Belli ki kafamın idam sehpasında olduğunu hala kavrayamamıştı.

"İpin ucundayım, Andie." Onu içeri çektiğimde kolundaki elime baktı. "Kafamı idam sehpasına yatırmama sebep sen olacaksın."

"Arka kapıya geldim," dedi. Ona sert sert baktığımda özür dilemek yerine sırtını dikleştirdi. Yüz hatlarının kaskatı kesildiğini görebiliyordum. "Seni görmem gerekiyordu, Nick. Sana söyledim. Her gün seni görmem ya da en azından seninle konuşmam gerektiğini söylemiştim, oysa bugün ortadan kayboldun. Ne zaman arasam karşıma telesekreter çıktı."

"Telefonu açmıyorsam konuşacak durumda değilim demektir, Andie. Tanrı aşkına, New York'ta bir avukatla görüşmeye gitmiştim. Yarın sabah erkenden buraya gelecek."

"Avukat mı tuttun? Bütün gün on saniyeliğine bile olsa telefonuna bu yüzden mi bakamadın?"

Onu tokatlamak istiyordum. Derin bir nefes çektim. Andie'yle bağlarımı koparmalıydım. Hayır, böyle düşünmemin Tanner'ın önerileriyle ilgisi yoktu. Karım beni iyi tanıyordu. Yüzleşmektense başka her şeyi yapabileceğimi biliyor-

du. Amy aptalca davranacağıma, gizli ilişkimi sürdüreceğime güveniyordu. Tabii sonunda yakalanacaktım. Buna bir son vermem gerekiyordu. Ama bunu mükemmel bir şekilde yapmalıydım. İlişkinizi bitirmenin en doğru şey olduğuna onu inandırmalısın.

"Avukatın çok önemli tavsiyeleri oldu," diye söze başladım. "Aldırmazlık edemeyeceğim tavsiyeler."

Daha dün gece, uyduruk kalemizde zoraki buluşmamızda fazlasıyla tatlı ve ilgili davranmıştım. Andie'yi sakinleştirmek için bir sürü sözler vermiştim. Şimdi ayrılık aklına bile gelmezdi. Haliyle bunu hiç hoş karşılamayacaktı.

"Tavsiye mi? Güzel. Bana bok gibi davranmanı engelleyecek tavsiyeler mi bari?"

İçimde yükselen öfkeyi hissedebiliyordum. Liseli aşıklar gibi kavga etmenin eşiğindeydik. Hayatının en kötü gecesinde otuz dört yaşında bir adamdım ve öfkeyle köpüren bir kızdan *dolapların önünde buluşalım, konuşacağız* muamelesi görüyordum. Onu tutup bir kez ama sertçe sarstığımda minik bir tükürük damlası alt dudağına kondu.

"Ben... Anlamıyorsun, Andie. Bu bir oyun değil. Hayatım ipin ucunda."

"Ben sadece... Sana ihtiyacım var," dedi başını eğip ellerine bakarak. "Sürekli aynı şeyi söylediğimin farkındayım ama ihtiyacım var işte. Yapamıyorum, Nick. Böyle devam edemez. Dağılmış haldeyim. Sürekli korku içinde yaşıyorum."

Korkuyordu. Polis şimdi kapıya gelse, beni karımın kaybolduğu sabah düzüştüğüm kızla birlikte basacaktı. O sabah onu aramıştım. İlk tanıştığımız gece hariç evine hiç gitmemiştim ama o sabah kapısındaydım çünkü saatlerce karıma söylemek istediğim şeyler için kulaklarım zonklayarak cesaret toplama-

ya çalışmıştım. *Boşanmak istiyorum. Başka birine a*şığım. Bu evliliği bitirmemiz gerekiyor. Seni seviyormuşum gibi yapamam, şu evlilik yıldönümü olayını hiçbir şey yokmuş gibi sürdüremem. Bu seni aldatmamdan da beter bir şey olurdu. Biliyorum, söyleyeceklerim tartışmaya açıktı. Ama cesaretimi toplamaya çalışırken Amy beni hala sevdiğini söyleyerek içimi boşaltmıştı (yalancı orospu!) ve bende sinir minir kalmamıştı. En sadakatsiz koca ve ödlek herifin teki gibi hissettiğimden Andie'nin beni rahatlatmasına ihtiyacım vardı.

Oysa Andie artık sinirlerimi yatıştırabilecek panzehire sahip değildi. Dahası zehrin kendisine dönüşmüştü.

Bir keş gibi şuursuzca şimdi bile her yandan beni sarmaya çalışıyordu.

"Bak, Andie," dedim. Derin bir nefes salıp onu kapının yakınında bir yere oturttum. "Benim için çok özelsin. Bütün bu olanları inanılmaz bir şekilde karşıladın..." *Senin iyiliğin için bunun önemli olduğuna onu inandır.*

"Yani..." Sesi gitti geldi. "Amy için üzülüyorum. Ki bu çok saçma. Onun için üzülmeye, hatta endişelenmeye bile hakkım olmadığını biliyorum. Dahası üzüntüden çok suçluluk hissediyorum." Başını göğsüme yasladı. Bana bakabilsin diye kol mesafesinde geriledim.

"Eh, bu üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil. Sanırım bunu halledebiliriz," dedim Tanner'ın kelimeleriyle.

"Polise gitmeliyiz," dedi Andie. "O sabah benimleydin, bunu onlara söyleyebiliriz."

"O sabah sadece bir saatliğine benim nerede olduğumu kanıtlayabiliriz," dedim. "Bir gece önce saat on birden itibaren kimse Amy'yi görmedi. Onunla konuşan da olmadı. Polisler seninle buluşmadan önce onu öldürdüğümü söyleyebilir."

"Bu çok iğrenç."

Omuz silktim. Bir an için ona Amy'yle ilgili keşfimi -karımın bana tuzak kurduğu gerçeğini- anlatmayı düşündüm ama hemen vazgeçtim. Andie bu oyunu Amy seviyesinde oynayamazdı. Benimle takım arkadaşı olmak isteyecek, bana yük olacaktı. Atacağım adımlar sırasında Andie bir sorumluluktan başka bir şey olmayacaktı. Tekrar kollarını kavrayıp konuşmaya başladım.

"Bak, Andie, ikimiz de inanılmaz bir stres ve baskı altında eziliyoruz ve bunun büyük bir bölümü suçluluk duygularımızdan kaynaklanıyor. Andie, mesele şu ki biz iyi insanlarız. Sanırım benzer değerlere sahip olduğumuz için birbirimize bağlandık. İnsanlara iyi davranmak, doğru şeyi yapmak bizim için önemli. Ve şu anda yaptığımız şey çok yanlış."

Yüzündeki umut dolu mağdur ifadesi değişiverdi. Dolu gözler, nazik dokunuşlar, hepsi bir anda kayboldu. Yerine delice bir titreme, çekilmiş bir perde gibi kapkara bir şey geldi.

"Buna bir son vermemiz gerekiyor, Andie. Bence bunu sen de biliyorsun. Bu çok zor ama yapılacak en doğru şey. Doğru düzgün düşünebilmemiz için bunu yapmalıyız. Seni ne kadar seversem seveyim, hala Amy'yle evliyim. Doğru şeyi yapmalıyım."

"Peki ya bulunursa?" Ölü veya diri.

"Bunu o zaman konuşuruz."

"O zaman mı? Peki o zamana kadar?"

Çaresizce omuz silktim: *O zamana kadar hiç.*

"Ne, Nick? O zamana kadar s.ktir olup göz önünden çekileyim mi?"

"Bunlar çok çirkin kelimeler."

"Ama bunu kastediyorsun." Zorla gülümsedi.

"Özür dilerim, Andie. Şu anda seninle birlikte olmak benim açımdan hiç iyi değil. Benim için olduğu kadar senin için de tehlikeli. Vicdanım rahat etmiyor. Ne yapayım? Böyle hissediyorum işte."

"Öyle mi? Benim nasıl hissettiğim hakkında bir fikrin var mı?" Yaşlar yanaklarından süzülmeye başladı. "Sırf karından sıkıldığın için becermeye başladığın aptal bir üniversite öğrencisi gibi hissediyorum, üstelik bunu yapabilmen için işini son derece kolaylaştırdım. Amy'ye geri dönüp onunla akşam yemeği yiyebiliyor, onun parasıyla satın aldığın küçük barında takılabiliyor, sonra ölüm döşeğindeki babanın evinde gece yarıları buluşabiliyor, göğüslerimin üzerine boşalabiliyordun. Yazık sana! Dırdırcı karın böyle şeyler yapmana hiç izin vermiyordu."

"Andie, bunun doğru olmadığını..."

"Sen ne boktan bir herifmişsin yahu! Sen ne biçim bir adamsın?"

"Andie, lütfen." *Sinirlerine hakim ol, Nick.* "Bence söyleyemediğin şeyler birike birike ağırlaştı, biraz olsun..."

"S.ktir git ya. Beni *idare* edebileceğin aptal bir çocuk, zavallı bir öğrenci mi sanıyorsun? Başına gelenlere rağmen yanından ayrılmadım, bir *katil* olabileceğin konuşulurken bile yanındaydım ve şimdi ilişkimizin, vicdanını sızlattığını mı söylüyorsun? Hayır, *hayır.* Vicdan, dürüstlük, suçluluk duygusu ve doğru şeyi yapmak gibi kelimeleri ağzına almaya hakkın yok. Beni anlıyor musun? Çünkü sen karısını aldatan, bencil ve ödlek bir *boktan* başka bir şey değilsin."

Hıçkırırken rutubetli havayı yutarcasına içine çekerek sırtını döndü. İnliyordu. Onu susturmaya çalışırken kolunu kavradım. "Andie, bunun böyle olmasını ben istemedim..."

Roche
www.roche.com.tr

"Çek elini! Bana dokunma!"

Arka kapıya yöneldiğinde bir ısı dalgası gibi yaydığı nefret ve utancı görebiliyor, eve gidip bir şişe şarap açtıktan sonra bir arkadaşına ya da annesine olanları anlatacağını, böylece salgın bir hastalık gibi dedikoduların yayılacağını gözümde canlandırabiliyordum.

Önüne geçip kapıyı kapattığımda (*"Andie lütfen... "*) beni tokatlamak için elini kaldırdı. Sadece kendimi savunmak için kolunu tuttum. Delice hareketler yapan dans partnerleri gibi kollarımız birlikte inip kalkıyordu.

"Bırak beni, Nick, yoksa yemin ederim..."

"Bir dakika daha kal. Sadece beni dinlemeni istiyorum."

"Bırak beni!"

Öpecekmiş gibi yüzünü benimkine yaklaştırdı ve öpmek yerine ısırdı. İrkilerek gerilediğimde koşarak kapıdan dışarı fırladı.

AMY ELLIOTT DUNNE

BEŞ GÜN GEÇTİ

Bana *Ozark Amy* diyebilirsiniz. Saklambaç Moteli'ne yerleştim (daha uygun bir isim olamazdı!) ve sessizce oturmuş, işlerini yapabilmeleri için bıraktığım düğmeleri ve kolları keşfetmelerini seyrediyorum.

Nick'ten kaçtım. Oysa onu her zamankinden daha çok düşünüyorum. Dün gece saat onu dört geç, tek kullanımlık cep telefonum çaldı. (Evet, Nick, şu eski 'gizli cep telefonu' numarasını sadece sen bilmiyorsun.) Güvenlik şirketinden arıyorlardı. Tabii ki yanıtlamadım ama Nick'in, babasının evine kadar gittiğini artık biliyorum. İpucu 3. Kaybolmadan iki hafta önce şifreyi değiştirmiştim ve ilk aranacak kişi olarak gizli telefonumu kaydettirmiştim. Elinde ipucunun yazılı olduğu kağıtla Nick'in babasının ahır gibi evine girdiğini, alarm şifresini tuşladığını, yanlış şifreyi girdikçe parmaklarının birbirine dolandığını gözümde canlandırabiliyordum... Sonra süre bitecekti. Biip biip biiiip! Bana ulaşılamaması durumunda onu arayacaklardı (ki bana kesinlikle ulaşamayacaklardı).

Nick alarmı kapattı, güvenlik şirketinden biriyle konuştu ve haliyle ben kaybolduktan sonra babasının evine gittiği kayıtlara geçti. Bu, planım açısından iyi. Tam kanıt sayılmaz

ama sağlam bir kanıt olması da gerekmiyor. Polisin Nick'i suçlayabilmesi için yeterince kanıt bıraktım: Oturma odasında sahte bir boğuşma havası yarattım, yerdeki kanı paspasla sildim, kredi kartlarıyla bir sürü harcama yaptım. Noelle, yakında hamileliğimi herkese yayacak (tabii şimdiye kadar yapmadıysa). Özellikle polisler *Becerikli Andie*'yi (tek bir emirle Nick'in aletini ağzına alacak kadar becerikli Andie'yi) keşfettiğinde işleri kızıştıracak kadar çok kanıt bıraktım. Yani diğer bütün ekstralar, *s.ktim belanı* bonusları. Eğlenceli tuzaklar. Tuzaklarla dolu bir kadın olmak hoşuma gidiyor.

Ellen Abbott da planımın bir parçası. Ülkedeki kablolu yayının en önemli cinayet haberleri programı. Ellen Abbott'a bayılıyorum, onun kayıp kadınlar konusunda takındığı koruyucu ve anaç tavırlarını seviyorum. Özellikle ve genellikle şüpheli kocalar söz konusu olduğunda kuduz bir köpeğe dönüşmesine hayranım. O, Amerika'daki kadın haklarının sözcüsü. Sırf bu yüzden onu hikayeme kattım. Halk, Nick'e sırt çevirmeli. İnsanların ondan hoşlanması için elinden geleni ardına koymayan Nicky için bu da hapse düşmeye eşdeğer bir ceza olacak. Dünyadaki herkes ondan nefret edecek. Ayrıca soruşturmanın gidişatını uzaktan izleyebilmek için de Ellen'a ihtiyacım var. Polisler günlüğümü buldu mu acaba? Andie'yi biliyorlar mı? Abartılı miktardaki hayat sigortasını öğrendiler mi? En zoru, aptal insanların bunları keşfetmelerini beklemek.

Küçük odamdaki televizyonu saat başı açıyor, büyük merakla Ellen'ın benimle ilgili soruşturmayı konu edip etmediğini kontrol ediyorum. Beni haber yapması gerekiyor, bu haberi atlaması mümkün değil. Ben güzelim, Nick yakışıklı ve üstelik bir de İnanılmaz Amy kancası var. Öğleden hemen önce El-

len bütün hiddetiyle ekrana çıkıp özel bir haberin müjdesini veriyor. Gözlerimi ekrana dikiyorum: Hadi Ellen. Ya da: Hadi *Ellen*. Ortak bir yanımız var: İkimiz de hem bir kişi hem de kurgulanmış karakteriz. Amy ve *Amy*, Ellen ve *Ellen*.

Kadın pedi reklamı, deterjan reklamı, cam-sil reklamı. Sanırsın bütün kadınlar sadece temizlik yapıyor ve durmadan kanıyor.

Ve sonunda! İşte ben! Ekrandayım! İlk defa!

Ellen, Elvis'in sahneye çıkışı gibi hiddetli tavırlarla ekranda görünüyor ve o anda bu programın harika olacağını anlıyorum. En harika fotoğraflarımdan birkaçı ve ilk basın toplantısında Nick'in sevilmek için yalvaran çılgın sırıtışı... Flaş haber: "Herkesin sevgilisi güzel ve genç kadın için yapılan aramalar bir sonuç vermedi. Flaş haber: Nick belasını çoktan bulmuş. Beni ararlarken halktan biriyle kameraya samimi pozlar vermiş. Belli ki Ellen'ın ilgisini çeken, hatta onu çileden çıkaran da bu olmuş. Fotoğraf kanıtı: Nick *bütün kadınların sevgilisi* modunda, tam bir çilekli pasta modunda, suratını yabancı bir kadının yüzüne mutlu mesut kankalar gibi dayayıp sırıtmış.

Ne salaklık! Ama öte yandan harika...

Ellen Abbott uzun uzadıya arka bahçemizin doğrudan Mississippi Nehri'ne açıldığı üzerinde duruyor. Nick'in bilgisayarında arama motoru geçmişini keşfedip keşfetmediklerini merak ediyorum. Özellikle Mississippi üzerindeki gemi havuzlarını ve barajları araştırmış, hatta Google'da "Mississippi Nehri'nde sürüklenen ceset" kelimeleriyle arama yapmıştım. Kör parmağım gözüne değil, gelişigüzel bir arama. Nehir cesedimi ta okyanusa kadar sürükleyebilirdi, olasılık yüksekti, uzak ihtimal değildi, üstelik daha önce örnekleri vardı. İnce-

www.roche.com.tr

cik çıplak vücudumun solmuş halde akıntıyla birlikte sürüklendiğini, bacaklarıma yapışan sümüklüböcek kolonilerini, okyanusa varana kadar saçlarımın yosunlar gibi salındığını, dibe çekildikçe etimin yumuşayıp soyulmaya başladığını, sonunda okyanus akıntılarına kapılıp sadece kemiklerim kalana kadar suluboya bir tablonun parçası olduğumu gözümde canlandırdığımda kendimi gerçekten de kötü hissetmiştim.

Ama ben bir romantiğim. Gerçek hayatta Nick beni öldürmüş olsaydı bence beni bir çöp torbasına sarar, sonra arabasına attığı gibi altmış kilometrelik yarıçapta bir çöplüğe bırakırdı. Beni çöpe atardı. Hatta oraya kadar gitmişken hep kurtulmak istediği birkaç eşyayı da götürürdü. Artık tamir etmeye değmeyecek tost makinemiz ya da zaten atmayı düşündüğü bir yığın VHS kaseti fırsattan istifade çöplüğe boşaltırdı.

Kendi kendime yetmeyi öğreniyorum. Ölü bir kızın da parasını ekonomik kullanması gerekiyor. Plan yapmak ve para biriktirmek için zamanım oldu. Kaybolmaya karar verdiğim günle kaybolduğum güne kadar tam on iki ay boyunca para biriktirecek zamanım oldu. Katiller bu yüzden yakalanıyor. Beklemek gibi bir disiplinleri yok. Nakit 10.200 dolarım var. Bu parayı son bir ay içinde bankadan çekseydim dikkat çekerdi. Ama parayı Nick'in adına çıkardığım kredi kartlarından çektim. Ki bu kartlar onu açgözlü bir sahtekar gibi göstermeye de yarayacak. Bu arada bankadaki ortak hesabımızdan da on iki ay boyunca toplamda 4.400 dolar çektim: 200 ya da 300 dolar; dikkat çekmeyecek miktarlar. Nick'in cebinden yirmilikler, onluklar çaldım, yavaş yavaş nakit stokumu oluşturdum. Bu tıpkı sabahları Starbucks kahvesine harcayacağın parayı bir kavanozda biriktirip yılsonunda 1.500 dolara sahip olmak gibi bir şey. Dahası, Bar'a gittiğimde bahşiş kutusun-

dan da biraz tırtıkladım. Eminim Nick, Go'yu, Go da Nick'i suçlamıştır ama birbirleri için üzüldükleri için bir şey söyleyememişlerdir.

Mesele şu ki para konusunda çok dikkatli davrandım. Kendimi öldürene kadar yaşayabileceğim kadar param var. Lance Nicholas Dunne'ın dünya çapında bir şaklabana dönüştüğünü görene kadar saklanacağım, onun tutuklanışını, mahkemeye çıkarılışını, turuncu hapishane forması içinde elleri kelepçeli hapse gönderilişini seyredeceğim. Onun ter içinde kıvranarak masum olduğuna yeminler etmesini, bir fare gibi kapana kısılışını seyredeceğim. Sonra arabamı nehir boyunca güneye sürerek orada Mexico Körfezi'ne sürükleniyormuş gibi yapan Öteki Amy cesedimle buluşacağım. Beni yeterince uzaklara götürecek ama kimlik kaydı gerektirmeyen, bol içkili bir gemi turu satın alacağım. Koca bir buzlu cin içip uyku haplarını yutacağım, sonra cebim Virginia Woolf taşlarıyla dolu bir şekilde, kimse benden yana bakmazken, sessizce geminin bir yanından kendimi aşağı salacağım. Birinin boğulacağını bile bile denize atlaması disiplin gerektirir ama o disiplin bende ziyadesiyle var. Belki cesedim hiç bulunamayacak ya da haftalar, belki aylar sonra karaya vuracak. O kadar çürümüş olacağım ki ne zaman öldüğüm anlaşılmayacak ve Nick'in zehri yiyeceği idam sedyesine yatmasını sağlayacak son bir kanıt parçasını da ihmal etmeyeceğim.

Bekleyip onun öldüğünü görmek isterdim ama adalet sistemimizin durumu göz önüne alınırsa, idam edilmesi yıllar sürer. Benimse bunun için ne param ne de enerjim var. Artık Umut'lara katılmaya hazırım.

Zaten bütçem şaşmış durumda. Kaldığım bungalovu güzelleştirmek için yaklaşık 500 dolar harcadım. Kaliteli çarşaf-

www.roche.com.tr

lar, düzgün bir lamba, yıllarca çamaşır suyuna yatırılmaktan mukavvaya dönüşen havluların yerine yenileri... Ama elimdekilerle idare etmeye çalışıyorum. Birkaç bungalov ötemde sessiz sakin bir komşum var. *Grizzly Adams* dizisinden fırlamış bir hippi gibi kocaman sakalı ve turkuaz yüzükleriyle kendi müslisini hazırlayan birine benziyor. Bazı geceler arka verandasında gitar çalıyor. Söylediğine göre adı Jeff'miş. Benimki gibi -Lydia- uydurma olmalı. Karşılaştığımızda sadece gülümseyerek selamlaşıyoruz ama arada bir bana balık getiriyor. Şimdiye kadar birkaç kere taze kokan balıklar getirdi, temizleyip kafasını koparıyor ve balığı dev boyutlarda bir buzdolabı poşetinde veriyor. "Taze balık!" diyor kapımı çalıp. Kapıya hemen cevap vermezsem poşeti merdivenlere bırakıp gidiyor. Walmart'tan aldığım bir kızartma tavasında balığı pişiriyorum. Hiç fena değil, üstelik bedava.

"Bu balıkları nereden buluyorsun?" diye soruyorum.

"Balık bulma yerinden," diyor.

Resepsiyonda çalışan ve beni çok seven Dorothy bahçesinden domatesler getiriyor. Toprak kokan domatesleri ve göl kokan balıkları yiyorum. Sanırım önümüzdeki yıla kalmadan Nick sadece beton kokan bir yere kapatılmış olacak. Deodorant, eski ayakkabı, nişastalı yemek ve sidikli döşek gibi kokulara maruz kalacak. En kötü korkusu, en kişisel paniği ve kabusu: Yanlış bir şey yapmadığı halde kanıtlayamadığı için kendini hapiste bulmak. Nick'in bütün kabusları hep yanlış anlaşılmak, tuzağa düşürülmek, kontrolü haricindeki güçlerin kurbanı olmakla ilgilidir.

Bu kabuslardan uyandığında evin içinde volta atar, sonra üstünü giyinip dışarı çıkar ve sokaklarda dolaşır, istediği gibi dolaşabileceği evimize yakın bir parka -Missouri ya da

New York fark etmiyor- giderdi. Evcil bir adam olmasa da tam olarak açık hava adamı olduğu da söylenemez. Tırmanmayı, kamp yapmayı sevmez, ateş yakmayı bile bilmez. Balık tutup bana getirmek aklının ucundan geçmez. Ama seçeneği olması fikrini sever. Kanepeye yayılıp üç saat boyunca boks maçı seyretmeyi tercih etse bile dışarı çıkabileceğini bilmek onu rahatlatır.

Küçük sürtüğü merak ediyorum. Andie. Onun en fazla üç gün dayanabileceğini sanıyordum. Sonra yaşadıklarını *paylaşmaktan* kendini alamayacaktı. Paylaşmayı sevdiğini biliyorum çünkü Facebook'ta arkadaşız. Profil adımı uydurdum (Madeleine Elster, hah!), fotoğrafımı bir mortgage yetkilisinin reklamından çaldım (sarışın, gülümseyen, tarihin gördüğü en düşük faiz oranlarından faydalanmaya çalışan bir kadın). Dört ay önce Madeleine, Andie'ye öylesine arkadaşlık teklifi gönderdi ve Andie de tıpkı bahtsız bir köpek yavrusu gibi teklifi kabul etti, böylece bu küçük kızı tanımaya başladım. Önemsiz arkadaşlar, çok sevdiği Yunan yoğurdu, pinot grigio şarabı ve arkadaşlarla paylaşılan diğer zımbırtılar. Andie düzgün bir kız, yani parti fotoğrafları paylaşmıyor ve asla şehvetli şeyler yazmıyor. Ne yazık. Nick'in kız arkadaşı olduğu ortaya çıktığında, medyanın onun içki içerken, kız arkadaşlarıyla öpüşürken ya da tangasını gösterirken çektirdiği fotoğrafları keşfetmesini isterdim. Bunlar yuva yıkan kadın imajını daha kolay yaratırdı.

Yuva yıkan kadın. Yuvam darmadağın oldu ama Andie, kocamla öpüşmeye başladığında, elini pantolonunun içine kaydırdığında, onunla birlikte yatağa girdiğinde henüz yıkılmamıştı. Nick'e ne kadar büyük olduğunu hissettirmek için kusacak noktaya gelene kadar, köküne kadar aletini ağzına al-

www.roche.com.tr

dığında ya da arkadan verdiğinde de henüz yıkılmamıştı. Yüzüne ve göğüslerine attırmasına izin verip sonra *mım* diye yaladığında da. Alıyordu, veriyordu, her şeyi yapıyordu. Onun gibiler bunu yapar. Bir yılı aşkın bir süredir beraberlerdi. Her tatilde. Andie'ye Noel için nasıl bir hediye aldığını görebilmek için Nick'in (gerçek) kredi kartı ekstrelerini incelemiştim ama kocamın harcama yaparken gösterdiği dikkat beni şok ediyordu. Noel hediyesi nakit parayla alınan kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Aslında özgürleştirici bir şey bu. Kayıtlara geçmeyen kadın olmak, muslukçuyu aramak ya da işle ilgili sıkıntıları dinlemek zorunda kalmayan kadın olmak anlamına gelir. Dahası adama lanet olasıca kedi maması almayı hatırlatmak zorunda da kalmazsın.

Onun mahvolmasını istiyorum. 1) Noelle hamileliğimi birilerine anlatmalı. 2) Polis günlüğümü bulmalı. 3) Andie birine gizli ilişkisinden bahsetmeli. Sanırım onunla ilgili yargımda haklıyım; Facebook sayfasına günde beş kere hayatıyla ilgili ayrıntılar yazan bir kızın, gizliliği kavraması mümkün değil. Andie arada bir Facebook sayfasından kocama atıflarda bulunuyordu:

Bugün Bay Seksi'yi gördüm.

(Ay, ay, ay!)

(Bu aygırla ne zaman tanışacağız?)

(Bridget bunu beğendi!)

Hayallerinin erkeğinden bir öpücük, hayatı güzelleştirir.

(Çok doğru!)

(Bu hayallerin erkeğiyle ne zaman tanışıyoruz?!)

(Bridget bunu beğendi!)

Ama akranlarının aksine fazlasıyla gizemli davranması şaşırtıcıydı. Bir sürtük olsa da o iyi bir kız. Kalp şeklindeki

yüzünü bir yana yatırmış, kaşlarını hafifçe çatmış haliyle onu gözümde canlandırabiliyorum. *Yanında olduğumu bilmeni istiyorum, Nick. Senin yanındayım.* Muhtemelen Nick için kurabiye pişirmiştir.

Ellen Abbott'ın kameraları şimdi Amy Dunne Arama Merkezi'nde. Merkez sefil görünüyor. Bir muhabir kaybolusumun 'bu küçük şehri nasıl altüst ettiğini' anlatıyor, kadının arkasındaki masada zavallı Nick için hazırlanmış ev yapımı güveçleri ve kekleri görebiliyorum. Bok herif. Şu haliyle bile kadınlar hala onunla ilgileniyor. Ucuz kadınlar ona yanaşabilecekleri bir açık bulma peşinde. Yakışıklı ve savunmasız bir adam. Tamam, karısını öldürmüş olabilir ama bunu henüz *bilmiyoruz*, öyle değil mi? Emin değiliz. Sevimli oğlanın evinin önünden bisikletiyle geçen kızın kırklık versiyonu için bir erkeğe bir şeyler pişirip önüne koymak rahatlatıcı bir şey.

Yine Nick'in o cep telefonuna verdiği sırıtık pozunu gösteriyorlar. Kasaba orospusunun yapayalnız, pırıl pırıl mutfağını gözümde canlandırabiliyorum. Nafakayla yapılmış bir zafer mutfağı. Hayalinde Nick'le sohbet ederken kadın bir taraftan da bir şeyler pişiriyor: *Hayır, kırk üç yaşındayım aslında. Hayır, gerçekten öyleyim! Hayır, etrafımda pervane olan erkekler yok, gerçekten yok. Buralardaki erkekler o kadar da ilginç değil. En azından çoğu...*

Kocamla yanak yanağa poz veren kadına karşı ani bir kıskançlık patlaması hissediyorum. Kadın şu andaki halimden daha güzel. Gofret yiyip duruyorum ve bütün günümü güneşin altındaki havuzda geçirdiğimden klorlu su cildimi bir fok balığınınki gibi kauçuk görünümüne dönüştürdü. Hayatım boyunca hiç olmadığım kadar bronzum. Neyse ki kopkoyu, yoğun bir bronzluk değil. Güneş altında kalan cilt zarar görür

ve hiç kimse kırışık bir kızdan hoşlanmaz. Hayatım güneş koruma kremleriyle vıcık vıcık geçti. Ama tamamen kaybolmadan önce tenimin biraz olsun koyulaşmasına izin veriyorum ve beş günlük güneşlenmenin sonucu olarak kahverengileşme yolunda istikrarlı bir şekilde ilerliyorum. "Dut kahverengisi!" diyor bizim yönetici Dorothy. "Dut gibi karardın, kızım!" diyor bir sonraki haftanın ödemesini nakit yapmak üzere yanına gittiğimde.

Koyu tenim, fare renkli kup kesim saçlarım, zeki kız gözlüklerim var. Kaybolmadan önceki birkaç ay içinde yaklaşık altı kilo aldım. İlgisiz kocam fark etmese de bol yazlık giysilerimin altında itinayla sakladığım altı kilo. O zamandan beri üzerine bir kilo daha koymuşumdur. Kaybolmadan önce fotoğraf çektirmemek de önemliydi, böylece herkes solgun ve zayıf Amy'yi hatırlayacaktı. Artık o Amy olmadığım kesin. Bazen yürürken kalçalarımın hareketini hissedebiliyorum. Çalkala yavrum, çalkala. Eskiler böyle söylemez mi? Bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Vücudum harikaydı, mükemmel oranlardaydı, hatlarım abartısız, her şeyim dengeliydi. Eski halimi özlemiyorum. Erkeklerin dönüp bana bakmasını özlemiyorum. Küçük dükkanlara girip kolsuz atletiyle peşime takılan biri olmadan çıkabilmek, kadınları aşağılayıcı bir laf atıldığını duymadan çıkabilmek çok güzel. Artık kimse bana kaba davranmıyor ama özellikle iyi davranan da yok. Kimse benim için yolunu değiştirmiyor, kimse daha önceki gibi yoluma çıkmıyor.

Şu anda Amy'nin tam tersiyim.

NICK DUNNE

SEKİZ GÜN GEÇTİ

Güneş doğarken yanağıma bir buz küpü tutuyordum. Saatler sonra bile hala ısırığı hissedebiliyordum. Nal şeklinde iki küçük hilal. Andie'nin peşinden gidemezdim, bu onun öfkesinden çok daha korkunç bir riskti. O yüzden sonunda onu aradım. Karşıma telesekreter çıktı.

"Andie, çok özür dilerim, ne yaptığımı bilmiyorum, neler olup bittiğini anlayamıyorum. Lütfen beni affet. Lütfen."

Mesaj bırakmamalıydım ama sonra düşününce fikir değiştirdim. Benim bildiğim, telesekreterinde kayıtlı en azından yüzlerce mesajım vardır. Tanrı korusun, en rezil, en muzır, en tutkun mesajları arka arkaya oynatsa... Jürideki her kadın sırf bunun için beni içeri tıkmak için elinden geleni ardına koymaz. Karısını aldatan bir adam olmam başka şey, ağırdan alan öğretmen tonuyla genç öğrencime sertleşmiş devasa aletimi anlatmam...

Yüzüm kıpkırmızı oldu. Yanağımdaki buz küpü eridi.

Go'nun ön basamaklarında oturup Andie'yi her on dakikada bir aradım ama ona ulaşamadım. Boney saat 06:12'yi gösterirken evin önünde park ettiğinde uykusuzdum, diken üstündeydim. Elinde iki kağıt bardakla bana yaklaşırken bir şey söylemedim.

"Selam, Nick. Sana kahve getirdim. Nasıl olduğunu merak ediyordum."

"Eminim öyledir."

"Biliyorum, hamilelik haberleri muhtemelen berbat hissetmene neden olmuştur." Abartılı bir özenle kahveme iki poşet süttozu döktü. Kahveyi nasıl sevdiğimi biliyordu. Sonra bardağı bana uzattı. "Ne oldu?" diye sordu yanağımı işaret ederek.

"Ne ne oldu?"

"Yüzüne ne oldu, Nick? Suratında kocaman bir pembelik..." Yaklaşıp çenemi tuttu. "Bu bir ısırık izi."

"Kurdeşendir. Strese girdiğimde olur."

"Hı hı." Kahvesini karıştırdı. "Senin tarafında olduğumu biliyorsun, değil mi Nick?"

"Bilmem mi!"

"Öyleyim. Gerçekten. Keşke bana güvenebilsen. Ben sadece... Yani demek istediğim, bana güvenebilseydin sana yardım edebilirdim. Ama o noktadan uzaklaştığımı hissetmeye başladım. Bunun fazlaca polis söylemi olduğunun farkındayım ama sana doğruyu söylüyorum."

Tuhaf bir yarı dostça sessizlikte oturup kahvelerimizi yudumladık.

"Başkasından duymadan benden duymanı istedim," dedi gülümseyerek. "Amy'nin çantasını bulduk."

"Ne?"

"Evet. Para yoktu ama kimliği ve cep telefonu içindeydi. Hem de Hannibal'da. Buharlı gemilerin güneyinde, nehrin kıyısında. Tahminimize göre biri, şehrin dışında bir yerlerde, Illinois Köprüsü'ne doğru bir yerde çantanın nehre atıldığına inanmamızı istiyor."

"İnanmanızı mı istiyor?"

"Suya hiç tamamen batmamış. Fermuara yakın noktalarda hala parmak izleri var. Yani bazen parmak izleri suya dayanır... Şimdi bilimsel zırvalarla kafanı şişirmeyeyim. Demek istediğim şu ki, biri, çantayı bulunsun diye nehir kıyısına koymuş olabilir."

"Sanırım bunu bana söylemenin bir nedeni var," dedim.

"Çantanın üzerindeki parmak izleri senindi, Nick. Yani bu hiç de saçma değil. Erkekler karılarının çantalarını hep karıştırır. Yine de..." Aklına harika bir fikir gelmiş gibi güldü. "Sormam gerekiyor: Son zamanlarda Hannibal'a gitmedin, öyle değil mi?"

Bunu söylerkenki abartısız kendine güveni aklıma başka bir şey getirdi: Belki de Hannibal'a gittiğim sabah arabamın altına gizlenmiş bir polis vericisi vardı.

"Karımın çantasından kurtulmak için neden Hannibal'a gidecekmişim ki?"

"Diyelim ki karını öldürdün, sonra biz haneye tecavüz olduğunu düşünelim diye evde boğuşma yaşanmış gibi bir hava yarattın. Ama ardından senden şüphelendiğimizi anladın ve gözümüzü yine dışarı çevirelim diye sahte bir ipucu bırakmak istedin. Teori bu. Bu noktada bizimkilerden bazıları bu işi senin yaptığından, herhangi bir teoriye uyacak bir şey bulduklarından eminler. Şimdi, izin ver de sana yardım edeyim: Son zamanlarda Hannibal'a gittin mi?"

Başımı iki yana salladım. "Avukatımla konuşman gerekecek. Tanner Bolt."

"*Tanner Bolt mu?* Bu yolu seçmek istediğinden emin misin, Nick? Şimdiye kadar sana karşı yeterince adil ve açık olduğumuzu hissediyordum. Şu Bolt denen adam... O son çare adamlardandır. Suçlular onu tutar."

www.roche.com.tr

"Hah. Eh, baş şüphelinizin ben olduğum çok açık, Rhonda. Kendimi korumam gerekiyor."

"Buraya geldiğinde hep birlikte toplanalım, tamam mı? Bu meseleyi konuşalım."

"Kesinlikle. Bizim de planımız buydu."

"Planı olan bir adam," dedi Boney. "Toplantıyı dört gözle bekliyorum." Ayağa kalktı, yürümeye başladı, sonra omzunun üzerinden seslendi: "Cadı fındığı kabuğu, kurdeşene iyi gelir."

Bir saat sonra kapı zili çaldı. Tanner Bolt bebe mavisi takım elbisesiyle karşımda duruyordu. Güney'e inmiş gibi görünmek üzere böyle giyindiğini düşündüm. Oturduğumuz sokağı inceliyor, evlerin önlerine park edilmiş arabalara göz atıyor, evleri değerlendiriyordu. Bana bir şekilde Elliott'ları hatırlattı. Sürekli inceleyen ve analiz eden Elliott'ları. Açma kapama düğmesi olmayan beyinler.

Onu selamlamama fırsat bırakmadan, "Göster," dedi. "Bana odunluğu göster. Benimle gelme, hatta odunluğun yanına bile yaklaşma. Sonra bana her şeyi anlatacaksın."

Mutfak masasına oturduk. Ben, Tanner ve yeni uyanan Go. Kız kardeşim günün ilk kahvesinin üzerine kamburunu çıkarmış oturuyordu. Berbat bir Tarot falcısı gibi Amy'nin bıraktığı ipuçlarını masanın üzerine yaydım.

Tanner bana doğru eğildiğinde boynundaki kaslar gerildi. "Pekala, Nick, savunmanı yap," dedi. "Bütün bunları karın düzenledi. Savunmanı yap!" Parmağının ucuyla masanın üzerine vurdu. "Çünkü bir elimde s.kim, diğerinde tuzağa düşürmeyle ilgili deli saçması bir hikayeyle bir adım daha at-

mayacağım. Ta ki sen beni ikna edene kadar. Ta ki bunun işe yarayacağına inanana kadar."

Derin bir nefes alıp düşüncelerimi topladım. Konuşmaktansa yazmakta her zaman daha iyi olmuşumdur. "Başlamadan önce," diye söze girdim, "Amy'yle ilgili çok önemli bir şeyi anlamanız gerekiyor: Lanet olasıca karım çok zekidir. Beyni sürekli bir şeylerle meşgul olduğundan hiçbir zaman tek bir hamleyi düşünmez. Sonsuz bir arkeolojik kazı gibidir. Son katmana ulaştığınızı sanırsınız, sonra elinizdeki kazmayı son bir kez daha vurmaya karar verirsiniz ve yeni bir madenle karşılaşırsınız. Tünellerden ve dipsiz çukurlardan oluşan bir kazı alanı."

"Peki," dedi Tanner. "Yani..."

"Amy'yle ilgili bilmeniz gereken ikinci önemli şey, onun hep haklı olmasıdır. Hiçbir zaman yanılmaz ve ders vermeye, insanları cezalandırmaya bayılır."

"Tamam, güzel, yani..."

"Size küçük bir hikaye anlatmama izin verin. Üç yıl kadar önce arabayla Massachussetts'e gidiyorduk. Korkunç bir trafik vardı ve bir kamyon bizi sollamaya çalıştığında Amy izin vermedi. Adam iyice yaklaşıp onu savurdu. Tehlikeli bir durum değildi ama bir an için çok korkunçtu. Kamyonların arkasındaki şu "Hatalıysam Arayın," yazılarını bilirsiniz. Amy hemen numarayı arayıp plakayı bildirdi. Bununla bittiğini sanmıştım. İki ay sonra... Evet, tam *iki ay* sonra yatak odamıza girdiğimde Amy telefonda aynı plaka numarasını tekrarlıyordu. Yepyeni bir senaryo yazmıştı: İki yaşındaki bebeğiyle araba sürerken neredeyse yoldan çıkıyordu. Bunun dördüncü arayışı olduğunu söyleyerek şikayet ediyordu. Hatta şirketin kullandığı güzergahları internetten araştırdığından, bir daha

-sözüm ona- elim bir kaza geçirmemek ve daha güvenli bir yolculuk yapmak için o yolları kullanmayacağından dem vuruyordu. Her şeyi düşünmüştü. Kendiyle gurur duyuyordu. Eninde sonunda o kamyon şoförünü işten attıracaktı."

"Tanrım, Nick," diye söylendi Go.

"Bu çok... aydınlatıcı bir hikaye, Nick," dedi Tanner.

"Bu örneklerden sadece biri."

"Pekala, şimdi izin ver de kafamı toplayayım," dedi adam. "Amy onu aldattığını öğreniyor. Ölmüş gibi yapıyor. Sözüm ona cinayetin işlendiği yeri, sırf kaşların şüpheyle kalkmasına yetecek kadar dağıtıyor. Kredi kartları, hayat sigortası ve senin küçük mağara adamı tavırlarınla seni berbat bir duruma sokuyor..."

"Ortadan kaybolmadan önceki gece benimle tartışıyor ve komşular duysun diye özellikle açık bir pencerenin önünde yapıyor."

"Neyi tartışıyordunuz?"

"Benim bencil bir pislik oluşumu. Her zamanki konumuz. Komşularımızın duymadığı şeyse daha sonra Amy'nin benden özür dilemiş olması. Çünkü Amy onların duymasını istemiyor. Ne kadar şaşırdığıma inanamazsınız çünkü bugüne kadarki en hızlı barışmamızdı. Sabah bana lanet olası krepler hazırlamıştı."

Ocağın önünde parmağından pudraşekeri yalarken bir şarkı mırıldanan hali gözümün önünde canlandı. Üstüne yürüyüp onu sarsmamak için kendimi zor tutuşum...

"Peki, şu hazine avı meselesi?" dedi Tanner. "Bu konudaki teorin ne?"

İpuçları masanın üzerinde yatıyordu. Tanner birkaçını alıp elinden bıraktı.

"Bunlar tamamen bonus *s.ktim-belanı* girişimleri," dedim. "Karımı tanıyorum, bana inanın. Bir hazine avı düzenlemesi gerektiğini biliyordu, aksi takdirde şüpheli görünürdü. Böylece ipuçlarını hazırlıyor ama her zamanki gibi elbette her bir ipucunun on sekiz farklı anlamı var. İlk ipucuna bak."

Kendimi öğrencin gibi hayal ediyorum,
Öğretmenim hem akıllı hem yakışıklı,
Zihnim açılıyor; bacaklarımdan bahsetmiyorum bile!
Bir çırak olsaydım çiçeklere gerek kalmazdı,
Belki mesai saatlerinde yaramaz bir kaçamak,
Hadi acele et, hemen yola çık, lütfen geç kalma
Bakarsın bu sefer ben de sana birkaç şey öğretebilirim.

"Bu katıksız Amy işte. Bunu okuduğumda karımın benimle flört etiğini düşünüyorum. Ama hayır. Aslında yazdıklarıyla Andie'yi ve sadakatsizliğimi yüzüme vuruyor. *S.ktim-belanı bir.* Bunu okuduktan sonra ofisime gidiyorum, yanımda Gilpin de var, peki beni orada ne bekliyor? Bir kadın külotu. Amy'nin ölçüsüyle uzaktan yakından ilgisi yok. Polisler herkese Amy'nin beden ölçüsünü sorarken ben aptal gibi ne yapmaya çalıştıklarını düşünüyordum."

"Ama Amy oraya Gilpin'le birlikte gideceğini bilemezdi," diye suratını astı Tanner.

"Lanet olasıca sıkı bir tahmin yürütmüş," diye araya girdi Go. "Birinci ipucu *olay yerinde* bulunmuştu. Yani polisler bundan haberdar olacaktı ve Amy *mesai saatleri* kelimelerini oraya boşu boşuna yazmadı. Mantıken her halükarda Nick yanlarında olsa da olmasa da oraya gideceklerdi."

"Peki külot kimindi?" diye sordu Tanner. *Külot* kelimesine Go burnunu kırıştırdı.

"Kim bilir?" dedim. "Andie'nin olduğunu düşünmüştüm ama... Muhtemelen Amy külotu satın almıştır. Önemli olan, külotun Amy'nin ölçülerinde olmaması. Polislerin ofisimde karımdan başka biriyle uygunsuz anlar yaşadığımı düşünmesi için özellikle seçilmişti. *S.ktim-belanı iki.*"

"Peki ofisine yanında polisler olmadan gitmiş olsaydın?" diye sordu Tanner. "Ya da kimse külotu fark etmeseydi?"

"Amy için *bunun* önemi yok, Tanner! Bu hazine avı onun kendini eğlendirme yöntemi. Bu külota ihtiyacı yoktu. Zaten her yere milyonlarca küçük ipucu bırakmıştı. Tekrar söylüyorum, karımı iyi tanıman gerekiyor. O dipsiz bir kuyudur."

"Pekala. İkinci ipucu," dedi Tanner.

Beni gözünde canlandır: Senin için çıldırıyorum
Seninle geleceğimizi hiç de belirsiz görmüyorum
Çocukluk maceralarını; yırtık pırtık pantolonunu ve kovboy şapkanı
Anlatmanı dinleyeyim diye getirdin buraya beni
Hiç kimseyi takma, hepsi çoktan sepetlendi
Hadi gel gizlice öpüşelim... Yeni tanışmışız gibi.

"Hannibal'dan bahsediyor," dedim. "Amy'yle bir kez oraya gitmiştik. Yani en azından ben bu sonuca vardım. Ama orası aynı zamanda Andie'yle kaçamak yaptığım yer."

"O sırada tehlike çanlarını hissetmemiş miydin?" diye sordu Tanner.

"Hayır, henüz Amy'nin bana yazdığı notların etkisi altındaydım. Duygusallaşmıştım. Tanrım, bu kadın beni çok iyi

tanıyor. Duymak istediklerimi çok iyi biliyor. Çok *zekisin*. Çok *akıllısın*. Hala beni bunlarla parmağında oynatabileceğini bilmek ona müthiş zevk vermiştir. Uzaktan bile olsa. Yani ben... Tanrım, ben ona tekrar aşık olmak üzereydim."

Bir an için boğazıma bir yumru oturdu. Arkadaşı Insley'nin yarı çıplak iğrenç bebeğiyle ilgili aptalca hikayesi geldi aklıma. Amy beraberliğimizde en çok sevdiğim şeyi biliyordu. Özel anlar değil, romantik anlar değil, ben en çok aramızdaki esprileri seviyordum. Ve Amy bu esprileri bana karşı kullanmıştı.

"Sonra ne oldu biliyor musunuz?" dedim. "Amy'nin çantasını Hannibal'da buldular. Birinin oraya gittiğimi öğreneceğinden adım gibi eminim. Lanet olsun, tur biletini kredi kartımla ödedim. Ve ne oluyor? Bir ipucu daha bulunuyor ve Amy kayboluşuyla ilgili bağları daha da güçlendiriyor."

"Çanta bulunmasaydı ne olurdu?" diye sordu Tanner.

"Hiç önemi yok," dedi Go. "Nick'in çaresizlikle sürekli başladığı noktaya dönmesinden büyük keyif alıyor. Karısını aldatan bir adamın suçluluk duyguları içinde kaybolan karısının ardında bıraktığı tatlı notları okurken Nick'in nasıl bir pişmanlık yaşayacağını bilmek eminim onu çok mutlu etmiştir."

Yüzümü ekşitmemeye çalıştım: *Karısını aldatan bir adam.*

"Peki Hannibal'a gittiğinde Nick'in yanında Gilpin de olsaydı?" diye üsteledi Tanner. "Gilpin gittiği her yerde Nick'in yanında olsaydı, çantayı oraya Nick'in bıraktığını bilmez miydi?"

"Amy, Gilpin'i atlatacağımı bilecek kadar beni iyi tanıyor. Bıraktığı ipuçlarını yanımda tepkilerimi inceleyecek bir yabancı varken okumak istemeyeceğimi çok iyi biliyordu."

"Sahi mi? Bunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte." Omuz silktim. Biliyordum. Sadece biliyordum.

"Üçüncü ipucu," diyerek kağıdı Tanner'ın önüne ittim.

Beni buraya getirdiğin için suçluluk duyuyorsun belki
İtiraf etmeliyim, bu gerçekten biraz acayipti
Ama başka seçeneğimiz var mıydı ki
Kararımızı verdik, burayı bizim yaptık.
Hadi gel, aşkımızı bu küçük, kahverengi eve taşıyalım.

"Başta bunu yanlış anladım, *buraya getirmekten* kastın Carthage olduğunu sandım ama yine yanılıyordum, Amy, babamın evini kastediyordu ve..."

"Ve orası, şu Andie'yi becerdiğin yerlerden biriydi," dedi Tanner. Kız kardeşime döndü. "Kabalığım için özür dilerim."

Go, önemi yok dercesine elini salladı.

Tanner devam etti: "Pekala, Nick. Ofisinde şüphe uyandırıcı bir kadın külotu vardı ki orada Andie'yle düzüşmüştün, sonra şüphe uyandırıcı bir şekilde Amy'nin çantası Hannibal'da bulundu ki orada da Andie'yle düzüşmüştün, dahası gizli kredi kartlarıyla satın alınmış bir hazine, odunlukta yatıyor ve sen yine Andie'yle orada düzüşmüştün."

"Şey, evet. Evet, bu doğru."

"Peki, babanın evi?"

AMY ELLIOTT DUNNE

YEDİ GÜN GEÇTİ

Hamileyim! Gerizekalı Noelle Hawthorne sağ olsun artık bütün dünya hamile olduğumu biliyor. Noelle sırrımı abartılı bir sahneyle ilan ettiğinden beri Nick'e karşı beslenen nefret iyice kabardı. (Keşke sırrımı Noelle salağı açıklamasaydı. Çirkin kadınlar genellikle şimşekleri üzerlerine çeker.) Şimdi merak ediyorum. Acaba içinde büyüyen öfkesiyle Nick doğru dürüst nefes alabiliyor mudur?

Büyük haberin, kana susamış *Ellen Abbott* için en büyük haberin hamileliğim olacağını biliyordum. İnanılmaz Amy her zamanki gibi yine öne çıkıyor. *İnanılmaz Amy*'nin hamile bırakılmış olması göz ardı edilemez. Amerikalılar kolayı sever ve hamile kadınlardan hoşlanmak kolaydır. Hamileler ördek yavruları, tavşan yavruları ya da enik gibi bir şeydir onların gözünde. Yine de bu kendini beğenmiş paytakların böylesi özel muamele görmesine şaşırıyorum. Sanki bacaklarını ayırıp erkeğin tam isabet attırması çok zormuş gibi...

Daha zoru *ne* biliyor musunuz? Hamilelik numarası yapmak.

Dikkatinizi buraya verin çünkü anlatacaklarım çok etkileyici. Her şey boş beyinli arkadaşım Noelle ile başladı. Orta Batı bu türden insanlarla dolu. Herkes yeterince iyi ama yü-

rekleri plastikten. Kolayca şekle sokulabilir, kolayca silinip temizlenebilir. Müzik anlayışı Pottery Barn mobilya kataloğundan aldıklarından ibaret. Kitap rafları, saçma sapan kahve sehpası kitaplarıyla dolu. *Amerika'daki İrlandalılar. Missouri Futbolu: Fotoğraflarla Tarih. 9/11'i Unutmayacağız. Aptal ve Sevimli Kedicikler.* Planını için kolayca yontabileceğim bir arkadaşa ihtiyacım olduğunu biliyordum, böylece onu Nick'le ilgili korkunç hikayelerimle doldurabilecek, evliliğimde yaşadığım cehennem azabından dolayı bana acıyacağından arkadaşımın bana fena halde bağlanmasını sağlayabilecek, onu kolayca yönlendirebilecektim. Noelle kolay bir seçimdi ve bana tekrar hamile olduğunu söylediğinde -belli ki üçüzler yetmemişti- benim de hamile olabileceğimi fark ettim.

Tamir etmek gerektiğinde klozetin suyunun nasıl boşaltılacağını internetten araştırdım.

Noelle'i limonata içmek için eve davet ettim. Bir sürü limonata içtik.

Noelle suyu çekilmiş, sifonu çalışmayan tuvaletime işediğinde ikimiz de fena halde mahcup olduk!

Klozette biriken sidiği küçük bir cam kavanoza doldurdum.

Zaten iğne ve kan korkum için zemin hazırlamıştım.

Çantama sakladığım kavanozla doktora gittim (Ah, kan testi yaptıramam, iğnelerden çok korkuyorum... İdrar testi mi? Ah evet, bunu yapabilirim, teşekkürler).

Hamileliğim kayıtlara geçti.

Noelle'e koşup güzel haberi yetiştirdim.

Mükemmel. Nick'i suçlayacak bir kanıt daha. Kaybolan tatlı kadın hamile. Ailem her zamankinden daha çok acı çekiyor, *Ellen Abbott* bu habere karşı koyamıyor. Haberlerde onları izliyorum, annem her zamanki gibi incecik ve cılız,

boynundaki kaslar ağaç dalları gibi her zaman gergin. Babamın yanakları korkuyla her zamankinden daha kırmızı, gözleri çok daha büyük. Her zamanki gibi yakışıklı görünüyor ama içine palyaço kaçmış gibi bir karikatüre dönüşmüş. Onlar için üzülmem gerektiğini biliyorum ama üzülemiyorum. Onlar için bir sembolden, ayaklı bir idealden başka bir şey olmadım. Onlar için yaşayan İnanılmaz Amy'ydim. Sakın başını belaya sokma, sen İnanılmaz Amy'sin. Bizim tek varlığımızsın. Tek çocuk olmanın fazlasıyla adaletsiz bir sorumluluğu var. Hayalkırıklığına uğratmaya hakkın olmadığını bilerek büyürsün. Ölmene bile izin yoktur. Etrafta paytak paytak yürüyen başka bir alternatifin yoktur. Sadece sensindir. Böylece çaresizce kusursuz olmaya çalışırsın ve aynı zamanda bu güçle sarhoş olursun. İşte insanlar böyle böyle despot olur.

Sabah kola almak için aylak aylak Dorothy'nin ofisine gidiyorum. Ofis dediğim ahşap lambri kaplı küçük bir oda. Yüksek masanın Dorothy'nin gittiği ipe sapa gelmez yerlerden topladığı kar kürelerini sergilemekten başka işlevi yokmuş gibi görünüyor: Körfez Kıyıları, Alabama. Hilo, Arkansas. Kar kürelerine bakarken cenneti değil aşırı sıcak ve güneş yanığından mustarip köylüleri, bir ellerinde devasa boyutlardaki doğada kendi kendine çözünmeyen köpük bardaklarda sıcak mısır şuruplu içecekleri olduğu halde öteki elleriyle tokatladıkları için ulurcasına ağlayan pasaklı çocukları görüyorum.

Dorothy'nin duvarında yetmişlerden kalma bir poster var: Fotoğraftaki ağacın üzerine tünemiş kedi yavrularının altında "Hayata Sıkı Tutun!" yazıyor. Poster tam da onu anlatıyor. Onun ironik bir şekilde aynı posteri duvarına asan kendini beğenmiş, kelebek gözlüklü Williamsburg cadısı Bettie

Page'le tesadüfen karşılaştığımı hayal edebiliyorum. Birbirleriyle anlaşmaya çalışmalarını dinlemek isterdim. İronik insanlar dürüstlükle sınandıklarında hep çözülüverirler, dürüstlük onlar için kriptonit etkisi gösterir. Kola otomatının yanındaki duvarda bir mücevher daha asılı: Klozetin üzerinde uyuyakalmış veledin altında "İşeyemeyecek Kadar Yorgun" yazıyor. Dorothy'nin dikkatini dağıtmayı ve eskilikten sararmış şeffaf bandı tek bir tırnak darbesiyle kaldırıp bu posteri çalmayı düşündüm. Bahse girerim e-bay'de iyi para eder. Ekstradan para hoşuma giderdi. Ama bunu yapamam çünkü böyle bir şey bana doğru elektronik bir iz yaratır. Gerçek hikayelere dayalı sayısız suç romanında bununla ilgili bir sürü şey okudum. Elektronik izler en kötüsüdür. Üzerine kayıtlı cep telefonu kullanma çünkü yerin tespit edilebilir. ATM ya da kredi kartını kullanma. Sadece çok kullanılan internet kafeleri kullan. Tüm sokaklara döşenmiş, özellikle bankalara yakın ya da trafiği yoğun caddelerdeki kameralardan sakın. Neyse ki burada önemli noktalar yok. Bungalovlardan oluşan sitemizde kamera da yok. Bunu biliyorum; güvenlik konusunda endişelerim varmış gibi yaparak Dorothy'ye sordum.

"Müşterilerimiz Büyük Birader'den hoşlanan tipler değildir," demişti. "Yani suçlu falan olduklarından değil ama genellikle radara yakalanmaktan hoşlanmazlar."

Evet, müşterilerin kameralardan hoşlanmadığı kesin. Mesela saatlerce ortadan kaybolan, sonra şüphe uyandıracak kadar çok balıkla dolu buzluğuyla geri dönen arkadaşım Jeff. Şüphe uyandıran bir tip olduğu aşikar. En dipteki bungalovda muhtemelen kırklı yaşlarında bir çift var. Fazlasıyla uyuşturucu kullandıklarından olsa gerek en az altmışlarında gösteriyorlar. Çoğu zaman bungalovlarından dışarı çıkmıyorlar,

sadece arada sırada dumanlı gözlerle çamaşırhanede görülüyorlar. Kıyafetlerle dolu çöp torbalarıyla çakıl taşlı otoparktan hızlı hızlı yürüyorlar. Bu halleriyle sanki titiz bir bahar temizliğine karar vermiş gibi görünüyorlar. Her karşılaşmamızda başlarını sallayarak selam veriyor, sonra yollarına devam ediyorlar. Adam bazen boynuna dolanmış bir boa yılanıyla görünüyor ama boa yılanı olduğu konusunda yanılıyor olabilirim, zaten adamın da boynundaki yılanın cinsi konusunda bilgi sahibi olduğunu sanmıyorum. Bungalov sakinlerinin yanı sıra arada sırada her yerleri çürük içinde kalmış yalnız kadınlar perişan bir halde geliyor. Bazıları mahcup, bazıları son derece hüzünlü.

Dün başka biri daha geldi. Çok genç, sarışın bir kız. Kahverengi gözleri var. Dudağı patlamış. Hemen yanımdaki bungalovun önünde sigarasını içerken göz göze geldiğimizde sırtını gururlu bir şekilde dikleştirip çenesini havaya kaldırdı. Kimseye müdanası yok. *Onun gibi olmalıyım*, diye düşündüm. *Onu incelemeliyim. Bir parça onun gibi görünmeliyim. Fırtına geçene kadar saklanmak zorunda kalan, kötü şeyler yaşamış bir kız gibi görünmeliyim.*

Sabah birkaç saat televizyon izleyip Amy Elliott Dunne davasında bir gelişme var mı diye baktıktan sonra nemli bikinimi giyiyorum. Havuza gideceğim. Fettan kadın beynimi biraz tatile çıkarıp suyun üzerinde yatacağım. Hamilelik haberleri memnuniyet vericiydi ama hala bilmediğim bir sürü şey var. Zorlu bir plan yapmış olmama rağmen bazı şeyler kontrolümün dışında. Başlattığım şeyin nereye gideceğine dair sezgilerim bulanıyor. Andie henüz sahneye çıkmadı. Günlüğün bulunması için de bir şeyler yapmak gerekebilir.

Polis henüz Nick'i tutuklamadı. Şimdiye kadar neler keşfettiklerini bilmemek hoşuma gitmiyor. Bir ihbar hattını arayıp onlara yol göstermemek için kendimi zor tutuyorum. Ama birkaç gün daha bekleyeceğim. Duvarımdaki takvimde üç gün sonrasına, *BUGÜN ARA*, diye not düşüyorum. Böylece beklemek için kabullendiğim süre sürekli gözümün önünde olacak. Günlüğü bulduklarında her şey daha hızlı ilerleyecek.

Dışarısı yine cehennem sıcağı. Ağustosböcekleri her yerde. Pembe şişme yatağımın üzerinde denizkızları var, üstelik bana çok küçük geliyor, üzerine uzandığımda baldırlarım suya batıyor. Olsun, yine de bir saat boyunca amaçsızca suyun üzerinde salınmama yetiyor. Son zamanlarda bundan hoşlandığımı öğrendim.

Otoparkın ötesinde bir görünüp bir kaybolan sarı kafayı görüyorum, sonra patlak dudaklı kız tel örgü bir kapıdan, odasından getirdiği banyo havlusuyla geliyor. El havlusundan daha büyük değil. Elinde bir paket sigara, bir kitap ve 120 korumalı bir güneş kremi taşıyor. Cilt kanserine hayır ama akciğer kanseri umrunda değil sanırım. Havuz kenarına kuruluyor, özenle güneş kremini sürüyor. Kullandığı güneş kremi buraya gelen dayak yemiş kadınların kullandığından farklı. Onlar şezlonglara kurulup üzerlerinde yağlı bir tabaka bırakan bebek yağları sürüyorlar.

Kız, barda yanınıza oturan bir adamın tavrıyla başını sallayarak beni selamlıyor. Elindeki kitap Ray Bradbury'den *Mars Günlükleri*. Bir bilimkurgu kızı. Eh, kötü davranılan kadınlar kaçmayı sever.

"Güzel kitap," diyorum. Plaj topu kadar zararsız bir sohbet girişimi.

"Biri benim bungalovda bırakmış. Ya bunu okuyacaktım ya da *Siyah İnci*'yi." Kocaman, ucuz güneş gözlüğünü takıyor.

"O da fena değildir. Gerçi *Siyah Aygır* daha iyidir."

Güneş gözlüğünü çıkarmadan bana bakıyor. Bir çift siyah arı gözü. "Hah."

Genellikle kalabalık uçaklarda görülen *artık kitabımı okuyacağım* tavrıyla kitabına dönüyor. Bense yan koltukta onu kolumla rahatsız eden ve "İş mi, tatil mi?" diye soran sinir bozucu yol arkadaşıyım.

"Benim adım Nancy," diyorum. Yeni bir isim. Lydia demiyorum. Aslında buralarda pek akıllıca değil ama ağzımdan öyle çıkıyor. Beynim bazen sırf kendi iyiliğim için benden önce davranıyor. Kızın patlak dudağını, üzgün ve korunaklı tavrını düşünüyordum, sonra aklıma taciz ve fahişelik geldi. Ardından çocukluğumda çok sevdiğim *Oliver!* müzikaline giden aklım, öldürülene kadar şiddet düşkünü adamı seven bedbaht fahişe Nancy'yi hatırladı ve *Bana İhtiyacı Olduğu Sürece* adlı şarkının temelde aile içi şiddetin en temel zafer şarkısı olduğu düşünülürse feminist annemle oturup neden *Oliver!* müzikalini seyrettiğimizi merak ettim ki bu da beni kocası tarafından öldürülen *Günlük Amy*'ye getirdi çünkü o da tıpkı...

"Benim adım Nancy," diyorum.

"Greta."

Uydurma bir isim daha.

"Tanıştığımıza sevindim, Greta."

Suyun üzerinde uzaklaşıyorum. Arkamda Greta'nın çakmağının sesini duyuyorum, sonra sigara dumanları kıvranan dalgalar halinde başımın üzerinden geçiyor.

Kırk dakika sonra Greta havuzun kenarına oturup bacaklarını suda sallıyor. "Sıcak," diyor. "Su sıcak." Boğuk, sert, sigaradan çatlamış bir sesi var.

"Hamam gibi."

"Hiç ferahlatıcı değil."

"Göl daha serin oluyor."

"Ama ben yüzemiyorum," diyor.

Yüzemeyen biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. "Ben de fazla bilmem," diye yalan söylüyorum. "Köpek kulaçları falan işte."

Bacaklarını salladığında dalgalar şişme yatağımın yalpalamasına neden oluyor. "Eee, buralarda neler olup bitiyor?"

"Güzel. Sessiz sakin."

"İyi. Tam da ihtiyaç duyduğum gibi."

Ona bakmak için suyun üstünde dönüyorum. Boynunda iki altın kolye, sol göğsünün üzerinde yusyuvarlak bir erik büyüklüğünde bir çürük ve bikini çizgisinin hemen altında bir yonca dövmesi var. Mayosu yepyeni, vişneçürüğü rengi ve ucuz. Muhtemelen şişme yatağımı satın aldığım marinadan almıştır.

"Yalnız mısın?" diye soruyorum.

"Çok."

Bunun üzerine ne soracağımdan emin olamıyorum. Şiddet görmüş kadınların birbirleriyle konuşurken kullandıkları bir kod, bilmediğim bir dil falan var mıdır acaba?

"Erkek problemi mi?"

Kaşlarını çatmasını evet olarak alıyorum.

"Ben de," diyorum.

"Eh, bile bile lades," diyor. Ellerini suya daldırıp avuçlarını suyla dolduruyor, sonra havaya kaldırıp suların damlamasını seyrediyor. "Okulun ilk gününde annemin ilk söylediği, öğ-

lanlardan uzak durmam oldu. *Ya sana taş atarlar ya da eteğinin altına bakarlar*, demişti."

"Bundan iyi tişört yazısı olur."

Gülüyor. "Doğru. Gerçi hep öyle oluyor. Annem Texas'ta bir lezbiyen semtinde oturuyor. *Belki onun yanına taşınmalıyım*, diye düşünmeden edemiyorum. Oradaki herkes mutlu görünüyor."

"Lezbiyen semti mi?"

"Bir tür bir şey işte. Bir komün. Bir grup lezbiyen bir arazi satın almış, kendi topluluklarını kurmuşlar falan filan. Erkekler giremiyor. Bana fena halde harika görünüyor. Düşünsene, erkeklerin olmadığı bir dünya." Bir avuç daha su alıyor, gözlüklerini kaldırıp yüzünü ıslatıyor. "Kadın sevici olmamam çok kötü."

Yaşlı bir kadın gibi havlarcasına, öfkeli bir kahkaha savuruyor. "Eee, buralarda takılabileceğim bir pislik bulunur mu?" diye soruyor. "Bu benim kaderim. Birinden kaç, ötekine tutul."

"Çoğu zaman neredeyse boş sayılır. Jeff var, hani şu sakallı olan. Fena biri değil," diyorum. "Benden önce gelmiş buraya."

"Sen ne kadar kalacaksın?" diye soruyor.

Susuyorum. Çünkü aslında burada ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Nick tutuklanana kadar kalmayı planlamıştım ama ne zaman tutuklanacağına dair hiçbir fikrim yok.

"Sanırım senin peşini bırakana kadar, ha?" diye tahmin yürütüyor Greta.

"Onun gibi bir şey."

Yüzümü daha dikkatle incelerken kaşlarını çatıyor. Midem kasılıyor. *Sanki seni bir yerlerden tanıyor gibiyim*, demesini bekliyorum.

"Asla taze çürüklerle bir adama geri dönme. Çürüklerini gördüğünde zevklenmesine izin verme," diyor Greta mırıldanırcasına. Ayağa kalkıp eşyalarını topluyor. Minik havlusuyla bacaklarını kuruluyor

"Güzel bir gün daha öldü," diyor.

Nedense başparmağımı kaldırıp onu onaylıyorum ki bunu daha önce hiç yapmamıştım.

"Havuzdan çıktığında istersen benim bungalova uğra," diyor. "Televizyon seyrederiz."

Elimde ışıldayan bir ev hediyesi gibi Dorothy'den aldığım taze domatesleri götürüyorum. Greta kapıya geliyor, sanki yıllar öncesinden biriymişim gibi beni hatırlamaya çalışıyor. Domatesleri elimden alıyor.

"Mükemmel, ben de şimdi sandviç yapıyordum," diyor. "Geç otur." Yatağı işaret ediyor çünkü odalarımızda koltuk yok. Benimkiyle aynı plastik dolapları ve kör bıçağı olan küçük mutfağına geçiyor. Domatesleri dilimliyor. Tezgahtaki plastik kapta öğle yemeğinden kalan et, odayı mide bulandırıcı tatlı bir kokuyla dolduruyor. Kağıt tabağa yerleştirdiği vıcık vıcık sandviçlerin yanına birer avuç balık kraker koyuyor, sonra robot gibi yatak odası bölümüne gelir gelmez kumandayla zaplamaya başlıyor. Sesler sürekli değişirken yan yana yatağın kıyısında oturup televizyon seyrediyoruz.

"Bir şey ilgini çekerse beni durdur," diyor Greta.

Sandviçimden bir ısırık alıyorum. Domates dilimi yandan kayıp baldırıma düşüyor.

Görmemişler Beverly Hills'te, Ansızın Susan, Mahşer. Ellen Abbott Şov. Fotoğrafım ekranı kaplıyor. Programın konusu benim. Yine. Harika görünüyorum.

"Bunu gördün mü?" diye soruyor Greta bana bakmadan. Sanki kayboluşumla ilgili haber iyi bir televizyon programının tekrarıymış gibi konuşuyor. "Kadın beşinci yıldönümünde kaybolmuş. Kocası başından beri bütün o sırıtışlarıyla falan gerçekten tuhaf davranıyor. Meğer kadına hayat sigortası yaptırmış, üstelik şimdi bir de kadının *hamile* olduğu ortaya çıktı. Herif çocuk istemiyormuş."

Ekranda İnanılmaz Amy ile yan yana başka bir fotoğrafım beliriyor.

Greta bana dönüyor. "Bu kitapları hatırlıyor musun?"

"Tabii ki!"

"*Sever* miydin?"

"Herkes o kitapları sever, çok sevimli şeyler," diyorum.

Greta burnundan kıkırdıyor. "Çok sahteler."

Daha yakından başka bir pozum.

Greta'nın ne kadar güzel olduğumu söylemesini bekliyorum.

"Hiç fena değil ha? Yaşı falan düşünülürse," diyor. "Umarım kırkımda ben de böyle görünürüm."

Ellen izleyicilere hikayemi anlatırken fotoğrafım ekranda durmaya devam ediyor.

"Sanırım şımarık bir zengin kızıymış," diyor Greta. "Sürekli ilgi alaka gerektiren, mızmız bir sürtük."

Bu hiç adil değil. İpuçlarımı, birileri bu sonuca varsın diye bırakmadım. Missouri'ye taşındığımdan beri -eh, daha doğrusu planımı yapmaya başladığımdan beri- herkesin beklentisini karşılayacak şekilde kendi halinde, mızmızlık yapmayan, neşeli bir kadın olmaya özen göstermiştim. Komşulara el salladım, Mo'nun arkadaşlarına yardım etmek için koşturdum, hatta bir keresinde her zaman kir pas içindeki Stucks

Buckley'ye kola bile götürdüm. Bütün hemşirelerin nasıl iyi davrandığıma tanıklık edebilecekleri şekilde Nick'in babasını ziyaret ettim, Bill Dunne'ın örümcek ağlarıyla kaplı beynine hep aynı şeyleri tekrar tekrar fısıldadım: *Seni seviyorum, gel bizimle yaşa. Seni seviyorum, gel bizimle yaşa.* Sırf işe yarayıp yaramayacağını görmek için. Nick'in babasına, Comfort Hill'dekiler göçmen diyor çünkü adam sürekli kaçıyor. Nick'in olmaktan en çok korktuğu her şeyi ve en temel hayalkırıklıklarını temsil eden, yaşayan bir totem olarak sürekli kapımıza dayanan bir Bill Dunne fikri hoşuma gidiyordu.

"Nesi sürtükmüş?" diye soruyorum.

Greta omuz silkiyor. Bir oda kokusu reklamı başlıyor. Kadının biri odaya spreyi sıkıyor, böylece ailesi mutlu olacak. Sonra ultra ince kadın pedi reklamı çıkıyor, bunu kullanan kadınlar her şeyi giyebiliyor, dansa gidebiliyor ve daha sonra onun için odaları kokuyla spreyleyebileceği adamla tanışıyor.

Temiz ve kanlı. Kanlı ve temiz.

"Gayet bariz," diyor Greta. "Zengin, canı sıkkın bir sürtüğe benziyor. Kocalarının parasıyla, ne bileyim, süslü pasta ya da kartpostal işine falan giren zengin sürtükler gibi. *Butik* falan açarlar."

New York'taki arkadaşlarımın hepsi bu türden işler yapıyordu. Sadece işin eğlenceli kısmını yapsalar bile bir işleri olduğunu söyleyebilmek hoşlarına gidiyordu. Yaptıkları iş en fazla süslü pasta isimleri bulmak, kırtasiye siparişi vermek, *kendi mağazalarından* harika kıyafetler giymekten ibaretti.

"Kesinlikle o türden bir kadın," diyor Greta. "Caka satan zengin sürtük."

Greta banyoya gittiğinde parmaklarımın ucunda mutfağa gidip buzdolabını açıyorum, süt kutusuna, portakal suyuna

ve bir kapta tuttuğu patates salatasına tükürüp yine parmak uçlarımda yatağa geri dönüyorum.

Sifon çekiliyor. Greta geliyor. "Yani bütün bunlar herifin kadını öldürmesini haklı çıkarmaz tabii. Bu kadın da yanlış erkeği seçen kadınlardan sadece biri."

Hey, bir dakika, demesini bekliyorum gözlerimin içine baktığında.

Ama tekrar televizyona dönüp çocuk gibi karnüstü yatıyor ve elleri çenesinde ekrandaki fotoğrafımı izliyor.

"Ah, kahretsin, işte başlıyor," diyor. "İnsanlar bu heriften nefret ediyor."

Program başladığında kendimi daha iyi hissediyorum. Program Amy'ye bir övgü.

Çocukluk arkadaşı Campbell MacIntosh: "Amy, anaç kadınlardan biridir. Ev hanımı olmayı seviyordu. Ve harika bir anne olacağından eminim. Oysa Nick... Nick'te bir şeylerin yanlış olduğunu daha görür görmez anlarsınız. Soğuk, ilgisiz ve gerçekten çok hesapçı. Amy'nin ne kadar parası olduğuyla kesinlikle çok ilgiliydi."

(Campbell yalan söylüyor. Nick'in etrafında pervane olurdu, ona hayrandı. Ama eminim, Nick'in benimle sırf param için evlendiği fikri hoşuna gidiyor.)

Kuzey Carthage sakini Shawna Kelly: "Karısını aramaya çıktığımızdaki umursamaz tavırlarını gerçekten ama gerçekten çok tuhaf bulmuştum. Bilirsiniz işte, insanlarla gevezelik ediyor, sanki araştırma geçsin diye bekliyordu. Benimle flört ediyordu. Konuyu Amy'ye getirmeye çalıştığımda hiç ama hiç ilgilenmedi."

(Eminim ucuz, yaşlı orospu konuyu bana getirmeye falan çalışmamıştır.)

Nick Dunne'ın eski arkadaşı Steven "Stucks" Buckley: "Çok tatlı bir kadındı. Tatlı. Yürekli. *Peki Nick?* Amy'nin kayboluşu onu hiç endişelendirmiyormuş gibi davranıyor. Bu herif hep böyleydi. Kendinden başkasını düşünmez. Bir parça burnu havada. Sanki New York'ta büyük işler yapmış da burada onun önünde saygıyla eğilmemiz gerekiyormuş gibi."

(Stucks Buckley beş para etmez bir adam. Böyle dandik isim mi olur yahu?)

Saçlarına yeni röfle yaptırmış gibi görünen Noelle Hawthorne: "Bence Amy'yi o öldürdü. Bunu kimse söyleyemez ama ben söylüyorum. Ona kötü davrandı, zorbalık yaptı ve sonunda onu öldürdü."

(Aferin kızıma.)

Greta yan yan bana baktığında yanağı avcunun altında çarpılıyor. Ekranın ışığı yüzünde titreşiyor.

"Umarım bu doğru değildir," diyor. "Yani adamın kadını öldürmüş olması. Kadının kaçtığını, sadece adamdan kaçtığını, bir yerlerde güvenli ve sessiz bir şekilde saklandığını düşünmek daha güzel."

Tembel bir yüzücü gibi bacaklarını sallıyor. Benimle kafa bulup bulmadığını kestiremiyorum.

NICK DUNNE

SEKİZ GÜN GEÇTİ

Babamın evini dip bucak aradık. Evin zavallı boşluğu sağ olsun, aramamız çok uzun sürmedi. Dolaplar, dolaplar... Kalkıp kalkmadığını görmek için köşelerden halıların ucunu çekiştirdim. Çamaşır ve kurutma makinelerine kafamı soktum, bacaya elimi soktum. Hatta sifon haznesine bile baktım.

"Çok fazla *Baba* filmi seyretmişsin," dedi Go.

"Öyle olsaydı şimdiye kadar aradığımı bulmuş, dışarı çıkıp kurşun sıkmaya başlamıştım."

Tanner, babamın oturma odasında durup limon yeşili kravatını çekiştirdi. Go'yla ben toz toprak içinde kalmıştık ama Tanner'ın beyaz gömleği New York gecelerinin görkemli ışıklarını depolamış gibi hala pırıl pırıldı. Gözlerini bir dolabın köşesine dikmiş, dudağını kemiriyor, bir taraftan da kravatını çekiştiriyordu. *Düşünüyordu.* Adam muhtemelen bu duruşunu mükemmelleştirmek için yıllarını harcamıştı. *Kes sesini, müvekkil, düşünüyorum* duruşu.

"Bu hoşuma gitmiyor," dedi sonunda avukat. "Hala bir sürü açık var ve bütün açıklar kapanmadan polise gitmeyeceğim. Aklıma ilk gelen bu meseleyi hemen aşmak oldu. Yani yakalanmadan önce odunlukta bulduklarımızı polise

bildirmek. Ama Amy'nin orada ne bulmamızı istediğini ve Andie'nin aklındakileri bilmiyorsak... Nick, Andie'nin ne düşündüğüne dair bir *tahminin* var mı?"

Omuz silktim. "Kızgın olduğunu biliyorum."

"İşte bu beni fazlasıyla geriyor. Temel olarak diken üstündeyiz. Polislere odunluğu anlatmalıyız. Böylesi bir keşfin bir adım önünde olmamız gerekiyor. Ama bunu yaparsak olacakları da bilmenizi istiyorum. İlk iş olarak Go'nun peşine düşecekler. İki olası sonuç çıkacak. Bir, Go suç ortağın, evinde eşyalarını saklamaya yardım ediyordu ve büyük olasılıkla Amy'yi öldürdüğünü biliyor."

"Hadi ama! Ciddi olamazsın," dedim.

"Nick, bu sonuca varırlarsa şanslı sayılırız," dedi Tanner. "Odunluk meselesini kafalarına göre yorumlayabilirler. Şuna ne dersiniz? Kimliğini çalan Go senin adına kredi kartları çıkardı. Odunluktaki bütün ıvır zıvırı satın aldı. Amy bunları gördü, Go'ya kafa tuttu ve Go da Amy'yi öldürdü."

"O zaman her şeyi olduğu gibi anlatırız," dedim. "Onlara odunluğu ve Amy'nin bana tuzak kurduğunu anlatırız."

"Bence bu çok kötü bir fikir. Hele Andie bizden yana değilse şu anda olabilecek en kötü şey bu. Çünkü polise Andie'yi de anlatmamız gerekecek."

"Niye?"

"Çünkü polise bu hikayenle gidersek, yani Amy'nin sana tuzak kurduğunu..."

"Niye sanki uyduruyormuşum gibi sürekli *hikayen* deyip duruyorsun?"

"Hah. İyi noktaya parmak bastın. Polislere, Amy'nin seni nasıl tuzağa düşürmeye çalıştığını açıklarsak bunu neden yap-

tığını da açıklamamız gerekecek. Neden mi? Çünkü güzel, çok genç bir kız arkadaşın olduğunu öğrendi."

"Bunu onlara söylememiz gerekiyor mu?" diye sordum.

"Ne yani? Onlara Amy'nin sırf canı sıkıldığı için seni cinayet işlemekten şüphe altında bırakmaya karar verdiğini mi söyleyeceğiz?"

Dudaklarımı sıktım.

"Onlara Amy'nin bunu neden yaptığını açıklayacak bir neden vermemiz gerekiyor, aksi halde işlemez. Ama mesele şu ki Andie'yi hediye paketi gibi kapılarının önüne bıraktığımızda bu tuzak teorisini yemezlerse, bu sefer senin için bir cinayet işleme sebebi vermiş olacağız. *Maddi sorunlar?* Var. *Hamile kadın?* Var. *Kız arkadaş?* Var. Cinayet için üç yeterli sebep. Anında batarsın. Kadınlar seni tırnaklarıyla parçalamak üzere sıraya girer." Volta atmaya başladı. "Öte yandan bir şey yapmazsak ve Andie polise gitmeye karar verirse..."

"O zaman ne yapacağız?" diye sordum.

"Bence şimdi gidip Amy'nin sana tuzak kurduğunu söylersek polisler bize bir taraflarıyla güler. Fazla uyduruk bir teori. Sana inanıyorum ama yine de uyduruk işte."

"Ama hazine avı ipuçları..." diye söze başladım.

"Nick, o ipuçlarını ben bile anlamıyorum," dedi Go. "Amy'yle aranızdaki zırvalardan başka bir şey değil. Seni şüphe altında bırakacak durumlara işaret ettiğini sadece sen söylüyorsun. Yani cidden! Yırtık pırtık pantolon ve kovboy şapkası nasıl Hannibal anlamına gelir ki?"

"Küçük, kahverengi evin, babanın evi olduğunu söylüyorsun ama babanın evi *mavi*," diye ekledi Tanner.

Tanner'ın şüphesini anlıyordum. Ona Amy'nin nasıl biri olduğunu iyice anlatmam gerekiyordu. Yalanlarını, kindarlı-

ğını, skor merakını. Birilerinin bana arka çıkmasına, karımın İnanılmaz Amy değil İntikamcı *Amy* olduğunu bilen birilerine ihtiyacım vardı.

"Bakalım bugün Andie'ye ulaşabilecek miyiz," dedi sonunda Tanner.

"Beklemek riskli değil mi?" diye sordu Go.

Tanner başını salladı. "Riskli. Hızlı hareket etmemiz gerekiyor. Ortaya bir kanıt daha çıkarsa, polis odunluğu arama izni çıkartırsa, Andie polislere giderse..."

"Gitmeyecek," dedim.

"Seni ısırdı, Nick."

"Gitmeyecek. Şu anda fena halde kızgın ama o... Bana bunu yapabileceğine inanmıyorum. Masum olduğumu biliyor."

"Nick, Amy'nin kaybolduğu sabah bir saat kadar Andie'yle birlikte olduğunu söylemiştin, öyle değil mi?"

"Evet. On buçuktan öğlene kadar falan."

"Peki yedi buçuktan ona kadar neredeydin?" diye sordu Tanner. "Evden yedi buçukta çıktığını söylemiştin, yanılıyor muyum? Nereye gittin?"

Yanağımı ısırdım.

"Nereye gittin, Nick? Bilmem gerekiyor."

"Gittiğim yerin ne önemi ne de alakası var."

"*Nick!*" diye patladı Go.

"Bazı sabahlar yaptığım şeyleri yaptım. Evden ayrılıyormuşum gibi yaptım, sonra arabayı sokağımızın en tenha yerine çektim ve ben... Evlerden birinin garajı kilitsiz duruyor."

"Sonra?" dedi Tanner.

"Sonra dergi okudum."

"Pardon?"

"Çalıştığım derginin eski sayılarını okudum."

Hala dergimi özlüyordum. Porno gibi sayılarını zulada saklıyordum çünkü kimsenin benim için üzülmesini istemiyordum.

Başımı kaldırıp baktığımda Tanner ve Go'nun benim için fazlasıyla üzüldüğünü gördüm.

Öğleden hemen sonra evime gittiğimde haber araçları ve bahçemde kamp kuran muhabirler tarafından karşılandım. Arabayı garaja sokamayacağımdan evin önüne park etmek zorunda kaldım. Derin bir nefes çekip arabadan dışarı fırladım. Aç kuşlar gibi didiklercesine üzerime çullandılar. Resmi olmakla gayriresmi olmak arasında gidip geliyorlardı. *Nick, Amy'nin hamile olduğunu biliyor muydun? Nick, olay anında neredeydiniz? Nick, Amy'yi öldürdün mü?*

Sonunda eve girebildim. Kapıyı ardımdan kilitledim. Kapının her iki yanında pencereler vardı. Patlayan flaşlar ve soru halindeki çığlıklardan kurtulmak için cesaretimi toplayıp hemen ikisinin de storlarını indirdim. *Nick, Amy'yi öldürdün mü?* Storları indirdiğimde, gece için üzeri örtülen kanarya kafesi gibi oldu. Dışarıdaki gürültü bir anda kesildi.

Yukarı çıkıp duş aldım. Gözlerimi yumup babamın evinde üzerime yapışan tozların akıp gitmesine izin verdim. Gözlerimi tekrar açtığımda ilk gördüğüm şey sabunlukta duran Amy'nin pembe tıraş bıçağı oldu. Kötücül görünüyordu, art niyetli bir hali vardı. Karım bir deliydi. Deli bir kadınla evlenmiştim. Her göt herifin dilindedir: *Psikopat bir orospuyla evlendim.* Kendimle hafiften böbürlendim. Ne de olsa ben gerçekten katıksız bir psikopat orospuyla evlenmiştim. *Nick, karınla tanış, dünyanın en manyak psikopatı.* Aslında sandı-

www.roche.com.tr

ğım kadar büyük bir götlek değildim. Evet, göt herifin teki olduğum doğru ama muazzam bir götlek değilim. Karımı aldatmam, deli bir kadına adadığım beş yıla karşılık bilinçaltımın bir boşalımıydı. Tabii ki iyi huylu, karmaşık olmayan bir kasaba kızından hoşlanacaktım. Demir eksikliği olan insanların kırmızı ete aşermeleri gibi bir şey bu.

Kapı zilini duyduğumda kurulanıyordum. Banyo kapısından başımı uzattığımda muhabirlerin yine coştuğunu duydum: *Damadınıza inanıyor musunuz, Marybeth? Dede olacağını bilmek nasıl bir duygu, Rand? Nick'in kızınızı öldürdüğünü düşünüyor musunuz, Marybeth?* Elliott'lar yere diktikleri gözleri ve yarım ağız selamlama sözleriyle içeri girdiğinde, kapıyı kameraların üzerine kapattım. Rand koluma dokundu ama Marybeth'in tek bir bakışıyla hemen elini çekti.

"Kusura bakmayın, duştaydım." Saçlarımdan damlayan sular tişörtümün omuzlarını ıslatıyordu. Marybeth'in saçları yağlanmıştı, kıyafetleri solmuştu. Aklımı kaçırmışım gibi bana baktı.

"Tanner Bolt? Sen ciddi misin?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şunu demek istiyorum, Nick. *Tanner Bolt? Sen ciddi misin?* O adam sadece suçluları savunur." Yaklaşıp çenemi tuttu. "Yanağında ne var?"

"Kurdeşen. Stres." Başımı çevirdim. "Tanner konusunda yanılıyorsun, Marybeth. Sadece suçluları savunduğu doğru değil. İşinin en iyisi. Şu anda ona ihtiyacım var. Polisler... Onlar bana takmış durumda."

"Mesele de bu zaten," dedi Marybeth. "Yanağındaki de ısırık izine benziyor."

"Kurdeşen."

Marybeth abartılı bir iç çekti, köşeyi dönüp oturma odasına girdi. "Burada mı oldu?" diye sordu. Yüzü çökmüştü. Gözlerinin altında torbalar, çökük yanaklar, düşmüş dudaklar...

"Öyle olduğunu sanıyoruz. Bir tür boğuşma... Mutfakta da olmuş."

"Kan yüzünden." Marybeth pufa dokundu, birkaç santim kaldırıp inceledi, sonra olduğu gibi bıraktı. "Keşke ortalığı düzeltmeseydin. Sanki burada hiçbir şey olmamış gibi görünüyor."

"Marybeth, Nick burada yaşamak zorunda," dedi Rand.

"Hala anlayamıyorum. Yani eğer polisler her şeyi bulamadıysa? Ya onlar... Bilmiyorum. Pes etmiş gibiler. Evi öylece bırakmışlar. Herkese açık bir halde."

"Her şeyi bulduklarından eminim," dedi Rand. Karısının elini sıktı. "İstersen Amy'nin eşyaları arasından özel bir şey bulmak için Nick'ten izin isteyelim, olur mu?" Bana baktı. "Sorun olur mu, Nick? Kızımızın bazı eşyalarını almak içimizi rahatlatacak." Karısına döndü. "Mesela Nana'nın ördüğü mavi kazak."

"O lanet olasıca mavi kazağı istemiyorum, Rand!"

Kocasının elini itti, odada dolaşıp bir şeyler toplamaya başladı. Pufu ayağıyla itti. "Puf bu mu, Nick?" diye sordu. "Devrilmemesi gerektiği halde devrildiği söylenen puf?"

"Evet, bu puf."

Dolaşmayı bırakıp tekrar tekmeledi ve devrilmeyen pufu seyretti.

"Marybeth, eminim Nick çok yorgundur." Rand bana imalı imalı gülümsedi. "Hepimiz çok yorulduk. Bence buraya yapmak için geldiğimiz şeyi halledip..."

"Buraya boşuna gelmedim, Rand. Üç yaşındaymışım gibi Amy'nin aptal kazağına sarılacak değilim. Ben kızımı istiyo-

www.roche.com.tr

rum, eşyalarımı değil. Eşyaları benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Nick'in bize neler olup bittiğini anlatmasını istiyorum çünkü bu konu iyice pis kokular yaymaya başladı. Ben hiç... Ben hiç... Ben hayatım boyunca hiç bu kadar komik duruma düşmemiştim." Ağlamaya başladığında yanaklarını sildi. Ağladığı için kendine kızdığı her halinden belli oluyordu. "Sana kızımızı emanet ettik. Sana güvendik, Nick. Bize gerçeği söyle!" Titreyen işaretparmağını burnumun dibine getirdi. "Doğru mu? Bebeği istemedin mi? Artık Amy'yi sevmiyor muydun? Onun canını yaktın mı?"

Kayınvalidemi tokatlamak istiyordum. Amy'yi yetiştiren Marybeth ve Rand'di. Amy onların ürünüydü. Amy'yi onlar yaratmıştı. *Asıl canavar sizin kızınız,* demek istiyordum ama yapamazdım. Henüz polise bir şey söylememiştik. O yüzden afallamış halimle söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım. Donakalmıştım. "Marybeth, ben asla..."

"*Ben asla, ben hiçbir zaman...* Lanet olasıca *ağzından* başka bir şey çıkmıyor. Biliyor musun? Artık sana *bakmaktan* bile nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum. Sende ters bir şeyler var. Sende eksik bir şeyler var. Tuhaf davranıyorsun. Tamamen masum olduğun ortaya çıksa bile, bu işi böylesi hafife aldığın için seni asla affetmeyeceğim. Kahrolası bir şemsiye kaybolmuş gibi davranıyorsun! Amy'nin senin için yaptığı fedakarlıklara, senin için yaptıklarına rağmen gördüğü muamele bu mu olacaktı? Bu... Sen! Sana inanmıyorum, Nick. Buraya bunu söylemek için geldim. Sana inanmıyorum. Artık inanmıyorum."

Hıçkırmaya başladığında arkasını döndü ve kapıyı açıp heyecanlanan kameralara doğru fırladı. Arabasına bindiğinde iki muhabir camına dayanmış, bir şey söylemesi için çabalı-

yordu. Oturma odasından bile sürekli tekrarlanan adını duyabiliyorduk: *Marybeth... Marybeth...*

Rand elleri cebinde, hangi role bürüneceğini kestirmeye çalışıyormuş gibi bekledi. Tanner'in sesi bir Yunan tragedyası korosu gibi kulağımda çınlıyordu: *Elliott'ları kendi tarafımızda tutmalıyız.*

Adam ağzını açtığında hemen atıldım. "Rand, ne yapabileceğimi sen söyle."

"Söyle bize, Nick."

"*Neyi* söyleyeyim?"

"Sormak istemiyorum, sen de cevaplamak istemiyorsun. Bunu anlarım. Ama söylemene ihtiyacım var. Kızımızı öldürmediğini söyle."

Gülerken aynı anda perişan görünüyordu. "Yüce Tanrım, artık başımı dik tutamıyorum," dedi. Nükleer yanık gibi yüzü kızarmaya başlamıştı. "Bu olan biteni anlayamıyorum. Kafam basmıyor!" Hala gülümsüyordu. Bir damla gözyaşı çenesinden gömleğinin yakasına düştü. "Sadece söyle, Nick."

"Rand, Amy'yi ne öldürdüm ne de kılına zarar verdim." Gözlerini üzerime dikmişti. "Ona fiziksel hiçbir *zarar* vermediğime inanıyor musun?"

Rand yine güldü. "Ne söyleyecektim biliyor musun? Artık neye inanacağımı bilmediğimi söyleyecektim. Sonra düşündüm de bu başka birinin repliğiydi. Bir filmden bir replik, benim söyleyeceğim bir şey değil... Bir an yoksa bir filmde miyim diye merak ettim. Bu filmden ayrılabilir miyim? Bunu yapamayacağımı biliyorum. Yine de bir an için insan şöyle düşünüyor. *Farklı bir şey söyleyeceğim ve her şey birden değişecek.* Ama değişmeyecek, öyle değil mi?"

www.roche.com.tr

Hızlı bir Jack Russell tokalaşmasının ardından sırtını dönüp karısının peşinden arabaya gitti.

Hüzünlenmem gerekiyordu, oysa paniklemiştim. Elliott'lar gelmeden hemen önce, en kısa zamanda polislere gitmemiz gerektiğini düşünüyordum. Elliott'lar bana olan inançlarını kaybettiğini uluorta duyurmadan önce. Karımın, oynadığı kadın olmadığını kanıtlamalıydım. İnanılmaz Amy değil İntikamcı Amy. Aklıma Tommy O'Hara geldi. Gönüllü merkezini üç kez arayan adam, Amy'nin tecavüzle suçladığı adam. Tanner biraz araştırma yapmıştı. Adını duyduğumda hayalimde canlandırdığım gibi maço bir İrlandalı değilmiş. Ne itfaiyeci ne de polis. Brooklyn merkezli saygın bir mizah sitesinde yazıyormuş. Avatar resmine bakılırsa koyu çerçeveli gözlükleri ve rahatsız edici derecede gür koyu renk saçlarıyla cılız bir adam. Yüzünde utangaç bir sırıtış, tişörtünde Bingos adlı bir müzik grubunun logosu.

İlk çalışta telefonu açtı. "Evet?"

"Benim adım Nick Dunne. Karım için aramışsınız. Amy Dunne. Amy Elliott. Sizinle konuşmam gerekiyor."

Bir sessizliğin ardından tıpkı Hilary Handy gibi adamın telefonu suratıma kapatmasını bekledim.

"On dakika sonra beni tekrar arayın."

Aradım. Fonda duyulan sesler tanıdıktı. Ayyaşların mırıltıları, buz küplerinin şangırtısı, müdavimler şerefe kadeh kaldırdığında ya da arkadaşlarını selamladıklarında aniden yükselen sesler. Kendi barımı özlediğimi hissettim.

"Peki, teşekkürler," dedi Tommy. "Bara gelmem gerekiyordu. Burbon konuşması yapacağımızı düşündüm." Sesi giderek gürleşiyor, derinleşiyordu. İçkisinin üzerine kapanıp eliyle ağzını kapattığını gözümde canlandırabiliyordum.

"Pekala," diye söze başladım. "Mesajlarınızı aldım."

"Evet. O hala kayıp, öyle değil mi? Amy?"

"Evet."

"Size ne olduğunu düşündüğünüzü sorabilir miyim?" diye sordu. "Yani Amy'ye?"

Lanet olsun, benim de canım bir şeyler içmek istiyordu. Mutfağa gittim, bardan sonraki en sevdiğim yerde kendime bir kadeh içki doldurdum. İçki konusunda daha dikkatli olmaya çalışıyordum ama iyi geliyordu. Burbon kokusu, dışarıdaki güneşin içeri girmesini engelleyen storlar sayesinde karanlık bir oda.

"Gönüllü merkezini neden aradığınızı sorabilir miyim?" diye yanıtladım.

"Haberlere bakıyordum," dedi. "Başınız belada."

"Öyle. Sizinle konuşmak istedim çünkü düşündüm de, yani, gönüllü merkezini aramanız oldukça enteresan. Özellikle tecavüz suçlamasına rağmen."

"Ah, demek biliyorsunuz," dedi.

"Bir tecavüz suçlaması olduğunu biliyorum ama sizin bir tecavüzcü olduğunuza inanmam için bir sebep yok. Sizin söyleyeceklerinizi duymak isterim."

"Evet." Burbonundan yudum aldığını duydum, sonra bardağındaki buzları karıştırdı. "Haberi bir gece televizyonda gördüm. Sizin haberi. Amy olayı. Yatakta Tay yemeği yiyordum. Kendi işime bakıyordum. Birden beynimden vurulmuşa döndüm. Onca yıldan sonra *Amy*." Barmenden bir burbon daha istedi. "Avukatım sizinle konuşmama karşı çıktı ama... Ne diyebilirim? Lanet olsun, fazla iyi kalpli biriyim. Kıvranmanıza izin veremezdim. Kahretsin, keşke eskisi gibi barlarda sigara içebilseydik. Bu tam burbon ve sigaralık bir sohbet."

"Anlatın," dedim. "Taciz suçlaması. Tecavüz."

"Söylediğim gibi, dostum, televizyonda haberi gördüm. Medya üzerinize çullanıyordu. Yani *o adam* sizdiniz. O yüzden kendi haline bırakmalıydım. O kızı tekrar hayatıma sokmaya hiç niyetim yok. Yani uzaktan bile. Ama kahretsin. Keşke başka biri bu güzelliği benim yerime yapsaydı."

"O zaman bana bir güzellik yapın," dedim.

"Her şeyden önce Amy bütün suçlamaları geri çekti. Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Biliyorum. Tecavüz etmiş miydiniz?"

"Kahretsin. Tabii ki etmemiştim. *Siz* tecavüz etmiş miydiniz?"

"Hayır."

"Eh."

Tommy bir burbon daha istedi. "Sormama izin verin. Evliliğiniz iyi gidiyor muydu? Amy mutlu muydu?"

Sessiz kaldım.

"Yanıtlamanız gerekmiyor ama bir tahmin yürüteceğim. Amy mutlu değildi. Sebebi önemli değil. Bunu sormayacağım bile. Tahmin edebiliyorum, yine de sormayacağım. Bir şeyi bilmeniz gerekiyor. Amy mutsuz olduğunda Tanrı'yı oynamayı sever. Hem de Eski Ahit Tanrısı'nı."

"Yani?"

"Ceza yağdırır," dedi Tommy. "En ağır cezaları." Telefona güldü. "Yani, beni görmeliydiniz," dedi. "Alfa erkeği türünden bir tecavüzcüye hiç benzemem. Ahmağın tekiyim. Tipik bir ahmağım. Karaokede en çok sevdiğim şarkı *Katolik Hemşire*, lanet olsun. *Baba II*'yi seyrederken zırlarım. Her seyredişimde." Yutkunduktan sonra öksürdü. Bir an için kendini kaybetmiş gibiydi.

"Fredo?" diye sordum.

"Fredo, adamım, evet. Zavallı Fredo."

"Ezilip geçildi."

Çoğu erkeğin muhabbet konusu spordur. Bu da meşhur bir futbol maçından bir pozisyonun sinemadaki karşılığıydı.

İçkisinden bir yudum daha aldı. "Lanet olsun, çok absürttü."

"Anlatın."

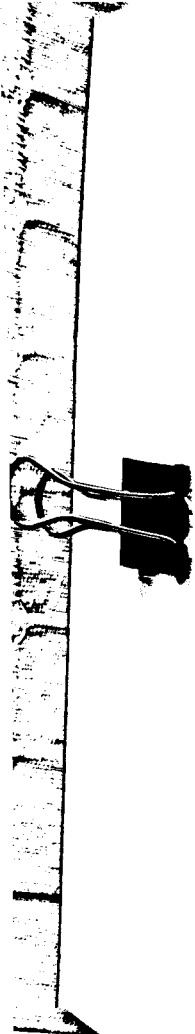
"Konuştuklarımızı kaydetmiyorsunuz, değil mi? Kimse dinlemiyor, değil mi? Çünkü bunu istemem."

"Sadece biziz. Ben sizin yanınızdayım."

"Amy'yle bir partide tanıştım. Yedi yıl falan önce. Lanet olasıca, süper bir kızdı. Komik, deli dolu ve süper havalı. Kafalarımız uydu, bilirsiniz işte, öyle her kızla kolay kolay kafamız uymaz, en azından Amy gibi kızlarla. Bir an için... Şey, işte, önce birileri bana şaka yapıyor falan sandım. Ama sonra çıkmaya başladık. Birkaç ay çıktık. İki-üç ay falan. Sonra meseleyi kavradım. Amy çıktığımı düşündüğüm kız değildi. Komik *alıntılar* yapıyordu ama aslında komik şeylerden hoşlanmıyordu. Gülmeyi sevmiyordu. Aslında benim gülmemi ya da komiklik yapmamı da sevmiyordu ki son derece garipti çünkü benim işim komiklik. Ama ona göre yaptığım espriler zaman kaybından başka bir şey değildi. Yani benimle niye çıktığını bile anlayamıyorum çünkü benden hoşlanmadığı gayet açıktı. Çok anlamsız, değil mi?"

Başımı sallayarak burbonumu yudumladım. "Evet, öyle."

"Sonra onunla takılmamak için bahaneler yaratmaya başladım. Bitirmedim çünkü aptalın tekiyim ve o da harika bir kız. İşlerin iyiye gideceğini umuyordum. O sırada, bilirsiniz işte, sürekli bir şeyler uyduruyordum. İş uzadı, bir iş yetiştirmem gerekiyor, şehir dışından bir arkadaşım geldi, maymu-

num hastalandı falan filan. Bir de başka bir kızla görüşmeye başlamıştım. Yani görüşür gibiydik, öyle sıradan bir şey, abartılacak bir yanı yok. En azından ben öyle *düşünüyordum*. Amy bunu öğrendi. Nasıl öğrendiğini hala bilmiyorum. Ama sonrasında polisler kapıma dayandı. Yani, kahretsin..."

İkimiz de burbonlarımızı yudumladık.

"Amy bir gece evime geldi, öteki kızla bir aydır falan görüşüyordum. Neyse, Amy geldi ve yine eskisi gibiydi. Sevdiğim bir çizgi romanın ve Durham'daki bir bağımsız grubun konserinin korsan DVD'siyle birlikte bir sürü hamburger getirmişti. Oturup DVD'yi seyrettik, sonra bacağını üzerime uzattı, sonra bana yanaştı ve... Kusura bakmayın, o sizin karınız... Yani şunu söylemek istiyorum. Bu kız beni nasıl parmağında oynatacağını çok iyi biliyordu. Sonunda..."

"Seks yaptınız."

"Bir anda oldu, evet. Sonra çıkıp giderken her şey yolundaydı. Ayrılırken veda öpücüğü, tatlı sözler falan."

"Sonra ne oldu?"

"Sonra bir baktım kapımda iki polis duruyor. Amy'yi muayene etmişler, tecavüz testi yapmışlar ve boğuşma sonucu vücudunda oluşan yaralar *zorla tecavüz* anlamına geliyormuş. Gerçekten de bileklerinde bağ izleri varmış. Sonra dairemi aradıklarında yatak başına bağlı iki kravatın ucu yatağın altına sokuşturulmuş ve kravatlar... Aynen aktarıyorum: *bileklerdeki bağ izleriyle uyumlu* çıktı."

"Onu bağlamış mıydınız?"

"Hayır, seksimiz o kadar, anlarsınız işte, ateşli bile değildi. Tamamen gafil avlanmıştım. İşemeye falan kalktığımda kravatları yatağa bağlamış olmalı. Yani gerçekten, cidden başım beladaydı. Her şey çok kötü görünüyordu. Sonra Amy birden

suçlamaları geri çekti. Birkaç hafta sonra isimsiz bir mektup aldım, daktiloyla yazılmış. Şöyle yazıyordu: *Belki bir dahaki sefere iki kere düşünürsün.*"

"Sonra ondan hiç haber almadınız mı?"

"Hiç."

"Siz de onu dava etmeye falan çalışmadınız, öyle mi?"

"Ah, hayır. Lanet olsun, hayır. Uzak durduğuna şükrediyordum. Sonra geçen hafta yatakta oturmuş, Tay yemeğimi yerken haberleri seyrediyordum. Amy'yle ilgili haber çıktı. Siz vardınız. Mükemmel eş, evlilik yıldönümü, ceset yok, tam bir bok fırtınası. Yemin ederim başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş gibi oldum. *Bu tam Amy'ye göre*, diye düşündüm, *demek sonunda cinayete terfi etti.* Lanet olsun. Ciddiyim, dostum, bahse girerim kurduğu tuzak başınızı büyük belaya sokacaktır. Korkudan altınıza etseniz yeridir."

AMY ELLIOTT DUNNE

SEKİZ GÜN GEÇTİ

Şişme botta sırılsıklamım; güneşin çarptığı ergen kızlar dergilerini karıştırıp sigara içmeyi tercih ettiklerinden beş dolara çok daha fazla eğlenceye sahip olabiliyoruz. Çim biçme makinesinden bozma motorlarıyla botlarımızda en az yarım saat birbirimize çarpıyoruz, çılgın manevralar yapıyoruz, sonra sıkılıyoruz.

Greta ve Jeff'le tuhaf bir yerde tuhaf bir ekip oluşturuyoruz. İkisi sadece bir günde sıkı arkadaş oldu. Zaten insanlar burada kısa sürede kaynaşıyor çünkü yapacak başka bir şey yok. Sanırım Greta, Jeff'in başka bir felaket seçimi olup olmayacağına karar vermeye çalışıyor. Bu, Jeff'in hoşuna giderdi. Onu tercih ediyor. Greta özellikle bu ucuz yerde benden daha güzel görünüyor. Ucuz güzellik. Bikinisinin altına kot şort giyiyor, bir dükkana (tişört, ahşap oyma, dekoratif taş dükkanları) ya da bir restorana (hamburgerci, barbekü, pastane) girmesi gerektiğinde üzerine geçirmek üzere tişörtünü şortunun arka cebinden sarkıtıyor. Vahşi Batı fotoğraflar çekinmemizi istiyor ama malum nedenlerden dolayı böyle bir şey olmayacak, dahası avare bir köylü gibi görünmeyi hiç istemem.

Sonunda ahı gitmiş vahı kalmış bir minyatür golf sahasında birkaç oyun oynuyoruz. Yapay çimler parça parça kopmuş, bir zamanlar mekanik hareketler yapan timsahlar ve değirmenler hareketsiz. Jeff dayanamayıp değirmeni çeviriyor, timsahın ağzını açıp kapayarak eski günlerinin hatırasını yad ediyor. Bazı deliklerde oynamak mümkün değil. Çim halılar rulo halinde açılmış, işaretli fare deliğiyle çiftlik evi çökmüş... O yüzden belli bir sıraya bakmaksızın delikler arasında dolanıyoruz. Kimse puan falan tutmuyor.

Eski Amy olsa bu manasız, gelişigüzel, herhangi bir sona bağlanmayan oyuna sinir olurdu. Akıntıya kapılmayı öğreniyorum ve bu konuda gayet iyiyim. Amaçsızlıkta başarıdan başarıya koşuyorum. A tipi bir kişiliğe sahibim, miskin alfa kızım, kalbi kırık çocuklar çetesinin elebaşıyım, eğlencenin yalnız yollarında deliler gibi koşuyorum. Her birimiz sevdiklerimiz tarafından aldatılmışız. Boynuzlanan, boşanan, nafakaya mahkûm edilen Jeff'in Aşk Testi'ne geçtiğimizde kaşlarını çattığını görüyorum. Metal sapı tut, derecenin 'küçük bir flört'ten 'ruh eşi'ne yükselmesini seyret. Acayip bir oyun; iki ibre çarpışınca 'gerçek aşk' oluyor. Bu bana fena halde çarpılan zavallı Greta'yı hatırlatıyor. Kızcağız sık sık göğsündeki çürüğün üzerine, basabileceği bir düğmeymiş gibi başparmağını koyuyor.

"Sıra sende," diyor Greta bana. Topu kotunda kurutuyor. Topu iki kez kirli suyla dolu bir birikintiye sokmayı başardı.

Pozisyon alıyorum, bir-iki kez kıçımı sallıyorum ve parlak kırmızı renkli topumu doğrudan kuş evinin deliğine gönderiyorum. Top bir an için gözden kayboluyor, sonra kızaktan görünüp başka bir deliğe giriyor. Kayboluyor, tekrar ortaya çıkıyor. Bir kaygı dalgasının üzerime çullandığını hissediyo-

www.roche.com.tr

rum. Her şey bir noktada tekrar ortaya çıkar, hatta ben bile. Kaygılanıyorum çünkü sanırım planlarım değişti.

Şimdiye kadar planlarımı sadece iki kez değiştirdim. Birincisi tabancayla ilgiliydi. Satın almaya gidecektim, sonra kaybolduğum sabah kendimi vuracaktım. Hayati tehlike yaratacak şekilde değil, baldırımdan ya da bileğimden. Ardımda, üzerinde kanım ve etim olan bir kurşun bırakacaktım. Bir boğuşma yaşandı! Amy vuruldu! Sonra bunun benim için bile fazla maço bir girişim olacağını fark ettim. Haftalarca canım yanacaktı ve ben acıyı hiç sevmem. (Siz sormadan söyleyeyim, kesik kolum şimdi daha iyi, teşekkürler.) Ama tabanca fikri hala hoşuma gidiyor. İyi bir MacGuffin* öğesi olurdu. *Amy vuruldu* yerine *Amy çok korkmuştu.* Böylece Sevgililer Günü sabahı cesaretimi toplayıp alışveriş merkezine gittim, bu sayede hatırlanacaktım. Bir tabanca alamasam da önemli değildi çünkü planım fazla değişmemişti.

Şimdiki değişiklik, birincisine nazaran çok daha radikal. Ölmemeye karar verdim.

Kendimi öldürecek disipline sahibim ama haksızlığı sindiremem. Ölmek zorunda kalmam hiç adil değil. *Gerçekten* ölmek yani. Ölmek istemiyorum. Yanlış yapan ben değilim ki.

Gerçi şimdi en büyük sorunum para. Her şey bir yana, paranın benim için bir sorun olması hakikatten çok komik. Oysa şu anda bütçem çok sınırlı. Halihazırda 9:132 dolar. Daha fazlasına ihtiyacım olacak. Bu sabah, her zamanki gibi etrafta parmak izi bırakmayayım diye mendilimi yanıma alarak Dorothy'yle sohbet etmeye gittim (mendilin büyükannemden kaldığını söylüyorum; Blanche DuBois gibi eriyip

giden büyük bir servete dair belli belirsiz bir hava yaratmaya çalışıyorum). Bürokratik ayrıntılarına girerek parasının bir kan incelticiye (bu kadın sigortanın ödemediği ilaçlar konusunda adeta ayaklı ansiklopedi) yetmediğini anlattığı sırada masanın üzerine eğildim ve şartları test etmek için sordum: "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Bir-iki hafta sonra oda kirasını nereden bulacağımı hiç bilmiyorum."

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, sonra gözlerini çığlıklar atıp ağlaşan insanların yarıştığı televizyon programına çevirdi. Büyükannemmiş gibi benimle ilgileniyordu, istediğim zamana kadar kalmama izin vereceği kesindi. Bungalovların yarısı zaten boştu, yani sorun olmayacaktı.

"Bir iş bulsan," dedi gözlerini televizyondan ayırmadan. Yarışmacılardan biri kötü bir seçim yaptı, büyük ödülü kaybetti, uuuvvvaaaaaa efektleriyle çektiği acı vurgulandı.

"Nasıl bir iş? Buralarda ne tür bir iş bulabilirim ki?"

"Temizlik, çocuk bakıcılığı."

Temel olarak yevmiyeli bir ev kadını olmamı bekliyordu. İroniye bak.

Missouri'ye geldiğimizde bile bütçe yapmak zorunda kalmadığım doğrudur. Dışarı çıkamıyordum, sırf canım istedi diye gidip yeni bir araba alamıyordum ama günlük harcamalar üzerine hiç düşünmüyordum. Kupon biriktirmiyor, markasız ürün almıyor, sütün ne kadara satıldığını bilmiyordum. Ailem bana böyle şeyler öğretmeye hiç çalışmadı, sonunda gerçek dünyaya hazırlıksız yakalandım. Mesela Greta marinadaki bakkalda bir kutu süte beş dolar aldıklarından şikayet ettiğinde yüzümü buruşturdum çünkü bakkal çocuk benden bir kutu süt için on dolar alıyordu. Pahalı olduğunu düşünmüştüm ama sivilceli bir ergenin süt için on dolar verip ver-

meyeceğimi görmek için bana numara çekeceği hiç aklıma gelmemişti.

O yüzden ekonomi yapmaya başladım ama internete göre elimdeki para beni altı ila dokuz ay boyunca götürebilecekken şu anda bütçe mütçe kalmadı. Ben de bittim.

Golften sonra (kazanıyorum, elbette kazanıyorum, bunu biliyorum çünkü içimden skor tutuyordum) öğle yemeği yemek için golf sahasının hemen yanındaki sandviççiye giriyoruz. Bir köşeye saklanıp tişörtümün altındaki fermuarlı bel çantamı karıştırıyorum. Geriye baktığımda Greta'nın peşimden geldiğini görüyorum. Çantamı saklayamadan beni yakalıyor.

"Cüzdan diye bir şeyin varlığını duymuş muydun?" diye kıkırdıyor. Bu sorun hep yaşanacak; kaçan biri çok paraya ihtiyaç duyar ama kaçan birinin parasını saklayabileceği hiçbir yer yoktur. Neyse ki Greta fazla üstüme fazla gelmiyor, ikimizin de birer kurban olduğumuzu biliyor. Güneşten ısınmış metal piknik masasına oturup sosislilerimizi yiyoruz. Nefis kokan ve zehirli gibi görünen yeşil renkli fosfat silindirlerini içine alan beyaz ekmek... Artık Ölü Amy olduğum ve hiçbir şeyi umursamadığım için, belki de hayatımda yediğim en lezzetli şey.

"Bil bakalım, Jeff bungalovunda benim için ne bulmuş?" diyor Greta. "*Mars Günlükleri* yazarından başka bir kitap daha."

"Ray Bradburrow," diyor Jeff. *Bradbury*, diye düzeltiyorum içimden.

"Evet, ya. *Kötücül Bir Şey Buraya Doğru Geliyor*," diyor Greta. "İyi kitap." Son sözünü, kitapla ilgili söylenebilecek yegane şeymiş gibi cıvıldayarak söylüyor. Ya iyi ya da kötü.

Beğendim ya da beğenmedim. Yazarın yeteneğinden, kitabın konusundan, nüanslardan, kurgudan bahsetmek yok. Ya iyi ya da kötüdür. Sosisli sandviç gibi.

"Buraya ilk geldiğim zamanlar okumuştum," diyor Jeff. "İyi kitap. Ürkütücü." Ona baktığımı fark edince suratını cin cüceler gibi çarpıtıyor, gözlerini kocaman açıp dilini sarkıtıyor. Benim tipim olmadığı kesin. Sakalları fazla sert, balıklarla ilgili şüpheli bir iş yapıyor falan. Ama yakışıklı görünüyor. Çekici. Gözleri sıcacık. Nick'in buz gibi mavi gözlerinden çok farklı. Onunla yatmayı düşünüp düşünemeyeceğimi merak ediyorum. Bedenini benimkine bastırmış yavaş hareketler yaparken nefesini kulağımda, sert kirli sakalını yanağımda hissetmek... Nick'le yaptığım sekste olduğu gibi vücutlarımızın neredeyse birbirine asgaride değdiği türden bir seks değil: arkadan doğru bir pozisyon, önden L-pozisyon, sonra işi bitince neredeyse vakit kaybetmeden yataktan çıkış, duşa giriş, beni teriyle ıslattığı yatakta yalnız bırakış.

"Dilini kedi mi yedi?" diye soruyor Jeff. Sanki adlarımız konusunda yalan söylediğimizi biliyormuş gibi bana hiç adımla seslenmiyor. Yatakta bana ne derdi diye merak ediyorum. *Bebeğim*, belki.

"Öylesine düşünüyorum işte."

"Ah," deyip gülümsüyor.

"Birini düşündüğün yüzünden belli," diyor Greta.

"Belki."

"Göt heriflerden bir süreliğine uzak durduğumuzu sanıyordum," diyor. "Civcivlerimizle ilgilenecektik." Dün gece Ellen Abbott'tan sonra odama dönemeyecek kadar heyecanlıydım, o yüzden bira içip Greta'nın annesinin yaşadığı lezbiyen semtindeki heteroseksüel kızlar olarak inziva hayatını,

tavuk yetiştirmeyi, güneşte çamaşır asmayı hayal ettik. Kıvrık parmak eklemleri ve düşkün kahkahalarıyla yaşlı kadınlarla nezaketen platonik flörtler. Kot, fitilli kadife, terlikler. Bir daha asla saçı, makyajı ya da manikürü dert etmek yok, göğüs ya da kalça ölçüsü dert değil, hatta anlayışlı eşi, erkeğinin yaptığı her şeye bayılan destekçi kızı oynamaya gerek yok.

"Bütün herifler göt değildir," diyor Jeff. Greta tam tersini düşünüyormuş gibi nefesini burnundan salıyor.

Bungalovlarımıza döndüğümüzde bacaklarımızda derman yok. Güneşte kalmış bir su balonu gibi hissediyorum. Tek istediğim üfüren pencere klimasının altına oturup televizyon seyrederken vücudumu serinliğe teslim etmek. 70'li ve 80'li yılların televizyon programlarını tekrar gösteren bir kanal buldum: *Quincy, Aşk Gemisi, Sekiz Yeter...* Ama şimdilerde en sevdiğim program elbette *Ellen Abbott Şov!*

Yeni bir şey yok, hiçbir şey yok. Ellen spekülasyon yaratmaktan hiç çekinmiyor, arkadaşım olduklarına yemin eden bir sürü yabancıyı programında konuk olarak ağırlıyor. Hepsi, hatta daha önce benden hiç hoşlanmayanlar bile benimle ilgili çok güzel şeyler söylüyorlar. Ölü seviciler.

Kapım çalınıyor, Greta ve Jeff olduğunu biliyorum. Televizyonu kapatıyorum, kapıyı açtığımda amaçsızca basamaklarda durduklarını görüyorum.

"N'apıyorsun?" diye soruyor Jeff.

"Okuyorum," diye yalan söylüyorum.

Jeff, tezgahıma altılı bira paketini bırakırken Greta da onun arkasından içeri dalıyor. "Ah, televizyon sesi duyduğumu sanmıştım."

Bu küçük bungalovlarda üç kişi gerçekten de kalabalık görünüyor. Birkaç saniyeliğine bile olsa kapının önünde du-

rup çıkışı engellemeleri sinirlerimi zıplatıyor. Neden kapının önünde duruyorlar ki? Sonra harekete geçip bu sefer komodinimin önünde duruyorlar. Komodinin çekmecesinde tuttuğum bel çantasında dokuz bin dolarım var. Yüzlükler, ellilikler ve yirmilikler halinde. Et rengi kabarık çanta korkunç görünüyor. Bütün parayı yanımda taşıyamayacağımdan bir kısmını odanın çeşitli noktalarına sakladım ama genelde en büyük meblağı yanımda taşıyorum ve bunu yaptığımda, plaja büyük boy kadın pediyle plaja giden bir kız gibi tedbirli davranıyorum. Sapkın yanım para harcamaktan hoşlanıyor çünkü para harcadığımda, çalınacağından ya da kaybolacağından korktuğum para miktarı azalıyor.

Jeff televizyonu açtığında ekranda Ellen Abbott - ve Amy- beliriyor. Başını sallayıp kendi kendine sırıtıyor.

"Amy seyretmek ister misin?" diye soruyor Greta.

Arada es verip vermediğinden emin olamıyorum. *Amy, seyretmek ister misin?* Belki de *Amy-seyretmek ister misin?*

"Yok ya. Jeff, neden gitarını getirmiyorsun? Bungalovun önünde otururuz."

İkisi bakışıyor.

"Ayyyy... Ama bunu seyrediyordun, değil mi?" diyor Greta. Ekranı gösteriyor: Nick'le bir yardım toplantısındayız, gece elbisesi giymişim, saçlarımı arkada topuz yapmışım ve şimdi kısa saçla nasıl görünüyorsam ekranda da öyle görünüyorum.

"Çok sıkıcı," diyorum.

"Ah, bence hiç sıkıcı değil," diyen Greta kendini yatağın üzerine atıyor.

Bu ikisini içeri almakla ne büyük bir aptallık ettiğimin farkındayım. Başıboş yaratıklar olmalarına rağmen onları

kontrol edebileceğimi varsaymıştım. Bu insanlar sürekli bir açık yakalamaya çalışan, zayıf noktanı arayan, her zaman bir şeyler isteyen türden insanlar ve ben bununla yeni karşılaşıyorum. Muhtaçlar. Arka bahçelerinde puma, oturma odalarında şempanze besleyen insanlar, sevgili evcil hayvanları tarafından parçalandıklarında tam da böyle hissediyor olmalı.

"Biliyor musunuz? Çocuklar, kusura bakmazsanız... Biraz kötü hissediyorum. Sanırım güneşin altında fazla kaldım."

Şaşkınlıkla bakarken biraz alınmış gibi görünüyorlar. Yanlış anlayıp anlamadığımı merak ediyorum. Belki gerçekten de zararsız insanlardır ve ben sadece paranoyaklık yapıyorumdur. Keşke buna inanabilsem.

"Tabii, tabii, elbette," diyor Jeff. Ağır adımlarla odamdan çıkarlarken Jeff tezgahın üzerinden biraları alıyor. Bir dakika sonra Greta'nın odasından hırlayan Ellen Abbott'ın sesi duyulabiliyorum. Suçlayıcı sorular. *Neden öyle yaptı... Neden şöyle yapmadı... Nasıl açıklayabilirsiniz...*

Neden buraya geldikten sonra insanlarla yakınlaştım? *Neden* kendimi tutamadım? Kim olduğum ortaya çıkarsa yaptıklarımı nasıl *açıklayabilirim*?

Kim olduğum ortaya çıkmamalı. Çıkarsa dünya üzerinde en nefret edilen kadın olurum. Güzel, nazik, bedbaht, kadısını aldatan bir pisliğin kurbanı, hamile kadından Amerikalıların iyi niyetlerini suiistimal eden korkunç cadıya dönüşürüm. Ellen Abbott bütün programlarını bana ayırır, kızgın seyirciler telefonla arayıp nefretlerini kusar: "İşte bu da istediği zaman istediğini yapan şımarık zengin kızlarından biri. Hiç kimsenin duygularını umursamıyor, Ellen. Bence gerçekten kaybolmalı. Bir hapishane hücresinde!" Aynen böyle olur. İnternette ölmüş gibi yapmanın ya da eşini cinayet şüphesi al-

tında bırakmanın cezasıyla ilgili çelişkili yazılar okudum ama halkın galeyana geleceğinden eminim. Ondan sonra ağzımla kuş tutsam -mesela yetimlere bağış yapsam, cüzamlılarla kucaklaşsam bile- öldüğümde Ölmüş Gibi Yapıp Kocasını Cinayet Şüphesi Altında Bırakan Kadın olarak hatırlanırım.

Buna izin veremem.

Saatler sonra hala uyanığım, karanlıkta düşünüyorum. Kapım nazik bir gümbürtüyle sarsılıyor, Jeff geldi. Açıp açmamayı düşünüyorum, sonra kapıyı açıyorum ve öğleden sonraki kabalığım için özür dilemeye hazırım. Sakalını çekiştiriyor, paspasıma bakıyor, sonra kehribar rengi gözlerini kaldırıp beni süzüyor.

"Dorothy iş aradığını söyledi," diyor.

"Evet. Sanırım. Arıyorum."

"Bu gece bir iş var. Bir ellilik alırsın."

Amy Elliott Dunne elli dolar için odasından dışarı çıkmazdı ama Lydia ve/veya Nancy'nin işe ihtiyacı var. Kabul etmek zorundayım.

"Birkaç saat, elli dolar." Jeff omuz silkiyor. "Benim için fark etmez, sadece önereyim dedim."

"İş nedir?"

"Balık."

Jeff'in bir pikap kullanacağından emindim, oysa beni parlak bir Ford steyşına götürüyor. İnsanın içini burkan bir araba. Yetişkin bir adamın değil, az parasıyla büyük planları olan yeni üniversite mezunu bir gencin arabası. Yazlık elbisemin altına mayomu giymemi söylemişti. ("Bikini olmaz, doğru düzgün yüzebileceğin bir mayo giy," demişti Jeff düz bir sesle.

Onu havuz civarında hiç görmemiştim ama mayom olduğunu biliyordu ki bu hem gönlümü okşuyor hem de aynı anda paniklememe neden oluyor.)

Ormanlık tepede ilerlerken pencereleri açıyor, toprak yolun tozu kısa saçlarıma yapışıyor. Country müzik klibinde gibiyiz. Cumhuriyetçilerin eyaletinde bir yaz gecesinde yazlık elbisesiyle bir kız serinlemek için başını arabadan dışarı çıkarıyor. Yıldızları görebiliyorum. Jeff arada bir şarkı mırıldanıyor.

Sonra gölün kıyısındaki bir restoranın ilerisinde arabayı park ediyor. Timsah Suyu ve Kocaağız Baskını gibi kötü isimleri olan alkollü kokteylleri, devasa boyutlarda hatıralık kupalarda sunan bir barbekü restoranı burası. Gölün kıyısına atılmış, çatlak ve üzerinde restoranın neon renkli logosu bulunan kullanılmış kupalardan biliyorum. Burası Kedibalığı Carl'ın Yeri. Restoranın suyun üstüne uzanan platformundan ziyaretçiler kollu bir makineden avuçlarına kedi maması doldurup aşağıda açık ağızlarıyla bekleşen yüzlerce dev boyutlu kedibalığını besliyor.

"Tam olarak ne yapacağız, Jeff?"

"Sen ağı atacaksın, ben öldüreceğim." Arabadan indiğinde peşinden, içi soğutucularla dolu bagaja gidiyorum. "Buza koyacağız, sonra tekrar satacağız."

"Tekrar satacağız. Çalıntı balığı kim satın alır ki?"

Jeff tembel kedi gülümsemesiyle sırıtıyor. "Çeşit çeşit müşterim var."

O anda kavrıyorum: Jeff sakalları ağarmış, gitar çalan, barışçıl bir adam falan değil. Daha karmaşık biri olduğuna inanmak isteyen cahil bir hırsız aslında.

Bagajdan bir ağ, bir kutu Dokuz Can kedi maması ve lekeli bir plastik kova çıkarıyor.

Yasadışı balık ekonomisinin bir parçası olmaya hiç niyetim yok, öte yandan ilgimi çekti bir şekilde. Kaç kadın bir balık kaçakçılığı zincirinin parçası olduğunu söyleyebilir? "Ben" bir oyunum. Öldükten sonra yeniden bir oyuna dönüştüm. Önceden sevmediğim ya da korktuğum şeyler, eski sınırlarım yok artık. "Ben" hemen hemen her şeyi yapabilir. Hayaletler özgürdür.

Tepeden aşağı yürüyüp Kedibalığı Carl'ın önündeki platformun altına giriyoruz, sonra korkunç bir gürültüyle gelip geçen motorlu teknelerin dalgalarında hafifçe salınan platforma çıkıyoruz.

Jeff ağı bana uzatıyor. "Hızlı olmamız gerekiyor. Suya atlıyorsun, ağı sürüklüyorsun, balıkları yakalıyorsun, sonra hepsini bana doğru çekiyorsun. Gerçi ağır ve hareketli olacaktır, buna hazırlıklı ol. Ve sakın bağırayım, çığlık atayım falan deme."

"Çığlık atmam. Ama suya girmek istemiyorum. Platformdan da yapabilirim."

"En azından elbiseni çıkar, yoksa mahvolacak."

"Sorun değil."

Bir an için canı sıkılmış gibi bakıyor. Sonuçta patron o, ben işçiyim ve şimdiye kadar tek yaptığım dik başlılık. Fakat sonra sessizce arkasını dönüp tişörtünü çıkarıyor ve utanıyormuş gibi, bana dönmeden kedi maması kutusunu uzatıyor. Kutunun ağzını suya çevirdiğim anda suyun içinde yüzlerce parlak sırt bana doğru süzülüyor. Kuyrukları suyu öfkeyle yarıyor, açık ağızlarıyla mamaları kapışırken balıklar birbirlerinin üstüne yığılıyor, sonra eğitilmiş evcil hayvanlar gibi başlarını sudan çıkarıp bana bakıyorlar.

Ağı atıp sürüklüyorum, yukarı çekerken güç almak için platformun kıyısına oturuyorum. Ağda yarım düzine koca bı-

yıklı kaygan balık var, hepsi çıldırmış gibi suya geri dönmeye çalışıyor, naylon ipliklerin arasından ağızlarını açıp kapıyorlar, hep birlikte hareket ettiklerinden ağ aşağı yukarı yalpalıyor.

"Yukarı çek, yukarı çek, kadın!"

Ağın sapını dizimle bastırıyorum ve balıkları çırpınmaya bırakıyorum, Jeff uzanıp daha iyi kavramak için havlu eldiven giydiği elleriyle bir balığı çıkarıyor. Elini kuyrukta kaydırıyor, sonra balığı bir sopa gibi tutup başını platformun yanına vuruyor. Kan patlıyor. Ani ve keskin bir kan spreyi bacaklarıma yayılırken bir parça sert et başıma çarpıyor. Jeff balığı kovaya atıp seri üretim hattındaymış gibi bir sonrakine geçiyor.

Yarım saat kadar oflaya puflaya çalışıyoruz, dört ağ dolduruyoruz, sonunda kollarım tutmaz hale geliyor ama şimdi buz kasalarımızın hepsi dolu. Jeff gölden çektiği bir kova suyu platforma döküyor ve etrafa dağılmış balık bağırsaklarını tekrar suya gönderiyor. Kedibalıkları düşmüş kardeşlerinin bağırsakları için kapışıyor. Platform temizleniyor. Jeff bir kova daha su çekip kana bulanmış ayaklarımıza döküyor.

"Kafalarını vurmak zorunda mıydın?" diye soruyorum.

"Can çekişmelerini seyretmeye dayanamıyorum," diyor. "Suya girip çıkmak ister misin?"

"Ben iyiyim," diyorum.

"Arabama böyle binemezsin. Hadi suya gir. Üzerinde sandığından daha fazla pislik var."

Platformdan inip yakındaki kayalık bir kumsala yürüyoruz. Bileklerime kadar suya girdiğimde Jeff etrafa sular sıçratarak arkamdan geliyor ve kollarını iki yana açıp kendini suya atıyor. Yeterince uzaklaştığında para çantamın kemerini söküp yazlık elbiseme sarıyorum, hepsini suyun kıyısına yerleştirip üzerine güneş gözlüğümü koyuyorum. Ilık suyu bal-

dırlarımda hissedene kadar çömeliyorum, sonra su karnıma, boynuma geliyor. Sonunda nefesimi tutup dalıyorum.

Suyun altında hızla ilerlerken boğulmanın nasıl bir şey olduğunu kendime hatırlatmak için nefesim yettiğince gidiyorum. Gerekirse yapabileceğimi biliyorum. Tek bir nefeste suyun üstüne çıkıyorum ve Jeff'in hızlı kulaçlarla kıyıya yüzdüğünü görüyorum. Ona yetişmek için bir yunus hızıyla yüzmek zorunda kalınca kayaların üzerindeki para çantamın yanına yığılıyorum.

NICK DUNNE

SEKİZ GÜN GEÇTİ

Tommy'yle telefon görüşmemin hemen ardından Hilary Handy'yi aradım. Amy'yi 'öldürmüş' olmam bir yalansa, Tommy O'Hara'nın Amy'ye 'tecavüz etmiş' olması bir yalansa, neden Hilary Handy'nin Amy'yi 'taciz etmiş' olması da yalan olmasın? Bir sosyopatın ilk deneyimlerini Wickshire Akademisi'nin haşin mermer koridorlarında kazanmış olması çok mümkündü.

Hilary telefonu açtığında hemen konuşmaya başladım: "Benim adım Nick Dunne. Amy Elliott'ın kocası. Sizinle konuşmam gerekiyor."

"Neden?"

"Bilgiye, daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Mesela sizin..."

"Sakın *arkadaşlığınız* falan demeyin." Sesindeki kızgın sıritışı duyabiliyordum.

"Hayır. Öyle demeyecektim. Ben sadece hikayeyi sizin tarafınızdan duymak istiyorum. Karımın şu andaki durumuyla bir ilginiz, herhangi bir ilginiz olduğunu düşündüğüm için sizi aramadım. Ama geçmişte aranızda neler olduğunu gerçekten sizden duymak isterdim. Gerçeği. Çünkü anlatacaklarınızın... Amy'nin davranış biçimini aydınlatabileceğini düşünüyorum."

"Ne tür bir davranış biçimi?"

"Onu kızdıranların başına gelen kötü şeyler gibi."

Ahizenin içine nefesini saldı. "İki gün önce olsa sizinle konuşmazdım," diye söze başladı. "Ama arkadaşlarımla bir şeyler içerken televizyon seyrediyorduk, sonra ekranda belirdiniz ve Amy'nin hamile olduğu söyleniyordu. Beraber olduğum herkes size fena halde öfkelendi. Sizden *nefret* etti. *Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum,* diye düşündüm o zaman. Çünkü Amy ölmedi, değil mi? Yani hala kayıp. Cesedi bulunamadı, yanılıyor muyum?"

"Doğru."

"Beni iyi dinleyin. Amy. Ve okul. Ve olanlar. Bir saniye..." Hattın diğer ucundan lastik gibi gıcırtılı konuşmalar ve sirk müziği eşliğinde bir çizgi filmin seslerini duyabiliyordum, sonra sesler kesildi. Ardından çocuk sızlanmaları duyuldu. *Gidin aşağıda seyredin. Aşağı, lütfen.*

"Pekala. Okulun ilk yılı. Memphis'ten yeni gelen çocuğum. Diğer *herkes* Doğu Kıyısı'ndan. Yemin ederim, bilirsiniz işte, tuhaf hissediyordum, farklı hissediyordum. Wickshire'daki bütün kızlar komün halinde yetiştirilmiş gibiydi. Kullandıkları dil, kıyafetleri, saçları falan. Yani ben de ezik falan değildim, ben sadece bir parça güvensiz hissediyordum. Amy o zaman bile 'işte o kız' diye anılıyordu. Mesela okulun ilk günü herkes onun hakkında konuşuyordu. Dün gibi hatırlıyorum. İnanılmaz Amy. Hepimiz o kitapları okuyarak büyümüştük. Dahası harika görünüyordu. Yani o..."

"Evet, biliyorum."

"Doğru. Kısa bir süre sonra benimle ilgilenmeye başladı, beni kanatlarının altına alır gibi bir hali vardı. Kendisinin İnanılmaz Amy, benim de arkadaşı *Suzy* olduğumu söyleye-

rek şakalaştırdı. Sonra bana *Suzy* diye seslenmeye başladı ve herkesin bana *Suzy* diye seslenmesi uzun sürmedi. Benim için sorun değildi. Yani ben de bir parça Amy'ye yaranmaya çalışıyordum. Susadığında ona içecek bir şey getiriyordum, iç çamaşırları kirlendiğinde çamaşırlarını makineye ben atıyordum. Bir saniye..."

Ahizeye sürtünen saçlarının hışırtısını duydum. Daha çok fotoğrafa ihtiyaç duyabileceğimizi düşünen Marybeth, Elliott fotoğraf albümlerini eksiksiz getirmişti. Gösterdiği fotoğraflardan birinde Amy ve Hilary yanak yanağa gülümserken poz vermişti. Şu anda Hilary'yi karımınkiyle aynı açık sarı saçları, daha düz bir yüz ve bulanık ela gözleriyle hayalimde canlandırabiliyordum.

Jason, telefondayım. Şunlara birkaç Buzparmak versen ölür müsün?

"Kusura bakmayın. Çocuklar okuldan geldi, kocamsa onlara bakmak zorunda kalmadı hiç, o yüzden sizinle telefonda on dakika geçirdiğim sırada ne yapacağı konusunda kafası karışabiliyor. Kusura bakmayın. Nerede kalmıştık? Evet, doğru, ben *Suzy* olmuştum, bu oyunu sürdürmekte sakınca görmüyorduk ve birkaç ay -ağustos, eylül, ekim- harika geçti. Yani çok *yakındık*, içtiğimiz su ayrı gitmiyordu. Sonra onun canını sıkacağını bildiğim birkaç tuhaf şey oldu."

"Ne gibi?"

"Kardeş okulumuzdan bir çocuk sonbahar balosunda ikimizle de tanıştı, ertesi gün Amy yerine *beni* aradı. Muhtemelen Amy güzelliği ve tavrıyla gözünü korkuttuğu için beni aramıştır ama her neyse işte... Birkaç gün sonra sömestr karnemizi aldık ve notlarım Amy'ninkinden biraz daha iyiydi. Yani o mesela dört aldıysa benimki dört virgül bir falandı. Aradan fazla

geçmedi, bu sefer arkadaşlarımızdan biri beni evlerinde Şükran Günü yemeğine davet etti. Amy'yi değil beni. Eminim Amy insanların gözünü korkuttuğu için tercihleri benden yana olmuştur. Onunla birlikte olmak kolay değildi, sürekli ona kendinizi kanıtlama ihtiyacı hissediyordunuz. Ama bir şeylerin değişmeye başladığını seziyordum. Kabul etmese de içten içe rahatsız olduğunu anlayabiliyordum.

"Bana bazı şeyler yaptırmaya başladı. O zaman fark etmemiştim ama bana tuzak kuruyormuş. Saçlarımı onunkiyle aynı renge boyayıp boyayamayacağını soruyordu çünkü benimki bir parça daha koyuydu, boyarsam daha parlak gölgelerle daha *hoş* görünecekti. Sonra ailesinden şikayet etmeye başladı. Yani ailesinden sürekli şikayet ederdi ama artık ağzına geleni söylüyordu. Yok efendim, onu olduğu gibi değil bir kitap fikri olarak seviyorlarmış falan. Evlerini arayıp yeni İnanılmaz Amy olduğumu söylemem için beni ayarttı. Sözüm ona telefon şakası yapıyorduk. Bazı haftasonları trenle New York'a gidiyorduk, bana dışarıda beklememi söylüyordu. Hatta bir keresinde annesine koşup Amy'den kurtulacağımı ve yeni Amy olarak kızları olacağımı söyletmişti. Salakça şeyler işte."

"Bunu yaptınız mı?"

"Kızların yaptığı aptalca işlerden başka bir şey değildi benim için. O zamanlar cep telefonu ya da internette sohbet falan yoktu. Böyle zaman öldürüyorduk. Zaten sürekli aptalca şakalar yapıyorduk. Ne kadar cesur ve ürkütücü olabileceğimizi göstermek için karşılıklı birbirimizi deniyorduk."

"Sonra ne oldu?"

"Sonra kendini çekmeye başladı. Araya mesafe koydu. Ben artık benden hoşlanmadığını düşünüyordum. Okulda-

ki kızlar bana alaycı gözlerle bakmaya başladı. Havalı kızlar komününden atılmıştım. Sorun etmedim. Ama bir gün okul müdiresi beni çağırdı. Amy korkunç bir kaza geçirmişti. Bileği burkulmuş, kol kemiği çatlamış, kaburgaları zedelenmişti. Yüksek bir merdivenden aşağı yuvarlanmıştı ve onu itenin *ben* olduğumu söylemişti. Bir saniye..."

Hemen aşağı dön. Hemen. Aşağı. Dön. Aşağı dedimmmm.

"Özür dilerim, beklettim. Asla çocuk yapmayın."

"Amy onu sizin ittiğinizi mi söyledi?" diye sordum.

"Evet, çünkü ben *deliymişim*. Ona kafayı takmışım, *Suzy* olmak istiyormuşum, üstelik *Suzy* olmak yetmiyormuş gibi aslında amacım Amy olmakmış. Dahası birkaç *ay* boyunca beni soktuğu durumlar sayesinde bir sürü kanıtı vardı. Ailesi evin etrafımda *takıldığımı* haliyle görmüştü. Saçlarım boyanmıştı, satın aldığım kıyafetler Amy'ninkilere benziyordu, oysa o kıyafetleri Amy ile *birlikte* almıştık ama bunu kanıtlayamıyordum. Bütün arkadaşları, son birkaç aydır Amy'nin benden ne kadar çok korktuğunu anlattı. Bok püsür. Herkes benim aklımı kaçırdığımı düşünüyordu. Tam bir kaçık. Amy'nin ailesi mahkemeye gidip ondan uzak durmam için karar çıkarttırdı. Hiç suçum olmadığına yeminler ediyordum ama öylesine perişan hissediyordum ki okuldan bir an önce ayrılmak istedim. O yüzden okuldan atılmamam konusunda fazla çaba göstermedik. O zamanlar ondan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmak istiyordum. Yani düşünsenize, *kız kendi kaburgalarını çatlatmıştı*. Korkmuştum. On beş yaşında küçük bir kız bunu yapabilmişti. Arkadaşlarını, ailesini, öğretmenleri kandırabilmişti."

"Ve bütün bunlar sırf bir oğlan, karnede daha iyi notlar ve Şükran Günü daveti yüzünden oldu, öyle mi?"

"Memphis'e geri taşındıktan bir ay sonra bir mektup aldım. İmzasızdı, daktiloda yazılmıştı ama Amy olduğu açıktı. Ona yaşattığım hayalkırıklıklarının bir listesiydi. Delice şeyler: İngilizce dersinden sonra tam iki kere beni beklemeyi unuttun. Çileğe alerjim olduğunu tam iki kere unuttun."

"Tanrım."

"Ama bence gerçek nedeni yazmamıştı."

"Gerçek neden neydi?"

"Bence Amy insanların onun gerçekten mükemmel olduğuna inanmasını istiyordu. Ama arkadaşlığımız başladığı anda onun hiç de mükemmel olmadığını anlamıştım. Anlıyor musunuz? Çok zekiydi, çok çekiciydi falan ama fazla kontrolcü, obsesif kompulsif bozukluğu vardı, tam bir drama kraliçesiydi ve bir parça yalancıydı. Ki benim için hiç sorun değildi. Oysa onun için sorun oldu. Sırf mükemmel olmadığını bildiğim için benden kurtulma ihtiyacı hissetti. O yüzden sizin için endişelendim."

"Benim için mi? Niye?"

"Arkadaşlar birbirlerinin kusurlarını görür. Eşlerse birbirlerinin en kuytu kusurlarını bilir. Amy sadece birkaç ay arkadaşlık yaptığı birini cezalandırmak için kendini merdivenlerden aşağı atabiliyorsa, onunla evlenecek kadar ahmak bir adama neler yapmaz ki?"

Hilary'nin çocuklarından biri ikinci hattan bir tekerleme okumaya başladığında telefonu kapattım. Hemen Tanner'ı aradım ve hem Hilary hem de Tommy'yle yaptığım görüşmeleri aktardım.

"Demek iki harika hikayemiz var, bu harika," dedi Tanner. Fakat ses tonundan o kadar da harika durumda olmadığımız izlenimini edindim. "Andie'den haber var mı?"

Yoktu.

"Adamlarımdan biri oturduğu binanın önünde bekliyor," dedi. "Tabii gizlice."

"Adamların olduğunu bilmiyordum."

"Asıl ihtiyacımız *Amy'yi bulmak*," dedi beni duymazdan gelerek. "Böyle bir kızın ne kadar uzun süre saklanabileceğini hayal bile edemiyorum. Bir fikrin var mı?"

Onu kalın beyaz bornoza sarınmış, kaliteli Montrachet'ini yudumlarken, okyanus kıyısında lüks bir otelin balkonunda oturmuş; internetten, televizyondan ya da gazetelerden hayatımı nasıl mahvettiğini izlerken gözümde canlandırabiliyordum. Sonu gelmek bilmeyen haberlerden dolayı içi içine sığmıyor olmalıydı. Kendi cenazesine katılacaktı belki. *Mark Twain*'den bir sayfa çaldığının bilincinde olup olmadığını merak ediyordum.

"Okyanus kıyısında bir yerlerde olmalı," dedim. Sonra bir panayır falcısı gibi durdum. "Hayır. Hiçbir fikrim yok. Her yerde olabilir. Geri dönmeye karar vermediği sürece onu bulabileceğimizi sanmıyorum."

"Bu hiç iyi değil," diye nefesini saldı Tanner canı sıkılmış gibi. "Pekala, o zaman Andie'yi bulmaya çalışıp kafasından neler geçtiğini anlayalım. Hareket alanımız daralıyor."

Akşam yemeği vakti geldi, güneş battı, sonunda perili evimde yine yalnız kaldım. Hamileliğin de Amy'nin yalanlarından biri olup olmadığını düşünüyordum. Hesap yapıyordum. Amy'yle çok sık seks yapmasak da hamile kalması mümkündü. Öte yandan bu hesabı yapacağımı da mutlaka biliyordu.

Yalan mıydı, yoksa doğru mu? Yalansa, bunun tek amacı beni ateşe atmaktı.

Amy'yle bir gün çocuklarımız olacağını düşünmüşümdür hep. Onunla evlenmemin sebeplerinden biri de buydu, çünkü birlikte çocuk büyüttüğümüzü hayal edebiliyordum. Çıkmaya başlayalı henüz iki ay olmuştu ki bunu hayal etmeye başlamıştım: Kip Bay'deki dairemden çıkıp Doğu Nehri kıyısındaki küçük parka gittiğimde, LEGO bloklarından yapılmış devasa boyutlardaki Birleşmiş Milletler Binası karşıma çıkıvermişti. Çeşitli ülkelerin bayrakları rüzgarda dalgalanıyordu. Çocukların bundan *hoşlanacağını* düşünmüştüm. Rengarenk küplerle, her ülkenin bayrağına denk gelen renklerle çocuğu meşgul edecek bir hafıza oyunu gibiydi. İşte şurası Finlanda, burası da Yeni Zelanda. Tek gözlü gülümsemesiyle Moritanya. İşte o sırada herhangi bir çocuğu değil Amy'yle ikimizin olan bir çocuğu hayal ettiğimi fark ettim. *Bizim çocuğumuz bundan hoşlanırdı*, diye düşünmüştüm. Tıpkı küçükken benim de yaptığım gibi eski bir ansiklopediyi alıp yere yayılmış çocuğumuz gözümde canlanıyordu ama o yalnız olmayacaktı çünkü ben de yanına uzanacaktım. Bayrakları tanımasına yardım edecektim ve babamla sinir harbi eşliğinde bayrak ödevi yapmaktan çok daha farklı olacaktı bu. Ben oğluma öyle davranmayacaktım. Hayalimde Amy de gelip yüzüstü yere uzanıyor, ayaklarını havaya dikiyor, cart mavi zeminin tam ortasında sarı noktasıyla muhtemelen en sevdiği bayrağı, Palau bayrağını parmağıyla gösteriyordu.

O andan itibaren bir erkek çocuk benim için gerçek olmuştu (bazen kız da oluyordu ama genellikle bir oğlan hayal ediyordum). Oğlum olması kaçınılmazdı. Israrlı bir baba olma duygusu sürekli beni dürtüklüyordu. Evliliğimizden aylar sonra banyoda diş ipiyle dişlerimi temizlerken birden aklıma gelivermişti: *Amy de çocuk istiyor olmalı, değil mi? Ona*

sormalıyım. Tabii ki sormalıyım. Uygun bir anda bunu ima ettim. "Tabii, tabii, bir gün olacak," dedi Amy ama her sabah lavabonun önünde durup doğum kontrol hapını yutmaktan geri kalmadı. Üç yıl boyunca bunu her sabah yaptı. Bense sürekli konunun etrafında dolaşıyor, bir türlü söylemem gereken dile getiremiyordum: *Bebeğimiz olsun istiyorum.*

İşten çıkarıldıktan sonra bebek yapabilirmişiz gibi bir hisse kapılmıştım. Hayatlarımızda bir anda su götürmez bir boşluk oluşmuştu ve bir sabah Amy başını tostundan kaldırıp hapları bıraktığını söyleyiverdi. Birdenbire. Öylece. Üç ay hap kullanmadı ama bir gelişme olmadı. Missouri'ye taşınmamızdan bir süre sonra tedaviye başlayabilmemiz için doktordan randevu aldı. Amy bir projeye başladı mı peşini bırakmazdı: "Onlara bir yıldır denediğimizi söyleyeceğiz," demişti. Ben de aptal gibi kabul etmiştim. Oysa o sırada birbirimize nadiren dokunuyorduk, yine de çocuk yapma fikri mantıksız değildi. Neden olmasın?

"Sana düşen görevi yerine getirmen gerekecek, biliyorsun değil mi?" demişti St. Louis'e giderken. "Sperm vermen gerekecek."

"Biliyorum. Niye böyle söyledin?"

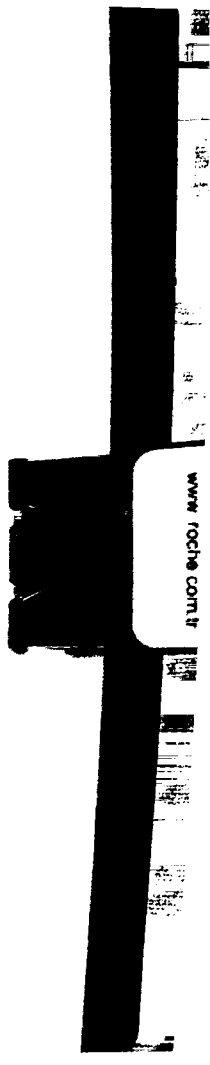
"Gurur yapacağını düşündüm. Utanıp gurur yapacağını düşündüm."

Bahsettiği iki şeyin iğrenç bir kokteyli olduğum doğruydu ama jinekoloji merkezinde mastürbasyon için ayrılmış küçük ve tuhaf odada büyük bir görev aşkıyla üstüme düşen sorumluluğu yerine getirdim. Burası yüzlerce adamın çavuşu tokatlamak, tek kürek kayık yüzdürmek, kamışa su getirmek, patlıcanını okşamak, şarjörü boşaltmak ve otuz bir çekmek için geldiği yerdi.

(Bazen savunma mekanizmam, şakalaşma olarak kendini gösterir.)

Odada üstü vinille kaplı bir koltuk, bir televizyon ve üzerinde pornolarla bir kutu kağıt mendil bulunan bir masa vardı. Kadınların saçlarına ve pozisyonların masumiyetine bakılırsa pornolar 90'ların başından kalmıştı. (Bundan iyi yazı çıkar: Jinekoloji merkezlerinde pornoları kim seçiyor? Attırma odasının dışındaki kadınların, hemşirelerin, doktorların ve umut dolu hormon yüklenmiş eşlerin gözünde küçük düşmeden herhangi bir erkeğin mastürbasyon yapabileceğini kim düşünüyor?)

Odayı üç farklı nedenle ziyaret ettim. Anlaşılan merkezde bol bol sperm depolamayı seviyorlardı, oysa bütün bu süre boyunca Amy hiçbir şey yapmamıştı. İlaç kullanmaya başlaması gerekiyordu ama başlamamıştı. Sonra bir süre daha ilaçları kullanmadı. Hamile kalması gereken oyken, bedenini bebeğe doğru çevirmesi gereken oyken, bir gözüm ne zaman boşalacağını merakla beklediğim ilaç kutusunda, birkaç ay boyunca onu dürtükleme dürtümü bastırdım. Sonunda bir kış gecesi birkaç biranın ardından babamın evine çıkan karlı basamakları katır kutur çıktım, üzerimdeki karları silkeledim ve yatakta Amy'nin yanına kıvrıldım. Yüzüm neredeyse omzundaydı; kokusunu içime çekiyor, teninin sıcaklığıyla burnumun ucunu ısıtıyordum. İçimden geçenleri fısıldadım. "Hadi yapalım şunu, Amy, bebek yapalım." Gergin olmasını, endişeli olmasını bekliyordum. *Nick, sence ben iyi bir anne olur muyum,* gibi bir şey sormasını. "Hayır," dedi. Cevabı buz gibi bir hayırdan ibaretti. Bu cevapta hiçbir açık yoktu. Dramatik, abartılı hiçbir şey yoktu. Bebek yapmakla artık ilgilenmiyordu sadece. "Düşününce bütün ağır işin bana kalacağını

fark ettim," demişti açıklama olarak. "Bebek bezleri, doktor randevuları, disiplin... Sense arada bir görünüp eğlenceli baba olacaktın. Ben iyi bir insan yetiştirmek için uğraşırken sen yaptığım her şeyi bozarsın. Yine de seni sever, benden nefret ederler."

Amy'ye bunun doğru olmadığını söyledim ama bana inanmadı. Ona çocuk *istemekle* kalmadığımı, bir çocuğa *ihtiyacım* olduğunu anlattım. Kayıtsız şartsız birini sevebileceğimi, küçük bir varlığa kucağımı açabileceğimi kendime göstermek istiyordum. Babamdan farklı bir baba olabileceğimi kanıtlamak istiyordum. Benim gibi olmayan bir oğul yetiştirebileceğimi görmeye ihtiyacım vardı.

Ona yalvardım. Amy gözünü bile kırpmadı.

Bir yıl sonra bir zarf geldi. Bizden haber alamadıkları için klinik benim spermlerimi yok edecekti. Mektubu bariz bir azar gibi yemek masasının üzerine bıraktım. Üç gün sonra mektubu çöpte gördüm. Bebek meselesindeki son iletişimimiz bu oldu.

O sıralarda artık Andie'yle gizlice buluşmaya başlamıştım bile. Hatta aylar olmuştu. O yüzden sinirlenmeye hakkım yoktu. Yine de içimin acımasına engel olamıyordum, hatta hala Amy'yle yapacağımız bir oğlan çocuğunun hayalini kuruyordum. Oğlumun hayaline bağlanmıştım. Aslında Amy'yle harika çocuklar yapabilirdik.

Kuklalar, paniklemiş gibi bakan kara gözleriyle beni seyrediyordu. Gizlice pencereden dışarı baktığımda medya araçlarının gittiğini gördüm, böylece dışarı çıktım. Biraz yürümek iyi gelecekti. Belki bağımsız çalışan bir paparazi peşime takılırdı ama umrumda değildi. Sokağı geçtim, kırk beş dakika kadar

River Caddesi'nde ilerledim, sonra Carthage'ın merkezine giden otobana çıktım. Şehir merkezi sapağına gelmem, otuz gürültülü ve dumanlı dakika sürdü. Pasta gibi süslenmiş araçlarıyla oto galerileri, hamburgerciler, içki dükkanları, mini marketler ve benzin istasyonlarını geçtim. Bütün bu süre boyunca tek bir yayayla karşılaşmadım, sadece bulanık araçlar vızıldayarak yanımdan geçiyordu.

Gece yarısı olmak üzereydi. Bar'ın önünden geçerken içeri girmemek için kendimi zor tuttum ama üzerime çullanacak kalabalığı göze alamadım. Muhtemelen bir ya da iki gazeteci içeride kamp kurmuştu. Ben de aynı şeyi yapardım. Oysa fena halde barda olmak istiyordum. İnsanlarla iç içe olmak, eğlenmek, kafayı dağıtmak istiyordum. Bir on beş dakika daha yürüdüm ve her cumartesi gecesi tuvaletleri kusmukla süslenen, daha ucuz ve gençlerin takıldığı bir bara gittim. Andie'nin arkadaşları hep buraya takılırdı ve kim bilir, belki onu da kolundan tutup getirmiş olabilirlerdi. Onu burada bulmam iyi olurdu. En azından mekanın bir ucundan ruh halini gözlemlerdim. Orada değilse de lanet olasıca bir içki devirirdim.

Barın mümkün olan en diplerine kadar gittim. Andie yoktu. Yüzümün yarısı beyzbol şapkasıyla örtülüydü. Öyle olduğu halde içki içenlerin yanından geçerken birkaç kişinin fısıldaştığını duyabiliyordum. Beni tanıyan gözler anında ardına kadar açık bir halde bana dönüyordu. *O adam! O, değil mi?*

Temmuzun ortasıydı. Ekim ayına geldiğimizde liseli oğlanların tatsız Cadılar Bayramı'nda kostüm olarak üzerlerine geçirecekleri alçak bir adam olarak görülüp görülmeyeceğimi merak ediyordum. Yer paspası gibi karışık sarı saçlar, koltuğunun altında bir İnanılmaz Amy kitabı... Go'nun söylediğine

göre Bar'ı arayıp resmi tişörtlerin satışa çıkıp çıkmadığını soranlar varmış. (Tanrı'ya şükür, henüz öyle bir şey yoktu.)

Oturup barmenden burbon istedim. Akranım sayılabilecek adam beni gereğinden uzun süre süzdü. Bana hizmet edip etmemeye karar vermeye çalışıyordu galiba. Sonunda burnundan soluyarak aksi aksi önüme küçük bir bardak koydu. Cüzdanımı çıkardığımda panikle elini kaldırdı. "Parayı istemiyorum, adamım. Bir şey değil."

Yine de parayı bıraktım. Göt herif.

Bardağımı tekrar doldurması için işaret ettiğimden benden yana baktı, başını iki yana salladı, sonra bardaki kadınla sohbetine devam etmek için eğildi. Birkaç saniye sonra kadın geriniyormuş gibi yapıp çaktırmaya çalışarak bana baktı. Onaylarcasına başını sallarken dudaklarını büktü. *Bu o. Nick Dunne.* Barmen bir daha yanıma yaklaşmadı.

Böyle bir durumda bağıramazsınız, şiddete başvuramazsınız. *Hey serseri, bana içkimi verecek misin, vermeyecek misin?* Zaten senin bela olduğunu düşünürlerken bela gibi davranamazsın. Sesinizi çıkarmadan oturmak zorunda kalırsınız. Yine de kalkıp gitmedim. Önümde boş bardakla otururken düşüncelere dalmış gibi yapıyordum. Andie'nin arayıp aramadığını görmek için tek kullanımlık cep telefonuma baktım. Aramamıştı. Sonra kendi telefonumda iskambil falı baktım. Beni bu hale getiren karımdı. Beni kendi memleketinde içki alamayan adam yapan kendi karımdı. Tanrım, ondan nefret ediyordum.

"Burbon mu içiyorsun?"

Andie yaşlarında bir kız önümde duruyordu. Asyalı, omuzlarına gelen siyah saçlarıyla melek tatlılığında bir kız.

"Pardon?"

"Ne içiyordun? Burbon mu?"

"Evet. Tekrar almakta biraz zorlanı..."

Kız çoktan barın diğer ucuna gitmişti, varlığını ortaya koymak isteyen tüm kızlar gibi kocaman *benimle ilgilen* gülümsemesiyle barmene kendini göstermeye çalışıyordu. Sonra büyük boy bir bardak dolusu burbonla geri geldi.

"Al bunu," diye uzattığında bardağı aldım. "Şerefe." Kız içinde baloncukların yüzdüğü kendi şeffaf içkisini kaldırdı. Bardaklarımızı tokuşturduk. "Oturabilir miyim?"

"Aslında fazla kalmayacağım..." Birilerinin cep telefonuyla fotoğrafımızı çekmediğinden emin olmak için etrafıma bakındım.

"Peki, tamam," dedi kız omuz silkip gülümserken. "Nick Dunne olduğunu bilmiyormuş gibi yapabilirdim ama niyetim sana hakaret etmek değil. Bu arada ben senden yanayım. Kötü bir tuzağa düşürüldün."

"Teşekkürler. Şey, tuhaf günler geçiriyorum."

"Ciddiyim. Bilirsin, mahkemelerde şu CSI etkisinden bahsediliyor ya? Herkes o kadar çok CSI seyretmiş ki bilimin her şeyi kanıtlayacağını sanıyorlar."

"Evet."

"Eh, ben de kötü koca etkisinin varlığına inanıyorum. İnsanlar, kocanın katil çıktığı o kadar çok suç programı izledi ki otomatikman kocanın kötü adam olduğunu düşünüyorlar."

"Aynen öyle," dedim. "Teşekkürler. Aynen öyle. Ve Ellen Abbott..."

"Ellen Abbott'ı s.ktir et," dedi yeni arkadaşım. "Erkek düşmanı, evde kalmış kadınlarından biri sadece." Bardağını tekrar şerefe kaldırdı.

"Adın ne?" diye sordum.

"Bir burbon daha?"

"Harika bir adın var."

Meğer adı Rebecca'ymış. Kredi kartı vardı ve içkiye dayanıklıydı. (*Bir tane daha? Bir tane daha? Bir tane daha?*) Iowa Muscatin'dendi (başka bir Mississippi şehri daha) ve mezuniyetten sonra yazar olmak için New York'a taşınmıştı (yine benim gibi). Üç farklı dergide editör yardımcılığı yapmıştı. Bir gelinlik dergisi, bir çalışan anne dergisi, bir genç kız dergisi. Üçü de geçtiğimiz birkaç yılda kapanmıştı, o yüzden *Kim Yaptı?* adındaki bir blogda suç yazıları yazıyordu ve benimle röportaj yapma umuduyla (kıkır kıkır) şehre gelmişti. Lanet olsun, bu aç çocuk küstahlığını sevmemek mümkün değildi. *Carthage biletimi alın yeter. Büyük medya kanalları ona ulaşamadı ama bunu yapabileceğimden eminim!*

"Bütün muhabirler gibi evinin önünde bekliyordum, sonra karakolda bekledim, derken bir içkiye ihtiyacım olduğuna karar verdim. Sonra sen içeri girdin. Mükemmel. Çılgınca, değil mi?" dedi. Sürekli kulağındaki küçük altın halka küpeleriyle oynuyordu, saçlarını kulaklarının arkasından geçirmişti.

"Gitmeliyim," dedim. Kelimeyi hafiften yaymıştım, sarhoşluğun eşiğindeydim.

"Ama buraya neden geldiğini söylemedin," dedi Rebecca. "Buraya gelmenin cesaret gerektirdiğini söylemem gerekiyor. Yani yanında bir arkadaşın ya da herhangi biri olmadan buraya gelmek bence büyük cesaret. Bahse girerim bir sürü insan sana bok gibi bakmıştır."

Omuz silktim: *Dert değil.*

"İnsanlar seni tanımadan hakkında yargıda bulunuyorlar. Tıpkı parktaki cep telefonu fotoğrafındaki gibi. Yani muhte-

melen çok benzeşiyoruz. Muhtemelen nazik biri olarak yetiştirildin. Ama kimse gerçek hikayeyi duymak istemiyor. Onların tek derdi, bilirsin... *seni yakaladım,* demek."

"Sırf kalıplara uyuyorum diye insanların beni yargılamasından sıkıldım."

Kaşlarını kaldırdığında küpeleri sallandı.

Amy'yi, kim bilir hangi lanet delikteki gizli karargahında hayal ettim. Oturduğu yerden beni her açıdan yargılıyor, neler bulduğumu merak ediyordu. Bütün bu çılgınlığı durdurmasını sağlamanın bir yolu var mıydı?

Konuşmaya devam ettim. "Yani insanlar sallantılı bir evliliğimiz olduğunu düşünüyor, oysa aslında karım kaybolmadan hemen önce benim için bir hazine avı düzenlemişti."

Amy iki şeyden birini isterdi: Dersimi almamı ve kötü çocuk olduğum için hak ettiğimi bulmamı ya da dersimi almamı ve hadım edilmiş, boyun eğen, iffetli bir çocuk gibi onu hak ettiği şekilde sevmemi.

"Harika bir hazine avı." Gülümsedim. Rebecca başını sallarken kaşları havaya kalktı. "Karım her evlilik yıldönümümüzde bir hazine avı düzenlerdi. İlk ipucu özel bir anıyı paylaştığımız yeri işaret eder, orada bir sonraki ipucunu bulurum falan filan. Amy..." Gözlerimin dolmasını sağlamak için kendimi zorladım. Silmek için başımı çevirdim. Kapının üzerindeki saate göre gece yarısını otuz yedi dakika geçmişti. "Kaybolmadan önce bütün ipuçlarını saklamıştı. Bu yıl için bütün ipuçlarını..."

"Evlilik yıldönümünüzde kaybolmadan önce."

"Ve ayakta kalmamı sağlayan bu ipuçları oldu. Ona daha yakınlaştığımı hissettim."

www.roche.com.tr

Rebecca küçük bir kamera çıkardı. "Bırak seninle röportaj yapayım. Kamera karşısında."

"Kötü fikir."

"Olduğu gibi yayınlayacağım," dedi. "Tam da buna ihtiyacın var, Nick, yemin ederim. Aynen yayınlayacağım. Buna çok ihtiyacın var. Hadi sadece birkaç kelime."

Başımı iki yana salladım. "Çok tehlikeli."

"Az önce söylediğini söyle yeter. Çok ciddiyim, Nick. Ben Ellen Abbott değilim. Hatta onun tam tersiyim. Hayatını düzeltmek için bana ihtiyacın var." Kamerayı kaldırdığında küçük kırmızı ışığın yandığını gördüm.

"Ciddiyim, kamerayı kapat."

"Şu kıza yardım et. Nick Dunne'la röportaj yaptığımı düşünsene? Kariyerim uçuşa geçer. Yılın iyiliği olur. Lütfeeen? Bir dakikanın ne zararı olacak, Nick? Sadece bir dakika. Yemin ederim, iyi görünmen için her şeyi yapmaya hazırım."

Bön bön bakanlardan uzaklaşabileceğimiz yakındaki bir masayı başıyla işaret etti. Ben de başımla onaylayıp hareketlendiğimde küçük kırmızı ışık beni takip etti.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordum.

"Şu hazine avını anlat. Kulağa romantik geliyor. Yani alışılmadık, sıradışı bir romantizmden bahsediyorum."

Haberin kontrolü sende, Nick, diye düşündüm. Şu anda karısını seven ve onu bulacağına inanan bir adamım. Karısını seven bir kocayım ve iyi bir adamım. Ben yanında olunması gereken adamım. Mükemmel bir adam değilim ama karım mükemmel biri ve bundan sonra o ne isterse her şeyi yapacağım.

Sahte bir hüzünden çok daha kolay bir roldü bu. Yine de söyleyeceğim kelimeleri düşünürken boğazıma bir yumruğun yerleştiğini hissettim.

"Karım, hayatım boyunca tanıdığım en harika kızdır. Bunu kaç erkek söyleyebilir ki? *Ben dünya üzerindeki en süper kızla evlendim.*"

Kahrolasıcaorospukahrolasıcaorospukahrolasıcaorospu. Eve dön de seni gerçekten öldürebileyim.

AMY ELLIOTT DUNNE

DOKUZ GÜN GEÇTİ

Sinirli bir telaşla uyanıyorum. Aksiyim. *Burada bulunamam,* kelimeleri patlıyor uyandığım anda beynimde. Soruşturma yeterince hızlı ilerlemiyor, oysa param tam tersine hızla suyunu çekiyor ve Jeff'le Greta'nın açgözlü antenleri açılmış durumda. Dahası balık kokuyorum.

Jeff'te bir terslik var; elbisemin içine sardığım para çantam için Jeff'le kıyıya kadar yarışmamızda bir şey var. Greta'nın sürekli *Ellen Abbott*'tan bahsetmesinde bir şey var. Bunlar sinirlerimi bozuyor. Yoksa fazla paranoyakça mı davranıyorum? *Günlük Amy* gibi konuşuyorum: *Kocam beni öldürecek mi, yoksa hayal mi görüyorum?* İlk defa ona gerçekten acıyorum.

Amy Dunne yardım hattını iki kere arayıp iki farklı kişiyle konuşuyorum ve iki farklı bilgi iletiyorum. Polisle ne kadar çabuk paylaşacaklarını söylemek zor. Telefona çıkan gönüllüler son derece ilgisiz davranıyor. İçim kararmış halde arabamla kütüphaneye gidiyorum. Toplanıp buradan gitmem lazım. Bungalovumu çamaşır sularıyla temizlemeli, parmak izlerimi silmeli, elektrikli süpürgeyle saçlarımı süpürmeliyim. Amy'yi (Lydia'yı ve dahi Nancy'yi) silip gitmeliyim. Gidersem güvende olurum. Greta ve Jeff kim olduğumdan şüphe-

leniyorsa bile, kanlı canlı yakalanmadığım sürece sorun yok. Amy Elliott Dunne tıpkı bir yeti gibi; tamamen folklorik ve efsanevi. Ozarklı iki üçkağıtçı olan Greta ve Jeff'in belirsiz hikayesi anında çürütülür. Bugün buradan gideceğim. Serin ve tenha kütüphaneye girerken kararımı veriyorum. Üç boş bilgisayardan birine oturup Nick'le ilgili haberler için internete bağlanıyorum.

Uykusuz geçen gecem boyunca Nick'le ilgili haberler hala tekrardan ibaretti. Aynı teraneler, tekrar tekrar, her seferinde biraz daha çığırtkan ama yeni bir haber yoktu. Oysa bugün farklı bir şey var. Arama motoruna Nick'in adını yazdığımda inanılmaz sayıda blog adresi sıralanıyor çünkü kocam sarhoş olup bir bardaki sıradan bir kızın kamerasına çılgın bir röportaj vermiş. Tanrım, bu ahmak hiç akıllanmayacak.

NICK DUNNE'IN İTİRAF VİDEOSU!
NICK DUNNE'DAN AYYAŞ AÇIKLAMALAR!

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyor, küçük dilim bile zonkluyor. Kocam yine kendi başını belaya sokmuş.

Video yüklendiğinde Nick beliriyor. Her sarhoşluğunda olduğu gibi gözleri uykulu, gözkapakları ağırlaşmış. Çarpık sırıtışıyla benden bahsediyor ve gerçek bir insan gibi görünüyor. Mutlu görünüyor. "Karım, hayatım boyunca tanıdığım en harika kızdır," diyor. "Bunu kaç erkek söyleyebilir ki? *Ben dünya üzerindeki en süper kızla evlendim.*"

Midem altüst oluyor. Bunu beklemiyordum. Neredeyse gülümsüyorum.

"Onu bu kadar harika yapan nedir?" diye soruyor kız kameranın arkasından. Sesi yüksek, üniversiteli yurt kızı kadar cıvıltılı.

www.roche.com.tr

Nick hazine avı meselesine açıyor, bunun aramızda nasıl bir gelenek olduğunu, aramızdaki komik esprileri nasıl da hep hatırladığımı anlatıyor. Artık bana dair elinde kalanlar sadece bunlarmış, o yüzden hazine avını tamamlaması gerekmiş. Artık hayatının amacı buymuş.

"Hazine avının son ipucunu bu sabah çözdüm," diyor. Sesi boğuk. Kalabalığa rağmen konuşuyor. Tıpkı annesinin hep yaptırdığı üzere eve gidip tuzlu suyla gargara yapacak. Evde olsaydım benden su ısıtmamı ve tuzlu suyu hazırlamamı isteyecekti çünkü tuz söz konusu olduğunda hiç elinin ayarı yoktu. "Ve çözdüğüm anda... birçok şeyi fark ettim. Amy dünya üzerinde beni şaşırtabilecek tek insan, biliyor musun? Başka herkesin ne diyeceğini her seferinde doğru tahmin ederim çünkü insanlar hep aynı şeyleri söyler. Hepimiz aynı televizyon programlarını seyrediyoruz, aynı şeyleri okuyoruz, sürekli aynı şeyleri birbirimize aktarıyoruz. Ama Amy kendi başına mükemmel. Benim üzerimde böyle bir *gücü* var."

"Şimdi nerede sence, Nick?"

Kocam başını eğip alyansına bakıyor ve parmağında iki kez çeviriyor.

"Sen iyi misin, Nick?"

"Doğruyu söyleyeyim mi? Hayır. Karımı hep hayalkırıklığına uğrattım. Çok yanıldım. Umarım çok geç değildir. Benim için. Bizim için."

"İpin ucundasın. Duygusal açıdan yani."

Nick doğrudan kameranın içine bakıyor. "Karımı istiyorum. Onun yanımda olmasını istiyorum." Derin bir iç çekiyor. "Duygularımı göstermekte iyi olduğum söylenemez. Bunu biliyorum. Ama onu seviyorum. Onun iyi olmasını is-

tiyorum. İyi olması lazım. Ona kendimi affettirmek için çok şey yapmam gerekiyor."

"Ne gibi?"

Umutsuzlukla güldüğünde şimdi bile onu çekici buluyorum. İyi günlerimizde buna talk show gülümsemesi derdim: Gözler hızla iner, başparmak abartısız bir hareketle dudağın kenarını kaşır, yakışıklı sinema yıldızlarının genç kızların yüreğini hoplatacak hikayesine başlamadan önce yaptığı gibi kıkırdamasını içine çeker.

"Şey gibi, seni hiç ilgilendirmez gibi." Gülümsüyor. "Sadece ona kendimi affettirmek için yapmam gereken çok şey var. Ona yeterince kocalık yapamadım. Birkaç zor yılımız oldu ve ben... Ben heyecanımı yitirdim. Denemeyi bıraktım. *Artık denemeyi bıraktık,* lafını binlerce kere duymuşumdur. Herkes bunun evliliğin sonu anlamına geldiğini bilir. Kitaplar böyle yazar. Ama ben denemeyi bıraktım. Ben bıraktım. Olmam gereken adam değildim." Nick'in gözkapakları iyice iniyor, sesi iyice dengesizleştiğinden her an çatlayabilirmiş gibi çıkıyor. Artık çakırkeyif olmanın ötesine geçmiş, son içkiden önceki sarhoşluğa giriş yapmış durumda. Yanakları içkiden pembeleşmiş. Birkaç kokteyl içtikten sonra teninin sıcaklığını hatırladığımda parmak uçlarım yanıyor.

"Peki ona kendini nasıl affettireceksin?" Kamera bir an için sallanıyor, kız muhtemelen içkisinden bir yudum alıyor.

"Ona kendimi *nasıl* affettireceğim? Önce onu bulup eve getireceğim. Bunun üzerine bahse girebilirsin. Sonra? Benden istediği her şeyi ona vereceğim. Şu andan itibaren. Çünkü hazine avının sonuna geldim ve dizlerimin üzerindeyim. Gururum ayaklar altında. Karımı hayatım boyunca hiç şimdiki

kadar iyi anlamamıştım. Ne yapacağım konusunda hiç bu kadar emin olmamıştım."

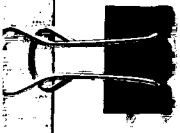
"Şu anda Amy'yle konuşabilseydin ona ne derdin?"

"Seni seviyorum. Seni bulacağım. Seni..."

Son Mohikan filmindeki Daniel Day-Lewis'in repliğini söylemeye hazırlandığını biliyorum. "Hayatta kal... Seni *bulacağım*." Film replikleriyle içten bir konuşmayı saptırmaktan kendini alamaz. Kelimelerin dilinin ucunda olduğunu hissedebiliyorum. Kendini tutuyor.

"Seni sonsuza kadar seveceğim, Amy."

Aman ne içten! Bu adam hiç kocama benzemiyor.

Motorlarının üzerindeki hastalıklı derecede obez görünümlü köylüler sabah kahvemle aramda duruyor. Koca kıçları motorlarının selesinden taşıyor, onlar yine de Egg McMuffin yemeden duramıyorlar. McDonalds'ın içindeyiz, önümde gerçekten de üç kişi var, tezgahla aramda arka arkaya park etmiş bekliyorlar.

Hiç umursamıyorum. Planımdaki sapmaya rağmen meraklı bir neşe yaşıyorum. Video internette çoktan viral bir etkiyle yayılıyor ve tepkiler şaşırtıcı derecede olumlu. Temkinli bir iyimserlik hali hepsine yansımış: *Belki herif her şeye rağmen karısını öldürmemiştir.* Kelimesi kelimesine en çok yapılan yorum bu yönde. Çünkü Nick kalkanlarını indirip duygularını gösteriyor ve işte istediğini elde ediyor. Videoyu seyreden hiç kimse onun rol yaptığına inanmaz. Amatör bir 'acısını içine atma' performansı değil bu. Kocam beni seviyor. Ya da en azından dün gece seviyordu. Ben küflü havlu kokan üçüncü sınıf bungalovumda kocamın sonunu planlarken kocam beni seviyordu.

Bu yetmez. Bunu elbette biliyorum. Planımı değiştiremem. Yine de beni duraksatıyor. Kocam hazine avını bitirmiş ve beni seviyor. Aynı zamanda fena halde stresli. Bir yanağında kurdeşen başlangıcı gördüğüme yemin edebilirim.

Odama girdikten kısa bir süre sonra kapım çalınıyor. Dorothy sıcaktan tere batmış saçlarını Wall Street insanları gibi arkaya taramış. Sürekli üst dudağını silme gibi bir alışkanlığı var, sonra parmağındaki teri yalıyor; o yüzden bana döndüğünde işaretparmağı tereyağlı bir mısır koçanı gibi ağzında.

"İşte buradasın," diyor. "Kaçak."

Bungalovun kirasını ödemeyi geciktirdim. İki gün. Neredeyse gülesim geliyor. Kiramı iki gündür ödemedim.

"Kusura bakma, Dorothy. On dakika sonra yanına uğrayacağım."

"Senin için sorun değilse beklerim."

"Kalıp kalmayacağımdan emin değilim. Belki gitmem gerekecek."

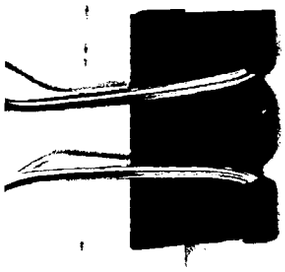
"Yine de bana iki gün borcun var. Sekiz dolar lütfen."

İçeri dönüp ucuz para çantamı belimden çıkarıyorum. Bu sabah yataktayken paramı saymıştım. Her bir faturayı ucuz bir striptiz numarası gibi yatağın üzerine yaydım ve inanılmaz bir şekilde 8.887 dolarım kaldığını gördüm. Hayat gerçekten pahalı.

Dorothy'ye parasını vermek için kapıyı açtığımda (8.879 dolar kaldı), Greta'yla Jeff'in Greta'nın verandasında durduklarını görüyorum. Parayı Dorothy'ye verişimi seyrediyorlar. Jeff gitar çalmıyor, Greta sigara içmiyor. Sanki beni daha iyi görebilmek için verandaya çıkmışlar gibi. "Selam,

tatlım," diye ikisi de bana el sallıyor, ben de gönülsüzce onlara el sallıyorum. Kapıyı kapatıp eşyalarımı toplamaya başlıyorum.

Onca şeye sahipken şimdi dünya üzerinde bu kadar az şeye sahip olmam garip geliyor. Ne bir yumurta çırpacağım ne de çorba kasem var. Çarşaflarım ve havlularım var ama doğru dürüst bir battaniyem yok. Saçlarımı kesebilmek için bir makasım var. Bunu düşününce gülümsüyorum çünkü beraber yaşamaya başladığımızda Nick'in makası yoktu. Makası, zımbası, hiçbir şeyi yoktu. Makası olmadan nasıl medeni bir hayat yaşadığına inandığını sorduğumu hatırlıyorum. Tabii ki medeni olmadığını söyleyip beni kucaklamış, kaldırdığı gibi yatağa atıp üzerime zıplamıştı ve ben gülmüştüm çünkü o zamanlar hala süper kızdım. Bunun ne anlama geldiğini düşünmeye gerek görmeden gülmüştüm.

Kimse düzgün bir makası olmayan bir adamla evlenmemeli. Kulağınıza küpe olsun. Sonu kötü oluyor.

Kıyafetlerimi katlayıp küçük sırt çantama yerleştiriyorum. Evden bir şey almak zorunda kalmayayım diye bir ay önce satın alıp kaçış arabamda sakladığım aynı üç kıyafet. Seyahat diş fırçamı, takvimimi, tarağımı, losyonumu, uyuşup kendimi suda boğmayı amaçladığımda satın aldığım uyku haplarını çantaya atıyorum. Ucuz mayomu da. Her şeyi toplamak çok az zamanımı alıyor.

Lastik eldivenlerimi takıp her şeyi siliyorum. Bütün su giderlerini açıp takılıp kalmış saçım olup olmadığına bakıyorum. Greta'yla Jeff'in kim olduğumu anladıklarını hiç sanmıyorum ama anladılarsa geride hiçbir kanıt bırakmamalıyım. Ve bütün bu süre boyunca kendime aynı şeyleri söyleyip duruyorum: *Bunu rahatlamak için yapıyorsun.*

bunu düşünmemek için yapıyorsun, diyorum. *Bu kadar aptalca davranan bir kız olduğun için yakalanmayı hak ediyorsun. Ya resepsiyonda saçın döküldüyse? Jeff'in arabasında ya da Greta'nın mutfağında parmak izin varsa? O zaman ne olacak? Pervasız davranabileceğin kanısına da nereden vardın?* Polislerin bungalovları dip köşe aradığını, bir şey bulamadığını gözümde canlandırabiliyorum, sonra filmlerdeki gibi bir sahneyle beni mahvetmek için havuzun beton kaplı dibinde sürüklenen tek bir saç telim yakın planda gözümün önünde beliriyor.

Sonra aklım başka yöne kayıyor: *Tabii ki kimse seni aramak için buraya gelmeyecek.* Birkaç üçkağıtçı, Amy Elliott Dunne'ı bilinmezliğin ortasındaki kırık dökük bir motelde gördüğünü iddia etse bile bundan ne çıkar ki? Polis küçük insanların kendilerini büyük hissetmek için böyle şeyler uydurduklarını düşünür.

Kapı sertçe çalınıyor. Kapıyı ardına kadar açmadan önce annenin ya da babanın çaldığı gibi: *Bu odanın asıl sahibi benim.* Odamın ortasında durup cevap verip vermemeyi tartıyorum. Güm güm güm. Korku filmlerinde bu sahnenin -kapının kim olduğu belirsiz biri tarafından güm güm diye çalınma sahnesinin- neden bol bol kullanıldığını şimdi anlıyorum. Gerçekten kabus gibi. Dışarıda ne olduğunu bilmiyorsun, yine de açman gerektiğini biliyorsun. Herkes benim gibi düşünür herhalde: *Kötüler kapıyı çalmaz.*

"Selam, tatlım, içeride olduğunu biliyoruz, kapıyı aç!"

Lastik eldivenlerimi çıkarıp kapıyı açıyorum. Jeff'le Greta güneşi arkalarına almış, yüzleri gölgeler içinde, verandamda duruyorlar.

"Selam, güzellik, girebilir miyiz?" diye soruyor Jeff.

"Aslında ben... Ben de sizi görmeye gelecektim, çocuklar," diyorum umursamaz bir tavır takınmaya çalışarak. "Bu gece ayrılıyorum. Yani yarın ya da bu gece. Evden telefon geldi, dönmem gerekiyor."

"Louisiana'daki evinden mi, yoksa Savannah'daki evinden mi?" diyor Greta. Jeff'le hakkımda konuşmuşlar.

"Louisi..."

"Önemli değil," diyor Jeff. "İzin ver de bir saniyeliğine girelim. Vedalaşmaya geldik."

Bana doğru bir adım attığında çığlık atmayı ya da kapıyı suratına çarpmayı düşünüyorum ama ikisinin de iyi bir izlenim yaratacağını sanmıyorum. Her şey yolundaymış gibi davranıp bunun doğru olduğuna inanmak daha iyi.

Greta kapıyı arkalarından kapatıyor ve Jeff küçük yatak odamda dolanırken sırtını kapıya dayıyor. Jeff havadan sudan konuşarak mutfağa giriyor. Kapıları ve dolapları açıyor.

"Her şeyi temizlemelisin. Temizlemezsen Dorothy depozitin üstüne yatar," diyor. "Keçi gibi inatçı." Buzdolabını açıp sebzeliğe ve buzluğa bakıyor. "Ardında bir şişe ketçap bile bırakamazsın. Bunun çok saçma olduğunu düşünmüşümdür hep. Ketçap bozulmaz."

Dolabı açıp katladığım örtüleri açıyor, çarşafları silkeliyor. "Çarşafları her zaman silkelerim," diyor. "İçinde bir şey kalmadığından emin olmak için. Bilirsin işte, çorap, don falan."

Komodinin çekmecesini açıyor, diz çöküp dibine kadar bakıyor. "İyi iş çıkarmışsın," diyor ayağa kalkıp gülümserken. Ellerini kotuna siliyor. "Her şeyi toplamışsın."

Beni baştan aşağı süzüyor, sonra gözleri tekrar yukarı çıkıyor. "Nereye koydun, tatlım?"

"Ne nerede?"

"Paran." Omuz silkiyor. "İşi zorlaştırma. Greta'yla buna gerçekten ihtiyacımız var."

Greta sessizce arkamda duruyor.

"Yaklaşık yirmi dolarım var."

"Yalan," diyor Jeff. "Her şeyi, kiranı bile nakit ödüyorsun. Greta şişkin para çantanı görmüş. O yüzden zorluk çıkarmadan parayı ver, sonra gidebilirsin ve birbirimizi bir daha hiç görmeyiz."

"Polis çağıracağım."

"Hadi çağır! Hiç çekinme."

Jeff kollarını göğsünde birleştirip başparmaklarını koltukaltlarına sıkıştırıyor. Bekliyor.

"Gözlüğün sahte," diyor Greta. "Sadece cam."

Bir şey demeden ona baktığımda aslında sinmesini umuyorum. Bu ikisi o kadar gergin ki her an fikir değiştirebilir, benimle dalga geçtiklerini söylediklerinde hep birlikte kahkahalarla gülmeye başlayabiliriz ve aslında bunun gerçek olmadığını bildiğimiz halde öyleymiş gibi davranmaya razı gelebiliriz.

"Ve saç diplerin çıkmaya başlamış. Sarı saçların, şu boyadığın renkten çok daha güzel. *Hamster* rengi mi? Üstelik saç kesimin de berbat," diyor Greta. "Bir şeylerden saklanıyorsun. Meselenin gerçekten bir erkek mi olduğunu bilemem ama polisi aramayacağından eminim. O yüzden bize parayı ver, olsun bitsin."

"Senin aklına Jeff mi girdi?" diye soruyorum.

"Ben Jeff'in aklına girdim."

Greta'nın engellediği kapıya yürüyorum. "Bırak da çıkayım."

"Bize parayı ver."

Kapıyı açmak için hamle yaptığımda Greta beni duvara itiyor, bir eliyle yüzümü tutuyor, diğeriyle elbisemi kaldırıp para çantasını belimden çekiştiriyor.

"Greta, yapma, çok ciddiyim! Dur!"

Sıcak ve tuzlu eli yüzümde, burnuma bastırıyor, tırnaklarından biri gözüme batıyor. Sonra beni duvardan sertçe çektiğinde başım çarpıyor, dilimi ısırıyorum. İtiş kakış son derece sessiz bir şekilde devam ediyor.

Para kemerinin tokası elimde ama dövüşebilecek kadar net göremiyorum, gözüm çok sulanıyor ve sonunda Greta çantayı elimden çektiğinde tırnaklarıyla cırmaladığı parmaklarımda bıraktığı sıyrıklar yanıyor.

Beni tekrar itiyor, fermuarı açıp çantanın içindeki paraları parmağıyla karıştırıyor.

"Lanet olsun," diyor. "Burada resmen..." Parayı sayıyor, "İki ya da üç binden fazla var. Kahretsin. Hass.ktir ya! Sen banka falan mı soydun?"

"Soymuş *olabilir*," diyor Jeff. "Zimmetine para geçirmiş olabilir."

Bu bir film olsa, Nick'in filmlerinden biri olsa, avcumu Greta'nın burnuna gömüp onu bayıltırdım, sonra bir yumrukta Jeff'i yere devirirdim. Ama gerçek şu ki dövüşmeyi bilmiyorum ve üstelik onlar iki kişi. Çabalamaya değmez. Üstlerine atılırsam bileklerimden yakalayıverirler. Çırpınırsam da beni çok fena benzetebilirler. Daha önce hiç dayak yemedim. Birinin benim canımı yakması düşüncesi bile ödümü koparıyor.

"Polisleri arayacaksan hiç durma, hemen ara," diyor Jeff yine.

"S.ktir git," diye fısıldıyorum.

"Kusura bakma," diyor Greta. "Bundan sonra gittiğin yerde daha dikkatli davran, olur mu? Kendi başına seyahat eden ya da birilerinden kaçan bir kız gibi görünmemelisin."

"İyi olacaksın," diyor Jeff.

Bungalovdan çıkarken kolumu sıvazlıyor.

Komodinin üzerinde bir çeyreklik ve bir onluk duruyor. Kalan son param.

NICK DUNNE

DOKUZ GÜN GEÇTİ

Günaydın! Yarakta oturup dizüstü bilgisayarımı açtım ve internetteki doğaçlama röportajımla ilgili yorumların keyfini çıkardım. Sol gözüm hafiften zonkluyordu, ucuz burbondan dolayı hala sarhoş gibi hissediyordum ama bunlar dışında tam bir tatmin duygusu yaşıyordum. Dün gece karımı geri getirmek için ilk oltamı attım. Özür dilerim, sana kendimi affettireceğim, şu andan itibaren ne istersen yapacağım, benim için ne kadar özel olduğunu bütün dünya öğrenecek.

Çünkü Amy ortaya çıkmaya karar vermezse işim biter. Tanner'ın tuttuğu dedektif (görmeyi umduğum kara filmlere yakışır ayyaş bir hafiyeden ziyade sırım gibi düzgün bir adam) şimdiye kadar bir şey bulamadı. Karım mükemmel bir şekilde kendini yeryüzünden silmişti. İltifatlar ve vaatlerle Amy'yi bana geri dönmesi için ikna etmeliydim.

Yorumlar eğer bir göstergeyse, işimi gayet de doğru yapmıştım. Çünkü yorumlar iyi yöndeydi. Hatta çok iyiydi.

Buz adam eridi!
Onun iyi bir adam olduğunu BİLİYORDUM.
Sarhoş doğruyu söyler!

Belki her şeye rağmen karısını öldürmemiştir.
Belki her şeye rağmen karısını öldürmemiştir.
Belki her şeye rağmen karısını öldürmemiştir.

Ve artık bana Lance demiyorlardı.

Evimin dışına kamp kuran kameramanlar ve gazeteciler daha da artmıştı. Her şeye rağmen karısını öldürmeyen adamdan bir açıklama bekliyorlardı. Çektiğim perdelerin ardından bağırıyorlardı: *Hey Nick, dışarı çık, bize Amy'yi anlat. Hey Nick, bize şu hazine avını anlat.* Bu yeni durum onlar için reyting çılgınlığında yeni bir çıkıştan başka bir şey değildi ama en azından sorular değişmişti. *Nick, karını sen mi öldürdün,* diye sormalarındansa bu daha iyiydi.

Sonra bir anda Go'nun adını haykırmaya başladılar. Go'ya bayılıyorlardı. Kız kardeşimde poker yüzünün zerresi yoktu. Üzgün olduğu, kızgın olduğu, endişeli olduğu yüzünden hemen anlaşılırdı. Fotoğrafını çek, altına bir başlık at, işte sana tastamam bir haber. *Margo, kardeşin masum mu? Margo, bize anlatsana... Tanner, müvekkilin masum mu? Tanner...*

Kapı zili çaldı. Arkasına saklanarak kapıyı açtım çünkü hala perişan durumdaydım ve havaya dikilmiş saçlarım, kırışık şortum da başlı başına bir haberdi. Dün gece kamera karşısında sevimli bir aşıktım, bir parça sarhoştum, içki dürüstüydüm. Şimdiyse tam bir ayyaşa benziyordum. Kapıyı kapatıp performansımla ilgili iki yeni iyi yorum duymak için bekledim.

"Bunu bir daha asla *-asla-* yapma," diye söze başladı Tanner. "Sen aklını mı kaçırdın, Nick? Seni yeni ayaklanan bebekler gibi tasmayla bağlamak lazım. Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?"

"İnternetteki yorumları gördünüz mü? İnsanlar videoya bayıldı. Bana söylediğini yapıyorum, insanların hakkımdaki kötü düşüncelerini değiştiriyorum."

"Kontrolsüz bir ortamda böyle bir şey yapamazsın," dedi Tanner. "Ya kız Ellen Abbott için çalışıyor olsaydı? *Karına ne söylemek isterdin, sevimli balkabağı,* yerine daha zorlu sorular sorsaydı ne olacaktı?" Soruyu gazeteci kızın sesini taklit ederek söylemişti. Turuncu bronzluğunun altında yüzü kıpkırmızıydı, neredeyse radyoaktif bir serpintiye maruz kalmış gibi görünüyordu.

"İçgüdülerim doğrultusunda hareket ettim. Ben bir gazeteciyim, Tanner, bazı şeylerin kokusunu uzaktan bile alabileceğim konusunda bana güvenebilirsin. Kız çok içten ve tatlıydı."

Tanner kanepeye oturdu, bir tekmeyle devrilmesi mümkün olmayan pufun üzerine ayaklarını uzattı. "Evet ya, karın da bir zamanlar öyleydi," dedi. "Andie de bir zamanlar öyleydi. Yanağın nasıl?"

Adam söylediği anda yanağımdaki ısırığın yeniden zonklamaya başladığını hissettim. Destek alma umuduyla Go'ya döndüm.

"Hiç akıllıca değildi, Nick," dedi kız kardeşim. Tanner'ın karşısına oturdu. "*Gerçekten* ama *gerçekten* çok şanslıydın. Evet, sonu *gerçekten* iyi bitti ama öyle olmayabilirdi de."

"Çok abartıyorsunuz. İyi haberlerle ilgili şu küçük anın tadını çıkarsak olmaz mı? Son dokuz gündür çıkan haberlerden sonra otuz saniyeliğine iyi bir haberin keyfini çıkaramaz mıyız? Olamaz mı?"

Tanner saatine baktı. "Peki, hemen başla."

Konuşmaya başladığımda parmağını kaldırdı, anne babasının sözünü kesmeye çalışan bir çocukmuşum gibi kınarca-

sına beni susturdu. Sonra parmağını yavaşça indirip saatinin kadranına götürdü.

"Tamam, otuz saniye. Tadını çıkardın mı?" Söyleyecek bir şeyim olup olmadığını görmek için bana baktı. Yaramaz öğrencisine "Bitti mi?" diye sorduktan sonra bekleyen öğretmenin sessizliği gibi sert bir sessizlik oldu. "Şimdi konuşmamız gerekiyor. Şu anda mükemmel zamanlamanın önem kazandığı noktadayız."

"Katılıyorum."

"Aman ne güzel, teşekkür ederim." Bir kaşını kaldırıp bana baktı. "Odunluktaki eşyalarla birlikte en kısa zamanda polise gitmeni istiyorum. Şu yaygaracılar seni tekrar sevmeye başlamışken hemen gitmen gerekiyor. Hayır, yanlış söyledim, kusura bakma, *yeniden* değil *sonunda* seni sevmeye başlamışken diyecektim. Gazeteciler Go'nun evini keşfetti ve odunluğun içindekileri öylece orada dururken kendimi hiç rahat hissetmiyorum. Elliott'lar?"

"Artık onların desteğine güvenemeyiz," dedim. "Hem de hiç."

Yine bir sessizlik. Tanner bana yeni bir nutuk çekmemeye karar vermiş olmalıydı. Hatta ne olduğunu bile sormadı.

"O yüzden artık saldırıya geçmemiz lazım," dedim. Öfkem sayesinde dokunulmaz hissediyordum.

"Nick, tek bir iyi gelişmenin sana yıkılmaz olduğunu hissettirmesine izin verme," dedi Go. Çantasından birkaç enerji desteği çıkarıp avcuma tutuşturdu. "Git, ayıl. Bugün işlerimiz var."

"Her şey yoluna girecek," dedim ona.

Hapları yutup Tanner'a döndüm. "Ne yapıyoruz? Hadi bir plan yapalım."

"Harika, bak şöyle yapalım," dedi Tanner. "Bu inanılmaz derecede sıradışı ama tam da benim yapacağım bir iş. Yarın Sharon Schieber'la röportaj yapıyoruz."

"Vay canına. Bu... doğru mu?" Sharon Schieber, hayal edebileceğimden de iyi bir haberdi: (30-55 yaş grubu tarafından) çok izlenen, (kabloludan daha yaygın) ulusal bir kanaldaki, (vajinaları olan insanlarla saygın ilişkiler kurabileceğimi kanıtlayabileceğim) günümüzün kadın habercisi. Sık sık gerçek-suç gazeteciliğinin kirli sularına değinirdi ama bunu yaptığında son derece adil davranırdı. İki yıl önce, bebeğini sarsarak öldürmekten hapse düşen genç bir kadını kanatlarının altına almıştı. Bir süre her gece tamamen hukuki -ve duygusal- bir davayı işlemişti. Şimdi o genç kadın Nebraska'daki evine geri döndü, yeniden evlendi ve bebek bekliyor.

"Kesinlikle. Video internete düştükten sonra aradı."

"Yani video işe yaradı." Kendimi tutamamıştım.

"Sana ilginç bir özellik kazandırdı: Videodan önce karını öldürdüğün çok barizdi. Şimdi çok hafif de olsa bunu yapmadığına dair bir izlenim oluştu. Sonunda nasıl bu kadar içten davrandığını bilmiyorum ama..."

"Çünkü dün gece yaptığı şey bir amaca hizmet ediyordu. Amy'yi geri getirmek," dedi Go. "Daha önce aynı şeyleri söylese şımarık ve samimiyetsiz görünürdü."

Kız kardeşime bir gülümsemeyle teşekkür ettim.

"Eh, o zaman bunun bir amaca hizmet ettiğini aklından çıkarmamaya çalış," dedi Tanner. "Nick, ben burada dalga geçmiyorum: Bu sıra dışılığın da ötesinde. Başka bir avukat olsa seni sustururdu. Ama dün gece yaptığın şey, başından beri denemek istediğim bir şeydi. Medya hukuk çevrelerini doyurdu. İnternet, Facebook, YouTube sayesinde artık taraf-

sız jüri kalmadı. Geçmişe mazi demek mazide kaldı. Davaların yüzde sekseni, hatta belki doksanı, daha mahkeme başlamadan bir karara bağlanmış oluyor. O yüzden neden bunu lehimize kullanmayalım? Neden haberin kontrolünü elimize almayalım? Ama bu aynı zamanda bir risk. Bundan sonra ağzından çıkacak her kelimenin, her bir mimiğinin, her bilginin planlanmasını istiyorum. Ama doğal ve sevimli görünmelisin, yoksa geri teper."

"Ah, demesi kolay," dedim. "Yüzde yüz konserve, tamamen doğal."

"Seçtiğin kelimeler konusunda son derece dikkatli olmalısın. Sharon'a da bazı soruları cevaplamayacağın bilgisini vereceğiz. O yine de soracaktır. *Davaya bakan polislerin bazı önyargılı davranışları nedeniyle maalesef şu anda çok istesem de bu soruya cevap veremem,* diyeceksin. Ve bunu çok ikna edici bir şekilde söyleyeceksin."

"Konuşan bir köpek gibi olacağım desene."

"Sharon Schieber'a Andie'yi de anlatman gerekiyor çünkü ilişkin nasıl olsa ortaya çıkacak."

"Tam da insanlar benden hoşlanmaya başlamışken bunu tersine çevirmemi mi istiyorsun?"

"Sana *yemin* ederim, Nick, bunu yapman gerekiyor. Sence şimdiye kadar kaç davaya bakmışımdır? Böyle şeyler her zaman, bir şekilde *her zaman* ortaya çıkar. Sen söylersen kontrol bizde olur. Ona Andie'yi anlatırsın ve özür dilersin. Hayatın buna bağlıymış gibi özür dilersin. Bir ilişkin vardı, tamam. Sonuçta sen bir erkeksin. Zaafları olan, aptal bir erkek. *Ama* karını seviyorsun ve karına kendini affettirmek için her şeyi yaparsın. Röportajı vereceksin, ertesi akşam yayınlanacak. Bütün içerik yasaklı, o yüzden kanal senin Andie'yle ilişkini

www.roche.com.tr

program tanıtımlarında kullanamaz. *Bomba haber,* diye tanıtım yapacaklar sadece."

"Yani onlara Andie'yi söyledin bile?"

"Tanrım, hayır," dedi. "Onlara sadece *bomba gibi bir haberimiz* olduğunu söyledim. Yani röportajı yapacaksın, sonra yirmi dört saatimiz olacak. Televizyonda yayınlanmadan hemen önce Boney ve Gilpin'e Andie'yi ve odunluktaki keşfimizi anlatırız. *Of, Tanrım, sizin yerinize olayı çözdük: Amy hayatta ve Nick'i suçlamak için tuzak kurdu! O deli ve kıskanç bir kadın ve Nick'e tuzak kurdu! İnsanlık diye bir şey kalmamış!*"

"O zaman neden Sharon'a da söylemiyoruz? Yani Amy'nin tuzak kurduğunu?"

"Birinci neden: Andie konusunda günah çıkarırsın, affedilmek için yalvarırsın, halk seni affetmeye meyleder, sana acır... Amerikalılar günahkarların özür dilemesine bayılır. Ama karını kötü gösterecek hiçbir şey söyleyemezsin. Hiç kimse aldatan bir kocanın, karısını öyle ya da böyle kötülemesinden hoşlanmaz. Bırak bunu ertesi gün başkaları yapsın: *Polise yakın kaynaklardan aldığımız bilgiye göre Nick'in karısı -Nick'in bütün kalbiyle sevdiğine yemin ettiği karısı- ona tuzak kurmuş!* Buna iyi televizyonculuk denir."

"İkinci neden ne?"

"Amy'nin sana nasıl bir tuzak kurduğunu açıklamak çok zor. O kadar kısa sürede bunu yapamazsın. Buna kötü televizyonculuk denir."

"Midem bulanıyor," dedim.

"Nick, bunu yapmak..." diye araya girdi Go.

"Biliyorum, biliyorum, bunu yapmak zorundayız. Ama düşünebiliyor musun? En büyük sırrını dünyaya anlatmak zorunda kalıyorsun. Bunu yapmak zorunda olduğumu bi-

liyorum. Bence günün sonunda bizim için iyi de olacaktır. Amy'nin geri dönmesini sağlamak için bu tek yol olabilir," dedim. "Amy herkesin gözünde küçük düşmemi istiyor..."

"Aklının başına gelmesini," diye sözümü kesti Tanner. "Küçük düşmekten bahsedersen kendine acıyormuşsun gibi görünürsün."

"...ve herkesin gözü önünde özür dilememi istiyor," diye devam ettim. "Ama s.ktiğimin işi çok can sıkıcı olacak."

"Daha ileri gitmeden dürüst olmak istiyorum," dedi Tanner. "Polise bu hikayeyi anlatmak, Amy'nin Nick'e tuzak kurduğunu söylemek büyük bir risk. Çoğu polis bir şüphelinin üzerine gider ve yollarından sapmak istemez. Diğer seçeneklere açık değillerdir. Yani onlara söylediğimizde karakolda yüzümüze karşı kahkahalarla gülmeleri riskini göze almış oluruz. Tabii sonra da seni tutuklarlar. Ve onlara savunmanı teorik olarak açık etmiş oluruz. Böylece onlar da savunmanı çürütmek üzere plan yapar."

"Tamam, bir saniye, bu kulağa gerçekten ama gerçekten kötü geliyor, Tanner," dedi Go. "Hem de tavsiye edilemeyecek kadar kötü."

"İzin ver bitireyim," dedi Tanner. "Haklı olduğunu düşünüyorum, Nick. Bence Boney senin katil olduğuna ikna olmuş değil. Sanırım alternatif bir teoriye açık olacaktır. Adil davranan iyi bir polis olduğu söyleniyor. Polis sezgileri güçlü. Onunla konuştum. İyi bir izlenim edindim. Sanırım kanıtlar ona seni gösteriyor ama, yine sanırım, sezgileri ona başka bir şey söylüyor. Daha da önemlisi, dava açılırsa zaten savunmamı Amy'nin sana tuzak kurduğu savı üzerine kurmam."

"Ne demek istiyorsun?"

www.roche.com.u

"Dediğim gibi, o mesele fazla karışık, jüri anlamayacaktır. Televizyona uygun değilse, inan bana, jüriye de uygun değildir. Daha çok O. J. olayındakine benzer bir yol izleyeceğiz. Basit bir hikaye akışı: Polisler beceriksiz olduğu için senin üzerine yoğunlaştı, ortaya koydukları her şey ikinci dereceden falan filan."

"Falan filan kısmı içimi rahatlattı," dedim.

Tanner kocaman gülümsedi. "Jüri bana bayılır, Nick. Ben onlardan biriyim."

"Sen onların tam tersisin, Tanner."

"Tersine çevir o zaman: Onlar benden biri olduklarını düşünmeyi seviyorlar."

Artık yaptığımız her şey flaş patlatan paparazilerden oluşan küçük grupların önünde gerçekleşiyordu, o yüzden Go ve Tanner'la evden çıktığımızda flaşlar ve çığlıklar patlamaya başladı. ("Yere bakma," demişti Tanner. "Gülümseme ama utanıyormuş gibi de görünme. Koşturma, sadece yürü ve onlara sıfatlar yakıştırmadan kapıyı kapat. Sonra onlara istediğin kadar küfredebilirsin.") Röportajın yapılacağı St. Louis'e doğru yola koyulduk. Tanner'ın eski haber sunucusu, yeni avukat karısı Betsy beni röportaja hazırlayacaktı. Bolt & Bolt'taki ikinci Bolt oydu.

Tüylerimi diken diken eden bir karavan partisi gibiydi. Tanner'la ben, arkamızda Go ve yarım düzine haber aracıyla yol aldık. Ama St Louis'e ulaştığımızda artık paparazzileri düşünmüyordum.

Tanner'ın otelde tuttuğu çatı katı süitine vardığımızda, başarılı bir röportaj için gerekli çalışma şevkine kavuşmuştum.

Bir seksenlik uzun boylu harika bir siyah kadın kapıyı açtı.

"Selam, Nick, ben Betsy Bolt."

Onu hayalimde ufak tefek, sarışın, Güney güzeli, beyaz bir kız olarak canlandırmıştım.

"Dert değil, ilk buluşmada herkes şaşırır." Betsy gözlerimin içine bakıp tokalaşırken güldü. "Tanner ve Betsy. Fotoğrafımızı *Resmi Hazırlık Sınıfı Rehberi* kapağına bassalar yeridir, öyle değil mi?"

"*Hazırlık Sınıfı Kitapçığı*," diye düzeltti karısını Tanner ve yanağına bir öpücük kondurdu.

"Gördün mü? Her şeyi de bilir," dedi Betsy.

Bizi oldukça etkileyici bir çatı katı süitine aldı. Güneşi doğrudan içeri alan kocaman pencereli oturma odası, iki yanda iki ayrı yatak odası... Tanner, Carthage'a geldiğinde Days Inn'de kalamayacağını söylemişti. Sözümona Amy'nin ailesine saygı göstermek içindi ama Go'yla ben onun sırf St. Louis'teki en yakın beş yıldızlı otelde kalabilmek için Carthage'da kalmadığından şüpheleniyorduk.

Hazırlıklara giriştik. Biz Betsy'nin ailesi, üniversite eğitimi, kariyeri (hepsi de birinci sınıftı) hakkında biraz gevezelik ederken herkese içecek servisi yapıldı (gazoz ve domates suyu; ki Go'yla ikimiz bu içeceklerin de Tanner'ın özentiliğinden olduğunu düşünüyorduk, tıpkı benim üniversitede taktığım sahte gözlükler gibi o da bu tür tuhaflıkların ona bir karakter kazandırdığına inanıyordu muhtemelen). Go'yla deri kanepeye gömüldüğümüzde Betsy karşımıza oturdu. Dizlerini birleştirip ayaklarını yana attığında bacakları kesir işareti gibi görünüyordu. Güzel ve profesyonel. Tanner bizi dinlerken arkamızda volta atıyordu.

"Pekala, Nick," dedi Betsy. "Tamamen dürüst olacağım, tamam mı?"

www.roche.com.tr

"Tamam."

"Sen ve televizyon. Dün geceki bar röportajı ve kimyaptı.com olayını saymazsak televizyonda ***berbatsın.***"

"Gazetede yazmamın bir sebebi vardı," dedim. "Kamera gördüğümde yüzüm donuveriyor."

"Aynen," dedi Betsy. "Cenaze levazımatçısı gibi görünüyorsun, kaskatısın. Bunu düzeltmek için bir taktiğim var gerçi."

"İçki mi?" diye sordum. "Şu bar röportajında işe yaradı."

"Burada işe yaramaz," dedi Betsy. Video kamerasını hazırlamaya başladı. "Önce kuru kuruya bir deneme yaparız diye düşündüm. Ben Sharon olacağım. Sorması muhtemel soruları soracağım, sen de normalde vereceğin cevapları vereceksin. Böylece sınırlarını göreceğiz." Tekrar güldü. "Bekle." Daracık bir mavi elbise giymişti. Normalin çok üzerinde boyutlardaki deri çantasından bir dizi inci çıkardı. Sharon Schieber üniforması... "Tanner?"

Kocası kolyeyi boynuna takmasına yardım etti, sonra Betsy sırıttı. "Aynı etkiyi yakalamaya çalışıyorum. Güney aksanıma aldırma. Ve tabii siyah olmama da."

"Şu an karşımda sadece Sharon Schieber'ı görüyorum," dedim.

Betsy kamerayı çalıştırdı, karşıma oturdu, nefesini saldı, yere baktı, sonra başını kaldırdı. "Bu davada birçok çelişki oluştu, Nick," dedi Betsy, Sharon'ın tok yayın sesiyle. "Öncelikle karının kaybolduğu günü izleyicilerimize anlatabilir misin?"

"Nick, bu noktada sadece ikinizin yediği yıldönümü kahvaltısından bahsediyorsun," diye araya girdi Tanner. "Bu zaten bilinen bir şey. Ama zamana değinme, kahvaltının öncesi

ya da sonrası gibi kelimeler kullanma. Sadece son kahvaltınızın ne kadar harika geçtiğine vurgu yap. Tamam? Hadi başla."

"Evet." Boğazımı temizledim. Kameranın kırmızı ışığı yanıp sönüyordu ve Betsy sorgulayan gazeteci bakışlarını takınmıştı. "Şey, bildiğiniz gibi, o gün beşinci evlilik yıldönümümüzdü ve Amy o sabah erken kalkıp krep hazırladı."

Betsy'nin kolunu kaldırdığını gördüm, sonra yanağımda bir batma hissettim.

"Ne oluyor?" dedim ne olduğunu anlamaya çalışarak. Kucağımda kırmızı bir şeker duruyordu. Şekeri elime aldım.

"Her gerildiğinde, şu yakışıklı yüzüne her cenaze levazımatçısı maskesini geçirdiğinde suratına bu şekerlerden atacağım," diye açıkladı Betsy sanki söylediği şey çok mantıklıymış gibi.

"Ve bu *daha az* gerilmemi sağlayacak, öyle mi?"

"İşe yarıyor," dedi Tanner. "Beni de böyle çalıştırdı. Gerçi sanırım bende taş kullanmıştı." Evli çiftlerin *ah, sen yok musun* bakışını paylaştılar. Açıkça görebiliyordum. Bu ikisi sürekli kendi sabah şovlarında yaşıyormuş gibi olan çiftlerdendi.

"Şimdi yeniden başla ama krepler konusunu uzat," dedi Betsy. "Krep sever miydin? O mu severdi? Ve o sabah karın senin için krep pişirirken sen ne yapıyordun?"

"Uyuyordum."

"Ona ne hediye almıştın?"

"Henüz almamıştım."

"İşimiz var." Kocasına bakıp gözlerini devirdi. "O zaman şu krep olayını gerçekten ama *gerçekten* övebildiğin kadar öv, tamam mı? Ve o gün onun için *almayı* düşündüğün hediyeyi anlat. Çünkü o akşam eve elinde hediye olmadan dönmeyeceğini biliyorum."

WWW.KOBOBOOKS.COM

Yeniden başladık ve aslında hiç de geleneğimiz olmayan krep geleneğimizi anlattım. Amy'nin hediye seçme konusunda ne kadar özenli ve harika olduğunu uzun uzun tarif ettim (şekerlerden biri tam bu noktada burnuma yapışınca çenemi hemen gevşettim). Sonra aptal olduğum için, hala ona anlamlı bir hediye almak için beynimi zorladığımdan bahsettim (Betsy, "Kesinlikle aptal koca rolünü oyna," diye öğütledi).

"Aslında pahalı ve şık hediyelere düşkünlüğü yoktu," diye başladım ama bu sefer de Tanner'ın kırıştırıp top haline getirdiği topa nişan tahtası oldum.

"Şimdi ne oldu?"

"Geçmiş zaman. Karın hakkında lanet olasıca geçmiş zamanı kullanmaktan vazgeç."

"Karınla aranızda sorunlar varmış galiba," diye devam etti Betsy.

"Zor birkaç yıl geçirdik. İkimiz de işimizi kaybettik."

"Evet, güzel!" diye bağırdı Tanner. "İkiniz de."

"Annenle ne kadar yakın olduğun konusundan bahsetmeyi unutma," dedi Betsy. Oysa ona annemden hiç bahsetmemiştim. "Kimse bunu inkar etmek için ortaya çıkamaz, tamam mı? Hiç canım annem ya da canım oğlum hikayen yok mu?"

"Annemle gerçekten de yakındık."

"Güzel," dedi Betsy. "O zaman ondan bol bol bahset. Ve kız kardeşinle bir bara sahip olduğunuzdan da bahset. Bar konusu açıldığında her zaman kız kardeşinin adı geçsin. Tek başına bar sahibiysen çapkınsındır, bara kız kardeşinle birlikte sahipsen..."

"İrlandalısındır."

"Devam et."

"Ve böylece her şey üst üste geldi..." diye başladım.

"Olmadı," dedi Tanner. "Üst üste gelen şeyler patlamaya yol açar."

"Bir parça yolumuzu kaybettik ama beşinci yıldönümümüzün evliliğimizi yeniden canlandıracağını düşünüyordum..."

"*Yeniden düzene sokacağını*," diye bağırdı Tanner. "Canlandırmak bir şeyin ölü olduğu anlamına gelir."

"İlişkimizi yeniden düzene sokacağını..."

"Peki, nasıl oluyor da lanet olasıca yirmi üç yaşındaki biri bu umutlu tabloya giriyor?" diye sordu Betsy.

Tanner ona bir şeker fırlattı. "Rolden çıktın, Bets."

"Kusura bakmayın, millet, ben de bir kadınım ve burnuma pis kokular geliyor. Hem de kilometrelerce alana yayılmış bok kokusu bu. İlişkiyi yeniden düzene sokmakmış. Lütfen. Amy kaybolduğunda o kız vardı. Yalakalık yapmazsan kadınlar senden nefret edecek, Nick. Dürüst ol, saklanma. Şöyle diyebilirsin: İşlerimizi kaybettik, taşındık, annemle babam ölüm döşeğindeydi. Sonra her şeyi mahvettim. Hem de çok fena mahvettim. Kim olduğumu unuttum ve ne yazık ki hatırlamam için Amy'nin kaybolması gerekti. Bir pislik olduğunu ve bütün olanların senin suçun olduğunu kabul etmelisin."

"Yani erkeklerin genelde yapması gerekeni yapacağım," dedim.

Betsy sinirli bir şekilde gözlerini tavana dikti. "Ve bu tavrın konusunda gerçekten çok dikkatli olmalısın, Nick."

AMY ELLIOTT DUNNE

DOKUZ GÜN GEÇTİ

Beş kuruşum yok ve kaçıyorum. Tam da lanet olasıca bir kara mizah filmi gibi. Mississippi Nehri kıyısındaki devasa hamburger-pizza kompleksinin otoparkında en diplerde, Festiva model arabamın içinde oturuyorum. Sıcak meltemle birlikte tuz ve fabrika-çiftlik eti kokuları burnuma kadar geliyor. Akşam oldu. Saatleri boşa geçirdim. Ama bir yere gidemiyorum. Nereye gideceğimi bilmiyorum. Geçen her saat, arabanın daha da küçüldüğünü hissetmeme neden oluyor. Bir fetüs gibi kıvrılıp ya da bacaklarımı kıvırıp uyumak zorundayım. Gerçi bu gece uyumayacağım kesin. Kapı kilitli ama yine de her an birinin cama vurmasını bekliyorum ve başımı kaldırıp baktığımda dışarıda çarpık dişli, tatlı dilli bir seri katil göreceğimden eminim. (Gerçekten cinayete kurban gitmem çok matrak olmaz mı?) Ya da belki asık suratlı bir polis gelip kimlik sorar. (Evsizlere benzer halimle bir otoparkta bulunmam daha beter olmaz mı?) Buradaki restoran neonları hiç sönmüyor, bütün otopark bir futbol sahası gibi... Aklıma yine intihar düşüyor. Hapishanedeki bir hükümlünün, intihar etmesin diye ışıklar altında yirmi dört saat kontrol altında tutulmasının ne kadar korkunç bir şey olduğunu düşünüyo-

rum. Benzin göstergesi deponun çeyreğin altında olduğunu gösteriyor, bu da aklıma daha korkunç bir şey getiriyor: Herhangi bir yönde sadece bir saat daha gidebilirim, o yüzden gideceğim yön konusunda çok özenli olmalıyım. Güneyde Arkansas, kuzeyde Iowa, geldiğim yön olan batıdaysa Ozark var. Ya da nehri geçip doğudaki Illinois'ye gidebilirim. Nereye gitsem nehir benimle birlikte. Kah ben onu takip ediyorum, kah o beni...

Birden ne yapmam gerektiğini buluyorum.

www.roche.com.tr

NICK DUNNE

ON GÜN GEÇTİ

Röportaj günü, zamanımızı Tanner'ın süitindeki yedek yatak odasında toplanarak geçirdik. Söyleyeceklerimin provasını yapıyor, görüntümü düzeltiyorduk. Betsy kıyafetlerim konusunda çok titiz davrandı, sonra yüzümün parlamasını önlemek üzere makyaj yapmak için -aslında sadece pudralamak için- beni ikna etmeye çalıştı. Bir taraftan da Go tırnak makasıyla kulağımın üzerindeki kılları kısaltıyordu. Hepimiz alçak sesle konuşuyorduk çünkü Sharon'ın ekibi dışarıda hazırlanıyordu; röportaj, süitin St. Louis Kemeri manzaralı oturma odasında gerçekleşecekti. Böylesi bir manzara önünde röportaj vermemin, ülkenin orta bölgesinde olduğumu temsil etmekten öte ne gibi bir amaca hizmet edeceğinden emin değildim. Haritalardaki 'buradasınız' ibaresi gibiydi.

"Biraz pudra şart, Nick," dedi Betsy elindeki pudra süngeriyle bana yaklaşırken. "Gerildiğinde burnun terliyor. Burun terlemesi yüzünden Nixon seçim kaybetti." Tanner bir kondüktör gibi tepemde dikiliyordu. "O tarafı fazla kesme, Go," dedi. "Bets, pudra konusunda dikkatli ol, ne kadar az sürersen o kadar iyi."

"Aslında botoks yaptırmalıydık," dedi Betsy. Anlaşılan botoks sadece kırışıklara değil terlemeye de iyi geliyormuş. Bazı müşterileri mahkemeye çıkmadan önce koltukaltından bir sürü botoks yemiş. Bana da aynı şeyi önerdiler. Nazikçe, yarım ağızla, mahkemeye çıkma *olasılığını* dile getiriyorlardı.

"Evet, karım yok oldu ve buna rağmen botoks yaptırdığımı medyanın duymasına gerçekten çok ihtiyacım var," dedim. "Yani karım kayıpken demek istedim." Amy'nin ölmediğini biliyordum ama aynı zamanda ulaşamayacağım bir yerde olduğundan da emindim. Karım benim için geçmiş zamanda kalmıştı.

"İyi yakaladın," dedi Tanner. "Bir dahaki sefere bu zaman hatasını ağzından çıkmadan önce fark etmeye çalış."

Akşamüstü saat beşte Tanner'ın telefonu çaldığında avukat hemen ekrana baktı. "Boney." Cevap vermeyi telesekretere bıraktı. "Onu sonra ararım." Mesajımızı tekrar gözden geçirmemize neden olabilecek herhangi bir bilgi, sorgu ya da dedikodu duymak istemiyordu. Onunla aynı fikirdeydim. Ben de Boney'nin beynimi meşgul etmesini istemiyordum.

"Ne istediğini öğrensek daha iyi olmaz mı? Emin misin?" diye sordu Go.

"Benimle biraz daha kafa bulmak istiyor," dedim. "Onu sonra ararız. Birkaç saat sonra. Bekleyebilir."

Kendimize çekidüzen verirken Boney'nin telefonu endişelenmemizi gerektirecek bir şey değilmiş gibi davranmaya çalışıyorduk.

"Söylemeden edemeyeceğim, Sharon Schieber'la tanışma fikri beni acayip heyecanlandırıyor," dedi sonunda Go. "Çok klas bir kadın. Şu Connie Chung gibi değil."

Güldüm çünkü Go bunu gülmem için söylemişti. Annemiz Sharon Schieber'a bayılır, Connie Chung'dan nefret ederdi. Televizyonda Newt Gringrich'in annesini yerin dibine sokmuş olmasından dolayı Chung'ı hiç affetmemişti. Newt, Hillary Clinton için o-r-o-s-p-u demişti. Röportajı hatırlamıyordum, aklımda sadece annemin öfkesi kalmıştı.

Saat altıda oturma odasına geçtik. İki koltuk karşılıklı yerleştirilmişti, arka planda Kemer manzarası görülebiliyordu, zamanlama günbatımı görülmese de kemerin güneş ışığıyla parlayacağı şekilde ayarlanmıştı. *Hayatımın en önemli anlarından birini güneş ışınlarının açısı belirliyor,* diye düşündüm. Adını hatırlamadığım bir prodüktör hanım, her an kırılabilecekmiş gibi görünen yüksek topuklarıyla tıkır tıkır yanımıza gelip röportajda neler olabileceğini açıkladı. Bazı sorular tekrar tekrar sorulabilirdi, bunun nedeni röportajın mümkün olduğunca yumuşak geçmesini sağlamaktı ve bu yüzden Sharon'ın yüz ifadesiyle tepkilerini kameranın yakalamasına izin verilmeliydi. Cevap vermeden önce avukatımla konuşamayacaktım. Bir cevabımı düzeltmek istersem düzeltebilecektim ama soruyu saptırmamam gerekiyordu. Su şuradaydı, mikrofonu da şurama takacaktım.

Koltuğa doğru yürürken Betsy kolumu dürttü. Ona baktığımda cebindeki şekerlemeleri gösterdi. "Unutma..." dedikten sonra parmağını sallayarak cıkcıkladı.

O sırada kapı aniden ardına kadar açıldı ve Sharon Schieber bir kuğu edasıyla süzülerek içeri girdi. Muhtemelen asla genç bir kız gibi görünmemiş güzellikte bir kadındı. Muhtemelen burnu asla terlememişti. Gür siyah saçları ve hem ceylan gibi masum hem de fettan görünen kocaman kahverengi gözleri vardı.

"Sharon geldi!" dedi Go, annemizin heyecanlı fısıltısını taklit ederek.

Sharon, Go'ya dönüp onu asil bir baş hareketiyle selamladı, sonra yanımıza geldi. Gür ve sıcak sesiyle, "Ben Sharon," derken Go'nun iki elini birden tuttu.

"Annemiz sizi çok severdi," dedi Go.

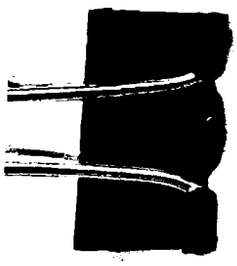
"Çok sevindim," dedi kadın sesindeki sıcaklığı koruyarak. Dönüp benimle konuşacakken prodüktör hanım yüksek topuklarını tıkırdatıp Sharon'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Sonra Sharon'ın tepkisini bekleyip ardından tekrar fısıldadı.

"Ah. Aman Tanrım," dedi Sharon. Tekrar benden yana döndüğünde artık gülümsemiyordu.

AMY ELLIOTT DUNNE

ON GÜN GEÇTİ

Bir telefon açtım. Görüşme akşam saatlerinden önce gerçekleşmeyeceğinden -çünkü öngörülebilir zorluklar söz konusu- bütün günümü süslenip hazırlanmakla geçiriyorum.

Bir McDonald's restoranının tuvaletinde temizleniyorum, ıslak kağıt havluların üzerine sıktığım yeşil jelle sabunlanıyorum, sonra kumaşı kağıt gibi olan ucuz yazlık elbiseyi giyiyorum. Ne söyleyeceğimi düşünüyorum. Sabırsızlandığım için kendime şaşırıyorum. Boktan hayat üzerime yapışmış durumda. Ortak çamaşır makinesinde birilerinin ıslak iç çamaşırları kazanın bir tarafına yapışmış, temkinli parmak uçlarıyla yapıştığı yerden alınmayı bekliyor. Odamdaki kilimin bir köşesi gizemli bir şekilde sürekli nemli. Banyodaki musluk durmaksızın damlatıyor.

Saat beşte buluşma yerine gitmek üzere arabamı kuzeye doğru sürüyorum. Nehir kıyısında Atnalı Yolu denilen bir kumarhaneye gidiyorum. Cılız ormanın ortasında bir yerde kumarhane göz kırpan neon ışıklarıyla bir anda ortaya çıkıveriyor. Tozu dumana katarak -daha önce bu klişeyi gerçekleştirememiştim- arabayı park edip etrafı seyrediyorum. Oksijen tanklarını parlak ışıklara doğru çekiştiren ve sakat böcekler

gibi tökezleyerek bastonlarıyla yürümeye çalışan bir yaşlılar ordusu. Seksenlikler ve fazla Vegas filmi seyretmiş, abartılı kıyafetlerine rağmen ne kadar rüküş olduklarının farkında olmayan, ucuz takım elbiseleriyle Missouri ormanlarının göbeğinde havalı Sıçan Çetesi elemanlarını taklit etmeye çalışan gençler içeri girip çıkıyor.

50'lerden bir caz grubunun sadece iki geceliğine sahnelere geri dönüşünü müjdeleyen ışıklı bir panonun altından geçiyorum. Kumarhanenin içi serin ve kalabalıktı. Kumar makinelerinde bozuk paralar tıngırdıyor, neşeli elektronik cıvıltılar içerinin serinliğine hiç uymuyor, makinelerin önüne kurulmuş insanların suratlarından meymenetsizlik akıyor, boyunlara asılmış oksijen maskelerinin üzerinden tüttürdükleri sigaraların dumanları yükseliyor. Peniler penilere ekleniyor, peniler penilere ekleniyor, ding-ding-ding! Peniler penilere ekleniyor. Makinelere attıkları bozuk paralar, sıkıcı ve boş bakan torunlarının gittiği, fonlardan yeterli pay alamayan devlet okullarına gidiyor. Peniler penilere ekleniyor. Bir grup sarhoş genç yalpalayarak yanımdan geçiyor, belli ki bekarlığa veda ediyorlar, dudakları içkiden ıslanmış. Kısa küt kesilmiş saçlarım ve silik görüntümden olsa gerek beni fark etmiyorlar bile. Kızlar hakkında konuşuyorlar, *biz kızları tavlamaktan bahsediyorlar* ama burada benden başka sadece kokanalar var. Gençler hayalkırıklıklarını içkiyle teselli edecekler ve eve geri dönerken yolda motosikletlileri ezmemeye çalışacaklar.

Planım doğrultusunda kumarhane girişinin en dibindeki küçük barda beklerken, ak saçlı geniş izleyici kitlesine şarkı söyleyen yaşlı delikanlıların grubunu seyrediyorum. Seyirciler alkış tutuyor, pençeye dönüşmüş parmakları arada bir fıstık kaplarını karıştırıyor. İskelete dönmüş şarkıcılar göz kamaş-

tıran smokinleriyle yavaşça dönüyor, özenli hareketlerle can çekişircesine dans ediyor.

Kumarhane başta iyi bir fikir gibi gelmişti. Otoyolun hemen dibindeydi, yaşlı moruklar ve ayyaşlarla doluydu, burada kimse burnunun ucunu bile göremiyordu. Ama şu anda her köşedeki kameralar ve her an kilitlenebilecek kapılar nedeniyle huzursuz hissediyorum.

Beklediğim kişi salına salına yanıma geldiğinde neredeyse çıkmak üzereyim.

"Amy."

Yardım istemek (ve suçuma ortak etmek) için sadık Desi'yi aramıştım. Onunla bağımı hiç koparmamıştım ve Nick'le aileme söylediğimin aksine Desi'yi rahatsız edici bulmuyorum. Desi hayatıma giren diğer Mississippi erkeği. Onun bir gün işime yarayacağından her zaman emindim. Herhangi bir ihtiyaç anında kullanabileceğin bir adamın olması iyidir. Desi tam bir beyaz atlı şövalyedir. Başı dertte olan kadınları sever. Wickshire'dan sonra ne zaman konuştuysak ve ona ne zaman son kız arkadaşını sorduysam, "Ah, pek iyi değil ne yazık ki," diye cevap vermişti. Ve Desi için bu aslında *ne iyi ki* demekti. Yeme bozuklukları, ağrı kesici bağımlılıkları, depresyonlar... Desi bir yatağın yanında durmadığı sürece kendini mutlu hissetmez. Yatağa girmez, sadece et suyuna çorba ve meyve suyuyla yatağın kenarına tüner, nazik ve buz gibi bir sesle konuşur: *Zavallı sevgilim.*

Şimdiyse göz kamaştıran beyaz yazlık takım elbisesiyle karşımda duruyor. Desi ayda bir gardırobunu değiştirir. Haziran ayı için aldığı kıyafetler temmuza uymaz. Onun bu kıyafet disiplinine her zaman hayran olmuşumdur. İyi görü-

nüyor. Bense berbat haldeyim. Buharlanmış gözlüklerimin ve belimde biriken yağların farkındayım.

"Amy." Yanağıma dokunuyor, sonra sarılmak için beni kendine çekiyor. Kucaklamıyor, Desi asla kucaklamaz, onun yaptığı daha çok terzi elinden çıkmış bir şey gibi sarmak. "Tatlım. Hayal bile edemezsin. Yani senden gelen telefon... Aklımı kaçıracak gibi oldum. Hayal gördüğümü sandım! Hayalini kuruyordum, senin hala hayatta olduğunu düşlüyordum, sonra birden telefon çaldı... İyi misin?"

"Artık iyiyim," diyorum. "Daha güvende hissediyorum. Çok korkunçtu." Birden gözyaşlarına boğuluyorum. Gerçek gözyaşları döküyorum ve bu aslında planımın bir parçası değildi ama rahatladığımı hissediyorum ve gözyaşlarım şu ana mükemmel bir uyum sağlıyor, o yüzden kendimi tamamen bırakıyorum. Stresim damlaya damlaya beni terk ediyor. Planımı hayata geçirmenin gerginliği, yakalanma korkusu, paramı kaybetmiş olmam, ihanete uğramam, şiddet görmem, hayatımda ilk defa vahşetin ta kendisini yaşamam...

Yaklaşık iki dakikalık ağlamamın ardından daha güzel görünüyorum. Gözlerimin şişliği, burnumun akması daha uzun sürüyor ama aynı zamanda dudaklarım dolgunlaşıyor, gözlerim büyüyor, yanaklarım kızarıyor. Desi'nin kolalı omzunda ağlarken içimden sayıyorum. Bir Mississippi, iki Mississippi... Hep aynı nehir. Sonra bir dakika kırk sekizinci saniyede ağlamayı kesiyorum.

"Daha önce gelemediğim için özür dilerim, tatlım," diyor Desi.

"Jacqueline'e çok zaman ayırman gerektiğini biliyorum," diye itiraz ediyorum. Desi'nin annesi ilişkimizdeki en hassas konu.

Beni süzüyor. "Çok... farklı görünüyorsun," diyor. "Özellikle yüzün. Ve zavallı saçların..." derken kendini tutuyor. "Amy. Bir şeye bu kadar sevinebileceğim aklımın ucundan geçmezdi. Bana olanları anlat."

Ona sahiplenme ve nefrete dair gotik bir hikaye anlatıyorum. Tecavüz, hap, alkol ve yumrukları ekliyorum. Kaburgalara geçen sivri uçlu kovboy çizmelerini, korkuyu ve ihaneti, ailenin anlayışsızlığını, yalnızlığı ve Nick'in son sözlerini anlatıyorum: "Beni asla bırakamazsın. Seni öldürürüm. İğne deliğine girsen seni bulurum. Sen benimsin."

Kendimin ve doğmamış çocuğumun güvenliği için ortadan kaybolmamın bir zorunluluğa dönüştüğünü, Desi'nin yardımına fena halde ihtiyacım olduğunu söylüyorum. O benim kurtarıcım. Hikayem, Desi'nin bahtsız kadınlara karşı ilgisini tatmin etmeli. Tanıdığı en bahtsız kadın benim şu anda. Çok uzun zaman önce yatılı okuldayken de ona geceleri sinsice odama giren babamı, fırfırlı pembe geceliğimle orada öylece yatıp babam işini bitirene kadar tavanı seyredişimi anlatmıştım. O yalanımdan beri Desi bana aşık. Benimle sevişme hayalleri kurduğunu biliyorum. Saçlarımı okşayıp bana güven aşılayarak içime girmeyi hayal ediyor. Onun olurken sessizce ağladığımı hayal ediyor.

"Eski hayatıma artık geri dönemem, Desi. Nick beni öldürür. Kendimi asla güvende hissetmem. Ama onun hapse girmesine de izin veremem. Sadece ortadan kaybolmak istedim. Polisin onun beni öldürdüğünü düşüneceği, aklımın ucundan geçmezdi."

Sahnede bir aşk şarkısı söyleyen, yetmişlik iskelete doğru sevgiyle bakıyorum. Bizden çok uzakta olmayan bir masadaki dik sırtlı ve düzgünce taranmış bıyıklı bir adam boş bardağı-

nı yakınımızdaki bir çöp tenekesine fırlatıyor ve beceremiyor. Keşke daha güzel bir yer seçmiş olsaydım. Şu anda herif bana bakarken abartılı bir kafa karışıklığıyla başını yana eğiyor. Bir çizgi film kahramanı olsaydı kafasını kaşırken lastik gibi *viik-viik* sesleri çıkarırdı. *Polise benziyor,* diye düşünüyorum nedense. Hemen sırtımı dönüyorum.

"Endişelenmen gereken en son şey Nick," diyordu Desi. "O konuyu ben hallederim." Eski bir alışkanlıkla elini uzatıyor. O benim endişe kumbaram; ergenken oynadığımız ayinsel bir oyun bu. Avcuna bir şey bırakmış gibi yaparım, o da parmaklarını avcuna kapatır ve kendimi gerçekten de iyi hissederim.

"Hayır, aslında halletmeyeceğim. Umarım Nick sana yaptıkları yüzünden ölür," diyor. "Aklı başında bir toplumda yaşasak şimdiye çoktan ölmüştü."

"Eh, aklını kaçırmış bir toplumda yaşıyoruz, o yüzden gizlenmem gerekiyor," diyorum. "Sence bu beni korkunç biri yapar mı?" Ne cevap vereceğini zaten biliyorum.

"Tatlım, tabii ki yapmaz. Sen yapmak zorunda kaldığın şeyi yapıyorsun. Başka bir şey yapsan çılgınlık olurdu."

Hamilelik hakkında hiçbir şey sormuyor. Sormayacağını biliyordum.

"Bunu bilen tek kişisin," diyorum.

"Seni koruyacağım. Ne yapabilirim?"

Tereddüt ediyormuşum gibi rol yapıyorum, dudağımı ısırıyorum, uzaklara bakıyorum, sonra gözlerimi yine Desi'ye çeviriyorum. "İdare edecek kadar paraya ihtiyacım var. Bir iş bulmayı düşündüm ama..."

"Ah, hayır, iş falan bakma. *Her yerdesin,* Amy. Bütün haberlerde, bütün dergilerde... Biri seni tanır. Bu..." Saçlarımı

okşuyor. "Bu kısa saçlarla bile. Güzel bir kadınsın ve güzel kadınların ortadan kaybolması zordur."

"Sanırımı haklısın maalesef," diyorum. "Sadece senden faydalandığımı düşünmeni istemem. Ben nereye gidebileceğimi..."

Güzel bir kızıl kılığına bürünmüş sıradan bir kızıl garson yanımıza gelip masaya içkilerimizi bırakıyor. Kadından yüzümü saklamak için kafamı çevirdiğimde, bıyıklı adamın meraklı bir tavırla bize biraz daha yaklaştığını görüyorum. Yarım bir gülümsemeyle beni seyrediyor. Oyunum batmak üzere. Eski Amy asla böyle bir yere gelmezdi. Diyet kola içmekten ve kendi ter kokumdan beynim cılka dönüştü.

"Senin için cin tonik söylemiştim," diyorum.

Desi nazikçe yüzünü ekşitiyor.

"Ne?" diye soruyorum ama cevabı zaten biliyorum.

"Cin tonik benim bahar içkim. Bu mevsimde Jack ve zencefil içerim."

"O zaman siparişi değiştirelim, ben de senin cinini içerim."

"Yo, sorun değil, dert etme."

Meraklı adam yine görüş alanıma giriyor. "Şu adam, hani şu bıyıklı olan bana mı bakıyor? Dur, hemen bakma."

Desi çabucak o yöne göz atıp başını iki yana sallıyor. "Şarkıcıları seyrediyor." Bunu onların şarkıcı olduğundan şüpheliymiş gibi söylüyor. "İdare edecek kadar para sana yetmez. Bu kaçıştan bir noktada yorulacaksın. İnsanların yüzüne bakamamaktan yorulacaksın." Bütün kumarhaneyi göstermek için kollarını açıyor. "Aslında hiçbir ortak yanın olmadığı halde bu türden insanların arasında, standartlarının çok altında yaşamaya dayanamazsın."

"Önümüzdeki on yıl boyunca buna katlanmam gerekiyor. Yeterince yaşlanıp mesele unutulana ve kendimi rahat hissedene kadar."

"Ha! *On* yıl boyunca kaçmak mı istiyorsun? Amy?"

"Şşş, adımı söyleme."

"Cathy, Jenny, Megan... Her neyse, komik olma."

Garson kadın geri geliyor, Desi ona bir yirmilik verip gönderiyor. Kadın sırıtarak uzaklaşıyor. Yirmilik banknotu yeni aldığı bir kitapmış gibi havaya kaldırıyor. İçkimden bir yudum alıyorum. Bebek için sorun değil nasılsa.

"Dönersen Nick'in sana dava açacağını sanmıyorum," diyor Desi.

"Ne?"

"Beni görmeye geldi. Sanırım suçlanacağını biliyor..."

"Seni görmeye mi geldi? Ne zaman?"

"Geçen hafta. Seninle konuşmadan önce. Şükürler olsun."

Nick şu son on günde bana son birkaç yılda gösterdiğinden çok daha fazla ilgi göstermişti. Her zaman benim için dövüşmeye hazır bir adam istemiştim. Acımasızca, kana kan bir dövüşten bahsediyorum. Nick'in Desi'yi sorguya çekmesi hoş bir başlangıç.

"Ne dedi?" diye soruyorum. "Nasıl görünüyordu?"

"Birinci sınıf bir göte benziyordu. Suçu *benim* üzerime yıkmak istiyordu. Benimle ilgili delice bir şeyler anlattı..."

Desi'nin benim yüzümden intihara kalkıştığı yalanım başından beri hoşuma gitmiştir. Ayrıldığımızda gerçekten de harap olmuştu ve kampusta yine onunla birlikte olacağım umuduyla bütün sinir bozuculuğu ve ürkünçlüğüyle peşimde dolaşmıştı...

Yani intiharın eşiğindeydi sonuçta.

"Nick benimle ilgili bir şeyler söyledi mi?"

"Sanırım bütün dünya seni tanıyıp severken canını yakamayacağını biliyor. Güvenli bir şekilde geri dönmene izin verecek, böylece onu boşayıp doğru erkekle evlenebileceksin." İçkisinden bir yudum alıyor. "Eninde sonunda."

"Geri dönemem, Desi. Her şeyin sebebinin Nick'in bana şiddet göstermesi olduğuna insanlar inansa bile geri dönemem. Herkes benden nefret eder... Sonuçta onları kandıran ben olacağım. Dünyanın en büyük yalanı olacağım."

"Benim yalanım olabilirsin, seni ne olursa olsun severim ve her şeyden korurum," diyor Desi. "Bunların hiçbiriyle uğraşmak zorunda kalmazsın."

"Bir daha hiç kimseyle ahbaplık edemeyiz."

"İstersen ülkeden ayrılırız. İspanya, İtalya ya da nerede istersen yaşar, günlerimizi güneşin altında mango yiyerek geçirebiliriz. Geç saatlere kadar uyur, Scrabble oynar, aylak aylak kitap sayfalarını karıştırır, okyanusta yüzebiliriz."

"Ve öldüğümde garip bir dipnot olurum, bir ucube gösterisi. Hayır. Hala gururum var, Desi."

"O lunapark hayatına geri dönmene izin vermeyeceğim. Veremem. Benimle gel, seni göl evine yerleştirelim. Son derece güvenlidir. Ne zaman istersen alışverişini yapıp getiririm. Ne yapacağımıza karar verene kadar tek başına orada saklanabilirsin."

Desi'nin bahsettiği göl evi aslında bir malikaneydi ve benim için *alışveriş yapması*, onu *sevgilim yapardı*. Bunu hayal ederken etrafına yaydığı ateşli haleyi hissedebiliyordum. Desi bir koleksiyoncuydu: Dört kedisi, üç evi, düzinelerce takım elbisesi ve ayakkabısı vardı. Beni bir fanusa kapatmak hoşuna gidecekti. Tam bir beyaz atlı şövalye fantezisi: Zavallı prensesi

zorlu şartlardan kurtarıp, kendisinden başka kimsenin ulaşamayacağı bir kaleye kapatarak yaldızlı kanatlarının altına almayı hayal ediyor.

"Bunu yapamam. Polis bir şekilde öğrenip araştırmaya gelirse?"

"Amy, polisler senin öldüğünü düşünüyor."

"Hayır, şimdilik kendi başıma olmalıyım. Senden biraz borç alabilir miyim?"

"Hayır dersem ne yapacaksın?"

"O zaman yaptığın yardım teklifinin samimi olmadığını anlayacağım. Senin de Nick gibi, nasıl olursa olsun üzerimde hakimiyet kurmaya çalıştığını düşüneceğim."

Desi kastığı çenesiyle sessizce içkisini yudumluyor. "Bu söylenebilecek en canavarca şey."

"Bu canavarca bir davranış."

"Ben öyle davranmıyorum," diyor. "Senin için endişeliyim. Göl evini dene. Üstüne geldiğimi hissedip rahatsız olursan gidersin. En kötüsü birkaç gün dinlenip rahatlamış olursun."

Bıyıklı adam yüzündeki belli belirsiz sırıtışla aniden masamızda beliriyor. "Han'fendi, sanırım Enloe ailesiyle herhangi bir bağınız yoktur, öyle değil mi?" diye soruyor.

"Hayır," deyip kafamı çeviriyorum.

"Kusura bakmayın, sizi birine çok ben..."

"Kanadalıyız. Şimdi izin verirseniz," diye azarlıyor Desi adamı. Bıyıklı adam gözlerini devirip aylak adımlarla bara geri dönüyor. Ama gözlerini benden ayırmıyor.

"Gitsek iyi olur," diyor Desi. "Göl evine gel. Seni oraya götüreyim." Ayağa kalkıyor.

Desi'nin evinde kocaman bir mutfak, içlerinde boş boş dolaşabileceğim bir sürü oda vardır. Devasa odalarda etekleri-

mi havalandıra havalandıra *Neşeli Günler* şarkısını söyleyebilirim. Evde kablosuz internet bağlantısı ve kablolu televizyon da olmalı ve komuta merkezim için bunlar yeterli. Devrilip yıkılmasından korkmayacağım bir yatak, yumuşacık bornozlar ve kocaman bir küvet... Daha ne isterim?

Ah, Desi de olacak ama onu idare ederim.

Diğer adam hala bana bakıyor ve ifadesi hiç de dostça değil.

Eğilip Desi'yi hafifçe dudaklarından öpüyorum. Bu öpücük kararımın ne olduğunu açıklıyor. "Sen harika birisin. Seni bu duruma soktuğum için özür dilerim."

"Senin yanında olmak istiyorum, Amy."

Köşelerde vızıldayan televizyonların sesi eşliğinde, insanın içini karartan barın yanından geçiyoruz. Tam dışarı çıkacakken... Ekranda sürtüğü görüyorum.

Sürtük, basına demeç veriyor.

Andie minik ve zararsız görünüyor. Bir bebek bakıcısına, seksi görünen pornocu bebek bakıcılarından birine değil sokağın ucunda oturan ve gerçekten de çocuklarla oyun oynamayı seven bir bebek bakıcısına benziyor. Bunun gerçek Andie olmadığını biliyorum çünkü onu gerçek hayatında çok inceledim. Gerçek hayatta göğüslerini ortaya seren askılı bluzlar, daracık kotlar giyiyor, uzun dalgalı saçlarını omuzlarının üzerinden aşağı salıyor. Gerçek hayatta tam bir sürtük.

Şimdiyse saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmış, kırışık elbisesiyle neredeyse ağlayacakmış gibi bir hali var. Gözlerinin altındaki küçük pembe şişlikler onu ele veriyor. Yorgun ve gergin görünüyor, buna rağmen hala çok güzel. Daha önce düşündüğümden de güzel görünüyor. Onu hiç bu kadar yakından görmemiştim. Yüzünde hiç çil yok.

"Kahretsin," diyor saçını ucuz kırmızı şarap rengine boyayan bir kadın, arkadaşına. "Buzdolabımda bile bu kızdan daha eski tarihli bok püsür var. Ne göt herifmiş."

Andie mikrofonun ardında duruyor, titrek elinde tuttuğu not kağıdına koyu renk kirpiklerinin altından bakıyor. Dudağının üstü terli, kamera ışıkları karşısında parlıyor. İşaretparmağıyla teri siliyor. "Şeey. İfadem şöyle: Nick Dunne'la 2011 yılının nisan ayından bu yıl temmuz ayına kadar bir ilişki sürdürdüm. Temmuz ayında karısı Amy Dunne kayboldu. Nick, Kuzey Carthage Yüksek Okulu'nda hocamdı ve bir şekilde arkadaş olduk, sonra ilişkimiz başladı."

Andie boğazını temizlemek için ara veriyor. Arkasında benimle akran sayılabilecek, koyu renk saçlı bir kadın ona bir bardak su uzatıyor. Andie titreyen eliyle bardaktan su içiyor.

"Evli bir adamla ilişki yaşadığım için son derece utanç içindeyim. Bu ilişki benim bütün ahlak değerlerime karşıydı. Ama aşık olduğuma içtenlikle inanıyordum..." Ağlamaya başlıyor, sesi titriyor. "Nick Dunne'a aşık olduğumu, onun da bana aşık olduğunu sanıyordum. Bana karısıyla ilişkisinin bittiğini, yakında boşanacaklarını söylemişti. Amy Dunne'ın hamile olduğunu bilmiyordum. Amy Dunne'ın kayboluşuyla ilgili araştırmada polisle işbirliği içindeyim ve onlara yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

Sesi cılız, neredeyse çocuksu. Başını kaldırıp önünde kameralardan oluşan duvara baktığında dehşet içinde görünüyor, sonra başını yine yere eğiyor. Yuvarlak yanakları iki elma gibi kızarıyor.

"Ben... Ben..." diye başlıyor hıçkırıklarla. Annesi -Japon çizgi filmlerine has kocaman gözlere bakılırsa annesi olmalı- Andie'nin omzuna dokunduğunda kız okumaya devam

www.roche.com.tr

ediyor. "Yaptığım şey için çok üzgünüm ve çok utanıyorum. Ve yaşadıkları acıda payım olduğu için Amy'nin ailesinden af diliyorum. Amy Dunne'ın kayboluşuyla ilgili araştırmada polisle işbirliği... Ah, bunu zaten söylemiştim."

Belli belirsiz, utangaç bir gülümsemeyle baktığında, gazeteciler onu yüreklendirircesine kıkırdıyor.

"Zavallı çocuk," diyor kırmızı saçlı kadın.

O çocuk falan değil, o küçük bir orospu, acımayı hak etmiyor. Birilerinin Andie'ye acımasına inanamıyorum. Buna inanmayı resmen reddediyorum.

"Yirmi üç yaşında bir öğrenciyim," diye devam ediyor Andie. "Bu son derece acı dolu dönemimi atlatabilmek için tek istediğim özel hayatımın mahremiyetini korumak."

"Bol şanslar," diye söyleniyorum Andie geri çekildiğinde. Bir polis memuru gelen soruları geri püskürtüyor, sonra kameraların huzurundan ayrılıyorlar. Onları takip edebilecekmişim gibi sola doğru eğildiğimi fark ediyorum.

"Zavallı kuzucuk," diyor daha yaşlı olan kadın. "Gerçekten de korkmuş görünüyor."

"Bütün bunlara bakınca adamın gerçekten de suçlu olduğuna inanıyorum."

"Düşünsene bir *yılı* aşkın süredir bu kızla birlikteymiş."

"Bok çuvalı."

Desi beni dürterken soru dolu gözlerini kocaman açıyor: Bu ilişkiden haberim var mıydı? İyi miydim? Yüzümde öfkeden bir maske var. *Zavallı kuzucukmuş, götümün kenarı!* Ama öfkemin sebebi ihanetmiş gibi davranmamda sorun yok. Başımı sallarken bitkin bir şekilde gülümsüyorum: *Ben iyiyim.* Derken el ele tutuşup mikrofonun önüne gelen annemle babamı görüyorum. Annem sanki saçlarını yeni kestirmiş

Nerede olduğum belli değilken, hatta ölmüş olma ihtimalim varken annemin kuaförünü atlamamasını mı isterdim diye merak ediyorum. Hani birileri ölür ve geri kalanlar hayatına devam eder ve "O da böyle olmasını isterdi," derler. Ben annemin kuaförünü atlamasını isterdim.

Annem konuşuyor. "İfademiz kısa olacak. Sonrasında soruları yanıtlamayacağız. Öncelikle, ailemize gösterdiğiniz muazzam sevgiye teşekkür ederiz. Öyle görünüyor ki bütün dünya en az bizim kadar Amy'yi seviyor. Amy, sıcak sesini, güzel tavrını, kıvrak zekanı ve iyi kalbini özlüyoruz. Sen gerçekten de inanılmazsın. Seni ailemize geri getireceğiz. Bunu yapacağımızdan eminim. İkincisi, damadımız Nick Dunne'ın gizli bir ilişkisi olduğunu bu sabaha kadar bilmiyorduk. Bu kabus başladığından beri fazlasıyla ilgisiz, fazlasıyla endişesizdi. Oysa daha fazlasını yapmalıydı. Ondan şüphelenmememizin nedeni, halini ve tavrını yaşadığı şoka yormamızdı. Bu yeni bilgiden sonra artık onun için aynı şeyleri hissetmiyoruz. Nick'e verdiğimiz desteği geri çekiyoruz. Soruşturma ilerlerken artık tek umudumuz Amy'nin bize geri dönmesi. Onun hikayesi devam etmeli. Dünya, yeni bir başlangıca hazır."

"Amin," diyor biri.

www.roche.com.tr
roche

NICK DUNNE

ON GÜN GEÇTİ

Program bitti, Andie ve Elliott'lar ekrandan kayboldu. Sharon'ın prodüktörü televizyonu topuğuyla tekmeledi. Odadaki herkesin gözü üzerimdeydi, partide halının üzerine sıçan misafirden bir açıklama bekliyorlardı. Sharon bana baktı.

"Eee?" dedi boğuk ve sakin bir sesle. "Bu da neydi böyle?"

Tanner araya girdi. "Bomba. Nick davranışlarını açıklamaya ve tartışmaya tamamen hazır. Zamanlama için özür dilerim ama aslına bakarsan senin açından iyi oldu, Sharon. Nick'ten ilk açıklamayı sen almış olacaksın."

"İlginç bir şeyler söylesen iyi edersin, Nick." Buz gibi bakışlarını çevirip orta yere "Mikrofonunu takın, yayına giriyoruz," dedi.

Sharon Schieber bana hayran oldu. Gerçekten. New York'tayken onun kocasını aldatıp sonra geri döndüğüne dair bir dedikodu duymuştum. Bu neredeyse on yıl önce olmuştu ama hala yaptığı şeyden dolayı kendini affettirmek istiyor olabilirdi. Nitekim de öyleydi. Işıldıyor, tatlı sözler söylüyor, şakaya vuruyordu. Yoğun bir içtenlikle dolgun

ve parlak dudaklarını bana doğru büzüyor, kıvırdığı parmaklarını çenesinin altına yerleştiriyor, bana zor sorularını yönlendiriyordu ve ben her seferinde hiç takılmadan cevabı veriyordum. Yalan konusunda Amy'yle yarışamam ama yalan söylemem gerektiğinde o kadar da kötü değilimdir. Karısını seven, ihanetinden utanan, doğru şeyi yapmaya hazır bir adamı oynuyordum. Önceki gece yaşadığım sinir harbinden dolayı uyuyamayınca interneti açmış, 1995 yılında Leno'ya konuk olan Hugh Grant'in bir fahişeyle takıldığı için bütün ulustan özür dilemesini seyretmiştim. Sanki derisi iki beden küçük geliyormuş gibi kekeliyor, tökezliyor, kıvranıyordu. Ama bahanesi yoktu: "Sanırım herkes hayatta iyi ve kötüyü bilir ve ben kötü bir şey yaptım... İşte söyledim." Kahretsin, herif iyi rol yapıyordu. Koyun gibi bakışları ve gerginliğiyle öylesine sarsılmış görünüyordu ki elini tutup teselli etmek istiyordunuz: *Dostum, yaptığın şey o kadar da büyük bir hata değil, kendine bu kadar yüklenme.* Ben de bu etkiyi yaratacaktım. Videoyu o kadar çok izlemiştim ki Britanya aksanıyla konuşmaya başlamaktan bile korkuyordum.

İçi boşalmış bir adamdan başka biri değildim: Amy'nin de hep iddia ettiği gibi, af dilemek yerine filmlerden ödünç aldığı kelimeler ve duygularla konuşan kocaydım.

Ama işe yaradı. "Sharon, kötü bir şey yaptım, affedilmeyecek bir şey yaptım. Bunun için mazeretim yok. Kendi kendimi düşürdüm. İhanet edeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Bu yaptığım mazur görülemez, affedilemez. Ben sadece Amy'nin eve dönmesini istiyorum. Böylece hayatımın sonuna kadar tam da hak ettiği gibi ona kendimi affettirebilmek için her şeyi yapabileceğim."

Ah, ona hak ettiği şekilde davranmayı sabırsızlıkla bekliyordum.

"Ama mesele şu, Sharon. Amy'yi öldürmedim. Onu asla incitemem. Sanırım asıl mesele, içten içe -kıkırdama- *Ellen Abbott etkisi* dediğim şey. Bu utanç verici, sorumsuz gazetecilik anlayışı. Öldürülen kadınların eğlencelik bir ürün gibi paketlenmesine ve bu iğrenç televizyon programlarına öylesine alıştık ki... Bu kimin suçu? Suçlu hep kocalar. O yüzden halk ve bir noktaya kadar polis bile meselenin bundan ibaret olduğunu kanıksamaya başladı. Başından beri herkes karımı öldürdüğümü düşünüyordu çünkü bu hikaye defalarca başımıza kakıldı. Ama bu yanlış, ahlaken yanlış. Ben karımı öldürmedim. Ben sadece onun eve geri dönmesini istiyorum."

Sharon'ın, Ellen Abbott'ı sansasyonel bir reyting orospusu yerine koyma fırsatını kaçırmayacağından emindim. Yirmi yıllık gazetecilik geçmişinde Arafat, Sarkozy ve Obama'yla röportaj yapan asil Sharon'ın Ellen Abbott adını bir hakaret olarak addedeceğini biliyordum. Ben de bir gazeteciyim (en azından öyleydim), oyunun kuralını biliyordum, o yüzden *Ellen Abbott etkisinden* bahsettiğimde Sharon'ın dudaklarının seğirdiğini, kaşlarını belli belirsiz kaldırdığını fark etmemem mümkün değildi. Bütün varlığı şimşekler çakıyordu. *Damarına basıldığı* gözlerinden belliydi.

Röportajın sonunda Sharon soğuk ve bir parça nasırlı elleriyle iki elimi birden tuttu ve iyi dileklerde bulundu. "Bu davanın peşini bırakmayacağım, dostum," dedikten sonra Go'yu yanaklarından öptü ve aramızdan geçti, önden patlama olmasın diye topluiğnelerden savaş alanına dönmüş sırtını göstere göstere yanımızdan uzaklaştı.

"Lanet olsun, mükemmel bir iş çıkardın," dedi Go, sunucu kadın kapıya vardığında. "Öncekinden kesinlikle daha farklıydın. Sorumlu ama burnu havada değil. Çenen bile... yırak gibi havaya kalkmadı."

"Çenemi aldırdım."

"Hah, neredeyse öyle olmuş. Evde görüşürüz." *Yürü be koçum,* cinsinden omzuma bir yumruk attı.

Sharon Schieber röportajının ardından iki hızlı röportaj daha verdim. Biri kablolu, diğeri ulusal yayın, iki program daha. Schieber röportajı yarın yayınlanacaktı, sonra diğerleri gelecekti. Ardından özür ve pişmanlık dominoları ardı ardına yıkılacaktı. Kontrol elime geçiyordu. Artık suçlu olma olasılığı yüksek koca ya da duygusuz koca ya da karısını aldatan kalpsiz koca olmaya rıza göstermeyecektim. Ben herkesin tanıdığı adamdım. Birçok adamın (ve kadının) olduğu adamdım: *Aldattım, kendimi bok gibi hissettim, meseleyi çözmek için gereken her şeyi yapmaya gönüllüyüm çünkü ben gerçek bir adamım.*

"İyi durumdayız," diyor Tanner işimiz bittiğinde. "Şu Andie meselesi, Sharon röportajı sayesinde o kadar da kötü olmadı. Şu andan itibaren artık herkesten bir adım önde olmaya çalışmalıyız."

Go aradığında telefonumu açtım. Sesi cılız ve tizdi.

"Polisler odunluk için arama emriyle geldi... Babamın evine de gitmişler. Onlar... Çok korkuyorum."

Eve vardığımda Go mutfakta sigara içiyordu. Yetmişlerden kalma kitsch küllüğün dolup taşmasına bakılırsa ikinci paketi geçmiş olmalıydı. Omuzları düşük, asker tıraşlı ve polis

üniformalı tuhaf bir çocuk, kız kardeşimin yanındaki bar taburelerinden birine tünemişti.

"Bu Tyler," diye tanıştırdı Go. "Tennessee'de büyümüş, Custard adında bir atı var..."

"Custer," diye düzeltti onu Tyler.

"Custer, doğru. Ve fıstığa alerjisi var. Atın değil Tyler'ın. Ah, bir de dudağı yarık, hani şu beyzbolcularınki gibi bir yara ama bu izin nasıl olduğundan emin değil." Sigarasını tüttürdü. Gözleri yaşarmıştı. "Uzun süredir burada."

Tyler bana sert bir şekilde bakmaya çalışsa da sonunda gözlerini cilalı ayakkabılarına çevirdi.

Evin arka tarafındaki cam kapılar kayarak açıldığında Boney gözüktü. "Büyük gün, çocuklar," dedi. "Keşke bir kız arkadaşın olduğunu bize söyleme zahmetine girseydin, Nick. Bize zaman kazandırmış olurdun."

"Odunlukta bulduklarınızla birlikte bu ilişkiyi de anlatmak üzere size gelmek üzereydik," dedi Tanner. "Doğrusunu isterseniz, Andie meselesini bize anlatma nezaketini gösterseydiniz bir sürü karın ağrısının da önüne geçilmiş olurdu. Ama kamuoyunun desteğini almak için basın toplantısını yapmak zorundaydınız, değil mi? O kızcağızı oraya çıkarmak çok mide bulandırıcıydı."

"Peki," dedi Boney. "Şu odunluk da mide bulandırıyor. Benimle gelmek ister misiniz?" Sırtını dönüp odunluğa giden sararmış otlarla dolu patikada yürüdü. Saçlarına yapışmış örümcek ağı, gelin duvağı gibi uçuşuyordu. Ardından gitmediğimizi fark edince elini sabırsızca sallayıp bizi çağırdı. "Hadi," dedi. "Sizi ısırmayız."

Odunluk bir sürü taşınabilir ışıkla aydınlatılmıştı, her şey fazlasıyla uğursuz görünüyordu.

"Buraya en son ne zaman girmiştin, Nick?"

"Karımın düzenlediği hazine avı sonrası çok kısa bir süre önce gelmiştim. Ama bunlar bana ait değil, bunların hiçbirine dokunmadım..."

Tanner sözümü kesti: "Müvekkilimle bomba gibi bir teori geliştirdik..." Tanner birden sustu. Yapmacık televizyon programı tonu öylesine berbat ve uygunsuzdu ki hepimiz irkilmiştik.

"Ah, bomba gibi demek! Çok heyecanlı," dedi Boney.

"Biz de size..."

"Sahi mi? Ne harika bir zamanlama," diye onun sözünü kesti Boney. "Lütfen burada kalın." Kapı, menteşelerinden gevşekçe sarkıyordu, kırılan kilit yan tarafta sallanıyordu. Gilpin içerideki eşyaların kaydını tutuyordu.

"Şunlar golf oynamadığın sopalar mı?" diye sordu Gilpin biraz ötesinde ışıldayan metal sopaları göstererek.

"Hiçbiri benim değil. Bunların hiçbirini buraya ben getirmedim."

"Bu komik çünkü buradaki her şey senin olmayan kredi kartlarıyla satın alınmış," diye patladı Boney. "Burası resmen, nasıl derler, tam bir erkek ini! Karısının sonsuza kadar gitmesini bekleyen bir adamın inşa ettiği bir erkek ini. Kendine güzel meşgaleler bulmuşsun, Nick." Üç büyük karton kutuyu çıkarıp ayaklarımın dibine koydu.

"Bu nedir?"

Boney ellerindeki lastik eldivenlere rağmen iğreniyormuş gibi parmak uçlarıyla kutuları açtı. İçlerinde düzinelerce rengarenk kapaklı porno DVD vardı.

Gilpin kıkırdadı. "Hakkını teslim etmeliyim, Nick. Yani biz erkeklerin de bazı ihtiyaçları var..."

"Erkekler görselliğe son derece meyillidir; onu yakaladığım her seferinde eski kocam böyle söylerdi," dedi Boney.

"Erkekler görselliğe son derece meyillidir, evet, ama Nick, bu boklar benim bile yüzümü kızartacak kadar sapıkça," dedi Gilpin. "Aslına bakarsan öyle kolay kolay midem bulanmaz ama bazılarını görünce neredeyse kusacaktım." Çirkin bir deste iskambil gibi birkaç DVD'yi çıkarıp yaydı. Çoğunun adı şiddet çağrıştırıyordu: *Vahşi Anal, Vahşi Saksafon, Aşağılık Orospular, Sadist Sürtük S.kişi, Grup Sürtükleri...* Bir de 1'den 18'e numaralanmış *Orospunun Canını Yak* serisinin her birinde, acı içinde kıvranan kadınlarla onlara birtakım nesneleri sokarken sırıtan adamların resimleri vardı.

Başımı çevirdim.

"Ah, bakın kim utandı?" diye sırıttı Gilpin.

Ona cevap vermedim çünkü tam o sırada Go'nun polis yardımıyla devriye arabasına bindirildiğini görmüştüm.

Bir saat sonra karakolda buluştuk. Tanner gitmememi söylemişti, bense ısrar etmiştim. Onun geleneklere karşı çıkan, milyoner rodeo-kovboyu egosuna oynamıştım. Polislere gidip gerçeği söyleyecektik. Artık zamanı gelmişti.

Benimle uğraşmaları sorun değildi ama kız kardeşime bunu yapamazlardı.

"Ne yaparsak yapalım tutuklanmanın kaçınılmaz olduğunu düşündüğüm için bunu kabul ediyorum, Nick," dedi. "Konuşmaya razı olduğumuzu gösterirsek belki davayla ilgili savları konusunda daha fazla bilgi edinebiliriz. Ortada ceset olmadığından tek istedikleri bir itiraf, o yüzden buldukları kanıtlarla üzerine gelmeye çalışacaklar. Bu da bizim savunmada sıçrama yapmamıza yetebilir."

"Onlara bildiğimiz her şeyi anlatacağız, değil mi?" dedim. "Onlara ipuçlarını, kuklaları ve Amy'yi vereceğiz." Paniklemiştim, yerimde duramıyordum. Şu anda çıplak bir ampul ışığında polislerin kız kardeşimi terlettiklerini gözümde canlandırabiliyordum.

"Yeter ki konuşma kısmını bana bırak," dedi Tanner. "Kurulan tuzaktan ben bahsedersem ve farklı bir savunma yoluna gidersek bunu davada bize karşı kullanamazlar."

Avukatımın, gerçeğin inandırıcılıktan tamamen uzak olduğuna inanması canımı sıkıyordu.

Gilpin bizi karakolun merdivenlerinde karşıladığında, akşam yemeğini geç yemiş olmalı ki elinde bir kutu kola vardı. Bizi içeri sokmak için önümüze düşerken sırtının tere battığını fark ettim. Güneş çoktan batmıştı ama nem varlığını sürdürüyordu. Kollarını çırptığında gömleğinin sırtı havalandı.

"Hala sıcak," dedi. "Daha da sıcak olacakmış."

Boney bizi ilk gece görüştüğümüz toplantı odasında bekliyordu. Kaybolmanın İlk Günü. Saçlarını gevşekçe örmüş, kafasının arkasında gelişigüzel toplamıştı, üstelik bu akşam ruj sürmüştü. Bir randevusu olup olmadığını merak ettim. *Gece yarısından sonra buluşuruz,* türünden bir randevu.

"Çocuğun var mı?" diye sordum ona, sandalyelerden birini çekerken.

Şaşırmış gibi bana bakıp parmağını havaya dikti. "Bir tane." Ne çocuğun adını ne de yaşını söyledi. Boney iş havasındaydı. Önceliği bize vermeye çalışıyordu.

"Önce siz," dedi Tanner. "Elinizde neler olduğunu söyleyin."

"Olur," dedi Boney. "Tamam." Ses kayıt cihazını çalıştırdı, yasal olarak söylemesi gerekenleri söyledi. "Kız kardeşinin odunluğundaki malları satın almadığın ya da onlara hiç dokunmadığın tamamen senin iddian, Nick."

"Bu doğru," diye yanıtladı Tanner benim yerime.

"Nick, parmak izlerin odunluktaki her şeyin üzerindeydi."

"Bu yalan! Oradaki *hiçbir şeye* dokunmadım! Tek dokunduğum şey *Amy'nin içeriye bıraktığı* yıldönümü hediyem."

Tanner koluma dokundu: *Kapa çeneni.*

"Nick, parmak izlerin porno DVD'lerin, golf sopalarının, saat kutularının, hatta televizyonun üzerindeydi."

İşte o an bütün bunların Amy'ye nasıl keyif verdiğini anladım: Derin ve tatmin edici uykum aleyhime kullanılmıştı. (Oysa Amy'ye, benim kadar rahat biri olsa uykusuzluk çekmeyeceğini söyleyip ahkam keserdim.) Gözümde canlandırabiliyordum: Horultularım yanaklarını ısıtırken dizlerinin üzerindeki Amy aylar boyunca parmak izlerimi oraya buraya bastırmıştı. Karımı tanıyorsam içkime hap bile atmış olabilirdi. Bir sabah uyandığımda uykudan şişmiş dudaklarıma baktığını hatırlıyordum. "Ölüme lanetlenmişsin gibi uyuyorsun," demişti. "Ya da haplanmış gibi." İkisi birden olduğum halde farkında değildim.

"Parmak izlerini açıklamak ister misin?" dedi Gilpin.

"Anlatmaya devam et," dedi Tanner.

Boney aramızdaki masanın üzerine İncil'e benzeyen deri kaplı kalın bir kitap koydu. Bütün kenarları yıpranmıştı. "Tanıdın mı?"

Omuz silkip başımı iki yana salladım.

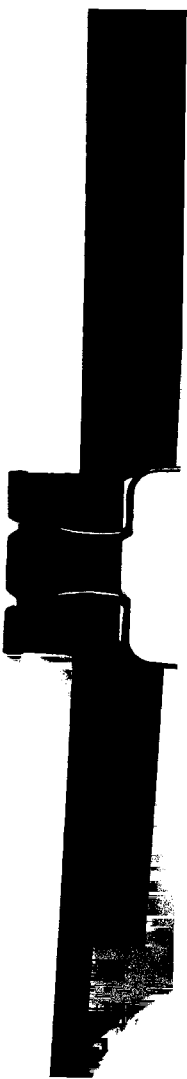
"Bu, karının günlüğü."

"Hımmm, şey, hayır. Amy günlük falan tutmazdı."

"Aslına bakarsan, Nick, karın günlük tutmuş. Hem de yedi yıl boyunca," dedi Boney.

"Peki."

Kötü şeyler olmak üzereydi. Karım yine sivri zekasını konuşturuyordu.

AMY ELLIOTT DUNNE

ON GÜN GEÇTİ

Illinois sınırı boyunca arabamla ilerliyoruz. İflas etmiş bir nehir şehrinin berbat bir mahallesine park edip bir saat boyunca bütün arabayı temizliyoruz, sonra anahtarları üzerinde bırakıp oradan ayrılıyoruz. Bozgun döngüsü: Arabanın bir önceki sahibi olan Arkansaslı çift düzgün pabuç sayılmazdı, Ozarklı Amy kesinlikle bir kaçaktı, muhtemelen Illinoisli bir serseri de bir süreliğine arabanın keyfini çıkaracak.

Ardından baktığım her yerde dalgaları andıran tepelerle dolu Missouri'ye yöneliyoruz. Ağaçların arasından Hannafan Gölü'nün pırıltısını seçebiliyorum. Ailesi St. Louis'te olduğundan Desi buraların çok eski olduğuna inanmaktan hoşlanıyor ama yanılıyor. Hannafan Gölü on dokuzuncu yüzyılda İçsavaş kahramanlarından birinin adını almadı.

Burası makine marifetiyle 2002 yılında Mike Hannafan adındaki bir petrol zenginin yarattığı özel bir göl. Sonradan ortaya çıktığı üzere meğer Hannafan göle zehirli atık dökecek denli karanlık işler çeviriyormuş.

Şamatacı halk, gölleri için yeni bir isim bulmak için çırpınıyor. Collings Gölü adının da gündeme geldiğinden eminim.

Güzel göle ve Desi'nin büyük ve zevkli göl evine (ki Amerikan standartlarında bir İsviçre şatosu sayılabilir) rağmen kasvetli tavrımı koruyorum. Desi'yle sorun da bu.

Desi, Jaguar'ına yaslanıp gözlerini eve dikiyor, böylece bana hayran hayran bakabilmem için fırsat yaratıyor.

"Annemle Brienzersee'de kalırken gördüğümüz harika bir şaleden esinlendik," diyor. "Tek eksiğimiz arkasındaki dağlar."

Büyük eksiklik, diye söyleniyorum içimden ama elimi koluna koyup "Bana evi göster. İçerisi harika olmalı," diyorum.

Evde üç kuruşluk bir tur attırıyor, hatta üç kuruş fikrine kahkahalarla gülüyor. Katedral büyüklüğünde, tamamen granit ve kromdan yapılmış bir mutfak, hem kendisi hem de annesi için ayrı ayrı şöminesi ve kendi başına bir iskele sayılabilecek verandasından ormanla göl manzarası olan bir oturma odası. Bodrumda bilardo masası, dart tahtaları, ses sistemleri, bar ve kendi başına ayrı bir iskele sayılabilecek verandasından dışarı açılan bir eğlence merkezi. Hemen yanı başında bir sauna ve bir şarap mahzeni. Yukarıda beş yatak odası. Beni ağırlayacağı oda ikinci en büyük oda.

"Yeni boyattım," diyor Desi. "Toz pembeyi sevdiğini biliyorum."

Artık toz pembeyi sevmiyorum, bu rengi okuldayken severdim. "Çok tatlısın, Desi, teşekkürler," diyorum bütün içtenliğimle. Teşekkürlerim her zaman bir çaba gerektirir. Sık sık teşekkür etmem. İnsanlar yapmaları gerekeni yaparlar, sonra onlara takdirlerinizi sıralamanızı beklerler. Bahşiş için önünüze kupalarını uzatan donmuş yoğurt çalışanları gibi.

Ama Desi teşekkürümü fırçalanan bir kedi gibi kabul ediyor, sırtı zevkten neredeyse yay gibi geriliyor. Şimdilik teşekkür etmeye değer.

Çantamı odama yerleştirirken akşama kadar dinlenmek istediğim gibi bir izlenim yaratmaya çalışıyorum. Aslında tek istediğim, insanların Andie'nin itirafına tepkilerini görmek ve Nick'in tutuklanıp tutuklanmadığını öğrenmek ama belli ki teşekkürlerim Desi'yi atlatmak için yeterli değil. Desi hayatım boyunca ona borçlu olduğumu başıma kakacak. Özel sürpriz gülümsemesiyle bakarken elimi tutuyor (*Sana göstermek istediğim başka bir şey daha var*), beni merdivenlere götürüyor (*Umarım bunu beğenirsin*), mutfaktan başka bir hole geçiyoruz (Çok uğraştım, ama değdi).

"Umarım gerçekten beğenirsin," diyor yine ve bir kapıyı açıyor. Burası camlı bir oda. Bir sera. İçeride yüzlerce, çeşit çeşit renkte lale var. Temmuzun ortasında Desi'nin göl evinde laleler tomurcuklanmış. Çok özel bir kız için çok özel bir bahçe.

"Lalenin en sevdiğin çiçek olduğunu biliyorum ama mevsimleri çok kısa," diyor Desi. "O yüzden mevsimi senin için sabitledim. Yıl boyunca açıyorlar."

Kolunu beline dolayıp beni çiçeklere doğru döndürüyor, böylece hayranlıkla bakabileceğim.

"Yılın her günü laleler," derken gözlerimin parlaması için uğraşıyorum. Laleler okuldayken en sevdiğim çiçeklerdi. Aslında 80'lerin gerberaları gibi o zamanlar lale modaydı. Şimdilerde temel olarak lalenin tam zıttı sayılabilecek orkidelerden hoşlanıyorum.

"Nick senin için böyle bir şey yapmayı hiç aklından geçirdi mi?" diye fısıldıyor kulağıma Desi, laleler yukarıdan toz gibi püsküren suyla ıslanırken.

"Nick lale sevdiğimi bile hatırlamaz," diyorum. Bu doğru.

Bu sera çok tatlı, tatlılıktan öte bir jest. Tıpkı masallardaki gibi sırf bana ait bir çiçek bahçesi. Yine [redacted] irlerim gergin.

Desi'yi arayalı daha yirmi dört saat olmadı ve bu laleler öyle yeni dikilmiş gibi görünmüyor, dahası yatak odası da boya kokmuyor. Merak ediyorum: Geçen yıllar boyunca mektuplarındaki imalar, beni kazanmak için döktüğü tatlı diller... Ne zamandan beri beni buraya getirmek istiyordu acaba? Ve burada ne kadar kalacağımı düşünüyor? Yılın her günü lalelerin açtığını görebileceğim kadar mı?

"Tanrım, Desi," diyorum, "bu bir peri masalı gibi."

"Senin peri masalın," diyor. "Hayatın nasıl olabileceğini görmeni istiyorum."

Peri masallarında hep altın olur. Bana bir tomar para, bir kredi kartı falan vermesini bekliyorum. Turumuz odaları dolaşarak tekrarlanıyor, ilk seferinde kaçırdığım detaylar için hayranlık nidaları çıkarıyorum, sonra yine yatak odama dönüyoruz. Saten ve ipek, pembe ve pofuduk, lokum ve pamuk helva tadında bir cici kız odası. Pencereden dışarı baktığımda evin etrafının yüksek duvarlarla çevrili olduğunu fark ediyorum.

Gergin bir şekilde söylemem gerekeni söylüyorum. "Desi, gitmeden önce bana biraz para bırakabilir misin?"

Şaşırmış gibi yapıyor. "Burada paraya ihtiyacın yok ki," diyor. "Kira derdin yok, ev yiyecekle dolu. Sana yeni kıyafetler getirebilirim. Gerçi seni bu halinle de seviyorum."

"Sanırım biraz nakit kendimi daha güvende hissetmemi sağlardı. Bir şeye ihtiyaç duyarsam diye. Belki acilen ayrılmam gerekebilir."

Cüzdanını açıp iki yirmi dolar çıkarıyor, nazikçe avcuma bastırıyor. "Buyur," diyor gönülsüzce.

Büyük bir hata yapıp yapmadığımdan endişeleniyorum.

NICK DUNNE

ON GÜN GEÇTİ

Ukalalık yaparak hata etmiştim. Şu günlük her ne haltsa kesinlikle hayatımı mahvedecekti. Gerçek-suç romanının kapağını şimdiden gözümde canlandırabiliyordum. Düğünümüzden siyah-beyaz bir fotoğraf, kan kırmızısı bir fon, arka kapakta şöyle yazıyor: *Daha önce görülmemiş fotoğraflarla dolu tam on altı sayfa ve Amy Elliott Dunne'ın gerçek gününden kesitler dahil – mezardan yükselen sesler...* Amy'nin gizliden gizliye okuduğu ucuz gerçek-suç kitaplarına evin bir yerlerinde denk geldiğimde bunu tuhaf ve bir parça sevimli bulurdum. Belki biraz gevşemeye başladığını, kendine böyle şeyler okumak için izin verdiğini düşünürdüm.

Hayır, öyle değilmiş. Meğer karım sadece ödevini yapıyormuş.

Gilpin bir sandalye çekip ters oturdu ve kollarını kavuşturup bana doğru eğildi. Filmlerden fırlamış bir polis gibi görünmeye çalışıyordu. Neredeyse gece yarısıydı, oysa sabaha karşıymış gibi hissediyordum.

"Son birkaç aydır karının yaşadığı hastalıktan bahset," dedi.

"Hastalık mı? Amy hiç hasta olmaz. Senede bir en fazla biraz üşütür, o kadar."

Boney günlüğü alıp işaretli sayfalardan birini açtı. "Geçen ay Amy'yle kendine bir içecek hazırlayıp arka verandada oturmuşsunuz. Yazdıklarına göre içecek son derece tatlıymış ve aynı satırlarda alerjik bir tepkime olduğundan şüphelendiği bir şeyler yazmış: *Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu, dilim taş kesilmiş, çeneme yapışmıştı. Nick beni merdivenlerden yukarı taşırken bacaklarım resmen pelteye dönüşmüştü.*" Günlükte kaldığı yeri kaybetmemek için parmağını basıp, sanki yeterince ilgilenmiyormuşum gibi başını kaldırıp bana baktı. "Ertesi sabah uyandığında: *Başım ağrıyordu, midem altüst haldeydi ama daha da tuhafı, tırnaklarım açık mavi renkteydi ve aynaya baktığımda dudaklarımın da aynı renkte olduğunu fark ettim. İki gün çişimi yapamadım. Çok halsizdim.*"

Tiksintiyle başımı iki yana salladım. Boney'yle aramızda bir bağ olduğunu düşünüyordum; ondan daha iyisini beklerdim.

"Bu karının elyazısı mı?" Boney günlüğü bana doğru ittiğinde, kapkara mürekkeple Amy'nin kıvrımlı, neredeyse bir medikal tablo kadar inişli çıkışlı yazısını tanıdım.

"Evet, sanırım."

"El yazısı uzmanlarımız da aynı şekilde düşünüyor."

Boney bu kelimeleri bir tür gururla söylediğinde bir şey fark ettim: Bu dava, dışarıdan uzmanlarla çalışmalarını gerektiren, elyazısı analiz ettirmek gibi egzotik profesyonellerle iletişime geçmelerini sağlayan ilk davaydı.

"Başka ne öğrendik biliyor musun, Nick? Bu notları bir tıp uzmanına gösterdiğimizde ne dendi dersin?"

"Zehirlenme," dedim hiç düşünmeden. Tanner bana bakıp kaşlarını çattı: *Yavaş ol.*

Boney bir an şaşaladı; bunu söyleyeceğimi hiç beklemiyor olmalıydı.

"Evet, Nick, teşekkürler. Antifriz zehirlenmesi," dedi. "Temel tıp bilgisi. Hayatta kaldığı için şanslı."

"Hayatta *kaldı* çünkü böyle bir şey hiç olmadı," dedim. "Söylediğin gibi temel tıp bilgisi. Küçük bir internet aramasından kolayca uydurulabilir."

Boney kaşlarını çattı ama direniyordu. "Günlük seninle ilgili hiç güzel şeyler anlatmıyor, Nick," diye devam etti bir parmağıyla örülü saçına dokunurken. "Şiddet. Onu itip kakmışsın. *Stres.* Saman alevi gibi parlıyormuşsun. *Tecavüz* sınırında cinsel ilişki. Kadının ödünü koparmışsın. Okumak bile insanın canını yakıyor. Hani şu merak ettiğimiz tabanca meselesi vardı ya? Senden korktuğu için almak istemiş. İşte son yazısı: *Bu adam beni öldürebilir. Bu adam beni öldürebilir.* Böyle yazıyor."

Boğazım sıkıştı. Her an kusabilirdim. Bunun nedeni daha çok korkuydu, sonra öfkeye dönüştü. *Lanet olasıca orospu, lanet olasıca orospu, kancık, kancık, kancık.*

"Bıraktığı son not ne kadar da duruma uyuyor. Çok zekice, çok uygun," dedim. Tanner, susmam için elini elimin üzerine koydu.

"Onu tekrar öldürmek istiyormuşsun gibi görünüyorsun şu anda," dedi Boney.

"Bize yalandan başka bir şey söylemedin, Nick," dedi Gilpin. "O sabah kumsalda olduğunu söyledin. Konuştuğumuz herkes senin kumsaldan nefret ettiğini söylüyor. Limite dayanmış kredi kartlarıyla satın alınan eşyalar hakkında hiçbir fikrin olmadığını söyledin. Şimdiyse tam olarak ekstrede yazan eşyalarla dolu bir odunluğumuz *ve hepsinin üzerinde senin parmak izlerin var.* Üstüne bir de kaybolmadan birkaç hafta önce, antifriz zehirlenmesine benzeyen bir rahatsızlık geçiren

kadını ekle. Yani hadi ama!" Söylediğinin etkisini artırmak için sustu.

"Kayda değer başka bir şey var mı?" diye sordu Tanner.

"Kaybolduktan birkaç gün sonra karının cüzdanını bulduğumuz Hannibal'a gittiğini biliyoruz," dedi Boney. "Bir gece önce ikinizin kavga ettiğini duyan bir komşunuz var. İstemediğin bir hamilelik var. Boşanma halinde bar için ödünç aldığın parayı geri vermen gerekecekti. Ve tabii... *Tabii ki* bir de neredeyse bir yıldır gizli bir kız arkadaşın var."

"Şu anda hala sana yardımcı olabiliriz, Nick," dedi Gilpin. "Tutuklandıktan sonra elimizden hiçbir şey gelmez."

"Günlüğü nerede buldunuz? Nick'in babasının evinde mi?" diye sordu Tanner.

"Evet," dedi Boney.

Tanner başını sallayarak bana baktı: *Biz bulamamıştık.* "Durun, tahmin edeyim: İsimsiz ihbar."

Polisler bir şey demedi.

"Evin neresinde bulduğunuzu sorabilir miyim?" dedim.

"Kalorifer kazanında. Yaktığını sandığını biliyorum. Ateş almış ama alevler zayıf olduğundan sadece dumana maruz kalmış. Yani bir tek kenarları yanmış," dedi Gilpin. "Bizim için büyük şans."

Kalorifer kazanı. Amy'yle aramızdaki esprilerden biri daha! Sürekli, erkeklerin anlaması gereken şeylerden hiç anlayamadığımı iddia ederdi. Evi ararken babamın kalorifer kazanına, borulara, kablolara, musluk valflarına şöyle bir göz atmış, sonra korkuyla geri çekilmiştim.

"Şans falan değildi. Bulmanız için oraya konmuştu," dedim.

Boney elinde olmadan ağzının yarısıyla gülümsedi. Arkasına yaslanıp buzlu çay reklamlarında oynayan biri gibi rahat-

lamış bir şekilde bekledi. Tanner'a bakıp kızgınlıkla başımı salladım: *Hadi.*

"Amy Elliott Dunne hayatta ve Nick Dunne'ı cinayet şüphesi altında bırakıyor," dedi avukatım. Haklı olduğumu göstermek istercesine ellerimi birleştirip sırtımı dikleştirdim. Boney bana baktı. İstediğim etkiyi yaratmak için ağzımda pipom, gözümde gözlüğüm, önümde ansiklopediler olması gerekirdi. Kıkırdamamak için kendimi zor tutuyordum. *Sakın* gülme.

Boney suratını astı. "Pardon, anlayamadım?"

"Amy hayatta ve gayet iyi, üstelik Nick'e tuzak kurdu," diye tekrarladı vekilim.

İki polis masanın üzerine kamburlarını çıkarıp birbirlerine baktı: Şu herifin ağzından çıkanlara inanabiliyor musun?

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu Gilpin gözlerini ovuştururken.

"Çünkü Nick'ten nefret ediyor. Bu aşikar. Adam berbat bir kocaydı."

Boney yere bakarken nefesini saldı. "İşte bu konuda seninle hemfikirim."

Aynı anda Gilpin konuştu: "Ah, Tanrı aşkına."

"Amy deli mi, Nick?" diye sordu Boney daha da eğilerek. "Şu söylediklerinizden delilikten başka bir şey değil. Beni duyuyor musun? Bu tuzağı hazırlamak için en azından altı, hatta yedi *yıl* gerekir. Sana zarar vermek isteyecek kadar en fazla *bir yıl* nefret besleyebilirdi. Bunca sene bu kadar büyük bir nefret biriktirmenin ne kadar zor olduğunun farkında mısın?"

Amy yapabilirdi. Amy bunu yapabilirdi.

"Neden senden boşanmak yerine böyle bir şey yapsın ki?" diye patladı Boney.

"Onu kesmezdi... Onun adalet anlayışını tatmin etmezdi," diye yanıtladım. Tanner yine bana uyarı bakışları fırlattı.

"Tanrım, bütün bunlardan yorulmadın mı hala, Nick?" dedi Gilpin. "Karın kendi eliyle yazmış: *Bu adam beni öldürebilir.*"

Birileri bu ikisine sürekli adını tekrarlamanın şüpheliyi rahatlatacağını söylemiş olmalıydı. Tıpkı satış mantığındaki gibi.

"Son zamanlarda babanın evine gittin mi, Nick?" diye sordu Boney. "Mesela 9 Temmuz'da?"

S.ktir. Demek Amy alarm şifresini *bu yüzden* değiştirmiş. İçimde yükselen yeni bir tiksintiyle dalgasıyla savaşmak zorunda kaldım. İkinci kez karımın oyununa gelmiştim. Sadece beni hala sevdiğine inandırmakla kalmamıştı, aynı zamanda *kendi ayağımla tuzağa adım atmamı sağlamıştı.* Orospu. Neredeyse gülüyordum. Tanrım, ondan nefret ediyordum ama bir taraftan da ona hayranlık duymaktan kendimi alamıyordum.

Tanner söze girdi: "Amy hazine avının ipuçlarını kullanarak, kanıt bıraktığı noktalara müvekkilimin gitmesini sağladı. Hannibal, babasının evi... Böylece şüpheler üzerinde toplanacaktı. Müvekkilimle bu ipuçlarını yanımızda getirdik. Bir iyi niyet göstergesi olarak."

İpuçlarını ve aşk sözcükleriyle dolu not kağıtlarını çıkarıp bir hokkabazın iskambil kağıtları gibi polislerin önünde yelpazeledi. İki polis verilenleri okurken ter döküyor, başlarını kaldırıp şimdi taşların yerine oturduğunu söylemelerini bekliyordum.

"Tamam. Amy'nin cinayet suçunu üzerine yıkmak için aylarca uğraşacak kadar senden nefret ettiğini söylüyorsun, öyle mi?" diye sordu Boney hayalkırıklığına uğramış bir anne gibi mesafeli ve sakin sesiyle.

Ona boş boş baktım.

"Bunlar hiç de kızgın bir kadının yazacağı türden bir şeyler değil, Nick," dedi. "Tek derdi senden af dilemek, yeniden başlamanızı sağlamak, seni ne kadar sevdiğini anlatabilmek. *Sıcaksın. Sen benim güneşimsin. Zekisin, akıllısın.*"

"Ah, Tanrım."

"Bir daha söylüyorum, Nick. Şu gösterdiğin tepki, masum bir adam için fazlasıyla tuhaf kaçıyor," dedi Boney. "Burada oturmuş, sana yazılmış tatlı sözcükler, belki de karının sana yazdığı son sözleri okuyoruz ve sen öfkeleniyorsun. İlk geceyi hala hatırlıyorum. Amy kaybolmuştu, seni buraya getirdik ve bu odada kırk beş dakika beklettik ve sen *sıkılmış* görünüyordun. Seni gözlüyorduk. Neredeyse uykuya dalacaktın."

"Müvekkilimin bu davranışının konuyla hiçbir ilgisi yok..." diye araya girdi Tanner.

"Ben sadece sakin kalmaya çalışıyordum."

"Fazla sakin görünüyordun," dedi Boney. "O geceki davranışların... duruma hiç uymuyordu. Duygusuzdun, küstahtın."

"Ben böyle bir adamım, anlamıyor musunuz? Serinkanlıyım. Bu bir kusur. Amy bunu biliyor... Sürekli bu halimden şikayet ederdi. Yeterince anlayışlı olmadığımı, içime kapanık olduğumu, hüzün, pişmanlık gibi zorlu duygularla baş edemediğimi söylerdi. Bütün şüpheleri üzerime çekeceğimi adı gibi *biliyordu*. Lanet olsun! Hilary Handy'yle konuşsanıza! Tommy O'Hara ile konuşun. Onlarla konuştum! Amy'nin nasıl biri olduğunu onlar size anlatır."

"Onlarla konuştuk," dedi Gilpin.

"Ve?"

"Hilary Handy okul günlerinden bu yana iki kez intihar girişiminde bulunmuş. Tommy O'Hara iki kez rehabilitasyona girmiş."

"Muhtemelen *Amy* yüzündendir."

"Ya da suçluluk duygusundan muzdarip, büyük sorunları olan insanlar olduğundandır," dedi Boney. "Şu hazine avına geri dönelim."

Gilpin ikinci ipucunu son derece monoton bir sesle okudu:

Beni gözünde canlandır: Senin için çıldırıyorum
Seninle geleceğimizi hiç de belirsiz görmüyorum
Çocukluk maceralarını; yırtık pırtık pantolonunu ve kovboy şapkanı
Anlatmanı dinleyeyim diye getirdin buraya beni
Hiç kimseyi takma, hepsi çoktan sepetlendi
Hadi gel gizlice öpüşelim... Yeni tanışmışız gibi.

"Bunun seni Hannibal'a götürmek için yazıldığını söylüyorsun, öyle mi?" dedi Boney.

Başımla onayladım.

"Ama burada Hannibal falan yazmıyor," diye itiraz etti. "İma bile etmiyor."

"Kovboy şapkası aranızda eski bir espridir..."

"Ah, aranızdaki şu espriler," dedi Gilpin.

"Ya sonraki ipucu? Şu küçük kahverengi ev?" diye sordu Boney.

"Babamın evine gitmem için yazıldı," dedim.

Boney'nin yüzü yine sertleşti. "Nick, babanın evi mavi." Gözlerini devirerek Tanner'a döndü: *Bana bunlarla mı geliyorsun?*

"Bana sorarsan bu ipuçlarında geçenleri 'aranızdaki espriler' olarak uyduruyorsun," dedi Boney. "Yani ancak böyle açıklanabilir. Hannibal'a gittiğini öğreniyoruz, sonra bir bakmışız, meğer bu ipucu gizliden gizliye *Hannibal'dan* bahsediyormuş."

"Şu son hediye, hiç de gizli saklı bir ipucu değil," dedi Tanner masanın üzerine kutuyu sürerek. Kukla bebekler. Eminim biliyorsunuzdur: Punch, Judy ile bebeğini öldürür. Bunu müvekkilim keşfetti. Sizde kalmasına karar verdik."

Boney kutuyu önün çekti, lateks eldivenlerini takıp kuklaları çıkardı. "Ağırmış," dedi, "Sertmiş." Kadın kuklanın dantel kıyafetini, erkeğin rengarenk elbisesini inceledi. Sonra erkek kuklayı kaldırıp parmak koyma yerleri olan kalın ahşap sapı gözden geçirdi.

Kukla hala elinde olduğu halde birden kaşlarını çatıp donakaldı. Ardından kadın kuklayı ters çevirip eteğini açtı.

"Bunun sapı yok." Bana döndü. "Bunun bir sapı var mıydı?"

"Nereden bileyim?"

"Çok kalın ve ağır, parmak koyma yerleri olan ikiye dört bir sap?" diye patladı kadın polis. "Kahrolasıca bir takoza benzeyen bir sap?"

Bana bakarken aklından neler geçtiğinden adım gibi emindim: *Oyun oynuyorsun. Sen bir sosyopatsın. Sen bir katilsin.*

AMY ELLIOTT DUNNE

ON BİR GÜN GEÇTİ

Bu gece Nick'in en çığırtkan röportajı Sharon Schieber'ın programında yayınlanacak. Sıcak bir banyonun ardından iyi bir şişe şarap eşliğinde, aynı zamanda kaydederek izleyecek, böylece Nick'in yalanlarını not alabileceğim. Ağzından çıkan her bir abartıyı, tüm yarım gerçekleri, beyaz yalanları ve külliyen yalanları yazmak istiyorum. Bu sayede ona duyduğum öfkeyi bileyebilirim. İlki blog röportajıydı, ayyaş ve sıradan, tek bir röportajdı ve bunun bir daha olmasına izin veremem. Yumuşamayacağım. Alnımda enayi yazmıyor. Yine de Andie ağzındaki baklayı çıkarmışken Nick'in ne söyleyeceğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Bakalım lafı nasıl döndürecek!

Programı yalnız izlemek istiyorum ama Desi yanımdan bir an olsun ayrılmıyor, hep peşimde, aldırmazlık edilemeyecek kötü hava şartları gibi aniden ortaya çıkıveriyor. Ona gitmesini söyleyemem çünkü burası onun evi. Gerçi şansımı denedim ama işe yaramadı. Bodrumdaki tesisatı kontrol etmesi gerektiğini ya da buzdolabına bakıp eksik gedip olup olmadığına bakmak istediğini söyleyip lafı ağzıma tıkıyor.

Bu böyle devam edecek, diye düşünüyorum. *Artık hayatım böyle sürecek. Desi ne zaman isterse yanımda bitecek ve istediği*

kadar yanımda kalacak, sohbet etmek için etrafımda dolanacak, sonra oturacak, beni yanına çağıracak, bir şişe şarap açacak, birden kendimizi akşam yemeği yerken bulacağız ve bunu durdurmanın hiçbir yolu yok.

"Gerçekten çok yorgunum," diyorum.

"Sponsorunu biraz daha şımart," diye yanıtlarken pantolon çizgisinin üzerinde bir parmağını kaydırıyor.

Nick'in bu geceki röportajını biliyor, o yüzden gidip gelip en sevdiğim yiyecekleri getiriyor: Mançа peyniri, çikolatalı mantarlar, buz gibi bir şişe Sancerre... Hatta imalı bir kaş hareketiyle *Ozarklı Amy* olduğum günlerde bağımlısı olduğum acılı-peynirli Fritos hazırlıyor. Kadehime şarap dolduruyor. Bebekle ilgili detaylara girmemek için sessiz bir anlaşmaya vardık, ikimiz de aile mirası düşükleri ve bunu konuşmanın benim için ne kadar boğucu olabileceğini biliyoruz.

"Domuz herifin paçayı kurtarmak için neler söyleyeceğini merak ediyorum," diyor. Desi nadiren *pislik* ya da *bok çuvalı* gibi kelimeleri kullanır. *Domuz herif,* dudaklarından çok daha zehirli çıkıyor.

Bir saat sonra Desi'nin hazırladığı hafif bir akşam yemeğini, yine Desi'nin getirdiği şarap eşliğinde paylaşıyoruz. Bana bir parça peynir ve mantarın yarısını veriyor. Tam olarak on Fritos cipsi verip sonra paketi hemen bir yerlere saklıyor. Cips kokusunu sevmiyor, söylediğine göre itici geliyormuş. Asıl derdi benim kilo almamam. Kanepede yan yana oturup yumuşacık battaniyeyi üzerimize çekiyoruz çünkü Desi klimayı çalıştırdığından temmuz ortasında sonbahar serinliğine maruz kalıyoruz. Sanırım bunu sırf şömineyi yakıp battaniyenin altına girmemiz için yaptı. İkimizin ekim ayı hayalini yaşıyor gibi görünüyor. Hatta bana bir hediye getirdi. Balıkçı yaka,

mor renkte, kalın bir kazak. Kazağın rengi hem battaniyeye hem de Desi'nin koyu yeşil kazağına uyuyor.

"Biliyor musun? Asırlardır zavallı erkekler sırf erkekliklerine tehlike oluşturdukları için güçlü kadınlara şiddet uyguluyor," diyor Desi. "Kırılgan psikolojileriyle hakimiyeti elde tutmak istiyorlar..."

Bense farklı türde bir hakimiyeti düşünüyorum. Aklımda özenli ilgi kılığına girmiş bir hakimiyet var: *Serin havadan korunman için sana bir kazak aldım, tatlım. Üstüne giy de hayallerimin kadını ol.*

Nick en azından böyle bir hakimiyet peşinde değildi. Nick istediğimi yapmakta beni özgür bırakırdı.

Desi'nin kıpırdamadan, sessizce yanımda oturmasından başka bir şey istemiyorum. Sürekli kıpırdanıyor, sürekli gergin, sanki rakibi bizimle aynı odadaymış gibi rahatsız.

"Şşş," diye susturuyorum onu güzel yüzüm ekranda belirdiğinde. Sonra dökülen yapraklar gibi Amy kolajından başka fotoğraflar geliyor.

"*Bütün* kızlar onun gibi olmak isterdi," diyor Sharon görüntünün üstüne. "Güzel, zeki, hayat dolu ve çok zengin."

"Bütün erkeklerin kıskandığı bir erkekti..."

"Ben hariç," diye söyleniyor Desi.

"...yakışıklı, esprili, zeki ve büyüleyici."

"Ama beş temmuzda, beşinci evlilik yıldönümlerinde Amy Elliott Dunne ortadan kaybolduğunda mükemmel görünen dünyaları paramparça oldu."

Özet özet özet. Fotoğraflarım, Andie, Nick... Hamilelik testi ve ödenmeyen faturalarla ilgili arşiv fotoğrafları. Gerçekten iyi iş çıkarmışım. Bir manzara resmi yapıp geriye çekildiğinde *mükemmel* diye düşündüğün türden iyi bir iş çıkarmışım.

"Şimdi, sadece bu programa özel Nick Dunne sessizliğini bozuyor ve sadece karısının ortadan kayboluşunu değil sadakatsizliğini ve *bütün dedikoduları* anlatıyor."

Nick'in ona aldığım kravatı taktığını görünce içim ısınıyor, oysa ilk gördüğünde fazla kız işi olduğunu düşünmüştü. Mor kravat gözlerini neredeyse eflatuna çeviriyor. Son bir aydır kendini beğenmiş ukala tavrından eser kalmamış: Göbeği erimiş, yüzü zayıflamış, çenesindeki gamze belli belirsiz. Saçları kısalmış ama kesilmemiş; muhtemelen Go, Mo Anne rolünü üstlenerek kamera önüne çıkmadan önce ısrar etmiş ve çenesine yakın bölgedeki saçlarını tükürüğüyle yapıştırmış olmalı. Benim aldığım kravatı takmasının yanı sıra eliyle bir jest yaptığında ona aldığım saati de taktığını fark ediyorum. Bir antikacıda bulduğum, otuz üçüncü yaş günü hediyesi Bulova Spaceview'u daha önce hiç takmamıştı çünkü *onun tarzı değildi*, oysa bence tamamen onun tarzıydı.

"Karısının kaybolduğuna inanan bir erkek için fazlasıyla damat gibi görünüyor," diye laf sokuşturuyor Desi. "Manikürü bile eksik değil."

"Nick asla manikür yaptırmaz," diyorum Desi'nin cilalı tırnaklarına bakarak.

"Esas konuya gelelim, Nick," diyor Sharon. "Karının kaybolmasında bir rolün var mı?"

"Hayır. Hayır. Kesinlikle, öyle bir şey yok," diyor Nick iyi çalışılmış bir şekilde gözlerini ondan ayırmadan. "Ama şunu söylememe izin ver, Sharon. Masumiyetten, suçsuzluktan, iyi bir koca olmaktan çok ama çok uzağım. Amy için bu kadar endişelenmeseydim, bir şekilde ortadan kaybolmasının onun adına iyi bir şey olduğunu söylerdim..."

"Pardon, Nick. Bence birçok insan, karının kaybolduğunu söylemene inanmakta zorluk çekecektir."

"Bu, hayattaki en korkunç, en dehşet verici duygu. Karımın geri dönmesini her şeyden çok istiyorum. Tek bildiğim, bu olayın en acımasız şekilde gözlerimi açmış olması. Kendi bencilliğinden sıyrılmak ve dünyadaki en şanslı serseri olduğunu anlamak için böyle korkunç bir olaya ihtiyaç duyacak kadar berbat biri olduğunu anlamanın ne kadar korkunç olduğunu anlatamam. Yani benimle denk bir kadına sahiptim, benim *iyi yarıma* sahiptim, her açıdan beni tamamlayan bir kadına sahiptim ve ben -işimi kaybetmek olsun, aileme yetememek olsun, yaşlanmak olsun- her konuda güvensizliklerimin bu ilişkiye gölge düşürmesine izin verdim."

"Ah, hadi ama..." diye söze başlıyor Desi, ama onu susturuyorum. Nick'in bütün dünya karşısında iyi bir adam olmadığını kabul etmesi benim için mezara girmesiyle eşdeğer.

"Sharon, bir şey söylemek istiyorum. Şunu söylememe izin ver: Ben karımı aldattım. Karıma saygısızlık ettim. Dönüştüğüm adam olmayı hiç istemezdim ama kendimi düzeltmek yerine kolay yolu seçtim. Beni çok az tanıyan genç bir kadınla karımı aldattım. Böylece sözüm ona kendimi daha erkek hissedecektim. Aslında olmak istediğim zeki, kendine güvenli ve başarılı erkeğe böylece dönüşebilecektim çünkü bu genç kadın için hiçbir farkı yoktu. O genç kadın, işimi kaybettiğim için gecenin bir yarısı banyoda havluya kapanıp ağladığımı görmedi. Aptallıklarımı ve zaaflarımı hiç bilmiyordu. Mükemmel olmadığım için karımın artık bana aşık olmayacağını düşünmek benim aptallığımdı. Amy'nin kahramanı olmak isterken işimi kaybedince kendime saygımı da kaybettim. Artık

onun kahramanı olamazdım. Sharon, doğruyla yanlışı bilecek yaştayım. Ve ben... Ben yanlış yaptım."

"Karın şu anda seni bir yerlerde izleyip dinliyorsa ona ne demek isterdin?"

"Amy, seni seviyorum. Tanıdığım en harika kadın sensin. Hak ettiğimden çok daha fazlasısın ve geri dönersen hayatımın sonuna kadar sana kendimi affettirmeye çalışacağım. Bu dehşetli günleri geçmişte bırakmanın bir yolunu bulacağız ve ben sırf senin için dünya üzerindeki en düzgün insan olmaya çabalayacağım. Lütfen eve dön, bana dön, Amy."

Bir an için işaretparmağını çenesindeki gamzesine dayıyor. Bu aramızdaki eski bir işaret, birbirimizle dalga geçmediğimize yeminler ettiğimiz günlerden kalma bir işaret. Giydiğimiz kıyafet gerçekten güzeldi, yazdığımız yazı gerçekten sıkıydı... Şu anda kesinlikle, tamamen, yüzde yüz doğru söylüyorum. Arkanı kolluyorum ve ciddiyim.

Desi eğilip ekranla arama giriyor ve Sancerre şişesine uzanıyor. "Biraz daha şarap, tatlım?" diye soruyor.

"Şşş."

Programı donduruyor. "Amy, sen iyi yürekli bir kadınsın. Yakarışlara duyarlı olduğunu biliyorum. Ama söylediği her şey yalan."

Nick tam olarak duymak istediklerimi söylüyor. *Sonunda.*

Desi önüme geçip ekranı kapatıyor. "Nick şov yapıyor. Bu işten mümkün olduğunca iyi ve saygın bir erkek olarak sıyrılmaya çalışıyor. İyi iş çıkardığını teslim etmeliyim. Ama söyledikleri gerçek değil. Seni dövdüğünden, şiddet uyguladığından bahsetmiyor mesela. Bu adamın senin üzerinde nasıl bir etki yarattığını bilmiyorum ama belki Stockholm Sendromu falan gibi bir şeydir."

"Biliyorum," diyorum. Desi'nin duymak istediği şeyi söylüyorum. "Haklısın. Kesinlikle haklısın. Uzun zamandır kendimi hiç buradaki kadar güvende hissetmemiştim, Desi. Ama hala... Onu gördüğümde hala... Bununla savaşıyorum ama yıllarca... canımı çok yaktı."

"Belki izlemeyi bıraksak daha iyi olur," diyor parmaklarını saçlarıma dolayıp üzerime eğilirken.

"Hayır, devam edelim," diyorum. "Bununla yüzleşmem gerekiyor. Sen yanımdayken. Sen yanımdayken bunu yapabilirim." Eline dokunuyorum. Şimdi lanet çeneni kapa da şu programı seyredelim.

Ben sadece Amy'nin eve geri dönmesini istiyorum, böylece hayatımın sonuna kadar ona kendimi affettirip, hak ettiği koca olmaya çalışabilirim.

Nick beni affediyor. *Ben senin ağzına sıçtım, sen benim ağzıma sıçtın, hadi barışalım.* Ya söyledikleri gerçekse? Nick beni geri istiyor. Böylece iyi bir koca olabilecek. Böylece hayatı boyunca bana hak ettiğim şekilde davranacak. Kulağa çok tatlı geliyor. New York'a geri dönebiliriz. Kaybolduğumdan beri İnanılmaz Amy satışları tavan yaptı, tam üç kuşaktan insanlar beni ne kadar çok sevdiğini hatırladı. Açgözlü, sorumsuz ve aptal annemle babam sonunda bana borçlarını geri ödeyebilir. Hem de faiziyle.

Çünkü eski hayatıma geri dönmek istiyorum. Hatta eski bayatımla birlikte eski parama ve Yeni Nick'ime kavuşmak istiyorum. Aşık-Onurlu-İtaatkar Nick. Belki dersini almıştır. Belki yine eskisi gibi olur. Çünkü Ozark bungalovlarında, Desi'nin malikanesinde esir hayatı yaşarken hep bunu hayal ettim, Nick'le tanıştığım ilk günleri özledim. Nick'in hapis-

hane köşelerinde tecavüze uğradığını hayal edeceğimi sanırdım ama bu hayali çok az kurdum. Hele son zamanlarda bu tür bir intikam aklıma bile gelmiyor. Yatakta yan yana, serin pamuklu çarşafların üzerinde çırılçıplak yattığımız günleri düşünüyorum. Öylece beni seyrederken parmağı çenemden kulağıma kayar, kulakmememdeki belli belirsiz huylanmayla kıvranırdım, sonra bir tutam saçımı alır, tıpkı ilk sefer öpüştüğümüzde olduğu gibi çanın ipini çekercesine hafifçe iki kez çeker, "Sen herhangi bir masal kitabından daha iyisin, sen hayal edilebilecek her şeyden daha iyisin," derdi.

Nick ayaklarımın yere basmasını sağladı. Nick sırf istediği şeyi yapayım (*onu seveyim*) diye bana istediğim şeyleri (*laleler, şarap*) getiren Desi gibi değil. Nick sadece mutlu olmamı isterdi, hepsi bu. Belki bu halini tembellik olarak yorumlarken yanılmıştım. "Ben sadece mutlu olmanı istiyorum, Amy." Bunu kaç kere söylediğini hatırlamıyorum bile. Ve ben bunu her seferinde başka türlü yorumladım: *Ben sadece mutlu olmanı istiyorum, Amy, çünkü böylesi beni daha az yoruyor.* Belki de ona haksızlık ettim. Eh, belki haksızlık değildi ama kafam karışmış olabilir. O güne kadar sevdiğim herkesin gizli bir amacı vardı. Nereden bilebilirdim ki?

Gerçekten doğru. Bunu anlamak için bu berbat duruma düşmemiz gerekiyormuş. Nick'le tam birbirimize göreyiz. Ben bir parça fazla, o bir parça az. Ben, ailemin üstüme titremesinden dolayı ortalığı talan eden dikenli çalı, o ise milyonlarca defa babası tarafından yaralanmış bir adam. Dikenlerim yaralarına bire bir denk düşüyor.

Ona dönmem gerekiyor.

NICK DUNNE

ON DÖRT GÜN GEÇTİ

Kız kardeşimin kanepesinde, berbat bir akşamdan kalmalık ve karımı öldürme hırsıyla uyandım. Amy'nin günlüğü hakkındaki polis sorgularından sonraki günlerde bu artık normalim olmuştu. Amy'yi Batı Kıyısı'ndaki spalardan birinde divana uzanmış, ananas suyunu yudumlarken, mükemmel mavilikteki gökyüzünün altında umursamaz haliyle bulduğumu hayal ediyordum. Bense saatlerce araba sürmekten pis ve kokuşmuş halimle, güneşini kestiğim için başını kaldırıp bana bakana dek karşısında dikiliyordum. Sonra ellerim mükemmel boğazının kaslarına dolanıyor, başta nabzının telaşla zonkladığını hissediyordum. Ardından göz göze olduğumuz halde nabzı yavaşlıyordu ve en sonunda gözlerinden neler olduğunu anladığını görebiliyordum.

Tutuklanacaktım. Bugün olmazsa yarın, yarın olmazsa ertesi gün. Polisin karakoldan elimi kolumu sallayarak çıkmama izin vermesinin iyiye işaret olduğunu düşünmüştüm ama Tanner beni hemen aşağı çekmişti: "Ceset olmadan bir suçlama yapmaları çok zor. Şu anda I'ların noktasını, T'lerin çizgisini çekmekle oyalanıyorlar. Bugünlerin tadını çıkar çünkü tutuklandığında başımız çok ağrıyacak."

www.roche.com.tr

*

Dışarıda pencerenin hemen dibinde arı gibi vızıldayan kameraman ordusunu duyabiliyordum. Adamlar sabahları işe gelen fabrika işçileri gibi birbirlerini selamlıyordu. Fotoğraf makineleri yorulmak bilmez çekirgeler gibi çatırtılarla Go'nun evini çekiyordu. Birileri, kardeşimin odunluğunda her an tutuklanmama neden olabilecek "erkek inimin" keşfedildiği haberini çıtlatmıştı. Ne kız kardeşim ne de ben perdeleri aralamaya cesaret edebiliyorduk. Go penye şortu ve üzerinde Butthole Surfers yazan lise tişörtüyle odaya girdi. Dizüstü bilgisayarını kolunun içine yerleştirmişti. "Yine herkes senden nefret ediyor," dedi.

"Hepsi dönek."

"Dün gece kuşlar onlara odunluk, Amy'nin cüzdanı ve günlüğün haberini çıtlatmış. *Yalancı Nick, Cani Nick, Katil Nick* oldun. Sharon Schieber bile davanın gidişatındaki bu değişim karşısında şok olduğunu ve hayalkırıklığına uğradığını söylemiş. Ah, bir de herkes şu pornolar meselesini biliyor. *Orospuyu Öldür.*"

"*Orospunun Canını Yak.*"

"Ah, pardon," dedi kardeşim. "*Orospunun canını yak.* Böylece *Yalancı-Katil-Sadist* Nick oldun. Ellen Abbott yine kuduracak. Kadın resmen porno düşmanı."

"Tabii ki öyle," dedim. "Eminim Amy de bunu biliyordur."

"Nick?" dedi beni *uyandırmak* istercesine. "Durum kötü."

"Go, başkasının ne düşündüğü önemli değil," dedim. "Şu anda asıl önemli olan, Amy'nin ne düşündüğü. *Onun* bana karşı yumuşayıp yumuşamadığı."

"Nick. Senden bu kadar nefret ederken kısacık bir zaman diliminde sana yeniden aşık olabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

Bu konuyu tartışmamızın beşinci yıldönümüydü.

"Go, evet, inanıyorum. Amy hiçbir zaman yalan makinesi olmadı. Ona güzel olduğunu söylersin, o da bunu hiç sorgulamadan gerçek kabul eder. Ona zeki olduğunu söylersin, iltifat etmiş olmazsın, zaten bilineni söylemiş olursun. O yüzden evet, yaptığım yanlışların farkına vardığıma inanırsa *elbette* ona tekrar aşık olacağıma da inanacaktır. Yani niye olmayayım ki?"

"Peki bir yalan makinesi geliştirdiği ortaya çıkarsa?"

"Amy'yi bilirsin, onun tek derdi kazanmak. Onun üzerine başkasını seçmiş olmama, onu aldatmış olmamdan daha çok kızar. Şampiyonluğunu kanıtlamak için beni geri almak isteyecektir. Sence de öyle değil mi? İstediği gibi ona tapınabilmek için yalvardığımı görünce dayanamayacaktır. Sence de öyle değil mi?"

"Bence fazla düz düşünüyorsun," dedi Go, birine piyangoda şans dilercesine.

"Hey, daha iyi bir fikrin varsa dükkan senin."

Birbirimizi azarlamaya başlamıştık. Daha önce hiç yapmazdık. Polis odunluğu bulduktan sonra tam da Tanner'ın öngördüğü şekilde Go'yu sıkıştırmıştı: *Biliyor muydu? Yardım etmiş miydi?*

O gece öfke dolu küfürlerle köpürerek eve dönmesini beklemiştim ama Tanner'ın masraflarını karşılayabilmek için ipotek ettirdiği evindeki odasına geçerken mahcup bir gülümseme eşliğinde başını sallamakla yetinmişti.

Boktan kararlarım yüzünden kız kardeşimi hem parasal hem de yasal olarak tehlikeye atmıştım. Bütün yaşananlar, küçük bir kutuya hapsolmuş iki kişi için ölümcül bir kombinasyona dönüşmüştü: Go gücenmiş hissediyordu, bense utanç içindeydim.

Konuyu değiştirmeye çalıştım: "Artık ortaya çıktığına göre Andie'yi aramayı düşünüyorum..."

"Evet, bu çok zekice olur, Nick. Kız yine *Ellen Abbott*'a gidip..."

"*Ellen Abbott*'a gitmedi. *Ellen Abbott*'ın başı çektiği bir basın toplantısı düzenledi. O kötü biri değil, Go."

"O basın toplantısını sana kızdığı için düzenledi. Keşke onu düzmeye devam etseydin."

"Çok hoş."

"Ona ne söyleyeceksin ki?"

"Üzgün olduğumu."

"Bir bu eksikti," diye söylendi.

"Ben sadece... ilişkimizin bitiş şeklinden nefret ediyorum."

"Andie'yi son gördüğünde seni ısırdı," dedi Go aşırı bir sabırla. "Birbirinize söyleyecek sözünüz kaldığına inanmıyorum. Sen bir cinayet soruşturmasında baş şüphelisin. Sorunsuz bir ayrılık fırsatını kendin mahvettin. Lanet olsun, Nick."

Bir gün birbirimizle böyle konuşacağımız aklımın ucundan bile geçmezdi. Go'nun kapı eşiğine kadar getirdiğim şey stresten ve tehlikeden çok daha fazlasıydı. Sadece bir hafta önce Go'nun her zamanki gibi aklımı okuyacağını düşünerek odunluğun kapısını açtığım o on saniyede, Go, karımı öldürdüğüme kanaat getirmişti. Bunu ikimiz de aklımızdan çıkaramıyorduk. Şimdi de bana tıpkı babama baktığı gibi buz kesmiş gözleriyle bakıyordu. Kız kardeşimin gözünde, boşu boşuna uzayda yer kaplayan boktan bir heriften başka bir şey değildim. Ve ben de bazen ona babamın sefil gözleriyle bakıyordum: Go artık beni kızdıran güzel kadınlardan biriydi.

Sinirle nefesimi saldım, ayağa kalktım, kız kardeşimin elini sıktım, o da benimkini sıktı.

"Eve gitsem iyi olur," dedim. Midem bulanıyordu. "Artık buna dayanamıyorum. Tutuklanmayı beklemeye dayanamıyorum."

Beni durdurmasına fırsat vermeden anahtarlarımı kaptım, kapıyı hızla açıp dışarı çıktım. Fotoğraf makineleri patlıyor, her geçen saniye daha da ödümü koparan kalabalıktan haykırışlar yükseliyordu: *Hey Nick, karını öldürdün mü? Hey Margo, abinin kanıtları saklamasına yardım ettin mi?*

"S.ktiğimin bok çuvalları," diye patladı Go. Şortu ve Butthole Surfers tişörtüyle dimdik yanımda duruyordu. Birkaç protestocu ellerinde pankartlarla dolaşıyordu. Sarı saçları tel tel olmuş, güneş gözlüklü bir kadın elinde bir poster sallıyordu: *Nick, AMY nerede?*

Haykırışlar giderek yükseliyor, delirmiş gibi kız kardeşimi yemliyordu: *Margo, abin karısını öldürdü mü? Nick karısıyla bebeğini öldürdü mü? Margo, sen de şüpheli misin? Nick karısını öldürdü mü? Nick bebeğini öldürdü mü?*

Tekrar eve girmemek için kendimle savaşıyordum. Go birden eğilip basamakların dibindeki vanayı çevirdi. Tazyikli suyu hayvanat bahçesindeki hayvanları yıkıyormuş gibi hiç acımadan gazetecilerin, protestocuların ve her an yayına çıkmaya hazır kıyafetleriyle güzel televizyoncuların üzerine sıkmaya başladı.

Böylece bana yol açıyordu. Arabama fırlayıp gaza bastım, sırılsıklam olmuş insanlar ve sarsılarak kahkahalar atan Go'yu arkamda bıraktım.

Arabamı garaja sokmam on dakika falan sürdü. Santim santim yavaşça ilerleyerek öfkeli insan kalabalığını yarıyordum. Evimin önünde, kameramanlara ve gazetecilere ek olarak en

az yirmi protestocu vardı. Komşum Jan Teverer de bunlardan biriydi. Göz göze geldiğimizde elindeki posteri havaya kaldırdı: *AMY NEREDE, NICK?*

Sonunda içeri girdim. Garaj kapısı vızıldayarak indi. Betonun sıcaklığında nefeslenerek bir süre oturdum.

Artık her yer hapishaneydi benim için. Kapılar açılıp kapanıyordu, açılıp kapanıyordu ve ben bir türlü kendimi güvende hissetmiyordum.

Günümün geri kalanını Amy'yi nasıl öldüreceğimi hayal ederek geçirdim. Tek düşünebildiğim onu nasıl gebertebileceğimdi. İçinde kırk tilki dolaşan beynini nasıl dağıtabileceğimdi. Hakkını vermeliyim; son birkaç yıldır beni iyi uyutmuştu ama şimdi tamamen uyanıktım. Tıpkı evliliğimizin ilk günlerindeki gibi elektrik saçıyordum.

Bir şeyler yapmak istiyordum, bir şeyler olsun istiyordum ama yapılacak hiçbir şey yoktu. Evden çıkmayı ancak hava kararıp tüm kamera ekipleri gittiğinde göze alabilirdim. Yürümek istiyordum. Bunun yerine volta atmaya razı oldum. Tehlikeli bir şekilde sıkıca zincirlenmiştim.

Andie beni sırtımdan bıçaklamıştı, Marybeth bana sırtını dönmüştü, Go bana inanmakta zorlanıyordu, Boney beni tuzağa düşürmüştü, Amy hayatımı mahvetmişti. Kendime bir içki doldurdum. Sımsıkı kavradığım bardaktan büyük bir yudum aldım, sonra duvara fırlatıp havai fişekler gibi havada patlayan cam parçalarını seyrettim, büyük patlamayı dinledim, burbon bulutunu kokladım. Beş duyumla birden öfkeliydim. *Lanet olasıca orospular.*

Hayatım boyunca düzgün bir adam, kadınlar tarafından sevilen ve sayılan bir adam olmaya çalışmıştım. Şimdiyse ikiz

kardeşim hakkında, kayınvalidem ve metresim hakkında iğrenç şeyler düşünüyordum. Karımın kafatasını patlatmayı hayal ediyordum.

Kapının yumruklanması, kabus gibi düşüncelerimden sıçrayarak uyanmama neden oldu.

Öfkeyi öfkeyle selamlamak üzere kapıyı ardına kadar açtım.

Babam adeta nefretimle çağırdığım berbat bir hayalet gibi kapının önünde duruyordu. Ağır ağır nefes alıyor, terliyordu. Gömleğinin kolu yırtılmıştı, saçları dağılmıştı ama gözlerindeki o tanıdık karanlık panik hali aklının başında olduğuna işaretti.

"Nerede o?" diye bağırdı.

"Kim, baba? Kimi arıyorsun?"

"Kimi aradığımı biliyorsun." Beni itip hışımla oturma odasına gitti. Ağırlığını öne vermiş, yumruklarını sıkmıştı. "Orospu, orospu, orospu," diye söylenirken ardında çamurlu izler bırakıyordu. Nane kokuyordu. Şekerleme nanesi değil gerçek nane. Birinin bahçesinde yuvarlanmış gibi pantolonundaki yeşil izleri gördüm.

"Küçük orospu, o küçük orospu," diye söylenmeye devam etti. Işıkları yaka yaka yemek odasına ve mutfağa daldı. Bir suböceği duvarda kaçarak uzaklaştı.

Onu sakinleştirmeye çalışarak peşine takıldım. "Baba, baba, neden oturmuyorsun? Baba, bir bardak su ister misin? Baba..." Merdivenlerden aşağı gürültülü adımlarla inerken ayakkabılarından çamur parçaları dökülüyordu. Yumruklarımı sıktım. Bu alçak herif kapıma dayanıp her şeyi daha beter hale getirmese olmazdı zaten.

"Baba! Lanet olsun, baba! Burada benden başka kimse yok. Sadece ben varım." Babam misafir odasının kapısını

hızla açtı, sonra beni görmezden gelip tekrar oturma odasına döndü.

"Baba!"

Ona dokunmak istemiyordum. Ona vuracağımdan korkuyordum. Ağlamaktan korkuyordum.

Yatak odamıza gitmek üzere merdivenlere yöneldiğinde önüne dikildim. Bir elimi duvara, bir elimi tırabzana dayadım: insan-barikat oldum. "Baba! Bana bak."

Kelimeler ağzından tükürükler eşliğinde püskürdü. "Ona söyle, o küçük çirkef orospuya söyle, bu iş bitmedi. Ona benden daha iyi olmadığını söyle. Benim tırnağım bile olamaz. *Söz* hakkı yok. O çirkin orospu öğrenecek..."

Yemin ederim, bir an için her şey bembeyaz kesildi, sanki bir an için her şey yırtıcı bir açıklığa kavuşmuştu. Babamı susturma çabamı bırakıp sesinin kulaklarımda zonklamasına izin verdim. Ben bu adam değildim. Ben bütün kadınlardan korkmuyor, hepsinden nefret etmiyordum. Ben tek bir kadına düşmandım. Sadece Amy'yi, bütün öfkemi ve zehrimi hak eden tek bir kadını hor gördüğüm için babamla aynı kefeye konamazdım. Bu, beni babam gibi deli bir adam yapmazdı.

"Küçük orospu, küçük orospu, küçük orospu."

Kolundan sertçe kavradığım gibi onu arabaya sürükledim ve kapıyı üzerine hızla kapattım. Comfort Hill'e giderken hala sayıklıyordu. Binanın ambulanslar için ayrılmış girişine yanaşıp park ettim, yolcu kapısına gidip kapıyı hışımla açtım, kolundan çekerek dışarı çıkarıp binanın kapısından içeri soktum.

Sonra sırtımı dönüp eve gittim.

S.ktiğimin orospusu, s.ktiğimin orospusu.

Ama yalvarmak haricinde yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Orospu karım, üzgün s.kimi elime verip gitmişti, eve dönsün diye yalvarıyordum. Basın, internet, televizyon ve diğer her mecradan tek umudum, karımın beni iyi kocayı oynarken görmesi, söylememi istediği şeyleri söylediğimi duymasıydı: *Teslim oluyorum. Sen haklıydın, her zamanki gibi ben yanlış yaptım. Bana dön, evine dön (lanet olası kancık). Eve gel de seni gebertebileyim.*

AMY ELLIOTT DUNNE

YİRMİ ALTI GÜN GEÇTİ

Desi yine burada. Artık neredeyse bütün gün burada. Yılışık yılışık sırıtıyor, hayranlıkla bakayım diye mutfakta batan güneşi karşısına alıp duruyor, tekrar teşekkür edeyim diye, ne kadar güvende olduğumu, ne kadar sevildiğimi kafama kakabilmek için elimden tutup beni lale serasına götürüyor.

Gitmeme izin vermeyeceği halde güvende olduğumu ve sevildiğimi söyleyip duruyor ve bu bana kendimi hiç de güvende ve seviliyormuş gibi hissettirmiyor.

Arabamın anahtarını aldı. Evin anahtarını bile aldı. Bahçe kapısının şifresini saklıyor. Resmen tutsak gibiyim. Bahçe kapısı dört buçuk metre yüksekliğinde ve evde hiç merdiven yok (aradım, oradan biliyorum). Sanırım birkaç mobilyayı duvarın dibine yığıp tırmanabilir, bileğimi burkma ya da bir tarafımı kırma pahasına duvarın öteki tarafına atlayabilirim ama mesele bu değil. Mesele şu ki ben onun kıymetli ve sevgili misafiriyim ve bir misafir dilediği zaman ayrılıp gidebilmeli.

Birkaç gün önce ona bu konuyu açtım. "Ya gitmem gerekirse. Acil bir durum olursa?"

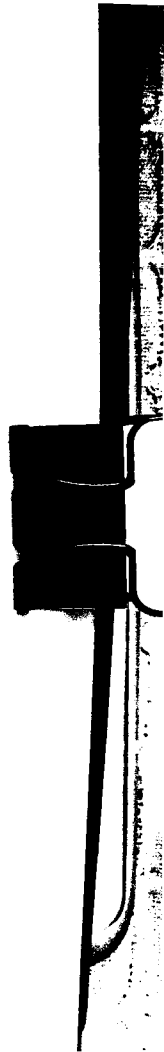
"Belki ben de buraya taşınmalıyım," diye karşılık verdi. "O zaman hep burada olabilir, seni koruyabilirim ve bir şey olursa birlikte gidebiliriz."

"Ya annen şüphelenip buraya gelir, beni sakladığını keşfederse? Korkunç olur."

Annesi. Annesi buraya gelse sonum olur çünkü beni anında ihbar eder. Geçmişte oğluyla yaşadıklarımızdan dolayı benden nefret ediyor. Üzerinden o kadar zaman geçmiş olmasına rağmen hala bana kin güdüyor. Kendi yüzümü tırmalamış ve Desi'ye annesinin bana saldırdığını söylemiştim (kadın oğlunun üzerine o kadar titriyor, bana karşı o kadar soğuk davranıyordu ki saldırması çok olasıydı). Ana-oğul bir ay konuşmadı. Şimdi belli ki araları iyi.

"Jacqueline şifreyi bilmiyor," diyor Desi. "Burası *benim* göl evim." Düşünüyormuş gibi yapıp biraz susuyor. "Ben buraya taşınsam gerçekten iyi olacak. Bu kadar yalnız kalman hiç sağlıklı değil."

Ama yalnız değilim, hem de hiç yalnız değilim. Sadece iki haftada işi rutine bindirmiş durumdayız. Bu rutini kibar gardiyanım, şımarık asilzadem belirliyor. Öğlenleri damlıyor, her gelişinde Jacqueline'le yemek yediği, Yunanistan'a taşınırsak beni de götüreceği türden pahalı restoranlardan yemekler getiriyor. (Bu seçeneği sürekli gündeme getiriyor: *Yunanistan'a taşınabiliriz.* Nedense bazen yazlarını geçirdiği ve hayallerinde beraber şarabımızı yudumladığımız, günbatımında tembel aşk anları yaşadığımız, karnımızı ahtapot salatasıyla doldurduğumuz Yunanistan'ın küçük bir balıkçı kasabasında asla tanınmayacağıma inanıyor.) İçeri girer girmez öğle yemeğinin kokusunu da beraberinde getiriyor, ağzı öğle yemeği kokuyor. Herhalde kulaklarının arkasına parfüm sürer gibi kaz ciğeri

sürüyordur (tıpkı sürekli ağır bir şekilde vajina kokan annesi gibi. Collings kokusu olarak yemek ve seks hiç de fena bir strateji sayılmaz).

İçeri girdiğinde ağzım sulanıyor. Koku. Bana yemem için güzel bir şeyler getiriyor ama kendi yediği kadar güzel değil. Beni zayıflatıyor, inceltiyor çünkü o daima daha çelimsiz kadınları tercih etmiştir. O yüzden bana harika yeşillikte yıldız meyveleri, dikenli enginarlar, iğneli yengeçler ve özenle hazırlandığı halde geriye çok az porsiyon kalan şeyler getiriyor. Neredeyse yine normal kiloma geldim ve saçlarım uzuyor. Benim için satın aldığı bir saç bandını takıyorum, yine Desi'nin alıp getirdiği boyayla saçlarımı eski sarı rengine boyadım. "Tekrar kendin gibi görünmeye başladığında kendini daha iyi hissedeceğine inanıyorum, tatlım," diyor. Hı hı, tek derdi benim iyi olmam, yoksa daha önceki görüntüme geri dönmem değil! 1987 model Amy'ye dönüşüyorum.

Desi etrafımda dolanıp iltifat etmemi beklerken öğle yemeğimi yiyorum (Nick'in beni teşekkür etmeye zorladığını hiç hatırlamıyorum). Yemeğimi bitirdikten sonra elinden geldiğince masayı topluyor. Biz hiç temizlik yapmak zorunda kalmamış iki insanız. Malikane pisliğimizle hayat buluyor: Tezgahlarda tuhaf lekeler, pencere pervazlarında biriken tozlar...

Öğle yemeğinden sonra Desi bir süre benimle oynaşıyor: Saçlarım, cildim, kıyafetlerim, beynim.

"Şu haline bak," diyor tam da sevdiği gibi saçımı kulağımın arkasına kıstırıp gömleğimin bir düğmesini daha açarken. Yakamı açıyor ki köprücükkemiğimin oyuğunu görebilsin. Küçük oyuğa parmağını koyup boşluğu kapatıyor. Bu çok müstehcen bir hareket. "Nick senin canını nasıl yakabil-

di, seni sevmekten nasıl vazgeçebildi, seni nasıl aldatabildi?" Sürekli bu hassas konuları açıyor, acıyan yarama tuzla basıyor. "Nick'i ve şu berbat geçen beş yılı unutsan, artık önüne baksan daha iyi olmaz mı? Biliyorsun, şimdi doğru adamla yeniden başlamak için bir şansın var. Bu şansa kaç kişi sahip?"

Doğru adamla yeniden başlamak istiyorum. Yeni Nick'le. Felaketler ve uğursuzluklar başını sarmış durumda. Nick'i sadece ama sadece ben kurtarabilirim. Ama ben de esir düştüm.

Desi, "Buradan gittiğinde nerede olduğunu bilmezsem, doğrudan polise giderim," diyor. "Başka çarem olmaz. Senin güvende olduğunu bilmem gerekiyor. Nick'in seni isteğin dışında bir yerlerde tutsak etmediğini bilmem gerekiyor. Sana şiddet uygulamadığını bilmem gerekiyor."

Endişe kılığına girmiş bir tehdit.

Şu anda ona açık bir tiksintiyle bakıyorum. Bazen tiksinti ve tiksintiyi saklamak için harcadığım eforla etimin yandığını hissedebiliyorum. Onun bu hallerini unutmuşum. Manipülasyonlarını, kedi mırıltılarını andıran ikna çabalarını, zarif zorbalığını... Bu adam acıma duygusundan tahrik oluyor. Ve istediğini alamadığında, küçük düğmelerine basarak cezalandırma sistemini devreye sokuyor. En azından Nick, s.kini bir deliğe sokacak kadar adamdı. Desi cilalı tırnakları, manikürlü parmaklarıyla istediğini alana kadar dürtükleyip durur.

Desi'yi idare edebileceğimi düşünmüştüm ama yapamıyorum. Kötü bir şeyler olacakmış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

NICK DUNNE

OTUZ ÜÇ GÜN GEÇTİ

Günler uyuşuk ve uzundu, sonra aniden duvara çarptılar. Bir ağustos sabahı alışverişe çıktım. Eve döndüğümde Tanner, Boney ve Gilpin'le birlikte oturma odamdaydı. Masadaki plastik kanıt torbasında, beş parmak için oyuğu olan uzun ve kalın bir takoz duruyordu.

"İlk arama sırasında bunu evin nehre bakan kıyısında bulmuştuk," dedi Boney. "O zaman anlam verememiştik. Kıyıda sürüklenen saçma sapan bir şey diye düşünmüştük ama bu tür şeylere sürekli dönüp bakarız. Bize Punch ve Judy kuklalarını gösterdiğinde taşlar yerine oturdu. Takozu laboratuvara gönderdik."

"Eee?" dedim donuk bir sesle.

Boney ayağa kalkıp gözlerimin içine baktı. Sesi üzgündü. "Üzerinde Amy'nin kanını bulduk. Bu davaya artık cinayet gözüyle bakıyoruz. Ve bize göre bu da cinayet aleti."

"Rhonda, hadi ama yapma!"

"Zamanı geldi, Nick," dedi kadın. "Zamanı geldi."

İkinci perde başlıyordu.

AMY ELLIOTT DUNNE

KIRK GÜN GEÇTİ

Bir parça eski sicim ve boş bir şarap şişesi buldum. Yeni projemde kullandım. Tabii biraz vermut da kullandım. Artık hazırım.

Disiplin. Disipline ve odaklanmaya ihtiyacım var. Artık planımı işletebilirim.

Desi'nin bayılacağı şekilde süslenip püsleniyorum, adeta zarif bir çiçeğe dönüşüyorum. Saçlarım parfümlü, gevşek dalgalar halinde omuzlarıma dökülüyor. Bir aydır içeride oturmaktan tenimin rengi açıldı. Yüzümde neredeyse hiç makyaj yok; bir parça rimel, pembe yanaklar, renksiz bir dudak parlatıcısı. Desi'nin bana aldığı, üzerime yapışan pembe elbiseyi giydim. Sutyen yok. Külot yok. Klimanın serinliğine rağmen ayakkabı yok. Şöminede alevler çatırdıyor. Odaya da parfüm sıktım.

Davetsiz bir misafir gibi öğle yemeği vakti geldiğinde onu memnuniyetle karşılıyorum. Yanağımı yanağına dayıyorum. Son birkaç haftadır ona daha sıcak davranmaya başladım ama bu vıcık vıcık ilgi yeni.

"Ne bu hal, tatlım?" diye soruyor. Hem şaşkın hem memnun. Neredeyse yaptığımdan utanacağım.

"Dün gece çok kötü bir kabus gördüm," diye fısıldıyorum. "Nick'i gördüm. Uyandığımda tek istediğim, senin yanımda olmandı. Ve sabah... Sabahtan beri gelmeni bekliyorum."

"İstersen hep burada olabilirim."

"İsterim," diyorum, sonra yüzümü kaldırıp beni öpmesine izin veriyorum. Öpücüğü midemi bulandırıyor. Bir balık gibi küçük ısırıklarla, tereddütle öpüyor. Desi'nin zorda kalmış, tecavüze uğramış kadınlara karşı saygılı hali bu. Soğuk ve ıslak dudaklarıyla dudaklarımı kemiriyor, bana neredeyse hiç dokunmuyor. Bir an önce bitmesini istiyorum, bir an önce bu işin bitmesini istiyorum, onu kendime çekip dilimle dudaklarını aralıyorum. Onu ısırmak istiyorum.

Geri çekiliyor. "Amy," diyor. "Çok zor günler geçirdin. Aceleci olmayalım. İstemiyorsan bu kadar hızlı ilerlemeyelim. Emin değilsen acele etmeyelim."

Göğüslerime dokunmak isteyeceğini, görev gibi içime girmek isteyeceğini biliyorum ve bir an önce olup bitsin istiyorum. Onu tırnaklarımla cırmalamamak için kendimi zor tutuyorum. Yavaşlığı, ağırdan alması beni deli ediyor.

"Eminim," diyorum. "Sanırım on altı yaşımdan beri emindim. Sadece korkuyordum."

Bunun hiçbir gerçek yanı yok ama onu tahrik edeceğini biliyorum.

Onu tekrar öpüyorum, sonra beni *yatak odamıza* götürmesini istiyorum.

Yatak odasında beni ağır ağır soyuyor, cinsellikle alakası olmayan yerlerimi, omzumu, kulağımı öpüyor, bu arada ben de kasten ellerini bileklerimden uzak tutuyorum. *Lanet olsun, hadi becer beni.* On dakika sonra ellerini tutup bacaklarımın arasına sokuyorum.

"Emin misin?" diyor geri çekilerek. Yüzü kıpkırmızı, bir tutam saçı alnına düşmüş, tıpkı okul zamanlarındaki haline benziyor. O günlerde Desi en fazla yatakhanedeki odama girmişti.

"Evet, sevgilim," diyorum ve çekiniyormuş gibi aletine uzanıyorum.

Bir on dakika daha geçiyor, sonunda bacaklarımın arasına yerleşiyor. Nazikçe, ağır ağır gidip gelerek *sevişiyor*. Öpmek ve okşamak için durduğunda, kalçalarından tutup yine harekete geçiriyorum. "Becer beni," diye fısıldıyorum. "Daha hızlı becer."

Duruyor. "Böyle olması gerekmiyor, Amy. Ben Nick değilim."

Çok doğru. "Biliyorum sevgilim, ben sadece... beni doldurmanı istiyorum. Uzun zamandır çok boş hissediyordum."

Attığım yemi yutuyor. Birkaç kez daha yüklenip aniden boşaldığında, geç fark ettiğim için omzuna yaslanıp yüzümü ekşitiyorum (ah, şu zavallı boşalma seslerine bak!) ve inleyerek küçük bir kedi gibi sesler eşliğinde orgazm taklidi yapıyorum. Gözümden yaş gelsin diye uğraşıyorum çünkü onunla ilk sevişmemizde ağladığımı hayal ettiğine eminim.

"Tatlım, ağlıyorsun," diyor içimden çıkarken. Gözyaşımı öpüyor.

"Ben, sadece çok mutluyum," diyorum. Çünkü onun sevdiği kadınlar bu türden şeyler söyler.

Biraz martini hazırladığımı söylüyorum, Desi akşamüstü içkisine bayılır. Gömleğine uzandığında onu tutuyorum, yatakta kalması için ısrar ediyorum.

"Senin için bir şey yapmak istiyorum," diyorum.

Parmak uçlarımda mutfağa gidip iki büyük martini kadehi alıyorum. Benimkine cin ve tek bir zeytin koyuyorum,

onunkine üç zeytin, cin, zeytin suyu, vermut ve ezdiğim son üç uyku hapını.

Martinileri götürdüğümde yatakta biraz oynaşıp fingirdeşiyoruz, ben de bu arada cinimi yudumluyorum. Benim de uyuşmamı gerektirecek sınırlarım var.

"Martinimi sevmedin mi?" diye soruyorum tek bir yudum aldığını fark ettiğimde. "Hep karın olup sana martiniler hazırladığımı hayal etmiştim. Çok aptalca olduğunu biliyorum."

Suratımı asıp dudaklarımı büküyorum.

"Ah, sevgilim, hiç de aptalca değil. Sadece keyfini çıkarıyordum. Ama..." Kadehi başına dikiyor. "Kendini daha iyi hissedeceksen, al işte, hepsini içtim!"

Zaferiyle sarhoş olmuş durumda. Fethi sayesinde aleti vıcık vıcık. Onun da diğer erkeklerden hiçbir farkı yok. Biraz sonra uyuklamaya, ardından horlamaya başlıyor.

Artık başlayabilirim.

bölüm üç

ÖĞLAN [illegible]

(Sadalum [illegible])

NICK DUNNE

KIRK GÜN GEÇTİ

Kefaletle çıktım, mahkemeyi bekliyorum. Serbest bırakıldım ama önce işlemlerim yapıldı tabii. Hapse girip çıkarken şahsiyetsizleşme, kefalet duruşması, parmak izleri ve fotoğraflar, oradan oraya gönderilmeler ve üst baş aramalarında oramın buramın *ellenmesi*... Kendimi hayvan gibi değil de daha çok bir ürün, fabrika hattında işlenen bir şey gibi hissettim. İşledikleri şey Katil Nick Dunne'dı. Mahkemenin (sanığı olduğum davanın) başlamasına daha aylar vardı. Mahkeme kelimesi hala beni tamamen çökertiyor, bir anda deliler gibi tizden kıkırdamama neden oluyordu. Kefaletle çıktığım için kendimi ayrıcalıklı hissetmem gerekiyordu. Tutuklanacağım kesinlikle belli olduğunda bile yerimden kıpırdamamıştım, o yüzden kaçma ihtimalim olmadığına karar verildi. Boney de hakkımda birkaç iyi söz söylemiş olabilirdi. Böylece hapse girmeden ve devlet tarafından idam edilmeden önceki birkaç ayı evimde geçirebilecektim.

Evet, ben çok şanslı bir adamdım.

Hala ağustosun ortasında olmamız çok geliyordu. *Hala yaz*, diye düşünüyordum. *Bu kadar olan bitenden sonra hala sonbaharın gelmemiş olması mümkün mü?* Acımasız bir sıcak

vardı. Annem bu havalara gömlek kolu havası derdi, hava sıcaklığından çok çocuklarının sağlığını düşünürdü. Gömlek kolu havası, ceket havası, rüzgarlık havası, kaban havası... Yıllarımız kıyafet mevsimleriyle geçerdi. Bu yıl benim için kelepçe havasıydı, sonra muhtemelen hapishane üniforması havası gelecekti. Cenaze elbisesi havası da olabilirdi çünkü hapse girmeye hiç niyetim yoktu. Önce kendimi öldürecektim.

Tanner, Amy'nin izini sürmek üzere beş dedektiften oluşan bir takım kurmuştu. Henüz bir şey bulunamamıştı. Akıntıyı yakalamaya çalışmak gibi bir şeydi. Haftalar boyunca her gün üzerime düşen boktan görevi yerine getirdim. Amy'ye mesaj iletmek üzere kamera karşısına geçip Rebecca'nın *Katil Kim* bloguna gönderdim. (En azından Rebecca bana inancını yitirmemişti.) Video kayıtları için Amy'nin benim için satın aldığı giysileri giyiyor, saçlarımı tam da onun hoşlanacağı şekilde tarıyor, bir taraftan da karımın aklından geçenleri okumaya çalışıyordum. Ona karşı hissettiğim kızgınlık, ateşe tutulmuş tel gibiydi.

Kameramanlar yine sık sık bahçemde toplanıyordu. Aylar boyunca iki cephenin askerleri gibi uzaktan birbirimizi bombardımana tutmuş, savaş meydanında birbirimizi gözlemiş, sapkın bir tür biraderlik mertebesine ulaşmıştık. Çizgi filmlerdeki diktatörleri andıran sesiyle bir muhabir vardı; uzaktan da olsa ona hayrandım. Çok ama çok hoşlandığı bir kızla çıkıyordu. Bir gece önceki randevusunun analizini arkadaşlarıyla yapmaya başladığında gür sesi penceremden içeri sızıyordu. İlişkileri gayet iyi gidiyordu. Bu hikayenin nasıl sona ereceğini merak eder olmuştum.

Amy için yaptığım kaydı bitirdim. Üzerimde karımın sevdiği yeşil gömleğim vardı ve Brooklyn'deki partide tanışma-

mızı, o berbat tanışma cümlemi (*gerçi sadece bir tane zeytin var*) Amy her hatırlattığında nasıl utandığımı anlattım. Aşırı sıcak daireden insanı ısıran soğuğa el ele çıkışımızdan ve pudraşekeri bulutunun ortasında öpüşmemizden bahsettim. Sadece bu hikayemiz ortaktı, ikimiz de bu anı aynı şekilde anlatırdık. Hepsini yatak odası sesimle anlattım: Sakin, tanıdık ve tekrarlayıcı. Her seferinde de, "Eve geri dön, Amy," diye bitiriyordum sözümü.

Kamerayı kapatıp kanepede arkama yaslandım. (Kayıtları Amy'nin uğursuz ve ne yapacağı belli olmayan guguklu kuşunun altındaki kanepeye oturup yapıyordum çünkü bunu göstermezsem karım guguklu saati atıp atmadığımı merak eder, görmeyince attığıma inanırdı ve sonra ağzımla kuş tutsam sessiz intikamından kurtulamazdım: *Yetmedi bir de guguklu saatimi çöpe atmış.*) Aslında başımın üzerindeki tıkırtılara bakılırsa guguk kuşu her an fırlayacakmış gibiydi, bunun gerilimiyle kaçınılmaz bir şekilde çenemi kasarken dışarıdaki kamera ekiplerinin gürültüsü bir anda okyanus dalgaları gibi kulağıma ulaştı. Biri gelmişti. Birkaç kadın spikerin martılar gibi çığlıklar attığını duydum.

Bir şeyler ters gidiyor, diye düşündüm.

Kapı zili arka arkaya üç kez çaldı: Nick-Nick! Nick-Nick! Nick-Nick!

Tereddüt etmedim. Geçtiğimiz ay tereddüt etmekten vazgeçmiştim. Belanın başımın üstünde yeri vardı.

Kapıyı açtım.

Karım, karşımda duruyordu.

Karım geri dönmüştü.

Amy Elliott Dunne, ıslakmış gibi üzerine yapışan pembe renkli, ince elbisesiyle, yalınayak eşiğimde duruyordu. Ayak

www.roche.com.tr

bilekleri koyu mor halkalarla kaplıydı. Sakarca tuttuğu bir bileğinden bir parça sicim sarkıyordu. Saçları kısalmıştı, uçları kırılmıştı, sanki kör bir makasla özensizce kırpılmıştı. Yüzü yara bere içindeydi, dudakları şişmişti. Hıçkırıyordu.

Kollarını bana uzattığında elbisesinin önünün kurumuş kanla kaplı olduğunu gördüm. Konuşmaya çalıştı. Ağzını açtı kapattı, sonra yine açtı. Kıyıya vurmuş bir denizkızına benziyordu.

"Nick!" dedi sonunda hıçkırarak. Uluması etraftaki boş evlerde yankılandı, sonra kollarıma düştü.

Onu öldürmek istiyordum.

Yalnız olsaydık ellerim anında boynuna dolanır, parmaklarım etine dalardı. Güçlü nabzını parmaklarımın altında hissetmek istiyordum... Ama yalnız değildik, bir sürü kameranın önündeydik ve hepsi bu tuhaf kadının kim olduğunu yavaş yavaş fark etmeye başlamıştı, içerideki guguklu saatin kuşu gibi canlanıyorlardı. Birkaç flaş, birkaç soru, sonra gürültü ve ışıktan bir çığ. Fotoğraf makinelerinin flaşları üzerimizde patlıyor, gazeteciler mikrofonlarını uzatıyor, herkes Amy'nin adını çığırıyor, resmen çığlık atıyordu. O yüzden doğru şeyi yaptım. Onu düşmeden tutup adını uludum: "Amy! Tanrım! Tanrım! Sevgilim!" Kollarımla onu sımsıkı sarıp yüzümü boynuna gömdüm, böylece kameralara ihtiyaç duydukları on beş saniyeyi verdim, sonra kulağının dibinde fısıldadım. "Seni kahrolasıca orospu." Saçlarını okşayıp sevgi dolu iki elimle yüzünü kavradım ve onu içeri soktum.

Kapımızın önünde, sanki rock konseri varmış gibi seyirciler toplanmıştı: *Amy! Amy! Amy!* Birileri pencerelerimize minik taşlar atıyordu. *Amy! Amy! Amy!*

Kapı kapanmadan önce karım üstüne düşeni yaptı ve dışarıdaki kalabalığa çekilebilirsiniz dercesine elini salladı. Perişan ama muzaffer bir gülümsemeyle bana döndü. Bir tecavüz kurbanının, şiddetten sağ çıkan birinin, eski filmlerde yatakları ateşe veren seksi yıldızların gülümsemesiyle bakıyordu. Nefret ettiğimiz pislik herifin sonunda dersini aldığını, kadın kahramanın artık *hayatına* devam edeceğini anlatan bir gülümsemeyle! Donmuş bir kare gibi.

Bileğinden sarkan sicime, kırpılmış saçlarına, kurumuş kan lekesine baktım. "Eee, bakalım neler anlatacaksın, karıcığım?"

"Geri döndüm," diye sızlandı. "Sana geri dönmeyi başardım." Bana sarılmak için öne atıldı. Geri kaçtım.

"Bana ne *masallar* anlatacaksın, Amy?"

"Desi," diye fısıldadı. Alt dudağı titriyordu. "Desi Collings beni kaçırdı. Sabahtı. O sabah. Yıldönümümüzün sabahı. Kapı çaldığında sandım ki... Bilmiyorum, senden çiçek gelmiş olabileceğini sanmıştım."

İrkildim. Elbette laf sokmanın bir yolunu bulacaktı. Ona neredeyse hiç çiçek göndermemiştim, oysa babası annesine evlendiklerinden beri her hafta çiçek gönderirdi. Hesap yaparsak, 2444 çiçek buketine karşı benim gönderdiğim 4 buket.

"Çiçek... ya da başka bir şey," diye devam etti. "O yüzden düşünmeden kapıyı açtım. Desi o tuhaf bakışlarıyla kapıda duruyordu. Kararlı görünüyordu. Sanki uzun zamandır bana diş biliyormuş gibi. Ve benim elimde... Judy kuklasının sapı vardı. Kuklaları buldun mu?" Gözyaşları arasında bana bakıp gülümsedi. Çok tatlı görünüyordu.

"Ah, benim için bıraktığın her şeyi buldum, Amy."

"Kapıyı açmadan önce Judy kuklasının sapı elimde kalmıştı, elimde tutuyordum, ona vurmaya çalıştım, biraz boğuştuk, sonra Desi sapı elimden alıp başıma vurdu. Hem de sertçe. Sonrasını hatırlamıyorum..."

"Beni cinayet zanlısı olarak bırakıp ortadan kayboldun."

"Her şeyi açıklayabilirim, Nick."

Ona uzun bir süre sertçe baktım. *Sıcak güneşin altında* plajda kumlara serildiğimiz, karımın elinin göğsümde durduğu *günleri* gördüm. Ailesinin evinde Rand'in sürekli kadehimi doldurup omzuma vurduğu *aile yemeklerini* gördüm. New York'taki sefil dairemde, tavandaki tembel pervaneye bakarak *halının üzerinde uzandığımız* günleri gördüm. Ve çocuğumun annesiyle, bir zamanlar ikimiz için planladığım hayatı gördüm.

Sadece iki kalp atışı süresince -bir, iki- yana yakıla karımın gerçeği söylüyor olmasını diledim.

"Her şeyi açıklayabileceğini hiç sanmıyorum," dedim. "Ama çabanı seyretmek çok hoşuma gidecek."

"Şimdi beni dinle."

Elimi tutmaya çalıştığında ondan kaçtım. Uzaklaşıp derin bir nefes aldım, sonra yüzüne baktım.

Karıma asla sırtımı dönmemem gerekiyordu.

"Hadi, Nick. Beni dinle."

"Tamam, peki. Neden hazine avının bütün ipuçları Andie'yle takıldığım yerlerde gizliydi?"

İç çekip yere baktı. Bilekleri sıyrık içindeydi.

"Televizyonda görene kadar Andie'den hiç haberim yoktu... O sırada Desi'nin gizli göl evindeki yatakta bağlı yatıyordum."

"Yani bunların hepsi tesadüf müydü?"

"O yerlerin hepsi bizim için özeldi," dedi. Yanağından bir damla yaş süzüldü. "Gazetecilik aşkını yeniden canlandıran ofisin."

Burnumu çektim.

"Senin için ne kadar önemli olduğunu sonunda gözlerimle gördüğüm Hannibal. Canını fena halde yakan bir adamla yüzleştiğin babanın evi. Seni böylesine iyi bir adam yapan iki insandan biri olan ve şu anda Go'nun yaşadığı annenin evi. Ama sanırım bu özel yerleri..." Başını eğdi. "...aşık olduğun biriyle paylaşmak istemene şaşırmadım. Tekrarları hep sevmişsindir."

"Neden bütün sakladığın o ipuçları beni cinayet zanlısı altında bıraktı? Kadın külotları, cüzdanın, *günlüğün*. Günlüğünü açıkla, Amy, yazdığın bütün o yalanları açıkla."

Sanki bana acıyormuş gibi gülümseyip başını iki yana salladı. "Her şeyi açıklayabilirim, her şeyi," dedi.

Tere batmış yüzüne baktım. Sonra gözüm kan lekesine kaydı. "Amy. Desi nerede?"

Belli belirsiz hüzünlü bir gülümsemeyle yine başını salladı.

Polisi aramak üzere harekete geçmiştim ki kapı çaldı. Ben daha arayamadan onlar ayağıma gelmişti.

AMY ELLIOTT DUNNE

DÖNÜŞ GECESİ

Son tecavüzünden Desi'nin spermleri hala içimde olduğundan hastanedeki tetkikler iyi geçiyor. İpin morarttığı bileklerim, hasarlı vajinam, çürüklerim... Bedenim hastanedekiler için hediye gelmiş bir tıp kitabı gibi. Sümüklü bir yaşlı doktor -oyarcasına ve burnundan ıslıklar çalarak- kalın parmaklarıyla leğenkemiğimi incelerken Dedektif Rhonda Boney elimi tutuyor. Buz gibi soğuk bir kuş pençesiyle el ele tutuşmaya benziyor. Hiç rahatlatıcı değil. Başımı çevirdiğimi sandığı bir anda kendini sıyırtmaktan alamıyor. Nick'in aslında kötü adam olmadığı düşüncesi onu resmen heyecanlandırıyor. Evet, Amerika'daki tüm kadınlar hep birlikte derin bir oh çekiyor.

Desi'nin evine giden polisler onu çıplak ve kanı çekilmiş halde bulacak. Yüzünde şaşkın bir ifade, tırnaklarında saçımdan birkaç tel, kana bulanmış yatağın içinde onu bulacaklar. Onu öldürmek ve bağlarımı kesmek için kullandığım bıçak; yalınayak, sersemlemiş bir şekilde, evden arabanın ve bahçe kapısının anahtarları dışında hiçbir şey almadan çıkarken düşürdüğüm yerde, yatağın hemen dibinde bulunacak. Antika sayılabilecek Jaguar'ına binerken üstüm başım kan içindeydi.

Sonrasında, uzun süredir yolunu kaybetmiş bir evcil hayvan gibi doğrudan kocama geri dönmüştüm. Hayvandan farkım yoktu, tek düşünebildiğim Nick'e geri dönmekti.

Yaşlı doktor bana iyi haberi veriyor. Kalıcı zarar görmemişim ve kürtaja gerek yok çünkü düşük yapmışım. "Tanrım, başına neler gelmiş! Birkaç soruya cevap verebilecek misin?" diye mırıldanıyor Boney elimi tutmaya devam ederek. Aynen bu hızda, teselliden sadede geliyor. Bence çirkin kadınlar genellikle ya aşırı hürmetkar ya da inanılmaz kaba oluyorlar.

Sen İnanılmaz Amy'sin, tekrarlanan şiddetin de dahil olduğu dehşetli bir kaçırılma olayının kurbanı oldun. Seni kaçıranı öldürdün ve seni aldattığını öğrendiğin kocana geri döndün. Sen:

> Kendine öncelik vererek toparlanmak için biraz yalnız kalmak istersin.
> Polise yardım etmek için bir süre daha dayanmaya çalışırsın.
> Önce kime röportaj vereceğine karar verirsin; hatta bir kitap yazma teklifi bile alabilirsin.
> Cevap: B. İnanılmaz Amy her zaman önceliği başkalarına verir.

Hastanedeki özel odada temizlenmeme izin veriliyor, Nick'in evden toparlayıp getirdiği temiz giysileri giyiyorum. Uzun zamandır katlı durmaktan kat izleri belirginleşmiş bir kot pantolon, toz kokan güzel bir bluz. Boney'yle hastaneden karakola dönerken neredeyse hiç konuşmuyoruz. Halsizce ailemi soruyorum.

www.roche.com.tr

"Seni karakolda bekliyorlar," diyor Boney. "Onlara anlattığımda çok ağladılar. Sevinçten. Kesinlikle çok sevindiler ve rahatladılar. Merak etme, ifadeni almadan önce onlarla kucaklaşmana izin vereceğiz."

Kameralar çoktan karakolun önüne kurulmuş. Otoparkta, aşırı aydınlatılmış stadyumlar gibi hevesli bir hava var. Kapalı otopark olmadığından arabayı park ettiğimizde çıldırmış kalabalık üzerimize koşuyor: Herkes çığlık çığlığa sorularını yöneltirken, ıslak dudakları ve ağızlardan saçılan tükürükleri görebiliyorum. Kameraların ışıkları ve fotoğraf makinelerinin flaşları yanıp sönüyor. Kalabalık itişip kakışıyor, önce hep birlikte birkaç santim sağa salınıyorlar, sonra sola. Herkes bana ulaşmaya çalışıyor.

"Bunu yapamam," diyorum Boney'ye. Bir adam etli elini arabanın camına vururken başka bir fotoğrafçı dengesini korumaya çalışıyor. Kadın polisin soğuk elini tutuyorum. "Bunu kaldıramayacağım."

"Bekle," diyor elimi okşayıp. Karakolun kapısı açıldığında içerideki bütün polis memurları merdivenlerden itibaren dizilerek iki yanlı bir koridor, gazetecilerin önünde benim için bir duvar oluşturuyor. Rhonda'yla yeni evlenmiş bir çift gibi el ele tutuşuyor, doğrudan kapının hemen arkasında bekleyen aileme koşuyoruz. Kucaklaştığımızda annem "*Tatlıkızımtatlıkızımtatlıkızım,*" diye kulağıma fısıldarken ve babam neredeyse boğulurcasına arkamda hıçkırırken herkes fotoğraflarımızı çekiyor.

Sanki yeterince ortalıktan kaybolmamışım gibi yine gözlerden uzaktayım. Bayat yiyeceklerle döşenmiş gibi rahat ama ucuz ofis sandalyeleri olan kutu gibi bir odadayım. Hiç pen-

ceresi olmayan odanın köşesinde bir kameranın ışığı yanıp sönüyor. Hiç böyle hayal etmemiştim. Kendimi hiç güvende hissetmiyorum.

Etrafımı Boney, ortağı Gilpin ve St. Louis'ten gelen iki sessiz FBI ajanı sarmış durumda. Bana su verdikten sonra Boney konuşmaya başlıyor:

B: Pekala, Amy. Yaşadığın onca zorluktan sonra bizimle konuşmaya zaman ayırdığın için gerçekten teşekkür ederiz. Böyle durumlarda, hafıza henüz tazeyken her şeyi öğrenmek çok önemlidir. Bunun ne kadar önemli olduğunu hayal bile edemezsin. O yüzden şu anda konuşmamız çok iyi. Bütün ayrıntıları aldıktan sonra davayı kapatabiliriz ve sen de Nick'le hayatına geri dönebilirsin.

A: Bu kesinlikle hoşuma gider.

B: Bunu hak ettin. Peki, hazırsan, olayların akışıyla başlayabiliriz. Desi kapına ne zaman geldi? Hatırlıyor musun?

A: Sabah on gibi. Belki biraz daha sonra çünkü kiliseye gitmek üzere arabalarına yürürlerken Teverer'lerin konuştuklarını duymuştum.

B: Kapıyı açtığında ne oldu?

A: Anında bir şeylerin ters gittiğini hissettim. Her şeyden önce şunu belirtmeliyim, Desi bana hayatım boyunca hep mektup yazmıştır. Ama bana olan tutkusu yıllar sonra azalmış gibi görünüyordu. Eski bir dostum olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu ve bu konuda polisin de yapabileceği bir şey olmadığından duruma alışmıştım. Onun bana zarar vermek isteyebileceğini hiç düşünmemiştim. Gerçi etrafımda olmasından da hiç hoşlanmıyordum. Coğrafi anlamda yani. Sanırım onu zıvanadan çıkaran bu oldu. Bu kadar yakın ol-

duğumuzu bilmekten bahsediyorum. Evime girerken... Terliydi ve gergin görünüyordu ama gözlerinde kararlı bir ifade vardı. Yukarıdaydım, elbisemi ütülemeye hazırlanıyordum. O sırada yerde Judy kuklasının ahşap sapını fark ettim, sanırım kopmuştu. Canım sıkıldı çünkü kuklaları çoktan odunluğa saklamıştım. O yüzden kuklanın sapını yerden aldım ve kapıyı açtığımda hala elimdeydi.

B: Hafızan kuvvetliymiş.

A: Teşekkür ederim.

B: Sonra ne oldu?

A: Desi içeri daldı. Oturma odasında deli gibi volta atıyordu. "Yıldönümü için ne yapıyorsunuz?" diye sordu. Korktum. O günün evlilik yıldönümümüz olduğunu bilmesi beni korkuttu. Üstelik fena halde öfkeli görünüyordu. Sonra bir anda harekete geçip bileğimi kavradı ve kolumu arkaya büktü. Biraz boğuştuk. Bütün gücümle karşı koydum.

B: Sonra?

A: Onu tekmelediğimde birkaç saniye kazandım ve doğrudan mutfağa koştum. Orada da biraz boğuştuk, ardından Judy kuklasının ahşap sapıyla bana vurdu. Uçtuğumu hissettim. Sonra başıma birkaç kez daha vurdu. Bir an için gözümün kardığını hatırlıyorum, başım dönüyor, fena halde zonkluyordu. Ahşap takozu elinden almaya çalıştığımda cebinden çıkardığı bir çakıyı koluma sapladı. Yara hala duruyor. Bakın.

B: Evet, hastanedeki incelemede fark edildi. Sadece sıyırmış olduğu için şanslısın.

A: Hiç de sıyrık gibi hissetmedim, bana inanabilirsiniz.

B: Seni bıçakladı yani? Çünkü yara izinin açısı...

A: Kasten bıçakladığından emin değilim, belki de ben kazara bıçağın keskin tarafına denk gelmişimdir. Dengem bo-

zulmuştu çünkü. Takozun yere düştüğünü hatırlıyorum, yere baktığımda kolumdan akan kanın ahşap takozu kırmızıya boyadığını görmüştüm. Sanırım o sırada bayılmışım.

B: Uyandığında neredeydin?

A: Kıpırdayamayacak şekilde bağlanmış bir şekilde oturma odamdaydım.

B: Bağırdın mı? Komşuların dikkatini çekmeye çalıştın mı?

A: Tabii ki bağırdım. Yani, az önce söylediklerimi duymadınız mı? Neredeyse on yıldır bana takıntılı olan, okuldaki yatakhanemde beni öldürmeye çalışmış bir adam tarafından dövüldüm, bıçaklandım ve domuz gibi bağlandım.

B: Tamam, tamam. Özür dilerim, Amy. Sorduğum son soruyu seni suçlamak niyetiyle sormadım; soruşturmayı kapatmamız, senin de hayatına devam edebilmen için bütün ayrıntıları öğrenmemiz gerekiyor. Biraz daha su ister misin? Kahve ya da başka bir şey?

A: Sıcak bir şey iyi olurdu. Üşüyorum.

B: Hemen. Amy'ye bir kahve getirebilir misiniz? Peki, sonra ne oldu?

A: Sanırım aslında orijinal planı beni etkisiz hale getirip kaçırmak ve evden kaçmışım gibi göstermekti. Çünkü kendime geldiğimde mutfaktaki kanı henüz paspaslamıştı. Sonra mutfağa kaçtığım sırada devirdiğim sehpanın üzerindeki küçük bibloları düzeltti. Takozu atmıştı. Ama zamanı azalıyordu ve sanırım şöyle oldu: Darmadağın olmuş oturma odasını gördü. *Bırak dağınık kalsın*, diye düşündü bunu görünce. *Bırak burada kötü bir şeyler olmuş gibi görünsün.* Böylece ön kapıyı açıyor, oturma odasındaki birkaç eşyayı deviriyor. Pufu ters çeviriyor. O yüzden manzara tuhaftı. Yarı gerçek yarı düzmeceydi.

B: Desi hazine avının belli noktalarında suç unsuru sayılabilecek eşyalar bıraktı mı? Nick'in ofisinde, Hannibal'da, babasının evinde, Go'nun odunluğunda?

A: Ne demek istediğini anlamadım?

B: Nick'in ofisinde, senin ölçüne uymayan bir kadın iç çamaşırı bulundu.

A: Sanırım Nick'in... görüştüğü kızın olmalı.

B: Onun da değil.

A: Şey, bu konuda bir şey diyemeyeceğim. Belki Nick başka kadınlarla da görüşüyordu.

B: Günlüğün Nick'in babasının evinde bulundu. Kalorifer kazanında kısmen yanmıştı.

A: Günlüğü *okudunuz* mu? Bu korkunç. Eminim Nick o günlükten kurtulmak istemişti. Siz öylesine hızlı bir şekilde üzerine çullanmışken, onu suçlayamam.

B: Günlüğü yakmak için neden babasının evine gittiğini merak ediyorum.

A: Ona sormalısın. (Sessizlik.) Nick yalnız kalmak için sık sık oraya giderdi. Yalnız kalmayı sever. Eminim günlüğü orada yakmak ona tuhaf gelmemiştir. Yani evde yakamazdı çünkü orası artık bir olay yeriydi... Sizin geri gelip külleri bulması mümkündü. Babasının evi daha güvenliydi. Siz onun ipini çekmeye çalışırken böyle davranması bence zekice.

B: Şu günlükte yazanlar gerçekten çok endişe verici. Nick'in bebeği istemediğine dair, şiddete dair, hatta seni öldürebileceğine dair şeyler yazmışsın.

A: Keşke o günlük gerçekten yanmış olsaydı. (Sessizlik.) Size karşı dürüst olacağım. Günlükte son birkaç yılda Nick'le yaşadığımız sorunlardan bazıları yer alıyor. Evliliğimiz ya da Nick'e dair hoş bir tablo çizmediğini biliyorum ama kabul

etmem gerekir, çok çok mutlu olduğum ya da gerçekten çok mutsuz olup intikam almak istediğim günler dışında o günlüğe hiçbir şey yazmadım, ayrıca... Yani içten içe kaynarken bazen bir parça abartılı tepki verebiliyorum. Yani yazdıklarımın çoğu çirkin gerçeğin ta kendisi. Beni bir kez itti, bebek istemiyordu, para sorunları vardı. Ama ondan korkuyor muydum? Bunu söylemek canımı yakıyor ama o yazdıklarım drama merakımın sonucu. Sanırım asıl sorun, daha önce defalarca taciz edilmiş olmam. Hayatım boyunca bundan çok çektim. İnsanlar bana kafayı takarlar... Sonuçta bir parça paranoyaklaştım sanırım.

B: Bir tabanca almaya çalışmışsın.

A: Peki, bir parçadan fazla paranoyakça davranabiliyorum, tamam mı? Kusura bakmayın. Geçmişimi araştırsanız anlardınız.

B: Bir gece içtiğin içkiden sonra antifriz zehirlenmesine benzeyen birtakım belirtilerden bahsetmişsin.

A: (Uzun bir sessizlik.) Bu garip. Evet, gerçekten hastalanmıştım.

B: Pekala, şu hazine avına geri dönelim. Kuklaları odunluğa sen mi sakladın?

A: Evet.

B: Soruşturmamız daha çok Nick'in borçlarına, kredi kartıyla yapılmış abartılı alışverişlere ve odunlukta bulduğumuz eşyalara odaklanmıştı. Odunluğu açıp bütün bu eşyaları gördüğünde sen ne düşündün?

A: Go'nun bahçesindeydim ve Go'yla çok yakın olduğumuz söylenemez, o yüzden daha ziyade beni ilgilendirmeyen bir duruma burnumu sokmuşum gibi hissettim. Oradaki eşyaların Go'nun New York'tan getirdiği eşyalar olduğunu

düşünmüştüm. Sonra haberlerde seyrettim. Desi bana her şeyi seyrettiriyordu... Ve bütün o eşyaların Nick'le bağlantılı olduğu söylendi. Nick'in parayla ilgili sorunları olduğunu, har vurup harman savurmayı sevdiğini biliyordum. Sanırım odunluktaki eşyalar ortaya çıktığında Nick çok utanmıştır. Kendini tutamadığı için satın aldıklarını, internet üzerinden satana kadar benden saklamak istemiş olmalı.

B: Kuklalar evlilik yıldönümü için biraz tuhaf kaçmıyor mu?

A: Biliyorum! Artık biliyorum. Punch ve Judy'nin hikayesini hatırlamıyordum. Ben sadece bir karı koca ve bebeklerini görüyordum, üstelik ahşaptan yapılmışlardı ve ben hamileydim. İnternette arattığımda Punch'ın meşhur cümlesini görmüştüm: *Bu iş böyle yapılır!* Sevimli olduğunu düşündüm. Ne anlama geldiğinin farkında değildim.

B: Tamam, en son elin kolun bağlıydı. Desi seni arabaya nasıl götürdü?

A: Arabayı garaja soktu, garajın kapısını indirdi, beni arabaya taşıdı, bagaja attı ve yola çıktı.

B: Peki o zaman bağırdın mı?

A: Evet, hem de nasıl bağırdım. Ve sonraki bir ay boyunca Desi'nin her gece bana tecavüz edeceğini, tecavüz ettikten sonra *hıçkırıklarımla* uykusunu kaçırmayayım diye ilaçlı martini vereceğini, hatta polislerin onunla görüştüğü *halde* hiç kuşkulanmayacağını, kıçlarının üstünde oturmaya devam edeceklerini bilseydim boğazım gerçekten yırtılıncaya kadar bağırırdım. Evet, bağırdım.

B: Tekrar özür dilerim. Bayan Dunne için kağıt mendil getirebilir misiniz lütfen? Kahve nerede kal... Hah, teşekkürler. Peki sonra nereye gittiniz, Amy?

A: St. Louis'e gittik. Desi'nin Hannibal'da durduğunu hatırlıyorum, buharlı teknenin düdüğünü duymuştum. Cüzdanımı sanırım o sırada attı. Bu da olayın berbat bir oyun gibi görünmesi için yaptığı şeylerden biriydi.

B: Bu çok ilginç. Bu davada bir sürü tuhaf tesadüf söz konusu. Mesela sen hazine avındaki ipuçlarıyla Nick'i Hannibal'a gönderiyorsun, Desi de cüzdanını gidip orada atıyor. Biz de haliyle cüzdanı oraya Nick'in attığına inanıyoruz. Ya da mesela Nick'in gizli kredi kartlarıyla satın aldığı eşyaların durduğu odunluğa evlilik yıldönümü hediyeni bırakmaya karar veriyorsun.

A: Sahi mi? Sana şu kadarını söyleyeyim: Bunların hiçbiri bana tesadüfmüş gibi gelmiyor. Bana daha ziyade, kocamın suçlu olduğuna kesin kanaat getirmiş bir avuç polis, hayatta olduğum ve kocamın suçlu olmadığı ortaya çıkınca aptal durumuna düştü ve kıçlarını kurtarmak için ortalığı bulandırıyorlar gibi geliyor. Sorumluluğu üstlenmek yerine! Bu dava sizin son derece basiretsiz elinize kalsaydı, Nick şu anda idam edilmişti ve ben de bir yatağa zincirlenmiş halde, ölene kadar her gün tecavüze uğrayacaktım.

B: Özür dilerim, bu...

A: Ben kurtuldum, bu sayede Nick kurtuldu, bu sayede sizin kıçınız kurtuldu.

B: Kesinlikle iyi bir noktaya parmak bastın, Amy. Çok üzgünüm, biz gerçekten... Bu dava üzerinde o kadar çok çalıştık ki hatalarımızı tekrarlamayalım diye kaçırmış olabileceğimiz her şeyi öğrenmek için bu kadar ayrıntıya giriyoruz. Ama kesinlikle haklısın, büyük resmi gözden kaçırıyoruz: Sen bir kahramansın. Sen kesinlikle bir kahramansın.

A: Teşekkürler. Bunu duymak güzel.

NICK DUNNE

DÖNÜŞ GECESİ

Karımı almak için karakola gittiğimde basın beni ayda yürüyen ilk rock yıldızıymışım gibi karşıladı. Şampiyonlar gibi ellerimi birleştirip başımın üzerine kaldırmamak için kendimi zor tutuyordum. *Anlıyorum,* diye geçirdim içimden. *Artık hepimiz dostmuşuz gibi davranabiliriz.*

İçeri girdiğimde tadı kaçmış bir partiye adım atmışım gibi hissettim. Masalardan birinin üzerinde birkaç şişe şampanya şişesi, onların yanında minik kağıt bardaklar vardı. Polislerin sırtları sıvazlanıp tezahürat yapıldı, sonra daha bir gün önce işkencecim değillermiş gibi bana da tezahürat yaptılar. Ama oyunu sürdürmeliydim. Ben de onların sırtlarını sıvazladım. *Ah, evet, artık hepimiz kankayız.*

"Amy güvende ya artık hiçbir şeyin önemi yok." Bu repliği defalarca -defalarca- çalışmıştım. Bu işin nereye varacağını kestirene kadar rahatlamış koca rolü yapmalıydım. Amy'nin örümcek ağı gibi her yere bulaşan yalanları polisler tarafından yutulana kadar beklemeliydim. *Belki de Amy tutuklanana kadar.* Evet, bunu bile düşünmüştüm ve beynim aynı anda büzülüp genleşmişti. Beynimdeki Hitchcock zum hareketi. *Karım,* bir *adamı* öldürmüştü.

"Onu bıçaklamış," demişti aileyle ilgilenen genç polis memuru. (Artık hiçbir şekilde ilgilenilmek istemiyordum.) Polis memuru, Go'ya atını, yarık dudağını, fıstık alerjisini anlatan çocuktu. "Şahdamarını kesmiş. Şuradan kesmiş ve adam en fazla altmış saniyede kan kaybından gitmiş."

Altmış saniye ölümü beklemek için uzun bir süreydi. Desi'nin elleriyle boğazını tuttuğunu, her nabız atışında kanın parmaklarının arasından fışkırdığını, her saniye biraz daha korktuğunu, korktukça nabzının daha hızlandığını, sonra yavaşladığını, Desi'nin yavaşlayan nabzın daha kötü olduğunu fark edişini gözümde canlandırabiliyordum. Ve o sırada Amy okuldaki biyoloji dersinde domuz fetüsünü seyreden bir öğrenci gibi tiksinti dolu, suçlayıcı bir ifadeyle hemen yanı başında onu seyrediyor olmalıydı. Küçük neşteri hala elinde...

"Şu bildik kasap bıçaklarından biriyle yapmış," diyordu çocuk. "Herif yatağa gelip dibine oturur, yedirmek için eti keser, onu böyle *beslermiş*." Sanki bu anlattığı şey onu bıçaklanma olayından daha çok iğrendiriyordu. "Bir gün bıçak tabaktan düşmüş ve adam fark etmemiş..."

"Madem eli kolu bağlıydı, bıçağı nasıl kullanmış?" diye sormuştum.

Çocuk, annesiyle ilgili bir şaka yapmışım gibi başını kaldırıp bana baktı. "Bilmiyorum, Bay Dunne. Eminim şu anda ayrıntıları öğreniyorlardır. Önemli olan, karınızın kurtulmuş olması."

Heyhat. Çocuk benim repliğimi çalmıştı.

Odanın kapısından, altı hafta önce ilk basın demecimizi verdiğimiz yerde duran Rand'le Marybeth'i gördüm. Her zamanki gibi birbirlerine yaslanmışlardı. Rand, Marybeth'in başını öpüyordu, Marybeth burnunu kocasının boynuna

sürtüyordu. Onların bu hali beni öylesine öfkelendirdi ki az daha zımbayı üstlerine fırlatacaktım. *Koridorun dibindeki o şeyi siz yaratıp dünyaya saldınız, kendinden başkasını gözü görmeyen şuursuzlar.* İşte yarattığınız mükemmel canavar karşınızda, gurur duyun! Peki bunun için ceza alacaklar mıydı? Hayır, dünya üzerindeki tek bir insan bile onların karakterini sorgulamayı akıl etmezdi. Herkese göre onların tek hataları aşırı sevgi ve destekleri olabilirdi ve Amy onlara geri dönüp sevgilerine karşılık verdiği için artık çok daha fazla sevilecekti.

Karım daha önce de zaten durmak bilmez bir sosyopattı. Peki bundan sonra neye dönüşecekti?

Dikkatli ol, Nick. Adımlarını çok dikkatli at.

Rand'le göz göze geldiğimizde onlara katılmam için işaret etti. Bu özel anı paylaşmak üzere seçilmiş birkaç özel gazeteci için tokalaştık. Marybeth hala kırgındı. Ben biricik kızını aldatan adamdım. Sert bir baş selamından sonra bana sırtını döndü.

Rand iyice kulağıma eğildiğinde naneli sakızının kokusunu alabiliyordum. "Sana söylüyorum, Nick, Amy döndüğü için çok rahatladık. Sana bir özür borçluyuz. Hem de büyük bir özür. Evliliğiniz konusundaki kararı Amy'ye bırakacağız ama olayların vardığı nokta için en azından özür dilememiz gerekir. Anlamalısın..."

"Anlıyorum," dedim. "Her şeyi anlıyorum."

Rand özür dilemeye, hatta daha fazla sırnaşmaya fırsat bulamadan Tanner ve Betsy geldi. İkisi de *Vogue* dergisinin sayfalarından fırlamış gibi görünüyordu. Kolalı yakalar, mücevher pırıltısında gömlekler, göz alan altın saatler ve yüzükler... Tanner kulağıma eğilip fısıldadı: "Ben bir durumu kontrol edeyim." Sonra Go panik dolu gözlerinde sorularla koşar

adım içeri girdi: *Bu ne anlama geliyor? Desi'ye ne olmuş? Öylece kapına mı geldi? Bu ne anlama geliyor? Sen iyi misin? Şimdi ne olacak?*

Tuhaf bir gruptuk. Tam bir toplantı sayılmazdı. Hastanelerin sessiz sedasız bekleme odalarını andırdığı da söylenemezdi, coşkuyla birlikte gerginlik vardı. Sanki kuralları kimsenin takmadığı bir salon oyunu oynanıyordu. Bu arada Elliott'ların izin verdiği iki özel gazeteci sürekli bana sorular soruyordu: *Amy'nin geri dönmesi harika değil mi? Kendini harika hissetmiyor musun? Amy döndüğü için çok rahatladın, değil mi?*

"Son derece rahatladım ve çok mutluyum," diye üzerine çalıştığım yavan halkla ilişkiler repliğimi tekrarladım. O sırada kapılar açıldı ve Jacqueline Collings içeri girdi. Gerdiği dudakları kıpkırmızı kesilmiş bir yarayı andırıyordu, gözyaşları fondöteninin üzerinde iz bırakmıştı.

"O nerede?" diye sordu bana. "Nerede o yalancı, küçük orospu? Oğlumu öldürdü. *Oğlumu.*" Fotoğrafçı birkaç pozunu çektiğinde ağlamaya başladı.

"Oğlunuzun kaçırma ve tecavüzle suçlanması hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu gazetecilerden biri duygusuz bir sesle.

"Ne mi düşünüyorum?" diye azarladı onu Jacqueline. "Sen ciddi misin? İnsanlar gerçekten bu tür soruları yanıtlıyor mu? O iğrenç, ruhsuz kız, oğlumun bütün hayatını yönlendirdi. *Bunu yaz.* Oğlumu kullandı, yalanlar söyledi ve sonunda onu öldürdü. Şimdi oğlum öldükten sonra bile hala onu kullanıyor..."

"Bayan Collings, bizler Amy'nin annesiyle babasıyız," diye söze girdi Marybeth. Jacqueline'in omzuna dokunmaya ça-

lıştığında kadın silkinerek ondan kurtuldu. "Acınız için üzgünüm."

"Ama kaybıma üzülmüyorsun." Jacqueline, Marybeth'den en az bir baş daha uzundu. Şimdi başını eğmiş, ateş saçan gözlerle ona bakıyordu. "Ama *kaybıma* üzülmüyorsun," diye tekrarladı.

"Ben her şey için üzgünüm," dedi Marybeth. Rand hemen yanında duruyordu. Adamın boyu, Jacqueline'den bir baş daha uzundu.

"Kızınız konusunda ne yapacaksınız?" diye sordu Jacqueline. Görevini yapmaya çalışan genç polis memuruna döndü. "Amy ne olacak? Çünkü oğlumun onu kaçırdığı konusunda yalan söylüyor. Yalan söylüyor. Onu öldürdü, oğlumu uykusunda öldürdü ve kimse bunu ciddiye alıyormuş gibi görünmüyor."

"Her şey fazlasıyla ciddiye alınıyor, han'fendi," dedi genç adam.

"Bunu yazabilir miyim, Bayan Collings?" diye sordu gazeteci.

"Söyledim ya. *Amy Elliott Dunne,* oğlumu öldürdü. Nefsi müdafaa değildi. Amy onu öldürdü."

"Kanıtınız var mı?"

Elbette yoktu.

Gazetecilerin haberi, yorgun kocalığım (*geçirdiği korku dolu geceler yüzünden okunabiliyordu*) ve rahatlayan Elliott'lar (*tek çocukları kendilerine teslim edilene kadar, çift birbirine sımsıkı sarıldı*) üzerinden ilerleyecekti. Muhtemelen polislerin beceriksizliğine de değineceklerdi (önyargılıydılar, davanın bir sürü çıkmazı ve yanlış sapakları vardı, polisler inatla yanlış adama odaklandı). Haberde Jacqueline Collings tek bir

cümleyle anılacaktı (Elliot'larla münasebetsiz bir karşılamanın ardından Jacqueline Collings oğlunun masum olduğunu iddia ederek hışımla oradan ayrıldı).

Jacqueline gerçekten de oradan ayrılmış, hışımla odadan odaya ilerliyor, iddiasını kayıt altına alacak birilerini bulmaya çalışıyordu. Oysa çok daha iyi bir hikayeyi bozması istenmiyordu: İnanılmaz Amy'nin İnanılmaz Dönüşü.

Amy yanımıza geldiğinde her şey yeniden başladı. Fotoğraf makineleri, gözyaşları, kucaklaşmalar, kahkahalar... Hepsi bunu görmek ve bilmek isteyen yabancılar içindi: *Nasıl bir şeydi? Amy, seni tutsak eden adamdan kaçıp kocana geri dönmek nasıl bir his? Nick, aynı anda hem karını hem de özgürlüğünü geri almak nasıl bir şey?*

Çoğunlukla suskun kaldım. Evliliğimizin uğursuz nakaratları, üzerine yıllardır düşündüğüm sorular vardı kafamda: *Aklından neler geçiyor, Amy? Nasılsın? Kimsin? Bize ne oldu? Biz ne yapacağız?*

Kendisini aldatan kocasıyla evimizdeki yatağa geri dönmek istemesi tam da Amy'den beklenebilecek, kraliçelere yaraşır bir zarafetti. Bunda herkes hemfikirdi. Neon tabelalı hamburgercilerin yanından hızla Carthage'daki evimize giderken bütün medya kraliyet çiftiymişiz gibi peşimizdeydi. Amy ne kadar da zarifti, ne kadar sebatkardı. Tam bir masal prensesiydi. Ve tabii ki ben bundan sonraki hayatım boyunca eğilip bükülecek, tükürdüğünü yalayacak kambur koca olacaktım. Ta ki Amy tutuklanana kadar. Tabii tutuklanırsa.

Serbest bırakılmış olması bir sorundu. Sorundan ziyade son derece şok ediciydi. Dört saat boyunca sorguladıktan sonra toplantı odasını dolduranların (kısacık saçları ve duvar gibi

suratlarıyla iki FBI ajanı; hayatının en harika akşam yemeğini yutmuş gibi görünen Gilpin; ipincecik gerdiği dudakları ve kaşlarının arasındaki V şeklinde belli belirsiz çizgileriyle hepsinin arasında en düşünceli görünen Boney) onu serbest bıraktığını kendi gözlerimle görmüştüm.

Amy'yle birlikte son hızla eve döndük. Oturma odasında yalnızdık, Bleecker parlak gözleriyle bizi izliyordu. Perdelerin dışında hala televizyon kameralarının ışıkları seçilebiliyor, oturma odamız tuhaf bir turuncu ışıkla aydınlanıyordu. Romantik bir mum ışığı gecesi yaşıyor gibiydik. Amy çok güzel görünüyordu. Ondan nefret ediyordum. Ondan korkuyordum.

"Aynı evde uyuyamayız..." diye söze başladım.

"Burada seninle kalmak istiyorum." Elimi tuttu. "Kocamla birlikte olmak istiyorum. Olmak istediğin iyi koca olman için sana bir şans vermek istiyorum. Seni affediyorum."

"Beni *af*mı ediyorsun? Amy, niye geri geldin? Röportajlarda söylediklerimden dolayı mı? Videolar yüzünden mi?"

"Bunu istemiyor muydun?" dedi. "Videoların amacı bu değil miydi? Mükemmel kayıtlardı. Bir zamanlar ne kadar özel bir çift olduğumuzu hatırlattı bana."

"Söylediklerim sadece senin duymak istediklerindi."

"Biliyorum. Beni çok iyi tanıyorsun!" dedi Amy. Kocaman gülümsedi. Bleecker bacaklarının arasında dört dönüyordu. Karım kediyi kucağına alıp okşadı. Yaratığın mırıltıları kulakları sağır edecek şiddetteydi. "Düşünsene, Nick, birbirimizi çok iyi *tanıyoruz*. Dünyadaki herkesten daha çok."

Geçen ay boyunca Amy'nin zarar görmemiş olmasını dilerken benim de ona karşı boş olmadığım doğruydu. Tuhaf anlarda -gecenin bir yarısı tuvalete kalktığımda ya da sabah

kahvaltısı için kaseye gevrek dökerken- birden ona karşı bir özlem hissediyordum. Aslında karımı yürekten özlüyordum. Bıraktığı notlarda ne okumak istediğimi bilmek, beni kendine çekmeye çalıştığını bilmek, en kusurlu hareketlerimi bile önceden tahmin edeceğini bilmek... Bu kadın beni çok iyi tanıyordu. Beni yeryüzündeki herkesten daha iyi tanıyordu. Bunca zaman iki yabancı olduğumuzu düşünmüştüm, oysa şimdi anlaşılıyordu ki birbirimizi iliklerimize kadar tanıyorduk.

Bu romantik sayılırdı. Mahşeri bir romantizm.

"Kaldığımız yerden devam edemeyiz, Amy."

"Hayır, kaldığımız yerden olmaz," dedi. "Şimdi durduğumuz yerden. Beni sevdiğin ve bir daha asla hata yapmayacağın yerden."

"Sen delisin, kalacağıma inanıyorsan resmen aklını kaçırmışsın. Bir adam öldürdün," dedim. Sırtımı döndüğümde, ona itaatsizlik ettiğimde dudakları gerilen Amy'yi elinde bir bıçakla hayal ettim. Hemen ona döndüm. Evet, karıma asla sırtımı dönemezdim.

"Ondan kaçmaya çalışıyordum."

"Desi'yi sırf yeni bir hikayen olsun diye öldürdün. Böylece geri gelebilecek, sevgili Amy olabilecek ve yaptığın şeyden paçayı yırtabilecektin. Komediyi göremiyor musun, Amy? Benden hep bu yüzden nefret etmedin mi? Hiçbir zaman yaptığım şeyin sorumluluğunu alacak yürekte değildim, öyle değil mi? Eh, gayet güzel ve usulüne uygun bir şekilde kıçımı kurtardım. Peki sen? Bir adamı, tahminimce seni seven ve yardım eden adamı öldürdün ve şimdi onun yerine benim geçmemi, seni sevmemi, sana yardım etmemi istiyorsun... Ama yapamam. Bunu yapamam. Yapmayacağım."

"Nick, bence yanlış bilgilendirilmişsin," dedi. "Ortalıkta dönen dedikodulara bakılırsa buna şaşmamak lazım. Ama her şeyi unutmalıyız. Devam edeceksek unutmalıyız. Ve devam edeceğiz. Bürün Amerika devam etmemizi istiyor. Şu anda dünya bu hikayenin devamını istiyor. Bizi istiyor. Desi kötü adamdı. Kimse iki kötü adam istemez. Seni *sevmek istiyorlar*, Nick. Yeniden sevilen biri olmanın tek yolu benimle kalman. Tek yol bu."

"Bana neler olduğunu anlat, Amy. Desi başından beri mi sana yardım ediyordu?"

Bir anda öfkelendi: Bir erkeğin yardımına ihtiyaç duyduğu ortadayken bile bir erkeğin yardımına ihtiyacı yoktu. "Tabii ki hayır!" diye patladı.

"Anlat bana. Bana her şeyi anlatmanın ne zararı olabilir ki? Bu yalan oyunu zaten devam ettiremeyeceğiz. Bu yola çıkarsak her adımında seninle savaşacağım. Her şeyi etraflıca düşündüğünü biliyorum. Ayağını kaydırmaya çalışmıyorum, seninle akıl oyunları oynamaktan yoruldum, artık hiç hevesim kalmadı. Ben sadece neler olduğunu bilmek istiyorum. İpin ucundaydım, Amy. Geri gelip beni kurtardın, bunun için teşekkür ederim. Beni duyuyor musun? Sana *teşekkür* ediyorum çünkü daha sonra etmediğimi başıma kakmanı istemiyorum. Sana *teşekkür* ediyorum. Ama bilmem gerekiyor. Bilmem gerektiğini sen de biliyorsun."

"Elbiselerini çıkar," dedi.

Üstümde kayıt cihazı olmadığından emin olmak istiyordu. Önünde soyundum, her bir parçayı çıkardım, sonra Amy beni gözleriyle inceledi, parmağını çenemden göğsüme kadar indirdi, sonra sırtıma dolaştı. Kıçımı avuçlayıp elini bacak-

larımın arasına kaydırdı, hayalarımı kavradı, sönük aletimi tuttu, bir hareket olup olmayacağını görmek için bir süre bekledi. Hiçbir şey olmadı.

"Temizsin," dedi. İkimizin kahkahalara boğulmasına neden olabilecek bir şakaydı, bir filmden alıntıydı. Bir şey demediğimde geri adım atıp "Seni çıplak görmek her zaman hoşuma gitmiştir," dedi. "Seni çıplak görmek beni mutlu ederdi."

"Seni hiçbir şey mutlu edemezdi. Artık giyinebilir miyim?"

"Hayır. Manşetlerinde ya da ceplerinde gizli bir kayıt cihazı olabilir, bunu kafama takmak istemiyorum. Banyoya gidip suyu açacağız. Eve de böcek yerleştirmiş olabilirsin."

"Çok fazla film izlemişsin," dedim.

"Hah! Bunu senden duyacağımı hiç ummazdım."

Küvete girip duşu açtık. Su çıplak sırtımı ıslatıyordu. Önden ıslanan Amy de tişörtünü çıkardı. Üzerindekileri hınzır bir striptiz yaparcasına çıkardı, sonra yüzündeki oyuncu sırıtışı eksiltmeden giysilerini yere attı. Bu sırıtışı ilk tanıştığımız zamandan hatırlıyordum. *Her şeyi yapmaya hazırım!* Bana sırtını döndüğünde, benimle flört ettiği zamanlar yaptığı gibi saçlarını savurmasını bekledim ama saçları şimdi bunun için çok kısaydı.

"Artık şartlarımız eşit," dedi. "Sen çıplakken giyinik olmak hiç zarif kaçmazdı."

"Bence görgü kurallarına uyma aşamasını çoktan geçtik, Amy."

Sadece gözlerine bak, ona dokunma, sana dokunmasına izin verme.

Amy bana yaklaştı, elini göğsüme koydu ve suyun göğüslerinin arasından süzülmesine izin verdi. Üst dudağındaki

suyu yalayıp gülümsedi. Amy duştan nefret ederdi. Yüzünün ıslanmasından hoşlanmazdı, teninde püsküren suyu hissetmeyi sevmezdi. Bunu biliyorum çünkü onun kocasıydım ve defalarca duşta onunla oynaşmaya çalışmış, her seferinde geri çevrilmiştim. (*Bunun seksi göründüğünü biliyorum, Nick, ama aslında değil. Böyle şeyleri sadece filmlerdeki insanlar yapar.*) Sanki onu tanıdığımı unutmuş gibi şimdi tam tersini yapıyordu. Geriledim.

"Bana her şeyi anlat, Amy. Ama önce: Hiç hamile kaldın mı?"

Bebek yalandı. Amy'nin anlattıkları arasında beni en perişan eden buydu. Bir katil olarak karım korkunçtu, midemi bulandırıyordu ama bebek yalanına katlanmak çok daha zordu. Bebek yalandı, kan korkusu yalandı... Son bir yıl boyunca karım neredeyse hep yalan söylemişti.

"Desi'yi nasıl tuzağa düşürdün?" diye sordum.

"Bodrumda bir köşede bir parça ip buldum. Dört parçaya bölmek için bir et bıçağı kullandım..."

"Bıçağı almana izin mi verdi?"

"Arkadaştık, unutuyorsun."

Haklıydı. Amy'nin polise anlattığı hikayeyi düşünüyordum: Desi onu tutsak etmişti. Unutmuştum. Amy gerçekten iyi bir hikaye anlatıcısıydı.

"Desi yanımda olmadığında ip parçalarını sımsıkı bileklerime bağlıyordum ki izleri kalsın."

Bileklerindeki bileziği anlatan morarmış izleri gösterdi.

"Bir şarap şişesi aldım, her gün kullandım, böylece vajinamın içi... olması gerektiği gibi görünecekti. Bir tecavüz kurbanı gibi. Sonra bugün benimle seks yapmasına izin verdim,

spermleri içimde kaldı, ardından da martinisine birkaç uyku hapı attım."

"Uyku hapları elinin altında mıydı? Onları senden saklamıyor muydu?"

Canı sıkılmış gibi üfledi: *Hiç dinlemiyorsun.*

"Ah, doğru ya! Arkadaştınız."

"Sonra ben..." Eliyle boğazını kesiyormuş gibi yaptı.

"Bu kadar kolaydı, ha?"

"Karar verdikten sonra yapılmayacak şey yok," dedi. "Disiplin. Devamlılık. Sabır. Her konuda böyledir. Sen asla anlayamazsın."

Duygularının taş kesmeye başladığını hissedebiliyordum. Ona yeterince hayranlık göstermiyordum.

"Anlat," dedim. "Daha anlat. Nasıl yaptığını anlat."

Bir saat sonra su soğudu ve Amy sohbetimize son verdi.

"Kabul etmelisin ki planım çok zekiceydi," dedi.

Sadece baktım.

"Yani biraz olsun takdir etmelisin," diye üsteledi.

"Desi'nin kanamadan ölmesi ne kadar sürdü?"

"Yatma zamanı," dedi. "Ama istersen yarın devam edebiliriz. Şu anda uyumalıyız. Birlikte. Bence bu çok önemli. Mutlu son için. Aslında mutlu sonun tam tersi."

"Amy, bu gece kalacağım çünkü kalmazsam karşılaşacağım sorularla uğraşmak istemiyorum. Ama aşağıda uyuyacağım."

Başını bir yana eğip beni süzdü.

"Nick, sana çok kötü şeyler yapabilirim. Bunu sakın unutma."

"Hah! Şimdiye kadar yaptıklarından daha kötü ne olabilir?"

Şaşırmış gibi baktı. "Ah, hayal bile edemezsin."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım, Amy."

Kapıdan çıkmaya hazırlandım.

"Cinayet teşebbüsü," dedi.

Durdum.

"Başta planım buydu. Tekrar eden hastalıklardan muzdarip, birden yataklara düşecek kadar hastalanan kadın olacaktım, sonra kocasının ona hazırladığı kokteyllerin..."

"Günlüğündeki gibi."

"Ama cinayet *teşebbüsünün* sana hafif kalacağına karar verdim. Daha büyük bir cezayı hak ediyordun. Yine de zehirlenme fikrini aklımdan çıkaramıyordum. Planlı bir cinayet işlediğin fikri hoşuma gidiyordu. Önce her korkağın seçeceği yoldan gitmeyi deneyecektin. O yüzden o sayfaları yazdım."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Bütün o kusmalar dehşet vericiydi. Masum ve korkmuş bir kadın, ne olur ne olmaz diye düşünerek o kusmuktan bir parçayı saklamalıydı. Bir parça paranoyakça davrandığı için onu suçlayamazsın." Kendinden memnun bir halde gülümsedi. "Her zaman b planın için bile bir B planı yapmalısın."

"Kendi kendini zehirledin."

"Nick, hadi ama! Yoksa şaşırdın mı? Ben kendi kendimi öldürdüm."

Kendime bir burbon doldurup oturma odasındaki kanepeye oturdum. Perdelerin öte yanında kamera ışıkları ön bahçeyi aydınlatıyordu. Sabah yakındı. Ve ne yazık ki sıkıcı sabahlar gelmeye devam edecekti.

*

Tanner ilk çalışta telefonu açtı.

"Onu öldürdü," dedim. "Desi'yi sırf... canını sıktığı, onu kontrol etmeye çalıştığı için öldürdü ve onu öldürebileceğini fark ettiğinde eski hayatına geri dönüş fırsatını gördü, böylece bütün suçu ona yükleyebilirdi. Onu öldürdü, Tanner. Bana her şeyi anlattı. İtiraf etti."

"Bir şekilde kaydetme fırsatı bulamamışsındır sanırım? Cep telefonu falan?"

"Duşun altında çıplaktık, her şeyi fısıldayarak anlattı."

"Sormak bile istemiyorum," dedi avukatım. "İkiniz hayatım boyunca tanıdığım en çatlak insanlarsınız. Oysa ben kendimi çatlaklar konusunda uzman sanırdım."

"Polis tarafında ne oluyor?"

Sıkılmış gibi iç çekti. "Her şeye bir açıklama yapmış. Hikayesi çok saçma, hatta komik ama bizim hikayemizden daha saçma değil. Amy bir sosyopatın en güvenilir yanını ortaya koyuyor."

"Neymiş o?"

"Yalan büyüdükçe herkes daha çok inanır."

"Hadi ama Tanner, bir açığı olmalı."

Amy'nin yakınlarda olmadığından emin olmak için merdiven sahanlığına geçtim. Fısıldayarak konuşuyordum ama yine de emin olmalıydım. Artık dikkatli davranmalıydım.

"Şu anda kuralına göre oynamalıyız, Nick. Amy sayesinde hala kötü bir adam imajına sahipsin. Söylediğine göre günlükte yazdığı her şey doğruymuş. Odunluktaki her şey seninmiş. O kredi kartlarıyla odunluktakileri satın almışsın ama utandığın için bunu kabullenmeye yanaşmıyormuşsun. O korunaklı bir küçük zengin kızı, kocasının adına gizlice kredi kartı çıkarıp alışveriş yapmakla ne işi olur? Of, bir de şu pornolar meselesi var!"

"Bana hiç hamile kalmadığını söyledi, Noelle Hawthorne'un sidiğini kullanarak sahtekarlık yapmış."

"Bunu niye söylemedin? Bu büyük haber! Noelle Hawthorne'u yanımıza çekmeye çalışırız."

"Noelle bilmiyormuş."

Hattın diğer ucundan derin bir iç çekiş geldi. Tanner nedenini bile sormadı. "Düşünmeye devam edeceğiz. Bir şeyler bulmak için uğraşacağız," dedi. "Bir açık yakalayacağız."

"O *yaratıkla* aynı evde kalamam. Beni tehdit etti..."

"Cinayete teşebbüsle... Şu antifriz meselesi. Evet, onun da hikayeye dahil olduğunu duydum."

"Beni bu suçlamayla tutuklayamazlar, öyle değil mi? Amy hala kusmuğun bir kısmını saklıyormuş. Ama polis gerçekten..."

"Şimdilik fazla zorlamayalım, olur mu, Nick?" dedi. "Şimdilik uslu dur. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama şu anda sana verebileceğim en iyi hukuki tavsiye bu: Uslu dur."

"Uslu durmak mı? Bana bunu mu öneriyorsun? Benim tek adamlık avukat ordum: *Uslu dur*, ha? S.ktir git."

Öfkeyle telefonu kapattım.

Onu öldüreceğim, diye düşündüm. *S.ktiğimin orospusunu geberteceğim.*

Amy'nin kendimi küçücük hissetmeme neden olduğu son birkaç yıl boyunca kurduğum karanlık düşlere daldım. *Sonunda* konuşamayana; içimin çekilmesine neden olan sıradan, sıkıcı, alelade, şaşırtıcı olmayan, tatmin etmeyen, hiç etkilemeyen kelimeleri sarf edemeyene kadar başını bir çekiçle ezdiğimi hayal ettim. Kırık bir bebek gibi hareketsiz kalana kadar, cızırtılarla can çekişip mızıldanana kadar tepesine binip çekici indirdiğimi hayal ettim. Sonra bunun yetmediğine

kanaat getirdiğimde hayalimde onu tekrar eski haline dönüştürüp tekrar öldürmeye başladım. Parmaklarımı boynuna doladım, öyle ya, sonuçta her zaman yakınlık istemişti. Boynunu sıktım, sıktım, nabzı parmaklarımın altında...

"Nick?"

Döndüğümde Amy'yi geceliğiyle merdivenlerin alt basamağında dururken gördüm. Başını bir yana eğmişti.

"Uslu dur, Nick."

AMY ELLIOTT DUNNE

DÖNÜŞ GECESİ

Dönüyor ve benim karşısında durduğumu görünce korkuyor. Bu iyi bir şey. Çünkü onun gitmesine izin vermeyeceğim. Beni eve döndürmek için söylediği bütün o güzel şeylerin bir yalan olduğuna inanıyor olabilir. Ama farkı biliyorum. Nick'in o şekilde yalan söyleyemeyeceğini biliyorum. O kelimeleri ezberlerken gerçeği anladığını biliyorum. *Ding!* Çünkü bizim kadar aşık olup da bunu iliklerine kadar hissetmemek mümkün değil. Bizimki gibi aşklar düşebilir ama her zaman ayağa kalkmayı bekler. Tıpkı dünyanın en tatlı kanseri gibi.

İnanmıyor musunuz? Peki şuna ne dersiniz? Diyelim Nick yalan söyledi. Diyelim ki söylediği hiçbir şeyde dürüst değildi. Eh, o zaman her şeyi s.ktir edin, adam iyi iş çıkardı. Çünkü ben onu tam olarak böyle istiyorum. Onun olmak istediği adamı oynamasını istiyorum. Kadınlar bu adama bayılıyor. *Ben* bu adama bayılıyorum. Ben bu adamı koca olarak istedim. İmzayı bu adam için attım. Bu adamı hak ediyorum.

Özetle ya beni bir zamanlar sevdiği gibi gerçekten sevmeyi seçebilir ya da onu dizlerinin üzerine çökertip evlendiğim adama dönüştürürüm. Bu saçmalıklarla uğraşmaktan sıkıldım.

"Uslu dur," diyorum.

Bir çocuk gibi, öfkeden köpüren küçük bir oğlan gibi bakıyor. Yumruklarını sıkıyor.

"Hayır, Amy."

"Seni mahvedebilirim, Nick."

"Zaten mahvettin, Amy." Titremesine neden olan öfkesini görebiliyorum. "Neden benimle olmak isteyesin ki? Sıkıcıyım, sıradanım, ilginç değilim, umutsuz vakayım. Senin kalemin değilim. Son birkaç yılını bunu kafama kakmakla geçirdin."

"Çünkü çabalamaktan vazgeçmiştin," diyorum. "Benimle mükemmeldin. Başta mükemmel bir çifttik, sonra sen çabalamayı bıraktın. Bunu neden yaptın?"

"Seni artık sevmiyordum."

"*Neden?*"

"Çünkü sen de artık beni sevmiyordun. Biz hastalıklı, lanet olasıca zehirler saçan bir Möbius karikatürü gibiyiz, Amy. Aşık olduğumuzda kendimiz değildik, sonra kendimiz olduğumuzda -sürpriz!- birer zehre dönüştük. Birbirimizi olabilecek en iğrenç, en çirkin şekilde tamamlıyoruz. *Beni* gerçekten sevmiyorsun, Amy. Hatta benden hoşlanmıyorsun bile. Boşan benden. Benden boşan da mutlu olmaya çalışalım."

"Seni boşamayacağım, Nick. Bunu yapmayacağım. Ve yemin ederim, gitmeye kalkarsan *hayatımın* sonuna kadar *hayatını* mahvetmek için elimden geleni ardıma koymayacağım. Ve bunu yapabileceğimi biliyorsun."

Kafese kapatılmış bir ayı gibi volta atmaya başlıyor. "Bir daha düşün, Amy. Birbirimiz için ne kadar zararlı olduğumuzu düşün. Dünya üzerindeki en muhtaç varlıklar olarak birbirimize yapışıp kaldığımızı düşün. Sen beni boşamazsan ben seni boşarım."

"Sahi mi?"

"Senden boşanacağım. Ama senin benden boşanman gerek. Çünkü halihazırda aklından neler geçtiğini biliyorum, Amy. Bu sonun hikayeye yakışmayacağını düşünüyorsun. *İnanılmaz Amy* sonunda aklını kaçırmış tecavüzcüsünü öldürüyor ve eve döndüğünde sıkıcı bir boşanmanın kurbanı oluyor. Sence bu başarılı bir son olmaz."

Bu hiç başarılı bir son *olmaz*.

"Ama şöyle düşün: Hikayen sulu zırtlak, ağırbaşlı bir kurtulma hikayesi değil. 1992 yılı civarı bir televizyon filmi değil. Sen hayat dolu, çetin, bağımsız bir kadınsın, Amy. Seni kaçıran adamı öldürdün, sonra dönüp evini temizlemeye devam ettin. Seni aldatan aptal kocandan kurtuldun. Kadınlar seni *baş tacı* yapacak. Sen korkmuş küçük bir kız değilsin. Sen sert bir kadınsın, kimseye köle olmayan *kadınsın*. Bir düşün. Haklı olduğumu sen de biliyorsun. Affetme dönemi bitti. Artık öylesi çok demode. Bütün kadınları, politikacı eşlerini, film yıldızlarını, aldatılan her kadını düşün. O kadınlar bugünlerde kendilerini aldatan adamların yanında kalmıyor. Artık *erkeğinin yanında olma* zamanı değil, *göt herifi boşa gitsin* zamanı."

Bir anda içimde ona karşı bir nefret hissi yükseliyor. Ona bunu yapamayacağını söylediğim halde, hem de üç kez söylediğim halde hala evliliğimizden kurtulmak için kıvranıyor. Gücün kendisinde olduğunu sanıyor.

"Ve ben seni boşamazsam sen beni boşayacaksın, öyle mi?" diye soruyorum.

"Senin gibi bir kadınla evli kalmak istemiyorum. Ben normal biriyle evlenmek istiyorum."

Kıçımın kenarı.

"Anlıyorum. Yetersizliğini, *ezikliğini* tersine çevirmek istiyorsun, öyle mi? Öylece çıkıp gitmek istiyorsun? Olmaz! Sıkıcı bir komşu kızıyla evlenen sıkıcı bir Orta Amerikalı olamazsın. Bunu zaten denedin, hatırlamıyor musun, bebeğim? İstesen bile artık bunu yapamazsın. Kaçırılıp tecavüz edilen karısını bırakıp giden kadın düşkünü bir pezevenk olarak nam salarsın. Sence güzel bir kadın sana dokunmak ister mi? Sana yaklaşan kadın sadece..."

"Psikopat mı olabilir? Kafayı sıyırmış orospular mı?" Parmağını bana doğrultup sallıyor.

"Bana öyle deme."

"Psikopat orospu mu demeyeyim?"

Bu şekilde üstünü çizmem onun işine gelirdi. Benden bu kadar kolay kurtulmak çok hoşuna gider.

"Yaptığım her şeyin bir nedeni var, Nick," diyorum. "Yaptığım her şey planlamanın, kararlılığın ve disiplinin bir parçası."

"Sen güzel, bencil, insanları kullanan disiplinli bir psikopat orospusun."

"Sen bir erkeksin," diyorum. "Sen ortalama, tembel, sıkıcı, ödlek, *kadınlardan* ödü *kopan* bir erkeksin. Ben olmasam sen bir kusmuk parçasından başka bir şey olmazdın. Ama ben seni adam yaptım. Hayatında bir kez olsun, *hoşuma* gidecek bir adam gibi *davranırken* kendinden *hoşnut* kaldın. Bensiz ne mi olursun? Babandan başka bir şey olmazsın."

"Bunu söyleme, Amy." Yumruklarını iyice sıkıyor.

"Onun da tıpkı senin gibi bir kadın tarafından incitilmediğini mi sanıyorsun?" diyorum bir köpek yavrusuyla konuşuyormuş gibi patronluk taslayarak. "Sahip olduğundan daha iyisini hak ettiğine inanmadığını mı sanıyorsun? Neden hepinizden bu kadar nefret ediyordu dersin?"

www.roche.com.tr

Bana doğru atılıyor. "Kapa çeneni, Amy."

"Düşün, Nick, haklı olduğumu sen de biliyorsun. Düzgün, sıradan bir kız bulsan bile her gün *beni* düşüneceksin. Bana düşünmeyeceğini söyle."

"Düşünmeyeceğim."

"Seni yine sevdiğimi düşündüğünde Andie'yi nasıl da unutuverdin, hatırlasana?" Bunu özellikle üzgün-bebek sesimle söylüyorum. Hatta dudağımı büküyorum. "Tek bir aşk mesajı, tatlım. Bu tek bir aşk mesajının marifeti değil mi? Yoksa iki mi? Benden seni *sevdiğime*, seni *geri* istediğime yemin eden iki not parçası, senin her şeye rağmen ne kadar harika olduğunu anlatan iki not parçası... Mesele bu muydu? ZEKİSİN, SICAKSIN, AKILLISIN. Çok zavallısın. Bundan sonra normal bir adam olabileceğini mi sanıyorsun? Tatlı bir kız bulacaksın, buna rağmen hala beni düşünüyor olacaksın, sonunda sıradan karın ve iki çocuğunla sıkıcı ve normal hayatında hapsolmaktan fena halde sıkılacaksın. Beni düşünecek, sonra karına bakacaksın ve içinden *aptal orospu* diye geçireceksin."

"Kapa çeneni, Amy. Ciddiyim."

"Tıpkı baban gibisin. Günün sonunda hepimiz birer orospuyuz, öyle değil mi, Nick? Aptal orospu, psikopat orospu."

Kollarımdan kavrayıp beni sertçe sarsıyor.

"Ben sana iyi gelen orospuyum, Nick."

Konuşmuyor. Bütün enerjisini, ellerini kaldırmamaya harcıyor. Gözleri doluyor. Titriyor.

"Ben seni adam yapan *orospuyum*."

Ve elleri boynuma dolanıyor.

NICK DUNNE

DÖNÜŞ GECESİ

Sonunda tam hayal ettiğim gibi nabzı parmaklarımın altında atıyordu. Bütün gücümle boynunu sıkıp onu yere indirdim. Gıdaklarcasına sesler çıkarırken tırnaklarını bileklerime batırıyordu. On saniye boyunca ikimiz de dua eder gibi yüz yüze dizlerimizin üzerindeydik.

Seni lanet olası deli orospu.

Bir damla gözyaşım çenemden yere düştü.

Seni katil, oyuncu, şeytan, deli sürtük.

Amy, parlak mavi gözlerini hiç kırpmadan bana bakıyordu.

Tam o sırada beynimin gerilerinden tuhaf bir düşünce sarhoş misali öne çıktı ve gözüm kardı: *Amy'yi öldürürsem nasıl bir adam olurum?*

Gözümün önünde bir ışık patlaması oldu. Kızgın bir ütüymüş gibi karımı yere fırlattım.

Nefes almaya çalışarak, öksüre tıksıra sertçe yere çarptı. Nefesi düzeldiğinde hala hırıldıyordu, nefesleri tuhaf, hatta neredeyse erotik sayılabilecek bir ıslıkla son buluyordu.

Nasıl bir adam olurum? Bu suçlayıcı bir soru değildi. Cevabın ahlakla falan alakası yoktu: *Bir katil olursun, Nick.*

Amy kadar kötü olursun. Herkesin şimdiye kadar inandığı adam olursun. Hayır. Soru son derece korkutucu bir ruhaniliğe sahipti: *Amy olmadan nasıl bir adam olurum?* Çünkü o haklıydı. Bir erkek olarak, ona aşık olduğumda son derece etkileyici bir adamdım. Ve ondan nefret ederken başka bir iyi adam oluyordum. Amy'yi sadece yedi yıldır tanıyordum ama onsuz bir hayata geri dönemezdim. Çünkü o haklıydı. Sıradan bir hayata geri dönemezdim. O bunu söylemeden önce de bunun farkındaydım. Sıradan bir kadınla -tatlı, normal bir komşu kızıyla- kendimi hayal etmiştim, hatta bu sıradan kadına Amy'nin beni cezalandırmak ve beni geri almak için sınırları nasıl zorladığını anlattığımı bile hayal etmiştim. O tatlı ve alelade kızın, *Tanrım, ah, hayıuuır, olamaz,* falan gibi şeyler söylediğini hayal etmiştim ve ona bakarken neler düşüneceğimi şimdi gayet iyi biliyordum: *Benim için kimseyi öldürmedin. Beni asla cinayet şüphesi altında bırakmadın. Amy'nin benim için yaptıklarını aklından bile geçirmezsin. Muhtemelen beni asla onun kadar önemsemezsin.* İçimdeki şımarık ana kuzusu bu normal kadınla asla huzur bulmazdı ve kısa bir süre sonra bu kadıncağız da normal olmaktan çıkar, standartların altına düşerdi. Dahası babamın sesi (*aptal orospu*) kafamın içinde yankılanmaya başlar, böylece çöküş başlardı.

Amy kesinlikle haklıydı.

Belki de benim için mutlu son falan yoktu.

Amy zehirliydi, buna rağmen onsuz bir dünya düşünemiyordum. Amy olmasa nasıl bir adam olurdum? Artık ilgimi çeken hiçbir seçeneğim yoktu. Ama dize getirilmeliydi. Hapishaneye düşmek Amy için iyi bir sondu. Bana ulaşamayacağı bir kutuda olursa istediğim zaman onu ziyaret edebilirdim.

Ya da en azından onu hayal edebilirdim. Ona olan zaafımı dışarıda bırakabilirdim.

Onu o kutuya sokan ben olmalıydım. Bu benim sorumluluğumdu. Bendeki iyi adamı ortaya çıkarmanın sorumluluğunu Amy üstlenmişti. Ben de Amy'nin içinde tomurcuklanan deliliğin sorumluluğunu üstlenmeliydim. Dışarıda Amy'yi sevecek, onu onurlandıracak, ona itaat edecek ve sırf bu yüzden kendilerini şanslı sayacak milyonlarca erkek vardı. Onu mükemmel, boyun eğmez, ısrarlı, zeki, yaratıcı, hayranlık uyandırıcı, doymak bilmez, megaloman kişiliğinden çıkmaya zorlamayacak kendinden emin, kendine güvenen gerçek erkekler.

Karısına düşkün erkekler.

Onu çıldırtmayacak erkekler.

Amy'nin hikayesi milyonlarca farklı şekilde gelişebilirdi, oysa o benimle tanıştı ve kötü şeyler oldu. O yüzden onu durdurmak bana düşüyordu.

Onu öldürmeden durdurmak.

Onu kendi kutularından birine hapsetmek.

www.roche.com.tr

AMY ELLIOTT DUNNE

DÖNDÜKTEN BEŞ GÜN SONRA

Biliyorum, artık eminim, Nick konusunda daha dikkatli olmalıyım. Eskisi gibi evcil değil. İçinde bir yerlerde bir düğmeye basılmış gibi farklı, *elektrikli* bir hali var. Bu hoşuma gidiyor. Ama önlem almam da gerekiyor.

Olağanüstü bir önlem daha almam gerekiyor.

Bu önlemi almak için biraz bekleyeceğim. Ama daha önce de plan yaptım, benim için sorun değil. Bu arada ilişkimizin yeniden inşası üzerinde çalışabiliriz. Dış görünüşle başlayabiliriz. Onu öldürse de bizim mutlu bir evliliğimiz olacak.

"Beni tekrar sevmeyi denemen gerekecek," dedim ona. Beni boğmaya kalktığı sabah. Otuz beşinci doğum günüydü ama bunun bahsini açmadı. Hediyelerimden kocama gına gelmişti.

"Dün gece için seni affediyorum," dedim. "İkimiz de gergindik. Ama şimdi tekrar denemen gerekecek."

"Biliyorum."

"Artık her şey farklı olacak," dedim.

"Biliyorum," dedi.

Aslında bilmiyor. Ama öğrenecek.

Annemle babam her gün ziyaretimize geliyor. Rand, Marybeth ve Nick beni ilgileriyle şımartıyorlar. Yastıklar. Herkes bana yastık vermek için yarışıyor. Beni sonsuza kadar acılı ve hassas kılan tecavüz ve düşükten dolayı hepimiz kitle psikolojisiyle sancılıyız. Serçe kemiği kadar hassasım. Kırılmayayım diye özenle dokunulmam gerekiyor. O yüzden o uğursuz pufun üzerine ayaklarımı uzatıyorum ve kanımın aktığı mutfakta adımlarıma dikkat ediyorum. Bana iyi bakmamız gerekiyor.

Yine de Nick'i bir başkasıyla gördüğümde tuhaf bir şekilde geriliyorum. Sürekli her an anlatmaya başlayabilirmiş gibi görünüyor. Sanki benimle ilgili lanetli kelimeler ciğerlerini yakıyormuş gibi bir hali var.

Nick'e ihtiyacım olduğunu fark ediyorum. Hikayeme arka çıksın diye ona gerçekten ihtiyacım var. Suçlamalarından ve inkarlarından vazgeçip kabul etmesi gerekiyor. Kredi kartlarını, odunluktaki eşyaları, hayat sigortasını... Aksi takdirde hayatım boyunca şüphe altında kalacağım. Sadece birkaç açığım var ve bu açıklar birkaç insana uzanıyor. Polisler ve FBI hala hikayemi didikliyor. Beni tutuklamak Boney'nin hoşuna giderdi, biliyorum. Ama daha önce her şeyi yüzlerine gözlerine bulaştırdıklarından ve aptal durumuna düştüklerinden, ellerinde sağlam kanıtlar olmadan bana dokunamazlar. Ve ellerinde hiç kanıt yok. Onun yaptığına yemin ettiğim halde hiçbir şey yapmadığına yemin eden Nick var ama bu da fazla bir şey sayılmaz. Yine de bu durum hoşuma gitmiyor.

Ozarklı arkadaşlarım Jeff ve Greta ortaya çıkarsa diye kafamda hikayemi oluşturdum bile. Belli olmaz, beni suçlamak ya da para sızdırmak için burunlarını çıkarabilirler. Polislere

söyledim bile: Desi beni doğrudan evine götürmemişti. Gözlerim bağlıydı, ağzım tıkalıydı, günlerce uyuşturucu vermişti. En azından günlerce olduğunu *düşünüyordum*. Ve bir odada tutulmuştum. Bir otel odası olabilir miydi? Belki bir apartman dairesiydi? Emin olamıyordum, her şey fazlasıyla pusluydu. Biliyorsunuz, korkmuştum ve uyku hapları vardı. Jeff ve Greta bütün yüzsüzlükleriyle ortaya çıkıp bir şekilde polisleri saklandığım bungalova gitmeye ikna ederlerse, üstüne üstlük orada parmak izim ya da bir tel saçım falan bulunursa, hikayem bulmacayı çözmeye yardımcı olacaktı. Anlatabilecekleri diğer şeyler ise yalan olarak algılanacaktı.

Yani şu anda tek açığım Nick ve çok yakında onu kendi tarafıma çekmiş olacağım. Zekice davrandım, arkamda hiçbir kanıt bırakmadım. Polisler belki asla bana tamamen inanmayacak ama bir şey de yapamazlar. Bunu Boney'nin huysuz ses tonundan biliyorum. Hayatı boyunca sürekli yenik hissedecek, bu duruma öfkelendikçe daha çok insan ona aldırmamaya başlayacak. Halihazırda gözlerin devrilmesine neden olan dürüstlüğüyle, komplo teorileri üreten bir çatlak olarak görülüyor. Başına kesekağıdı geçirse yeridir.

Evet, soruşturma eski hızını kaybetti. Ama İnanılmaz Amy için bunun tam tersi. Annemle babamın yayıncısı yeni bir kitap için çekinerek bir teklif sundu, onlar da hatırı sayılır bir meblağ karşılığında kabul etti. Bir kez daha zekamla para kazanıyorlar. Bu sabah Carthage'dan ayrıldılar. Biraz yalnız kalmanın Nick'le bana iyi geleceğini söylediler. Ama gerçeği biliyorum. Bir an evvel işe koyulmak istiyorlar. Söylediklerine göre *doğru tonu bulmaya* çalışıyorlarmış. Mesela şöyle bir ton: *Kızımız kaçırıldı, sonunda boynuna bir bıçak sapladığı bir*

canavar tarafından defalarca tecavüze uğradı... Ama bu kitap kesinlikle para kazanmak için yazılmadı.

Zavallı imparatorluklarını yeniden inşa etmeye çalışmalarını umursamıyorum çünkü her gün *hikayemi* anlatmam için onlarca telefon alıyorum. Benim hikayem. Benim, benim, benim! Tek yapmam gereken, en iyi teklifi değerlendirip yazmaya başlamak. Bir de Nick'i yanıma çekip hikayenin nasıl son bulacağına birlikte karar vermek. Mutlu bir son tabii ki.

Nick'in henüz bana aşık olmadığını biliyorum ama olacak. Buna yürekten inanıyorum. Köprüyü geçene kadar ayıya dayı de. Böyle söyleniyordu, değil mi? Şimdilik eski Nick gibi davranıyor, ben de eski Amy'yi oynuyorum. Mutlu olduğumuz günlerdeki gibi. Birbirimizi bildiğimiz halde yeni tanıştığımız günlerdeki gibi. Dün arka verandada durup nehrin üzerinden doğan güneşi seyrettim. Tuhaf bir şekilde serin bir ağustos sabahıydı. Sonra arkamı döndüğümde Nick'in mutfak penceresinden beni incelediğini gördüm. *Kahve ister misin,* diye sordu kahve fincanını gösterip. Başımı sallayarak istediğimi belirttim, biraz sonra gelip yanımda durdu. Havada taze çim kokusu vardı, birlikte kahvelerimizi içip nehri seyrediyorduk ve o sırada her şey çok iyi ve normal görünüyordu.

Henüz benimle yatmıyor. Aşağıdaki misafir odasında uyuyor. Kapısını kilitliyor. Ama bir gün onu alt edeceğim, onu hazırlıksız yakalayacağım ve her gece yaşadığımız savaşa harcadığı çabalar gevşeyecek, sonunda benimle yatağa girecek. Gecenin bir yarısı ona dönüp sımsıkı sarılacağım. Her yeri saran sarmaşıklar gibi ona sarılacağım. Ta ki onun her bir santimini işgal edip benim kılana kadar.

NICK DUNNE

DÖNDÜKTEN OTUZ GÜN SONRA

Amy iplerin elinde olduğunu sanıyor ama yanılıyor. Ya da çok yanılacak.

Boney ve Go'yla birlikte çalışıyoruz. Artık ne polisler ne FBI olaya ilgi duyuyor. Ama dün hiç beklemediğim bir anda Boney aradı. Telefonu açtığımda kendini tanıtmadan, eski bir arkadaşımmış gibi konuştu: "Kahve içelim mi?" Go'yu yanıma alıp Boney'yle bir pastanede buluştum. Oraya vardığımızda kadın çoktan bir masaya oturmuştu, ayağa kalkıp halsizce gülümsedi. Medyadan yeterince dayak yemişti. Beceriksizce el sıkışmakla kucaklaşmak arasında gidip geldik. Sonunda Boney bir baş selamıyla yetindi.

Siparişimiz geldikten sonra ilk söylediği: "Bir kızım var. On üç yaşında. Mia. Adını Mia Hamm'dan alıyor. Dünya Kupası'nı kazandığımız gün doğmuştu. Mia, benim kızım."

Kaşlarımı kaldırdım: *Ne kadar ilginç. Onu biraz daha anlat.*

"Bunu bir gün sormuştun, ben... Çok kaba bir davranıştı. Senin masum olduğundan emindim ama sonra... Söylediğin her şey sinirime dokunmuştu. Aldandığımı düşündüm. O yüzden sana kızımın adını bile söylemedim." Demlikten kahvelerimizi doldurdu.

"İşte söyledim. Mia," dedi.

"Şey, teşekkür ederim," dedim.

"Hayır, demek istediğim... Kahretsin." Çenesini havaya dikip nefesini saldığında burun delikleri titredi. "Demek istediğim, Amy'nin seni tuzağa düşürdüğünü biliyorum. Onun Desi Collings'i öldürdüğünü biliyorum. *Biliyorum*. Sadece kanıtlayamıyorum."

"Sen dava üzerinde çalışırken diğerleri ne yapıyor?" diye sordu Go.

"Dava falan yok. İşlerine bakıyorlar. Gilpin hepten bıraktı. Bana da yukarıdan ültimatom geldi. *Bokunu* temizle, meseleyi kapat. Davayı kapat. Ulusal medyada bizi avanak hödükler gibi gösteriyor. Senden bir kanıt almadıkça bir şey yapamam, Nick. Elinde *bir şey* var mı?"

Omuz silktim. "Sen ne biliyorsan ben de onu biliyorum. Bana itiraf etti ama..."

"İtiraf mı etti?" diye sordu. "Eh, aşk olsun, Nick, üzerine kayıt cihazı bağlayabiliriz."

"İşe yaramaz. İşe yaramaz. Her şeyi düşünmüş. Hala düşünüyor. Polisin prosedürlerini çok iyi biliyor. Dersini iyi çalışıyor, Rhonda."

Boney krepinin üzerine elektrik mavisi bir şurup döktü. Ben çatalımın dişlerini, vıcık yumurtamın sarısına batırıp çevirdim, güneşi dağıttım. "Bana Rhonda demen sinirlerimi hoplatıyor."

"Dersini iyi çalışıyor, Dedektif Boney."

Yine çenesini havaya dikip nefesini saldığında burun delikleri titreşti. Krepinden bir çatal aldı.

"Neyse, bu noktada zaten kayıt cihazı falan ayarlayamazdım."

www.roche.com.tr

"Hadi ama! Bir şeyler olmalı," diye patladı Go. "Nick, madem bir şeyler bulamıyorsun, ne demeye o evde kalmaya devam ediyorsun?"

"Zaman alıyor, Go. Onun bana tekrar güvenmesini sağlamam lazım. Bana kendiliğinden bir şeyler anlatmaya başlarsa, anlatırken ikimizin de çırılçıplak kalmamız gerekmediğinde..."

Boney gözlerini ovuşturup Go'ya döndü: "Bunun ne anlama geldiğini bilmem gerekiyor mu?"

"Konuşurken hep suyu açıp duşun altına giriyorlar," dedi Go. "Duşa bir şekilde böcek yerleştiremez misiniz?"

"Duşun altında kulağıma fısıldıyor," dedim.

"Dersini iyi çalışmış," dedi Boney. "Gerçekten çalışmış. Geri dönmek için kullandığı arabayı inceledim. Desi'nin Jaguar'ı. Kaçırıldığında Desi'nin onu tıktığına yemin ettiği bagajı incelettim. Bir şey bulamayacağımızı düşünüyordum, böylece yalanını yakalayacaktık. O bagajda çırpınmış olması lazım, Nick. Köpeklerimiz onun kokusunu aldı. Ve üç uzun sarı saç teli bulduk. *Uzun*, sarı saç telleri. Saçlarını kesmeden önce yani. Onun saçları. Bunu nasıl yaptığı..."

"Öngörü. Eminim beni ölüme mahkum etmek için bir torba dolusu saçla dolaşıyordu, böylece gerek gördüğü hallerde istediği yere yerleştirebilecekti."

"Aman Tanrım. Onun annen olduğunu düşünebiliyor musun? Asla yalan söyleyemezdin. Her zaman senden üç adım önde olurdu."

"Boney, onun evinin kadını olduğunu düşünebiliyor musun?"

"Açık verecek," dedi Boney. "Bir noktada açık verecek."

"Vermez," dedim. "Onun aleyhine tanıklık yapsam yetmez mi?"

"Güvenilirliğin yok," dedi Boney. "Olan güven de Amy sayesinde. Seni parmağında oynatarak adam etti. Tek bir parmak hareketiyle bu güveni de yok edebilir. Şu antifriz hikayesini tekrar gündeme getirirse..."

"Sakladığı o kusmuğu bulmam gerekiyor," dedim. "O kusmuktan kurtulup bir de yalanlarını ortaya çıkarırsak..."

"Bence günlükte bir şeyler bulmaya çalışmalıyız," dedi Go. "Yedi yılı yazmış. Çelişkiler olmalı."

"Rand ve Marybeth'den tekrar gözden geçirmelerini, bir tuhaflık varsa bize bildirmelerini istedik," dedi Boney. "Nasıl tepki verdiklerini tahmin edebilirsin. Marybeth'in gözlerimi oyacağını sandım."

"Peki, Jacqueline Collings, Tommy O'Hara, Hilary Handy?" diye sordu Go. "Hepsi Amy'nin gerçek yüzünü biliyor. Onlardan bir şey çıkabilir."

Boney başını iki yana salladı. "İnan bana, çıksa bile yetmez. Hepsinin inandırıcılığı Amy'ninkinden zayıf. Herkes böyle düşünüyor. Ve şu anda bizim departman bu konuyla uğraşıyor: Genel kanaat."

Haklıydı. Jacqueline Collings birkaç kablolu televizyon kanalına çıkmış, oğlunun masum olduğunda ısrar etmişti. Her seferinde gayet serinkanlı başladı ama sonra içindeki anaç sevgi aleyhine döndü. Kısa süre sonra, yas tutarken oğlunu iyi hatırlamak için çırpınan bedbaht bir kadına dönüştü ve katıldığı programların sunucuları ona acıdıkça o daha fazla hırlamaya başladı, sonunda iyice sevimsizleşti. Hızla üstü çizildi. Hem Tommy O'Hara hem de Hilary Handy beni aradı. Amy'nin ceza almadan kurtulmasına köpürüyorlardı, hikayelerini anlatmak istiyorlardı ama hiç kimse kafayı sıyırmış iki *eskiden* bir şeyler duymak istemiyordu. Onlara *sabretmelerini*,

üzerinde çalıştığımızı söyledim. Hilary, Tommy, Jacqueline, Boney, Go ve ben... Bizim de günümüz gelecekti. Kendimi buna ikna etmeye çalışıyordum.

"Peki ya Andie?" diye sordum. "Amy'nin ipuçlarını sakladığı her yerde, bilirsiniz işte, seks yaptığımıza dair ifade verse? Andie'ye inanırlar, insanlar ona bayılıyor."

Amy geri geldikten sonra Andie yine eski neşeli haline dönmüştü. Bunu magazin gazetelerinde yayınlanan fotoğraflarından biliyordum sadece. Bu fotoğraflardan, kendi yaşıtı biriyle çıkmaya başladığını da öğrenmiştim. Sevimli, kulakmemeleri neredeyse omuzlarına değen tüy yumağı gibi bir çocuk. Basın onlara bayılıyordu. Atılan en iyi başlık: *Aşk Andie Hardy'nin Kapısını Çalıyor!* Ancak yirmi kişinin anlayabileceği bu başlık, Mickey Rooney'nin 1938'de çektiği *Aşk Andy Hardy'nin Kapısını Çalıyor!* filminden esinlenmişti. Ona bir mesaj atmıştım: Üzgünüm. Her şey için. Geri dönmedi. Önemli değildi, yeter ki iyi olsun. Bunu bütün içtenliğimle diliyordum.

"Tesadüf." Boney omuz silkti. "Yani tuhaf tesadüfler ama... yol almamıza yetecek kadar etkili değil. Geldiğimiz noktada yeterli değil. Karının sana işimize yarayacak bir şey söylemesini sağlamalısın, Nick. Tek şansımız sensin."

Go kahve kupasını sertçe masaya vurdu. "Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum," dedi. "Nick, artık o evde kalmanı istemiyorum. Sen gizli polis falan değilsin, biliyorsun. Bu senin işin değil. Bir katille aynı evde yaşıyorsun. S.ktir et. Hemen o evden çık. Kusura bakmayın ama Desi'yi öldürmüş olması kimin umrunda? Ben *seni* öldürmesini istemiyorum. Yani bir gün ızgara peynirini yaktın diye ertesi gün çatıdan kötü bir şekilde düştüğün gibi bir haber almak istemiyorum. *O evden çık.*"

"Çıkamam. Henüz çıkamam. Beni bırakmaz. Oynadığımız oyunu çok seviyor."

"O zaman oyun oynamayı bırak."

Yapamam. Her geçen gün oyunda daha ustalaşıyorum. Onu alt edene kadar yanından ayrılmayacağım. Bunu sadece ben yapabilirim artık. Bir gün boşta bulunup bana işe yarar bir şey söyleyecek. Bir hafta önce yatak odamıza taşındım. Seks yapmıyoruz, birbirimize nadiren dokunuyoruz ama biz evliyiz ve bu bile şimdilik Amy'ye yetiyor. Saçlarını okşuyorum. Bir tutam saçı parmaklarımın arasında tutup kaydırdıktan sonra hafifçe çekiyorum. Küçük bir çan çalıyormuşum gibi hafifçe çekiyorum ve ikimiz de bundan hoşlanıyoruz. Zaten sorun da bu.

Birbirimizi seviyormuşuz gibi yapıyoruz, aşık olduğumuz günlerde yaptığımız şeyleri yapmaktan hoşlanıyoruz ve bazen aşkımız neredeyse gerçekmiş gibi hissediyoruz çünkü bu yarışta mükemmel bir ikili oluşturuyoruz. İlk günlerdeki romantik anları yeniden canlandırıyoruz. Bazen unuttuğumda -kısa bir süreliğine de olsa karımın bir katil olduğunu unuttuğumda- onunla birlikte olmaktan keyif alıyorum. Ya da oynadığı *kadınla* birlikte olmaktan keyif alıyorum demeliyim belki. Gerçek şu ki karım bazen gerçekten eğlenceli olabilen bir katil. Bir örnek vermek isterim. Bir akşam eski günlerdeki gibi ıstakozdan korkuyormuş gibi yaptım, o da elindeki ıstakozla beni kovalıyormuş gibi yaptı, ben saklanıyormuşum gibi yaptım, sonra ikimiz birden aynı anda bir Annie Hall esprisi yaptık. Her şey o kadar mükemmel, her şey o kadar olması gerektiği gibiydi ki bir saniyeliğine yalnız kalma ihtiyacı hissettim. Kalbim kulaklarımda atıyordu. Sürekli aynı telkini

içimden tekrarlıyorum: *Amy bir adamı öldürdü ve çok dikkatli olmazsan seni de öldürecek.* Güzel, eğlenceli, katil karım, onun canını sıkarsam beni öldürecek. Bazen evdeyken kendi kendimi korkutuyorum: Öğle vakti mutfakta durmuş bir sandviç hazırlıyorum, bıçaktan fıstık ezmesini yalıyorum, sonra arkamı döndüğümde Amy'nin de minik kedi patileriyle sessizce mutfağa geldiğini görünce korkudan ensemdeki tüyler kabarıyor. Ben, yani Nick Dunne, yani ayrıntıları kolayca unutan adam, artık karımın alınmaması için, onun duygularını incitmemek için bir şey söylemeden önce iki kez düşünüyorum. Beni sınamaya karar verme ihtimaline karşı gün içinde yaptıklarını, hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyleri not alıyorum. Harika bir kocayım çünkü karımın beni öldürmesinden çok korkuyorum.

Bu paranoyam hakkında hiç konuşmadık çünkü birbirimize aşıkmışız gibi yapıyoruz ve ben de ondan korkmuyormuşum gibi yapıyorum. Ama Amy arada sırada yan gözle bakıp imalarda bulunuyor: *Biliyorsun, Nick, yatakta benimle uyuyabilirsin. Yani gerçekten uyuyabilirsin. Sorun olmaz. Söz veriyorum. Desi'yle olanlar özel bir durum. Gözlerini yum ve uyu.*

Ama bir daha hiç uyumayacağımı biliyorum. Karımın yanında yatarken gözlerimi yumamıyorum. Onunla uyumak, bir örümcekle uyumak gibi.

AMY ELLIOTT DUNNE

DÖNDÜKTEN SEKİZ HAFTA SONRA

Kimse beni tutuklamadı. Polisler soruşturmayı bıraktı. Güvende hissediyorum. Yakında daha da güvende hissedeceğim.

Kendimi o kadar iyi hissediyorum ki... Dün kahvaltı için aşağı indiğimde, kusmuğu sakladığım kavanoz, tezgahın üzerinde boş bir halde duruyordu. Nick -pis hırsız- o kanıt artığından kurtulmuş. Ona göz kırpıp kavanozu çöpe attım.

Çünkü artık önemli değil.

İyi şeyler oluyor.

Bir kitap teklifi aldım. Hikayemizin kontrolü resmen bende. Sembolik açıdan harika bir duygu. Bu bütün evlilikler için de geçerli değil mi zaten? *Kadın şunu dedi, adam bunu dedi*, üzerine upuzun bir oyun değil mi evlilik? Eh, şimdi *kadın* konuşuyor ve bütün dünya dinleyecek, üstelik Nick de gülümseyip kabullenmek zorunda kalacak. Onu tam da olmasını istediğim şekilde yazacağım: Romantik, düşünceli ve kredi kartları, satın aldıkları, odunluk konularında çok ama çok pişman. Açıkça söylemesini sağlayamıyorsam kitapta söyletirim. Sonra birlikte kitap tanıtımı için ülkeyi dolaşacağız ve Nick sürekli gülümseyecek.

Kitabın adını basit tutacağım: İnanılmaz. Büyük bir şaşkınlık ya da sürprizi anlatıyor; hayranlık uyandırıyor. Bence bu kelime hikayemi özetliyor.

NICK DUNNE

DÖNDÜKTEN DOKUZ HAFTA SONRA

Kusmuğu buldum. Kusmuğu içine koyduğu kavanozu buzluğun arkasına, brüksel lahanası kutusunun içine saklamış. Kutu buzla kaplıydı, aylardır buzlukta bekliyor olmalı. Bunun onu eğlendirdiğini biliyorum: *Nick sebze yemez, Nick asla buzdolabını temizlemez, buzluğa bakmak Nick'in aklının ucundan geçmez.*

Ama Nick yapmadığı şeyleri yaptı.

Meğer Nick buzdolabını temizlemeyi ve donmuş şeyleri çözmeyi biliyormuş. O iğrenç şeyi lavaboya döktüm, sonra Amy görsün diye kavanozu tezgahın üzerinde bıraktım.

Kavanozu çöpe attı. Tek kelime etmedi.

Bu işte bir yanlışlık var. Ne olduğunu bilmiyorum ama bu işte çok yanlış bir şeyler var.

Hayatımın bir kitabın sonuç bölümüne dönüştüğünü hissediyorum. Tanner birkaç yeni dava aldı: Nashville'den bir şarkıcı, karısının onu aldattığını keşfetmiş, kadının cesedi ertesi gün evlerinin yakınındaki bir çöp bidonunda bulunmuş, bulunan çekicin üzerinde hem kadının hem adamın parmak izleri varmış. Tanner savunmada benim olayımı kullanıyor.

www.roche.com.tr

Kötü göründüğünü biliyorum ama bir zamanlar Nick Dunne için de her şey kötü görünüyordu, sonra olanları biliyorsunuz. Bir ara kameraya dönüp bana göz kırpacağını bile sandım. Arada sırada bana mesaj atıyor: İyi misin? *Yeni bir şey var mı?*

Hayır, yeni hiçbir şey yok.

Boney ve Go'yla gizlice pastanede buluşmaya devam ediyoruz. Amy'nin hikayesindeki molozları deşiyor, işimize yarayabilecek bir şeyler bulmaya çalışıyoruz. Günlüğü elekten geçirip ayrıntıların arasında kronolojik bir çelişki avına çıktık. Bir süre sonra çaresizce bir şeyler uydurmaya başlamıştık: "Şurada Darfur'la ilgili yorum yapıyor, o olay 2010'da değil miydi?" (2006'da George Clooney'nin konuyla ilgili bir röportajını bulduk.) En fenası benimkiydi galiba: "Amy, Temmuz 2008'de evsiz birini öldürmekle ilgili bir espri yapmış ama sanki 2009 yılına kadar ölü-evsiz esprisi yapılmamıştı." Boney bunun üzerine, "Şu şurubu uzat, üşütük," demişti.

İnsanlar hayatlarına devam etmek üzere uzaklaştı. Boney kaldı. Go kaldı.

Sonra bir şey oldu. Babam sonunda öldü. Bir gece uyurken. Bir kadın son lokmasını yedirdi, son uykusu için onu yatağına yatırdı, öldükten sonra onu temizledi ve sonra haberi vermek için beni aradı.

"İyi bir adamdı," dedi. Söylemek zorunda hissettiği duygusuz bir teselliydi.

"Hayır, değildi," dediğimde kadın bir aydır gülmemiş gibi güldü.

Onun dünya üzerinden silinmiş olmasıyla kendimi daha iyi hissedeceğimi sanırdım ama göğsümde devasa boyutlarda, korkutucu bir boşluk oluştuğunu hissediyordum. Hayatımı

kendimi babamla karşılaştırmak üzerine kurmuştum, oysa şimdi babam gitmişti ve şimdi dövüşebileceğim bir tek Amy kalmıştı. Küçük, tenha cenaze töreninin ardından Go'yla birlikte ona gitmedim, Amy'yle eve döndüm, onu yanımdan ayırmadım. Evet, bu doğru, karımla eve döndüm.

Bu evden çıkmam gerekiyor, diye düşündüm. *Amy'yle yollarımızı sonuna kadar ayırmalıyız.* Bir daha asla geri dönemeyecek şekilde gemileri yakmalıydık.

Sensiz nasıl bir adam olurdum?

Bir yolunu bulmalıydım. Kendi hikayemi anlatmalıydım. Bu çok açıktı.

Ertesi sabah Amy çalışma odasında klavyenin tuşlarını tıkırdatıp dünyaya İnanılmaz hikayesini anlatırken dizüstü bilgisayarımı alıp aşağı indim ve parlayan beyaz ekranı seyrettim.

Kendi kitabımın açılış sayfasını yazmaya başladım.

Ben omurgasız, korktuğu kadını aldatan biriyim ve sizin hikayenizin kahramanıyım. Çünkü aldattığım kadın -karım Amy Elliott Dunne- bir sosyopat ve bir katil.

Evet. Ben böyle bir girişi okurdum.

AMY ELLIOTT DUNNE

DÖNDÜKTEN ON HAFTA SONRA

Nick hala beni seviyormuş gibi yapıyor. İkimiz de birbirimize aşıkmışız, mutluymuşuz, hiçbir şeyi umursamıyormuşuz gibi davranıyoruz. Ama geceleri geç vakitte bilgisayarında bir şeyler yazdığını duyuyorum. Yazıyor. Kendi hikayesini yazdığını biliyorum. *Biliyorum.* İçinde tutamadığı kelimelerin, milyonlarca böcek gibi klavye tuşlarında tıkırdamasından biliyorum. Uyuyakaldığında (artık benim gibi, gergin bir tavşan gibi uyuyor, ben de onun gibi uyuyorum) bilgisayarına girmeye çalışıyorum. Ama Nick dersini almış, artık eski Nicky değil, yanlış yapmıyor, hiçbir açık vermiyor. Artık bilgisayarında şifre olarak ne kendinin ne annesinin ne de Bleecker'ın doğum gününü kullanıyor. Bilgisayara giremiyorum.

Yine de durmak bilmeden hızla yazdığını duyabiliyor, omuzlarını gerip dilini dişlerinin arasına sıkıştırmış haliyle klavyenin üzerine eğildiğini gözümde canlandırabiliyorum. O zaman kendimi korumak konusunda ne kadar haklı olduğumu anlıyorum. Önlem almak konusunda ne kadar haklı olduğumu görüyorum.

Çünkü Nick bir aşk hikayesi yazmıyor.

NICK DUNNE

DÖNDÜKTEN YİRMİ HAFTA SONRA

Taşınmadım. Asla şaşırmayan karımı şaşırtmak istedim. Bir kitap anlaşması yapmak üzere kapıdan çıkarken ona da bir taslak uzatmak istedim. Bütün dünyanın ona sıçıp sıvamak üzere olduğunu hissetmesini, elinden hiçbir şey gelmezken her saniye artan korkuyu yaşamasını istedim. Hayır, karım belki hiçbir zaman hapse konmayacak ve her zaman sadece beyanlarımız çarpışacak ama benim hikayem inandırıcı. Yasal olmasa bile, duygusal bir gücü var.

Bırakalım herkes kendi tarafını seçsin. Nick taraftarları, Amy taraftarları. Her şey bir oyuna dönüşsün. Bir sürü uyduruk tişört satalım.

Amy'ye söylemeye giderken bacaklarım pelte gibiydi. Artık onun hikayesinin parçası değildim.

Psikopat Orospu başlıklı taslağı ona gösterdim. Aramızda bir espri. İkimiz de aramızdaki esprileri seviyoruz. Yanaklarımı tırnaklamasını, kıyafetlerimi yırtmasını, beni ısırmasını bekledim.

Neşeyle, "Ah! Mükemmel zamanlama," derken bana bakıp kocaman sırıttı. "Ben de sana bir şey gösterebilir miyim?"

*

Önümde tekrarlamasında ısrar ettim. O bir çubuğun üzerine işerken banyoda tam karşısına çömeldim, işemesini ve çişin çubuğu maviye dönüştürmesini seyrettim. Hamileydi.

Sonra onu ite kaka arabaya bindirip doktora götürdüm, damarından çıkan kanı seyrettim. Artık onun kandan korkmadığını biliyordum. Sonra oturup iki saat boyunca test sonucunu bekledik.

Amy hamileydi.

"Benden olmadığı çok açık," dedim.

"Ah, senden." Gülümsedi. Bana sokulmaya çalıştı. "Tebrikler, babacık."

"Amy..." diye söze başladım çünkü bu elbette doğru olamazdı, çünkü döndüğünden beri ona dokunmamıştım. Sonra anladım: Kağıt mendil kutuları, plastik sandalye, televizyon ve porno, hastanedeki donduruculardan birindeki spermlerim. Zavallı bir suçluluk duygusuyla hayatımı mahvedecek artığı masanın üzerinde bırakmıştım, sonra bıraktığım şey unutulmuştu çünkü karım harekete geçmiş, her zamanki gibi ipleri ele almıştı. Her şeyi geride bırakmak için kurtulmak yerine saklamıştı. Ne olur ne olmaz diye.

İçimde büyüyen keyif baloncuğunu hissediyordum, keyiflenmemek elimde değildi, sonra o keyif metal bir dehşet duygusuyla sarıldı.

"Kendimi güvene almak için birkaç şey yapmam gerekiyor, Nick," demişti. "Bunu söylemeden edemeyeceğim. Sana güvenmek neredeyse imkansız. En başta da şu yazdığın kitabı silmen lazım. Bu çok açık. Ve diğer meseleleri halletmek için bir anlaşma imzalamalıyız. Odunluktaki eşyaları alıp oraya *sakladığın*, bir zamanlar seni tuzağa düşür-

meye çalıştığıma inandığın ama artık beni sevdiğin, benim de seni sevdiğim, her şeyin yolunda olduğu üzerine yemin etmelisin."

"Ya reddedersem?"

Elini hafifçe şişmiş küçük karnına koyup kaşlarını çattı. "Bence bu çok kötü olur."

Yıllarımızı evliliğimizin, aşk hikayemizin, hayatlarımızın kontrolünü ele geçirmek için savaşarak geçirmiştik. Sonunda oyun dışı kalmıştım. Ben bir taslak, o ise bir can yaratmıştı.

Çocuğun velayeti için savaşabilirdim ama kaybedeceğimi biliyordum. Amy bu savaşın da tadını çıkaracaktı. Bunun için nasıl bir hazırlık yaptığını ancak Tanrı bilirdi. İşi bittiğinde, çocuğumu iki haftada bir bile göremeyeceğimden emindim. Çocuğumla ancak, beni izlerken kahvelerini yudumlayan görevliler eşliğinde garip yerlerde görüşebilecektim. Belki bunu bile yapamazdım. Hatta suçlamaları -cinsel taciz ya da dayak suçlamalarını- şimdiden tahmin edebiliyordum. Bebeğimi asla göremeyecektim ve annesinin minik pembe kulağına fısıldadığı yalanlarla çocuğumun benden uzaklaştırılmasına sesimi çıkaramayacaktım.

"Bu arada, bir oğlumuz olacak," dedi Amy.

Halihazırda hapis hayatı yaşıyordum. Tutsak edilmiştim. Amy beni sonsuza kadar, en azından elinde tutmak istediği sürenin sonuna kadar ele geçirmişti çünkü oğlumu kurtarmam gerekiyordu. Onu kancadan kurtarmak, zincirinden kurtarmak, Amy'nin yaptığı her şeyi tersine çevirmek zorundaydım. Hayatımı çocuğuma adayacaktım ve bunu mutlulukla yapacaktım. Oğlumu iyi bir adam olarak yetiştirecektim.

Hikayemi sildim.

*

Boney daha ilk çalışta telefonu açtı.

"Pastane? Yirmi dakika?" dedi.

"Hayır."

Rhonda Boney'ye baba olacağımı, o yüzden artık araştırmaya katkı veremeyeceğimi söyledim. Aslında karımın beni tuzağa düşürdüğü yanılgısıyla ilgili endişe verici bütün ifadelerimi geri çekmeyi planladığımı, kredi kartlarıyla ilgili rolümü kabul etmeye hazır olduğumu söyledim.

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. "Hımmm," dedi Boney. "Hımmm."

Elini seyrek saçlarından geçirdiğini, yanağını kemirdiğini gözümde canlandırabiliyordum.

"Kendine iyi bak, olur mu, Nick?" dedi sonunda. "Ufaklığa da iyi bak." Sonra güldü. "Amy'nin iyi olup olmaması umrumda değil."

Haberi yüz yüze vermek için Go'nun evine gittim. Mutlu haber veriyormuşum gibi anlattım. Bir bebek haberini canı sıkkın bir şekilde veremezsin. Durumdan nefret etsen de bebekten nefret edemezsin.

Go'nun bana tokat atacağını sandım. O kadar yakınımda duruyordu ki nefesini hissedebiliyordum. İşaretparmağını göğsüme bastırdı.

"Sırf onunla kalmak için bahane uyduruyorsun," diye fısıldadı. "Siz ikiniz birbirinize bağımlısınız. Resmen bir nükleer aile olacağınızın farkındasın, değil mi? Eninde sonunda patlayacaksınız. Sonunda infilak edeceksiniz. Ne yani? Önümüzdeki on sekiz yıl boyunca bunu sürdürebileceğini mi sanıyorsun? Seni öldürmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Evlendiği adam olduğum sürece beni öldürmeyecek. Bir süredir o adam değildim ama bundan sonra olabilirim."

"*Onu* öldürmeyeceğini mi düşünüyorsun? Babama mı dönüşmek istiyorsun?"

"Anlamıyor musun, Go? Bu, babama *dön*üş*memenin* en garantili yolu. Dünya üzerindeki en iyi koca ve en iyi baba olmam gerekecek."

Bunun üzerine Go gözyaşlarına boğuldu. Çocukluğumuzdan beri ağladığını ilk kez görüyordum. Olduğu yerde çömelip yere oturdu, sanki artık bacakları onu taşımıyordu. Yanına oturup başımı başına dayadım. Sonunda son hıçkırığını yutup bana baktı. "Hatırlıyor musun, Nick? Sana *ne olursa olsun* seni seveceğimi söylemiştim ya? *Ardından ne gelecek olursa olsun* seni seveceğimi söylemiştim ya?"

"Evet."

"Eh, seni hala seviyorum. Ama bu durum ciğerimi yakıyor." Bir çocuk gibi korkunç bir hıçkırık saldı. "İşler buraya varmamalıydı."

"Tuhaf bir açılım oldu," dedim meseleyi hafifletmek adına.

"Bizi ayrı tutmaya çalışmaz, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Unutma. O da daha iyi biriymiş gibi davranıyor."

Evet, sonunda Amy'nin istediği adam oldum. Geçen sabah uyandığımda onun kafasının arkasını inceledim. Düşüncelerini okumaya çalıştım.

İlk kez güneşe bakıyormuşum gibi hissetmedim. Karımın delilik seviyesine ulaşmak üzereyim. Çünkü yine beni değiştirdiğini hissediyorum: Bir zamanlar toy bir oğlandım, sonra iyisiyle kötüsüyle adam oldum. Şimdi en azından bir kahramanım. Evliliğimizin bitmek bilmez savaş hikayesinin temel taşıyım. Bu hikayeyle yaşayabilirim. Dahası, lanet olsun ki şu

aşamada Amy'siz bir hikayeyi düşünemiyorum bile. O benim ebedi düşmanım.

Biz ikimiz, uzun süren, korkutucu bir orgazmdan başka bir şey değiliz.

AMY ELLIOTT DUNNE

DÖNDÜKTEN ON AY, İKİ HAFTA, ALTI GÜN SONRA

Bana, *sevgide koşul olmaz*, dendi. Bu bir kural, herkes böyle söylüyor. Ama sevginin sınırı, limiti, koşulları olmasa, neden insanlar doğru şeyi yapmaya çalışsın ki? Her halükarda sevileceksem bunun ne heyecanı kalır? Bütün yetersizliklerine rağmen Nick'i sevmem bekleniyor. Ve bütün çatlaklıklarıma rağmen Nick'in beni sevmesi bekleniyor. Ama ikimizin de birbirimizi sevmediğimiz ortada. Bence herkes yanılıyor, bence sevginin bir sürü koşulu olmalı. Aşık çiftler her zaman birbirlerine iyi davranmalı. Koşulsuz sevgi, disiplinsiz sevgidir. Ve hepimizin gördüğü üzere, disiplinsiz sevgi felakettir.

Aşk ve sevgiyle ilgili düşüncelerimin devamını İnanılmaz kitabımda okuyabilirsiniz. Yakında kitapçılarda!

Ama önce: Annelik. Doğum yarın. Yarın aynı zamanda evlilik yıldönümümüz. Altıncı yıl. Demir. Nick'e hoş bir kelepçe hediye etmeyi düşündüm ama bunu henüz komik bulmayabilir. Düşünmesi bile tuhaf. Geçen yıl bugün kocamı bir yıkıntıya dönüştürmeye başlamıştım. Oysa şimdi onu neredeyse yeniden inşa ediyorum.

Geçtiğimiz aylar boyunca, boş bulduğu her anda Nick hep yanımdaydı. Karnımı kakao yağıyla ovdu, turşu istediğimde

hemen koşup aldı, ayaklarıma masaj yaptı, iyi babaların yapması gereken her şeyi yaptı. Üzerime titredi. Benim ortaya koyduğum koşullar altında beni koşulsuz sevmeyi öğreniyor. Sanırım sonunda mutluluğu elde edeceğiz. Bunu sonunda anladım.

Dünyanın en parlak çekirdek ailesi olmanın arifesindeyiz.

Tek yapmamız gereken, ailemizi korumak. Nick bunu henüz tam olarak kavramış değil. Bu sabah saçlarımı okşayıp başka bir şey isteyip istemediğimi sorduğunda ona, "Tanrım, Nick, neden bana bu kadar harika davranıyorsun?" dedim.

Bunu hak ediyorsun çünkü seni seviyorum, demesi gerekiyordu.

"Çünkü sana acıyorum," dedi.

"Neden?"

"Çünkü her sabah uyandığında yine *sen* olacaksın."

Keşke bunu söylemeseydi. Aklımdan çıkaramıyorum. Kendimi tutamıyorum.

Ekleyecek başka bir şeyim yok. Son sözü söylediğimden emin olmak istedim sadece. Sanırım bunu hak ettim.

TEŞEKKÜRLER

Akılcı önerileri, makul düşünceleri ve üç kitap boyunca tanık olduğum mizah anlayışı için öncelikle Stephanie Kip Rostan ile başlamalıyım. Onunla öylesine takılmak bile eğlenceli. Yıllardır verdiği mükemmel destek için teşekkürler. Aynı zamanda Jim Levine, Daniel Greenberg ve Levine Greenberg Literary Agency'deki herkese teşekkürler.

Editörüm Lindsay Sagnette; uzman kulağını bana verdiğin, gerektiği kadar inat etmeme fırsat tanıdığın, daha iyisi olsun diye beni zorladığın ve süre sonuna kadar heyecanımı diri tutmama yardım ettiğin için teşekkürler. Sen olmasan, sonsuza kadar 'yüzde 82,6'sı tamamlamış' halde takılıp kalacaktım.

Crown'daki yayıncımMolly Stern'e desteği, yorumları ve sonsuz enerjisi için çok teşekkürler.

Aynı zamanda Annsley Rosner, Christine Kopprasch, Linda Kaplan, Rachel Meier, Jay Sones, Karin Schulze, Cindy Berman, Jill Flaxman ve E. Beth Thomas'a teşekkürler. Kirsty Dunscath ve Orion'daki çetenin hakkını hiçbir zaman ödeyemem.

Polis ve hukuki işlemlerle ilgili sonu gelmez sorularım için birbirinden değerli uzmanlardan destek aldım. Onur nişa-

nı sahibi amcam Robert M. Schieber ve Teğmen Emmet B. Lerhich'e, onlar üzerinden geliştirdiğim fikirlere izin verdikleri için teşekkürler. Büyük zarafet ve ikna kabiliyetiyle işinin ayrıntılarını bana anlatan Kansas Cityli savunma avukatı Molly Hastings'e çok teşekkürler. Ve kırk iki bin e-postama (en iyimser tahminle) iki yıl boyunca sabır, anlayış ve doğru bilgiyle geri dönen Overland Park Polis Karakolu dedektifi Craig Enloe'ya sonsuz teşekkürler. Hata varsa benimdir.

Çeşitli sebeplerden dolayı teşekkür etmek istediklerim: Trish ve Chris Bauer, Katy Caldwell, Jessica ve Ryan Cox, Sarah ve Alex Eckert, Wade Elliott, Ryan Enright, Mike ve Paula Hawthorne, Mike Hillgamyer, Sean Kelly, Sally Kim, Sarah Knight, Yocunda Lopez, Kameren ve Sean Miller, Adam Nevens, Josh Noel, Jess ve Jack O'Donnell, Lauren "Çakma Muhteşem Parti" Oliver, Brian "Aplikasyon Haritası" Raftery, Javier Ramirez, Kevin Robinett, Julie Sabo, gg Sakey, Joe Samson, Katie Sigelman, Matt Stearns, Susan ve Errol Stone, Deborah Stone, Tessa ve Gary Todd, Jenny Williams, Josh Wolk, Bill ve Kelly Ye, Chicago Inner Town Pub (Noel sabahı) ve asla unutulmayacak Courtney Maguire.

Harikulade Missouri ailem; bütün Schieber'lar, Welsh'ler, Flynn'ler ve diğer akrabalar... Sevginiz, desteğiniz, kahkahalar, kornişon sarmaları, buzlu burbonlar için teşekkürler. Nick'in de söyleyeceği gibi Missouri'yi 'büyülü bir yere' dönüştürdüğünüz için teşekkürler.

Aynı zamanda iyi arkadaşım olan birkaç okuyucudan inanılmaz yardım aldım. Marcus Sakey, Nick'in ilk zamanlarındaki bira ve Tay yemekleri üzerine düşünceleriyle çok keskin bir öneride bulundu. Evlenmeye hazırlandıkları aylarda David MacLean ve Emily Stone (canım benim!) kitabımı okuma

nezaketi gösterdi. En azından görüyorum ki kitap size zarar vermemiş, hem kitabım sayenizde daha iyi oldu, o yüzden teşekkürler. Hiçbir şey Cayman Adalarına gitmenize engel olamaz!

Scott Brown: *Kayıp Kız* yılları süresince özellikle Ozarklılarla ilgili düzeltmeler için teşekkürler. Her şeye rağmen o sandalı batırmadığımıza seviniyorum. İnanılmaz katkılar sağlayan yorumların ve anlatmaya çalıştığım lanet olasıca kelimeleri daha doğru anlatmamı sağlayan yardımların için çok teşekkürler. Sen iyi bir canavar, harika bir dostsun.

Kardeşim Travis Flynn'e, işlerin nasıl yürüdüğüne dair sorularımı cevaplamak üzere hep etrafımda olduğu için teşekkürler. Ruth Flynn, Brandon Flynn ve Holly Bailey'ye sevgilerimle.

Kocamın ailesi Cathy ve Jim Nolan, Jennifer Nolan, Megan, Pablo ve Xavy Marroquin -ve bütün Nolan'lar ve Samson'lar- ailenize gelin gelmiş olmamın ne kadar büyük bir şans olduğunun farkındayım. Her şey için teşekkürler. Cathy, hepimiz senin ne büyük bir kalbe sahip olduğunu biliyoruz ama geçtiğimiz yıl bunu yine defalarca kanıtladın.

Annem ve babam Matt ve Judith Flynn. Yüreklendiren, düşünceli, eğlenceli, kibar, yaratıcı, destekleyen ve kırk yılı aşkın beraberliklerine rağmen hala birbirlerine deli gibi aşık olan annemle babam... Her zamanki gibi size gıpta ediyorum. Bana bu kadar iyi davrandığınız ve yabancıları kitabımı almaları için taciz etmeye zaman ayırdığınız için teşekkürler. Ve Flynn'e karşı bu kadar sevgi dolu olduğunuz için teşekkürler. Sizi izleyerek çok daha iyi bir anne oldum.

Son olarak adamlarım.

Roy: Uslu kedi.

Flynn: Sevgili oğlum, sana tapıyorum! Ve bu kitabı 2024 yılından önce okuyorsan yaşın yetmiyor demektir. Hemen kitabı elinden bırak!

Brett: Kocam! Çocuğumun babası! Dans partnerim, acil durumlarda peynir kızartıcım. Hangi şarabı seçeceğini bilen adamım. Smokinle harika görünen adamım. Zombi smokini olsa bile. Cömert kahkahalar atan ve zafer ıslıkları çalan adamım. Cevapları olan adamım. Çocuğumu yere düşene kadar güldüren adamım. Yere düşene kadar beni güldüren adamım. Erkek olmakla ilgili uygunsuz, saldırgan, hatta sırnaşık sorularımı sormama izin veren adamım. Okuyan, tekrar okuyan, tekrar tekrar okuyan ve sadece bu fikri vermekle kalmayıp bana burbon applikasyonu veren adamım. Adamımsın, bebeğim. Benimle evlendiğin için teşekkürler.

Her zaman iki kelime.

www.webcanavari.net / Orppersephone